

MAHAMAHOPIADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
KANNIYUR :: MADRAS-41

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

வலபாபர்வம்.

(ஸ்ரீ வேதவியாஸபகவான் வடமொழியில் அருளிச்செய்த
ஸ்ரீ மஹாபாரதத்திற்குச் சரியானது.)

இது

தம்பகோணம்காலேஜ் ஸம்ஸ்கிருதபண்டிதர்

மஹாவித்வான்

சதாவதானம், ஸ்ரீ உபய - வே.

தி. ஈ. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்

அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பெற்று,

தம்பகோணம் நேடிவ் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம. வீ. இராமானுஜாசாரியரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூ - 2; தபால்சாரிஜ் ரூ 0 - 4 - 0.

MADRAS:

PRINTED AT THE VAIJAYANTI PRESS,
32, MOUNT ROAD.

1910

(All Rights Reserved.)

ஸ்ரீ

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ ப ர ப ரீ வ ம்.

வி ஷ ய ஸு சி கை.

ம ந் த ர ப ரீ வ ம்.

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

1	கடவுள் வாழ்த்து	1.
	மயன் அர்ஜுனனுக்குப் பிரதிபுகாரஞ்செய்ய இச்சித்தது..	1- 2
	அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுக்குச் செய்யுமபடி மயனுக்குக் கட்டினாயிட்டது	2
	கிருஷ்ணன் ஒருஸபைசெய்யும்படி மயனை ஆஜ்ஞாபித்தது ..	3
	தர்மபுத்ரர் மயனுக்கு மரியாதைசெய்சது	3
	மயன் ஸபைசெய்ய அளவெடுத்தது	3
2	கிருஷ்ணன் சூரநிமுதலானவரிடம் விடைபெற்றுத் துவாரகைக்குப் புறப்பட்டது	4- 5
	பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழிவிட்டுத் திரும்பியது ...	5- 6
	கிருஷ்ணன் துவாரகை சேர்ந்தது	6
3	மயன் அர்ஜுனனிடம் விடைபெற்றுப் பிந்துஸஸுக்குச் சென்றது	7
	மயன் பிந்துஸஸுவிருந்தது பலவகைப் பொருள்களைக் கொணர்ந்தது	8
	மயன் பீமார்ஜுனர்களுக்குக் கதாயுத்ததையும் சங்கத்தையும் கொடுத்தது	8
	மயன் ஸபையை நிரமாணஞ்செய்தது	9
	ஸபையின் சிறப்பு	9- 10
	மயனை எவ்வளவுகாலத்தில் ஸபையைச் செய்தானென்பது ...	10
4	தர்மபுத்ரர் ஸபாப்ரவேசஞ் செய்தது	10- 11
	தர்மபுத்ரர் ஸபையில் வீற்றிருந்த சிறப்பு	11- 13
5	தர்மபுத்ரருடைய ஸபைக்கு நாரதர் வருந்தது	13- 15
	நாரதர் தர்மபுத்ரரை யோகக்ஷேமம் விசாரித்தது	15- 23
	தர்மபுத்ரர் வேதமுதலியன பயன்படுவதெப்படியென்று நாரதரை வினாவியது	23- 24
	நாரதர் யுதிஷ்டிரர்வினாவுக்கு விடைகூறிய திரவியலாபத்தைப்பற்றித் திரும்பவும் வினாவியது	24- 25
6	தர்மபுத்ரர் நாரதர்வினாவுக்கு விடைகூறியது	25
	நாரதர் இந்திரன்முதலியோரின் ஸபைச்சிறப்புக் கூறுவேனென்றது	26
7	நாரதர் இந்திரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	27- 29
8	நாரதர் யமஸபைச்சிறப்புக் கூறியது	29- 32

விஷயஸூசிகை.

	அத்தாயம்.	பக்கம்.
9	நாரதர் வருணஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	32- 34
10	நாரதர் குபேரஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	34- 37
11	நாரதர் பிரம்மஸபைச்சிறப்புக் கூறியது ...	37- 42
12	தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி வினாவினா ...	42
	நாரதர் ஹரிச்சந்திரனுடைய ராஜஸூயத்தையும் அதனால் வந்த சிறப்பையும் சொல்லியது ...	43- 44
	நாரதர் பாண்டுவின் கட்டளையைத் தாமபுத்ராருக்குத் தெரிவித்தது ...	44
13	தர்மபுத்ரர் ராஜ்யபாரஞ்செய்தது ...	45- 46
	தர்மபுத்ரர், ஸ்வேறாதாரர்கள் மந்திரிகள் முதலியோரிடம் ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது ...	46
	மந்திரிகள் முதலியோர் ராஜஸூயஞ்செய்யும்படி தர்மபுத்ராருக்குச் சொல்லியது ...	46- 47
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனுக்குத் தூதனுப்பினது ...	48
	கிருஷ்ணன் இந்திரப்பிரஸ்தஞ்சேர்ந்தது ...	49
	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணனை ராஜஸூயத்தைப்பற்றிக் கேட்டது..	49
14	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ராருக்கு ஜராஸந்தன் வலிமையைக் கூறியது ...	50- 55
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ராருக்கு ஜராஸந்தன் முதலியவரிருக்கையில் ராஜஸூயஞ்செய்வது முடியாதென்று கூறியது ..	55
15	தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயஞ்செய்யாதொழிவது நலமென்றது ...	56
	பீமேனின் ஜராஸந்தனைஜயிப்பதாகச் சொன்னது ...	57
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனையெதிர்ப்பது முக்கியமென்றது ...	57- 58
16	தர்மபுத்ரர் கிருஷ்ணபீமாராஜாணர்களை ஜராஸந்தவதத்துக்கு அனுப்புகிறதைப்பற்றித் துக்கித்தககூறியது ...	58- 59
	அர்ஜாணன் சத்ருஹஞ்செய்து ஜமராஜபட்டம்பெறுவது அவசியமென்றது ...	59- 60
17	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதத்துக்கு உபாயங்கூறியது ..	60- 61
	கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தன் பிறப்புமுதலியவற்றைக் கூறியது...	61- 69
	பிருஹத்ரதனுடைய விவாஹமும் அவ்வாக்குத்தத்தமும் ...	61
	பிருஹத்ரதன் தபோவனஞ்சென்றது ...	62
	பிருஹத்ரதன் சண்டகௌசிகரைக்கண்டது ...	62
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்கு மாங்கனிகொடுத்தது ...	63
	சண்டகௌசிகர் பிருஹத்ரதனுக்குப் பிறக்கும்புத்ரானுக்குட்டு வரங்கள்கொடுத்தது ...	63
	பிருஹத்ரதன் மாங்கனியைத் தவ் இயண்மனைவிகளுக்கும் கொடுத்தது ...	63
	பிருஹத்ரதனுடைய இருமனைவியரும் ஒருடம்பின் இருகூறுகளைப்பெற்றது ...	63
	தாதிகள் பிறத்திருதுண்டங்களுையும் நூற்சந்தியில்போட்டது	64
	(ஜரையென்றும் தரக்கியால் அவ்விருதுண்டங்களும்.	64
	ஒருருவானது ...	64
	ஜரை பிருஹத்ரதன்மனைவியரிடம் குழந்தையைத்தந்தது ...	64
	பிருஹத்ரன் ஜரையின்வரலாற்றைவினாவினாவினா ...	65
18	ஜரை பிருஹத்ரதனுக்குத் தன்வரலாறுகூறியது ...	65
	பிருஹத்ரதன் தன்புத்ராளுக்கு நாமகாணஞ்செய்தது ...	66

அக்தியாயம்.

பக்கம்.

- 19 சண்டகௌசிகர் பிருஹதராதனரண்மனைக்குவந்தது ... 66
 சண்டகௌசிகர், ஜராஸந்தன் பலபராக்ரமமுள்ளவனாவா
 னென்றது ... 66- 67
 பிருஹதராதன் ஜராஸந்தனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்து வன்ஞ
 சென்றது ... 67
 பிருஹதராதன் மனைவிமாருடன் விண்ணுலகடைந்தது ... 67- 68
 ஜராஸந்தனுக்குக் கிருஷ்ணனிடம் விரோதமுண்டானது ... 68

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

- 20 கிருஷ்ணன், தாயும் பீமார்ஜுனர்களும் ஜராஸந்தவதத்தைச்
 செய்வதாகச்சொல்லியது ... 69
 தர்மபுத்ரர் ஜராஸந்தவதத்திற்காகக் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்
 களுக்கு விடைகொடுத்தது ... 69- 70
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடையே உடையெடுத்ததரித்து மகததே
 சஞ்சென்றது ... 70- 71
 21 கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுக்கு மகததேசத்துக்கும் கிரிவிரஜத
 துக்குமுள்ள அரண்முதலியசிறப்புரைத்தது ... 71- 72
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் மூன்றுபேரிகைகளை உடைத்
 தது ... 73
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் சைத்யகத்தின் சிகரதையுடைத்
 துக் கிரிவிரஜநகருக்குட்பிரவேசித்தது ... 73
 ஜராஸந்தன் அபசகுனங்களைக் கேட்டு விரதோபவாஸங்கள்
 நடத்தியது ... 73
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் கடைகளிலிருந்து புஷ்பசரத்தொதி
 களைப் பலாத்காரமாக எடுத்தணிந்தது ... 74
 கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தனரண்மனையிற் பிரவே
 சித்தது ... 74
 ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களைப்பூஜித்துக் குசலப்ர
 ச்ன்ஞ்செய்தது ... 74
 கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனுடைய குசலப்ரசனத்துக்கு விடை
 யளித்தது ... 74
 ஜராஸந்தன் அர்த்தராத்நிரியில் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடம்
 வந்தது ... 75
 ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களுடைய வேஷத்தைப்
 பற்றி ஸந்தேஹித்துக்கேட்டது ... 75- 76
 கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனுக்கு மஹமொழிகூறியது ... 76
 22 கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் வாக்குவாதம் ... 76- 77
 கிருஷ்ணன், தாங்கள் இன்றொன்று வெளியிட்டது ... 78
 ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனை இகழ்ந்ததும், கிருஷ்ணபீமார்ஜுன
 ரோடு யுத்தஞ்செய்ய எண்ணங்கொண்டதும் ... 79- 80
 ஜராஸந்தன் தன்சூமாரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யக்கட்
 டளையிட்டது ... 80
 23 கம்ஸன்வரலாறு ... 80- 82
 தேவதூதன் கம்ஸனுக்குச் சொல்லியது ... 81
 கம்ஸன் தேவகியைக்கொல்ல யததனித்ததும், வஸுதேவர்
 சீமாதானஞ்செய்ததும் ... 81

விஷயஸூசிகை.

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

23	கம்ஸன் தேவகியின் குமார்கள் அறுவரைப் பிறக்கப்பிறக்கக் கொன்றது 82	82
	தேவகியின் ஏழாவதுகாப்பம் ரோஹிணியின்வயிற்றில் வவக் கப்பட்டது 82	82
	கிருஷ்ணன் அவதரித்தது 82	82
	வஸுதேவர் கிருஷ்ணனை இடையனுக்குக்கொடுத்து அவன் பெண்ணைவாங்கிவந்தது 82	82
	கம்ஸவதம் 82;172;174	82;172;174
	கிருஷ்ணன் உக்ரஸேனனுக்குப் பட்டங்கட்டியது 82;172;174	82;172;174
	ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனைத்தடுத்துக் கம்ஸன்மகனுக்குப் பட்டங்கட்டியது 83	83
	ஜராஸந்தன் அரசர்களைஐயித்துச சிறையில்வைத்தது 83	83
24	ஜராஸந்தன் பீமஸேனனோடு யுத்தமவேண்டினது 83	83
	ஜராஸந்தனுடையபுரோஹிதர் கோபோசனைமுதலியவற்றோடு ஜராஸந்தனிடம்வந்தது 83	83
	ஜராஸந்தன் யுத்தஸநாஹஞ்செய்தது 84	84
	பீமஸேனனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் மல்லயுத்தம் 84- 88	84- 88
	ஜராஸந்தன் தலைப்படைந்தது 86	86
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனைத தூண்டிச் சொல்லியது 86	86
25	பீமஸேனன் ஜராஸந்தன்விஷயத்தில் தாமதிக்கக் கூடாதென்றது 86- 87	86- 87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்கு ஜராஸந்தவதத்தைப்பற்றிச்சொல்லியது 87	87
	கிருஷ்ணன் பீமஸேனனுக்குக் கோரையைக்கிழித்துக் காண்பித்தது 87	87
	கிருஷ்ணன் திரும்பவும் கோரையைக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப்போட்டது 88	88
	ஜராஸந்தவதம் 88	88
	கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்கள் ஜராஸந்தனுடைய தேரிலேறி அரசர்களை விடுவித்தது நகரத்துக்கு வெளியில்வந்தது 88- 89	88- 89
	கிரிவிராஜநகரத்துஐனங்கள் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது 89	89
	சிறையில்ிருந்து விடுபட்ட அரசர்கள் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது அவருக்குத தாங்கள் என்ன செய்யவேண்டுமெனக கேட்டது 89- 90	89- 90
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ராருக்கு உதவிசெய்யும்படி அரசர்களை ஆஜ்ஞாபித்தது 90	90
	அரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்குக் காணிக்கை கொடுத்தது 90	90
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனுக்கு அபயமளித்து அவன்கொடுத்த ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டது 90	90
	ஸஹதேவன் கிருஷ்ணபீமார்ஜுனர்களிடம் அனுமதிபெற்றுத் தன் தரிசைக்கு உத்தரக்கிரியைகள் செய்தது 90- 91	90- 91
	கிருஷ்ணன் ஸஹதேவனிடம் காணிக்கைபெற்று அவனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்யுவித்தது 91	91
	கிருஷ்ணன் அரசர்களை ராஜஸூயமாகத்துக்குவரக் கட்டளையிட்ட அவர்களோடும் பீமார்ஜுனர்களோடும் இந்திரப்பிரஸ்தம் வந்தது 91	91

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

25	கிருஷ்ணன் தாமபுதராரால் மரியாதைசெய்து புகழ்பெற்றது	92
	தாமபுதரா ஜாஸநைநேரைக கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தது	92
	சிறையில்ிருந்து விடுபட்ட அரசாசன தாமபுதாரிடம் விடை பெற்றுத் தத்தமநகரஞ் சென்றது	92
	கிருஷ்ணன் தாமபுதரார்முகலியோரிடம் விடைபெற்றது	...
	துவாரகைக்குச் சென்றது	92- 93

திக்விஜயபர்வம்.

26	தாமபுதரா ராஜஸூயநடைபற்றிக் கவலையுற்றது	93
	ஆஜுனன் பொக்கிஷத்தை நிரப்புவது அவசியமென்றது...	94
	பீமராஜுன நகுலஸஹதேவர்கள் திக்விஜயத்துக்குச் சென்றது	...
	...	94
27	ஆஜுனன் திக்விஜயம்	...
	ஆஜுனன் பகததனை ஜயித்தது	95-104
	...	96
28	ஆஜுனன் சுவேதபாவதம் வரையில் ஜயித்தது	96- 98
29	ஆஜுனன் உததராக்ருக்ஷத்திரமவரையில் ஜயித்தது	...
	இந்திர பபிரஸதம் வந்தது	...
	...	98-104
30	பீமஸேனன் திக்விஜயம்	...
	பீமஸேனன் சேதிதேசமவரையில் ஜயித்தது	104-107
	...	104-105
31	பீமஸேனன் திக்விஜயஞ்செய்து இரத்திரபபிரஸதம் வந்தது...	105-107
32	ஸஹதேவன் திக்விஜயம்	...
	...	107-122
	ஸஹதேவன் திரீலனோடு யுத்தஞ்செய்தது	...
	...	109-110
	அகநி நீலராஜனபுதரியை விவாகஞ்செய்தது	110
	அகநி நீலராஜனுக்கு வரங்கொடுத்தது	...
	...	110
	ஸஹதேவன் அகநியைத் துதித்தது	...
	...	110-111
	நீலராஜன் ஸஹதேவனுக்குக் கப்பங்கொடுத்தது	112
33	ஸஹதேவன் சோழநாடு பாண்டியாடுகளுக்கூச சென்றது	...
	...	114-116
	...	116
34	ஸஹதேவன் கடோதகசனை அழைத்தது	117
	ஸஹதேவன் விபீஷணருக்குத் தூதனுப்பியது	117
	கடோதகசன் விபீஷணரைக்கண்டது	...
	...	118-119
	கடோதகசன் தானவந்தகாரியத்தை விபீஷணருக்குத் தெரிவித்தது	...
	...	119-121
	விபீஷணர் கப்பங்கொடுத்தது	...
	...	121
	கடோதகசன் விபீஷணரிடம் திரவியங்களைப் பெற்றுவந்தது	...
	...	122
	ஸஹதேவனுக்குக் கொடுத்தது	...
	...	122
	ஸஹதேவன் இரத்திரபபிரஸதம் சோந்தது	...
	...	122
35	நகுலன் திக்விஜயம்	...
	...	122-124

ராஜஸூயபர்வம்.

36	கிருஷ்ணன் தனைகளோடு இரத்திரபபிரஸதம் வந்தது	125
	தாமபுதரா கிருஷ்ணனை ராஜஸூயஞ்செய்யும்படி வேண்டினது	...
	...	126
	கிருஷ்ணன் தாமபுதரருக்கு ராஜஸூயஞ்செய்ய அனுமதி கொடுத்தது	126
	தாமபுதரா யாகஸாமகரிகளை வித்தஞ்செய்யக் கட்டினாயிடது	...
	...	126

அந்தியாயம்.	பக்கம்.
36 தர்மபுத்ராருடைய ராஜஸூயத்தில், பிரம்மா உத்காதாமுதல் யோர் யார்யாரென்றது 126-127	126-127
சிற்பிகள் யாகசாலேமுதலியவற்றைக் கட்டினது 127	127
ஸஹதேவன், பிராமணர் அரசர்முதலியோருக்குத் தூதனுப் பினது 127	127
தர்மபுத்ரர் யாகதிகைசெய்துகொண்டு யாகசாலைக்குச் சென்றது 127-128	127-128
சிற்பிகள் யாகதனுக்குவருபவர் தங்கும்படி வீடுகளைக்கட்டினது 128	128
தர்மபுத்ரர் பிராமணர்களுக்குப் பசுக்கள்முதலியவற்றையும் வேலைக்காரிகளையும்கொடுத்தது 128	128
37 அரசர்கள் ராஜஸூயயாகத்துக்குவந்தது 128-129	128-129
38 தர்மபுத்ரர், பீஷ்மாமுதலியோரை அவாவருக்குததக்கவேலை களில் ஏற்படுத்தினது 130-131	130-131
தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயம்நடந்தியது 131-132	131-132
அரீகீகாஹரணபர்வம்.	
39 யாகத்துக்குவந்தவர்கள் பலசாஸ்திரங்களைப்பற்றி வாதிட்டு செய்தது 132-133	132-133
நாரதர்சிறுதித்தது 133-134	133-134
கிருஷ்ணன் வஸுதேவரைசேனைக்கதிபதியாகவைத்தது 134	134
யாகத்தில் பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் யார்யாரென்பது 135	135
பீஷ்மர் கிருஷ்ணனைப்பூஜிக்க ஆஜ்ஞாபித்தது 135	135
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது 135-136	135-136
சிசுபாலன், பீஷ்மர்முதலியோரைதூஷித்தது 136	136
சிசுபாலன் அக்ரபூணையைப்பற்றித் தாமபுகாரைக்கேட்டது 136	136
40 சிசுபாலன் தர்மபுகாரையும் ஸபையோரையும் கிருஷ்ணனையும் பார்த்துப் பூணையை இகழ்ந்துகூறியது 136-138	136-138
சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுசென்றது 138	138
41 தர்மபுத்ரா சிசுபாலனை ஸமாதானப்படுத்திசொல்லியது 139	139
பீஷ்மர் சிசுபாலனைக்கோபித்துக் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்பது நியாயமென்றது 139-141	139-141
42 ஸஹதேவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது தகுதிதானென்றது... .. 141-142	141-142
ஸஹதேவன் கிருஷ்ணபூணையைப்பொருதவர்களுக்குத் தன் கூலைக்காண்பித்தது 142	142
43 பீஷ்மர் உலகஸ்ருஷ்டியையும் நாராயணருபத்தையும்கூறியது 143-144	143-144
நாராயணன் உலகத்துக்குப் பரபிரதாமஹரென்றது 144	144
44 பீஷ்மர் மதுகைகடவவததைக்கூறியது 144-146	144-146
பூமி மேதினியென்னும் பெயரைப்பெற்றவரலாறு 146	146
45 வராஹாவதாரசரித்திரம் 147-148	147-148
யஜ்ஞவராஹர் ஸமுத்ரத்தினின்றும் பூமியைத்தூக்கி நிலை நிறுத்தினது 148	148
46 நரவிம்மாவதாரசரித்திரம் 148-153	148-153
ஹிரண்யகசிபு தவஞ்செய்தது 148	148
ஹிரண்யகசிபு பிரம்மதேவரிடம்வரம்பெற்றது 149	149
பிரம்மா, ஹிரண்யகசிபுவை விஷ்ணுவதஞ்செய்வாரென்று தேவர்களுக்குச்சொல்லியது 150	150

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
46 ஹிரண்யகசிபு மூவுலகங்களையும் பீடித்தது ...	150-151
பிரம்மாமுதலியதேவர்கள் ஹிரண்யகசிபுவின்வதத்திற்காக	
• நாராயணனைப் பிரார்த்தித்தது ..	152
நாராயணன் நரவரிம்மரூபநதரித்தது ஹிரண்யகசிபுவிடம்வந்தது	152
ஹிரண்யகசிபுவின்வதம் ..	153
47 வாமனாவதாரசரித்திரம ..	153-155
நாராயணன் வாமனாவதாரஞ்செய்தது ...	154
வாமனமூர்த்தி மஹாபலியிடம் மூன்றடிநிலம் யாசித்தது ...	154
விஷ்ணுஉலகஎந்தது ...	154-155
விஷ்ணு பாதம்வைத்தபிளப்பிலிருந்து நதிலண்டானது	155
விஷ்ணு அஸூரர்களின்செவ்வதையும் மூவுலகத்தையும்	
இந்திரனுக்குக்கொடுத்தது ...	155
48 தத்தாத்ரேயாவதாரசரித்திரம ..	156-157
கார்த்தவீர்யராஜனின் தவஞ்செய்து வரம்பெற்றது	156-157
49 பரசராமாவதாரசரித்திரம் ...	158-160
பரசராமர் காததவீர்யனைவதஞ்செய்தது ...	158
பரசராமர்எத்தனைமுறை க்ஷத்ரியர்களை அழித்தாரென்பது ...	159
பரசராமா பித்ருதர்ப்பணஞ்செய்தது ..	159
பரசராமா பூமியைக காச்யபருககுக்கொடுத்தது	159
கண்ணிகைகள் பரசராமரை லௌபதேஹி எதிர்க்கவேண்டா	
மென்றது ...	159
பரசராமர் ஆயுதங்களைவிட்டுத் தவஞ்செய்தது ...	160
50 ராமாவதாரசரித்திரம ..	160-163
திருமால்சராதபுத்ரராகஅவதரித்தது	160
ராமபிரான் லீதையைமணந்தது ...	161
ராமபிரான் எத்தனைவருஷம்வனவாஸஞ்செய்தாரென்பது ..	161
ராமபிரான் லீதையைப்பிரிந்தது ...	161
ராமபிரான் ஸுகர்வீனையும் ஆஞ்சனையரையும்நேசித்தது வாலி	
யைவதஞ்செய்தது ...	161
ராவணன்முதலியோவதம் ...	162
ராமபிரான் விபீஷணருக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தது..	162
ராமபிரான் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தது ...	162-163
ராமபிரான் எத்தனைவருஷகாலம் அரசாட்சிசெய்தாரென்பது..	162
பீஷ்மர் கிருஷ்ணாவதாரகதையைச சுருககிச்சொன்னது ...	163
• பீஷ்மர், விஷ்ணு கல்கியாக அவதரிக்கப்போகிறாரென்றது	163
51 தர்ப்புத்ரர், கிருஷ்ணசரித்திரத்தை விரிவாகச்சொல்லும்படி	
பீஷ்மரைக்கேட்டது ...	164
தாரகாமயுத்தம்நடந்தது ..	164-166
காலநேயின்வதம் ...	166
விஷ்ணு கிருஷ்ணாவதாரத்துக்குமூன் எத்தனை வருஷங்கள்	
யோகநித்திரைஞ்செய்தாரென்பது ...	166
பூமிதேவி தேவஸபையில் முறையிட்டது ...	167
52 விஷ்ணு தேவர்களைப் பூமியிற்பிறக்கக் கட்டியிட்டது ..	167
விஷ்ணு யதுகுலத்தில் அவதரித்தது ...	168
தேவேந்திரன், கிருஷ்ணன் தேவகாரியங்களைச் செய்யப்	
போகிறாரென்றது ...	168

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
52 கிருஷ்ணன் சகடாஸுரனைக்கொன்றது ...	168
கிருஷ்ணன் பூதனையைக்கொன்றது ...	169
கிருஷ்ணன் மருதமரங்களைவீழ்த்தியது	169
53 கிருஷ்ணன் பாண்டமரத்தினடியில் விளையாடினது ...	170
கிருஷ்ணன் காளியந்தன்ம்செய்தது ...	171
பலராமர் தேனுகாஸுரனைக்கொன்றது ...	171
கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனபூஜையில் பாயஸான்னம்புஜித்தது..	171
கிருஷ்ணன் கோவர்த்தனகிரியைததூக்கினது ..	171
இந்திரன் கிருஷ்ணனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தது ...	171
கிருஷ்ணன், அரிஷ்டன் கேசி சாணூரன் ஸுதாமனென் னும்அரசன் இவர்களைக்கொன்றது ...	172
பலராமர் முஷ்டிகளைக்கொன்றது ...	172
54 பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருகுலவாஸஞ்செய்தது ...	172
பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தலை, நாட்களில் வேதவேதாங்குகளை அப்யவித்தனரென்பது ..	172
பலராமகிருஷ்ணர்கள் வில்வித்தைகற்றது ..	172-173
பலராமகிருஷ்ணர்கள் எத்தலை தினகுகளில் வில்வித்தை கற்றார்களென்பது ...	172-173
ஸந்தீபனி பலராமகிருஷ்ணர்களைக் குருதக்பிணைகேட்டது ..	173
பலராமகிருஷ்ணர்கள் மீன்வடிவமாயிருந்த அஸுரனைக் கொன்றது ...	173
பலராமகிருஷ்ணர்கள் குருதக்பிணைகொடுத்தது ...	173
கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனை ஜயித்தது	175
55 நாகாஸுரன் உதபத்திமுதலியன ...	175
இந்திரன் துவாரணைக்கு வந்தது...	176
இந்திரன் அத்திதியின்வேண்டுகோளைக் கிருஷ்ணனுக்குத்தெரிவித்தது ...	176
கிருஷ்ணன், முரன் நிசும்பன் ஹயகர்வன் விரபாகுடன் நாகன் இவர்களைக் கொன்றது ...	177
பூமிதேவி கிருஷ்ணனிடம் குண்டலங்களைக்கொடுத்து நாகனுடைய ஸந்ததிகளைக் காப்பாற்றும்படி வேண்டினது ...	177
கிருஷ்ணன், நாகன் குற்றஞ்செய்ததலை கொல்லப்பட்டானென்றது ..	177-178
56 கிருஷ்ணன் நாகனுடைய அரண்மனையைப் பார்த்தது ...	178
மணிகுன்றுலிருந்தபெண்கள் தங்களுக்கு நாரதரும் வாயு தேவனும் சொன்னதைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது.	179
மணிகுன்றுலிருந்தபெண்கள் கிருஷ்ணனைத் தங்களுக்குக் கணவராகும்படி பிரார்த்தித்தது ...	180
கிருஷ்ணன் தனங்களையும் பெணகளையும் மணிகுன்றுறையும் கருடன்மேலேற்றித் தேவலோகஞ் சென்றது ..	180-181
கிருஷ்ணன் அத்திதேவிக்குக் குண்டலங் கொடுத்தது ...	181
அத்திதேவி ஸத்யபாமைக்கு வரமளித்தது ...	181
57 கிருஷ்ணன் துவாரணையில் பிரவேசித்தது ...	181-182
துவாரகாநகரசிறப்பு ...	182-186
58 கிருஷ்ணன் பலராமரோடும் இந்திரனோடும் தமது அரண்மனையில் பிரவேசித்தது ...	186

அத்தியாயம்.	பக்கம்
58 இரத்திரன் கிருஷ்ணசரித்திரத்தைச் சுருக்கிச் சொன்னது ...	187-188
இரத்திரன் தேவலோகஞ் சென்றது ...	188
59 கிருஷ்ணனுடைய தாய்மாரும் மனைவியரும் கிருஷ்ணனைக் கண்டது ...	188-189
60 பாணஸூரன் வரலாறு ..	190
அநிருத்தன் உடைவையை ஆடைந்தது ...	190
பாணன் அநிருத்தனைச் சிறையிலிட்டது ..	190
நாரதர், அநிருத்தன் சிறையிலிருப்பதைக் கிருஷ்ணனுக்குத் தெரிவித்தது ...	190-191
கிருஷ்ணன் பாணனது நகருக்குச் சென்றது ..	191
சிவன் முதலியோர் பாணன்நகரைக் காத்தது ...	191
கிருஷ்ணன், சிவன் முதலியோரை ஜயித்தது ..	191
கிருஷ்ணனுக்கும் பாணனுக்கும் யுத்தம் ...	191-192
கிருஷ்ணன் பாணனுடையகைகளை அறுத்தது ...	192
கிருஷ்ணன், அநிருத்தன் உடைவு முதலியோரைக் கருடன் மேல் ஏற்றிவந்தது ...	192
61 கிருஷ்ணனுடைய வேறு பலஜயங்கள் ...	192-194
கிருஷ்ணனுக்கு மேலானவர் யாருமில்லை யென்றது ..	195
62 ஸஹதேவன் அரசர்களை நிராகரித்துக் கூறியது ..	195
நாரதர் ஸபையில் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்து கூறியது ...	196
ஸஹதேவன் பூஜையை நிறைவேற்றினது ...	196
சிசபாலன் யுத்தத்தைப்பற்றி ஆலோசித்தது ...	196
கிருஷ்ணன் சிசபாலனது யுத்தஸநாஹத்தை அறிந்தது ...	196
சிசபாலவதபரிவம்.	
63 தர்மபுத்ரர் அரசர்கள்விஷயத்தில் தாம் நடந்துகொள்ளவேண்டியதைப் பீஷ்மரிடம் வினாவியது ...	197
பீஷ்மர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழி கூறியது ...	197-198
64 சிசபாலன் பீஷ்மரைநோக்கி அவரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்து கூறியது ...	198-203
65 பீமஸேனன் சிசபாலன் ஓசான்னைதைக்கேட்டுக் கோபித்தது	203
பீஷ்மர் பீமஸேனை அடக்கியது ...	203
சிசபாலன் பீஷ்மரிடம் பீமஸேனை விடும்படி சொல்லியது	203
66 பீஷ்மர் பீமஸேனனுக்குச் சிசபாலன் வரலாறுகூறியது ..	204-206
67 சிசபாலன், பாஹலீகன்முதலியோரைப் புகழ்ந்து பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் இகழ்ந்தது ...	206-208
பீஷ்மர் சிசபாலனை இகழ்ந்தது ...	208
68 சிசபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கு அழைத்தது ...	209
சிசபாலன் யுத்தஸநாஹஞ்செய்து தேரேறியது ...	209
கிருஷ்ணன் சிசபாலனுடையகுறியைகளை அரசர்களுக்குச் சொன்னது ...	210-211
அரசர்கள் சிசபாலனைவிட்டுநீங்கியது ...	211
சிசபாலன் கிருஷ்ணனை 'உன்னால் எனக்கு ஆவது என்ன' என்றது ...	211
69 தர்மபுத்ரர் நாரதரிடம் அபசகுணத்தைப்பற்றிக் கேட்டது ..	212
நாரதர் தர்மபுத்ரருக்குச் சகுணபலன் கூறியது ...	212-215

சித்தியாயம்.

பக்கம்.

69	சிசபாலன் யுத்தத்துக்குவந்தபோது அபசகுணங்கள் உண்டானது	215
70	சிசபாலன், கிருஷ்ணனையும் பீஷ்மரையும் பாண்டவர்களுக்கும் கொல்வதாகச் சொல்லியது	215-216
	கிருஷ்ணனுக்கும் சிசபாலனுக்கும் யுத்தம் ..	216-219
	தாருகன் சிசபாலனைக் கொல்லும்படி கிருஷ்ணனுக்குச் சொல்லியது	218
	கிருஷ்ணன் தாருகனைத் தைரியப்படுத்தியது ...	218-219
	சிசபாலவதம்	219
	பீமன் முதலியோர் சிசபாலனுக்குத் தேஹஸம்ஸ்காரஞ்செய்தது	220
	தர்மபுத்ரர் சிசபாலன்புதானுக்குச் சேகிராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தது	220
71	தர்மபுத்ரர் ராஜஸூயத்தை நிறைவேற்றியது ...	220-223
72	தர்மபுத்ரர் நிதவிக்குக்களைப்பூஜித்து அவபிருதஸநானஞ்செய்தது	224
	யாகத்துக்குவந்த அரசர்கள் தர்மபுத்ரரைப் புகழ்ந்து விடைகேட்டுச் சென்றது	224-225
	பீமன் முதலியோர் அரசர்களை வழியனுப்பியது ...	225
	கிருஷ்ணன் தர்மபுத்ரரிடம் விடைபெற்றது ...	225-226
	கிருஷ்ணன் குந்தி முதலியோரிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது	226
	பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை வழியனுப்பியது ..	226
	துரியோதனன் முதலியோர் மரியாதைசெய்யப்பெற்று ஸபையில் வலித்தது	226

ந்யூதபர்வம்.

73	தர்மபுத்ரர் நண்பர்களுக்கும் பிராநாக்களுக்கும் விடைகொடுத்தது	227
	வியாஸர் தர்மபுத்ரரிடம் வந்தது ..	227
	தர்மபுத்ரர் வியாஸரிடம் உத்பாதங்களைப்பற்றிக் கேட்டது ...	227
	வியாஸர் தர்மபுத்ரருக்கு மறுமொழி சொல்லிச் சென்றது ...	227-228
	தர்மபுத்ரர் பிரதிஜ்ஞைசெய்தது	229
	தர்மபுத்ரர் நகரப்பிரவேசஞ்செய்தது	229
74	துரியோதனன் ஸபையைப்பார்க்கையில் தமொழி விழுந்து பொறாமையுற்றது ..	229-231
	சகுனி துரியோதனனை இளைப்பின் காரணம் கேட்டது ...	231
	துரியோதனன் சகுனிக்கு மறுமொழி கூறியது ...	231-232
75	சகுனி துரியோதனனுக்குப் பொறாமை தகாதென்பதையும் அவனுக்கிருக்கும் ஷஹாயங்களையும் கூறியது ...	232-233
	துரியோதனனும் சகுனியும் பாண்டவர்களை ஜயிப்பதையும் சூதாட்டத்தையும்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது ...	233-234
76	சகுனி திருதராஷ்டிரனுக்குத் துரியோதனனது இளைப்பைக் கூறியது	234-235
	திருதராஷ்டிரன் துரியோதனனை இளைப்பின் காரணங்கேட்கேட்டது ..	235-236
	துரியோதனன் தன்குறையைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொன்னது	236;238
	சகுனி தான் பாண்டவர்களைச் சூதில் ஜயிப்பதாகச் சொல்லியது	238;258

அத்தியாயம்.

பக்கம்,

- 76 திருநாராஷ்டிரானும் துரியோதனனும் சூதைப்பற்றிப் பேசிக்
கொண்டது 239
திருநாராஷ்டிரான் சபைகட்டும்படி சிற்பிகளுக்குக் கட்டளை
யிட்டது 239;259
விதூர் சூதவேண்டாமென்று திருநாராஷ்டிரானுக்குச் சொல்
வியது 240;260
திருநாராஷ்டிரான் பாண்டவர்களுையழைத் தவரும்படி விதூருக்
குச் சொன்னது 240;260
விதூர் பீஷ்மரிடம்சென்றது 240
- 77 ஜனமேஜயா சூதுக்குக் காரணமுதலியவற்றை விவரித்துச்
சொல்லும்படி கேட்டது 240-241
வைசம்பாயனர் சூதின் காரணமுதலியவற்றை விரித்துக்கூறி
யது 241-2+2
திருநாராஷ்டிரான் சூதவேண்டாமென்று துரியோதனனுக்குச்
சொல்லியது 241;259
திருநாராஷ்டிரான் துரியோதனைத் துயரத்துக்குக் காரணம்
கேட்டது 241-242
துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தனக்குநேர்ந்ததுவமா
னங்களைத் திருநாராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது ... 242-243
- 78 துரியோதனன் தர்மபுத்திரருக்குவந்தகாணிக்கைகளைத் திருந
ாராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது 243-252
- 79 துரியோதனன் தர்மபுத்திரரின் ஸாம்ராஜ்யப்பட்டாயிஷேஷமுத
லியவற்றைக் கூறியது 252-254
- 80 திருநாராஷ்டிரான் துரியோதனனுக்குப் பாண்டவர்களைப்
பகையாமலிருக்கும்படி சொல்லியது 254-255
- 81 துரியோதனன் திருநாராஷ்டிரானிடம் தன்கருத்தை வற்புறுத்
திக்கூறியது 256
- 82 துரியோதனன் திருநாராஷ்டிரானிடம் சூதுக்கு அனுமதிக்கேட்
டது 258
திருநாராஷ்டிரான் சூதைப்பற்றி விதூரிடமயோசிப்பதாகச்
சொல்லியது 258
துரியோதனன் விதூருடன் ஆலோசித்தல் தகாதென்று திரு
நாராஷ்டிரானுக்குச்சொன்னது 258-259
துரியோதனன் சூதைப்புக்குந்தகூறியது 259
திருநாராஷ்டிரான் பெரும்பயம்வந்திருப்பதாகத் துரியோதன
னுக்குச்சொன்னது 259
சிற்பிகள் ஸபைசெய்தது 260
- 83 விதூர் ஹஸ்தினாபுரம்சென்றது... .. 261
தர்மபுத்திரர் விதூரைளதிரிகொண்டு குசலப்ராசனஞ்செய்தது. 261
விதூர் திருநாராஷ்டிரான் கட்டளையைத் தர்மபுத்திரருக்குத்
தெரிவித்தது 261-262
தர்மபுத்திரர் சூதைப்பற்றி விதூரின் அபிப்பிராயத்தைக்கேட்
டது 262
விதூர் தர்மபுத்திரருக்கு முறுமொழிகூறியது... .. 262
தர்மபுத்திரர் தம்மோடு ஆடவந்திருக்கும்சூதர்கள் யார்
யாரென்று வினாவினது 262

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

83	விதூர் ஆடவந்திருக்கும்சூதர்களைத் தெரிவித்தது	...	262
	தர்மபுத்திரர் தமதுவீரத்ததை விதூருக்குச்சொன்னது	...	262
	தர்மபுத்திரர் ஸஹோதரர்களுடும் திரௌபதியோடும் புறப் பட்டு ஹஸ்தினபுரம்வந்தது	...	262-264
	தர்மபுத்திரர் நகருக்குவெளியில்தட்கியது	...	264
	விதூர் திருதராஷ்டிரன் எண்ணத்ததை தர்மபுத்திரருக்குச் சொன்னது	...	264
	தர்மபுத்திரர் ஹஸ்தினபுரத்திற்பிரவேசித்தது	...	264
	தர்மபுத்திரர், திருதராஷ்டிரன் காந்தாரிமுதலியோரை ஸந்தித்தது	...	264 265
	பாண்டவர்கள் தங்களுக்கு ஏற்பட்டவிடுதிகளில் தங்கியது	..	265
	பாண்டவர்கள் மாலக்கடன்களைமுடித்து உண்டுதுயின்றது	..	265
	பாண்டவர்கள் காலையிவளமுந்து ஸபாப்ரவேசம்செய்தது	...	265
84	சகுனிக்கும் தர்மபுத்திரருக்கும் ஸம்வீர்தம்	...	266-267
	துரியோதனன் தான் பந்தயம்வைப்பதாகச்சொல்லியது	...	267
85	பீஷ்மர்துரோணர்முதலியோரும் மற்றஅரசர்களும் ஸபையில் வந்து உட்கார்ந்தது	...	267-268
	தர்மபுத்திரரும் சகுனியும் ஆடியகுதில் தர்மபுத்திரர் பொருள்களைத்தோற்றது	...	268-271
86	விதூர் சூதாட்டத்தைநிறுத்தச்செய்யுமபடி திருதராஷ்டிரனுக்குச்சொன்னது	...	271-273
87	துரியோதனன் விதூரைநிந்தித்துச்சொல்லியது	..	274-275
	விதூர் துரியோதனனுக்கு ஹிதமுரைத்தது	...	275-276
88	தர்மபுத்திரர் சூதில்பொருள்களையும் ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும்தோற்றது	...	276-279
	தர்மபுத்திரர் சூதில் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது	...	279
	பீஷ்மர்முதலியஸபையோர்கள் துயரமடைந்தது	...	279-280
	திருதராஷ்டிரன் ஜயத்தைப்பற்றி அடிக்கடிக்கேட்டது	...	280
	கர்ணன் துரியோதனன்முதலியோர் மகிழ்ந்தது	...	280
	சகுனி திரௌபதியைஜயித்ததுவிட்டதீகச சொல்லியது	...	280
89	துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி விதூருக்குச்சொன்னது	...	280
	விதூர் துரியோதனைக்கோபித்துச்சொன்னது	...	280-282
	துரியோதனன் திரௌபதியையழைத்துவரும்படி பிராதிக்காமிகுக்குக் கட்டளையிட்டது	...	282
	பிராதிகாமி திரௌபதியையழைத்தது	..	282
	திரௌபதி பிராதிகாமியைக்கேட்டது	...	282
	பிராதிகாமி, பந்தயம்வைக்கப்பட்ட விவாதத்தைத் திரௌபதிக்குச்சொன்னது	...	282
	திரௌபதி தன்னைப் பந்தயமாகவைத்துத் தோற்றவிவாதத்தைப்பற்றித் தர்மபுத்திரரைக்கேட்கும்படி பிராதிகாமிக்குச்சொல்லியது	..	282
	பிராதிகாமி திரௌபதியின்கேள்வியைத் தாமபுத்திரருக்குத் தெரிவித்தது	..	283
	துரியோதனன், 'பாஞ்சாலிஸபைக்குவந்துகேட்கட்டும்' என்றது	...	283

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

89 பிராதிசாமி துரியோதனன் எண்ணத்தைத் திரௌபதிக்குத் தெரிவித்தது	283
திரௌபதி தன்கேள்வியை ஸபையோரிடம்கேட்கும்படி பிராதிசாமிக்குச்சொல்லியது	283
பிராதிசாமி திரௌபதியின்கேள்வியை ஸபையோருக்குத் தெரிவித்தது	283
ஸபையோர் மறுமொழிசொல்லாமல் மௌனமாயிருந்தது ...	283
தம்புதிரார் திரௌபதிக்குத் தூதனுப்பினது ..	283-284
துரியோதனன் மறுபடியும்பிராதிசாமிக்குக் கட்டளையிட்டது.	284
பிராதிசாமி ஸபையோரைத் திரும்பவும்கேட்டது ...	284
துரியோதனன் திரௌபதியைப்பிடித்துவரும்படி துச்சாஸனனுக்குக் கட்டளையிட்டது	284
துச்சாஸனன் திரௌபதியை அழைத்துச் சொல்லியது ...	284
துச்சாஸனன் திரௌபதியைக் கூடநூலைப்பிடித்திழுத்துவந்தது	284-285
திரௌபதி துச்சாஸனைக் கோபித்தது சொல்லியது ...	285
துச்சாஸனன் திரௌபதியைப் பரிஹ்வித்து லீகழ்ந்தது சொல்லியது	285
துச்சாஸனன் இரைநதுசிரித்துத் திரௌபதியைத் தாவி யென்றழைத்தது	286
கர்ணனும சகுனியும் துச்சாஸனைப் புகழ்ந்தது ...	286
பீஷ்மா திரௌபதிக்குச் சொல்லியது ...	286
திரௌபதி ஸபையோரைக் கேட்டது ...	287
துச்சாஸனன் திரௌபதியைத் தூஷித்தது ...	287
90 பீமஸேனன் திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்தது தகாதென்றது	287-288
அர்ஜுனன் பீமஸேனை ஸமாதானஞ் செய்தது ..	288
விகர்ணன் ஸபையோரைத் திரௌபதிக்கு மறுமொழி சொல்லும்படி சொல்லித் தன்கருததையும் கூறியது ...	288-289
அரசருக்கு வ்யஸனைக் கௌவையென்பது ...	289
கர்ணன் விகர்ணனைக் கோபித்தது சொல்லியது ...	289-290
துச்சாஸனன் திரௌபதியின் வஸதிரத்தை இழுத்தது ...	290
திரௌபதி கிருஷ்ணனைத் துதித்தது	290-291
கிருஷ்ணனருளால் திரௌபதிக்கு அநேகவஸதிரங்கள் உண்டானது	291
துச்சாஸனன் களைத்து உட்கார்ந்தது	291
பீமஸேனன் சபதஞ்செய்தது	291-292
விதூர், கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்வது அவசியமென்றது..	292-294
தெரிந்தும் மறுமொழிசொல்லாதவனுக்கும் தப்பாக மறுமொழி சொல்லுகிறவனுக்கும் வரும்பலன்கள் யாவையென்பது	292
விரோசனனும் ஸூதன்வாவும் தம்மில் யார்பெரியவென்று பிரஹ்லாதனைக் கேட்டது	292-293
பிரஹ்லாதன் கசயபரிடம் ஸந்தேஹிங்கேட்டது ...	293
கசியபா பிரஹ்லாதனுக்கு மறுமொழிகூறியது ...	293-294
கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவன், கண்டதை உள்ளபடி சொல்லாதவன், தப்பாக மறுமொழி சொல்லுகிறவன், பொய்	

அத்தியாயம்.	பக்கம்.
சொல்லுகிறவன், உண்மைசொல்லுகிறவன் இவர்களுக்கு வரும் பாவபுண்ணியங்கள்	293-294
எப்படிப்பட்டவன் ஸாக்ஷியாவா நென்பது	294
பிரஹ்மலாதன், 'ஸூதன்வா பெரியவன்' என்றது ..	294
ஸூதன்வா வீரோசனனைக் கூமித்து விட்டது... ..	294
துச்சாஸனன் திரௌபதியை இழுத்தது	294;300
91 திரௌபதி ஸபையில் புலம்பியது	294-295
பீஷ்மர் திரௌபதிக்கு யுதிஷ்டிரரோ மறுமொழி கூறவேண்டுமென்றது	295-296
92 துரியோதனன் திரௌபதிக்குப் பாண்டவர்களே மறுமொழி சொல்லட்டுமென்றது	297
பீமஸேனன் ஸபையில் கோபித்துச் சொல்லியது ..	297-298
பீஷ்மர்முதலியோர் பீமனை அடக்கினது '	298
கர்ணன், வேறுகணவனை அண்டியும்படி திரௌபதிக்குச் சொல்லியது	298
துரியோதனன் திரௌபதிக்கு இடத்துடையைக்காண்பித்தது	299
பீமஸேனன் துரியோதனனது துடையைப் பிளப்பதாகப் பிரதிஜ্ঞைசெய்தது	299
விதூரர் கௌரவர்களுக்கு அழிவுவந்ததென்றது	299-300
அர்ஜுனன் தர்மபுத்ரரின்ஸ்வதந்திரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது	300
கர்ணன் திரௌபதியை இஷ்டம்போல அனுபவிக்கும்படி துரியோதனனுக்குச் சொல்லியது	300
சகுனி கர்ணனைப் புகழ்ந்தது	300
திரௌபதி கதறியது	300-301
விதூரர் தம்சொல்லாத துரியோதனன் கேட்பானே கௌரவே என்றது	301
விதூரர் துரியோதனனுடையரைத் தடுக்கும்படி திருதராஷ்டிரானுக்குச் சொல்லியது	301
பீமஸேனன் முதலியோர் துரியோதனனுடையரைக் கொல்வதாகச் சபதஞ்செய்தது	301-303;
திரௌபதி துரியோதனனுடையரைச் சபித்தது ..	303
திரௌபதி சபித்தபோது பூமாரிபொழிந்தது... ..	303
93 அர்ஜுனன் யுத்தஸந்நாஹுஞ் செய்ததும், தர்மபுத்ரர் அடக்கியதும்	303-304
திருதராஷ்டிரானது அக்னிஹோத்ராசாலையில் அபசகுனங்கள் உண்டானதைச் சொன்னது	305
திருதராஷ்டிரான் திரௌபதிக்கு வரம்கொடுத்தது	305-306
யார்யார் எத்தனைஎத்தனைவரம் பெறத்தக்கவரென்பது	306
94 கர்ணன் திரௌபதியால் பாண்டவர்கள் மீட்கப்பட்டார்களென்றது	306
எப்படியிருப்பவன் மனிதனைன்பது	306
மேலோர்களின் குணம்	307
95 திருதராஷ்டிரான் தர்மபுத்ரருக்கு இரதிராப்பிரஸ்தம்சென்று அரசான விடைகொடுத்தது	308-309

அத்தியாயம்.

பக்கம்.

அனுத்யுதபர்வம்.

- 96 துரியோதனன் பாண்டவர்களை ஸ்வேச்சையாக விடக்கூடா
தென்றது 310-311
துரியோதனன், திருதராஷ்டிரானுக்குக்கார்த்தவீர்யார்ஜுனன்
பரசுராமர் இவர்களுடையசரித்திரத்தைச் சொல்லியது ... 311-314
- 97 துரியோதனன், அர்ஜுனன்பாக்கரமங்களையும் அவனிடம் தன
ககிருக்கும் பயத்தையும் திருதராஷ்டிரானுக்குச் சொல்லி
யது 314-319
துரியோதனன் மறுபடியும் சூதாட திருதராஷ்டிரானிடம்
அனுமதிக்கேட்டது 319-320
திருதராஷ்டிரான் மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதிக்கொடுத்தது... 320
காந்தாரி மறுமுறை சூதுக்கு அனுமதி கொடாதிருக்கும்படி
திருதராஷ்டிரானுக்குச் சொல்லியது 320-321
- 98 பிராதிக்காமி தாமபுத்ரரை அழைத்ததும் பாண்டவர்கள் திரு
ம்பிவந்ததும் 321-322
சகுனி சூதுக்குப் பந்தயத்தைச் சொன்னது 322
தர்மபுத்ரர் மறுமுறை சூதாடித் தோற்றது 323
- 99 துச்சாஸனன் பாண்டவர்களையும் திரௌபதியையும் இகழ்ந்து
கூறியது 324-325
துச்சாஸனனும் துரியோதனனும் பீமனை அவமதித்ததும், அவ
ன் அஷ்கருக்கு மறுமொழிகூறியதும் 325-326
- 100 தர்மபுத்திரர் பீஷ்மர்முதலியோரிடம் வனஞ்செல்ல வீடை
கேட்டது 327-328
வீதுரர், குந்தி தமது கிருஹத்திலிருக்கட்டுமென்றது ... 328
வீதுரர், தர்மபுத்ரருக்குப் புத்திகூறி விடைகொடுத்தது ... 328-329
- 101 நகரத்துஜனங்கள் பிரலாபித்து, 'பாண்டவர்களோடு வனஞ்
செல்வோம்' என்றது 330-331
குந்தி திரௌபதியிடமும் பாண்டவர்களிடமும் பலவாறு புல
ம்பித் திரும்பியது 332-334
பாண்டவர்கள் வனஞ்சென்றது 334
- 102 வீதுரர், பாண்டவர்கள் வனஞ்செல்லும்போது செய்தசென்ற
சூறிகளையும் அவற்றின் கருத்தையும் ஜனங்கள் துக்கித்த
தையும் அப்சகுனங்க ஞண்டானதையும் திருதராஷ்டிர
னுக்குக் கூறியது 335-337
நாரதர், கௌரவர் அழிவாரொன்றது 337
துரோணர், யுத்தத்தில் கௌரவர்களும் தாமும் அழிவதுநிச்
சயமென்றது 337-338
- 103 ஸஞ்ஜயன் துரியோதனன்முதலியோர் அக்ரமஞ்செய்தன
ரென்று திருதராஷ்டிரானுக்குச் சொன்னது ... 339-340
திருதராஷ்டிரான், திரௌபதி அவமதிக்கப்பட்டபோது உண்
டான அப்சகுனங்களையும், வீதுர்சொல்லைத் தான்கௌ
மற்போனதையும் ஸஞ்சயனுக்குக் சொல்லியது. ... 340-341

ஸபாபர்வம் விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

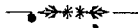
ஸ்ரீ

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண வாயவரஸ்ருஷ்டொண நம:.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்வொவாயநாயநம:.

ஸ்ரீ மஹாபாரதம்.

ஸ பார பர் வ ம்.

முதலாவது அத்தியாயம்.

ம ந்தீ ர பர் வ ம்.

1 நாராயணம் தஸ்யுத்ய நரஸ்வொவ நரொதூரி!

ஹெஷ்வொவஸ்தீம் வ்யாவஸ்தொஜயஜீரயெசரி!

(அர்ஜுனனுக்குப் பிரதியுபகாரத்தைச் செய்க்கருந்தின மயனைப்பார்த்து, தர்மராஜர்வுக்கு ஒருஸ்பைசெய்யும்படி கிருஷ்ணபகவான் கட்டளையிட்டது.)

இனயேஜயர், “ பிராமணேததமரே! ஜபிபவரிற்சிறந்தவனும் மஹாபராக்கிரமசாஸிபுமாகிய அர்ஜுனன் அப்போது மயனைவிடு வித்தபிறகு என்னசெய்தானென்பதை எனக்குச்சொல்லும்” என்று கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ராஜாவே! உமது கூடஸ்தருடையசரித்திரத்தை ஊக்கததுடன் கேளும். அரசாக்கரசே! ஆயுதநதரிபபவர்களிற்சிறந்த மஹாவீரனான அந்த அர்ஜுனன் மயனைவிடுவித்தது, பூமியில் அரசர்கள்பெறுதற்கரிய காண்டவமென் னுமசிறந்தவில்லையும் அடபுகள்வறறகுதிரண்டு தூணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களையும் தேரையும் கொடியையும் வெள்ளைக் குதிரைகளையும் அக்னிபகவானிடமிருந்துபெற்றதனால் மிகுந்தஸந்தோஷமுள்ளவனாகி மயனுடன் கூட அங்கேயிருந்தான். அப்போது அர்ஜுனனற்காப்பாற்றப்பட்டமயன், அவன்செய்தநன்றியைநினைத்து அவனைப் பலமுறைமரியாதைசெய்து கண்ணபிரான்முன்னிலையில் கைகளைக்குவித்துக்கொண்டு இன்சொல்லால் பேசத்தொடங்க

1 உணர்விசேஷத்தை ஆதிபர்வம் 1 - வது பக்கம் குறிப்பிற் காண்க.

சிணுன் : “ குந்தியின்மைந்தனே ! சீறினகண்ணிடத்திலிருந்தும் எரிக்கத்தொடங்கின அக்னிபகவானிடத்திலிருந்தும் உன்னால் நான் காக்கப்பட்டேன். உனக்கு என்னசெய்யக்கடவேன் ? பகைவரைத் துயரப்படுத்துகிறவனே ! யான் அஸூரர்களுக்குவிசுவகர்மாவன்றோ ? அதனால், நான் மற்றவர்செய்யக்கூடாததும். நீ வியக்கத்தக்கதுமாகிய ஒன்றை உனக்குச் செய்வேன் ” என்றான். அவனால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட மஹாவீரனான அர்ஜுனன் சற்றுநேரமசிரத்தித்து மாயைகள் தெரிந்தவனாகிய மயனைப்பார்த்து நடைதலுக்கொண்டு, “ ஒ ! அஸூர சிரேஷ்டனே ! நீ எனக்குஎல்லாம்செய்ததுபோலவே (நினைக்கிறேன்.) நீஸுகமாகச்செல். என்மேல் என்றும் அன்புடையவனாயிரு. நாங்களும்கூட உன்மேல் அன்புடையவராயிருப்போம். உதவிபெற்றவனிடத்தில் பிரயோஜனத்தை அங்கீகரிப்பேன்பது எனதுவீரதம் ” என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டமயன், “ புருஷச்ரேஷ்டனும் பிரபுவுமான அர்ஜுனா ! நீ சொல்வது உனக்குத்தகும். ஆனால் உன்னிடம் அன்பைமுன்னிட்டு நான் உனக்கு ஒன்றுசெய்யக்கருதுகிறேன். பாண்டவனே ! யான் அஸூரர்களின்விசுவகர்மாவான மஹா²கவியன்றோ. அப்படிப்பட்டநான் உனக்காக ஏதாவதுஒன்றைச் செய்யவிரும்புகிறேன். அர்ஜுனா ! முன்னம் அஸூரர்களுக்கு அரண்மனைகளும், அழகியவையும் ஸுகமான உட்புறங்களுடையவையும் ராஜபோகங்களுக்குரிய அளவற்றபொருள்கள்நிரம்பினவையுமான தோட்டங்களும், மனத்தைக்கவருகின்ற பலவகைத்தடாகங்களும், விசித்திரங்களான ஆடைகளும், நினைத்தபடிசெல்லும் ரதங்களும், சிறந்தகோபுரங்களோடும் பிராகாரங்களோடுகூடிய பெரியநகரங்களும், அற்புதங்களான அனைகம் சிறந்தவாஹனங்களும் ஸுகிப்பதற்கு மிகத்தகுதியான அழகியகுகைகளும் என்றாறசெய்யப்பட்டன. பங்குனா ! அதனால் உனக்கும் ஏதாவதுஒன்றுசெய்ய விரும்புகிறேன் ” என்று கேட்க, அர்ஜுனன், “ நீ உயிருக்குநேரநத அபாயத்திலிருந்து என்னைவிடுபட்டவனாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய். இவ்வாறிருக்கையில், உன்னைக்கொண்டு ஒன்றைச்செய்வித்துக்கொள்ள என்னைல்லையலாது. அஸூரனே ! உனதுஎண்ணம் பயன்படாமற்போவதும் எனக்குஇஷ்டமில்லை. ஆதலால், நீ கிருஷ்ணனுக்கு ஏதாவதுசெய்யலாம். அதனால், எனக்குப் பிரதிபுபகாரம் செய்ததாகும் ” என்றுசொன்னான். புருஷச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே ! பிறகு மயனுக்காக (அர்ஜுன

¹ மாயை - அற்புதங்களைக்காட்டும்விக்கை.

² விசித்திரங்களான கல்பனைகள் செய்யத்தக்கவன்,

னால்) கேட்டுக்கொள்ளப்பட்ட கண்ணபிரான், 'இவனுக்கு என்ன கம்
டனையிடலாம்' என்று சிறிதுநேரம் சிந்தித்தார். உலகநாதரும் பிரஜை
களைக்காப்பவருமாகிய கிருஷ்ணன், 'இவனை ஒருஸ்பையைசெய்யச்
சொல்லலாம்' என்று தம்மனத்தில் நிச்சயித்துக்கொண்டு, அந்நமய
ஸ்பைப்பார்த்து, "சிற்பிகளிறசிறந்தவனே! நீ நமஸ்சிறப்பத்தைச்செய்ய
எண்ணமுள்ளவனானால், இவ்வலகத்தில் எவ்வகையானஸ்பை தர்ம
ராஜாவுக்குப் பிரியமாயிருக்குமென்று நினைக்கிறாயோ, மாஸிடலோக
மனைத்திலுமுள்ள மனிதர்கள் உன்னுடையஎந்தவேலையைக்கண்டு
அதைப்போலச் செய்யமாட்டாமல் ஓய்ந்துநிற்பார்களோ, எதில் தேவ
ர்களும் அஸுரர்களும் மனிதர்களும் எண்ணுமளிக்கவாங்கள் உன்
றையெய்யப்பட்டதை யாம்காண்போமோ, அவ்வகையானஸ்பையைச்
செய்வாயாக" என்றுகட்டளையிட்டார். அப்போது மயன் மனமகிழ்
ச்செயுடன் அவாசொல்ல வறறுக்கொண்டு தேவஸ்பைக்குஒப்பான
அழகியஸ்பையைத் தாமராஜாவுக்குச் செய்யத்தொடங்கினான். பிறகு
கிருஷ்ணனும் ஆஜுண்ணும் தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரருக்கு நடந்த
வறறையெல்லாம் தெரிவித்து மயனைக்காண்பித்தனர். அப்போது
யுதிஷ்டிரர் அந்நமயனுக்குத் தக்கபடி மரியாதைசெய்தார். ஜனமே
ஜயரே! அந்நமயன் அந்நமரியாதையைக்கொண்டாடிப் பெற்றுக்
கொண்டான். ஜனமேஜயராவே! அந்நமயன் அப்போது அந்
தப்பாண்டவர்களிடத்தில்¹ விருஷபர்வாவென்னும் அஸுரனுடைய
சரித்திரத்தைச் சொன்னான். அந்ந அஸுரவிசுவகர்மாவானமயன்
கொஞ்சகாலம் ஓய்ந்திருந்து மனதிலஆலோசனைசெய்து மஹாத
மாக்களான பாண்டவர்களுக்குச் சபைஒன்று செய்யத்தொடங்கி
னான். சிறந்தஸாமர்த்தியமுள்ளமயன், மஹாதமாவானகிருஷ்ணன்,
பாண்டவர்கள் இவர்களுடையஅனுமதியின்மேல் ஒருசபைநினைத்தில்
ஆரம்பத்திற்குரிய மங்களங்களைச்செய்து ஆயிரக்கணக்கான பிராம
ணசிரேஷ்டர்களுக்குப் பாயஸான்னம்அளித்து ஸந்தர்ப்பனைசெய்து
அவர்களுக்கே மிக்கபொருள்களைப்புகழ்தானஞ்செய்து எல்லா ருதுக்
களின்சிறப்புக்களும்நிரம்பினதும் பதினாயிரமுழுமவிசாலமுள்ளதும்
தேவஸ்பையைப்போன்றதுமான அழகானஸ்பையைச்செய்வதற்கா
கச் சுற்றிலும்அளவெடுத்தான்.

ஸ்ரீ ம ஹ ர ப ர த ம்.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(கண்ணன் துவாரகைக்கீதச்சேல்வதும், பாண்டவர்கள் வழிகொண்டு விட்டதும்.)

பூஜைக்குரியவரானகண்ணபிரான் காண்டவபிரஸ்தத்தில் அன் புள்ளபாண்டவராறபூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாக வஸித்திருந்தபிறகு தமதுதந்தையைப்பார்க்கஆவலுள்ளவராய்த் தமதுநகரமசெல்வதற்கு எண்ணங்கொண்டார். உலகமெல்லாமவநதனஞ்செய்வதற்குரியவரும் விசாலமானகண்டையுடையவருமான கண்ணபிரான் தாமபுத்திரரிடத்திலும் குந்தியினிடத்திலும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தந்தையின் உடன்பிறந்தவளான குந்தியின்பாதங்களைத் தலையாலவணங்கினார். மிக்கபுகழ்பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் குந்தியினுல்தழுவிக்கொண்டு உச்சியில்மேர்க்கப்பெற்றபிறகு தம்ஸுஹோதரியைப்பார்த்தார். அவளருகிற்சென்று அன்பினுல்கண்ணீர்விட்டகிருஷ்ணபகவான் அழகியும் அழகாகப்பேசுகிறவருமான அநதஸுபத்ரைக்குச் சிறந்தபயனைத்தருவதும், உண்மையும், நன்மையும், இனிமையும், நியாயமும், மிகச்சிறந்ததுமான வாககியததைக்கூறினார். அவள தன்உறவினர்களுக்குச்செலுத்துமபடி சிலவசனங்கையுரைத்துப்பலமுறைதலையால் வணங்கி வந்தனஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தார். அவளாலபூஜிக்கப்பெற்றகிருஷ்ணன், அநதப்பெண்ணாசிக் கு ஆசீர்வாதஞ்செய்து அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரௌபதியையும் தெளமயமுனிவரையும்கண்டனார். புருஷோத்தமரானகண்ணபிரான் தெளமயருக்கு முறைப்படிவந்தனஞ்செய்தார். விதவானும் பலசாலியுமான கிருஷ்ணபகவான் திரௌபதிக்கு இனியவார்த்தைதெசால்வி, ஸுபத்ரையை அவளிடமலுப்பித்து அராஜுனனுடன் கூட அவனுடையஸுஹோதரர்களிடம்சென்றார். அவ்வைநதுஸுஹோதரர்களாலும்குழப்பப்பட்டு, அமரர்களாற்குழப்பட்ட தேவேந்திரன்போலிருயவரும் கருடக்கொடியையுடையவருமானகண்ணன் யாத்திரைக்காலத்திற்குரிய சடங்குகளைச் செய்யக்கருதி, நீராடி நிர்மலராய் அலங்காரங்கள்செய்து கொண்டு தேவர்களுடைய பிராமணர்களுடைய ம்மஸ்காரஞ்செய்து பலவகைப்புஷ்பசந்தனங்களினுல் பூஜித்தார். நிலைதவறாதவரிசிறந்தவரானகிருஷ்ணபகவான் யாத்ராகாரியங்களெல்லாவற்றையும்செய்து புறப்பட்டார். அந்தக்கிருஷ்ணன் வெளிக்கட்டைவிட்டுப்புறப்பட்டு

ஸ ப அ ப ர் வ ம்.

வநது யோக்கியர்களானபிராமணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்துத் தயிர்ப்பாத்திரங்களையும் கனிகளையும் அக்ஷதைகளையும் தக்ஷிணையையும்கொடுத்தபிறகு அவர்களைப்பிரதக்ஷிணமசெய்தார். அதன்பின் தாமரைக்கண்ணராகியகண்ணன் நல்லதிதியும் நல்லநக்ஷத்திரமுங்கூடிய சிறந்தலக்கினத்தில ஸைப்யம், ஸூக்ரீவம் என்னும் குதிரைகள் பூட்டப்பட்டதும், கதை, சககரம், கத்தி, சார்ங்கமமுதலிய ஆயுதங்களநிரம்பியதும், கருடக்கொடியுள்ளதும், விரைவாகசசெலவதுமாகிய பொன்மயமான அக்ஷிபதேரிலேறிப் புறப்பட்டார். ராஜாவாகியயுதிஷ்டிரர் ஸாரதிகளரிசிந்தவனாகிய தாருகனென்னும்கிருஷ்ணஸாரதியை விலக்கிப் பிரேமையினால் தாமும்கிருஷ்ணனுடன் தேரிலேறினார். அப்போது யுதிஷ்டிரர் தாமேசுடிவாளம்பிடித்தார். பருத்தகைகளைப்புடைய அர்ஜுனனும் கூடவறிப் பொற்காமபோடு கூடிய வெண்சாமரத்தைப் பிரதக்ஷிணமாகசசுழற்றினான். அவ்வாறே வீரனானபீமஸேனனும் அநததேகரிலேறி நூறுகம்பிகளுள்ளதும் உயரந்தபுஷ்பமாலையினாலும் பொருகாசுகளினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் வைரீயிக்காடபுள்ளதுமான சிறந்தகுடையை விரைவாகக் கிருஷ்ணனுக்குப்பிடித்தான். சத்துருகளை ஸமஹரிப்பவாதளாகிய பீமர்ஜுனாகளும் நகுலஸஹதேவாகளும், புரோஹிதர்களாலும் நகரத்தோராலும் சூழப்பட்டவர்களாகக் கிருஷ்ணனைப் பினசென்றனர். சத்துருக்களான வீரர்களைக்கொல்பவராகிய அநதக்கேசவர் அவ்வைநதுஸஹோதரர்களாலும் அஹஸரிககப்பட்டு அன்புள்ள மாணிக்கர்களினால்தொடரப்பட்ட ஆசாரிப்பன்போலவிளங்கினார். பிராமணச்சிரேஷ்டராகிய தெளமயமுனிவரும் பெரியோர்களாறசூழப்பட்டவராய் ஸுபதர்சையின்புத்திரனான அபிமன்புவை ரதத்திலேற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார். சிறந்தமஹிமையுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இந்திரப் பிரஸ்தத்தைக்கடந்து ஒருகுரோச தூரத்தில அர்ஜுனை நெருங்கத்தழுவி விடைபெற்றுக்கொண்டு தாமராஜாவுக்கும் பீமஸேனனுக்கும் நகுலஸஹதேவர்களுக்கும் மீரியாதசெய்து அவர்களால்திடமாக ஆலிங்கனஞ்செய்யப்பட்டார்; நகுலஸஹதேவர்களால் அபிவாதனமும் செய்யப்பெற்றார். ஜனமேஜயரே' எதிரிகளின் நகரங்களை ஜயிப்பவரும் தர்மநதேரிந்தவருமாகிய கிருஷ்ணைகவான் அஸ்யோசனை தூரமசென்றபிறகு யுதிஷ்டிரரிடம்விடைபெற்று 'நீர்திருமபலாம்' என்று சொல்லி அவருக்கு அபிவாதனத்திடு பாதங்களைத்தொட்டு வந்த ன்ஞ்செய்தார். தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர் யாதவச்சிரேஷ்டரும் தாமரைக்கண்ணருமான கண்ணனைத் தூக்கியெடுத்து உச்சிமோந்து

‘செல்லலாம்’ என்று அனுமதிக்கொடுத்தபிறகு (ஸமயத்தில் உதவிசெய்வதாக) கிருஷ்ணனும் பாண்டவர்களுக்கு முறைப்படி வாக்குத்தத்தஞ்செய்து பரிவாரங்களுடன் தொடர்ந்தவரும் பாண்டவர்களைப் பிரயத்தனத்தினால் திரும்பச் செய்து பிறகு இரதிரன் அமராவதிக்குச் செல்வதுபோல்த தமதுபட்டணத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன் சென்றார். அப்போது அநதபாண்டவர்கள் அன்பின் மிகுதியினால் அநதக்கிருஷ்ணனைக் கண்ணுக்கெட்டுகிறவரையில் கண்களாலும் அதன்பின் மனங்களாலும் தொடர்ந்தனர். அவர்களுக்கு கிருஷ்ணனைக் காண்பதில் ஆசைதீராமல் இருக்கையிலேயே கண்ணிறைந்தகாட்சியுடைய கண்ணிரான் விரைவில் கண்களுக்கு மறைந்தார். அநதபுருஷசரேஷ்டரான பாண்டவர்கள் திரும்ப மனமில்லாதவர்களாகவே கிருஷ்ணனிடம் மனஞ்சென்றவர்களாகி விருப்பமில்லாமல் விரைவாகத்திரும்பித் தங்கள் நகரமேசேர்ந்தனர். பிறகு கிருஷ்ணனும் தேரைச்செலுத்திவினாவாகத் துவாரகைக்குச் சென்றார். எப்போதும் தமபின்னே வருபவனும் யாதவவீரனுமான ஸாதயகியோடும தாருகனென்னும் ஸாரதியோடுங்கூட விஷ்ணுவாகிய கிருஷ்ணன் கருடனைப்போல வேகமாகத் துவாரகைக்குச் சென்றார். தர்மபுத்திரரும் தாமததவ்ருதவர்களான ஸ்வேஹாதரர்களோடும ஸ்வேஹிதர்களோடுங்கூடத் திரும்பித் தமது சிறந்தநகரத்தில் பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! புருஷசரேஷ்டரான தாமராஜா, ஸ்வேஹாதரர்கள் புத்திரர்கள் மித்திரர்கள் எல்லாரையும் அனுப்பிவிட்டுத் திரௌபதியுடன் சோநதமகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறே கிருஷ்ணனும் உக்ரேஸைன்முதலிய யாதவச்சிரேஷ்டர்களால் கொண்டாடப்பட்டவராக ஸந்தேஷத்தூடன் தம்முடைய சிரேஷ்டமான துவாரகாபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய கிருஷ்ணன் ஆகுக்கனையும் முதிர்ந்தவரான தமதுநகரதையையும் புகழ்பெற்றதாயையும் பலராமரையும் நமஸ்கரித்ததுநின்றார். அநதஜனூத்தனர் பிரத்யும்னனையும் ஸாமபனையும் நிசுடனையும் சாருதேஷ்ணனையும் கதனையும் அநிருத்தனையும் பாணுவையும் தமுவிக்கொண்டபிறகு பெரியோர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ருக்மிணியின் கிருகத்துக்குச் சென்றார். எப்போதும் ஸுகியான அநதக்கிருஷ்ணன் அநதச்சிறந்தகிருகத்தில் ஸுகமாக மகிழ்ந்திருந்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஸமயத்தில் அஸூரசிரேஷ்டனாமயனும் சிற்பசாஸ்திரப்பிரகாரம் தர்மபுத்ரருக்கு ஸபாநிராமாணஞ்செய்தான்.

முன்றுவது அத்தியாயம்.

ம ந் த் ர ப ர் வ ம். (தோடீச்சி)

— ❄ ❄ ❄ —

ஸ பை சே ய் த வ ர லா று.

(மயன் பிந்துஸரஸுகீதச்சேன்று ஸபைகீதரியகருவிகளையும்
பீமனுக்குக் கதாயுத்ததையும் அர்ஜுனனுக்குச் சங்கீததையும்
கோண்டு வந்துகொடுத்ததும், ஸபாநீர்மானமும்.)

பிறகு மயன் ஜயிப்பவர்களிற்சிறந்தவனான அர்ஜுனனைப்பார்
த்து, “ நான் உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன் ; சென்று
திரும்பவும் வருவேன். தக்ஷயஸீன ! மூவுலகங்களிலும்பெயர்
பெற்றதும் மனிதர்களுக்கு ஆசசரியததையுண்பெண்ணுவதும், உனக்
கும் பாண்டவர்களைவர்க்கும் ஸந்தோஷத்ததைவிருத்திசெய்வது
மாகிய ஒருதிவ்யஸபையைச் செய்யப்போகிறேன். பாரதனீ ! முன்
னம கைலாஸத்திற்குவடபுறத்தில் மைநாகபர்வதத்தைச்சேர்ந்த
பிந்துஸரஸினருகில அஸுராகளையாகளுசெய்ய ஆரம்பித்தபோது ஸத்
யந்தவரூத வருஷபர்வாவென்னும் அஸுராஜாவினஸ்பையில் அழ
கும் அற்புதமும் சதன்மயமுமான பொருள்கள் என்றாசெய்யப்பட்ட
ன. அவை இப்போதிரூக்குமாயின் எடுத்துவருவேன். அதன்
பிறகு பெயாபெற்றதும் உள்ளததைமகிழ்விப்பதும் எல்லார்தன்ங்களி
னாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ஒருவிசித்தரஸபையைத் தர்மாஜா
வுக்குநீர்மாணம்செய்வேன். கௌரவனீ ! யுவனாசவன்புத்திரானைய
மாந்தாநாவென்னுமராஜாவினலீ போரில பகைவரைக்கொன்று வைக்
கப்பட்ட உக்ரமானகதாயுதம் ஒன்றும் பிந்துஸரஸில் இருக்கின்றது.
பொறபுள்ளிகளினலீசீதரமும் பெரிதும் பாரததைத்தாங்குவதும்
உறுதியுள்ள தும் தூறியிரம்கதாயுதங்களுக்குச்சரியான தும் சத்துருக்
களைக் கொல்லுவதுமாகிய அந்தக்கதாயுதம் உனகருக்காண்மவம்
போலப் பீமஸேனனுக்குத் தகுதியானது. அழகான சபதமுள்ள
தேவதத்தமென்னப்பட்ட வருண னுடையமஹாசங்கம் ஒன்று இருக்
கிறது. இவற்றையெல்லாம் உனக்காகக்கொடுப்பேன். இதில்ஸந்தேஹ
யிலலை” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனனுக்குஇவ்வாறுசொன்னபின்,
அந்தமயனென்னும்அஸுரன் வடகிழக்குத்திசைக்குச் சென்றான்.
கைலாசத்திற்குவடக்கே மைகைபருவத்தினானருகில் மிகப்பெரிதும்
உயர்ந்ததூக்கன்மயமுமான ஹிரண்யசிருங்கமென்னுமலை இருக்கிறது.
அதில் அழகான பிந்துஸரஸென்னும் தடாகமிருக்கிறது. அங்கே

தான் பகீரதமஹாராஜன் கங்கையைத்தரிசிப்பதற்காக அனேகவருஷங்கள் வஸித்தான். எல்லாபூதங்களுக்கும் ஈசுவராகிய மஹாத்மாவான ஈசங்காரம அங்கே அதிலயாகமசெய்தார். பரதசிரேஷ்டனே! யாகங்குகில்முக்கியமான னாறு அசுவமேதங்களை அங்கே (இரதிரன்) செய்தான். அந்தயாகங்குகில இரத்தினங்களிழைத்த யூபஸ்தமபங்களும் பொன்மயமானயாகசாலைகளும் சிறப்பில் ஒப்பில்லாதவைகளாகசெய்யப்பட்டன. ஸஹஸ்ராக்ஷணை இரதிரன் அங்கே யாகஞ்செய்துதான் வித்திபெற்றான்; நிதயபுருஷமும் உக்ரமான தேஜஸுள்ளவருமாகிய உபிரமமகேவா எல்லாலோகங்களையும் அங்கிருந்துபடைத்து அனேகமபிராணிகளால் ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அங்கே நரநாராயணர்களும், பிரமடாடிம, யமனும, ஸ்தானுவுமாகிய இரதயீவரும் ஆயிரபுகங்களாகப் பரபிரமமத்தை உபாசனைசெய்கின்றனர். தர்மத்தைச் சாசுவதமாக நிலைநிறுத்துவதன்பொருட்டு விஷ்ணுவான்வா சிரததையோடு அனேகவருஷகாலங்கள் அவ்விடத்தில் ஸ்தாயாகங்குகளசெய்தார். அங்குள்ளயூபஸ்தமபங்கள் பொன்மலைகளணிந்தவை. யாகசாலைகளும் பிக்கலுளியுள்ளவை. நாராயணன் அங்கே அனேகமபிராணிகளையும் பத துலக்ஷங்களையும் (ஸ்வர்ணம, கோமுதலியல்வ) தானாசெய்தார். ஜனமேஜயரே! அநதமயன் அங்கே சென்று கதையையும் சங்கததையுமெடுத்ததுக்கொண்டான். அஸூரசிரேஷ்டனுமயன் அங்கேசென்று அமமலையினிருந்து மிகஅழகான உருவமுள்ள கற்களையும் வருஷபாவாவின்ஸபையினிருந்த ஸ்படிகக்கலஉருக்களையும் அநதபபெருமபொருள்களைக்காததிருந்த கிங்கராகளென்னும் அரககருடன் எடுத ற்வந்தான். அவறறையெல்லாம் கொண்டுவந்தபிறகு அவ்வஸூரன் நிகரறதும் மூன்று உலகங்களிலும்பெயர்பெறறதும் தேவாகளுக்கிரியதும் ஒப்பற்றசிறநதூர்னங்களால் சோபிக்கின்றதுமாகிய ஸகையைநிர்மாணஞ்செய்தான். அப்போது அநதச்சிறநதகதாயுதத்தைப பீமனுக்கும் தேவதத்தமென்னும் சிறநதசங்கத்தை அர்ஜுனதூக்குங்கொடுத்தான். அநதச்சங்கின்ஒலியினால் பிராணிகள்நடுங்கின. அநத அஸூரவிசுவகர்மாவாகியமயன் சற்றுநேரமஇளைப்பாறிப் புத்தியில்ஆராய்ந்து ஆயிரக்கணக்கான பிராமணசிரேஷ்டர்களைப் பாயஸான்னத்தினால் திருப்திசெய்

1 இவ்விடத்தில் பிரம்மாஎன்றும் பின்னே பிரம்மாஎன்றவருமிடத்தில் சங்கரர்என்றும் பழையஉரை கூறுகிறது.
 2 ஸ்ருஷ்டிசென்னதனால் இவ்விடத்தில் பிரம்மதேவர்என்பதில்தொபொருத்தம்.

வித்து மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணன் இவர்கள் அபிப்பிராயப்படி எல்லாப் பருவங்களின் சிறப்புக்களும் திரம்பின தும் உயர்ந்த காட்சியும் அலங்காரங்களுமுள்ள துமான ஸபையைச் செய்யத் தொடங்கினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பொன்மயமான மாங்களோடு கூடிய அந்தக் சபை, சுற்றிலும் பதினாயிரமும் வீஸ்தாரமுள்ளதாக விருந்தது; அக்னிஸபையைப் போலவும் ஸூரியஸபையைப் போலவும் சந்திரஸபையைப் போலவும் பிரகாசிப்பதாக மிகச்சிறந்தவடிவத்தோடு இருந்தது. அந்தச் சிறந்தஸபை பிரகாசமான கதிரோன் ஒளியைத் தன் ஒளியினால்தோற்கச் செய்வது போலவும் மேல்கிளம்புகிற ரத்னகிரணங்களால், ஜவலிப்பது போலவும் விளங்கிற்று. அந்தச் சபை நீருண்டமேகம்போல ஆகாயத்தை மறைத்து நிற்பதும், நீண்டதும், அகன்றதும், அழகியதும், சூற்றமற்றதும், களைப்பைப் போக்குவதும், சிறந்த பொருள்கள் நிரம்பினதும், ரத்னமயமான திலகமும் வாயில் கருமுடையதும், பற்பல அற்புதங்களமைந்ததும், தனக்கள் நிரம்பின துமாக மயலால் நன்றாகச் செய்யப்பட்டது. புத்திசீர்வியான மயன் செய்தஸபையைப் போல அவ்வளவு அழகுள்ளவையாக விஷ்ணுஸபையும் இந்திரஸபையும் பிரம்மஸபையும் ஆகவிலலை. ஆகாசத்திலுள்ள சூரிய பவாகளும் உக்ரமான ருபமும் பெரியதேகமும் சிவபடும் பொன்னிற முமானகன்களும் முத்துச்சிப்பிபோன்ற காதுகளுமுள்ளவர்களும் எதிரிகளைக் கொல்லுகிறவாகளுமாகிய கிங்கராகளென்னும் மஹாபல சாலிகளான அரக்கர்கள் எண்ணாயிரவாகள் மயலாகட்டளைபிட்டு அங்கே அந்தச் சபையைக்காத்தும் வலித்தாமிருந்தனர். அந்தச் சபையில் வைஸூரியமயமான இலைகள் டாவினதும், ரத்னமயமான காம்புகளுள்ளதும், தாமரை செங்கழுநீர்முதலிய நீர்மலாகள் மலர்ந்திருப்பதும், பலவகை நீர்ப்பறவைக்கூட்டங்களிருப்பதும், பொன்மயமான ஆமைகளும் மீன்களும் இருப்பதிலும் தாமரையபூக்கள் மலர்ந்திருப்பதிலும் சித்ரவாணமுள்ளதும், பலநிறங்களான படிக்கற்படி களுள்ளதும், தெளிந்த ஜலமுள்ள துமாகிய ஒருசிறந்த தடாகத்தை மயன் செய்தான். மந்தமாருதத்தினால் அசைக்கப்பட்டதும், முத்துப்புள்ளிகள் நிரம்பினதும், உயர்ந்த ரத்னப்பலகைகளினால் சுற்றிலும் மேடைகள் கட்டப்பட்டதும், உயர்ந்த ரத்னங்குண்பதிப்பிக்கப்பட்டதுமான அந்தத்தடாகத்திற்குவந்து அனைப்பார்த்தும் சில அரக்கர்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அவர்கள் தெரியாமையால் விழுவும் விழுந்தனர். அந்த ஸபையின் நாற்புறமும் என்னும் புஷ்பித்தகவையும், காற்றினால்கின்றவையும், குளிர்த்தரிமுகுள்ளவையும், மனத்தைக்கவருகின்றவையும்,

மான பலவகைப் பெரியமாங்களும், நல்லவாஸனையுள்ளகாடுகளும், அன்னங்கள் நீர்க்காக்கைகள் சக்கரவாகங்களினால்விளங்கும் தடா கங்களும் நிரம்பவிருந்தன. நீரிலும்நிலத்திலுமமுளைத்த தாமரை மலர்களெல்லாவற்றினுடைய மணத்தையுடமடுத்தாக்கொண்டு அநதக் காற்றானது பாண்டவர்களை அடைந்தது. "ராஜாவே! இவ்வாறான அந்தச்சபையைப் பதினான்குமாஸகாலத்திற்குத்திகநாள் வேலைசெய்து முடிந்ததைத் தர்மராஜாவுக்கு மயன் தெரிவித்தான்."

நான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ஸபாப்ரவேசம் செய்தது.)

அநதச் சிறந்தஸபையைசெய்தபிறகு, மயன் அர்ஜுனனைப் பார்த்து, "ஓ! ஸ்வயஸாசியே! எல்லாப்பூதங்களுள்ளும் மிருததசக்தி யுள்ள கிங்கரர்களென்னும் அரக்காக்கூட்டம் உன்கொடியின்மேல் இருக்கின்றது. அநதக்கூட்டம் நீநானேறிமே ஓசையினால் மேகமபோலக் கர்ஜிக்கும். அக்னிபகவான்கொடுத்த இநதசசிறநததேர் ஸூர்யனைப் போலப் பிரகாசிக்கின்றது. தேவலோகத்திய இநதச்சிறநதவெண்மையானகுதிரைகளும் மிக்கவேகமுள்ளவை. மாயையினாற்செய்யப்பட்ட இநதவானரக்கொடி, மாங்களில் தடைப்படாமல் வால்நகைத்திரம போல் உயர்ந்திருக்கிறது. வானரத்தை அடையாளமாகவுடைய (இநதக்) கொடியானது அனேகநிறங்களாகக்காணப்படும். இநத உயர்நத கொடியானது யுத்தத்தில்எல்லாக்கொடிகளுக்கும்மேற்பட்டுநிற்பதை நீகாண்பாய். இநதவீரனான அனுமான் (நிசஉருவத்துடன்) த்வஜத்தின்மேல்இருப்பார்" என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி அர்ஜுனனைத்தழுவிக்கொண்டு அவனூல்விடைகொடுக்கப்பெற்று மயன்சென்றான். பிறகு தர்மராஜா அநதஸபையில்பிரவேசித்தார். ஜனமேஜய ராஜாவே! நெய்யும் பாலும்மேதனும்மேர்நத அன்னத்தையும், பசுவணங்களையும், கிழங்குகளையும், கனிகளையும் எள்ளன்னத்தையும்¹ லீவந திகையென்னும்புஷ்டியைத்தரும் ஓர்உணவையும், ² ஹவிஷ்யமென்

¹ இதை யவனர் விரிஞ்சயென்பர். சர்க்கரைபோல்தித்திக்கும் புஷ்ப முள்ள ஒருமூலிகையென்றும் சீந்திக்கொடியென்றும் சிலர்சொல்லுவர்.

² ஹவிஷ்யமாவது:—பனிககாலத்திலுண்டானவையும் புழுக்காதவையுமான வெள்ளைத்தானியத்தையும், பச்சைப்பயறு, எள், யலை, அரேணுகம், தினை, நீவாரம், குறுவையிவற்றையும், வாஸ்துகம், ஹிலமோசிகை, காலசாகம்

னும் உணவையும், பன்றிகள் மான்கள் முதலியவற்றின் பலவகைமாம் ஸங்களையும், கடித்து மெல்லத்தக்கவற்றையும், உறிஞ்சுத்தக்கவற்றையும், சூடிக்கத்தக்கவற்றையும் மிகுதியாகக்கொடுத்துப் பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமணோத்தமர்கள் பதினாயிரவரைப்பிடித்து அனேகவிதங்களான புதியவஸ்திரங்களையும் புஷ்பமாலிகளையும் அளித்து அவர்களைத் திருப்திசெய்வித்தார். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் அனேகமாயிரம் கோதானஞ்செய்தார். ஜனமேஜயரே! அந்தஸ்பையில் புண்யாஹவாசனைஞ்செய்த கோஷமானது தேவலோகத்தை எட்டினதுபோலிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் பலவகைவாத்சியங்களோடும் அனேகம் சிறந்தவாஸனைத்திரவியங்களோடும் தேவதைகளைப்பிரதிஷ்டைசெய்து பூஜித்தார். அவ்விடத்தில் மல்லர்களும், நாட்கமாடுகிறவர்களும், ¹சல்லர்களும், ²ஸூதர்களும் ³வைதாளிகர்களும் மஹாத்மாவானதர்மபுத்திரரை ஸேவித்தனர். அந்தத்தர்மராஜா, ஸஹோதார்களுடன் கூட அந்தப்பூஜையை அவ்வாறு நடத்தி அந்த அழகானஸ்பையில் தேவலோகத்தில் இந்திரானிருப்பதுபோல் மகிழ்ந்திருந்தார். ரிஷிகளும் பற்பலதேசங்களிலிருந்துவந்த அர்ச்சர்களும் பாண்டவர்களுடன் அந்தச்சுப்பையில் உட்கார்ந்திருந்தனர். தர்மங்களதெரிந்தவரும் இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கினவரும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்டவரும் பரிசுத்தரும் குற்றமற்றவருமான அஸிதர், தேவலர், ஸத்யர், ஸர்ப்பிர்மாலி, மஹாசிரஸ், அர்வாவஸு, ஸுமிதர், மைத்ரேயர், சுனகர், பவி, தல்பாபுத்ரரான பகர், ஸ்தூலசிரஸ், வியாஸர், சுகா, வியாஸசிஷ்யர்களாகிய ஸுமந்து, ஜைமினி, பைலர், நாம் (வைசமபாயனா), தித்திரி, யூஜ்ஞவல்க்யா, ரோமஹர்ஷணர், ⁴அவர்புத்திரா, அபஸுஹோமியா, தெளமயா, ஆணிமாண்டவ்யர், கௌசிகர், தாமோஷணீஷர், த்ரைபவி, பாணாதர், கடஜானுகர், மௌஞ்சாயனர், வாயுபகூதர், பாராசாயா (இவர் வியாஸரல்லர்), ஸாரிகர், என்னும் கீரைகளையும், கேமுகம் தவிர மற்றக்கிழங்குவகைகளையும், இந்துப்பு, கடலுப்பு இவற்றையும், பசுவின் தயிர், நெய், ஆடையெடுக்காதபால், பலாப்பழம், மாம்பழம், கடுக்காய், புளி, ஜீரகம், நாகரங்கம், திப்பிலி, வாழைப்பழம், லவலிப்பழம், தானிக்காய் இவைகளையும், வெல்லம் தவிரக் கரும்புஸம்பந்தமான சர்க்கரை கற்கண்டு முதலியவற்றையும், சேர்த்துத் தலைபாகயில்லாமல் செய்யப்பட்டது. மேற்கூறியவற்றோடு தேங்காய் நெல்லிக்கனிகளையும் சேர்த்துக்கூறுவதுமுண்டு.

¹ விடகவிகள். தடிச்சிலம்பும் செய்பவரென்பது பழையவுரை.

² புராணஞ்சொல்லுகிறவர்கள்.

³ ஸங்கீதத்தினால் காலம்தெரிவிப்பவர்,

⁴ உக்ரர்வரர்.

பலிவாகர், ஸீனீவாகர், ஸப்தபாலர், க்ருதச்ரமர், ஜாதூகர்ணர், சிகாவான், ஆலம்பர், பாரிஜாதகர், பர்வதர், மஹானுபாவரர் மார்க்கண்டேயமாமுனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணர், பாலுகி, காலவர், ஜங்காபந்து, ஸரப்பர், கோபவேகர், ப்ருகு, ஹரிபப்ரு, கௌண்டின்யர், பப்ருமாலி, உசிக்கின்புத்திரரான கக்ஷீவன் என்னும் பழையரிஷி, நாஸிகேதர், கௌதமா, பைங்கியர், வராஹா, சிறந்ததவமுள்ள சாண்டில்யர், குக்குரர், வேணுஜங்கர், கலாபர், கடர்முதலான ரிஷிச்ரேஷ்டர்கள் அந்தச்சபையில் புண்யகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு மஹாத்மாவான தர்மராஜாவினிடமிருந்தனர். அவ்வாறாகவே கூத்தரிய சிரேஷ்டர்களும் தர்மராஜரை அழித்திருந்தனர். யீசுவரியமுள்ளவனும் மஹாத்மாவும் தர்மத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய முஞ்சகேது, விவர்த்தனன், ஸங்கிராமஜித, தூமுகன், வீரனான உக்ரஸேனன், கக்ஷஸேனராஜன், தோல்வியடையாதவனாகிய சேஷமகன், கம்போஜ தேசத்தரசனான கமடன், பலமுமஉறசாகமும நிரமபினவரும் அஸ்தரத்தேர்ச்சியுள்ளவரும் அளவற்றபராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய யவனர், களை, காலகேயர்கள்ளன் னும் அஸுரர்களை வஜ்ராயுதநதரித்த தேவேந்திரன் நடுங்கச்செய்ததுபோல் தானொருவனாகவே எப்போதும் நடுங்கச்செய்த மஹாபலசாலியான கம்பனன், ஜடாஸுரன், மத்ரதேசத்தரசன், குந்திராஜன், கிராதராஜனாபுளிந்தகன், அங்கன், வங்கன், புண்டரகன், பாண்டியன், ஓடாராஜன், ஆரதான், ஸுமித்ரன், பகைவரை அழிப்பவனாகிய சைபயன், கிராதர்களுக்கு அடசனாகிய ஸுமனஸ், யவனராஜன், சாணூரன், தேவாதன், போஜன், பீமரதன், களிங்கதேசத்தரசனானச்ருதாயுதன், மகதராஜாவான ஜயஸேனன், ஸுகர்மா, சேகிதானன், பகைவரை கருறைப்பவனாகிய புரு, கேதுமான், வஸுதானன், ஷிதேஹராஜனாகிய க்ருதக்ஷணன், ஸுதர்மா, அனிருத்தன், மஹாபலசாலியானச்ருதாயு, வெல்லமுடியாதவனாகிய அனுபராஜன், க்ரமஜித, ஸுதர்சனன், சிசுபாலன், அவன்புதல்வன், க்ருசதேசத்தரசன், தேவதாருபமுள்ளவர்களும் வெல்லமுடியாதவர்களுமான ஆஹுகன், விபருது, கதன், ஸாரணன், அக்ருதன், க்ருதவர்மா, சினியின்புத்ரனாகிய ஸத்யகன், பீஷ்மகன், ஆக்ருதி, வீரனான த்யுமத்ஸேனன் ஆகிய யாதவகுமாரர்கள், சிறந்தவில்லாளிகளானகேகய தேசத்தரசர்கள், லோமககுலத்தோனாகிய த்ருபதன், மஹாபலசாலியும் அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவனுமாகிய வஸுமான் முதலான அனேகம் கூத்தரியத்தலைவர்களும் அந்தஸ்பையில் குந்தியின்புத்ரரான யுகிஷ்டிராரை உபாஸித்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அர்ஜுனனையடைந்து

புள்ளிமான் தோலாடையுடுத்து வில்வித்தைகற்றுக்கொண்டபரத்யும
 னன், ஸாம்பன், யுபுதானன், ஸாத்யகிளன் னும்பாதவகுமாரர்களும்,
 ஸுதர்மா, அனிநுத்தன், புருஷசிவேஷ்டனான சைப்பயன் முதலான
 அனேகராஜாக்களும் அங்கேயிருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே!
 தனஞ்சயனுக்குருண்பனான தும்புருவென்னுமகந்தர்வன் அங்கே
 போதுமிருந்தான். தன்மந்திரிகளோடுகூடிய சித்ரஸேனனென்னும்
 கந்தர்வனும் மற்றுமுள்ள இருபத்தேழுமகந்தர்வர்களும், அப்ஸரஸு
 களும் அங்கே வீற்றிருந்த யுதிஷ்டிரரைஸேவித்தனர். பாட்டிலும்
 வாத்தியத்திலும் ஸமர்த்தாகளும் சுருதியிலும் தாளத்திலும் ¹காலப்
 பிரமாணத்திலும் ²லயத்திலும் ³ஸ்தானத்திலும் தேர்ச்சியுள்ளவர்க
 ளுமான கின்னரர்கள் அப்பேரூது தும்புருவிலைகட்டளைநிபட்டபுக்
 கந்தர்வர்களுடன்சேர்ந்து மனத்தில் உதலாஹுததுடன் சாஸ்திரப்
 படி. தேவலோகத்திய ⁴தானங்களைப்பாடிப்பாண்டவர்களையும் ரிஷி
 களையும் மகிழ்வித்துக்கொண்டிருந்தனர். ⁵விரதம்வறாதவரும் ஸத்
 யம்வறாதவருமான அரதஸபையிலிருந்தவர்கள் பிரமமலோகத்தில்
 தேவர்கள் பிரம்மாவைஸேவிப்பதுபோல தர்மராஜாவைஸேவித்தனர்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(நாரதர் ஸபைக்குவந்து யுதிஷ்டிரரைக் குசலபாச்சீனம்செய்தது.)

அரசர்க்காசரான ஜனமேஜயராஜாவே! மஹாத்மாக்களான
 பாண்டவர்களும் பெரியோர்களும் கந்தர்வர்களும் அரதச்சபையில்
 அவ்வாறு வீற்றிருக்கையில் தேவக்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்பட்ட
 வரும் வேதங்கள் உபநிஷத்துக்கள் இதிஹாஸபுராணங்கள் யாகம்
 முதலிய கருமங்கள்செய்யும்விதிகளின் வேறுபாடுகள் ⁵ஸ்துதம்,
 ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம், பதம், கிரமம், சிகைஷ், அக்ஷரம்,
 இவற்றின் விசேஷங்கள், பூர்வ கலபசரித்திரங்கள், ஸ்ருஷ்டிக்கு
 முன்னுள்ள விஷயங்கள் ⁶இவற்றையெல்லாமறிந்தவரும், ⁶கல்பஸூத்

1 ந்ருதம், மத்யம், வினம்பிதம்என்று மூன்றுகாலங்கள்.

2 பாட்டுக்களுக்கும் வாத்தியங்களுக்கும் இருக்கும் ஒற்றுமை.

3 மந்த்ரம், மத்தியம், தாரம்என்னும் மூன்றுஸ்தாயி.

4 ஸ்வரங்களின் ஆரோஹணவரோணங்கள்.

5 ஸ்துதம், ஸ்தோமம், க்ரஹம், ஸ்தோபம்இவைமந்த்ரங்கள்.

* ⁶வேதமந்த்ரங்களின் பெர்ருள்களை விளக்கி ஆழஸ்தம்பர்முதலியோர்
 செய்த ஸூத்ரங்கள்.

கங்களின்பொருள்களை ஸரியாக அறிந்தவரும், பிரம்மசாரிவிரதம் தவறாதவரும், ¹ ஊஹம் ² அபோஹம் இவற்றில்தேர்ந்தவரும், நர்த்தனத்தையும் ஸங்கீதத்தையும் அனுஸரிப்பவரும், எல்லாவற்றிலும் ஒப்பற்றவரும், ³ பதினெண்வித்தைகளுக்கும் பொக்கிஷமடீபான்றவரும், சிறந்த கீர்த்தியுள்ளவரும், நியாயசாஸ்திரம் தெரிந்தவரும், தர்மங்களின் நுட்பத்தை யறிந்தவரும், ஆறுவேதாங்கங்களையு மறிந்தவரில் தமக்குயர்வில்லாதவரும், ⁴ ஒருமை, ⁵ செயற்கை, ⁶ வேற்றுமை, ⁷ கூடுதல் இவற்றையறிந்தவரும், சொல்வன்மையும் தைரியமும் புத்திக்கூர்மையும் மறவாமையுமுடையவரும், தந்திரந்தெரிந்தவரும், ⁸ கவியும், உயர்ந்தவைதாழ்ந்தவை இவற்றின் வித்தியாஸமறிந்தவரும், பிரத்யக்ஷம் அனுமானம்முதலிய பிரமாணநுகளின் துணிபையறிந்தவரும், ⁹ ஐந்து அங்கங்களோடுகூடிய ¹⁰ வாக்கியத்தின் குணதோஷங்களை யறிந்தவரும், ப்ருஹஸ்பதிபேசினாலும் மேன்மேலும் உத்தமமசொல்லவல்லவரும், தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களென்னும் புருஷார்த்தங்களின் லக்ஷணங்களை நன்றாக அறிந்தவரும், இந்தப்பிரமமாண்டத்தின் மேலும்கீழும மததியிலுமுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையும் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்ட மஹாஜ்ஞானியும், ¹¹ ஸாங்கியம் ¹² யோகம் இவற்றின் விசேஷங்களை யறிந்தவரும், தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் விவிராதஞ்செய்யக்கருதுகிறவரும், ¹³ ஸந்தி ¹⁴ விசுரஹம் இவற்றின் உண்மையை யறிந்தவரும், இங்கிதங்களின் வேறுபாடுகளை யறிந்தவரும், ¹⁵ ஆறுகுணங்களைப்பிரயோகிப்பதில் ஜாக்கிரதையுள்ளவரும், சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் ஸமாத்தரும், சண்டைமூட்டுவதிலும் ஸந்

1 கூட்டுவனவற்றைக் கூட்டிக்கொள்ளல்.

2 விலக்குவனவற்றை விலக்கல்.

3 நாலுவேதம், ஆறுவேதாங்கம், தர்க்கம், மீமாம்ஸை, புராணம், தர்மசாஸ்திரம், ஆயுர்வேதம், தனூர்வேதம், நாகதர்வவேதம், ராஜநீதி.

4 ஒருபயனைத் தலைமையாகக்கொள்வது.

5 அதற்குப் பல உபாயங்களைச் சேர்ப்பது.

6 ஒன்றோடொன்று மாறுபடுகாரியங்கள்.

7 ஒருகாலத்திற் பலகாரியங்கள் கூடுவது.

8 எதிர்காலஉணர்ச்சியுடையவரென்பது பழையஉரை.

9 ப்ரதிஜ்ஞை, ஹேது, உதாஹாணம், உபநயம், நிகமனம்.

10 நியாயவாக்கியம். 11 ஜ்ஞானயோகம்.

12 கர்மயோகம்.

13 ஸமாதானம்.

14 விரோதம்.

15 ஸந்தி=ஸநேகம்; விசுரஹம்=விரோதம், யானம்=யுத்தத்துக்குப் போவது, ஆஸனம்=தன்னிடத்திலிருப்பது, த்வைதீபாவம்=சேனைகளை இரண்டுவகுப்புக்களாகப் பிரிப்பது, ஸமாச்சரயம்=ஒரு பலவானை ஆடுப்பது.

கீதத்திலும் விருப்பங்கொண்டவரும், எவ்வலகத்திலும் ஸஞ்சரிக்கத் தடையிலலாதவரும், சொன்னவையும் சொல்லாதவையுமான அனேக குணங்கள் நிரமபினவரும், மிகப்பரியமஹிமையும் ஓளியுமுள்ளவருமான தேவரிஷியாகிய நாரதமுனிவா, பாரிஜாதர் சிறந்த ஞானமுள்ள பர்வதா ஸுமுகர் ஸௌமயா ஆகியதேவரிஷிகளுடன்கூட எல்லாலோகங்களிலும் ஸஞ்சரித்துவருமபோது ஸபையிலுள்ள பாண்டவர்களைக்காணா விருமபி மனோவேகமாக அநதசசபைக்குவந்தாரா. அநதப்பிராமணரான நாரதர் ஜயத்தைப்பற்றிய ஆசிரவாதங்களினால் அநதத்தாமராஜரைசிறப்பித்தாரா. எல்லாத்தர்மங்களுநடுநிரந்தாமபுத்திரர் அநத நாரதமுனிவர்வரக்கண்டு தமமுடையதமபிமாருடன்கூட விரைவாகள திரகொண்டு அழைத்துப் பக்தியுடன் தலைவணங்கி அபிவாதனஞ்செய்தார். தர்மநடுநிரந்தவரான தர்மராஜா அநதநாரதருக்குத்தகுதியான ஆஸனத்தைக்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்பிரகாரம் பசுவையும் ¹மதுபர்க்கததையும் அாக்கியததையும்கொடுத்து ²தன்வங்களை லும் விருமபத்தக்கபொருள்கள்எல்லாவற்றினாலும் அவரைப் பூஜித்தாரா. யுதிஷ்டிரரிடத்தில ஸரியானமரியாதையைப்பெற்று நாரதர் ஸந்தோஷமடைந்தார். வேதங்களின்கரைகண்டவராகிய அநதநாரதமஹரிஷி பாண்டவர்களைவராலும் பூஜிக்கப்பெற்றவர்கி யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து தாமர்த்தகாமங்ருளென்னும் புருஷார்த்தங்களைப்பற்றிப் பின்வருமாறுவினா : “ ராஜாவே! ராஜ்யகாரியங்கள் ஸரியாகநடக்கின்றனவா? உன்மனம் தர்மத்திலவிருப்பமுள்ளதாயிருக்கிறதா? ஸுகங்கள் அனுபவிக்கப்படுகின்றனவா? கருதினது தடைப்படாமலிருக்கிறதா? அறம்பொருள் இன்பமென்னும்மூன்றனுள் அறம்பொருள்களைவிடாததும முன்னோகளானகூடஸ்தர்களால் நடத்திவரப்பட்டதுமான மேலானகாரியத்தை நடத்திவருகிறாயா? பொருளினால் அறத்தையும் அறத்திறைபொருளையும் மனமகிழ்ச்சியை முதன்மையாகவுடைய சிறநின்பத்தினால் அறம்பொருளிரண்டையும் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! வேண்டினவற்றையெல்லாங்கொடுப்பவனே! காலததையறிந்து தாமர்த்தகாமங்களை அநத அநதக்காலத்தில் பகுத்தது அனுஷ்டிக்கத்தவறாமலிருக்கிறாயா? குற்றமற்றவனே! அரசனுக்குரிய ஆறுகுணங்களுடன்கூடத் தன்பக்கத்தில் ²வழும எதிரிபக்கத்தில்வழுமாகப் பதினெண்காகநிற்குமஉபாயங்களின் பலாபலங்களைச் செமமையாகப்பரி சூழ்க்கிறாயா? ஜயிப்பவரிற்

இனிய ஆகாரம்.

² மந்திரம், ஓனஷ்டம், இந்திரஜாலம், ஸாமம், தானம், பேதம், தண்டம்.

சிறந்தவனே ! பாரதனே ! தன்பலத்தையும் பிறர்பலத்தையும் ஆராய்ந்துபார்த்துப் பலவான்களுடன் ஸந்திசெய்துகொண்டு ¹எட்டுக்கருமங்களையும் நடத்துகிறாயா ? பரதசிரேஷ்டனே ! ராஜ்யத்தின் அங்கங்கள் ²ஏழும் கெடுக்கப்படாமலிருக்கின்றனவா ? தனிகாகள் வறிஞர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்புடனிருக்கின்றனரா ? தூதர்களாலும் நம்பப்பட்டவேறு எந்தமனிதர்களாலும் உன்னிடமிருந்தாவது உன்னமைச்சரிடமிருந்தாவது மந்த்ராலோசனை வெளிப்படுத்தப்படாமலிருக்கிறதா ? நண்பர்களும் உபகைவர்களும் மத்தியஸ்தர்களும் செய்யக்கருகியதை நீ அறிகிறாயா ? ஸந்தியையும் விக்ரஹத்தையும் காலத்தை அனுஸரித்துச் செய்துவருகிறாயா ? தன்பக்கத்திலும் எதிர்பக்கத்திலும் ³சேராதவனுக்குடி, இருவர்க்கும் ⁴பொதுவாக விருப்பவனுக்கும், ஜீவனத்தைத்தடுக்காமலிருக்கிறாயா ? வீரனே ! உனக்குச்சரியானவர்களும் உன்னைவிட முதிர்ந்தவர்களும் பொருளாசையுற்றவர்களாகப் பரிசோதிக்கப்பட்டவர்களும் உனக்குப் புத்தி சொல்லத்தக்கவர்களும் மேற்குலத்தோர்களும் அன்புள்ளவர்களுமான மந்திரிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டனரா ? பாரதனே ! ராஜாவுடைய ஜயத்துக்கு மந்திராலோசனை காரணமன்றோ ? நன்பனே ! மந்தரத்தை வெளிவிடாதவரும் சாஸ்திரங்களில் ஸமர்த்தருமாகிய அமைச்சர்களால் உனதுராஜ்யம் நன்றாகக் கழிக்கப்பட்டு எதிரிகளால்கெடுக்கப்படாமலிருக்கிறதா ? தூக்கத்துக்குட்படாமலிருக்கிறாயா ? காலத்திற் கண்விழித்துக்கொள்ளுகிறாயா ? கார்யங்களையறிந்து அவற்றைப் பின்னிர்வுகளிற் சிந்திக்கிறாயா ? தனித்தும பலருடன்சேர்ந்தும் மந்த்ராலோசனை செய்யாமலிருக்கிறாயா ? நீ செய்த மந்த்ராலோசனை தேசமெங்கும் பரவாமலிருக்கிறதா ? சிறிய உபாயமும் பெரிய பயனுமுள்ள கார்யங்களை ஆராய்ந்தெடுத்து அபயடிப்பட்டவற்றை இடையூறுவராமலிருக்கும்படி உடனே செய்யத்தொடங்குகிறாயா ? ஸந்தேஹிக்கப்பட்டவேலைகளைத்தும் உன்றால் நேரில்பார்க்கப்படுகின்றனவா ? (பார்த்தபிறகு) மறுபடியும் (வேலைக்காரரிடம்) ஒப்பிக்கப்படுகின்றனவா ? இவற்றிற் கலந்துகொள்வது ஸாதகம். வேண்டியவர்களும் பொருளாசையில்லாதவர்களும் குலக்கிரமமாக வந்திருப்பவர்களுமான வேலைக்காரர்களால் அந்தவேலைகள் நடத்தப்பட்டுவரு

1 பயிர், வர்த்தகம், கோட்டை, அணை, ஆணைபிடித்தல், புதையலெடுத்தல், பொன்மணிகள் எழுத்தல், வெற்றிடங்களில் ஜனங்களைக் குடியேற்றுதல்.

2 தலைவன், அமைச்சன், துணைவர், டொபாக்கிஷம், தேசம், கோட்டை, படை.

3 உதாவினன்.

4 மத்தியமன்.

கிண்பிவ்? ராஜாவே! வீரனே! உன்காரியங்களையெல்லாம் முடிந்த பிறகும் முடிபுந்தருணத்திலமட்டுமே பிறர் அறிகின்றார்களா? முடியாதனவற்றையாரும் அறியாமலிருக்கின்றனரா? தர்மங்களிலும் எல்லாச் சாஸ்திரங்களிலும் வித்வான்களான உபாத்தியாயர்கள் ராஜகுமாரர்களும் படைவீரர்களும் அகிய அனைவரையும் பழக்குகின்றனரா? அனேக மாயிரம் மூர்க்கர்களுள் ஒருகற்றவனை விலைக்கு வாங்குகிறாயா? கற்றவனன்றோ கார்பலங்கடங்களில் சிறந்த நன்மையைச் செய்வான். தூக்கங்களனைத்தும் தனங்களினாலும் தான்யங்களினாலும் ஆயுதங்களினாலும் தண்ணீராலும் யந்திரங்களினாலும் சிற்பிகளாலும் வில்லாளிகளாலும் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றனவா? புத்திசாலியும் சூரனும் ஜிதேந்திரியனும் நன்றாகப் பேசுதக்கவனுமாகிய மந்திரி ஒருவனே ராஜாவையும் ராஜகுமாரனையும் பெருஞ்செல்வமடையச் செய்வான். ஒருவர்க்கொருவர் தெரியாத மும்மூன்று சாரர்களால் பிறர்பக்கங்களில் 3 பதினென்றீர்த்தங்களையும் தன்பக்கத்தில் பதினென்றுதீர்த்தங்களையும் அறிகிறாயா? சத்ருக்களை ஸமஹரிப்பவனே! நீ எதிரிகளால் அறியப்படாமல் நம்பப்பட்டவனாகி ஊக்கத்தையிடாமல் எதிரிகளெல்லாரையும் எப்போதும் அறிகிறாயா? கல்வியும் கேள்வியும் மிகுதியாகவுள்ளவனும் அழுக்காற்றற்றவனும் மேன்மேலுங்கேட்டுத்தீர்த்திந்து கொள்ளுகிறவனுமாகிய மேற்குலத்தான புரோஹிதன் உன்னால் கௌரவிக்கப்பெற்றிருக்கிறானா? சாஸ்திரவியை யறிந்தவனும் நண்ணறிவுள்ளவனும் உள்ளமபுறமுள்ளுத்தவனுமான அந்தப்புரோஹிதன் உனது அக்னிகார்பத்தில் ஊக்கமுள்ளவனாகி ஹோமம் செய்ததையும் ஹோமம் செய்வதையும் காலநதோ ஹந் தெரிவிக்கிறானா? வேதாங்கங்களிலிபுணனும் கிரஹநகூத்திரங்களை யறிந்தவனுமாகிய சோகிடன் எல்லா அணிவீடங்களுக்கும் பரிசுரிக்கத்தக்கவனாக இருக்கிறானா? வேலைக்காரர்களில் உயர்தரத்தார் உயர்ந்த கருமங்களிலும் நடுத்தரத்தார் நடுத்தரக்கருமங்களிலும் தாழ்வானவர் தாழ்ந்த கருமம்

1 அனேகருள் ஒருகற்றவனைக்கண்டெடுக்கிறாயான்பதுகருதது.

2 ஒற்றர்.

3 ஆதிபர்வம் 578, 579-ம் பக்கங்களிற்காண்க. இவர்களில் மந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் நீங்கலாக மற்றைப் பதினெவ்வர்த்தபக்கத்தில்கொள்க. தன்பக்கத்திலமந்திரி, இளவரசன், புரோஹிதன் இவர்களுடன் ராஜாவே எப்போதும் பழகுவதனாலும் அவர்கள் சாரர்களைக்கட்டினயிடும் நிலைமையுள்ளவர்களாதலாலும் அவர்களைச் சாரர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பது ஒழுங்காகாதென்பது ராஜநீதிசாஸ்திரத்தின் துணிபு.

4 ஆகாயத்திலிருந்து எரி கொள்ளிவிழுவது, வால்நகூத்திரம் கிளம்புவது, பூகம்பம் உண்டாவது முதலியன.

களிலும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனரா? பொருள்விஷயத்தில் பரிசுத் தர்களாகப் பரிஷித்தப்பட்டவர்களும் தந்தைபாட்டன்பரம்பரையாக வந்தவர்களுமான சிறந்தமந்திரிகளைச் சிறந்தகாரியங்களில் நியமிக்கிறாயா? கடுமையான தண்டனையினால் பிரஜைகளை அதிகமாக அச்சப் படுத்தாமலிருக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உனதுராஜ்யத்தை மந்திரிகள் ஆளுகின்றனரா? யாகமசெய்பவர்கள் கர்மபிரேஷ்டனை அவமதிப்பதுபோலவும் நயமில்லாமல்பிடிக்கும் காழ்கனைப் பெண்கள் அவமதிப்பதுபோலவும் அநாதமந்திரிகள் உன்னை அவமதிக்காமலிருக்கின்றனரா? உனதுஸேனாபதி உத்ஸாஹமுள்ளவனாகவும் சூரனாகவும் புத்திகூர்மையும் துணியும் தூய்மையுமுள்ளவனாகவும் நற்குலத்தோனாகவும் அன்புள்ளவனாகவும் காரியங்களை முடிக்கும் திறமையுள்ளவனாகவியிருக்கிறானா? எல்லாவகையுத்தங்களிலும் தோந்தவர்களும் அஞ்சாதவர்களும் பரிசுத்தர்களும் பராக்கிரமசாலிகளுமான படைத்தலைவர்கள் உன்னால் கௌரவமாக வெகுமதிசெய்யப்பெற்று வருகின்றனரா? சேனைக்குக்கொடுக்கத்தக்க உணவையும் வேதனத்தையும் தகுதிப்படி ஸரியானகாலத்தில் கொடுக்கிறாயா? குறைக்காமலிருக்கிறாயா? இந்தவேலைக்காரர்கள் வறுமையால் அன்னத்துக்கும் வேதனத்துக்கும் காலங்கடப்பதுபற்றி அரசன்மேல் கோபிப்பார்கள். அநாத அனர்த்தம் மிகப்பெரிதாக நினைக்கப்படுகிறது. தேசத்தில் பிரதானர்களாயுள்ள ராஜகுமாரர்கள் அனைவரும் உன்னிடத்தில் அன்போடிருக்கின்றனரா? யுத்தத்தில் உயிரையும் விடுவார்களா? தன்விருப்பத்தையே முக்கியமாகக்கொண்ட ஒருவன் உன் ஆஜ்ஞையை மீறியும் மற்ற அமைச்சருடன் சேராமலும் பெரும்பயன் தரத்தக்க அனேககாரியங்களை முழுவதும் தன்னிஷ்டப்படியே நடத்தாமலிருக்கிறானா? தன்முயற்சியினால் காரியங்களைச் சீர்ப்படுத்துகிற ஒருமனிதன் விசேஷமான வெகுமானத்தையும் போஜனமேவதனங்களின் அபிவ்ருத்தியையும் பெறுகிறானா? வித்தைகளிலபயின்று அறிவிவ் தேர்ந்த மனிதர்களின் குணங்களுக்குத்தக்கபடி திரவியம் கொடுதது அனுக்கிரஹிக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உன்காரியத்தில் மரணத்தையும் நஷ்டத்தையும் அடைந்த மனிதர்களின் குடும்பங்களைக் காப்பாற்றுகிறாயா? பார்த்தனே! பயந்தாவது இளைத்தாவது உன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவனும் யுத்தத்தில்தோற்றவனுமான சத்ருவைப் புத்திரைப்போலக் காப்பாற்றுகிறாயா? அரசே! நீ ஒருவனே புவனிமுழுமைக்கும் தாய்போலவும் தந்தைபோலவும் பகூபாதமில்லாதவனாகவும் நம்பத்தக்கவனாகவும் இருக்கிறாயா? பாதசிரேஷ்டனே! உன்னுடைய சத்துருக்

கள், காமம், சூது, வேட்டைமுதலிய ¹வ்யஸனங்களிலிருக்கக்கேட்டு
² மூன்றுவிதமான பலங்களையும் ஆராய்ந்துகொண்டு விரைவாகவே
 எதிர்த்துச் செல்லுகிறாயா? பகைவரை ஜயிப்பவனே! அதிருஷ்டவச
 மாகக் காலமநேர்ந்தபோது ³பின்பலத்தையும் ⁴மூலபலத்தையும் தன்
 உத்ஸாஹத்தையும் எதிரியின்தோல்வியையும் தெரிந்துகொண்டு
 யுத்தயாத்திரைக்கு ஆரம்பிக்கிறாயா? பகைவரைப்பரிதபிக்கச்செய்யும்
 மஹாராஜாவே! ⁵முதலில் உன்சேனைக்குச் சம்பளங்கொடுத்துப்
 பிறகு பிறந்தேசத்தின் சேனைத்தலைவர்களுக்கு அவரவர்கட்கேற்ற
 படி விலைபெற்றபொருள்களை ரஹஸ்யமாகக் கொடுக்கிறாயா? குந்தி
 புத்ரனே! முதலில் இஃதிரியங்களையடக்குவதனால் தன்னையே ஜயித்
 துக்கொண்டபிறகு புலன்களையுட்காமல் தவறிடக் குடும்பிறரை வெல்
 லக்கருதுகிறாயா? நீ சத்துருக்களையெதிர்த்துச் செல்லுகையில் நீதி
 சாஸ்திரப்படி நன்றாகப்பிரயோகிக்கப்பட்ட ஸாமதானபேததண்டங்க
 ளென்னுமுபாயங்கள் முன்செல்லுகின்றனவா? மனிதர்க்கரசே! உன்
 தேசத்தை உறுதியுள்ளதாகச் செய்தபிறகு பிறரிடம் செல்லுகிறாயா?
 அவர்களை ஜயிப்பதற்குப் பராக்கிரமத்தைச் செலுதுகிறாயா? ஜயித்
 தபின் அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறாயா? ⁶எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய
⁷நால்வகைச்சேனையும் உன்படைத்தலைவர்களால் நன்றாகநடத்தப்பட்டு
 எதிரிகளையெதிர்த்துக் கண்டிப்பதாயிருக்கிறதா? பகைவரைத் துன்
 புறச்செய்கிற மஹாராஜாவே! அயல்ராஜ்யங்களில் பயிரறுக்குங்கால
 த்தையும் பயிரைக்காப்பாற்றுங்காலத்தையும் விட்டுவிடாமல் மாற்றா
 சர்களைவதஞ்செய்கிறாயா? உன்னுடைய அதிகாரிகளானேகர்கள் உன்
 தேசத்திலும் பிறந்தேசங்களிலுமுள்ள காரியங்களைச் சேர்ந்து நடத்தி
 ஒருவரையொருவர் காப்பாற்றிவருகின்றனரா? மஹாராஜாவே! உண்
 வுகளையும் உடம்பின்மேல்படத்தக்க சந்தனமூலஸ்திரமுதலியவற்றை

1 மனஊக்கத்தைக் கெடுப்பது.

2 மூன்றுவிதமான பலங்கள்:—மந்தரம்=ராஜ்யாலோசனை, கோசம்=பொக்கிஷம், சேனை=படை.

3 பின்பலம்=தான் ஒருதேசத்தினோக்கி யுத்தத்துக்குமுன் செல்லும் போது பிந்தேசத்தரசர்கள் தந்தேசத்தை ஆக்ரமிக்காமலிருக்கும்படி எல்லைக்காவலாக வைக்கப்படும்சேனை.

4 மூலபலம்=தந்தேசத்தில் நிலமையாக இருக்கும் சேனை.

5 தேர், யானை, குதிரை, காலாட்கள், படைத்தலைவர்கள், வேலைக்காரர்கள், வேவுகாரர்கள், அந்தஅந்ததேசங்களின் தலைவர்கள்.

6 மூலபலம் - பரம்பரையாகவந்த சேனை, மந்திரி முதலியவர்கள் யித்ரபலம், ப்ருத்யபலம், ஆடலிகபலம்.

பும் மோக்கத்தக்கவற்றையும் உனக்குறும்பிக்கையானவர்கள் பாதுகாக்கின்றனரா? பொக்கிஷமும், தான்யசாலையும், வாகனங்களும், வாயிலும், ஆயுதங்களும், தர்வயத்தின்வரவும், உன்னுள்ளநன்மைபெற்று உன்னிடம்பற்றுள்ளவரால் நடத்தப்படுகின்றனவா? மனிதர்களுக்குத்திபதியே! (சமையநகாரன்முதலிய) ஸம்பத்தாராலும் (சேனைமுதலிய) வெளியோராலும் உனக்குத்திங்குவராமலும், உன்சுற்றத்தாரால் அவர்களுக்குத் திங்குவராமலும், சுற்றத்தாருள்ளும் ஒருவராலொருவருக்குத் திங்குவராமலும் பாதுகாக்கிறாள்? பானத்திலும் சூதாட்டத்திலும் (வேட்டைமுதலான) விளையாட்டுக்களிலும் பெண்களிடத்தும் உன்மனம்பற்றினதனலுண்டானசெலவைக் காலையில் (கணக்கர்கள்) 2 தெரிநதுகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா? 3வீரவின் காற்பாகத்திலாவது அரைப்பாகத்திலாவது முக்காற்பாகத்திலாவது உனதுசெலவுமுடிந்துபோகிறதா? உறவினரையும் ஆசாரியர்களையும் மூத்தோரையும் வர்த்தகர்களையும் சிற்பிகளையும் அடுத்தவரையும் வறிஞர்களையும் தனங்களாலும் தான்யங்களாலும் அடிக்கடி அணுக்கிறார்களா? வரவு செலவுபார்க்க நிமிக்கப்பட்ட கணக்கர்கள் எழுத்துக்காரர்களை வரும் ஒவ்வொருநாளும் காலவேளைகளில் வரவுசெலவுகளை 4 நடத்துகின்றனரா? காரியங்களில்லமர்த்தங்களும் நன்மையைக்கருதுகிறவர்களும் நெடுநாளாக அன்பர்களுமான அதிகாரிகளை முன்னேகுற்றத்தைக்காணாமல் அவர்களை அதிகாரங்களிலிருந்து விலக்காமலிருக்கிறா? பாரதனே! உயர்ந்தவர்களும் தாழ்ந்தவர்களும் நடுத்தரமானவர்களும் மனிதர்களையறிந்து அவரவருக்குத்தக்கவேலைகளில் அவர் அவர்களைநிமிக்கிறா? அரசனே! உலோபிகளும் திருடர்களும் பகைவர்களும் வேலைப்பயிற்சியிலலாதவர்களும் உன்காரியங்களில்பிரவர்த்திக்காமலிருக்கின்றனரா? திருடர்களாலும் பொருளாசை கொண்டவர்களாலும் பெண்களுக்குவசப்பட்டராஜகுமாரர்களாலும் உன்னாலும் உனதுராஜ்யம் பீடிக்கப்படாமலிருக்கிறதா? பயிரிடுவோர்கள் திருபதியோடிருக்கின்றனரா? உன்ராஜ்யத்தில் நீர்நிறைந்த

1 அவற்றில் விஷஸம்பந்தமில்லாமலிருக்கும்படி பார்க்கின்றனரா?

2 தெரிநதுகொள்ளாமலிருக்கின்றனரா என்பதற்கு நடக்காமலிருக்கிற தான்பதுகருத்து. பானம்முதலிய விஷயங்களைப்பற்றிய செலவைத் தர்மானுஷ்டானகாலமானகாலவேளையில் தெரிவித்தால் அப்போதுவந்திருக்கும் புரோஹிதர்முதலான பெரியோர்கள் கெடுதலையறிந்துவிட்டுவிடுவார்கள் என்பது பழையஉரை.

3 வரவுக்குட்பட்டுச் செலவிற்குக்கேவண்டுமென்பதுகருத்து.

4 தெரிவிக்கின்றனரா? என்பதுபழையஉரை.

பெரியதடாகங்கள் ஒவ்வோரிடங்களிலும் இருக்கின்றனவா? பயிரீர்
 னது வானத்தையெதிர்பாராமலிருக்கிறதா? பயிரிடுகிறவர்களுக்குச்
 சோறும் வித்தும் நஷ்டப்படாமலிருக்கின்றனவா? ஒவ்வொருவனுக்
 கும நூற்றுக்கணக்கான தனத்தை வட்டிக்குக்கடன்கொடுத்து உப
 காரஞ்செய்கிறாயா? அன்பினே! உவாதேசத்தியவர்ததகம் யோக்கியர்
 களானமனிதர்களால் நன்றாக நடத்தப்பட்டுவருகிறதா? அன்பினே!
 வர்த்தகத்தைச்சீர்துதான் இவ்வுலகம் ஸுகமாக அபிவிருத்தியாகி
 றது. ராஜாவே! ¹உந்தேசத்தில் சூரர்களும் அறிவுமுதிர்ந்தவர்க
 ளும் நன்னடையுள்ளவர்களுமாகிய ²யூரதுயூரதுபோசேர்ந்தது தே
 சத்துக்குக் கேஷமத்தைச்செய்கின்றனரா? நகரங்களைக்காப்பதற்காகக்
 கிராமங்கள் நகரங்கள் போலவும், கிராமங்களின் எல்லைகள் கிராமங்கள்
 போலவும் செய்யப்பட்டிருக்கின்றனவா? அவையெல்லாம் உன்வச
 த்திலிருக்கின்றனவா? உந்தேசத்தில் திருடரையடிப்பவர்கள் ஸேனை
 யினுல்தொடரப்பட்டு ஸம்பூமிகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் நகரங்
 களிலும் ஸஞ்சரிக்கின்றனரா? மங்கையர்களை அன்பாக நடத்துகிறாயா?
 அவர்கள் நன்றாகப்பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கிறார்களா? அவர்களை நம்
 பாமலிருக்கிறாயா? அவர்களிடம் ஏறாஸ்யத்தைச சொல்லாமலிருக்கி
 றாயா? ராஜாவே! காலங்கடக்கத்தகாதகாரியத்தைக்கேட்டு அதன்
 பயனையும் ஆராய்ந்து பிறகு அநதபபுரத்தில் இன்பங்களை அனுபவித்
 துக்கொண்டு படுததிராமலிருக்கிறாயா? ராஜாவே! இரவில் ³முத
 லிரண்டியாமங்கள் தூங்கிப் பின்பாமத்திலெழுந்து அறம்பொருள்க
 னைப்பற்றிச் சிந்திக்கிறாயா? பாண்டவனே! ஒவ்வொருநாளும் கால
 த்திலெழுந்து அலங்காரங்களைச்செய்துகொண்டு காலநதெரிந்தமந்
 திரிகளுடன் கூட ஜனங்களுக்குக் காட்சிகொடுக்கிறாயா? பகைவரை
 யடக்குகிறவனே! சிவப்பு உடுப்புக்களைத்தரித்தும கீத்திகளைக்கையிற்
 பிடித்தும செவ்வையாக அலங்காரங்களைச் செய்துகொண்டுமிருக்கும்
 மனிதர்கள் உன்னைக்காப்பதற்காகச் சூழ்ந்திருக்கின்றனரா? ராஜாவே!
 தண்டிக்கத்தக்கவர்களையும் பூஜிக்கத்தக்கவர்களையும் நன்றாகப்பருத்

¹ ஒவ்வொருகிராமத்தினுடைய கேஷமகாரியங்கள்.

² ப்ரசாஸ்தா (உத்தரவுகொடுப்பவன்), ஸமாஹர்த்தா (ஜனங்களிடம் தீர்வைவாங்கி ராஜாவுக்குக்கொடுக்கிறவன்), ஸம்விதாதா (பிரஜைகளுக்கும் ஸமாஹர்த்தாவுக்கும் இடையிலிருந்து வேலைபார்ப்பவன்), லேககன் (எழுது கிறவன்), ஸாக்ஷி ஆகஸிவர்.

³ முதல்யாமம் ஸாயங்காலத்தைச்சீர்ந்ததர்தலால், இரண்டாவது மூன்றாவதுயாமமே முதலிரண்டியாமங்களென்று கொள்க. பின்பாமம் என்பதற்கு ளாண்காம்யாமம் என்று பழையஉரை கூறுகிறது. அதனாலும் இது துணியப்படும்.

தறிந்து நண்பராயினும் பகைவராயினும் அவர்கள் விஷயத்தில் யமனைப்போலச் சமமாக நடக்கிறாயா? பார்த்தனே! உடம்பின் நோயை ஒளவுதங்களாலும் பத்தியங்களாலும் மனத்தின் நோயைப், பெரியோர்களை அடிப்பதினாலும் எப்போதும் நின்றுத்திசெய்கிறாயா? 1 எட்டு அங்கங்களோடு கூடிய சிகிச்சையில் ஸமந்தர்களும் வேண்டியவர்களான வைத்தியர்கள் உன்சரீரத்தில் எப்போதும் அன்பும் ஹிதமுமுள்ளவர்களாயிருக்கின்றனரா? ராஜாவே! உன்னிடம் வியவஹாரத்திற்காகவந்த வாதிப்பிரதிவாதிகளுக்குப் பொருளாசையினாலாவது அறியாமையினாலாவது காவத்தினாலாவது எவ்வகையிலும் நியாயவிரோதம் செய்யாமலிருக்கிறாயா? பொருளாசையாலாவது அறியாமையாலாவது பிறரை நம்பியாவது டிறர்ஸ்நேஹததினாலாவது அடுத்தமனிதர்களின் பிழைப்பைக் கெடுக்காமலிருக்கிறாயா? பட்டணத்திலும் தேசத்திலுமுள்ளவர்கள் எதிரிகளினால் பொருள் கொடுத்து வசப்படுத்தப்பட்டவர்களாக ஒன்றுசோரது எவ்வகையிலும் உன்னுடன் பகைக்காமலிருக்கின்றனரா? உனது வலிமையினால் வெல்லப்பட்ட தன்வலிமைகுறைந்த சத்ருவானவன் 2 மந்தரத்தினாலாவது மந்தரம் ஸைன்யம் இரண்டினாலுமாவது வலிமையுள்ளவனாக எவ்வகையிலும் ஆகாமலிருக்கிறானா? தலைவர்களாயுள்ள அரசர்கள் அனைவரும் உன்னை நேசிக்கின்றனரா? அவர்கள் உன்னை அழைக்கப்பட்டு உன் காரியத்துக்காக உயிரையும் விடுவார்களா? 3 எல்லா வித்தைகளிலும் பிராமணர்கள் விஷயத்திலும் குணங்களை யனுஸரித்து உன்மரியாதை நடந்துவருகிறதா? முனிவர்கள் விஷயத்திலும் உன்நன்மைக்குக்காரணமான சிறந்தபூஜை நடந்துவருகிறதா? ஸ்வாக்கத்தையும் மோக்ஷத்தையும் தருவனவாகிய நித்தியதக்ஷிணைகளை அவர்களுக்கு அளிக்கிறாயா? வேதத்தினாலறியப்பட்டவையும் முன்னோர்களாலாசரிக்கப்பட்டவையுமான வேதோக்தகர்மங்களை அவர்களைப்போலவே ஊக்கத்துடன் செய்துவருகிறாயா? குணங்கள் பொருந்தின பிராமணர்கள்

1 எட்டு அங்கங்களாவன. 1. சல்யம் = தேகத்துக்குள்ளிருக்கும் முள்முதலியவற்றை எடுப்பது. 2. சாலாகயம் = குத்தி நீர் எடுப்பது. 3. காயசிகிச்சை - நோய்க்கு மருந்து கொடுப்பது. 4. பூதவித்தை = பேய்முதலியவற்றை ஒட்டுவது. 5. கௌமாரப்ருத்யம் = குழந்தைகளுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் வைத்தியம். 6. அகத்தந்திரம் = விஷவைத்தியம். 7. ரஸாயனதந்திரம் = தேகபுஷ்டி ஆயுள்முதலியவற்றை உண்டாக்குவது. 8. வாலீகரணம் = போகங்களில் அதிகஉதலாஹப்படுத்துவது.

2 மந்தரம் = புத்திபீலம்.

3 நதிஷ்டதி என்பதை மாற்றிப் பாடங்களை யனுஸரித்தும் பழைய உரையை அனுஸரித்தும் அனுதிஷ்டதி என்று பாடம் கொள்ளப்பட்டது.

உனதுகிருகத்தில் சுவையுள்ளசிறந்தபோஜனங்களை உன்முன்னிலையில் தகழிணையோடுபுஜிக்கின்றனரா? வாஜ்பேயம் பெளண்டரீகம்முதலிய யாகங்களெல்லாவற்றையும் மனஉறுதியோடும் புக்தியோடும் பூர்ணமாக நிறைவேற்றமுயல்கின்றாயா? உறவினரையும் ஆசார்யர்களையும் மூத்தோரையும் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் கிராமங்களின்முக்கியமான (அரசமுதலிய) புண்ணியவிருகங்களையும் பிராமணர்களையும் வணங்குகிறாயா? குற்றமற்றவனே! உன்னால் யாருக்கும் வ்யஸனமாவது கோபமாவது உண்டாக்கப்படாமலிருக்கின்றதா? மங்களதிரலியங்களைக் கைகளிலவைத்துக்கொண்டு ஜனங்கள் உன்பக்கத்திலிருக்கின்றனரா? குற்றமற்றவனே! தாமர்த்தகாமங்களைப்புகுத்தறிவதும் ஆயுளையும்புகழையும் தருவதுமாகிய இந்த (முற்கூறிய) புத்தியும் நடையும் உன்னிடத்திலிருக்கின்றனவா? இந்நபபுக்தியோடிருப்பவனுக்கு ராஜ்யம்கொடாது. அப்படிப்பட்டஅரசன் பூமியைஜயித்து மிகவும்ஸுகமாக அபிவிருத்தியடைவான். பரிசுத்தமான மனத்தூய்மையுள்ளவனும குற்றமற்றவனுமான யோக்கியன் திருட்டுத்தொழிலில் பழிசுமத்தப்பட்டபோது, அவன் ஸமர்த்தர்களான அதிகாரிகளினால் பொருளர்சைகொண்டு சாஸ்திரங்களைப் பாராமலே கொல்லப்படாமலிருக்கிறானா? குற்றம்செய்யும்போது உளவறிந்தவர்களால் பார்க்கப்பட்டுத் திருட்டுப்பொருளுடன் பிடிக்கப்பட்டகுற்றவாளியான திருடன் பொருளாசையில விடப்படாமலிருக்கிறானா? பாரதனே! செல்வனுக்கும் வறினானுக்கும் உண்டானவிவகாரங்களை உனதுநியாயஸபையோர் பொருளுக்கிணங்கி வித்தியாஸமாகப் பாராமலிருக்கின்றனரா? நாஸ்திகம், பொய், கோபம், ஊக்கமின்மை, காரியங்களைவிளம்பித்தல, தெரிந்தவர்களைப்பாராமை, சோமபல், மீம்புலன்களிலாடுபாடு, ஒருவனாகவேகாரியங்களைஆலோசிப்பது, காரியம்தெரியாதவர்களுடன் ஆலோசிப்பது, நிச்சயிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யாமலிருப்பது, மந்தராலோசனையை சஹஸ்யமாக வைத்துக் கொள்ளாமை, மங்கள்காரியங்கள் முதலியவற்றைச் செய்யாமை, யாவர்க்கும்எதிர்கொண்டுஎழுந்திருப்பதுஆகிய பதினான்றாரஜதோஷங்களை நீவிட்டிருக்கிறாயா? வேறென்றின அரசர்களும் இந்தக்குற்றங்களினாற் பெரும்பாலுங்கொடுவர். உனதுவேதங்கள் புயன்பட்டனவா? உன்னுடையதனம் ப்யன்பட்டதா? உனதுமனைவிகள் பயன்பட்டனரா? உனதுகல்விகேள்வி பயன்பட்டனவா? என்று நாரதர் ப்ரசன்மசெய்தார்.

யுதிஷ்டிரர், “வேதங்கள்பயன்படுவதுஎவ்வகை? பொருள்பயன்

யடுவது எவ்வகை? மனைவி பயன்படுவது எப்படி? கேள்வியைப்படுவது எவ்வாறு? என்றுகேட்க, நாரதர், “ அக்னிஹோத்ரத்தினால் பயன்படுவது வேதம். கொடுப்பதினாலும் அனுபவிப்பதினாலும் பயன்படுவது பொருள். இன்பத்தினாலும் ஸாதத்தினாலும் பயன்படுபவள் மனைவி. வணக்கத்தினாலும் ஒழுக்கத்தினாலும் பயன்படுவது கேள்வி” என்றுமறுமொழிஉரைத்தார். சிறந்தவமுள்ள நாரதமுனிவர் இவ்வாறுசொல்லியபிறகு யுதிஷ்டிரரைத் திரவியலாபத்திற்காகத் திரும்பவும்விவைத்தொடங்கினார்: “ தூரதேசத்திலிருந்துவந்த வணிகர்களிடம் சுங்கம்வாங்குகிறவர்களால் குறிப்பிக்கப்பட்டசுங்கம் வாங்கப்படுகின்றதா? ராஜாவே! உனதுநகரத்திலும் தேசத்திலும் கௌரவிக்கப்பட்டமனிதர்கள் மோசங்களிலடிகப்படாமல் சரக்குக்களைவருவிக்கின்றனரா? நண்பனே! ‘அர்த்தசாஸ்திரம்’தெரிந்தவரும் தர்மத்துக்கொற்றுமையாகத் தமதுலாபத்தைப்பார்ப்பவருமாகிய பெரியோர்களின் தர்மார்த்தங்களடங்கியசொற்களை என்றும்கேட்கிறாயா? உழவுத்தொழிலினாலுண்டான பூக்களும் கனிகளுமாகிய பச்சைத்தான்யங்களிலும் உலர்ந்ததான்யங்களிலும், பசுக்களின்புஷ்பங்களும் பலங்களாகிய பூல்களையும் ஸாரமானவை தர்மத்திற்காகப் பிராமணர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றனவா? எப்போதும் எல்லாச்சிற்பிகளுக்கு நாலுமாஸங்களுக்கு வேண்டியபொருளையும் கருவிகளையும்குறித்தகாலத்தில் நன்றாகக் கொடுக்கிறாயா? மஹாராஜாவே! செய்தவேலையைப் பார்க்கிறாயா? செய்தவனைச் சிலாகிக்கிறாயா? தெரிந்தவர்களின்நடுவில் கௌரவித்தது அவனுக்குப் பரிசளிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! பிரபுவே! யானை, குதிரை, தேர்களைப்பற்றிய முதல்நூல்களெல்லாவறையும் கிரஹிக்கிறாயா? பரதசிரேஷ்டனே! உன்கிருகத்தில்தனுவேதத்தின்ஸூத்திரங்களும் நகரத்துக்குரிய யந்திரசாஸ்திரத்தின்ஸூத்திரங்களும் நன்றாகப்பயிற்சி செய்யப்படுகின்றனவா? குற்றமற்றவனே! எல்லாஅஸ்திரங்களும் பிரம்மதண்டமென்றுசொல்லப்பட்ட மந்த்ரஸித்தியும் சத்துருக்களையழிப்பனவாகிய விஷப்பிரயோகங்களனைத்தும் உனக்குத் தெரிந்திருக்கின்றனவா? அக்னியைத்தெரிநுநதும் ஸர்ப்பயைத்தெரிநுநதும் ரோகயைத்தெரிநுநதும் பேய்பிசாசுபயத்தெரிநுநதும் உன்தேசமனைத்தையும் காப்பாற்றுகிறாயா? தர்மந்தெரிந்தவனே! கண்ணில்லாதவர்களையும் ஊமைகளையும் முடவர்களையும் அங்கணீனமுள்ளவர்களையும் ஆதரவற்றவர்களையும் ஸர்யாஸிகளையும் தருதைபோலக் காப்பாற்றுகிறாயா?

மஹாராஜாவே! உறக்கம், சோம்பல், பயம், கோபம், மிருதுத்தன்மை, காரியங்களை விளம்பித்தலென்னும் ஆறுதீங்குகளும் உன்னால் விலக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா”? என்றார். கௌரவசிரேஷ்டரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜா பிராமணோத்தமரான நாரதருடைய சொற்களைக்கேட்டவுடன் ஸந்தோஷமடைந்து அவர்பாதங்களில்வணங்கி அபிவாதனஞ்செய்து கடவுளுக்கொப்பான அந்தமுனிவரைப்பார்த்து, “நீங்கள் எவ்வாறுசொன்னீர்களோ அவ்வாறு செய்வேன். என் அறிவானது மிக்கமேன்மையெற்றது” என்றுசொல்லி அவ்வாறே செய்யவுந் தொடங்கினார். அதனால், அந்தராஜா கடல்குழந்தபுவனியையும்பெற்றார். நாரதர், “எந்தஅரசன் நான்குவுருணங்களையும் காப்பாற்றுவதில் இவ்வாறுநடக்கின்றானே அவன் இம்மையிலும் மிகச்சுகமாக மகிழ்ந்திருந்து மறுமையிலும் இந்திரலோகத்தையடைவான்” என்றுசொன்னார்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

மந்திரபர்வம். (தொடர்கீச்சி.)

(தமிழ்நாட்டையஸபைக்குட்ப்பான ஸபையைக் கண்டதுண்டாவென்று தர்மராஜர்கேட்க, நாரதர் தேவஸபைகளைக்கண்டிருப்பதாக மறுமொழிகூறியது.)

தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், நாரதமஹரிஷி சொன்னபிறகு அதைக்கொண்டாடி அவரால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று முறைப்படி மறுமொழியுரைத்தார்: “பகவானே! நீங்கள் இந்தத்தர்மத்தின் துணியைச் சாஸ்திரப்பிரகாரமும் யுக்தியுத்தமாகவும் உரைத்தீர்கள். இந்த ஒழுங்கானது என்னால் கூடியவரையில் சாஸ்திரத்தையனுஸரித்துச் செய்யப்படுகிறது. (முற்காலத்தரசர்கள் நியாயமாகத் தனங்களைச் சம்பாதித்துக் காரியங்களைச் செய்வேண்டியமுறைப்படி உபாயங்களினால் பயன்படச்செய்தனர்.) * அதில் ஸந்தேஹமில்லை. பிரபுவே! யாரும் அவர்களின்நலவழியிற் செல்லவிரும்புகிறோம்; ஆனால் அவர்கள் மனத்தைக்கட்டிநடந்ததுபோல நடக்கமுடியாது” என்றார். தர்மாத்மாவும் சிறந்தமஹிமைபுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், நாரதர்சொன்னதைச் சிறப்பித்து இவ்வாறுரைத்தீ அவர்சொல்லைக்கொண்டாடி, அளவற்றமஹிமைபுள்ளவரும் த்ரிலோகஸஞ்சாரியும் தேவரிஷியுமான அந்தநாரதமுனிவர் ஸுகமாகஉட்கார்ந்து இளைப்பாறிச் சற்று

நேரமானபின், சரியானகாலமென்றுகண்டு அவர் அருகிலிருந்து அரசர்களின்நடுவில் வினவினார்: “பிராமணரே! நீங்கள் ஆதியில் பிரம்மாவின்னூடாகப்பட்ட பலவகையான அனேகலோகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு மனோவேகமாக எப்போதும் ஸஞ்சரிக்கிறீர்கள். இந்தஸபையைப்போன்றதாகவாயினும் இதற்கு மேற்பட்டதாகவாயினுமுள்ள ஒருஸபை¹ இதற்குமுன் எங்கேயாவது பார்க்கப்பட்டதா? இனியாவது உண்டாகுமா? கேட்கின்றஎனக்கு இதைச்சொல்லீராக” என்றார். அந்தத்தர்மராஜாவின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு நாரதர் புன்னகையுடன் இன்சொல்லாகப் பின்வருமாறு அவருக்கு மறுமொழிகூறலானார்: “அன்பனே! பரதவம்சத்தரசே! உன்னுடைய இந்தஸபையைப்போன்ற ரத்னமயமானஸபை மானிடலோகத்தில் இதற்குமுன் காணப்பட்டதுமில்லை; கேட்கப்பட்டதுமில்லை. பரதசிரேஷ்டனே! உனக்குக் கேட்கவிருப்பமிருகருமாயின் யமஸபையையும் வருணஸபையையும் இந்திரஸபையையும் சூபேரஸபையையும்பற்றிச் சொல்வேன். பரதசிரேஷ்டனே! எல்லாவற்றிலுமசிறந்ததும், களைப்பைநீக்குவதும், தேவலோகத்திற்கும் மற்றலோகங்களுக்கு முரிய போகங்கள்பொருந்தியதும், எல்லாஉலகங்களின்உருவங்களுமமைந்ததும், தேவர்களாலும் பிதிர்தேவதைகளாலும் ஸாத்தியர்களாலும் இந்திரியங்களை ஜயித்துச் சாஸ்திரபபடி யாகங்கள்செய்தவர்களாலும் சாந்தர்களானமுனிவர்களாலும் வேதங்களாலும் தக்ஷிணைகளோடுகூடியயாகங்களாலும் அடையப்பெற்றதுமான பிரம்மஸபையைப்பற்றியும் சொல்லுவேன்” என்றார்.

சிறந்தமனமுள்ள தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரர், நாரதரால் இவ்வாறுரைக்கப்பெற்றபின், தம்முடையஸஹோதரர்களோடும் அங்குள்ள எல்லாப் பிராமணோத்தமர்களோடும் நார்தரைப்பார்த்துக் கைகூப்பிக்கொண்டு சொல்லலானார்: ‘பிராமணரே! அந்தச்சபைகளெல்லாவற்றையும் சொல்லுங்கள். நாங்கள் கேட்கவிரும்புகிறோம். அந்தச்சபைகளிலுள்ள பொருள்களையாவை? அவற்றின் அகலமென்ன? நீளமென்ன? அந்தப்பிரம்மஸபையில் பிரமமாவை ஸேவிப்பவர்தார்? மற்றச்சபைகளில் தேவராஜாவான இந்திரனையும் சூரியபுத்திரனான யமனையும் வருணனையும் சூபேரனையும் ஸேவிப்பவர்தார்? பிரம்மரிஷியே! இவற்றையெல்லாம் கிரமமாக நீங்கள் சொல்லக்கேட்க எங்களுக்கு

¹ பவதா - என்றபுடம்கொள்ளப்பட்டது. பவிதா - என்னும் பாடத்திற்குக் ‘காணப்பட்டிருக்கிறதா’ என்பதற்குப் பிறகு ‘இனியாவது உண்டாகுமா?’ என்று சேர்த்துக்கொள்க.

மிக்கவிருப்பமிருக்கிறது” என்றார். இவ்வாறு தர்மராஜரால் கேட்கப்பட்ட நாரதர், “ராஜாவே! அந்தத்தேவஸபைகளைப்பற்றி இப்போது வரிசையாக நான் சொல்லுகிறேன்; கேளுமே” என்று சொல்லினார்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

ம் ந் த் ர பர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(இந்திரஸபைச்சிறப்பு.)

நாரதர், “கௌரவராஜனே! உயர்ந்த சிறப்பேலைசெய்யப்பட்டதும் இந்திரன் தன்சக்தியினால் அடைந்ததும் ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியோடு விளங்குவதுமான இந்திரனது திவ்யஸபை நூறு யோசனை அகலமும் நூற்றைம்பது யோசனைகளும் மீறது யோசனை உயரமுமுள்ளதும், அந்தத்திலிருப்பதும், நினைத்தபடி செல்வதும், மூப்பு துன்பம் களைப்பு அசசங்களைப்போகுவதும், ஸுகத்தையும் நன்மையையும் தருவதும், வீடுகளும் ஆஸனங்களும் உள்ளதும், மனத்திற்கினியதும், கற்பகவிருக்கங்களினால் சோபிப்பதும் சிறுக்கிறது. பாரதனே! குருதிபுதரனே! அந்தசசபையில் தேவேந்திரன் கிரீடத்தையும் சிவப்பு ரத்தினமிழைத்த தோள்வளைகளையும் தூய ஆடைகளையும் விசித்திரமான புஷ்பமாலைகளையும் தனது திவ்யசரீரத்தில் தரித்துச் சசி, மஹேந்திராணி, ஸ்ரீ, லக்ஷ்மி, ஹ்ரீ, கிரீ, காந்தியன் னும்ஸ்திரீகளுடன் உயர்ந்த விமலாஸனத்தில் வீற்றிருக்கிறான். ராஜாவே! அந்தசசபையில் ஸபதமருததுக்களும், ஸித்தர்களும், தேவரிஷிகளும், ஸாதயர்களும், தேவககூட்டங்களும், இந்திரபதத்துக்

1 சசிஎன்னும் பெயரையுடைய மஹேந்திராணி என்பது பழைய உரை. சசி = இந்திரன்மனைவி; மஹேந்திராணி = தேவேந்திரபதத்தின் அதிஷ்டான தேவதை; ஸ்ரீ = அழகினதேவதை; லக்ஷ்மி = செல்வத்தினதேவதை; ஹ்ரீ = லஜ்ஜை (அதாவது குற்றங்களில் விலகுதல்) அதனதேவதை; கிரீ = புகழினதேவதை; காந்தி = ஒளியினதேவதை; இந்தத்தேவதைகள் பெண்முகவகனாக இந்திரனுடன் இருக்கின்றன என்பது கருத்து.

2 காற்றின் எழுபிரிவுகள்: 1. ஆவஹம் = (மேகமமுதலியவற்றை நடத்துவது) 2. ப்ரவஹம் = (ஸூர்யமண்டலத்தை நடத்துவது) 3. ஸம்வஹம் = (சந்திரமண்டலத்தை நடத்துவது) 4. உதவஹம் = (நகத்திரங்களை நடத்துவது) 5. விவஹம் = (அங்காரகனமுதலிய கிரகங்களை நடத்துவது) 6. பர்வஹம் = (ஆகாசகனகையையும் ஸந்தரிஷிகளையும் நடத்துவது) 7. பராவஹம் = (தருவனை நடத்துவது); கிருஹஸ்தர்களான மருததுக்கள் என்பது பழைய உரை.

சூரியவர்களும், ஆதித்தியர்களும் ஆகிய இவர்களைவரும் திவ்ய ரூபங்களோடு பொன்மலைகள்முதலான அலங்காரங்களையணிந்து கொண்டு பாரியைகளோடும் வேலைக்காரர்களோடும்சேர்ந்து மஹாத் மாவும் பகைவரையடக்குகிறவனுமாகிய தேவேந்திரனை உபாஸிக்கின்றனர். பாவங்களை நீக்கி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள் போலப் பரிசுத்தர்களும் மகிமைபுள்ளவர்களும் ஸோமலதையைபிழிந்தவர்களும் துயரமும் அச்சமும் அற்றவர்களும் காற்றையும் ஹோமசேஷத்தையும் புஜிப்பவர்களுமான பராசார், பர்வதர், ஸாவர்ணி, காலவர், ஏகதர், த்விதர், சிறந்த அறிவுள்ள த்ரிதர், சங்கர், லிகிதர், கௌசிரரென்னும் முனிவர், கோபமுள்ள தூர்வாஸர், ச்யேனர், தீர்க்கதமஸ் என்னும் முனிவர், பவித்ரபாணி, ஸாவர்ணி, யாஜ்ஞவல்க்யர், பாலுகி, உத்தாலகர், சுவேதகேது, தாண்டர், பாண்டாயினி, ஹவிஷ்மான், கரிஷ்டர், அரிச்சந்திரரென்னுமரசன், ஹ்ருதயர், உதாசாண்டில்யர், வியாஸர், க்ருஷீலவர், வர்தஸ்கந்தர், விசாகா, விதாதா, காலா, கராலதந்தர், த்வஷ்டா, விச்வகர்மா, துமபுருஆகிய கர்ப்பத்திற்பிறந்தவர்களும் பிறவாதவர்களுமான ரிஷிகள், எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈச்வரான வஜ்ரபாணியை ஸேவிக்கின்றனர். பாரதனே! பாண்டவனே! ஸஹதேவர், ஸுநீதர், சிறந்ததவமுள்ள வால்மீகி, பொய்யா மொழியான ஸமீகர், பிரதிஜ்ஞைதவறாதவான பரசேதஸ், மேதா திதி, வாமதேவர், புலஸ்தியா, புலஹர், க்ரது, மருத்தர், மரீசி, சிறந்ததவமுள்ள ஸ்தாணுவென்பவர், கக்ஷீவான், கௌதமர், தார்க்ஷ்யர், வைச்வானரமுனி, காலகவ்ருக்ஷீயரென்னும முனிவர், ஆச்ராவ்யர், ஹிரண்மயர், ஸம்வர்த்தர், தேவஹவ்யர், தவவன்மையுள்ள விஷ்வக்ஸேனர் ஆகிய இந்த முனிவர்களும், தேவதாரூபங்களை யுடைய தீர்த்தங்கள், ஓஷதிகள், சிரத்தை, மேதை, ஸாஸ்வதி, தாமார்த்தகாமங்கள், மின்னல்கள், முழங்குகின்ற நீருண்டமேகங்கள், காற்றுக்கள், யாகங்களை நடத்தும் இருபத்தேழு அக்னிகள், 3 அக்னிஷோமர்கள்

1 'தாண்டியர்' என்பதும் பாடம்.

2 கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணம், நிரமந்த்யம், வைத்யுதம், சூரம், ஸம்வர்த்தம், வெளகிகம், ஜாடாம், விஷ்கம், க்ரவ்யாத, க்ஷேமவான், வைஷ்ணவம், தஸ்யுமான், பலதம், சார்தம், புஷ்டம், வீபாவஸு, ஜ்யோதிஷ்மான், பாரதம், பதாம், ஸ்வீஷ்டக்ருத், வஸுமான், க்ஷது, ஸோமம், பித்ருமான், அவ்கிரஸ் என்பன.

3 சந்திரனோடுசேர்த்தும் இந்திரனோடு சேர்த்தும் அக்னியை இரண்டு தரம் உறுவது ஹவிஸுகளை வெவ்வேறுகக்கொடுக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

இந்திராக்னிகள், மீத்திரன், ஸனிதா, அர்யமா, பகன், விச்வேதேவர்கள், ஸாத்யர்கள், பருஹஸ்பதி, சுக்கிரர், விச்வாவஸு, சித்ரஸேனன், ஸுமனன், தருணன், யஜ்ஞபுருஷர்கள், தக்ஷிணைகள், க்ரஹங்கள், ஸ்தோபங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமவேதஸ்வரங்கள், யாகங்களைநடத்தும் மந்த்ரங்கள், இவாகளனைவரும் அந்தச்சபையில் சேர்ந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! மம்பை, ஊர்வசி, மேனகை, க்ருதாசி, பஞ்சகுடை, வியாசிததிமுதலான அப்ஸரஸுகளும் வித்யாதராகளும் அழகானகந்தர்வர்களும் மந்த்ரங்களாலும் வாத்தியங்களாலும் பாட்டுக்களாலும் பலவகைஹாஸ்யங்களாலும் தேவராஜாவான இந்திரனை ஸந்தோஷப்படுத்துகின்றனா. பிரமமரிஷிகள் ராஜரிஷிகள் தேவரிஷிகளனைவரும் சரித்திரங்களையும் பராக்ரமத்தையும்பற்றிய துதிகளையும் மங்களங்களையும்சொல்லி, வலாஸுரனையும் வருத்திரனையுங்கொன்ற மஹாத்மாவான தேவேந்திரனைச் சிறப்பிக்கின்றனர். மற்றவர்களெல்லாரும் பூமலைகளைச்சூடி ஆபரணங்களைபணிந்து திவ்யவிமானங்களிலேறி ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிகள்போலப் போக்கும் வரவுமாகவிருக்கின்றனர். பிருஹஸ்பதியும் சுக்ரரும் எப்போதும் அங்கேயே இருக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாக்களும் உறுதியானதவமுள்ளவரும் சந்திரனைப்போலக் காட்சிக்கிரியவருமான இவர்களும் பிருகுவும் ஸபதரிஷிகள்முதலான மற்றும் அனேகர்களும் பிரம்மாவின் ஆஜ்ஞையினால் அங்கே வந்துபோகின்றனர். சிறந்த கைகளையுடைய ராஜாவே! இந்தப்புஷ்கரமாவினி என்னும் இந்திரஸபையை நான்பார்த்திருக்கிறேன். யமஸபையைப்பற்றியும் கேள்.

எட்டாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(யமஸபைச்சிறப்பு.)

யுதிஷ்டிரா! யமஸபையைச்சொல்லப்போகிறேன். அதைத்தொரிந்துகொள். பார்த்தனே! யமனுக்காக அந்தச்சபையை விசுவகர்மா செய்தான். ராஜாவே! பாண்டவனே! ஒளியேஉருக்கொண்ட அந்தச்சபை நூறுயோசனைக்குமேலே அகலநீளமுள்ளதும், ஸூரியனைப்போன்றஒளியினால் எங்கும்பிரகாசிப்பதும், நினைத்தஉருவம் அமைவதும், மிக்ககுளிர்ச்சியும் அதிகவெப்பமுமில்லாமல் மனத்தைமகிழ்விப்பதுமாக உள்ளது. துயரம், மூப்பு, பசி, தாகம், வெறுப்பு, மனச்

சோர்வு, களைப்பு, கெடுதல் இவற்றில் ஒன்றும் அச்சபையிலில்லை. தேவர்க்கும் மானிடர்க்குமுரிய போகங்களனைத்தும் அ்தில் உள்ளன. பகைவரையடக்குகிறவனே! சுவையுள்ளவையும் பலத்தைத்தருகின்றவையும் மனத்தைக்கவருகின்றவையும் தெவிடாதவையுமான பக்ஷ்யம் போஜ்யம் லேஹ்யம் சோஷ்யம் பேயம் இவை மிகுதியாக இருக்கின்றன. சிறந்தமணமுள்ள பூமாலைகளும் நினைத்தபலன்களைத்தரும் மாங்களும் சுவையுள்ள தண்ணீரும் வெநீரும் எக்காலமுமிருக்கின்றன. அன்பனே! அநதச்சபையில் புண்ணியஞ்செய்த ராஜரிஷிகளும் பரிசுத்தர்களான பிரமமரிஷிகளும் மகிழ்ச்சியுடன் ஸூரியபுத்ரா னையமனை லேஷிக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே! யயாதி, நஹுஷன், பூரு, மாந்தாதா, லோமகன், நிருகன், திரஸதஸ்யுவென் னுமராஜரிஷி, க்ருதவீர்யன், சுருதசர்வன், அரிஷ்டநேமி, வித்தன், கிருதவேகன், கிருதி, நிமி, ப்ராத்நன், சிபி, மதஸ்யன், பருதுலாக்ஷன், பருஹத்ரதன், வார்த்தன், மருததன், குஷிகன், ஸாங்காசயன், ஸாங்க்ருதி, த்ருவன், சதுர்ச்வன், ஸதஸ்யூர்மி, கார்த்தவீர்யாஜுனனென் னும் ராஜா, பரதன், ஸூரதன், ஸூரீதன், நிசுடன், அனலன், திவோதாஸன், ஸுமனஸ், அம்பரீஷன், பகீரதன், வியசுவன், ஸதச்வன், வாத்ரியச்வன், பருதுவேகன், பருதுசிரவஸ், பிருஷதசுவன், வஸுமனன், மிக்க அடிகபலசாவித்யானக்ஷுபன், நுஷதரு, பருஷ்வேனன், புருகுத்ஸன், த்வஜி, ரதி, ஆர்ஷ்டிஷேணன், திலீபன், மஹாத்மாவானஉசீநரன், உசீநரன்புதல்வனானபுண்டரீகன், சாயாதி, சரபன், சுசி, அங்கன், ரிஷ்டன், வேனன், துஷ்யநதன், ஸ்ருஞ்ஜயன், ஜயன், பாங்காஸூரி, ஸூரீதன், நிஷதன், வஹீநரன், கராதமன், பாஹ்லீகன், ஸுத்யுமன், பலவானாகியமது, 2^{யீ}ளன், பலவானமருத்தராஜன், கபோதரோமன், த்ருணகன், ஸஹதேவன், அர்ஜுனன், ஶ்யசுவன், ஸர்ச்வன், கிருசாசுவன், ச்சபிநதுஎன் னுமரசன், தசரதபுத்திரர்களான 3 ராமலக்ஷ்மணர்கள், ப்ராத்நன், அளர்க்கன், கக்ஷுஸேனன், கயன், கௌராசுவன், பரசுராமா, நாபாகன், ஸகரன், 4 பூரித்யுமன், மஹாச்வன், ப்ரதாசுவன், ஜனகன், வேனபுத்திரனானபருது, வாரிலேனன்,

1 பக்ஷ்யம்முதலிய ஶீர்தும் உணவின்வகைகள்.

2 இளையென்பவளின் புத்திரனான புருஷன்.

3 ராமலக்ஷ்மணர்கள் தம்முருவத்துடன் யமஸபையிலிருப்பது, உத்தாராமாயணத்தில் அவதாரஸமாபனகாலத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யமன்வந்து கண்டதாகச்சொல்வதனாலும்விளங்குகின்றது.

4 இது இரண்டிழைவருகிறது.

புருஷித், ஜனமேஜயன், பிரமமதத்தன், த்ரிகர்த்தி, ராஜாவாகியஉப்
 ரிசரவஸு, இரதிரத்யும்னன், பீமஜானு, கௌரப்ருஷ்டன், அனகன்,
 லயன், பத்மன், முசுருதன், பூரித்யும்னன், பிரஸேஷஜித், அரிஷ்ட
 நேமி, ஸுத்யும்னன், பருதுலாசுவன், அஷ்டகன் இவர்களும், மத்
 ஸ்யராஜர்கள நூற்றுவரும், நீபர்கள் நூற்றுமூவரும், ஹயர்கள் நூற்று
 வரும, த்ருதராஷ்ட்ரர்கள் நூற்றொருவரும், ஜனமேஜயர்கள் எண்
 பதின்மரும், பிரம்மதத்தர்கள் வீரிகள் ஈரிகள் நூற்றுநூற்றுபேர்களும்,
 இருநூறுபீஷ்மர்களும், நூறுபீமர்களும், நூறுபிரதிவிநத்யர்களும்,
 நூறுநாகர்களும், நூறுஹயர்களும், நூறு¹ பலாசங்களும், நாணல்
 தர்ப்பைமுதலியவை நூறும், அங்கிருப்பனவாக அறியத்தக்கவை.
 சந்தனு, உனதுபிதாவாகிய பரண்டு, உசங்கவன், சதாதன், தேவ
 ராஜன், ஜயந்தாதன், புத்திமானாகிய விருஷதர்ப்பனென்னும்ராஜரிஷி,
 அவனுடையமந்திரிகள், நிரமபினதக்ஷிணைகளோடுகூடிய அனேகஞ்
 சிறந்த அச்வமேதயாகங்களைச் செய்து (இவ்வுலகை விட்டுச்) சென்ற
 இன்னுமனே கமாயிரம² ச்சபிந்துக்களாகிய இந்தப்புண்ணியசாலிக
 ளும், புகழ்பெற்றவர்களும் கல்விகேள்விமிகுந்தவருமான ராஜரிஷிக
 ளும் அந்தச்சபையில் யமதர்மராஜனை ஸேவிக்கின்றனர். முறைப்படி
 யாகஞ்செய்தவரும் தவததில்ஸித்திபெற்றவரும் யோகசீரீரம்பெற்ற
 வர்களாகிய அகஸ்தியர் மதங்கர் காலர் மருத்யுவென்னும் முனி
 வர்களும் தேகமெடுத்திருக்கும் அக்னிஷ்வாதத்தர்கள், 3 பேனபர்கள்,
 4 ஊஷ்மபர்கள், 5 ஸுதாவரதர்கள், 6 பர்ஹிஷதர்கள் முதலானபித்ருக்
 களும், காலசக்ரமும், பரத்யக்ஷ்ரூபியான அக்னிபகவானும், பாவஞ்
 செய்து தக்ஷிணயனத்தில்மரணமடைந்த மனிதர்களும், காலத்தை
 நடத்துவதற்காக நியமிக்கப்பட்டயமகிங்கார்களும் சரீரமெடுத்துக்
 கொண்டுவந்த சிம்சபைமரம் பலாசமரம் நாணல் தர்ப்பைமுதலிய
 தாவரங்களும் அந்தஸ்பையில் தர்மராஜனை உபாஸிக்கின்றனர்.
 இவர்களும் இன்னும் அனேகர்களாகிய தர்மராஜஸபையோர்
 ன்பெயர்களையும் செய்கைகளையும் கணக்கிடமுடியாது. பார்த்த
 னே! அழகியதும் நினைத்தபடிசெல்வதுமாகிய அந்தச்சபை நெருக்க
 மில்லாமலிருக்கிறது. விச்வகர்மா நெடுங்காலந்தவஞ்செய்து நிருமா
 ணஞ்செய்தது. பாரதனே! அது • தன்னொளியினால் ஜ்வலித்துக்
 கொண்டு பிரகாசிக்கின்றது. நியமந்தவறுதவரும் பொய்சொல்லாத

1 பலாச நாணல் தர்ப்பம்முதலியவற்றின் அதிஷ்டான தேவதை.

2 ச்சபிந்துவம்சத்தில் பிறந்தவர்கள். 3 துரையையுண்பவர்கள்.

4 நீராயியையுண்பவர்கள். 5 அமிர்தமுண்பவர்கள். 6 தீயிலிருப்பவர்கள்

‘வரும் சாந்தரும் சுத்தருமான ஸந்யாஸிகள் தமது நற்கருமங்களினால் துலக்கப்பட்டு அந்தச்சபைக்குச் செல்லுகின்றனர்.’ எல்லாரும் ஒளியோடு கூடிய தேஹங்களை யுடையவர்களும், தூய ஆடைகளைத் தரித்தவர்களும், விசித்ரங்களானதோள்வளைகளையும் பூமலைகளையும் ஜ்வலிக்கின்றகுண்டலங்களையும் முத்தாரங்களையும் அணிந்தவர்களும், மஹாத்மாக்களுமான கந்தர்வக்கூட்டங்களும் அப்ஸரஸுகளின்கூட்டங்களும் அவரவர்கள் செவ்வையாகச் செய்த புண்ணியகர்மங்களினால் அச்சபைக்குப் போகின்றனர். * பார்த்தனே! அந்தச்சபையில் எங்கும் வாத்தியமும் ஆட்டமும் பாட்டும் சிரிப்பும் விளையாட்டும் இனியவாஸனைகளும் இனியஒலிகளும் இருக்கின்றன. தேவலோகத்தியமலைகள் அங்கே திவ்யதோறுமவுருகின்றன. தர்மமும் அழகும் சிறந்தமனமுமுள்ள நூறுலக்ஷம்பெயர்கள், பிரஜைகளுக்கு ஈச்வரனும் மஹாத்மாவுமாகிய யமனை உபாவிக்கின்றனர். ராஜாவே! மஹாத்மாவான பிதிருராஜனுடைய அந்தச்சபை இவ்வகையானது. ‘புஷ்கரமாலினியென்னும் வருணஸபையையும் சொல்வேன்.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(வருணஸபைச்சிறப்பு.)

யுதிஷ்டினை! வருணனுடைய திவ்யஸபையும் யமஸபையைப்போலவே விஸ்தாரமுள்ளதும் மிக்கஒளியுள்ளதும் அழகியபிராகாரங்களையும் தோரணங்களை யுமுடையதுமாக ஜலத்துக்குள் விசுவகர்மவினில் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டது. கணிகளையும் மலர்களையும் கொடுக்கின்றவைகளும் ரீலீமும் பொன்மையும் பச்சையும் வெளுப்பும் சிவப்புமான ரத்தினங்களின் வடிவங்களை யுடையவைகளுமான கற்பகதருக்களாலும், பூங்கொத்துக்களை மிகுதியாகவுடைய கொடிகளாலும், புதர்களாலும் சூழப்பட்டிருக்கிறது. அச்சபையில் இனியரூறும் அழகிய உருவங்களுமுள்ள விசித்ரமான எண்ணிறந்தபறவைகள் நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமிருக்கின்றன. வருணனால் ஆளப்பட்ட அச்சபை வீடுகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதும், ஸுகமானகாற்றுள்ளதும், சூளிரும்வெப்பமுமில்லாததும், வெண்

‘புஷ்கரமாலினி’ என்பதை விசேஷணமாகி, தீர்த்தவிசேஷங்களால் ‘சோபிப்பது’ என்பது பழைய உரை.

ணிற்முள்ள துமாக அழகாயிருக்கிறது. வருணன் சிறந்த ஆடைகளை யும் ரத்தினப்பீரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு வாருணியென்னும் தன் மனைவியுடன் அந்தச்சபையிலிருக்கிறான். அந்தவாருணி கௌரியென் னும் இரண்டாவதுபேயரால் உலகத்தில்தழங்கப்படுகிறான். அந்தவரு ணன் மகிழ்ந்து அமமனைவியுடன் ஸுகமாகவிளையாடுகிறான். *அந்தச் சபையில் ஆதித்தர்கள் மலைகளோடும் சிறந்தசந்தனமுதலியபூச்சுக ளோடும் நல்லமணம்விச ஜலதேவதையானவருணனை உபாஸிக்கின்ற னர். ராஜாவே! வாஸுகி, தக்ஷணன், வீராவதன், கிருஷ்ணன், லோஹி தன், பத்மன், சக்திமானாகியசுதரன், கம்பலன், அசுவதரன், த்ருத ராஷ்ட்ரன், வலாஹகன், மணிமான், குண்டதாரன், காக்கோடகன், தனஞ்சயன், பலவானுணபாணிமான், குண்டதாரன், ப்ரஹ்ராதன், முஷிகாதன், ஜனமேஜயன் ஆகிய இந்தநாகர்கள் எல்லாரும் தந்தங் கொடுக்கலோடு மண்டலமிட்டுப்பட்டுமட்டுத்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். தர்மரத்தகாமங்களும் அஷ்டவஸூக்களும் கபிலமுனிவரும் அங்கே யிருக்கின்றனர் நாகராஜாவான ஆதிசேஷனும் *அங்கிருக்கிறார். அவரைக்கண்டு நீர்ப்பிரானிகளுக்க திபதியானவருணன் (அருக்கியம் முதலிய) உபசாரங்களைச்செய்து ஆஸனமளித்தது மரியாதைசெய்கி றான். வாஸுகிமுதலியநாகர்களைவரும அஞ்சலிசெய்து ஆதிசேஷ னால்அனுமதிக்கப்பெற்றபிறகு தந்தமதகுதியின்படி உட்கார்ந் திருக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனே! இவர்களும் மற்றுமபலநாகர்களும் வினையின் புத்திரரானகருடனும் அவாவேலைககாரரும் அந்தச்சபை யில் மஹாத்மாவானவருணனைச் சலிப்பின்றிப்பணிகின்றனர். விரோச னன்மகனான பஸிஷ்யனும் அஸுராஜன், பூமியைஜயித்தவனாகிய நரகாஸுரன், ஸாஹ்ராதன், விபரசித்தி, காலகஞ்சர்கனென்னும் அஸு ரக்கூட்டத்தார், சஹனு, நூமுகன், சங்கன், ஸுமனஸ், ஸுமதி, கடோதரன், மஹாபார்சவன், காதனன், பிடரன், விச்வரூபன், ஸ்வ ரூபன், விநூபன், மஹாசூன், தசகீவன், வாஸி, மேகவாஸன், தசா வரன், டிட்டிபன், விடபூதன், ஸாஹ்ராதன், இரதிரகாபனன் ஆகிய தவம்புரிந்துவாழ்பெற்றவர்களும், சூரர்களும் மாண்பில்லாதவர்களு மாள அஸுரகுலத்தோரனைவரும், அழகானகுண்டலங்களையும் கிரீ டங்களையும் திவ்யவஸ்திரங்களையும் தடுத்தது மலாமலைக்கூடித் தம் ரூபமான பாசாயுதத்தைத் தரித்திருக்கும் மஹாத்மாவானவருணனை அந்தச்சபையிலேஸைக்கின்றனர். அசர்க்காசே! பரதகுலத்தோ னே! யுதிஷ்டிரனே! நாலுஸாகரங்களும், பெயர்பெற்றகங்காநதி,

1 இஃது இரண்டுமுறைவந்திருக்கிறது

யமுனை, விதிசை, வேணை, நர்மதை, வேகவாஹினி, விபாசை, சதத்ரு, சந்திரபாகை, ஸரஸ்வதி, இராவதி, விதஸ்தை, தேவநதியாகிய விந்து, கோதாவரி, கிருஷ்ணவேணி, நதிகளிற்சிறந்தகாவேரி, கிம்புனை, விசல்யை, வைதாணி, த்ருதியை, ஜ்யேஷ்டிலை, சோண்மென்னும்பெரிய நதம், சர்மண்வதி, பர்ணசைஷ்யென்னும்மஹாநதி, ஸரயு, வாரவத்யை, நதிகளிற்சிறந்தலாங்கலி, காடோயை, ஆத்ரேயி, லௌஹித்யமென்னும்மஹாநதம், லங்கதி, கோமதி, ஸநதியை, த்ரிஸ்ரோதஸிமுதலிய உலகத்தில்பெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்களுள்ள ஆறுகளும், புண்ணியதீர்த்தங்களும், தடாகங்களும், கிணறுகளும், அருவிகளும், குளங்களும், குட்டைகளும், திசைகளும் பூமியும் மலைகளும் ஜலஜந்துக்களைத்தும தேகமெடுத்து மஹாத்துமாவான வருணபகவானை உபாஸிக்கின்றன. 'கந்தாவர்கள் அபஸரஸுகளின் கூட்டங்கள் அனைத்தும் ஸங்கீதவாதியங்களோடு அநதச்சபையில் வருணனைத்துதிசெய்துகாண்டிருக்கின்றனர். இரத்தினங்களோடு கூடியமலைகளும் ஜலங்களும் அநதச்சபையில் தேவருபிகளாக மிக்க இனியகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றன. வருணனுடைய 'மந்திரியான ஸூனூபென்பவன் தன்பிள்ளைகளாலும் பேரர்களாலும் கோடுவன்னும்புஷ்கராலும் சூழப்பட்டவனாக வருணனைஉபாஸிக்கின்றான். மேற்கூறியஎல்லோரும் திவ்யசரீரங்களோடு தங்களுக்கதிபதியானவருணனை உபாஸிக்கின்றனர். பாரதரே' முன்னே நான்ஸஞ்சரித்தபோது இநத அழகானவருணஸபை என்னல்காணப்பட்டது; குபேரன்ஸபையைப்பற்றியும்கேள்.

பத்தாவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(குபேரஸபைச்சிறப்பு.)

ராஜாவே! குபேரனுடையஸபை நூறுயோசனைகளும் எழுபதுயோசனை அகலமுமுள்ளது; வெண்மைநிறமானது. ராஜாவே! அந்தச்சபை குபேரன் தன்தவததினாலசமபாதித்தது. சந்திரனுடையஒளியையும் மறைப்பதும் கயிலைமலையின்சிகரம்போன்றதுமான அந்தச்சபை யகூடர்களால்வசிக்கப்பட்டு ஆகாயத்தில்பறப்பதுபோல விளங்குகின்றது. பொன்மயமான உயர்ந்தமாளிகைகளினால்சோபிப்ப

தும், உயர்ந்தரத்தினங்களினால் விசித்திரமான தும மனத்தைக்கவருவ தும் சிறந்தமணமுள்ள தும், வெண்மேகம்போன்றசிகரதையும் உரு வத்தைபுமுடைய துமான அநதத்திவ்யஸபை ஆகாயத்தில்திப்பது போலக் காணப்படுகின்றது. பொன்மயமான உறுப்புக்கேரோடுகூடி யிருப்பதனால் மின்னற்கொடிகளாலேயே புதுமையாக அமைக்கப்பட்ட துபோலிருக்கிறது. ஸ்ரீமாளாகியகுபேரனென்னும் அரசன் அறபுத மான ஆபரணங்களையும் ஆடைகளையும் ஜ்வலிப்பவைபோன்ற குண்ட லங்களையும் தரித்து அனேகமாயிரமடங்கையர்களால் சூழப்பெற்று அந தசசபையிலீவீற்றிருக்கிறான். மஹாராஜாவே! தனங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரான குபேரன் எல்லா ஆபரணங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பெற் றவளும் அழகியதேக முள்ளவளுமாகிய, ரித்தியென் னும் மனைவியுடன் கூடி உயர்ந்தவிரிப்புக்கள் போடப்பட்ட தும் உயர்ந்த ¹காலனைகளுடைய தும் ஸூர்யனைப்போலப்பிரகாசிப்பதுமான உயர்ந்தஸிம்மாஸனத் தில்வீற்றிருந்தது விளங்குகிறான். ²நரதனவனத்திற் வேண்டினவற் றைவழங்குகின்ற மந்தாரமென்னும் கற்பகமரங்களின் சோலைகளை அசைத்துக்கொண்டும் அலகையென் னும் பெயருள்ள ஓடையிலுள்ள தாமரைமலர் செங்கழுநீர்மலர்களின் கந்தங்கையெடுத்துக்கொண்டும் உள்ளதைமகிழ்விக்கும் குளிர்ந்தகாற்று குபேரனையடைகின்றது. மஹாராஜாவே! தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் அபஸரஸுகளின் கூட் டங்களும் அநதஸபையைசேர்ந்து அங்கே தேவலோகத்திய ³தான ங்களைப் பாடுகின்றனர். மிசரகேசி, ரம்பை, சித்திரஸேனை, சசிஸ் மிதை, சாருநேத்ரை, கிருதாசி, மீமனகை, புஞ்சிகஸ்தலை, விசவாசி, ஸஹஜன்யை, பிரம்லோசை, ஊர்வசி, இரை, வர்க்கை, செளரபேயி, சமீசி, புதபுதை, லதைமுந்லாகிய ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் நிபு ணர்களான ஆயிரக்கணக்கான அபஸரஸுகளும் கந்தர்வர்களும் குபே ரனேஸைவிக்கின்றனர். தேவலோகத்தியவாத்தியங்களும் ஆட்டங்க ளும் பாட்டுக்களும் எக்காலமும் இடைவிடாத அநதஸபை கந்தர்வர் கள் அபஸரஸுகளின் கூட்டங்களினால் நிறைந்து அழகாகவிளங்கு கின்றது. பாரதனே! கின்னராகளென்றும் நரர்களென்றும் சொல் லப்பட்ட கந்தர்வஜாதியாரும் மாணிபதரன், தனதன், ச்வேதபத்த ரென்னும் மயகூன், நகேசுகள், கண்டீகண்டு, மஹாபலசாலியான பிரத யோதன், குஸ்துமபுரு, பிசாசன், கஜகர்ணன், விசாலகன், வராஹ கர்ணன், தாம்ரோஷ்டன், பலககூன், பிலோதகன், ஹம்ஸகூடன்,

¹ கால்கொட்டை. ² சைத்ரந்தமென்னும் அவஸ்துடையதோட்டம்.

³ ஒருவகை ஸ்வரவரிசை.

சிகாவர்த்தன், ஹேமநேதரன், விபீஷணன், புஷ்பானனன், பிங்களகன், சோணிதேவதன், பிரபாலகன், விருக்ஷவாஸி, அனிகேதன், சீரவாஸன் முதலான அனேகலக்ஷக்கணக்கான யக்ஷார்களும் டிரௌமபொருந்தியலக்ஷ்மிதேவியும் நளகூபரனும் எப்போதும் அங்கேயே யிருக்கின்றனர். நாமும் மற்றுமுள்ள எம்மைப்போன்றவரனேகரும் அநதச்சபையில் இருப்போம். அநதச்சபையில் பிரமமரிஷிகளும் தேவரிஷிகளும் இருக்கின்றனர். மஹாபலசாலிகளான ராக்ஷஸர்களும் கந்தர்வர்களும் அநதச்சபையில் பிரபுவும் மஹாத் துமாவுமாகிய குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். ராஜாக்களிறசிறநதவனே! உமாபதியும் பசுபதியும் சூலாயுததாரியும் பகதேவதையின் நேதநிரத்தைக் கெடுத்தவரும் முக்கண்ணரும் உக்கிரமான்வீல்லைத்தரிதவரும் மஹாபலசாலியும் பகவானுமாகிய சங்கரா இரத்தம்போற்சிவநதகண்களும் பேரிசைச்சலமுடையவாகளும் கொழுப்பையும் மாமிஸததையும் உண்பவரும் கொடியவரும் ப்லவிதஆயுதங்களைத்தரித்துப் பயங்கரமாயிருப்பவரும் காற்றைப்போலக் கடியவேகமுள்ளவரும் குட்டையும் உயரமும் கூனருமான பூதக்கூட்டங்களினால் குழப்பெற்றவராகத் தமது தோழனாகிய குபேரனிடத்தில் எப்போதுமிருக்கிறார். விசுவாவஸு, ஹாஹா, ஹூஹூ, துமபுரு, பர்வதன், சைலூஷன், கானம் தெரிந்த சித்திரஸேனன், சிதராதனமுதலான கந்தாவராஜர்களனேகரும் மற்றுமுள்ள கந்தர்வர்களும் தமபரிவாரங்களுடன் மகிழ்ந்து தனேசவரனைப் பணிகின்றனர். வித்தியாதாருக்கரசனான சக்ரதர்மனென்பவன் தந்தம்பிமார்களுடன் கூட அநதச்சபையில் பிரபுவான தனேசவரனைப் பூஜிக்கிறான். நூற்றுக்கணக்கான கின்னரர்களும் அங்கே பிரபுவான குபேரனைப் பூஜிக்கின்றனர். பகதததன்முதலிய ராஜாக்களும் அச்சபையிலிருக்கின்றனர். கிம்புருஷர்க்கு அரசனாகிய தருமனும், ராக்ஷஸர்க்கு அரசனாகிய ம்ஹேஹநதிரன், கந்தமாதனன் இவர்களும் குபேரனை உபாஸிக்கின்றனர். தாமிஷ்டான விபீஷணரும், இயக்கர், கந்தர்வர் அனைவரோடுங்கூடத் தமஸீஹாதானும் பிரபுவான குபேரனை அபித்திருக்கிறார். ஹிமாலயம், பாரியாதாம, விநதியம், கைலாஸம், மந்தரம், மலயம், தர்தூரம், ம்ஹேநதிரம், கந்தமாதனம், தேவபர்வதங்களாகிய இந்நிரகீலம் ஸூனாபம் ஆகிய இவைகளும் மேருமுதலான மற்றுமுள்ள அனேகமலைகளும், பிரபுவும் மஹாத் துமாவுமான தனபதியை ஸேவிக்கின்றன. பகவானாகிய நந்திகேசவரர், மஹாகாலன், காஷ்டன், குடமுகன், தூநி, விஜயன், தபோதிகன், சங்கு

1 பசுபதி = பசுவென்னும் ஆத்தமர்களுக்குப் பதி.

கர்ணன்முதலிய சிவகணங்களனைவரும் சூபோனையடுத்திருக்கின்றனர். மிகுந்தபலமுள்ள வெள்ளைரிஷ்பமும் அங்கேகர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் அனேகமராசுத்தர்களும் பிசாசர்களும் தனதலிடம் காத்திருக்கின்றனர். தேவதேவர்க்கும் ஈசுவரனும் மூவுலகங்களைப்படைப்பவரும் பலரூபங்கள் எடுப்பவரும் உமாபதியுமாகிய சிவபெருமான் தமகூட்டத்தாராற சூழப்பட்டுவரும்போது தனேசுவரனானசூபோன் அவரைததலையாலவணங்கி அநதமஹாதேவரிடம் அனுமதிபெற்றபின்புதான் உட்காருகிறான். தனபதியின்ஸ்நேகிதரும் பகவானுமானசிவபிரானும் சிலஸமயமஉட்காருவார். நவநிதிகளுக்கும்முதன்மையான சங்கம் பதமமென்னும் இரண்டுசிறந்தநிதிகள் மற்றநிதிகளையெல்லாம் அழைத்துக்கொண்டு சூபோனேஸேவிக்கின்றன. ஆகாயத்திறசஞ்சரிக்கும் அப்படிப்பட்டஅழகான அநதஸபை என்றாக்காணப்பட்டது. ராஜாவே! பிரம்மஸபையைச்சொல்வேன் அதையுங் கேள்.

பதினொராவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர வ ம். (தொடர்ச்சி)

(பிரம்மஸபைச்சிறப்பு.)

அன்பனே! பரதகுலதேவானே! இவ்வகையானஉருவமுள்ள தென்று உரைக்கமுடியாததாகிய பிரம்மஸபையைப்பற்றி நான்சொல்வதை நீகேள். ராஜாவே! களிப்பில்லாதவரானஸூபபகவான் முநதியு¹ தேவயுகத்தில் மானிடலோகத்தைப்பாராககவிருப்பமுற்றவராக ஆகாயத்திலிருந்துவந்தார். பாண்டவனே! பரதரேறே! மனத்தினால் செல்லத்தக்கதும் அறிவுக்குமசொல்லுக்கும்எட்டாதபெருமைபொருந்தியதும் எல்லாபிரானிகளின்மனங்கனையும் கவருவதுமாகிய பிரம்ம தேவருடைய திவ்யஸபையைப்பாராததபிறகு அவர் மானிடவடிவத்தோடு ஸஞ்சரித்துவருகையில் என்னைக்கண்டு அந்தச்சபையைப்பற்றி எனக்குஉரைத்தார். பாண்டவசரேஷ்டனானராஜாவே! நான் அநதஸபையின்சிறப்புக்களைக்கேட்டு அதைப்பார்க்கவிருப்பமுள்ளவ

¹ மனிதர்களுக்குஒருவருஷம் தேவர்களுக்குஒருநாள். மானிடவருஷம் முந்துற்றறுபதுசேர்ந்தது தேவர்களுக்குஒருவருஷம். பன்னீராயிரம்தேவருடும் மானிடர்களுக்குராலுயுகங்கள். அவைதேவர்களுக்குஒருயுகம். தேவயுகம் ஆயிரம் பிரம்மலுக்கு ஒருநினைம. இங்குதேவயுகத்தில் எனபதற்கு கிருதயுகத்தில்என்பது பழையஉரை.

கூக ஸூர்யணேநோக்கி, “பகவானே! அழகானபிரம்மஸபையை யான் காணவிரும்புகிறேன். கிரஹங்களுக்குஅதிபதியே! என்ன தவம் என்னகருமம் அல்லதுஎந்தஒளவுதப்பிரயோகஞ்செய்வதனால் பாவங்களையொழிப்பதாகிய அந்தச்சிறந்தஸபைக்கு நான்போகமுடியும்? எவ்வகையாக அதையான்காண்பேன்? அதை எனக்குச்சொல்லும்” என்றுகேட்டேன். பரதச்சேஷ்டனே! ஆயிரம்கதிர்களைபுடைய அந்தஸூர்யன், என்னுடையஇந்தச்சொல்லைக்கேட்டு, “நீ மனத்தையடக்கி ஆயிரம்வருஷகாலம் பிரமமவித்தமென்னும தவமுரிவாயாக” என்றுகூறினர். உடனே நான் இமயமலையின்மேல் அந்தப்பெருந்தவஞ்செய்தேன். அதன்பிறகு பாவமற்றவரும் களைப்பில்லாதவரும் மஹிமையுள்ளவருமான ஸூர்யபகவான் என்னையழைத்துக்கொண்டு அந்தப்பிரமஸபைக்குச்சென்றார். “ஶாஜாவே! அந்தச்சபை இவ்வகை உருவமுள்ளதென்று சொல்லமுடியாது. அது நிமிஷத்துக்குநிமிஷம் சொல்லுக்கெட்டாத வெவவேறுவடிவங்களை அடைகிறது. பாரதனே! அதன் அளவையும் வடிவத்தையும் நான் அறியேன். அவ்வகையான உருவத்தையும் நான் ஒருகாலத்திலும் கண்டதில்லை. ஶாஜாவே! குளிர்ச்சியும்வெப்பமுமில்லாமல் எப்போதும் மிக்கஸுகமாகவே யிருக்கிறது. அந்தஸபையைச்சார்ந்தவர்கள் பசிதாகங்களையும் களைப்பையும் அடைவதில்லை. அது மிக்கஒளியுள்ள பலநிறங்களானரத்தினங்களினால் அமைக்கப்பெற்றது. அது தூண்களினால்தாங்கப்படுவதில்லை. என்றும்கெடாமலிருக்கிறது. மிக்கஒளியுள்ள பலவகைத் தெய்வலோகப்பொருள்களுடன்கூடியது. சந்திரனையும் ஸூர்யனையும் அக்கினியையும் மிஞ்சிப்பிரகாசிக்கின்ற அந்தஸபையானது ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குமேலிருந்துகொண்டு ஸூர்யிணைப்பயமுறுததுவது போலவிளங்குகின்றது. ஶாஜாவே! எல்லாஉலகங்களுக்கும்தாயையான அந்தப்பிரமதேவர் எப்போதும் தமதுஶகவரசக்தியினால் எல்லாவற்றையும்படைத்துக்கொண்டு அந்தச்சபையில தாம்ஓப்பற்றவராயிருக்கிறார். தகூர், பிரசேதஸ், புலஹர், மரீசி, ஸமர்த்தரானகசியபர், பிருகு, அத்திரி, வஸிஷ்டர், கௌதமர், அங்கிரஸ், புலஸ்தியர், கிரது, ப்ரஹ்லாதர், கர்த்தமர் ஆகியபதினான்குசிருஷ்டிகர்த்தர்களும் அதர்வாங்கிரஸர், வால்கில்லியர், மரீசிபர்என்னுமரிஷிகளும் பிரபுவான பிரம்மதேவரை அபிததிருக்கின்றனர். பாரதனே! மனம், ஆகாயம், வித்தைகள், வாயு, தேயு, நீர், நிலம், சபதம், பரிசம், ரூபம், ரஸம், கந்தம், மூலப்பிரகிருதி (மகதது அகங்காரமுதலிய) ஶிகாரங்கள் இவைகளும் பூமிக்குக்காரணமான மற்றுமுள்ளவையும் பெரியமஹிமையுள்ள

அகஸ்தியர், தவவன்மையுள்ளமார்க்கண்டேயர், ஜமதக்நி, பரத்வாஜர், ஸம்வீர்த்தர், சயவனர், மஹானுபாவரான தூர்வாஸர், தர்மிஷ்டரானரிஷ்யசிருங்கர், யோகசாஸ்திரஆசாரியரும் சிறந்ததவமுள்ளவருமான மஹிமைபொருந்திய ஸனத்ருமாசி, அஸிதர், தேவலர், தத்துவஜ்ஞானியானஜைஷ்வயர், மீம்புலன்களென்னும் சத்துருக்களை ஜயித்தவரான ரிஷியர், சிறந்தமஹிமைமுள்ள மணியென்பவர் இவர்களும் அங்கேபிரம்மதேவரை உபாஸிக்கின்றனர் பார்த்தனே! எட்டு அங்கங்களோடுகூடிய ஆயுர்வேதமும் தேகமெடுத்தாக்கொண்டு அங்கேயேயிருக்கிறது. சந்திரனும் ஸூரியனும் நகூத்திரங்களும் கிரணங்கள் நிரம்பின ஆதிதனும காற்றுகளும் யாகங்களும் ஸங்கல்பமும் பிராணனும் அறாபொருளின் பூங்களும் மகிழ்ச்சியும் பகையும் தவமும் இந்திரியஜயமும் மற்றுமுள்ள இவ்வகையான அனேகங்களும் தேகங்களெடுத்துப் பெருந்தவஞ்செய்துகொண்டு மஹாத்துமாக்களாகப் பிரம்மதேவரை ஆசிரியத்திருக்கின்றனர். 'கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸுகள் இவர்களின் இருபத்தேழு வகையார்களும் திருப்பாலகாரனை வரும் அந்த சபையில் வந்து சேர்ந்திருக்கின்றனர். பார்த்தனே! பாண்டவனே! ராஜாவே! சுககிரன், பிரஹஸ்பதி, புதன், அங்காரகன், 2 சனைசசரன், ராகுமுதலான எல்லா க்கிரஹங்களும் மந்திரமும் ரதந்தரமென்னுமஸாமமும் ஹரிமான்வஸுமானென்பவர்களும் பன்னிரண்டு ஆதித்தர்களும் அவர்களுக்குத்தலைவனான ஸூரியனும் அக்னீஷோமா மித்ராவருணாமுதலிய இரட்டைதேவர்களும் ஸப்தமருத்துக்களும் அஷ்டவஸுக்களும் விசுவகாமாவும் பிதிர்தேவரனைவரும் ஹோமத்திரவியங்களை ததூர்நக்வேதம் ஸாமவேதம் யஜுர்வேதம் அதர்வணவேதமென்னும் நான்கும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களும் இதுகாசங்களும் 3 உபவேதங்களும் வேதாங்கங்களைத்தும் கிரஹங்களும் யாகங்களும் ஸோமலதையும் எல்லாதேவர்களும் துன்பங்களைக்கடத்திவைக்கும் சாவித்திரியும் அவ்வாறே கல்பஞ்சக்தி, ஞாபகசக்தி, சொல்வன்மை, திரிகாலஜ்ஞானம், உலகஅறிவு, புகழ், 4 பொறுமையென்னும் ஏழுவகையான, 5 ஸர்வவித்யும் ஸ்தோத்திரங்கள் சல்

1 சிலர் இருபத்தேழு நகூத்திரங்களென்றும் வேறுசிலர் கந்தர்வ அப்ஸரஸுகளின் கணங்கள் இருபதும் நகூத்ரவந்தலைவர்கள் ஏழுவரும் என்றும் அபிப்பிராயப்படுவதாகப்பழைய உரைகூறுகிறது.

2 சனி

3 தஜுர்வேதம் முதலியன.

4 அவஸரப்படாமல் கிரஹித்தலும்விளம்புதலும்.

5 அகரம், உகரம், மகரம், அரைஊத்திரை, நாதம், பிந்து, சக்தினென்னும் ஏழுவகையான பிரணவமென்றும், அல்லது, ஸம்ஸ்கிருதம், பிராகிருதம்

தீரங்கள் என்னப்பட்ட ஸாமங்களும் பலவகைக் 1காதைகளும் தர்க்கங்களோடு கூடிய பாஷியங்களும் பலவகைநாடகங்களும் காவியங்களும் 2கதைகளும் ஆக்யாயிகைகளும் 3காரிகைகளும் தேகங்களெடுத்துக்கொண்டு அங்கேயிருக்கின்றன. குருவுக்குப் பூஜை செய்தபுண்ணியசாஸிகளும் அங்கேயிருக்கின்றனர். பாரதணையுதிஷ்டரணை! 4 க்ஷணங்கள், லவங்கள், 5முகூர்த்தங்கள், பகல்இரவுகள், பக்ஷங்கள், மாதங்கள், ஆறு ருதுக்கள், வருஷங்கள், ஐரது 6யுகங்கள், 7நாலுவகைத்தினங்கள், என்றும் அழிபா, நதம் மாறுததுமான அந்தமுதன்மையான காலசக்தம், தர்மசக்தம் ஆகிய இவை அங்கே எப்போதுமிருக்கின்றன. 8 தேவமாதாக்களாகிய அதிதி, திதி, தனு, ஸுரலை, வினதை, இரை, காலிகை, ஸுரபிதேவி, ஸரமை, கௌதமி, பிரபை, கத்ரு, ருத்ராணி, ஸ்ரீதேவி, 'லக்ஷ்மி, பத்ரை, ஷஷ்டிதேவி, பிருதிவிதேவி, ஹரீதேவி, ஸ்வாஹாதேவி, கீர்த்தி, ஸுராதேவி, இரதிராணி, புஷ்டி, அருந்ததி, ஸம்விருத்தி, ஆசை, நியதி, ஸ்ருஷ்டி, ரதிரதேவி முதலிய தேவப்பிண்களும் பிரம்மதேவராலேவிகுகின்றனர். ஆதித்தியர்களும் வஸுக்களும் ருத்திரர்களும் மருத்துக்களும் அக்ஷினிதேவர்களும் விசுவேதேவர்களும் ஸாத்ரியர்களும் மனுவேகமுள்ள பித்திரதேவர்களும் பிரம்மதேவராலேவிகுகின்றனர். புருஷச்ரேஷ்டனே! பித்திரதேவதையின் கூட்டங்கள் ஏழுவகைகளென்று அறி. அவர்களும், நான்குவகையார் 9கடினசரீரமுள்ளவர்கள். மற்ற மூன்றுவகையார் 10உருவங்கள் மட்டுமுள்ளவர்கள். பாரதணை!

ஐபசாசம், அபர்மசம், லலிசம், மாகசம், கதயம் என்னும் எழுவகைப்பாவைகளைன்றும் உரைப்பது பழையவுரை. அதில் கல்பஞ்சகதிமுதலிய மேற் சொல்லிய ஏழுவகைகளைக் கொள்ளவேண்டும்.

1 தேசபாஷையிலுள்ள பாட்டுக்கள்.

2 ஆக்யாயிகை, கதை இரண்டும் வசனப்ரபந்தகன். அவற்றின் 3 கதாநாயகனே நேரில் சொல்வதும் உச்சவாஸகனென்னும் பிரிவுகளுள்ளதும் ஒவ்வொரு உச்சவாஸகனிலும் அவ்வவற்றின் விஷயங்களைக் குறிப்பிக்கும் ச்லோகம் இருப்பதும் ஆக்யாயிகை. இவ்வாறின் சரித்திரங்களை வசனநடையாகச் சொல்லுவது கதை.

3 சாஸ்திர விஷயங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லும் ச்லோகங்கள்.

4 கொடிகள்.

5 மூன்றேறழக்கால் நாழிகை.

6 கிருதயுகம் திரேதாயுகம் துவாபரயுகம் கலியுகம் யுகஸந்தியை ஆக்கிந்து.

7 மனுஷ்யதேய்வபித்திர பிரம்மதினங்கள்.

8 இங்கே அஸுரர் ஆகும் முதலியோரும் தேவஜாதியின் சேர்க்கப்பட்டனர்.

9 ஸ்பரிசிக்கத்தக்க தேகமுள்ளவர்கள்.

10 ஸ்பரிசிக்கக்கூடாமல் காணப்படுபவர்.

மஹானுபாவர்களான வைராஜர்களும் அக்னிஷ்வாதர்களும் ஸ்வர்க் கத்தில்ஸஞ்சரிப்பவரும் உலகங்களில் பெயர் பெற்றவருமான கார்ஹு பத்தியர்தளென் னும்பிதிர்க்களும் லோமபர்களும் ஏக்ச்ருங்கர்களும் சதுர்வேதர்களும் கலர்களமாகிய இந்த எழுவகைப்பிதிர்க்களும் பிரம்ம க்ஷத்ரிய வைசய சூத்ரரென் னும் நான்குவர்ணங்களிலும் பூஜிக் கப்படுகின்றனர். இந்தப்பிதிர்க்களை முதலில் புஷ்டிசெய்வதனால் சந்திரன் விருத்திசெய்யப்படுகிறான். அப்படிப்பட்ட பிதிர்க்களெல் லாரும் பிரம்மாவின் அருகிலிருந்துகொண்டு அளவற்றமஹிமையுள்ள பிரம்மதேவரைச் சந்தோஷமாகப்பணிகின்றனர். ராக்ஷஸர்கள், பிசா சர்கள், அஸுரர்கள், யக்ஷர்கள், நாகர்கள், கருடர்கள், பசுக்களாகிய ஜங்கமங்களும் தாவரங்களும் பூமிமுதலிய ஐந்தாமஹாபூதங்களும் பிரமதேவரை உபாஸிக்கின்றனர். * தேவர்களுக்குராஜாவான இந்தி ரன், வருணன், சூபேரன், யமன், பார்வதியுடன் கூடிய மஹாதேவர் இவர்களனைவரும் எப்போதும் அங்கேயேயுள்ளனர். * ராஜக்ஷே டனே! ஸுப்ரம்மணியரும் எப்போதும் பிரம்மதேவரை உபாஸிக் கின்றனர். ராஜாவே! பகவானானாராயணனும் தேவரிஷிகளும் வாலகிலியரிஷிகளும் கர்ப்பத்திலஜனிததவர்களும் ஜனிக்காதவர் களுமானரிஷிகளும் பிரம்மதேவரை லேஷிக்கின்றனர். * ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில்காணப்படும் மறறுமுள்ள ஜங்கமஸ்தாவரங்களும் அந்த ஸபையில் என்னுல்காணப்பட்டனவென்று அறி. பாண்டவனே! நித் தியப்பிரம்மசாரிகளான ரிஷிகள் எண்பத்துளண்ணாயிரவரும் ஸந்ததி யுள்ளரிஷிகள் ஐம்பதியிரம்பேர்களும் அங்கேயிருக்கின்றனர். அந் தத்தேவர்களனைவரும் அவ்விடத்தில் இஷ்டப்பகாரம் பிரம்மதேவ ரைக்கண்டு அவருக்குத் தலைவணங்கிநமஸ்காரஞ்செய்து வந்தவாறே செல்லுகின்றனர். அளவற்ற ஞானமுள்ளவரும் உலகங்களுக்குத் தாதையும் எல்லாப்பிராணிகளிடத்தும் தன்யயுள்ளவருமாகிய பிரம்ம தேவர் அநிதிகளாகவந்த மஹானுபாவர்களான தேவர்களையும் அஸு ரர்களையும் நாகர்களையும் பிரம்மணர்களையும் யக்ஷர்களையும் கருடர் களையும் காலேயர்களையும் கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸுகளையும் அவரவர்களுக்குப்படி அழைக்கிறா. ராஜாவே! அவ்வற்றமஹிமை யுள்ளவரும் உலகங்களுக்கு ஆத்மாஷமான பிரம்மதேவர் அவர்களை அழைத்து இன்சொல்லினலும் வெகுமதியினலும் அவர்கள் காரியத் தை நிறைவேற்றுவதனாலும் ஆனந்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறார். அன் பனே! பரதகுலத்தோனே! அவ்வாறு வந்துகொண்டும் போய்க்கொ ண்டிமிருக்கும் அவர்களால்நிரம்பியிருக்கும் அந்தஸ்பை ஆனந்தத்தை

யளிப்பதாயிருக்கிறது. எல்லா ஒளிகளும் நிரம்பினதும் பிரம்மரிஷிகளின் கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் களைப்பில்லாததுமான அந்தத் திவ்யஸபை பிரம்மதேவருடைய பெருமையினால் சிறப்பாக விளங்கிற்று. ராஜசி ரேஷ்டனே! மானிடலோகத்தில் இந்த உன்ஸபையெப்படியோ அப்படியே மேலுலகங்களில் காண அரிதாகிய அப்படிப்பட்ட அந்தச்சபை என்னல்காணப்பட்டது. பாரதனே! தேவலோகங்களில் இந்தஸபைகளை யே நான் முன்னம்கண்டிருக்கிறேன். உன்னுடைய இந்தச்சபை மானிடலோகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிலும் மிகச்சிறந்தது” என்றார்.

பன்னிரண்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந்த ர ப ர் வ ம். (தோடர்க்சி.)

(தர்மபுத்திரர் ஹரிச்சந்திரனைக் தறிந்துக்கேட்டதன்மேல் நாரதர் ராஜஸூய யாகத்தின் பெருமையைப்பற்றி அவருக்குக் கொள்ளது.)

இவ்வாறு நாரதர் சொல்லக்கேட்ட தர்மமபுத்திரர், “பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரே! வல்லமையுள்ளவரே! யமனுடையஸபையில் ராஜாகளின் கூட்டம் பெரும்பாலும் உம்மால்கூறப்பட்டது. நீங்கள் சொல்வதே எனக்குச்சரி. ஸமர்த்தரே! வருணனுடையஸபையில் நாகர்களும் அஸுரர்ஷ்டர்களும் நதிகளும் ஸமுத்திரங்களும் மிகுதியாகக்கூறப்பட்டனர். அவ்வாறே குகிரஸபையில் யக்ஷர்களும் குஹ்யர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கந்தாவர்களும் அபஸாஸுகளும் சிவபெருமானும் கூறப்பட்டுள்ளார். பிரம்மதேவருடையஸபையில் மஹரிஷிகளும் தேவர்கள்கூட்டத்தாரனைவரும் சாஸ்திரங்களைத் துடித்து இருப்பதாகச்சொன்னீர். முனிவரே! இந்திரனுடையஸபையிலும்பெரும தேவர்களையும் அனேகநகரவர்களையும் மஹரிஷிகளையும் பெயரெடுத்துரைத்தீர். மஹாமுனிவரே! ராஜரிஷிகளில் ஹரிச்சந்திரன் ஒருவன்மட்டுமே மஹாத்துமாவான தேவேந்திரன்ஸபையிலிருப்பதாகச்சொல்லப்பட்டிருக்கிறான். தவறாதவமுடையவரே! மிக்கபெரும்புகழ்பெற்றவனுடைய அந்த ஹரிச்சந்திரன் தேவேந்திரனுக்கு எதிராயிருக்கும்படியாக என்னவினைசெய்தான்? என்னதவமபுரிந்தான்? பிரம்மமணரே! பித்ருலோகத்திலிருக்கும் எந்தந்தையும் மஹானுபாவருமான பாண்டு உம்மால் எவ்வாறு காணப்பட்டார்? உம்முடன் எப்படிச்சந்தித்தார்? என்னசொன்னார்? பகவானே! சிறந்ததவ

முடையவழி! அதனை எனக்குச் சொல்லும். இவற்றையெல்லாம் உம்மிடத்தில்கேட்க விருப்பமுள்ளவனாக இருக்கிறேன்” என்று கூற நாரதர் சொல்லலானார்.

“அரசர்க்கரசே! பிரபுவே! ஹரிச்சந்திரனைப்பற்றி என்னைக் கேட்டபடியால் சிறந்தபுத்தியுள்ள அவனுடைய மஹிமையை யான் உனக்குச்சொல்வேன். இக்ஷ்வாகுகுலத்தில்பிறந்தோனும் அயோத்தி நகருக்கதிபதியும் விசுவாமித்திரரால் காப்பாற்றப்பட்டவனும் வீரனுமான திரிசங்குவென்னும் அரசன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குக் கேகயராஜவம்சத்திற் பிறந்தவளான ஸத்தியவதியென்னும் மனைவியிருந்தாள். கௌரவபுத்திரனை! அவளுக்குத் தர்மமாகக் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. ராஜாவே! அந்தமஹாபாக்கியவதி பிரஸவமாஸம் வந்தபோது ஹரிச்சந்திரனென்னும் குற்றமற்றகுமாரனையீன்றான். அந்த ஹரிச்சந்திரராஜன் திரிசங்குவின்மைந்தனென்று சொல்லப் படுகிறான். மிகுந்தபலசாலியான அவ்வரசன் எல்லா அரசர்களுக்கும் அரசனாக இருந்தான். அரசர்களனைவரும் அவன்கட்டளைக்கு அடங்கியிருந்தனர். ராஜாவே! அவ்வரசன் பொன்னணிகள் பூண்ட ஒரே ஜயத்தேரிலேறி (வேறுதுணையின்றிச்) சஸ்திரவன்மையினால் 'ஏழு தீவுகளையும் ஜயித்தான். மஹாராஜாவே! அவன் மலைகளும் நீர்களும் காடுகளும் அடங்கிய புலனிழுமுமைபுமவென்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைப் புரிந்தான். எல்லா அரசர்களும் அவன்கட்டளைப் படி திரவியங்களைக் கொண்டனர். அவர்களே அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்களுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களாயிருந்தனர். பரக்கிரமசாலியான ஹரிச்சந்திரமஹாராஜன் சாஸ்திரப்படி ராஜஸூயயாகத்தை நிறைவேற்றினபின் அரசர்க்கரசனாக அபிஷேகஞ் செய்யப்பெற்று விளங்கினான். சிறந்ததக்ஷிணைகளோடுகூடிய ராஜஸூயயாகத்தில் முடிசூட்டப்பெற்ற அவ்வரசன் மகிழ்ச்சியுடன் யாசகர்கள் தன்னிடம்கேட்டதற்கு ஐந்தாமடங்கதிகமாக அவர்களுக்குப் பொருளளித்தான். பிறகு அக்னியை விஸர்ஜனஞ்செய்யுங்காலம் வந்தபோது பற்பல தேசங்களினின்றும்வந்த பிராம்மணர்களுக்கு கிருப்பப்படி மரியாதையோடு பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பொருள்களையும் கொடுத்தும் திருப்திசெய்வித்தான். ரத்தினங்களின் குவியல்களினால் திருப்திசெய்விக்கப்பெற்று மகிழ்வுற்ற அந்தணர்களின் ஆசீர்வாதங்களினால் பரக்கிரமத்திலும் புகழிலும்

1. ஸப்ததவீபங்களாவன:—1. ஜம்புத்தீவு. 2. ப்லக்ஷத்தீவு. 3. குசத்தீவு. 4. க்ரௌஞ்சத்தீவு. 5. சாகத்தீவு. 6. சாலமலித்தீவு. 7. புஷ்கரத்தீவு.

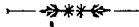
மற்ற அரசர்களைக்காட்டிலும் மேலாக இருந்தான். ராஜாவே! பரதரே
 நே! இரதக்காரணம்பற்றித்தான் அநத அனேகமாயிரம் அரசர்களைக்
 காட்டிலும் ஹரிசசந்திரன் சிறப்புற்று விளங்குகிறான் என்றறி, மனி
 தர்க்கதிபதியே! வெற்றிபெற்ற ஹரிசசந்திரன் அம்மஹாயாகத்தை
 நிறைவேற்றினபின் ஸம்ராட்டாக முடிசூட்டப்பெற்று விளங்கினான்.
 பரதச்சேஷ்டனே! மற்றுமுள்ள அரசர்களில் எவர்கள் ராஜஸூயயாகத்
 தைச்செய்கின்றனரோ அவர்கள் இந்திரனுடன்கூடி மகிழ்கின்றனர்.
 பரதச்சேஷ்டனே! யுத்தத்தில் ஓடாமல் மரணமடைந்தவர்களெவரோ அவ
 ரும் அநத இந்திரலோகத்தைச்சேர்ந்து மகிழ்கின்றனர். எவர்கள்
 இவ்வலகத்தில் கடுந்தவத்தினால் தேகத்தைவிடுகின்றனரோ அவர்க
 ளும் அவவிடமசேர்ந்து எக்காலமும் சிறப்புற்றுவிளங்குகின்றனர்.
 கௌரவர்களைச் சிறப்பிக்கிறவனே! குரத்திபுத்தரனே! ராஜாவே!
 ஹரிசசந்திரராசனிடத்திலுள்ள மேன்மையைக்கண்டு வியப்புற்ற உன்
 தந்தையாகியபாண்டு நான் மானிடலோகத்திற்கு வருவதை அறிந்து
 என்னைவணங்கி, “ஐயா! நீர் யுத்திஷ்டிரனுக்கு ‘பாரதனே! நீபுவனி
 யைவெல்ல வல்லவனாயிருக்கிறாய்; உன்ஸுஹோதரர்கள் உனக்கு அட
 ங்கியிருக்கின்றனர், நீ யாகங்களிறசிறந்த ராஜஸூயயாகத்தைச்
 செய்வாயாக. எனதுபுதலவனாகிய நீ ராஜஸூயயாகஞ்செய்தால் நான்
 வெகுசீக்கிரத்தில் இந்திரஸபைகஞ்ச்சென்று ஹரிசசந்திரனைப்போல
 அனேகவருஷகாலம் நித்தியஸந்தோஷமாயிருப்பேன்” என்று சொல்
 லக்கடவீர்” என்றுகூறினான். ‘அப்படியேயாகட்டும், நான் பூலோகத்
 திற்குப்போவேனாயின் ராஜாவான உன்புத்திரனுக்குச் சொல்வேன்’
 என்று அவனுக்கு மறுமொழிகூறினேன். பாண்டவனே! புருஷச்
 சேஷ்டனே! அந்தபாண்டுவினன்னத்தை நீ நிறைவேற்றக்கட
 வாய். நீயும் உன்முன்னோர்களும் தேவேந்திரலோகவாஸத்தைப்
 பெறுவீர்கள். அரசே! இந்தப்பெரியயாகம் இடையூறுகள்மிகுதியாக
 உள்ளதென்று நினைக்கப்பட்டது, யாகங்களைக்கெடுக்கும் பிரம்மாஸூ
 ஸுகள் இதில் தவறுகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றன. ஸூத்திரி
 யர்களையழிப்பதும் பூமியையொழிப்பதற்குக் காரணமும் மரணத்தை
 யுண்டிபண்ணுவதுமான யுத்தம் ஏதாவது ஒருகாரணம்பற்றி இந்த
 யாகத்தில் உண்டாகும். அரசர்க்கரசே! இதனைச்செம்மையாக ஆராய்
 ந்து எதுகூடுமோ அதைச்செய்வாயாக. நான்குவருணங்களுக்கும்பாப்
 பதில் எப்போதும் ஊக்கமும் உதஸாஹமுமுள்ளவனாக இரு; அபி
 விருத்தியையடை; மகிழ்ந்திரு; திரவீயங்களினால் பிராம்மணர்களைத்
 திருப்தியடையச்செய். நீ என்னைக்கேட்ட விஷயத்தைப்பற்றி உன்

ஸ ப ர ப ர் வ ம்.

க்கு விரிவாக உரைத்தேன். உன்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். கண்ணனுடைய நகரத்திற்குச் செல்வேன்” என்றார். ஜனமேஜயரே! நாரதா பாண்டவர்களுக்கூ இவ்வாறு சொல்லியபின், எந்த ரிஷிகளுடன் சேர்ந்துவந்தனரோ அவர்களுடன் கூடவே சென்றார். அவர் சென்றபிறகு கௌரவரான தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களுடன் கூடி ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகததைப்பற்றி ஆலோசனைசெய்தார்.

பதினமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ம ந த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயநீசெய்ய ஆலோசித்துக் கிருஷ்ணனுக்குத் தூது விடுத்ததும், வந்துசேர்ந்த கிருஷ்ணன் டம் காரியத்தைத் தெரிவித்ததும்.)

ஜனமேஜயரே! நாரதமஹரிஷிசொல்லியதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர் பெருமூச்செறிந்தார். ராஜஸூயயாகததைப்பற்றி நினைத்து மனத்தில் ஆறுதலிலலாமலிருந்தார். மஹாத்துமாக்களான ராஜரிஷிகளின் அநதமஹிமைபைக்கேட்டும முறைபபடி யாகஞ்செய்தவர்கள் தமதுபுண்ணியகர்மங்களினால் மேலுலகமபெறுவதை ஆரீயந்தும் ஹரிச்சந்திரனென்னும் ராஜரிஷி சாஸ்திரப்பிரகாரம் யாகஞ்செய்து மேன்மையாகவிளங்குவதைக்கேட்டும தர்மபுத்திரர் தாமும் ராஜஸூயயாகஞ்செய்யக்கருகினார். பிறகு யுதிஷ்டிரர் ஸபையோரனைவரையும் மரியாதைசெய்து அவர்கள் அனைவராலும் எதிர்மரியாதைசெய்யப்பெற்றபிறகு யாகத்திலேயே நினைவாக இருந்தார். அரசர்க்கரசரான ஜனமேஜயரே! அநதக்கௌரவசரேஷ்டரான தர்மராஜர் பலமுறை ஆராப்நதுபார்த்து ராஜஸூயமசெய்வதிலேயே உறுதிபபடுத்திக் கொண்டார். வியக்கத்தக்கபராக்ரமமும் ம்ஹிமையுமுள்ள அவர் மறுபடியும் தர்மத்தையே நினைத்தது, எஃது எல்லாப் பிரஜைகளுக்கும் நன்மையாயிருக்குமென்பதிலேயே மனத்தைச் செலுத்தினார். எல்லாப் பிரஜைகளையும் வேற்றுமையின்றிப் பரிபாலனஞ்செய்பவரும் தர்மத்தைக்காப்பவரெல்லாரிலும் சிறந்தவருமான யுதிஷ்டிரர் யாவருக்கும் நன்மையைச் செய்தார். கோபம மீதம் இரண்டையுமொழித்து யாவருக்கும் தானம்கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டார். ‘தர்மம் நல்லது, தர்மம் நல்லது’ என்றதைத்தவிர வேறு சொல்லையாரும் கேட்டதில்லை. இவ்வாறு நடக்கையில் ஜனநகர் தந்தையினிடம் அன்பு வைப்பது போல அவர்மேல் அன்பு வைத்தனர். அவரைப்பகைப்பவனில்லை. ஆத

'னால் அவர் அஜாதசத்ருவானார். ராஜாவின் அனுகூலத்தினாலும் பீமஸேனன்பாதுகாப்பினாலும் ஸவ்யஸாகியான அர்ஜுனன் பகைவரை ஒழிப்பதினாலும் புகழ்பெற்றநகரூலனால் கப்பங்கள் சரியாகவருவதினாலும் புத்திசாலியானஸஹதேவன் தாமங்களைவிதிப்பதினாலும் நகரூலன் இயற்கையாகஎல்லாரிடத்திலும் பணியேவீடிருப்பதினாலும் அந்தத்தேசம் கலகமில்லாமலும், அச்சமில்லாமலும், நிரம்பமழைபொழிவதனால் செழுமையாகவும் இருந்தது. ஜனங்கள் தம்மதம் தொழில்களை விடாமற்செய்தனர். வட்டிக்குக்கொடுக்கலவாங்கலும் யாகச்சிறப்புக்களும் பசுக்காத்தலும் உழுதொழிலும் வர்த்தகமுமாகிய இவையனைத்தும் ராஜாவின்பரிபாலனத்தினால் மிகஒங்கியிருந்தன. யுதிஷ்டிசர் தர்மநவரூமலிருந்ததனால் அத்தேசத்தில் கப்பமவராமல்நிறறலும் அதற்காகப்பிரஜைகளைப் பிடிப்பதும் ரோகங்களின்மிகுதியும் தீப்பிடித்தலும் மாகிய இவையொன்றும் உண்டாகவில்லை. திருடர்களாலும் மோசக்காரர்களாலும் ராஜாக்கள் ஒருவர்க்கொருவர்விரோதத்தினாலும் ராஜாவின் அபிமானம்பெற்றவர்களாலும் தீங்குநடந்ததாகக் கேட்கப்படவில்லை. அரசர்கள் ஆறுகுணங்களிலும் ராஜாவின்பிரியத்தைச்செய்யவும் கப்பங்களைச்செலுத்தவும் தாங்கள்செய்தமுயற்சியின்பயனைத்தெரிவிக்கவும் பலஜாதியாரான வர்த்தகர்களோடு ஒத்திருந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ஆமேயப்பவாமுதல் அநதணரீருகப் பத்துத்திசைகளிலுமுள்ள ஜனங்களால் தமநததைதாய்ப்போல அன்புவைக்கப்பட்டவரும் எங்குமபிரகாசிப்பவரும் எல்லாக்குணங்களும்பொருத்தினவரும் எல்லாவற்றையும்பொறுப்புவரும் எல்லாருக்கும்மேலாகப்பெரும்புகழ்பெற்றுவிளங்குபவரும் அரசர்க்கரசருமான தர்மராஜாவின் ஆளப்பட்ட அநதத்தேசமானது, அவர்தர்மநதில்நிலைபெற்றிருந்ததனால், ஜனங்கள் பொருளாசையினால் லௌகிகவிருத்திகளைச்செய்து அப்பொருள்களைநினைத்தபடியனுபவித்தும் செலவம்மிகுந்ததாகவேயிருந்தது. பேசுகிறவரிற்சிறந்தவரான அந்தத்தர்மராஜர் அக்காலத்தில் அமைச்சரையும் ஸவேஹாதரரையும் வருவித்து ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிப் பலமுறைவினாவினார். 'அவராற்கேட்கப்பட்ட அந்தமந்திரிகள் சேர்ந்து அப்போது யாகஞ்செய்யவிரும்பின சிறந்தபிரஜைகளுள்ள யுதிஷ்டிசராரோக்கி' யதார்த்தமுன்னசொல்லீப் பின்வருமாறு சொல்லினார்கள்:—

“எந்தராஜஸூயயாகத்தைச்செய்து பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றஅரசன் வருணனுடையசிறப்பையடைவனோ அந்தராஜஸூயயாகத்தினால் அந்தஅரசர்க்கரசனுடையமேன்மையனைத்தையும் ராஜா

வாகியநீங்களும் பெறவிரும்புகிறீர்கள். கௌரவச்சேஷ்டரே! அவ்வாறு அரசர்க்கரசனுடைய மேன்மைக்குரிய உங்களுக்கு ராஜஸூயஞ் செய்ய இதுதருணமென்று துமதுநண்பர்கள் நினைக்கின்றனர். எந்த யாகத்தில் சிறந்தநியமமுள்ள ரிதனிக்குக்களால் ஸாமவேதமந்திரங்களைச் சொல்லி ஆறு அக்ணிகள் மூட்டப்படுகின்றனவோ அந்தயாகஞ் செய்யுங்காலம் உமதுசூத்திரியசக்தியின்மிகுதியினால் ஸ்வாதீனமாயிருக்கிறது. 'தர்விஹாமம்முதலாக ராஜஸூய அங்கமான எல்லாயாகங்களையும் நிறைவேற்றி ராஜஸூயயாகத்தின் முடிவில் ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசன் அந்தயாகஞ்செய்ததனாலே² ஸர்வஜிதீ என்று சொல்லப்படுகிறான். சிறந்தகைகளுள்ளவரே! நீர் ஸமர்த்தர். நாங்களனைவரும் உமதுநோற்படிநடக்கிறவர்கள். மஹாராஜாவே! நீர் ராஜஸூயயாகத்தைச் சீக்கிரத்தில் முடிக்கலாம். மஹாராஜாவே! சங்கிக்காமல் ராஜஸூயயாகத்தில் மனமவைக்கக்கடவீர்'' என்று மித்திரர்களனைவரும் தனித்தனியாகவும் சேர்ந்தும் உரைத்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! பகைவரையழிப்பவரான தர்மராஜர் அச்சமில்லாமலும் அன்போடும் அவர்கள் சொன்ன தர்மமுள்ள சிறந்த, சொல்லைக்கேட்டு மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்டனர். அநதவேண்டினவர்களுடைய சொல்லைக்கேட்டபின் தமதுசக்தியையறிந்திருந்தும் சிலாக்கியமான காரியத்தை ஆரம்பிக்கப்போகின்ற தர்மராஜா (மற்றவர்களையும்) பரீக்ஷிக்கத்தொடங்கினார். பீமஸேனன் முதலிய ஸஹோதரர்கள் நால்வரையுமஸந்திதது அவர்களாலும் ராஜஸூயம் நல்லதென்று சொல்லப்பெற்ற தர்மராஜர் அந்தத்தர்மத்திலேயே எண்ணிக்கொண்டார். அரசர்க்கரசரும் கௌரவச்சேஷ்டருமாகிய அந்த யுகிஷ்டிபர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்வதற்குத் தம்மனத்தில் உடனே நிச்சயஞ்செய்துகொண்டார். ஜனமேஜயரே! ஆச்சரியப்படத்தக்க சக்தியுள்ளவராயிருந்தும் தாமத்தையேயினுஸரித்து ராஜஸூயயாகஞ்செய்யத் திரும்பவும் பலமுறை மனத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டார். ஆலோசனைகள்தெரிந்த புத்திசாலியான அந்தத்தர்மராஜாவானபுகிஷ்டிபர் திரும்பவும் ஸஹோதரர்களோடும் மஹாத்மாக்களாகிய ரிதனிக்குக்களோடும் மந்திரிகளோடும் தெளமியர் வியாசர் முதலானவர்களோடும் ஆலோசித்தார். 'விராடன், த்ருபதன், புத்திசாலியானஸாத்யகி, யுதாமன்யு, உத்தமோஜன், புத்திமாராண அபிமன்யு, சூரர்களான திரௌபதிபுத்தர்கள் இவர்களோடுசேர்ந்தும் முக்கிய

¹ பலாசுஇலையினால் ஹோமம்செய்வது.

² எல்லாவற்றையும் ஜயித்தவன்.

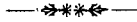
மாக ஆலோசனைசெய்தார். “அரசர்ச்சரசன் செய்யத்தக்க சிறந்த யாகமாகிய ராஜஸூயமென்னும் மஹாபாகம் சிரத்தையுள்ள எனக்கு எப்படிமுடியும்? நீங்கள் சொல்லுங்கள்” என்றுகேட்டார். தாமரைக்கண்ணராகிய ஜனமேஜயரே! அந்தராஜாவினால் இவ்வாறு வினாவப்பட்ட ஸபையோர்கள் அக்காலத்தில் தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “தர்மத்தையறிந்தவரே! ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்தைச்செய்ய நீர் தகுதியுள்ளவர்” என்று மறுமொழிகூறினார்கள். ரித்விக்குக்களும் ரிஷிகளும் ராஜீரவுக்கு இவ்வாறுசொன்னபின், அவர்கள் சொன்னசொல்லை ராஜாவின்றமந்திரிகளும் ஸவேஹாதார்களும்கொண்டாடினர். அறிவீற்சிறந்தவரும் அடக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தத்தர்மராஜர் உலகங்களின் நன்மையைக்கருதி மறுபடியும் தம்முள்ளத்திலேயே மேன்மேலும் ஆரூட்டார். ‘தனதுகிறமையைச் செவ்வையாக அறிந்து தேசகாலங்களையும் செலவையும் வரவையும் செம்மையாக ஆராய்ந்து புத்தியோடுசெய்யும் அறிவுடையோன் துயரப்படான். தன்மனத்தின்ரிச்சயம் ஒன்றினால்மாத் திரம் இந்தயாகம் ஆரம்பிக்கத் தகாது’ என்றறிந்து முயற்சியினால் காரியத்தைச் சிறப்பிப்பதற்காக அந்தக்காரியத்தை ரிச்சயிக்கும்விஷயத்தில் ஜனார்த்தனராகியகிருஷ்ணனே யாவருக்கும் மேற்பட்டவரென்றெண்ணித் தர்மராஜர் மனதினால் கண்ணனைத்தியானித்தார். தர்மபுத்திரர் தேவாளால் மதிக்கப்பெற்ற செய்கைகளினால் கண்ணன் அறியக்கூடாதவரென்றும் சிறந்தகைகையுடையவரென்றும் ஜனனமில்லாதவராயினும் தமதுஇச்சையினால் மனிதர்களில் அவநரித்தவரென்றும் அவரறியாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர்செய்கைக்கு எட்டாதது ஒன்றுமில்லையென்றும் அவர் எதையும்தாங்கக்கூடாதவராகார் என்றும் அவரைப்பற்றிவணிகத்துரினைத்தார். குந்திபுத்திரரான அந்தயுதிஷ்டிரர் இவ்வகையானஉறுதியுள்ளரிச்சயத்தைச்செய்து உலகங்களுக்குத்தந்தையான கண்ணனுக்கு, தமதுஆசாரியனுக்கு அனுப்புவதுபோல உடனே தூதனையனுப்பினார். அந்தத்துதன் விரைவாகச்செல்லுகின்றதத்தினால் உடனே துவாரகையில்யாதவர்களை அடைந்து அங்கேவாஸஞ்செய்யும் கண்ணபிரானிடம் சேர்ந்தான். அவன் பிரபுவானமாதவனிடம்கைகூப்பிக்கொண்டு விண்ணப்பஞ்செய்யலானான்:—“சிறந்தகைகையுடையஹ்ருஷீகேசரே! தர்மராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரர், தெனமயர் வியாஸர்முதலானவர்களோடும் த்ருபதன்விராடன் இவர்களுடன்சேர்ந்த தம்ஸவேஹாதார்களோடும் உமதுதரிசனத்தை விரும்புகிறார்” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தஇந்திரவேன

னென்னும் தூதனது சொல்லக்கேட்டு யாதவச்சேஷ்டரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவரும் ஸ்ரியப்பதியுமான அச்சுதர் தம்மைப்பார்க்கவிரும்புகிற யுதிஷ்டிரரைத் தாமும்பார்க்கக்கருதினவராகி வேண்டினவர்களிடமும் வஸுதேவரிடமும்விடைபெற்றுக்கொண்டு உடனே இரதிரஸேனனுடன்கூட இரதிரப்பிரஸ்தம்சென்றார். ஜனார்த்தனர் ஆவலுள்ளவராய் வேகமானகுதிரைகளைக்கட்டிக்கொண்டு அனேகதேசங்களைத்தாண்டி இரதிரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் தர்மராஜாவிடம்சேந்தார். தம்ஸுஹோதரமுறையிலிருக்கும் தர்மராஜாலும் பீமனாலும் அநதக்கிருஹத்தில் பிதாவைப்போலப் பூஜிக்கப்பெற்றகிருஷ்ணன் உடனே தம்கருகையின்ஸுஹோதரியான குருதியை அன்புடன்பார்த்தார். ஸந்தோஷமடைந்திருக்கும் சினேகிதனான அர்ஜுனனுடன் சேர்ந்து தாமுமசந்தோஷமடைந்து விளையாடினார். நகுலஸஹதேவர்களால் ஆசாரியனைப்போலப்பூஜிக்கப்பெற்றார். ஸமாத் தரான அச்சுதர் சிறந்தஸ்தானத்தில்உட்காரந்து இளைப்பாறிக் ஒழிவாயிருக்குமபோது தர்மராஜா அவரைசசந்தித்துத் தம்காரியத்தை விண்ணப்பஞ்செய்யத் தொடங்கினார்.

“கிருஷ்ண! நான் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். ஆனால் அது வெறுவிருப்பத்தினாலமாதிரிம நிறைவேற்றமுடியாது. எதனால் அதனை அடையலாமென்பது உமக்குருன்றாகத்தெரியும். எவனிடத்தில் (உலகம்) எல்லாமுடங்கியிருக்கிறதோ, எவன் எல்லா இடங்களிலும் பூஜிக்கப்படுகிறதோ, எவன் எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரனோ அநதராஜா ராஜஸூயஞ்செய்யத்தக்கவன். அநதராஜஸூயம் நான்செய்யக்கூடியதென்று ஸந்தேஹிதாகள சோரனதுசொல்லுகின்றனா. கிருஷ்ண! அந்நவீஷ்யததில் எனக்குத் தோநததிச்சயம் உமது வாக்கினாலேதான் வரும். சிலா ஸந்தேஹிதனாலேயே குற்றத்தைக்கண்டறிவதில்லை. உற்றுமசிலி தமதுஸூயத்திற்காக இன்சொல்லி மாத்திரமே சொல்லுகின்றனர். சிலி தமக்குருன்மையானதைப் பிறருக்குமபிரியானதைவே வினைக்கின்றனா. காரியவிஷயங்களில ஜனங்களின்வாக்கியங்கள் இவ்வாறாகவே பெருப்பாலுமகாண்பப்படுகின்றன. நீர்மட்டுமே இந்நதக்காணங்களைக்கடந்து காமாக்ருதோதங்களை நீக்கி உலகத்தில் எதுமேலானதகுதியுள்ளதோ அதனை உள்ளபடியுரைக்கத்தக்கவா” என்று

பதினான்காவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ஜராஸந்தன்முதலிய பகைவிரூக்கையிலீ ராஜஸூயம்
முடித்தலாகாதேன்று கண்ணபிரான் தர்மராஜாவுக்கு விளம்பியது.)

யுதிஷ்டிரர் அப்படிச் சொல்லியதைக்கேட்டு, கண்ணன்சொல்லுகிறார். “பரதவம்சத்தியமஹாராஜாவே! எல்லாக்குணங்களாலும் நீர் இராஜஸூயமாகத்துக்குத் தகுதியுள்ளவர். ஆனால், உமக்கு எல்லாம் தெரிந்திருக்கையிலேயும் யான் ஒன்றுசொல்வேன். இப்போது உலகத்தில் க்ஷத்திரியர்களென்று வழங்கப்படுபவரனைவரும் ஜமதக்னியின்புத்திரனை பரசராமனாத் கொல்லாமல்விடப்பட்டக்ஷத்திரியர்களின்ஸந்திகளாயிருக்கிறார்கள். பரதசிரேஷ்டரே! பூமிக்கரசரே! இந்தக்ஷத்திரியர்கள் வம்சபரமபரைக்கே ஒருநிச்சயஞ்செய்து அதை உபதேசவாக்கியமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அஃது உமக்கும்தெரியும். பூமியிலுள்ள அரசர்களாகிய மறற்க்ஷத்திரியர்கள் புருரவவம்சத்திற்கும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற்கும் (அடங்கின) குடிகளாகத் தம்மை நினைக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டரே! ராஜாவே! புருரவவம்சத்து அரசர்களும் இக்ஷ்வாகுவம்சத்தரசர்களும்பாகிய ராஜாக்களின் குலங்கள் நூற்றொன்றிருப்பதாக அறியும். மஹாராஜாவே! யயாதியின்வம்சத்தாராகிய போஜர்களின் அபிவிருத்தியானது குணங்களாற்சிறப்பற்றிருக்கிறது. அஃது இப்போது நாற்றிசைகளிலும் பரவியிருக்கிறது. அவர்களின் அந்தஸீசுவரியத்தை முன்செய்த உடன்பாட்டின் படியே எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் அனுஸரித்திருந்தனர். ராஜாவே! இப்போதுதான் ஜராஸந்தனென்னுமரசன் தன்பராக்ரமத்தினால் எல்லாரையும்வென்று அந்தப் போஜகுலத்தீதாரின் ஸீசுவரியத்தைக் கீழ்ப்படுத்தி அரசர்களுக்குத் தானே தலைமையாயிருக்கும்படி பட்டாபிஷேகம்செய்யப்பெற்றிருக்கிறான். அவன் உமத்தியேசைத்தை ஆண்டு கொண்டு அரசர்களுள் வீரோதம்செய்யநினைத்தான். மஹாராஜாவே! எந்த அரசன் (போருள்படைகளின்வன்மையாகிய) பிரபுசக்தியிறகிறந்தவனோ உலகம் எவ்விருவனுக்கு அடங்கியிருக்கிறதோ அவன் தான் தன்சக்தியினால் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்தவனாகிறான். ராஜாவே! சிறந்தபராக்ரமசாலியென்று பீயர்பெற்ற சிசுபாலினென்னும் அரசு

1 அதிக பலவானுக்கு மற்றவர் அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.

2 போஜர்களினதேசமாகிய மதுரையைச்சேர்ந்ததேசம்.

னும் அந்தஜராஸநதனையே முழுதும் அடுத்து அவன்படைத்தலைவ
கை ஆளுனனீரே. மஹாராஜாவே! கபடபுத்தமசெய்பவனும் மஹா
பலசாஸியும் கருசுதேசாதிபதியுமான, ¹வக்ரன் என்பவனும் அநதஜரா
ஸநதனிடத்திலேயே சிஷ்யன்போலக்காத் திருக்கிறான். மஹாவீரர்க
ளும் மஹாத்மாக்களுமான் ஹமஸ ²டிமபகர்களென்று பெயர்பெற்ற
இரண்டரசர்களும் ஜராஸநதனைத்தான் அடுத்திருக்கின்றனர். கருசு
தேசாதிபதியான வக்ரதருநனும் கரபனும் ஆச்சரியமணியென்று
சொல்லப்படும் திவ்யரத்தினத்தைத் தலையிலணிந்திருக்கும் மீக
வாகனனும் ³முருவையும் நாகனையும் அடக்குகின்றவனும் அவ்வற்ற
ஸேனையுள்ளவனும் வருணன்போல மீறறிசையில் விளங்குகிறவனும்
யவனராஜனுமாகிய காலயவனனும் ஜராஸநதனை ஆசரயித்திருக்கின்
றனார். மஹாராஜாவே! வயஸுமீ தீர்த்தவானுள் பகதத்தன் உம்துபிதா
வுக்குரண்பன். அவன் சொல்லினாலும் செய்கையினாலும் ஜராஸநத
னிடம் விசேஷமானபணிவுடனிருக்கிறான். உள்ளன்பினுடைய
பட்டு உமபிதாவின்னிடத்திலிருப்பதுபோல உமமிடம்பற்றுள்ளவனு
யிருக்கிறான். மீறறிசையிலுந் தென்றிசையிலுமுள்ள பூமியின்காடி
களுக்கரசனும் உமக்குமாதலனும் சூரனும் சூரதீதேசத்தேவிருத்தி
செய்பவனும் சத்தருக்களை ஸமஹரிப்பவனுமாகிய புருஜிதன்பவன்
ஒருவன்மட்டுமே சினேகததிலை உமக்கு உட்பட்டிருப்பவன்.

இவ்விலகத்திலே தானே புருஷோத்தமனென்று சொல்லிக்கொண்
டும் மூடத்தனத்தினால் எனது சின்னங்களாகிய சங்குசக்கரம் முதலிய
வற்றை எப்போதும் சுமந்துகொண்டும் பெரிண்டாகவாஸுதேவ
னென்று உலகத்திலெய்யாபெற்றும வங்கதேசம் புண்டரீதேசம்
கிராதீதேசங்களுக்கதிபதியாகுச சேனைகளுடன் சேதிதேசத்திலிருக்
கும் அறிவுடையவன் முனனர் என்னால்கொல்லாமல் விடப்பட்ட
போதே ஜராஸநதனையடைந்தான். மஹாராஜாவே! எவன் தன் அன்
தரவித்தைவன்மையிலுல பாண்டியர்களுக்கும் க்ருதகைசிகர்களையும்
வென்றானே அவனது ஸீஹாதானை ஆகிருதியென்பவன் பாசராம
னுக்கொப்பான சூரகை இருந்தானே இந்த அபுயனியில் நாலிலொரு
பாகம்பெற்றவனும் இத்திரனுக்குரண்பனும் பாகவர்களான வீரர்களை
அதஞ்செய்யும் பலசாஸியுமாகிய அந்நபபீஷ்மகனென்னும் போஜ
குலத்தரசன் மாகதனைச்சாரதிருக்கிறான் நாம் உறவினராயிருக்கும்

¹ தந்தவக்ரன்.

² டிம்புகனென்பவனுக்கு டிபிகனென்றும் டிம்பிகனென்றும் பெயர்
காணப்படுகிறது.

³ முரன் என்பதும்பாடம்.

பிரியங்குளைச்செய்தும் வணங்கியும் அடுத்திருந்தும் நம்மிடம் அவன் சார்வதில்லை. நமக்குஇன்னாதவைசெய்வதிலும் நிச்சயத்தோடிருக்கிறான். ராஜாவே! அவன் தன்குலத்தையும் பலத்தையும் அறியவில்லை. ஜராஸநதனுடையபுகழ் விளங்குவதைக்கண்டு அவனையடுத்திருக்கிறான். பிரபுவே! அபபடியே வடதிசையிலுள்ள பதினெண்குலத்தோராகிய போஜாகளும் ஜராஸநதனுக்கஞ்சியே மேற்றிசைசோநதனர். சூரஸேனர், பத்திரகாரா, போதர், சாலவர், படதசரா, ஸுஸ்தலர், ஸுகூட்டர், குலிரநா, குரதிகள், ஸர்வாயனா, தென்பாஞ்சாலதேசத்தார், கிழக்குக்குரதேசத்தார், கோஸலர், மகஸிபர், ஸையஸ்தபாதரென்னும் பலதேச அரசர்களும் ஸ்ரீஹாதரர்களைமீட வேலைக்காரர்களிடம்கூட வடதிசையைவிட்டுப் பயந்து தென் திசைசேர்ந்தனர். இவ்வந்நே பாஞ்சாலதேசத்தார்யாஸ்ரும ஜராஸநதன்பயத்தினால் கலகமுற்றபாதுளாகத் தங்களராஜ்யத்தை விட்டுவிட்டு நாற்றிசைகளிலும் ஓடிவிட்டனர். அந்நபுத்தத்தில மகத்தேசத்திலுள்ள கிரிவராஜமென்னுமநகரத்திலிருந்து முதற்படை வெளிப்படாமலிருக்கையிலேயே மஹாதமாவான ஜராஸநதன்முன்னிலையில் பாஞ்சாலர்கள் பறந்தோடினர். முன்னர் உகரஸேனன்புத்ரனாகிய மதிக்கெட்ட கம்ஸன் தன்சுற்றத்தவரையடக்கி ஜராஸநதன்பெண்களிருவரை மனைவிகளாக எடுத்துக்கொண்டான். ஜராஸநதன்புத்தலவிகளும் ¹ஸஹதேவன் தங்கைகளுமான அஸ்தியென்றும் பிராஸ்தியென்றும்பெயருள்ள இரண்டு ராஜகுமாரிகளையும் மணம்புரிந்தான். அறிவுகெட்டவனாகிய அந்தக்கமஸன் அந்நஜராஸநதன்பலத்தினால் தன்சுற்றத்தவரையடக்கி மேன்மையைடைந்தான். அவனிடத்தில் அது மிகப்பெரிய அநீதியாயிருந்தது. போஜராஜாக்களிலமுதிர்ந்தவர்கள் தூராதமாவான கம்ஸனறையீடிககப்பட்டுத் தம்குலத்தோரைக காப்பாற்றக்கருதி அழகுள்ள அந்நஆகுக்கன்பெண்களை அப்போதே அக்நூனுக்குக்கொடுத்தது (அந்நஅக்நூலை) நமமையழைப்பித்ததுக் கெளரவித்தனர். நானும் ஸங்காஷணரை துணையாகக்கொண்டு சுற்றத்தாரின்காரியத்தைச்செய்தேன். கமஸனும் ஸுநாமாவும் முறையே என்னாலும் பலராமாலும் கொல்லப்பட்டனர். கமஸனைக்கொன்றபிறகு ஜராஸநதனுக்கஞ்சின எண்குலத்தோரை முதலில்பலராமரும் நானும் சேர்ந்து காப்பாற்றினோம். ராஜாவே! ஜராஸநதன் எதிர்க்க, கரைகடந்த பயமநேர்ந்தபோது நாங்கப்பதினெண்குலத்தோர்கள்சேர்ந்து ²இவ்

¹ ஜராஸநதன்புதரன்.

² ஊரைவிட்டுப்போகிற ஆலோசனை.

வாலோசனையெய்தோம். சத்துருக்களையழிக்கும் சிறந்த அஸ்தாங்கினி
 னால் நாங்கள் ஓயாமல் யுத்தஞ்செய்து முநதுறுவருஷங்கனாகத்
 தோன்றும் மூன்றுவருஷங்களாகியும் அநதஜராஸநதன் லேஸையைக்
 கொல்லாமற்போனோம். ஏனெனில, தேவாகளுக்கொப்பான வன்
 மையுள்ளவாகனும் வீரர்க்கிறசிறந்தவர்களும் அஸ்தாங்கினிமொண
 மில்லாதவாகனாகிய ஹரஸடி ம்பகர்களைன் னுமபெயருவ்வளவாகள்
 இருவரும் ஜராஸநதன் பக்தத்திலிருந்தனர். இணைபிரியாத அவ்விரண்
 மிவீரர்களும் குரணை ஜராஸநதனுமாகிய இமமூவரும் மூன்றுலோக
 ங்களுக்கும் போதுமானவரென்பது என்கருதது. புத்திசாலிகளிற்
 சிறந்தவரே! நமக்குமாததிரமேயன்று. மறுமுள்ள அரசர்கள் எவ்
 வளவுபேரிருக்கின்றனரோ அபுரணைவாகும் இதேஎண்ணத்தான்
 உண்டாயிற்று. ராஜாவே! நானே ஜராஸநதனுக்கு (பாபபலர்க்கு)
 மயிர்ச்சிவிர்ப்பெடுக்குமபடியான பயங்கரமான பதினெட்டுயுத்தங்க
 னைக்கொடுத்தேன். ஆகிலும், மஹாபலசாணியான ஜராஸநதன் கொல்
 லப்படவில்லை. பிறகு ஹமஸனைன்று பிரசித்திபெற்றிருந்த அநதச்
 சிறந்தஅரசன் அநதபபதினெட்டாவதுயுத்தத்தில் பலாமாரல் அடிக்
 கப்பட்டான். பாரதே! ராஜாவே! அப்போது ஹமஸன்கொல்லப்
 பட்டானென்று யாரோசொன்னதைக்கேட்டு, டிபிகன் யமுனையாற்
 றில்மூழ்கினான். “இவ்வலகத்தில் ஹமஸனைவிட்டு நான்ஜீவிக் கமாட்
 டேன்” என்று நிச்சயஞ்செய்து அவன்மரணமடைநதான். அவன் அவ்
 வாரணதைக்கேட்டுப்பகைவரின்கரங்களைஜயிப்பவனாகிய அநதஹம்
 ஸனும் யமுனைக்கேசென்று அடில் அமிழ்ந்தான். பரதசிரேஷ்டரே!
 அநதராஜாவான ஜராஸநதன் அவ்விருவரும் இறந்துபோனதைக் கே
 ள்விபுற்றுச் சோர்வடைநதமனத்துடன் தன்நகரத்திற்குசெளரான்.
 சத்துருக்களைஸமஹரிப்பவரே! அநதஜராஸநதனைன் னுமராஜா அவ்
 வாறு திருமபிப்போனபிறகு நாங்களெல்லாரும் மகிழ்ந்தது மறுபடியும்
 மதுரையில்வஸித்தோம். அரசர்க்கரசே! பகைவரையடக்குகிறவரே!
 தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடையவர்களான கமஸன்மனைவிகள்
 தமகணவனுடையமரணத்தினால் துயரமுற்றது தங்கள் தந்தையும் மக
 தராஜனுமான ஜராஸநதனிடமசென்று, ‘எங்கள் கணவனைக் கொன்ற
 வனைக்கொல்’ என்று தூண்டுமயோடுதல்லாம் முன்செய்தஆலோ
 சனையையினைத்து மனததுயரத்துடன் ஓடிப்போனோம். மஹா
 ராஜாவே! நாங்களெல்லாரும் ஜராஸநதன்பயத்தினால் தணஸம்பத்
 தைச் சோத்தெடுத்துக்கொண்டு புத்திரர்கள் குலத்தோர் சுற்றத்தார்
 களுடன் ஊரைவிட்டுத் தனித்துப் போகவேண்டுமென்றுகினைத்து

மேற்றிசையில் வைதகமென்னும் குன்றினால்விளங்கும் குசஸ்தலியென்னும் அழகானநகரத்தையடைந்து அதில் வீடுகள்கட்டினோம். தேவர்களாலும் அணுகமுடியாத கோட்டையரண்களையும் செய்தோம். அந்தநகரத்தில் பெண்களும் யுத்தஞ்செய்யலாம். மஹாரதர்களான யாதவர்களுக்குச் சொல்லுவானேன். பகைவரையழிப்பவரே! நாங்கள் அந்தசகிறநதமலையைப்பார்த்ததிற்கு ஜராஸநதனைக்கடந்தோமென்றுநினைத்து ஒருபயமுமின்றி அநநகரத்தில் வளிக்கிறோம். கௌரவச்சேரவீரே! பிறகு யாதவர்கள் மேலானஸநதோஷத்தையடைந்தனர். இவ்வாறு ஜராஸநதலை எல்லாவகையாலும் தீங்கு செய்யப்பட்டநாங்கள் ஸமாத்கர்களாயிருந்ததனால் ஒன்றுசேர்ந்து மூன்றுயோசனைகளும் ஒவ்வொருயோசனைவிஸ்தாரமுமுள்ள மூன்றுசிகரங்களுள்ளதும் ஒவ்வொருயோசனையின்கோடியிலும் நூறுவாயில்களுள்ளதும் வீரர்களின்பாக்ரமத்தினால் காக்கப்பட்ட தோரணங்களையுடையதும் யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ள பதினெட்டுக்ஷத்திரியர்களால் காக்கப்பட்டதுமான கோமநதமென்னும்மலையை ஆசிரயித்தோம். எங்கள் குலத்தில் பிறந்தவர்களா பதினெண்ணாயிரம் ஸஹோதரர்கள் இருக்கின்றனர். ஆகுகன்புதல்வர்கள் நூற்றுவர். ஒவ்வொருவரும் தேவர்களுக்கமேலானவன். ஸஹோதரனாகக் கூடிய சாருதேஷணன், சக்ரதேவன், சாதயகி, நான், பலராமர், ஸாம்பன், பிரத்யும்னன் ஆகிய எழுவரும் மஹாரதர்கள். ராஜாவே! மற்றவரையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். கிருதவர்மர், அனாதிருஷ்டி, ஸமீகன், ஸய்திஞ்சயன், கங்கன், சங்கு, குருதி இவ்வேழுபேரர்களும் மஹாரதர்கள். [பிரத்யும்னன், அநிருத்தன், பானு, அக்ருதன், ஸாரணன், நிசுடன், கதன், இவர்களெழுபேரரும் மஹாரதர்கள்] விக்ரமன், ஜில்லி, பபரு, உத்தவன், விதூரதன், வஸுதேவர், உக்ரஸேனன் ஆகிய இந்தவழுமநதிரிசேரவீரர்களும் அந்தகபோஜன் குமாரர்களாகிய பிரஸேனஜித், ஸ்யமநதகமென்னும்மணி மிகுதியாகல்வரணத்தையளிப்பதனால் குபேரனுடைய சிறப்பையடைந்த யமலன் இவ்விருவரும் அவர்களின்தந்தையாகிய அந்தகபோஜராஜனும ஆகப்பதினமர் இருக்கின்றனர். வஜ்ரம்போன்ற தேகவன்மையுள்ளவர்களும் சிறந்தபாக்ரமமும் பருதசீசையுமுள்ளவர்களுமாகிய யாதவவீரர்கள் மலைகளின் இடைத்தேசமாகிய குசஸ்தலியைநினைத்து அச்சமற்றவராயிருக்கின்றனர். ராஜாவே! பாண்டவர்களாலும் நாங்கள் எப்போதும் காப்புள்ளவர்கள். பாரதரே! இவ்வாறு எல்லாச்சிசல்

1 இந்த அதிகபாடத்தில் பிரத்யும்னன் இரட்டித்து வருகிறிருக்கிறது.

வச்சிறப்புக்களும் அமைந்த அந்தச்சராஸந்தன் வேளூன்றியிருக்கையில் கூடித்திரியர்களுள் உம்மை அரசாக்கரசுகச்செய்யத்தகுமா? துரியோதனன், பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா, கிருபர், காணன், சிசுபாலன், வில்லாளியானருக்மி, ஏகலவ்யன், த்ருமன், சுவேதன், சைபயன், சகுனி இவர்களைப் போரில்வெல்லாமல் யாகத்தை எவ்வாறுசெய்யமாட்டுவீர்? இவ்வரசர்கள் பெருந்தன்மையினால் யுத்தஞ்செய்யாமலிருப்பாராயினும் இவர்களில் பலத்தினாலும் சிறந்த அஸ்திர பலத்தினாலும் கர்வங்கொண்டாணும் மிக்கபொறமைக்காரனும் வீரசிரேஷ்டனும் ஸூர்யபுத்ரனுமான காணனொருவன்மட்டும் யுத்தஞ்செய்வான். ராஜாவே! மஹாபலசாலியான ஜராஸந்தன் ஜீவித்திருக்கையில் ராஜஸூயயாகத்தை நீர்நிறைவேற்றமுடியாதென்பதுதான் எனது அபிப்பிராயம். அந்தஜராஸந்தன் சிங்கம் மஹாகஜங்களைவெல்வதுபோல ராஜாக்களனைவரையும்வென்று கிரிவிரஜமென்னும் ஊரில் மலைக்குகையில் (அவர்களை) அடைத்திருக்கிறான். அந்தஜராஸந்தனென்னும்ராஜாஇந்தயாகஞ்செய்யநினைத்துப் பூமியையாளுகின்றவர்களாகிய எண்ணூயிரம்அரசர்களால் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றான். பகைவரைவெல்லுகிறவரே! அவன் உமாபதியும் மஹாத்மாவுமான மஹாதேவரை உக்ரமான தவத்தினால் ஆராதனஞ்செய்து ராஜாக்களை ஜயித்தான் ராஜசிரேஷ்டரே! அவன் செய்த பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றினான். அவன், 'ஸீலனைகளோடுவந்த அரசர்களை ஜயித்து ஜயித்துத் தன்நகரத்திற்கொண்டுவந்து அடைத்துக் 'கிரிவிரஜத்தை' புருஷ்வரஜமாகச்செய்தான் மஹாராஜாவே! நாங்களுக்கும் அப்போது ஜராஸந்தனுக்குப்பயந்ததுதான் 'மதுரையை ஒழித்துத் துவாரகாபுரிசேர்ந்தோம். மஹாராஜாவே! இந்தயாகத்தை நீர்செய்யக்கருதினால் அந்தராஜாக்களை விடுவிக்கவும் ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்யவும் முயலவேண்டும். கொளவரே! புத்திமன்களிறசிறந்தவரே! அவ்வாறின்றி ராஜஸூயயாகத்தைப்பற்றிய இந்த ஆரம்பம் முழுதும் நிறைவேற்றுவதற்குமுடியாது. குற்றமற்ற ராஜாவே! இதுதான் என் ஆலோசனை. நீர் எவ்வாறு நினைக்கிறீர்? காரியமஇவ்வாறு இருக்கையால் விஷயத்தைப்பற்றி நீரும் யுக்திகளைக்கொண்டு நிச்சயஞ்செய்து எனக்குச் சொல்லும்" என்றார்.

பதினாந்தாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்சொல்லக்கேட்டுத் தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயம்செய்யா நொழிவதேநலமென்றுநினைத்துக் கிருஷ்ணனைக்கேட்டதும், பீமன் தான் ஜராஸந்தனைஜயிப்பதாகச்சொன்னதையனுஸரித்துக் கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தவதம் முதற்காரியமென்றுசொன்னதும்.)

அதைக்கேட்டு, யுதிஷ்டிரர்சொல்லலானார் :—“ ஓ! விருஷ்ணிகுலச்சீரஷ்டரே! மற்றவாசொல்லமுடியாதசொல் மேதாவியானஉம்மால் உரைக்கப்பட்டது ஸந்தேஹங்களைவிடுவிப்பவர் உமமைவிடவேறொருவரும்இப்புவியிலில்லை தம்தமவிருபத்தைச்செய்துகொள்ளும் அரசர்கள் வீட்டுக்குவீடு இருக்கிறார்கள் அவர்கள் ஸாம்ராஜ்யத்தையடைந்தவர்களல்லர். ஸமராட்வன்னும்பெயர் பெறுவது கடியனம். பிறர்ச்சக்தியையறிந்தவன் தன்னைச் சிறப்பித்துப்பேசமாட்டுவனா? பிறருடன்சேர்ந்தபோது எவன்சிலாக்கியமாயிருக்கிறானோ அவன் பூஜிக்கப்பெறுகிறான். பூமி விரிவாகவும் அனைக்கண்டங்களுள்ளதாகவும் அனைகரதனங்கள் நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரமென்றபிறகுதான் லாபத்தைப்பார்க்கிறான். ஒழிவடைதலையே சிறந்ததாகநினைக்கிறேன் ஒழிவையடைவதனால் எனக்கு நன்மையுண்டாகும். ராஜஸூயத்தில்இறங்குவதனால் மேன்மைபெறமுடியாதென்பது என்கருகது. ஜனாந்தனா! உயர்ந்தமனமுள்ள இந்தான்² குலத்தோர் தம்மில்ஒருவர் இவ்வரசர்களெல்லாரிலும் மிகச்சிறந்தவனாகலாமென்றுநினைக்கின்றனர் மஹானுபாவரே! குற்றமற்றவரே! நாமும் அக்காலத்தில் ஜராஸந்தனுடையதுஷ்டத்தனத்

¹ பூமியென்னப்பட்டமஹாராலோசனையின்விஷயம், உபாயங்கள் அபாயங்கள் முதலிய பலவகைகளடங்கியது. பொன், பெண், சேனை, ரதனம் முதலிய அனைகம் உயர்ந்தபயன்கள்நிரம்பினது அந்தமந்தராலோசனையின்விஷயத்தில் வேண்டினஸாதகங்களைக்கூட்டியும் பாசகங்களைவிலக்கியும் விடாமுயற்சிமுதலியவற்றால் மேலே வெகுதூரமென்றபின் சிரேயஸ் என்று சொல்லப்பட்ட காரியவிரித்தியை மனிதன் அறிகிறான் என்பதும், ² பூமியைப்போல ஸ்திரமானநிச்சயபுத்தியானது அந்தஅந்தவிஷயங்களுக்கேற்றபடி அனைகவிதமாகவும் தடையற்றதாகவும் ரதனங்கள்போன்ற பலஉயர்ந்தபயன்கள் நிரம்பினதாகவும் இருக்கிறது. மனிதன் வெகுதூரஞ் சென்றபிறகு தான் நனதன்மையை அறிகிறான். அசாவது, மனதைக்கவரும் சப்தாதிவிஷயங்களைக் கடந்ததான்கனது ஆத்மஸ்வரூபமாகியசிரேயஸைக்கண்டறிகிறொன்பதும் பழையவுரை.

² பீமன்முதலானவர்கள்.

தைப்பார்த்து அவனுக்கு அஞ்சியேயிருந்தோம். யார்க்கும்வெல்லக் கூடாத பிரபுவே! யான் உமதுகைவன்மையைச் சார்ந்தவனன்றோ? நீரே அவனுக்கஞ்சினபோது என்னைப் பலவானென்றுநான்நினையேன். விருஷ்ணிகுலத்தவரே! சிறந்தகைகையுடையவரே! மாதவரே! உம் மாலாவது பலாமாலாவது பீமலேனனாலாவது அர்ஜுனனாலாவது அவன் கொல்லப்படக்கூடியவனே கூடாதவீனாவென்று ஸந்தேசித்துத் திருமபத்திரும்ப ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறேன். கேசரே! எல்லாக்காரியங்களிலும் சனக்கு நீர்தாம நியமிப்பவராயிருக்கிறீர்” என்றார். அதைக்கேட்டுப் பேசுவதில் ஸமர்த்தனானபீமன் பேசத்தொடங்கினான்.

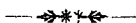
“முயற்சியைக் கடைப்பிடியாத அரசனும் தான்பலஹீனனாயிருநது தக்கஉபாயமின்றிப் பலவானையெதிர்ப்பவனும் புற்றுப்போல உட்கார்ந்துபோகின்றனா பலம்குறைந்தவனும் சோம்பலின்றி ராஜநீதி தவறாமல உபாயங்களைத் திருத்தமாகச்செய்வதினால் அதிகபலமுள்ள சத்துருவையும்வென்று தனக்குணேண்டினகாரியங்களையும் பெரும்பாலும் ஸாதிப்பான். கிருஷ்ணனிடத்தில்துபாயமும் என்னிடத்தில் பலமும் தனஞ்சயனிடத்துஜயமும் இருக்கின்றன. நாங்குளமுமவரும் மூன்றுஅக்னிகள யாகத்தைமுடிப்பதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்து விடுவோம். கோவிந்தா! உமதுபுத்திபலத்தைபற்றுவதனால் தர்ம ராஜர் எல்லாநன்மைகளையும்அடைவர் உம்மைநாதனாகப்பெற்ற எங்களுக்கு எப்பிபாதும ஜயநதானே” என்றான். அதற்குக் கண்ண பிரான், “பால்யனாவன் காரியங்களை ஆரம்பித்துவிடுவான். பின் வருவதைப்பாரான். ஆதலால், பர்லயனும் பொருளையேநாடினவனுமாகிய பகைவனைப்பற்றி கூத்தநிரியாகன பொறுப்பதில்லை. ஜயிக்கக்கூடிய அகபபுறப்பகைவர்களை ஜயித்ததனால் மாந்தாநாவும், பிரஜைகளைப்பரிபாஸித்ததனால் பகீரதனும், தவன்மையினால் கார்த்தவீரியார்ஜுனனும், நீதிபலத்தினால் பாதனென்னுமரசனும், செல்வத்தினால் மருத்தனும் ஆகியஇந்த லீநதுஸம்ராஜர்கள் தங்கள்குலத்தோடுல்லோரையும் (அங்கன்புகழரல் வியாபிததுத்) தழுவிக்கொண்டு இருந்தனரென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒவ்வொருபுகத்திலும் ஸம்ராஜர்களிருப்பதில்லை. யுகிஷ்டிரா! ஜயிக்கவேண்டியவர்களை ஜயிப்பது, பரிபாலனஞ்செய்வது, தவம்புரிவது, பொருள் விருத்தி செய்வது, உபாயங்களைப் பிரயோகிப்பது ஆகியலீந்துவகைகளாலும் ஸம்ராட்டாகவிரும்புகிற உமக்குப் பிருஹதர்த்தன்புத்தான ஜராஸந்

1 அவன் பெரியவனாவதற்குமுன்னமே ஒழித்துவிடுகின்றனர்.

தன் ஜயிக்கமுடியாதவனாக இருக்கிறான். பாதசரேஷ்டரே! அதை அறியும். நூற்றொருகுலத்தோராகிய அரசர்களும் அவனுக்கு எதிர்புத்தஞ்செய்யாமற்போயினர். ஆதலால், அவன் தன்பலத்தினாலேயே இவ்வலகத்தில் ஸாமராஜ்யத்தைநடத்துகிறான். ராஜாக்கள் ரதனங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஜராஸநதனிடம காத்திருக்கின்றனர். சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் அநீதியைககடைப்பிடித்த அவன் அதனாலும் சந்தோஷப்படுவதில்லை. மனிதர்களில் முதன்மையான ஜராஸநதன் ராஜ்யப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பட்ட அரசனைப் பலவந்தமாகப் பஸிக்கு எடுத்துக் கொண்டுபோகிறான். மனிதர்களில் ஜராஸநதனுக்குப் பாக்மாயிராதவனை நாம எங்குமகண்டிலம் ஜராஸநதன் நூற்றுக்குப்பட்டவராகிய ராஜாக்களை இவ்வாறு முழுதும் வசப்படுத்தினான். குந்திபுத்ரரே! மிகவும்பலக்குறைவான ராஜா அவனிடம் அணுகுவது எவ்வாறு? தன்மெல ரஸ்தமென்னுமிடத்தில் ராஜாவான ஜராஸநதன் சிவபெருமானைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கிறான். பாதசரேஷ்டரே! பசுபதியின் ஆலயத்தில் பசுக்களைப்போலப் பஸிகொடுப்பதற்காகக் குறிப்பிட்டப் புரோகூஷணஞ்செய்யப்பட்ட அந்தராஜாக்களுக்கு உயிர்விருப்பம்வது? கூத்திரியன் எப்போது சஸ்திரத்தினால் மரணத்தைபடைக்கிறானோ அப்போது கௌரவிக்கப்படுகிறான். ஆதலால், நாம் யுத்தத்தில் ஜராஸநதனையெதிர்த்துத் தடுப்போம். ராஜாவே! எண்பத்தாறுராஜாக்கள் ஜராஸநதனால் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்கப்பட்டனர். பதினால்வா குறைவு. அவர்களையும் கொண்டுபோன பிறகு கொடியசெய்கை நடக்கப்போகிறது. அதற்குத் தடை எவன் செய்வனோ அவன் உலகமெல்லாம் வியாபிக் குமபுகழ்பெறுவான். ஜராஸநதனை எவன் ஜயிப்பனோ அவன் நிச்சயமாக ஸம்ராஜனாவான்” என்றுசொன்னான்.

பதினாறாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஒழிவடைகிறதைப்பற்றித் தர்மராஜர் கொல்ல, அர்ஜுனன் அதனை மறுத்துப் பாக்கிரமத்தின்சிறப்பைபுகூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், “கிருஷ்ண! நான் ஸம்ராஜனுடையசிறப்பையடையக்கருகித் தன்லாபத்தையே முதன்மையாகக்கொண்டு முற்றுப் பரஹுஸமாக உங்களை எவ்வாறு அனுப்பவேன்? பீமன் அர்ஜுனன்

1 வசப்படுத்தப்பட்டாதவன்.

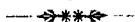
இருவரும், இரண்டுகண்களென்றும் ஜனர்த்தனர்மனமென்றும் நினைத்திருக்கிறேன். மனமும் கண்களுமில்லாதவனுடைய உயிர்வாழ்க்கை எவ்வாறிருக்கும்? பயங்கரமானபராக்ரமமுள்ளதும் கரைகாணமுடியாததுமான ஜராஸநதனுடைய சேனையை எதிர்த்துச்சென்று யுத்தத்தில் யமனும வெல்லான். அந்தவிஷயத்தில் உங்கள்செய்கை எவ்வளவு? இந்நத வேறுலாபத்தில் பிரவிருத்திததளனக்கு அனர்த்தம் வந்து சேருகிறது. ஆதலால், நான் இதற்கு அங்கீகாரம்கொடுப்பது யுத்தமாகாதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ண! என்மட்டில் நான் ஆலோசிப்பதைச் சொல்லுகிறேன். அதைக்கேட்கவேண்டும். இந்தக்காரியத்தில் ஒழிவடைதலே நலமென்று நினைக்கிறேன். செய்வதற்குக்கடினமான ராஜஸ்யயுகமானது இப்போது என்மனத்தைத் தடுக்கிறது” என்றுசொன்னார். சிறந்தவில்லையும் சிறந்ததுணிகளையும் ரதததையும் கொடியையும் குதிரைகளையும்பெற்றவனான அர்ஜுனன் யுத்திஷ்டிரரிடம்பேசலானான்.

“ராஜாவே! விரும்பத்தக்கவையும் பெறுவதற்கரியவையுமானவில், அஸ்திரங்கள், அம்புகள், பராக்ரமம், துணை, பூமி, கோத்தி, திறமை முதலியவைகள் எனக்குக்கிடைத்திருக்கின்றன. நன்றாகக்கற்றுத் தேர்ச்சியடைந்தவர்கள் உயர்குலத்திற்பிறப்பதைச் சிறப்பாகக்கூறுகின்றனர். பராக்ரமத்திற்கொப்பானது ஒன்றுமில்லை. பராக்ரமஞ்செய்வதே எனக்கு உசிதமாகத்தோன்றுகிறது. பராக்ரமசாலிகளின் குலத்திற்பிறத்தும் பராக்ரமமில்லாதவன் என்னசெய்வான்? பராக்ரமமில்லாத குலத்திற்பிறத்தாலும் பராக்ரமமுள்ளவன் சிறந்தவனாகிறான். ராஜாவே! எவன்செய்கை சத்திரஜயத்திலேயே முழுதும் பிரவிருத்திக்கிறதோ அந்நத பராக்ரமமுள்ளகூத்திரியன் மறற்குணங்கள் ஒன்றுமில்லாதவனானாலும் பகைவரைமிஞ்சுவான். பராக்ரமமில்லாதவன் எல்லாக்குணங்களும் பொருந்தினவனாயிருந்தும் என்னசெய்வான்? எல்லாக்குணங்களும் பராக்ரமத்தைச் சேர்ந்தவையாகவல்லவோ இருக்கின்றன. ஜயத்திற்குக்காரணம் உத்ஸாஹநதான். அது செய்கையையும் பாக்கியத்தையும்பற்றியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸாதனங்களுள் எவனாயிருந்தும் ஊக்கமின்மையினால் அவற்றை உபயோகப்படுத்தவதில்லை. அந்நதவழியாகத்தான் ஒருவன் பலமுள்ளவனாகஇருந்தும் எதிரிகளிடம்தோல்வியடைகிறான். பலமுள்ளவனுக்கு உத்ஸாஹக்குறைவிருப்பதுபோலவே தன்பலமறிபாமையுமுண்டு, அவ்விரண்டும் கெடுப்பதற்குக்காரணங்கள். வெற்றியைவிரும்பும் அரசன் அவ்விரண்டினையும் விடவேண்டும்.

யாகத்திற்காக ஜராஸநதனையழிப்பதையும் அரசர்களைக்காப்பதையும் செய்வோமாயின் அதைவிட மேலானதென்ன இருக்கும்? ராஜாவே! ஒருகாரியத்தைத் தொடங்காமலிருப்பதற்கு நமமிடத்தில் தகுதியில்லையென்ற நிச்சயம் அவசியமாயிருக்கவேண்டும். நமக்குத் தகுதியிருப்பதில் ஸநதேஹமில்லாமலிருக்கும்போது தகுதியில்லையென்று நீர்நினைப்பதென். பிற்காலத்தில் நாம் ரிஷிகளாகிச் சாந்தியைவிரும்பும்போது காஷாயவஸ்திரம் ஸூலம். இப்போது ஸமராஜாவாவது நமக்குமுடியும். நாம் எதிரிகளுடன் யுத்தஞ்செய்வோம்” என்றான்.

பதினேழாவது அத்தியாயம்.

மந் த் ர ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அர்ஜுனன்சொன்னதை அனுலரித்துக் கிருஷ்ணன்சொல்லியதும், அவர் தர்மாஜாகேட்டதன்பின் ஜராலந்தன் பிறப்பைப்பற்றிக்கூறியதும்.)

அதன்பிறகு கிருஷ்ணபகவான் சொல்லலானார்:—“பரதவம்சத்திற்பிறந்து குருதியின்புதரனாயிருப்பவனுக்குத் தகுதியானபுத்திரதான் இப்போது அர்ஜுனனான வெளியிடப்பட்டது. மரணமேனாவது இரவிலோ பகவிலோ நாமறியோம். யுத்தஞ்செய்யாமையினால் ஒருவன் மரணமில்லாமலிருந்ததையும் நாமகேட்டதில்லை. நீதிசாஸ்திரங்களினால் அறியப்பட்ட உபாயங்களினால் பிறரைவசப்படுத்தி அதனால் தன்மனத்திற்குச் சநதோஷத்தை யுண்டிபண்ணிகொள்வது தான் மனிதர்களால்செய்யக்கூடியது. தீங்குகளைவிலக்கி நல்லஉபாயங்களைச்சோப்பதனால் ஆரம்பமஉயாநததாகிறது. ஸஹாயமசேர்வதனால் விசேஷமுண்டாகிறது. அப்போது இரண்டிபக்கங்களும ஸமமாவதில்லை. உபாயங்களும் ஆலோசனையுமில்லாதவனுக்கு யுத்தத்தில் தோல்விநிச்சயம். இருவரும் ஸமமாயிருப்பதனால் ஸநதேஹமண்டாகிறது. ஜயமென்பது இருநிறத்தாருக்கும் உண்டாகாதே. ஆதலால், நாம் தந்திரமாக ஆறறுபடுபடுகரு மரத்தினருகிற்செல்வது போலச் சத்துருவிருக்குமிடத்திற்குச்சென்று நமதுஹஸ்யம்வெளிபட்டுவாட்டாமல் அவன் பலக்குறைவைக்கண்டு பராக்ரமஞ்செய்வோமாயின் ஏன் காரியஸித்தியையடையோம்? அடிகபலவான்களானசத்துருக்கள், சேனைகளைவகுத்துநிற்கும்போது அவர்களுடன் போர்செய்யலாகாதென்பது புத்திசாலிகளின் நீதி. அஃது எனக்கும் இப்போதுசரியாகத்தோன்றுகிறது. நாம் சத்துருவுக்குத்தெரியா

ஸ ப ா ப ர் வ ம்.

மல் அவன் வீட்டில் பிரவேசித்தே தோமாயின் அபாயமின்றி அநதச்சத் துருவின் தேசத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நமமுடைய இஷ்டத்தை யடையுலாம். புருஷர்களில் சரேஷ்டனாகிய ஒருவன்தான், கீர்து பூதங்களின் சேர்க்கையாகிய தேகத்தை ஆத்தமா தாங்குவதுபோல ராஜ்யபலக்ஷமியை எப்போதும்தாங்குகிறான். அவன் ஓய்ந்திருப்பதை நாமபார்க்கவில்லை. அல்லது குலத்தோகளைக்காப்பதையே தலைமையாகக்கொண்டநாம ஜராஸநனைக்கொன்றபிறகு மிச்சமுள்ளசேனையினால் யுத்தத்திலடிபட்டாலும் அதனால் ஸ்வாககஞ்செலவோம்” என்றார். யுதிஷ்டிரர், “கிருஷ்ண! ஜராஸநன்என்பவன் யாவன்? எத்தகைய சக்தியும் பராகரம முமுடையவன். அவன் அக்னிக்கொப்பான உமமையண்டியும் விடாதுறபூச்சிபோல எரிககப்படாமலிருக்கிறானே” என்றுகேட்க, கண்ணிரான்சொல்லுகிறார்.

“ராஜாவே! ஜராஸநன்எவ்வகையான சக்தியுள்ளவன்? எப்படிப்பட்டபராக்கரமுள்ளவன்? பலமுறைதீங்குசெய்தும எம்மால் என்னிடப்படாநென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும. மூன்று அகௌளஹினிஸேனைகளுகருஅதிபதியும் யுத்தத்தில தனக்குச்சமுனாவனிலலையென்று காவித;வனுமபலசாலியும் மகததேசாதிபதியுமானபிருஹத்ரதனென்னுமஅரசன்ஒருவனிருந்தான். அழிக்கும் பலமும் செல்வமுமநிரமபினைவனும, ஒப்பற்றபராக்கரமுள்ளவனும, எக்காலமும் சரீரத்தில் யஜ்ஞதீகக்ஷக்குறிகளைவஹித்தவனும, இரண்டாவது இநதிரனைப்போன்றவனும, எல்லாவற்றிற்குமமேலாகப்பிரகாசிப்பதில ஸூர்யனுக்கும், பொறுமையிலபூமிக்கும், கோபத்திலயமனுக்கும், பொருட்செலவத்தில் குபேரனுக்கும் ஒப்பானவனுமாகிய அவ்வரசன் மகததேசத்திலகிரிவர்ஜமெனனுமநகரத்திலிருந்துதனது அரசாட்சியைநடத்தினான் பாதசரேஷ்டரே! அவனதுஉயாகுலத்துக்குரிய குணங்கள் ஸூர்யகிரணங்கள்போலப் பூமியெல்லாம்பரவின. பாதசரேஷ்டரே! அநதமஹாவீரன் அழகும செலவமுமுள்ளவர்களும் இரடடையாகப்பிறந்தவர்களுமான காசிராஜன்பெண்களை மணயபுரிந்தான். புருஷச்சரேஷ்டனாகிய அநதப்பிருஹத்ரதன் அவ்விருமனைவிகளின்முன்னிலையிலும், “நான், உங்களிலயார்க்கும் அஹஸ்யத்தில் பக்ஷபாதமாகாருவேன்” என்றுவாக்குத்தத்தஞ்செய்தான். அவ்வரசன் தனக்கு ஒத்த அன்பினர்களான அவ்விரண்டுமனைவிகளோடும்சேர்ந்து இரண்டு பிடியகளைகொண்டுசேர்ந்தயானைபோலவிளங்கினான்.

1 'கணை' என்றபாடத்தைவிட்டு 'குணை' என்றபாடம்கொள்ளப்பட்டது.
2 பெண்யானை.

அவ்விருவர்க்கும்நடுவிளிர்நத அவ்வரசன் கங்காதேவி யமுனாதேவி களுக்கு நடுவில் தேகமெடுத்திருக்கும்ஸமுத்திரராஜன்போலச சோபித்தான். சிற்றின்பங்களில்ஆழ்ந்திருக்கையிலேயே அவனுக்கு இளமைப்பருவம்தாண்டிற்று. அவனுக்கு ஸந்ததியைவிருத்திசெய்ய ஒரு புத்திரன்கூடப் பிறக்கவில்லை. அந்தராஜசரேஷ்டன் மங்களகரமான அனேகஹோமங்களையும் புத்திரகாமேஷ்டிகளையுஞ்செய்தும் வமசத்தின் விருத்திக்குக்காரணமான ஒருபுத்திரனையடையவில்லை. அவன் தன் இரண்டமனைவிகளோடும் மிகவுமடுவறுபுறமுன். ராஜாவே! ராஜபக்தியுள்ள மந்திரிமுதலியவாகளாலதிக்கப்படடும் அவன் ராஜ்யத்தைவிட்டு உடனே தபோவனத்தைச்சோந்தான். பிறகு மஹாத்மாவும் கௌதமவமசத்தவருமான கஷ்யபாணுடையபுத்திரரும் தவத்திற் சிறந்தவரும் உதாரகுணமுள்ளவருமான சண்டகௌசிகரைப்பற்றிக்கேள்விப்பட்டான். தபுசெயலாகவந்து ஒருமாத்தடியைச்சார்ந்திருந்த அமமுனிவரை அவவரசன் மனைவிகளுடன்கூட எல்லாவகைச்ச்ச்ஞவைகளினாலும் ஸந்தோஷப்படுத்தினான். அந்தரிஷியும் பிருஹதரதனுக்குத் தகுதிப்படி மரியாதைசெய்தாரா. அவ்வரசன் அந்தமஹாத்மாவினால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்று உட்கார்ந்தான். அப்போது அம்முனிவர் அந்தராஜாவைப்பார்த்து, “நீ பிராமமணாகளால்அனுஸரிக்கப்பட்டும் மனைவிகளுடன்சோந்தும் வந்திருப்பது ஏதற்காக?” என்றுவினாவினார். அவ்வரசன் அமமுனிவரைப்பார்த்து, “பகவானே! எனக்குப் புத்திரனில்லை, ஸந்ததியில்லாதவனுக்கு முதிர்ந்தபிராயத்தில் ராஜ்யத்தாலஆவதென்ன? ஆதலால், நான் பாரியைகள்இருவருடனுஞ்சேர்ந்து வனத்தில்தவஞ்செய்யப்போகிறேன். முனிவரே! ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் புகழுமபிதிர்ச்சிராததமும் அழியாமவிரா” என்றுசொன்னான். அந்தஅரசன் இவவாறுசொல்லலும், தைரியம் தவறாதவரும் ஸத்தியவாக்குள்ளவருமான அந்தரிஷிசரேஷ்டர், தயைகூர்ந்து அவனைப்பார்த்து, “அரசர்க்கரசே! நல்லதவமுள்ளவனே! உன்மேல் நான்ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறேன்; வரம்கேள்” என்று சொன்னார். உடனே பிருஹதரதன் பாரியைகளுடன்கூடி அவரை நமஸ்காரஞ்செய்து புத்திரனைக்காணுவோடுமன்ற எண்ணமில்லாமையினால் கண்ணீர்சொரிந்து ஷேசத்தமுதமுத்து, “பகவானே! ராஜ்யத்தைவிட்டுத் தபோவனத்துக்குப்போன பாக்யவீனனுக்கு வரம்தெற்கு? ஸந்ததியில்லாத எனக்கு ராஜ்யத்தினுலாவதென்ன?” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்டு மனங்கரைந்த அந்தமுனிவர்தியானஞ்செய்ய அந்தமாமரத்தின்நிழலிலேயேஉட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த

அம்முனிவரின்மடியில் உலராமலும் கிளியினுல்கடிக்கப்படாமலும் மிருக்கும் ஒருமாங்கனி விழுந்தது. அம்முனிச்சேஷ்டர் அதனையெடுத்து மனத்தைச் செலுத்தி மந்திரித்துப் புதரலாபத்திற்கு நிகரற்றலாதனமான அதை ராஜர்வுக்கு அளித்தாரா. சிறந்தநூன்முள்ள அந்தமஹரிஷி, ராஜாவைப்பார்த்து, “ராஜாவே! மனிதர்க்கதிபதியே! உன்னிஷ்டம் நிறைவேற்றிற்று; திருமபிச்செல். அரசனே! இதுதான் உனக்குப்புத்திரன்; இரத்ததபோவனத்தில தவஞ்செய்யாதே; தர்மமாகப்பிராஜைகளைப்பரிபாலனஞ்செய். ராஜாக்களுக்கு அதுதான் தவம்; அனேகயாகங்களைச்செய்து லோமஸததிலை இரத்தினுக்குத் திருபதிசெய். உன்புத்திரனுக்கு ராஜ்யபட்டாபிஷேகஞ்செய்தபிறகு நீ தபோவனத்திற்குவா. பூமிக்காசே! உன்புதலவனுக்கு எட்டுவாங்கன்கொடுக்கிறேன்; பிராமணபீத்தியோடிருபது, புத்தங்களில்பிறரால்வெல்லககூடாமை, புத்திக்கூடாமை, அத்திகளிம அன்புடைமை, ஏழைகளைக்கவனிப்பது, மிக்க அதிகமான தேகபலம், உலகத்தில்தான் மிருக்கும்கீர்த்தி, பிராஜைகளுக்கிவனிபடது அன்பு ஆக இரத்தெட்டுவாங்கனையும் கொடுத்தேன்; ராஜாவே! உன்காரியமநிறைவேற்றிற்று; திருமபிச்செல்லலாம்” என்று சொன்னார். அந்தரிஷியினால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற அவ்வாசன் தனக்காதாரால் பின்செல்லப்பட்டவனாகி மனைவிகளுடன் அந்தத்தபோவனத்திலிருந்து தனக்காததிற்குச்சென்றான்.

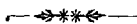
“பாதசேஷ்டரே! அந்த ராஜச்சேஷ்டன் முன்னே தான் வாக்களித்திருந்ததை நினைத்து அந்த ஒருநபமுதத்தை இரண்டுமனைவிகளுக்கும் கொடுத்தான். அந்தபெண்ணரசிகள் அம்முனிவரிடத்துள்ள கௌரவத்தினாலும் தங்களகாலனிகதியாஸத்தினாலும் அந்தமாங்கனியை இரண்டுபாகங்களாகச்செய்து புஜித்தனா. ரிஷியின்சொல் தவறாதாகையாலும் அந்தக்காரியம் அவசியம் நேரிடவேண்டியதாயிருந்ததாலும் கனியுண்டதேகாரணமாக அவ்விருவருக்கும் கர்ப்பம் உண்டாயிற்று. அவ்விருவரையும்கண்ட அவ்வாசன் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ள தாமராஜாவே! அதன்பிறகு கிரமமாகப் பிரஸவகாலநேரத்தபோது இரண்டுமந்திரீகளும் ஒருதேகத்தின் இரண்டுகண்டங்களைப் பெற்றனர் ஒருகண், ஒருகை, ஒருகால், அரைவயிறு, அரைமுகம், அரைபிரஞ்ஞடமாகவிருந்த இரண்டு தேககண்டங்களைக்கண்டு மிகநடுங்கினர். ஸேஹாதரிகளான அவ்விரண்டுபெண்களும் பயந்து ஒருவரோடொருவர் ஆலோசனைசெய்து உயிருள்ள இரண்டுதேகபாகங்களையும் மிகத்துயரத்தோடு விட்டுவிட்டு

டனர். அவர்களின் தாதிமார்களிருவரும் அவ்விரண்டு துண்டங்களை யும் நன்றாகமூடி அரதப்புரத்தின்வாயிலிலிருந்து வெளியேகொண்டு போய் எறிநதுஷிட்டுவந்தனர். அந்தத்தாதிகள் வெண்பட்டுக்களி னுல்மூடப்பட்ட அவ்விரண்டினையும் யார்க்குருதெரியாமல் நாற்சநதி யில்போட்டுவிட்டு உடனே மறுபடியும் அரதப்புரத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்து அவ்விரண்டு அரசுகளுக்கும் தனிதனியே தெரிவித்தனர். புருஷ்சரேஷ்டரே! அப்போது மாமஸத்தையும் சக்தத்தையும்புஜிப பவளான ஜரையென்னும் ராக்ஷஸி நாற்சநதியில்போடப்பட்ட அவ் விரண்டுகண்டங்கையும் எடுத்தாள். எடுப்பதற்கு எளிதாயிருக்கும் படிசெய்யக்கருதின அவ்வரக்கி விதியின்வன்மைபினால் மதிக்கொடுக் கப்பெற்று இரண்டுகண்டங்களுமும் கூட்டினாள். புருஷ்சரேஷ்டரே! அவ்விருதுண்டங்களும் கூட்டப்படவுடன் ஒருருவமுள்ளவீரனாகிய ஒரு ராஜகுமாரன் உண்டானான். ராஜாவே! உடனே ஆசசரியத்தி னால் கண்மலர்ந்த அவ்வரக்கி வஜ்ராயுதத்தின் வாயிரத்தினுற்செய்யப பட்டவன்போன்ற அரதக்குழந்தையை எடுக்கமுடியாமற்போனாள். அந்தக்குமாரன் சிவந்தஉள்ளங்கைகளேரிகூடிய கரத்தைபபிடியாகப் பிடித்து வாயில்வைத்துக்கொண்டு மிகுந்த கோபத்துடன் நீருண்ட மேகம் கீர்ஜிப்பதுபோற் கூவினான். புருஷஸிம்மமே! வீரரே! அந் தச்சபத்ததினால் அந்தப்புரத்துஜனங்கள் பரபரப்படைந்து ராஜா வுடன்கூட விரைவாகவெளிப்பட்டனர். பாலநிரம்பின கொங்கைகளை யுடையவரும் புத்ரலாபத்தில் எண்ணமவிட்டுத் துயரமுற்றவருமான அவ்விரண்டுமங்கையர்களும் விரைவாகவே வந்தனர். அவ்விரண்டு துண்டங்களும் அவ்வாறுசோந்ததையும் அரசன சந்ததியில்விருப்ப முற்றவனாயிருத்தலையும் அரதக்குழந்தை மிக்கபலமுள்ளதாயிருப்ப தையும்கண்டு, அரசகி, 'இந்தராஜாவின்கேசத்தலை வஸிக்கும் நான் புத்திரனைவிரும்பினவனும் மஹாதபாவும் தர்மிஷ்டனுமான இவ்வரச னதுபுத்ரனான இந்தக்குழந்தையைக் கொலலததகாது' என்று நினைத் தாள். அவள் மானிடநபமெடுத்தது 'மேகம ஸூர்யனைவஹிப்பது போல அரதக் குழந்தையெடுத்ததுகொண்டு அரசனைநோக்கி, "பிருஹத்ரதனை! உனக்கு இரதப்புத்திரனைக் கொடுக்கிறேன். வாங் கிக்கொள். பிராமணசரேஷ்டருடைய கட்டளையினால் உன்னிருபனை விகளுக்கும் பிறந்து தாதிமார்களால்வறியப்பட்ட இந்தக்குமாரன் என்னுந்ரகாப்பாற்றப்பட்டான்" என்றுசொன்னாள். பரத்சரேஷ்ட ரான தர்மராஜாவே! உடனே காசிராஜன்பெண்களாகிய அப்பெண் ணரசிகள் அந்தக்குழந்தையை விரைவாகவாங்கிக்கொண்டு முலைப்

பால்பெருக்கினால் நனைத்தார்கள். பிறகு அதையெல்லாம்கண்டு மகிழ்வுற்ற அல்வரசன் பொன்னிறமுள்ளவனும் ராக்ஷஸத்தன்மையில்லாதவனுமான அல்வரக்கியைப்பார்த்து, “நாமரைமலரின் உட்காய்போன்ற நிறமுள்ளவளே! எனக்குப் புத்ரதானம்செய்தநீ யாவன்? மங்களரூபியே! நீசொல்லாமற்போனாலும் சரி; தேவதையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறாய்” என்றுசொன்னான்.

பதினேட்டாவது அத்தியாயம்.

ம ந் த் ர ப ர் வ ம். (தொடர்க்கி.)

(ஐரையென்னும்ராக்ஷஸி பிருஹதாதராஜாவுக்கீர்த் தன்வரலாற்றைக்கூறிப் பிள்ளைகீர்த்தன் பேரிடும்படி சொல்லிப்போனதும், அரசன் அவ்வாறேசெய்ததும்).

ராக்ஷஸி, “அரசர்க்கரசே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நான் ஐரையென்னப்பட்ட ராக்ஷஸி; நினைத்தரூபமெடுப்பவள்; உன் அரண்மனையில்பூஜிக்கப்பெற்று ஸுகமாகவஸித்தேன். முன்னர் பிரம்மதேவரால் கிருஹதேவியென்னும் பெயரோடு படைக்கப்பட்ட ராக்ஷஸியாகிய நான் மனிதர்களின்விடுகள்தோறும் எப்போதுமிருக்கிறேன். அஸூரர்களையழிப்பதற்காக உயர்ந்தஅழகுடன் நான் (விடுகளில்) வைக்கப்படுகிறேன். யௌவனப்பிராயத்திலிருப்பவளும் புத்ரவதியுமாக என்னை எவன் பக்தியுடன்சுவரில் எழுதிவைப்பினோ அவன் விடு தழைத்துவிளங்கும்; இதற்குமாறாபிரததால் கெடும். பிரபுவே! உன்வீட்டில் அனைகபுத்தர்களால் சூழப்பட்டவளாகச் சுவர்களிலெழுதப்பட்டுக் கந்தங்கள் புஷ்பங்கள் தூபம் பக்ஷணம் போஜனமுதலியவற்றினால் எப்போதும் நன்றாகப்பூஜிக்கப்பட்டிருக்கிறேன். தர்மிஷ்டனானராஜாவே! இதற்குப் பிரதியுபகாரம்செய்வதற்காக எப்போதும் நினைத்துகொண்டிருக்கிறநான் உன்புக்திரனுடைய இவ்விரண்டுகண்டங்களையும்கண்டேன். மஹாராஜாவே! என்னால்கூட்டப்பட்ட இவ்விரண்டுகண்டங்களுள் தெய்வச்செயலினாலும் உனதுபாக்கியத்தினாலும் ஒருசுமாரானின. இந்தளிஷயத்தில் நான் ஒருவ்யாஜமாத்திரமே. நான் மேருமலையையும்கின்னத்திறமையுள்ளவன். உன்குழந்தையைத்தின்பதுஎவ்வளவு. உன்வீட்டிற்குச்செய்தபூஜையினால் ஸந்தோஷமடைந்தநான் உனக்குப் புத்திரனைத்திரும்பக்கொடுத்தேன். இவன் இவ்வுலகத்தில் என்பேரினால்புகழ்பெற்றிருக்கப்போகிறான்”

என்றுமறுமொழிசொன்னான். தர்மராஜாவே! இவ்வாறுசொன்ன பின் அவ்வரக்கி அங்கேயே அந்தர்த்தானமாணன். அவ்வரசன் அந்தக்குமாரனையெடுத்துக்கொண்டு அரண்மனைக்குச்சென்றான். அவ்வரசன் அப்போதே அந்தக்குழந்தைக்குச்செய்யவேண்டிய ஜாதகர்மம் முதலியவற்றைச்செய்தான். அந்தராக்கூஷிக்கு மகததேசமெங்கும் மஹேந்திரதேசமெய்யும்படி கட்டளையிட்டான். பிரம்மதேவருக்குச் சமானமான ப்ருஹத்தரன், “இந்தக்குழந்தை ஜரையென்னும்அரக்கியினால் சேர்க்கப்பட்டதனால் ஜராஸநதனென்றுவழங்கப்பட்டும்” என்று அந்தப்புத்திரனுக்கு நாமகரணஞ்செய்தான். மகததேசாதிபதியின் அந்தக்குமாரன் நெய்யினால்ஆகுதிசெய்யப்பட்டஅக்னியைப் போல வளர்ச்சியும் பலமும் சிறந்தசக்தியுமுள்ளவனாகவளர்ந்தான். ராஜாவே! தாமரைமலாபோன்றகண்களையுடைய அந்தக்குமாரன் இவ்வாறு தாய்தந்தையர்களுக்கு ஆனந்தத்தைசெய்துகொண்டு வளர் பிறைச்சந்திரன்போல “விருத்தியடைந்து வெகுகாலத்திற்குப்பின் யௌவனமடைந்தான்

பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

மந்த்ரபர்வம். (தோடரீச்சி.)

(சண்டகௌசிகமுனிவர் ஜராஸந்தனுக்கு வரங்கொடுத்ததையனுஸரித்து இதுவரையில்அவனைக்கொல்லவில்லையென்றுகிருஷ்ணன்சொல்லியது.)

சிலகாலத்திற்குப்பிறகு சிறந்தவமுள்ள பகவானாகிய சண்டகௌசிகமுனிவர் (ஒருமுறை) மகததேசத்திற்குவந்தார். அவர்வர வினால் ஸந்தோஷமடைந்தபி்ருஹத்தரதராஜன் அமைச்சரோடும் கட்டியங்கூறுபவரோடும் மனைவிகளோடும் புத்திரகுழந்தைகூடப் புறப்பட்டான். பாரதரீ! அவ்வரசன் ஆகசியபாதயாசமணியங்கள்கொடுத்து அந்தமுனிவரைப்பூஜித்து ராஜ்யத்தையும் புத்திரனையும் அவருக்குஒப்புவித்தான். ராஜாவே! பகவானை அந்தரிவி அரசன்செய்த அந்தப்புறஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு உள்ளாடிகிறதது பி்ருஹத்தரதராஜனைப்பார்த்துச் சொல்லலானார்.

“ஓ! ராஜாவே! எனக்கு ஞானக்கண்ணினால் இவ்வெதல்லாம முன்னமேதெரியும். அரசர்ச்சரசனே! இந்தப்புத்திரன் எப்படிப்பட்டவனாவானென்பதைக்கேள். இவனுடைய அழகும்தேரியமும் தேகபலமும் ஸ்திரமானவை. உனது இந்தப்புத்தரன் எல்லாச்சிறப்பு

களும்சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறனென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவன் முன்சொல்லியவறறையெல்லாம் அடைவன். பறக்கும்கருடனுடைய கதியை, மற்றப்பறவைகள் எவ்வாறு அனுஸரிக்கமாட்டாவோ அவ்வாறே சிறந்தசக்தியுள்ள இவனுடையசெய்கையை மற்ற அரசர்கள் அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். இவனுக்கு எவர்விரோதிகளோ அவர்கள் நாசமடைவார்கள். ராஜாவே! நதிப்ரவாஹங்களை எப்படிமலைக்குத்தீங்குசெய்யமாட்டாவோ அப்படியே தேவாகளாலனிக்கப்பட்ட அஸ்திரங்கள் கூட இவனுக்குத்தீங்குசெய்யமாட்டா. பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற அரசர்கள் எல்லாருக்கும்மேல இவன்பிரகாசிப்பான். ஸூர்யன் மற்றக்கிரகநக்சத் திரமுதவியவற்றின் ஒளியைவாங்குவதுபோல மற்றெல்லா அரசர்களுடையசக்தியையும் இவன்வாங்கிக்கொள்வான். சேனைகளுமவா ஹனங்களும்நிரமயிப்பெற்ற அரசர்களும் இவனைச் சந்தித்தபின் தீயைககிடின்விடடிற்றபூச்சிகள்போல நாசமடைவார்கள். வருஷாகாலத்தில் தண்ணீர்ப்பெருக்குமிருந்தநதிகளைக், கடல் இழுத்துக்கொள்வதுபோல இவன் எல்லா அரசர்களுடையபவங்களை யும் சேர்த்தெடுத்தகுகொள்வான். செல்வமுள்ள தும எல்லாப்பயிர்களுமநிரம்பின தும் கேஷமமுள்ள துமாகிய சிறந்தபூமியையும் நான்கு வருணங்களையும் நன்றாகக்காப்பாற்றப்போகிறான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆததுமாவைப்போன்ற பிராணவாயுக்குப் பிராணிகள் வசப்பட்டிருப்பதுபோல இவன்கட்டளைககு எல்லா அரசர்களும் வசப்பட்டிருப்பர். எல்லாலோகங்களுக்கும்மேற்பட்ட பலசாலியான இந்த மகதராஜன், திரிபுரஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் பாபத்தைப்போக்குகிறவரும் மஹாதேவருமான சிவபெருமானைப்பிரத்தியக்ஷத்திற்காண்பான்” என்றார்.

சத்துருக்களையழிப்பவானதர்மராஜாவே! அமுமுனிவர் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே துர்சொந்தக்காரியத்தை (தவத்தை) நினைத்துப் பிருஹத்தராஜாவுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பிவிட்டார். பிறகு பிருஹத்தன் பந்துக்களாலும் சினேகிதர்களாலும் சூழப்பட்டவனாகி ஜராஸந்தனுக்கு நகர்பவேசஞ்செய்வித்துப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்து மிகுந்தஸந்தோஷத்தைகடந்தான். ஜராஸந்தனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தானிஷ்டமே பிருஹத்தராஜா இரண்டுமனைவினாலும்பின்தொடர்ப்பெற்றுத் தபோவனஞ்சென்றான். பாரதே! தந்தாய்பார்களுடன் கூடத் தகப்பன் வனத்திலிருக்கையில் ஜராஸந்தன் தன்பராக்கமத்தினால் அரசர்களை வசப்படுத்தினான். பிறகு வெகுசூலத்திற்குப்பின் தபோவனத்திலிருந்த பிருஹத்தராஜன்

'பாரியைகளுடன் கூடத் தவஞ்செய்து ஸ்வர்க்கமடைந்தான். ராஜா வானஜராஸந்தனும் சண்டகௌசிகர்கொடுத்த வரங்களையெல்லாம் அவர்சொன்னவாறேபெற்று ராஜ்யபரிபாலனமுஞ்செய்தான். நான் முன்னே கம்ஸனையும் ஹம்ஸடிம்பகர்களையும் 'வதஞ்செய்தபோது ஜராஸந்தனுடையபெண்கள் தம்தந்தையினருகிறசென்று அழுது கொண்டிருந்தனர். பாரதரே! அப்போது அவனுக்கு என்னுடன் நீங்காதவிரோதமடையிற்று. பாரதரே! அந்தபலவானானஜராஸந்தன் கதாயுதத்தைத் தொண்ணூற்றொன்பது சுற்றுக்கள் சுற்றிக் கிரிவ்ராஜத்திலிருந்துஎறிந்தான். நான் மதுரையிலிருக்கையில் யாவரும்விபக்கத்தக்க ஜராஸந்தனுடைய அந்தச்சிறுநககதாயுதம் தொண்ணூற்றொன்பதுயோஜனை தூரத்தில்வந்துவிழுந்தது. அப்போது மதுராபுரத்துஜனங்கள் அந்தக்கதாயுதத்தைநன்றாகப்பார்த்து எனக்குத் தெரிவித்தனர். மதுரையின் ஸமீபத்திலுள்ள அந்தஇடத்துக்கு, ¹ கதாலுஸான்ம் என்றுபெயர்வழங்குகிறது. அஸ்த்ரங்களினுல்மணமில்லாதவர்களுக்கும் புத்திமான்களிறகிறநவர்களும ராஜநீதிசாஸ்திரத்தில் தோந்தவர்களுமான ஹம்ஸடிம்பகர்கள் அவனுக்குமந்திரிகளாயிருந்தனர். அந்தமஹாபலசாலிகளிருவரையுமபற்றி முன்னமே உமக்குச்சொல்லியிருக்கிறேன். ஜராஸந்தனும் ஹம்ஸடிம்பகர்களுமாகிய அம்மூவர்களும் மூன்றுஉலகங்களுக்கும் போதுமானவர்களென்பது என் அபிப்பிராயம். வீரரானமஹாராஜாவே! பலசாலிகளான குகூரர்களும் அந்தகர்களும் வ்ருஷ்ணிகளும் இவ்வாறு ரிஷியின்வாதானத் தைமாற்றத்தகாதென்பதாகிய நீதிகாரணமாகத்தான் முன்னே ஜராஸந்தனைவிட்டுவிட்டனர்.

மந்தீரபர்வம் முற்றிற்று.

இருபநாவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம்.

(கிருஷ்ணனும், பீமார்ஜுனர்களும் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஸநாதகபுரியாமண வேஷம்பூண்டு மகதாராஜநானீக்தச்சேன்றுது.)

ஹம்ஸடிம்பகர்களிருவரும் விழுந்தபோயினர். கம்ஸனும் அவன் கூட்டத்தாருடன் கொல்லப்பட்டான். ஜராஸந்தனைக் கொல்லவதற்கு

¹ கதாயுதத்தின்முடிவு.

இதுதருணம்நேர்ந்திருக்கிறது. தேவாஸூரர்களயாவரும்சேர்ந்தாலும் அவனை யுத்தத்தில்வெல்லமுடியாது. தேகபலத்தைபற்றியயுத்தத்தினாலேதான் அவனைஜயிகெகவேண்டுமென்றுநினைக்கிறோம். என்னிடத்தில் உபாயமிருக்கிறது. பீமனித்தில்பலமிருக்கிறது. எங்குள்ளிருவரையும்காப்பவனாக ஆர்ஜுனனிருக்கிறான். நாங்களமூவரும் மூன்றுஅக்னிகளையாகத்தை முடிபபதுபோல ஜராஸந்தனைமுடித்து விடுவோம். ஸஹாயமில்லாதஸமயத்தில் எங்களமூவராலும் பிடிக்கப்பட்டஅவ்வரசன் ஒருவனோடாயினும் யுத்தஞ்செய்வானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவமானநதாங்காமையாலும் ஜயிக்கும் ஆசையினாலும் கைவன்மையினாலும் கர்வித்து எங்களில் பீமஸேனைனோடு அவசியம்யுத்தத்துகருவருவானென்பது நிச்சயம். விருத்தியடைந்த உலகங்களையழிப்பதற்கு யமனெப்படியோ அப்படியே அவனையழிப்பதற்குச் சிறந்தகைகையுடையவனுமஹாபலசாலியுமான பீமஸேனன்போதுமானவன். பீமனுடையபலமும் உமக்குத்தெரிந்தது என்னிடத்தில் உமக்கு நமபிக்கையுமிருக்குமாயின் உடனே பீமஸேனனையும் ஆர்ஜுனனையும் என்னிடம் அடைக்கலமாகஒப்புவிடும்” என்றார். இவ்வாறு பகவானுலசொல்லப்பட்ட யுதிஷ்டிரர், பீமாஜுனர்கள் முகமலர்ச்சியோடிருக்கக்கண்டு கிருஷ்ணபகவானுக்கு மறிமொழி கூறலானார்.

“அச்சதரே! அச்சதரே! பகைவரையழிப்பவரே! நீர் இவ்வாறு சொல்லாதீர்; ஸொல்லாதீர். பாண்டவர்களுக்கு நீர் தாம் நாதர். உம்மையே! நாங்கள் அடுத்திருக்கிறோம். கோவிந்தா! நீர்சொல்லுகிறபடியே எல்லாம் பொருத்தமுள்ளது. கிருஷ்ண! எவர்களுக்கு லக்ஷ்மி முகங்கொடாமலிருப்பனோ அவர்களுக்கு நீர்முன்னிற்பதில்லை. எவர்களுக்கு லக்ஷ்மிமுகங்கொடுப்பானோ அவர்களுக்கே நீர்முன்னிற்பவர். உமது கட்டளைப்படியிருக்கும் எனக்கு ஜராஸந்தவதமும் அவனிடத்திலிருந்து அரசர்களைவிடுவிப்பதும் ராஜஸூயயாகத்தைமுடிப்பதும் நடந்தவைபோலவேஆயின. ஐகத்துக்கு நாதரே, புருஷோத்தமரே! எவ்வகையில் இந்தக்காரியம் சீக்கிரமாகக்கூடிவருமோ அவ்வகையை ஜாக்ரதையாகச்செய்வீர். நான் உங்கள்மூவரையும்விட்டுத் தர்மாத்காமீங்கனையிழந்த ரோகியைப்போலத்துக்கத்துடன் ஜீவிகககருதேன். ஆர்ஜுனன் கிருஷ்ணனை விட்டிரான். கிருஷ்ணனும் ஆர்ஜுனனைவிட்டிரார். இவ்விரண்டு கிருஷ்ணர்களாலும் ஜயிக்கப்பட்டதகாதவன் உலகத்திலில்லையென்று நான்நினைக்கிறேன். வீரரே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் ஐயலக்ஷ்மி

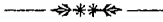
பொருந்தினவனும் பெரும்புகழ்பெற்றவனுமாகிய இந்தவ்ருகோதான் உங்களிருவருடனுமசேர்ந்து எதைத்தான்செய்யான். பெருஞ்சேனையும் நன்றாகநடத்தப்பட்டுத்தானே சிறந்தகாரியத்தைச்செய்யும்; ஸேனை கண்ணில்லாததென்றும் அறிவில்லாததென்றும் தெரிந்தவர்களால் நடத்தப்படவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறார்களன்றோ! புத்தியிற்சிறந்தவர்கள் எங்கே பள்ளமிருக்கிறதோ அங்கேயன்றோ ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். எவ்விடத்தில் துவாரமிருக்கின்றதோ அந்த வழியாகவும் ஜலத்தைப்போக்குகின்றனர். ஆகலால், ராஜ்யதந்திரங்களின்முறையை நடத்தாததெரிந்தவரென்று உலகத்தில் பெயர்பெற்ற புருஷனாகிய கோவிரதனை(உம்மை)ச்சார்ந்து நாம் காரியத்தை ஸாதிக் கமுயல்வோம் கிருஷ்ணா! காரியங்கள்செய்யும்போது எடுத்தகாரியத்தின் பயனைப்பெறுவதற்காகச் செய்கையோடும் உபாயத்தோடுங் கூடிய புத்திபலத்தையும் யுக்திபலத்தையும் இவ்வாறு முன்னிட்டுக் கொள்ளவேண்டும். யாதவசம்ரஷ்டரே! இவ்வாறுகவே செய்யத்தக்க காரியங்களைல்லாவற்றையும் முடிபபதற்கு அர்ஜுனன் கிருஷ்ணனையனுஸரித்தும் பீமன் அர்ஜுனனையனுஸரித்தும் இருக்கக்கடவர். 'நீதியும் ஜயிககிறசக்தியும் தேகவன்மையும்சேர்ந்தால் தானே யுத்தத்தில் பயனைத்தரும்' என்றா. பெருஞ்சக்தியுள்ளவர்களான கிருஷ்ணாஜுன பீமர்களாகிய பிராதாக்கன் அனைவரும் தர்மபுத்தரால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்டபிறகு ஜராஸநனைநோக்கிப் புறப்பட்டனர் கிருஷ்ணபீமாஜுனர்கள் உயர்ந்த பிரம்மதேஜஸுள்ள ஸ்ரீநாதகபிராமணர்களின் உடைகளையுடுத்துத் தவவேஷநதரிந்து நண்பர்களின்இன்சொறகளினால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்றவர்களாய்ப் புறப்பட்டனர். தங்கள்குலதேதாரான சூத்திரியர்களடைநகிருக்கிற துயரத்தைப்பற்றிய கோபத்தினால் கொதிப்புற்றவர்களும் ஸூட்ரியன் சந்திரன் அக்னீ இமழுவரைப்போலச் சிறந்தசக்தியுள்ளவர்களாகிய அவர்களின்தேகங்கள் அப்போது ஸூட்ரியசந்திராக கினிகள்போல் ஜவலித்தன. யுத்தத்தில்தோல்வியடையாத கிருஷ்ணர்ஜுனர்கள் பீமனைமுன்னிட்டுக்கொண்டு ஒருகாரியத்தில் முயல்வதைக்கண்டு ஜராஸநன் கொல்லப்பட்டதாகவே தர்மராஜாநினைத்தார். அவ்விரண்டுமஹாதமாகசீரும் எல்லாக்காரியங்களையும்நடத்து

1 பிரம்மசாரிவரதம் முடித்துக் குருவினால் விடைகொடுக்கப்பெற்ற பிறகும் கிருஷ்ணதாசரமம் எடுத்துக்கொள்வதற்கு முன்னும் ஸ்ரீநாதகர் ஆவார். அவர்களுக்கு ராஜாவுக்குமேற்பட்ட மரியாதையையும்படி தர்மசாஸ்திரம் விதிக்கிறது.

கிறவரும் தர்மார்த்தகாமங்களையும் உலகங்களையும் பிரவிர்த்திக்கச் செய்பவருமான ஈசுவரர்களன்றோ? ஆந்தக்கிருஷ்ணர்ஜானபீமர்கள் புறப்பட்டிடுகிருக்கேதத்திரத்திலிருந்து குருஜாங்கலமென்னும் இடத்தின்வழியால் அழகான பத்மஸரஸுக்குச்சென்று காலகூடமலையை யும் ஏகபர்வதத்திலுள்ள கண்டகிருதியையும் மஹாசோணமென் னும்நதத்தையும் ஸதாரீரையென்னுமநதியையும் முறையேதாண்டிச் சென்றனர். அழகான ஸரபூநதியைதாண்டிக் கோஸலதேசத்தின் கீழ்ப்பாகங்களைக்கண்டு அவறறைதாண்டி மிதிலைக்குச்சென்றனர். மாலை, சர்மண்வதி, கங்கை, சோணமென்னும் ஆறுகளையும்தாண்டி அம்மூவரும் கிழக்குநோக்கிச்சென்றனர். கோலவியடையாதவர்களாகிய அவர்கள் தாபபைகளையும் மரவுரிகளையும் தரிததுக்கொண்டு ஜராஸநதனிடமசென்றனர். அவர்கள் இடததுக்கிடம் கோதனங்கள்நிரமபிரபதம நீர்வளமுள்ள தும் அழகியமரங்களுள்ள துமான கோரதமென்னும் மலையைச்சேர்ந்து மகததேசத்து ராஜதானியைக் கண்டனர்

இருபத்தோராவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணபீமர்ஜானர்கள் ஜராஸந்தன்வீட்டுக்குச் சென்று அவன்டம்பேசியது.)

அப்போது கிருஷ்ணன் ஆஜானஸுக்குச்சொல்லுகிறார். “அர்ஜுனா! இந்நமகததேசத்தின்பெரியநகரம் பசுக்கள்நிரமபுள்ள தும் எப்போதுமநீர்வளமுள்ள தும் அழகானவீடுகள் நிரம்பின தும் ரோகங்களிலலாத துமாய் விளங்குகிறது கிளைகளின் துளிகள் புஷ்பங்களினாலமறைக்கப்பட்டு இனியமணமுள்ளவையும் மனததைக்கவருகின்றவையும் யெளவனபிராயநிலிருப்பவா விருமபத்தக்கவையுமான லோதகிரமென்னுமமரகாடுகளினால் மறைக்கப்பட்டனவும் உயர்ந்தகொடுமுடிகளுமகுளிர்நதமரங்களுமுள்ளனவுமான விளையாட்டிறகுரியபுலமலை, வாராகமலை, விருஷபமலை, ரிஷிமலை, சைத்யகம என்னும் இவ்வைந்து அழகியமலைகள் ஒன்றுசேர்ந்து கிரிவர்ஜமென்னும்உரைக்காபபவைபோலிருக்கின்றன. இவ்விடத்தில் மஹாத்மாவும் கடுந்தவமுள்ளவரும் பீம்புலன்களையும்மீகவும்ஆடக்கியவரும்

* கோதமகோத்திரத்திற் பிறந்தவருமான ¹தீர்க்கதமஸ்என்னும் ரிஷி உசிரான்புத்திரியும் மகதராஜன்மனைவியுமான ஸுதேவ்ஷணையினிடமும் அவள்தாஸியினிடமும் கக்ஷீவான்முதலியபுத்திரர்களை உண்டு பண்ணினார். அநதமுனிவர் 'அந்தஸ்ரோ ஹத்தினால் அந்தக்கிருஹத்தி விருந்துகொண்டு மகதராஜர்களின்வம்சத்தைவிருத்திசெய்தது அந்த ராஜாக்களுக்கு அவர்செய்யும்அருள் தான். அர்ஜுனா ¹முற்காலத்தில் மிகச்சிறந்தபலசாலிகளாயிருந்த அங்கர்வங்கர்முதலியராஜாக்களும் கௌதமராகியதீர்க்கதமஸ் இருக்குமிடத்துக்குவந்து மகிழ்ந்திருந்தனர். பார்த்தனை! கௌதமருடையகிருஹத்துக்குஅருகில் உண்டாயிருக்கும், அரசமரங்களும் லோததிரமரங்களும் செழுமையாகவும் அழகாகவும்வரிசையாகவுழிநுக்கின்ற இருதக்காடுகளைப்பார். சத்துருக்களுக்குத் தாபமுண்டுபுண்ணுபவர்களாகிய அர்ப்புதன் சக்ரவர்பிஎன்னும் இரண்டு ²நாகர்கள் ஓங்கிருக்கின்றனர். ஸ்வஸ்திகன் மணிராகன் இவ்விரண்டுநாகர்களுடைய சிறந்தகிருஹங்களும் இங்கிருக்கின்றன. மேகங்கள் மகததேசத்தைவிட்டுப்போகாமலிருக்கும்படி மணுவேசெய்திருக்கிறார். கௌசிகன் மணிமான்என்னும் நாகர்களிருவரும் ³அனுக்ரஹஞ்செய்திருக்கின்றனர். ⁴பாண்டரம், விபுலம், வகராகம், சைத்யகம், மாதங்கம்என்னும் இவ்வைநதுசிறந்த பர்வதங்களிலும் ஸகலஸிதநர்களின்கிருஹங்களும் மஹாத்மாக்களானஸந்யாஸிகள் ரிஷிகள் இவர்களின் ஆசிரமங்களும் விருஷ்பன், தமாலன், மஹாவீர்யன்என்னும் நாகர்களுடையகிருஹங்களும் கந்தர்வர்கள் ராக்ஷஸர்களின் வீடுகளும் ஐருக்கின்றன. கக்ஷீவானென்னும்முனியின்தவப்பெருமைபிணை ⁵த்போதங்கள்என்றுபெயர்பெற்ற புண்ணியதீர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் ஸித்ததீர்த்தங்களெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. மணிமானென்னும் நாகனைக்கண்டமாத் திரதநிஸூர்லயே மனிதன்சேஷமததையும் ஸுகததையும் அடைவான். இப்படி நாற்புறங்களிலும் வெல்லமுடியாத அழகியநகரத்தையடைந்துதான் ஜராஸந்தன் ஓபபற்றகாரியஸித்தியைநினைக்கிறான். நாம் இப்போது ஸமீபத்தில்தோய் அவன்கர்வத்தைப்போக்கி விடுவோம்” என்றுசொன்னார்.

¹ இக்கதையின் விரிவை ஆதிபர்வம் 418-ம் பக்கத்தில்காண்க.

² நாகர்கள்புருஷநுபியாயிருப்பவர்கள்.

³ காப்பாற்றுக்கின்றனர்.

⁴ விருஷ்பமலை ரிஷிமலை என்றவை பாண்டரம் மாதங்கம்என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ⁵ தவத்தைக்கொடுப்பவை.

இவ்வாறு கிருஷ்ணன்சொன்னபிறகு, கிருஷ்ணனும் பாண்டவர் களுமாகிய பெருஞ்சக்தியுள்ள பிராதாககளைவரும் ஜராஸந்தனுடையநகரத்துக்குச் சென்றனர். மகிழ்ச்சியும் செல்வமுமுள்ள ஜனங்கள்நிரம்பினதும் நல்லுருணத்தாருமநிறைந்திருப்பதும் உத்ஸவச் சிறப்புக்களுள்ளதும் வெல்லமுடியாததுமான கிரிவரஜத்தைச்சேர்ந்தனர். அப்போது அநகரத்தின்வாயிலவழியேசெல்லாமல் பிருஹத்ரதன்வமசத்தாராலும் நகரத்துஜனங்களாலும் பூஜிக்கப்படுவதும் மகத்தேசத்திற்கு அலங்காரமாயிருப்பதுமான உயர்ந்தகுன்றாகிய சைத்யகத்தின்சநதுவழியாகச் சென்றனர். அநதஇடத்திலேதான் பிருஹத்ரதராஜன், மாம்ஸத்தைத்தின்னும விருஷ்பருமமாகவந்த அஸுரனைப் பிடித்துக்கொன்று ஒருமாதம்வரையில் நாதமகாக்கின்ற மூன்றுபேரிகைகளைச் செய்வித்து அவன்தோலினால் அவற்றைக்கட்டித் தன்நகரத்திலுஸ்தாபித்திருந்தான். அநதப்பேரிகைகள் எங்கே முழங்கினவோ அங்கே தேவாகளால் மலர்மாரிபொழியப்பட்டது. அந்தக்கிருஷ்ணர்ஜூனபீமர்கள் அம்மூன்றுபேரிகைகளையும் உடைத்து அநதஊருக்குமதிலாயிருக்கும் சைத்யகமலையினிடம்செல்லத் தொடங்கினர். அப்போது அவர்களையுடைய கோட்டைவரையிலேவிட்டு மகத்தேசத்திற்கு மிக்க அலங்காரமான அநதசசைத்யகமலையினோக்கி விரைவாகநெருங்கிச்சென்றனர். ஜராஸந்தனைக்கொல்லக்கருதின அந்தவீரர்கள் வெகுதூரமாக அழியாமலிருப்பதும் மிக்க அகலமும உயரமுமுள்ளதும் சந்தனங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் எப்போதும் பூஜிக்கப்பட்டதும் திடமாகநிலைபெற்றிருப்பதுமாகிய அம்மலைச்சிகரத்தைப் பெரியகைகளினாலேயே அவன்தலையையுடைப்பதுபோல உடைத்துவிழ்த்தினர். அதன்பிறகு, அவர்கள் உதஸாஹத்துடன் அநநகரத்துக்குள் பிரவேசித்தனர். வேதவகனிலகரைகண்டவரான பிராமமணர்கள் அதேகாலத்தில அபசகுலங்களைக்கண்டு ஜராஸந்தனுக்குத் தெரிவித்தனர். புரோஹிதர்கள் யானேமேலிருந்தராஜாவுக்குத் தீபஹாரத்திசுழற்றினர். பாக்காமசாலியான ஜராஸந்தராஜா அப்போது அநதத்தோஷங்களுருகுச சாந்திசெய்வதற்காகத் தீகக்ஷயிடுத்துக்கொண்டு விரததபையும உபவாஸதையுமடத்தினான். ஜனமேஜயரே! ஸ்நாதகனிபயமளிடுத்துக்கொண்ட கிருஷ்ணனும் அர்ஜூனனும் பீமனும் ஆபுதங்களைவிட்டுக் கைகளைப் ஆபுதங்களாகக் கொண்டு ஜராஸந்தனைடம் புத்தஞ்செய்யக்கருதினவர்களாய் (நகரத்தில்) பிரவேசித்தனர். எல்லாக்குணங்களுமுள்ளதும் வேண்டிய வெல்லம் நிரம்பினதும் விலைபெற்றதுமாயுள்ள பக்ஷணக்கடை பூக்

கடைகளின் மிகுந்த சிறப்பைக்கண்டனா. புருஷோத்தமர்களும் மஹாபலசாலிகளும் மஹாரதர்களுமான அந்தக் கிருஷ்ணர்ஜூன பீமர்கள் ராஜமாரக்கமாகப் போய்க்கொண்டே அநதவீதியிலுள்ள அந்தச்சிறப்பைக்கண்டு புஷ்பக்காரனிடமிருந்து புஷ்பமாலிகளையும் கடையினுள்ளிருக்கும் வர்த்தகனிடமிருந்து கர்ப்பூர்ச்சிமிழையும் கோஷ்டத்தையும் கனிகளையும் பலவநதமாகவெடுத்துப் பூமாலிகளையணிந்து வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பிரகாசமான குண்டலங்களையும் தரித்து, இமயமலையிலுள்ளசிங்கங்கள் மாட்டுத்தொழுவத்தைப் பார்ப்பதுபோலப் புத்திமானான ஜராஸநதன்விட்டைப் பார்த்துக்கொண்டே சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தத்திலுபிரகாசிப்பவர்களான அவர்களுடைய ஆச்சாமரங்களைப்போன்றகைகள் சாரதையும் அகிலையுமணிந்து அழகாக்கினினை. ஆணைகளைப்போன்றவர்களும் பெரும்பாங்களின்தண்டுகள்போல் வளநதவர்களும் அகன்றமார்புகளையுடைப்பவர்களுமான் அவர்களைக்கண்டு பசுததேசத்தவர்களவியப்புற்றனர். அவர்கள், வாயிலவழியைவிட்டு வறிககுதித்து ஜராஸநதன்விட்டிற்புகுந்தனர். புருஷசரேஷ்டாகளான அவர்கள் ஜனங்கள்நிரமபின மூன்றுகட்டுக்களை ததாண்டி அசசமின்றித தாமஉயர்குலத்தேதாரென் னுமகர்வத்தேதாடு ராஜாவினிடமசென்றனர். மஹாரதர்களான அவர்கள், 'ஓ!' என் னுமசொல்லிலுலேயே ராஜாவையழைத்தனர். அர்க்கியபாத்தியங்களுமும் ¹மதுபாக்கமென்ப னும்சிறுறுணவோடு ²பசுவையும்கொடுத்தது உபசரிக்கத்தகுதியுள்ளவர்களும் விசேஷமரியாதைபெற்றநிரூபவாகளுமான அவர்களை ஜராஸநதன் எதிர்கொண்டழைத்துச் சாஸ்திரப்படிபூஜித்தான். ஸமரத்தனை அவ்வரசன் அவர்களைப்பார்த்து, 'உங்களுக்கூலவரவுஉண்டாகட்டும்' என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! அப்போது ஆஜூன னும் பீமனும் மெளனமாகஇருந்தனா. அவர்களுக்குள் சிறந்தபுத்திசாலியானகிருஷ்ணன் ஜராஸநதனைப்பார்த்து, "அரசர்க்கரசே! இவர்களிருவரும் இப்போது ஒருவிரதம்வஹித்திருப்பதனால் நடுஇரவுக்குமுன் பேசலாகாது அதன்பிறகு உன்னுடன்பேசுவார்கள்" என்றுசொன்னார். ஜராஸநதன் அவர்களைத் தன்யாகசாலையில்இருக்கச்செய்து தன் ஆரண்

¹ மதுபாக்கமென்பது ஜலம் ஸ்வல்பமும்; சயிர நெய் சர்க்கரைஸமனும் தேன்ஸ்வலாவற்றிலும் அதிகமுமாகச்சேர்த்துச்செய்யப்பட்டது.

² யோக்கியர்களான வேதவித்துக்கள் வந்தபோது கணறையாவது பெரியவிருஷப்பதையாவது ஆட்டுக்கிடாயையாவது மதுபாக்கத்தேதாடு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆபஸ்தம்பர்சொல்லுகிறார்.

மனைக்குச்சென்றான். பிறகு அர்த்தராததிரிகாலம்வந்தபோது அந்தப் பிராமணர்களிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! யுத்தங்களில்ஜாயிப்பவனான அந்தஜராஸரதன், ஸ்ராதகர்களான பிராம்மணர்கள்வந்திருப்பதாக அர்த்தராத் திரிவேளையிற்கேட்டாலும் அவர்களையெதிர்கொண்டழைப்பதை விரதமாகவைத்திருந்தானென்பது உலகப்பிராஸித்தம். அந்தராஜச் சேஷ்டனான ஜராஸரதன் அவர்கள் அற்புதமான வேஷத்தோடிருப்பதைக்கண்டு மரியாதைசெய்து திகைத்துநின்றான். பரதசேஷ்டரும ராஜசேஷ்டருமான ஜனமேஜயரே! சத்துருக்களையழிப்பவரான அந்தப்புருஷசேஷ்டர்களுள்ளாரும் ஜராஸரதராஜாவைக்கண்டவுடன், “ராஜாவே! மங்களமுண்டாகட்டும்; க்ஷேமமுண்டாகட்டும்” என்றுசொல்லி அவ்வரசனைப்பார்த்தும தமமில் ஒருவரையொருவாபாசத்தும் அங்கேநின்றனா. ஜனமேஜயரே! ஜராஸரதன் அவவாறு பிராமணவேஷத்தால் மறைந்திருக்கும் அந்தபாண்டவர்களுடும் கிருஷ்ணையுட்பார்த்தது, “உட்காரலாம்” என்றுசொன்னான். உடனே அமமூன்றுப்புருஷசேஷ்டர்களும மஹாயாகத்தின் மூன்று அக்னிகளைப்போல ஒளியினால் மிகப்பிரகாசித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயரே! ஸத்தியநதவறாதவனான ஜராஸரதன், தகாதஅலங்காரங்களைசெய்து வேஷமெடுத்ததுக்கொண்டதனால் உருமாதிரியிருந்த அவர்களையிகழ்ந்து பேசலானான். “இமமானிடலோகத்தில் ஸ்ராதகவிரதம் வலித்திருக்கும் பிராமணர்கள் வெளிப்படையாகப் பூமலைசூடிச் சாந்தணிரதிராரென்று எனக்குரன்றாகத்தெரியும். நீங்களயாவா? பூமலைகளையணிரதும் கைகளில் நாண்உரைந்த காய்ப்புக்களினால் க்ஷத்திரியசக்தியின் குறிப்புக்களைத்தாங்கியுமிருக்கிறீர்கள்; பிராமணர்களுன்று சொல்லுகிறீர்கள். இவ்வலகத்தில் இவ்வாறு வெள்ளாடையுடுத்து வெளிப்படையாகப் புஷ்பசந்தனங்களைத்தரித்திருப்பவர்கள் க்ஷத்திரியர்கள் தாமென்று எனக்குச் செவ்வையாகத்தெரியும். நீங்கள்யார்? உண்மையைச்சொல்லுங்கள்; ராஜாக்களிடத்தில் உண்மைதான் மேன்மையாகும்; ராஜாபராதத்தில் அச்சமின்றிச சைதயகமலையின்சுகரததையுடைத்து வாயிலேவிட்டு வேறுவழியால் இரதவீட்டில் ஏன்றுழைந்தீர்கள்? மேலும் பிராம்மணருக்குச்சொல்லின்வண்மையதிகம்; உங்களுடையஇரதச்செய்கை உங்கள்வேஷத்துக்கு மாறியிருக்கிறது. இப்போது உங்களெண்ணமயாது? சொல்லுங்கள்; இவ்வாறு என்னிடம்வந்தும் சாஸ்திரப்படி நான்செய்தமரியாதையை நீங்களேன் பெற்றுக்கொள்ளவில்லை? என்னிடமவந்தகாரியந்தான் யாது?” என்

‘ரூன். அவன் இவ்வாறு சொல்ல, சிறந்த அபிப்பிராயமுள்ளவரும் பேசுவதில் ஸமர்த்தருமான கிருஷ்ணன் மதுரமும் கமபீரமுமான மறுமொழிகூறலானான்.

“ராஜாவே! மனிதர்களுக்குப் பிரபுவே! நீ, எங்களை ஸ்நாதகப் பிராமணர்களைன்றே ஆறி. ராஜாவே! ஸ்நாதகவிரதமுள்ளவர்கள் பிராமணராகவும் கூத்திரியராகவும் வைசியராகவும் இருக்கலாம். இவர்கள் ஒவ்வொருவருட்பாருக்கும் சிறப்பான நியமங்களும் யாவருக்கும் பொதுவான நியமங்களுமுண்டு. சிறப்பான நியமமுள்ள கூத்திரியன் தான் எப்போதும் சீவரியதையைடைவான். புஷ்பங்கள் தரித்த வரிடத்தில் லக்ஷ்மி ஸ்திரமாயிருக்கிறாள். அதனால் நாங்களை புஷ்பங்களே தரித்திருக்கிறோம். கூத்திரியன் கைவன் மையுள்ளவன் தான்; சொல்வன் மையுள்ளவனாகான். பிருஹதரதபுதரனே! ஆதலால், கூத்திரியன் வாக்குக் கமபீரமாயிராதென்று சொல்லப்படுகிறது. பிரம்ம தேவாதமது சக்தியை கூத்திரியர்களின் கைகளிலவைத்திருக்கிறார். ராஜாவே! அதை நீ பாராகவிருமபுகிருயாயின் இப்போதே பார்க்கலாம்; ஸநதேஹில்லை. தைரியமுள்ளபுருஷர்கள் சத்துருவின் வீட்டில் வாயிலல்லாவழியாலும் மிதநீரர்களவீட்டில் நோவழியாலும் பிரவேசிக்கின்றனர். அநதத்தாமப்படி இவையெல்லாம் வழிகள் தாம். நாங்கள் காரியத்தோடு சத்துருவின் வீட்டிற்கு வந்து அவனிடம் அகிதிகூறையைப்பெற்றுக்கொள்ளமாட்டோம். இஃது எங்கள் உறுதியான விரதமென்று நீயறி” என்றார்.

இருபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந்த வ த ப ர் வ ம். (தோட்கீசீ.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் ஸம்பாஷணம் நடந்தபிறகு ஜராஸந்தன் யுத்தத்துக்கு ஆரம்பம்செய்தது.)

ஜராஸந்தன், “ஓ! பிராமணர்களே! உங்களோடு நான் விரோதஞ்செய்துகொண்டது எப்பொழுதென்று எனக்கு நினைவில்லை. ஆராய்ந்து பார்த்து உங்களுக்கு நான் தீங்கு செய்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை. தீங்கு செய்திருந்தால் என்னைக் குற்றமில்லாதவனாக

1 மூலத்தில், ‘ஸ்நாதகப்பிரம்மணர்களையும் எங்களையும் நீபகுத்தறி’ என்ற கருத்தும் அடங்கியிருக்கிறது.

2 ஆசீர்வாதம்செய்ததனால் குற்றமில்லாதவனாக நினைத்ததாகிறது.

நீங்கள் நினைப்பதெவ்வாறு? ¹சத்துருவென்றே சொல்லுங்கள். ²இத தானே சான்றோர் ஒழுக்கம். அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும் கெட்டுப் பதனென்றே மனம்கொதிப்பது. தாமர தெரிந்தவனும மஹாரதனு மாயிருக்கும் க்ஷத்ரியன் இதற்கு மாறாக நடந்து குற்றமில்லாதவனிடத் தில் குற்றத்தை ஏற்படுத்துவானாயின், அவன் தனது புண்ணியலோகங் களைக்கெடுத்துக் கொண்டு பாவகதியையடைகிறான். ஸந்தேஹமில்லை. ஒழுங்காக நடப்பவர்களுக்கு க்ஷத்திரியதாமரதான் மூன்றுலோகங் களிலும் சிலாக்கியமானது. தாமர தெரிந்தயாவரும் (க்ஷத்திரியதர்மந் தனிர) மறறததர்மத்தைச் சீராகிப்பதில்லை அப்படியே மனவுறுதி யோடு என்க்ஷத்திரியதர்மத் திலிருந்து கொண்டு பிரஜைகளுக்குத் தீங் குஞ்செய்யாமலிருக்கும் என்னைப்பற்றி நீங்கள் (பேசல்) தவறுதலாகப் பிதற்றுவதுபோலிருக்கிறது” என்று சொல்ல, கிருஷ்ணன் சொல்ல லானார். “சிறாதகைகளை யுடையவனே! குலத்தைத் தாங்குகிறவனாகிய ஓர் ஒப்பற்றமனிதன் தன்குலத்தோரின் காரியத்தைத் தானெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய கட்டளையினால் நாம் உன்னையெதிர் ததுவந்திருக்கிறோம். ராஜாவே! இந்த உலகத்திலுள்ள க்ஷத்திரியர் களை நீ பஸியாக்கக்கொண்டுவந்திருக்கிறாய். அநதக்கொடிய குற்றத்தை யுண்டாக்கியபின் நீ குற்றமில்லாதவனாகினை தனக்கொள்வது சீப்படி? ராஜசேஷ்டீசின! ராஜாவாயிருப்பவன் ஸாதுக்களான ராஜாக்களைத் துன்பஞ்செய்யலாமா? நீ அநத ராஜாக்களைப் பிடித்து ருத்திரபகவா னுக்குப் பஸியாகக்கொடுக்க நினைத்திருக்கிறாய். பிருஹதரதபுத்திர னே! உன்றாறசெய்யப்பட்ட அநதப்பாவம் எங்கனையும் சேரும். ஏனெனில், நாங்கள் தர்மத்தைச் செய்பவாகள். தாமததை காண்பிப் பதில் சக்தியுள்ளவாகள். பிருஹதரதபுத்திரனே! அதற்காக இப் போது உன்னிடமவந்திருக்கிறோம். மனிதர்களைக்கொன்று யாகம் செய்வதை ஒருகாலும் கண்டதில்லை. அவ்வாறிருக்க நீ மனிதாக னைத் தேவரானசங்கரருக்குப் பஸிக்கொடுக்க நினைப்பதெப்படி? ஜரா ஸந்தா! பயன்படாத அறிவுள்ள நீ செய்வதுபோல வேறெவன் ஒரே குலத்திற்பிறந்து தன்குலத்தோருக்கே பசுக்களென்று பெயரிடுவான்? எவ்வெவன் எந்தொருதககாலத்தில் என்னென்ன கர்மத்தைச் செய்கி ருனோ அவனவன் அதனதன் பயனை அநதநதக்காலத்திலேயே அடை வான். ஆதலால், துக்கப்பட்டுவரிடத்தில் பரிதாபமுள்ள நாங்கள்

¹ சத்துருவான என்னைக் குற்றமற்றவனாக நினைப்பீதெவ்வாறு? அதைச் சொல்லுங்கள் என்பது பழைய உரை.

² ஸத்தியம் சொல்வது.

'குலத்தோர்விருத்தியின்நிமித்தமாகவே குலத்தோரைநாசஞ்செய்கிற உன்னைக்கொல்ல இங்கேவநதோம். ராஜாவே! இவ்வுலகத்தில் கூழ்த்திரியர்களுக்கொரு வேறுஆண்பிள்ளையிலையென்று நீநினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாயே, அஃது உன்னுடைய பெரும்புத்திமாறாட்டம். ராஜாவே! தன்குலத்தையறிந்த உயாதமனமுள்ள எந்தகூழ்த்திரியன் யுத்தத்தினால் நேரிடுவதும் சாசுவதமானதும் ஒப்பற்றதுமான ஸ்வர்க்கத்ததைவிரும்பமாட்டான்? மனிதர்களிற்கிறந்தவனே! கூழ்த்திரியர்கள் ஸ்வர்க்கத்ததைக்கருதியேதான் யுத்தங்களென்னுமயாகங்களில் தீகைச்செய்துகொண்டு உலகங்களைஜயிக்கின்றனரென்பதை நீயறி. விரிவானவேதமும ஸ்வர்க்கத்திறகுக்காரணம். பெரும்புகழும் ஸ்வர்க்கத்திறகுக்காரணம். தவமுடி ஸ்வர்க்கத்திறகுக் காரணம். ஆனால், யுத்தத்திலமரணம் ஸ்வர்க்கத்திறகுத்தவறாதகாரணம். இந்த யுத்தமரணநான் வைஜயநதமென்னுமஇருகிரனுடைய அரண்மனை. இதனுண்டான குணங்களிரமபின் தேவேந்திரன் அஸூர்களை வென்று எப்போதும் உலகங்களைக்காப்பாற்றுகிறான். உனக்குநேர்ந்திருப்பதுபோல ஸ்வர்க்கத்துக்குமாரக்கமாய் (எங்களைஓடுஇப்போது நோந்திருக்கிற) யுத்தம் மறறவனுக்குநேரிடும? ராஜாவே! மகத்தேசத்துலேனைகள் மிகுதியாயிருப்பதனால் அசசேனைமிகுதியையே பலமாகநினைத்துக் காவல்கொண்டு பிறரையவமதிக்காதே. ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தும் சக்தியிராது. ராஜாவே! உனக்குசசரியானதும் உனக்குமேற்பட்டதுமாகிய பராக்ரமமிருக்கிறதை எதுவரையில் நீ அறியவில்லையோ அதுவரையில்தான் பராக்ரமம் உன்னுடையது. ராஜாவே! உன்பராக்ரமம் எங்களால் தாங்கக்கூடியதுதான். அதனால் உனக்குச்சொல்லுகிறேன். மகதராஜாவே! உனக்குசசரியானவர்களிடத்திலும்படும் கோபத்தையும் அகங்காரத்தையும்ஒழித்துவிடு. பிள்ளைகளுடனும் அமைச்சர்களுடனும் சேனைகளுடனுஞ்சேர்ந்தது யமலோகமபோகாதே. இவ்வுலகத்தில் தமபோத்பவன், கார்த்தவீரியன், உத்தரன், பிருஹதரதன்என்னுமிவ்வரசர்கள் தமக்குமேற்சிறந்தவரை அவமதித்துத்தான் சேனைகளோடு அழிந்ததுபோயினர். நாங்கள் உன்னை மோசமாகக் கொல்லக்கருதினவர்கள்; உண்மையில் பிராமணர்களல்லோம். நான் யீம்பாறிகளுக்கும ஈசுவரனான வாஸுதேவன். இவ்விரண்டுவிரபுருஷர்களும் பாண்டுபுத்திரர்கள். இவர்களுக்குமாமன்மகனுழ் உனக்குப்பகைவனுமான கிருஷ்ணனென்று

¹ மரணத்துக்கஞ்சாமல் யுத்தஞ்செய்ப்பவன் இத்திரபதத்தையும் ஜயத்தையும் அடைவானென்பது கருத்து.

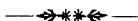
என்னையறி. மகதராஜாவே! உன்னைச் சண்டைக்கழைக்கிறோம். நின்முசண்டைசெய்; ராஜாக்களெல்லாரையுமாவதுவிடு; நீயாவது யமலோகத்திற்குசெல்” என்றுசொன்னார்.

ஜராஸநதன் இதைக்கேட்டுக கேர்பங்கொண்டு பேசத்தொடங்கினான். “நான் கமஸனல்லேன்; பிரலம்பனல்லேன்; பாணனல்லேன்; முஷ்டிகனல்லேன்; நரகனல்லேன்; இந்தரதபனனல்லேன்; கேசிபல்லேன்; சூதனையுமல்லேன்; காலயவனனுமல்லேன்; அவர்க ளல்லரோ உன்னுடையுத்தத்தில கொல்லப்பட்டவர். நீ இடைக்குலத்திற்பிறந்தவன். உன்முனஜாதியைநினை. நீ நமமிடமபயநதோடி நாடோடிமனிதனைப்போலப் பிறப்பிடமானமதுரையைவிட்டுக் கடல் திவைச்சார்ந்தாபன்றோ? கிருஷ்ண! அப்படிப்பட்ட நீ, இப்போது கார்காலமகடநதபிறகு மேகமகாஜிப்பதுபோல வீணாகக்காஜிக்கிறாய். மாதவா! உன்னைக்கொன்று என்மருமகனும் உகரஸேனன்புத்ரனும் சிறநதபுத்திமானுமாகிய கமஸன்கடனை இப்போதே தீர்க்கப்போகிறேன். உன்னையும் உனக்குவேண்டினவர்களையும் கொல்வதற்காக உன்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய எனக்கு நெடுநாளாகவிருப்பமிருந்தது. நல்லகாலமாதலால், இரத்திராதிதேவர்கள் என்ஆரம்பத்தைப் பயன்படச்செய்தனர். கோவிந்தா! இந்தப்பிரமஸேனனும் அர்ஜுனனுமாகிய இருவரும் அசக்தர்கள். நான் இவர்களை யுத்தத்தில்பிடித்து ஒருசின்கம சிறியமிருகங்களைக் கொல்வதுபோலக் கொல்வேன்” என்றான். அநதஜராஸநதன் கோபமுண்டு காஜித்தபோது அங்கிருநத எல்லாப்பிராணிகளும் நடுங்கின. அப்போது ஸ்ரீபகவான், “ஜராஸந்தா! ஏன்காஜிக்கிறாய்? நீசொலவதைச் செய்கையால்நடந்து. ராஜாக்களுள் இழிவானவனே! அமைச்சர்களுடனும் புத்திரர்களுடனும் உன்னை நான் இப்போது சண்டையில் எனதுகட்டையைசெய்ய்பவர்களான இவ்விருபாண்டவாசுலாவ கொல்லுமிககப்போகிறேன். நீ, எப்பாடுபட்டாலும் உயிரோடு உன்நகரத்தில் பிரவேசிக்கமாட்டாய்” என்றுசொன்னார். அநதகசீகட்ட ஜராஸநதன், “நான், ராஜாக்களில் எவரையும் ஜயிக்காமல்கொண்டுவந்திருக்கவில்லை. என்னுடையிக்கப்படாதளதிரியா? கிருஷ்ண! கூத்திரியன் பராக்ரமத்தினால் பிறரைஜயித்தது அநாகளவிஷயத்தில் தன்இஷ்டப்படி நடப்பதே அவனுக்குநியாயமானவிருத்தியென்று தெரிந்தவா சொல்லுகின்றனர் கிருஷ்ண! கூத்திரியர்களைவிடவிரததை மறவாத நான் ராஜாக்களைத் தேவஸுக்குப்பவியாகதிச்சயஞ்செய்து இப்போது பயத்தினுல்விடுவதேது? நான் வேளையைவருத்துக்கொண்டு

‘எதிரிலேனையோடு யுத்தஞ்செய்வேன். ஒருவனோடொருவனாகவும் யுத்தஞ்செய்வேன். இருவர் அல்லது மூவரும் தனித்தனியேவந்தாலும் சேர்ந்துவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்வேன்’ என்றுசொன்னான். ராஜாவானஜராஸந்தன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பயங்கரமானசெய்கையைபுடைய கிருஷ்ணபீமார்ஜுனார்சனோடு யுத்தஞ்செய்யக்கருதி உடனே தன்புத்திரனாகிய ஸஹதேவனென்பவனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்யக் கட்டினையிட்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஜராஸந்தன் அநதயுத்தமநேர்தபோது பாண்டிலோகத்திலுள்ளமனிதரால் கௌரவிக்கப்பெற்ற ஹம்ஸன் டிபகனஎன்னும் இரண்டுபெயர்கள் உமக்குசொன்னேனே, அநதபெயர்களுள்ள கௌரிகன் சித்ரஸேனென்னும் இரண்டுஸேனாபு, நிகளையும் நினைத்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! பிரபுவும் ‘புருஷோத்தமரும மதுவென்னும் அஸுரனே ஸம்ஹரிதவரும பலராமருக்குஜீனையரும ஸத்தியஸந்தரும ஞானவான் களிற்சிற்றதவீருமான கிருஷ்ணபகவான் பலவான்களிற்சிற்றதவனும புலியைப்போலப் பூமியில பயங்கரமானபராக்கமமுள்ளவனுமாகிய ஜராஸந்தராஜன் யாதவவமசத்தரால் கொல்லப்படத்தகாதவனும் வேறொருவனுக்குப் பாகமாகக் குறிப்பிடப்படவனுமாயிருப்பதைநினைத்து, பிரமமதேவரின் கட்டையைக் கௌரவிப்பதற்காகத் தாமே அவனைக்கொல்ல யத்தனிக்கவில்லை.

இருபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

ஜ ரா ஸ ந் த வ த ட ர் வ ம். (தொடர்கீச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும் ந்வேஷம்வந்தகாரணத்தை ஜனமேஜயர்கேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயா, “வைசம்பாயனரே! கிருஷ்ணனும் ஜராஸந்தனும் மாகிய இருவருக்கும் யானுகாரணமபற்றி ஒருவருக்கொருவர் விரோதமுண்டாயிறதா? கிருஷ்ணன், ஜராஸந்தனால் யுத்தததில் எவ்வாறு ஜயிக்கப்பட்டனர்? கமஸன் ஜராஸந்தனுக்கு என்னமுறையாகிறான்? கமஸன் நிமித்தமாகவன்றோ ஜராஸந்தன் கிருஷ்ணனுக்குப்பகையாரியானான். இவற்றையெல்லாம் எனக்குத் தெளிவாகச்சொல்லக்கடவீர்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“உக்ரஸேனனுக்குமநதிரியும் டிஹாபுத்திசாஸியுமான வஸுதேவரென்பவர் யாதவவமசத்திற்பிறந்தவர். கௌரவரே! உக்ரஸேன

னுடையபுத்திரர்கள் அனேகர்களில் ஜ்யேஷ்டபுத்ரனாகமஸன் சிறந்தபலசாலியும் எல்லா அஸ்திரங்களும் தெரிந்தவனுமாயிருந்தான். மிகப்புகழ்பெற்றவளாகிய ஜராஸந்தன்புதல்வி கம்ஸனுக்குமனைவியானாள். புத்திசாலியான ஜராஸந்தன் ராஜ்யத்தையே பரிசமாகவாங்கிக்கொண்டு அவனைக்கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அந்தஜராஸந்தனுக்காக அந்தக்காலத்தில் உக்ரீஸைனுடையமந்திரிகள் அவன்மைந்தனாக கம்ஸனுக்கு மதுரைப்பட்டாபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்தக்கம்ஸன் கொடியபராக்கரமமுள்ளவனாயிருந்தான். சீசுவரியத்தின்மிகுதியினால் கர்வமடைந்தும் தேகபலத்தினால்விவேகமற்றுமிருந்த அந்தக்கம்ஸன் அப்போதே தந்தநதையைநிக்ரஹித்தது மந்திரிகளுடன் அந்தராஜ்யத்தைஆண்டான். புத்திவீனானாகிய அந்தக்கம்ஸன் வஸுதேவரிடம் ராஜ்யகாரியத்தைக்கேட்கவழிவலை; அவருடன்கேர்ந்து அந்தராஜ்யத்தை வியாயமாகப் பரிபாலனஞ்செய்யவழிவலை. ஆகிலும், அஸுரராஜாவான அந்தக்கம்ஸன், தேவகன்டுபண்ணாகிய தேவகியை வஸுதேவருக்குப் பாரியையாக அன்புடன் விவாகஞ்செய்வித்தான். ஜனமேஜயரே! அவனை சதத்திலேற்றி அழைத்துக்கொண்டுபோகும் போது ராஜாவானகம்ஸன், தானும் வஸுதேவருடன் சதத்திலேறினான். அப்போது, “கம்ஸா! எந்ததேவகியை இப்போது விவாகஞ்செய்வித்து நீ அழைத்துக்கொண்டுபோகிறாயோ அவளுடைய எட்டாவதுபுத்திரன் உனக்கு யமனாகப்போகிறான்” என்று ஒருதேவதூதனுடையவாக்கு ஆகாயத்திலுண்டாயிற்று. அந்தவாக்கை வஸுதேவரும் கேட்டார்; ராஜாவானகம்ஸனும் கேட்டான் மிகவும் துஷ்டபுத்தியுள்ளராஜாவான கம்ஸன் உடனே தேரைவிட்டிறங்கிக் கூரானகத்தியைஉருவிக்கொண்டு தேவகிபின்தலையைதழுணிக்க யத்தனித்தான். ஜனமேஜயரே! அப்போது சிறந்தபுத்தியுள்ள அந்தவஸுதேவர் சிரித்துக்கொண்டு கோபத்தினால் பரவசங்கொண்டகம்ஸனை நயமாக ஸமாதானப்படுத்தத்தொடங்கினார். “ராஜாவே! பெண்ணைக்கொல்லத்தகாதென்று தர்மசாஸ்திரங்களில்லாம் கூறுகின்றன. குற்றமற்றவனாக மெல்லியவளுமான இந்த பெண்ணை நிஷ்காரணமாகக் கொல்லுகிறாய். ராஜாவே! இவளிடத்தில் உனக்குண்டான பயத்தை நின்றிடுத்தெய்துகொள்ளவும் இவளையும் உன்தாமத்தையும் காப்பாற்றவும் கூடும. ராஜாவே! அக்காலத்தில் இவளுடைய எட்டாவதுகர்ப்பத்தை, உபரிஸவாநனுடன் நீயழித்துவிடலாம். அப்படிச்செய்வதனால் உனக்குநேர்ந்த ஆபத்தை விலக்கினதாகும்” என்றார். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு வஸுதேவரால் உரைக்கப்பட்ட அந்

தச்சூரவேனபதியானகம்ஸன் அப்போது அவர்சொல்லை அங்கீகரித்தான். பிறகு தேவகிக்கு ஸூர்யனுக்கொப்பான ஒளியுள்ளகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். கம்ஸன் அந்தக்குமாரர்களுையெல்லாம் பிறக்கப் பிறக்கக்கொன்றான். பிறகு¹ பலராமர் அந்தத்தேவகிக்கு ஏழாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவே! ராஜாவான யமன்தனதுமாயயினால் அந்தத்தேவகியின் ஒப்பற்றகர்ப்பதை² இழுத்து ரோஹிணியின் வயிற்றில்வைத்தான். செவ்வையாக இழுக்கப்பட்டதனால் அவர் ஸங்கர்ஷணரென்றும் பலத்திற்சிறந்தவராதலால் பலதேவரென்றும் சொல்லப்படுகிறார். பிறகு கண்ணன் அவளுடைய எட்டாவது கர்ப்பமாக உண்டானார். ராஜாவான கம்ஸன் அந்தக்கர்ப்பத்தின் விஷயத்தில் அதிகமாகக் காவலைச் செய்தான். பிரஸுவகாலத்தில் வஸுதேவரைத் தவறிப்போகாமல் காவல்காப்பதற்காகக் கொடியவேலை செய்பவனாகிய உக்ரனென்னும் மந்திரி கம்ஸனால் நியமிக்கப்பட்டான். பிறந்தமாதிரத்தில் கண்ணனை அவர்பிதாவான வஸுதேவர் எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒருயாதவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவன் பெண்ணை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டுவந்தார். ராஜாவான கம்ஸன் தேவதூதன் சொன்ன சொல்லைப் பொறாமலிருந்ததனால் வஸுதேவர் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனை இடைச்சேரிப்பிற்கொடுத்துவிட்டார். கிருஷ்ணனும் நீருக்குள் தாமரைபோலவும் கட்டைக்குள் தீபோலவும் கம்ஸனாலறியப்பட்டாமல் ஆயர்களிடம் ஒளிந்துவளர்ந்தார். சிறந்தகைகையுடையவனும் பராக்ரமத்தினாலும் பலத்தினாலும் விருத்தியடைகிறவனுமான கம்ஸன் இடையர்களுெல்லாரையும் பீடித்தான். அவனால் பீடிக்கப்பட்ட கோபாலர்களில் கம்ஸன்பயத்தினால் சிலரும கண்ணன்மேல் விருப்பத்தினால் மற்றவரும் கூட்டங்கூட்டமாகத் தாமரைக்கண்ணனாகிய கண்ணனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! உக்ரவேனனுக்கன்புள்ளவரும் மஹாபலசாலியுமான அந்தவாஸுதேவர் பலராமரை ஸஹாயமாக அடைந்த போஜராஜாவான கம்ஸனையும் அவன் ஸஹோதாரர்களையும் யுத்தத்தில்கொண்டு வெற்றியடைந்து அந்தராஜ்யத்தில் உக்ரவேனனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தார். ராஜாவே! கண்ணனால் யுத்தத்தில் கம்ஸன்கொல்லப்பட்டதைக்கேட்டவுடன் ஜராஸந்தன் கம்ஸன்மகனைச் சூரவேனராஜ்யத்திற்கு³ அதுபதியாகச் செய்து

1 இந்த இடத்தில் உத்தராதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது; கிருஷ்ணசாரியர் பதிப்பின்படி யிதச்சிறந்தவரான பலராமர் என்பது பொருள்.

2 பகவான் தமது யோகமாயயினால் இழுத்து ரோஹிணியின்கர்ப்பத்தில்கவைத்தாரென்று ஸ்ரீபாகவதத்திலும் ஹரிவம்சத்திலும் சொல்லப்படுகிறது.

3 இந்தக்கதை, பாஷுவதம் ஹரிவம்சங்களில் இல்லை.

தான். ஜனமேஜயரே! அநதஜராஸநதன் பெரியஸேனையைக்கிளப பிக்கிருஷ்ணனைத்தடுத்ததன் பெண்ணின்மகனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வித்தான். சிறந்தபராக்காமமுள்ள அநதஜராஸநதன் பெருஞ்சேனையைச்சேர்த்துகொண்டு அங்கே உக்ரஸேனையும் யாதவர்களையும்பீடித்தான். கௌரவரே! இதுபற்றித்தான் ஜராஸநதனுக்குக் கிருஷ்ணன்மேல் விரோதமுண்டாயிற்று. அரசர்க்கரசே! செல்வம்நிரம்பிய அநதஜராஸநதன் தான்பிரார்த்தித்துக்கொண்டவிஷயத்துக்காக, பட்டாபிஷேகஞ்செய்துகொண்ட அரசர்களைப் பவிகொடுத்து, தேவச்சேஷ்டரும் தோலாடையுடுத்தவரும் முக்கண்ணருமாகிய மஹாதேவரை ஆராதிப்பதற்காகத் தன்னுலையிக்கப்பட்டஅரசர்களைச் சிறையிலவைத்தான். 'பரதச்சேஷ்டரே! இவையெல்லாம் நடநதவாறு உமக்குச்சொல்லப்பட்டன. " அநத ஜராஸநதராஜா பீமஸேனனால் எவ்வாறுகொல்லப்பட்டானென்பதைக் கேளும்.

இருபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

ஜராஸந்தவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீமனுக்கும் ஜராஸந்தனுக்கும்நடந்த கைச்சண்டையில் ஜராஸந்தன் சோர்ந்தது.)

பிறகு பீம்புலன்களின் அறிவுக்கும் எட்டாதவரும் யதுவம்சத்திலவதரித்தவரும் சிறந்தவாக்குள்வருமாகிய உண்ணபிரான் யுத்தஞ்செய்ய மனதிலிச்சயம்செய்துகொண்ட அநத ஜராஸநதனைப்பார்த்து, "ஓ! ராஜாவே! எங்கள்மூவரில் எநதஒருவனோடுயுத்தஞ்செய்ய உன்மனதில் விருப்பமிருக்கிறது? எவன் யுத்தத்திற்கு ஸித்தமாயிருக்கலாம்?" என்றுகேட்டார். 'இவ்வாறு அவர்சொன்னபின் சிறந்த பராக்கிரமமுள்ளவனும் மகததேசாதிபதியுமான ஜராஸந்தராஜன் கிருஷ்ணனைக் கோபாலனென்றும் ஆர்ஜுனனைச் சிறுவனென்றும் நினைத்து அவ்விருவரையும்விட்டுவிட்டுப் பீமஸேனன் உயர்ந்தகதாயுத்தத்தை தரித்திருப்பதையும் அவன்தேக்பலத்தையும் கேட்டிருநததனால் ஸநதோஷமடைந்து அவனுடன் யுத்தத்தை வேண்டினான். கோரோசனை பூமாலேமுதலான மங்களத்திரவியங்களையும் கலைப்பைத்தீர்க்கின்றவையும் மூர்ச்சையைத்தெளிவிக்கின்றவையுமான சிறந்தஒளஷதங்களையும் புரோகிதர்எடுத்துக்கொண்டு, யுத்தஞ்செய்யக்கருதின ஜராஸந்தவரிடம்வந்தார். புகழ்பெற்ற அந

தப்பிராமம்ணரால் மங்களகாரியங்கள் செய்யப்பெற்ற ஜராஸநதராஜன் கூத்திரியதாமத்தை நினைத்து யுத்தஸன்னாஹமசெய்தான். அந் ஜராஸநதன் கிரீடத்தைக்கழற்றித் தலைமயிரைவாரிகொண்டு கரை புரளும் கடல்போலெழுந்தான். பயங்கரமான ப்ராக்ரமமுள்ளவனும சிறந்த யுத்தியுள்ளவனுமான ஜராஸநதன், பீமனைநோக்கி, “பீமா! உன்னுடன்கூட யுத்தமசெய்வேன். மேலானவனிடத்தில் தோற பதும் சிலாககியம்” என்றுசொன்னான். பகைவரையடக்கும் சிறந்தபராக்ரமசாலியான ஜராஸநதன் இவவாறுசொல்லிப் பலாஸுரன் இருகிரையெதிர்த்துபோலப் பீமனைநோக்கிநின்றான். அப்போது பலவானபீமனைன் கிருஷ்ணனுடன்கலந்து ஆலோசனை செய்து, அவரால் மங்களகாரியங்கள்செய்யப்பெற்று ஜராஸநதனோடு யுத்தஞ்செய்யசேர்ந்தான். அதன்பிறகு புருஷசரேஷ்டாகளாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களும் மிகுந்தஉதலாஹத்தாடன் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதிக்கைகனையே ஆயுதங்களாகக்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது ஒருவர்க்கொருவர் முத்விலகைபிடித்துப் பிறகுபாதவநனஞ்செய்து தோளிறகட்டின்கச்சை அசையுமபடி அடிக்கைகவிழை விலாபபுறங்களில் தட்டிக்கொண்டனர். ஜனமே ஜயரே! இருகைகளாலும் பலமுறைதோளதட்டி ஒருவரையொருவர் இடித்து அங்கத்திலை அங்கத்தைக்கட்டி மறுபடியும் தோளதட்டிச் சித்ரஹஸ்தங்கள் முதலியவற்றைச்செய்து ஒருவர்க்கொருவர் கச்சைகளுக்குள் கைகளை நுழைத்தனர். கழுத்திலுமகன்னத்திலும் நெருப்புப்பொறிபறக்க அடிப்பதனால் இடிமுழக்கத்தை யுண்டாக்கினர். கயிறறிறாகட்டுவதுபோலக் கைகளினுல்கட்டுவதாகிய பாகு பாசம்முதலிய கட்டுகளைக்கட்டிக் கால்களினுல² தலையில்உதைத்து மார்பில கையாலறைந்து இருகரங்களை யுமகோததுத தலையில் அறைவதாகிய பூர்ணகுபமென்ஹம் அடியையும ஒருவரும்செய்தனர். கையினுல்கையெருருக்கி யானைகள்போலவும் மேகங்களபோலவுமகாஜித்துக்கொண்டு, கைகளையே ஆயுதங்களாகவைத்துக்கொண்டிருவரும் கையறைவிழுமபொழுது விம்மங்களைப்போலக் கோபித்துப்பாத்து ஒருவரையொருவர் இழுத்திழுத்து யுத்தஞ்செய்தனர். அவ்விரவரும் உடம்பினுல் உடம்பைக்கசக்கியும் கைகளோடுகைகளைப்பிண்ணியும் வயிற்றிலும் இடுபிடிம விலாபபுறங்களிலும் ஒருவரையொருவர்

¹ மிகுந்தயிற்சியினுல் வெகுவிரைவாகக் கைகளைமேலும்கீழும்குறுக்கி ஹம் நீட்டல்மடக்கல் முதலியவை.

² நரம்புகளை உதைத்துஎன்பதுபழையஉரை.

பிடித்தெறிந்தனா. நன்றாகப்பயின்ற அவ்விருவரும் உடம்பைச்சுருக்
கிக்கொண்டு தமதுவயிற்றிற்குககீழேயும் கழுத்திலேயும் மார்பிலே
யும் கையைப்போட்டுத்தள்ளினா. உலகத்திலுள்ள சிற்றநகைச்சண்
டைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ப்ருஷ்டப்பங்கதையும் செய்த
னர். இரண்டுகைகளினாலுண்டாகும் 2ஸம்பூர்ண மூர்ச்சையையும்
பூர்ணகுடம்பம், 3திருணபீடம், 4பூர்ணயோகம், 5முஷ்டிகம் முதலான
யுத்தங்களையும் தங்கள்ஸாமாத்தியத்தை ஒருவர்க்கொருவர் காண்
பிப்பதற்காக நினைத்தபடியெல்லாஞ்செய்தனர். ராஜசரேஷ்டரே!
அப்போது அநகரத்திலாஸிக்கும பிரமமகூத்திரியவையசுத்தரர்க
ளனைவரும் பெண்பிள்ளைகளிழுவாகளுளபட ஆயிரக்கணக்காக அவா
களுடையயுத்தத்தைக்காண்பதற்கு வந்துசேர்ந்தனா. அநதஜனைக்
கூட்டங்கள்நிரம்பியிருந்ததலை அங்விடம் நெருக்கமாயிருந்தது. அப
போது கைகளின் அடியினாலும் பிடித்தலாலும் விடுத்தலாலும் மலையும்
இடியும்ஸந்தித்தாற்போல அவ்விருவரும்ஸந்தித்தனா. பல்வாண்களி
றசிறந்தவரான அவ்விருவருட தந்தமபலத்தினால் மிக்கஉதவா ஹமுள்
ளவாகளாய் ஒருவரையொருவாஜயிக்கக்கருதி ஒவ்வொருவரும் மற்
றொருவா இளைககுமஸமயத்தை எதிர்பார்த்துகொண்டு, தலைகளினால்
ஆடுகளும் விருகூங்களினாலாக்கூஸர்களும் காலகளினால் உயர்ந்தகுதி
ரைகளும் மூக்குக்களினால் தத்திரிப்பறவைகளும்போல (கைகளால்)
சண்டைசெய்தனர். ராஜாவே! அநதப்போக்களத்தில அவ்விருண்டு
பலசாலிகளுடைய அநதப்பயங்கமானயுத்தம் விருத்திராஸூர்ணுக்
கும்இரதிரனுக்கும் நடந்தயுத்தம்போல ஜனங்கள் விலகியோடும்படி
நடந்தது. தூரத்திலதள்ளியும் ஸம்பீபத்திலிழுத்தும் பின்னொடியிழு
த்தும் சுற்றியிழுத்தும் பல்வகையாகஒருவரையொருவர் இழுத்தனர்,
முழங்கால்களினால் இடித்தனர். பிறகு பெருங்காஜனையினால் ஒரு
வரையொருவர் பயமுறுத்திப் பெருமூர்றைகள்விழுந்துபோன்ற
அறைகளினால் அறைந்தனர். பிறகு ஜராலநதன் தனதுமுஷ்டியினால்

1 முதுகைத்தரையிற் படிப்படிசெய்வதனால் உண்டாகும் அவமானம் என்பது.

2 வயிறுமுதலான இடங்களில் கசக்குவதனாலுண்டாகும் மூர்ச்சை என்பது பதுபழைய உரை.

3 நார்முதலியவற்றினும் வயிறுதிரிப்பதுபோல ஒருவரோடொருவர்களை கால்களைப்பினைக்கொளவது ;

4 தலைமுதல்கால்வரையில முழுஉடம்பையும் சேர்த்தணைப்பது. 'அசுதியிலடித்தல்' என்பது பதுபழைய உரை.

5 ஓரிடத்தில்குத்துவதாகக் காட்டி மற்றொரிடத்திற்குத்துவது.

பீமஸேனனைமாபிலடித்தான். அநதபபீமஸேனனும் ஜராஸநதனை மார்பிலேயேயடித்தான். அகன்றமார்பும் நீண்டகைகளுமுடையவர்களும் கைசசண்டையில்லேதீர்நதவர்களுமாகிய அவ்விருவர்களும் இருப்புலக்கைகள்போன்ற கைகளினுல்போர்செய்தனர். கார்த்திகை மாதம் முதலதேதியாரமபிதத அநதயுததம் பதினைநதுதினங்கள் இரவுமபகலும் ஆகாரமில்லாமலும் ஓய்வில்லாமலும் நடநதுகொண்டிருநதது. மஹாததுமாககளானபீமஜராஸநதாகளின்யுததம் திரயோதசி (பதினமூன்றாவதுநாள்) வரையில் அவ்வாறேநடநதது. சதூர்தசி தினம் (பதினான்காவதுநாள்) ராததிரி ஜராஸநதன் களைப்பிலையுத்தஞ்செய்யாமல்நின்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! அவ்வரசன் அவ்வாறுகளை தகிருநததைக்கண்டு ஜனூர்த்தனா பயநகரமானசெய்கையைசெய்யதபீமஸேனனை தூண்டிவதற்காக, “ஓ! குநதியின்மைநதனை! யுத்தத்திலுய்ரதுபோனசததருவைபபீடிபபது எளிது; முற்றிலுமபீடிக்கப்படுவதனால் அவன் தன்னுயிரைவிட்டுவிடுவான். குந்திபுத்திரனே! ஆதலால், இவ்வரசனை இப்போதே நீபீடிக்கவேண்டும். பரதச்ரேஷ்டனே! கைகளால் இவனுடன்யுததஞ்செய்ய” என்று சொன்னார். • வீரர்களானபகைவாகளை ஹதஞ்செய்பவனாகிய அநதபபீமஸேனன், கிருஷ்ணன்இவ்வாறுசொன்னவுடன் ஜராஸநதனுக்கு அதுதருணமென்று அறியநது அவனைக்கொல்லஎண்ணங்கொண்டான். பிறகு பலவான்களிறசிறநதவனும் கௌரவாகளைமகிழ்சிப்பவனுமான விருகோதன் யாராலுமஜயிக்கமுடியாத ஜராஸநதனைஜயிப்பதற்காக அவனைக்கோபததுடன்பிடித்தான்.

இருபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

ஜ ர ா ஸ ந் த வ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி)

(ஜராஸநதவதமானபிறகு கிருஷ்ணன் சிறையிலிருந்தகூத்திரியர்களைவிடுவீத்ததும், ஜராஸநதபுத்திரனுக்கீத ராஜ்யாபிஷேகத்தேயவித்ததும், பீமசர்ஜுனர்களைஓ ஜராஸநதனுடைய ரதந்திலேறி இந்திரபரஸ்தம்சென்று யுதிஷ்டிராருக்கீதஜயத்தைச்சொன்னதும், பிறகு பாண்டவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்கீத்சேன்றதும்.)

அதன்பிறகு பீமஸேனன் ஜராஸநதனை வதஞ்செய்வதற்காகச் சிலாக்கியமானஎண்ணதையடைநது, கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “பாதவச்ரேஷ்டரே! கிருஷ்ண! உமக்குவேண்டினவரைப் பெரும்பாலும்

அழித்தவனாகிய இந்தப்பாவியின் விஷயத்தில் யான்காலம்போக்கத் தகாது” என்று சொன்னான். இவ்வாறு அவனால்கொல்லப்பட்ட புருஷச் சேஷ்டரான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதஞ்செய்யவிருகோ தரணைத்துரிதப்படுத்தி மறுமொழிகூறலானார். “பீமா! உன்னிடத்திலிருக்கும் தெய்வீகசக்தியையும் வாயுபகவானுடைய பலத்தையும் இப்பொழுது ஜராஸந்தனிடத்தில்காண்பி. மஹாதனும்கெட்ட புத்தியுள்ளவனுமான இந்தஜராஸந்தன் உன்னாலேதான் கொல்லப்படத்தக்கவனென்பதைக் கோமந்தமென்னும் சிறந்தபர்வதத்தில் காற்றுவழியாகவந்த ஆகாயவாணியினற்கேட்டேன். அதனால் இவன் (அப்போது) விடப்பட்டான். மாகதனைத்தவிர மற்றொவன் பலதேவருடைய பலத்திலகப்பட்டும் பிழைப்பான்? மஹாபலசாலியே! ஆதலால், உன்னைவிட வேறுயாராலும் இவனுக்குமரணம்விதிக்கப்படவில்லை. சிறந்தகைகளைபுடையவனே! வாயுபகவானைத்தியானித்து இம்மகதராஜனைக்கொல்” என்று சொன்னார். மஹாபலசாலியும் எதிரிகளை ஜயிப்பவனுமாகியபீமன் கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுகொல்லப்பட்டவுடன் கிருஷ்ணனைநமஸ்கரித்து அர்ஜுனனைத்தழுவி வாயுபகவானை மனத்தில்தியானித்து வாயுபகவானுடைய பலத்தினால்பூரிக்கப்பெற்றவனாகிச் சிறந்தபலசாலியானஜராஸந்தனைத்துக்கிச் சுழற்றினான். பரதச் சேஷ்டரான ஜனமேஜயபே! அவனை நூறுசுற்றுச்சுற்றி முழங்கால் களால்முதுகையழுத்தி ஒடித்தான்; அவனை அரக்கிக் கர்ஜனைசெய்தான். மஹாபலசாலியானபீமன் கையினால் அவன்காலேப்பிடித்து இரண்டாகக்கிழித்தான். ஜராஸந்தன்சசக்கப்படுவதனாலும் பீமன் கர்ஜிப்பதனாலும் எல்லாப்பிராணிகளும் பயங்கரமானபெரியகோஷத்தைச்செய்தன. பீமஸேனனும் ஜராஸந்தனுமாகிய இருவருடைய கூச்சலினாலும் மகததேசத்தவரனைவரும் நடுங்கினர். ஸ்திரீகளின் கர்ப்பங்கள் கரைந்துவிழுந்தன. பீமஸேனன் கர்ஜனையைக்கேட்ட மாகதர்கள், ‘இமயமலைவெடிக்கிறதா? அல்லது பூமிபிளக்கிறதா?’ என்று நினைத்தனர். அதன்பிறகு, கிருஷ்ணபகவான் ஜராஸந்தனைக் கொலவதற்காகப் பீமனைநோக்கி; கையினால்காரையையெடுத்து ஜராஸந்தவதத்தைக்குறிப்பித்து அதையிரண்டாகக்கிழித்தார். உடனே பீமஸேனன் தெரிந்துகொண்டு ஜராஸந்தன் காலேப்பிடித்துத்துக்கி அவன்தேகத்தை இரண்டாகக்கிழித்துப்போட்டுக் கர்ஜித்தான். பராக்ரமசாலியான ஜராஸந்தன் மறுபடியும் தன்னிரண்டுபாகங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து பீமனுடன்கைச்சண்டைசெய்தான். எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் பயத்தையுண்டுபண்ணி மாரிர்சிவிரக்கச்செய்வதும் எல்லாஉலகங்

களையும் அழிப்பதுமான கடுஞ்சண்டை அவ்விருவருக்கும் நடந்தது. ப்ரியப்பதியான கண்ணபிரான் ஜராஸந்தவதத்தின் உபாயத்தைக் குறிப்பிடுவதற்காகத் திரும்பவும் பிரமீஸேனனுக்கு ஒருகோரையை பிரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப்போட்டார். பிரமீஸேனன் உடனே யறிந்துகொண்டு ஜராஸந்தனை இரண்டாகக்கிழித்துக் கால்மாற்றிப் போட்டுவிட்டுக் கர்ஜித்தான். ராஜாவே! அப்போது ஜராஸந்தன் மாம்ஸமும் எலும்பும் கொழுப்பும் நோலும்உலர்ந்து மூளைவெளிப்பட்டுப் பிணமாகி உண்டைபோலானான். சததுருவதஞ்செய்தவீரர்கள் அந்தஇரவில் உயிரிழங்கித் தூங்கிவைன்போலிருந்த ஜராஸந்தனை அரண்மனைவாயிவிற்போட்டுவிட்டு வெளிப்பட்டனர். கிருஷ்ணன் கொடிகட்டின ஜராஸந்தனுடைய தேரைப்பூட்டிப் பீமார்ஜுனர்களை அதில் ஏற்றிக்கொண்டு தமது குலத்தோரானகூத்திரியர்களைவிடுவித்தார். பெரும்பயத்தினின் றுமனிடுவிக்காபட்ட அவ்வரசர்கள் ரத்தங்களைப்பிடுபறத்தக்கவரான கண்ணையடைந்து ரத்தினங்களைக்காணிக் கையாக அளித்து அவ்வரத நங்களுக்கொராவாகசெய்தனர். இரண்டுகைகளாலும்புத்தஞ்செய்யவனும் பிறருடையகையப்பிற்சியைத் தடுப்பவனும் அழகியஉருவமுள்ளவனும் மற்ற அரசர்கள்வராலும் வெல்லமுடிபாதவனுமான பெயாபெற்ற அர்ஜுனன் ஆபுதங்கள் செலவில்லாமலும் புண்படாமலும் சத்துருவைஜயித்துக் கிருஷ்ணனை ஸாரதியாக அடைந்து தன்ஸேஹாதரணைபிரமீனுடன்கூட அந்தத் திவ்யாதத்திலேறி ராஜாக்களுடன் விரிவரஜத்திலிருந்து புறப்பட்டான். பீமார்ஜுனர்களுள்ளும் புத்தகவீரர்களாலவறப்பெற்றதும் கிருஷ்ணன் ஸாரத்தியம்செய்யப்பெற்றதுமான அந்தச்சிறந்தரதம் எந்தவில்லாளிகளும் வெலலக்கூடாததாக விளங்கிற்று. தாரகாமய மென்னும் தேவாஸுரபுத்தத்தில இரதிரனும்கிஷ்ணுவமுஏறிச் சஞ்சரித்ததாகிய அந்தஜராஸந்தனுடையரதத்தில் கிருஷ்ணன்ஏறிச்சென்றார். காற்றுக்கொப்பான வேகமுள்ளகுதிரைகளைநடத்தும் புருஷோத்தமரான கண்ணபிரானைக்கண்ட ஜராஸந்தனுடையநகரத்து ஜனங்கள், “இவ்வாறு கிருஷ்ணனாலநடத்தப்பட்டுவரும் பிறர் செயற்கரியகாரியத்தைசெய்தவர்களுமாகிய இரதத்திரைவிருக்கும் இந்தமஹாவீரர்களிருவரையும் கண்ணெடுத்தபு பார்க்கத்தக்கவன் உலகத்திலயார்?” என்றுபேசிக்கொண்டனர்.

புடம்போட்டபொன்னினால்பிரகாசிப்பதும் சதங்கைகளின்ஸரங்களை மாலிகளாக அணிந்திருப்பதும், மேகமுழக்கம்போன்ற சப்தமுள்ளதும் பகைவரைக்கொன்று ஜயித்துவருவதுமான 'எந்தரத்தி

லேறித் தேவேந்திரன் (தாரகாமயுத்தத்தில்) எண்ணூற்றுப்பத்து ஆஸூரர்களைக்கொண்டு அந்த ரதத்தையடைந்து அந்தப் புருஷச்ரேஷ்டர்கள் மிகவுமசுரதோஷமடைந்தனர். ஸுஹோதாரர்களான பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட ரதத்திலிருந்தகண்ணைக்கண்டு மகத தேசத்தவர் வியப்புற்றவராயினர். ஜனமேஜயரே! தெய்வக்குதிரைகள் பூட்டப்பட்டு வாயுவேகமாகச்செல்லும் அந்தரதம் கிருஷ்ணனூ லேறப்பெற்று மிகவும்சோபித்தது. அந்தச்சிறந்ததேரில் தேவர்களாற்றெய்யப்பட்டதும் எங்கும் தடையிலலாததும் வானவிற்போலப் பிரகாசிப்பதுமான அழகுள்ளகொடியானது ஒருயோசனை தூரம்வரையில் காணப்பட்டது. பிறகு கிருஷ்ணன் கருடனைநினைக்க, கருடனும் அந்தநிமிஷத்திலேயேவந்தார். அந்தக்கருடனும் அக்கொடியானது உயர்ந்த பெரியவிருக்தமீபாலிருந்தது. அந்தச்சிறந்த ரதத்தின்கொடியில் வாய்நிறந்து பேரிரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பூதங்களுடன்கூட நாகங்களைப்பக்ஷிப்பவரானகருடனும்இருந்தார். அவர் நடுபக்கவில் ஆயிரங்கிரணங்களும்சேர்ந்த ஆதித்தன்போலத் தம் மொளியினால் எந்தப்பிராணிகளும் கண்ணெடுத்தபார்க்கக்கூடாத வராக மிகப்பிரகாசித்தார். இராஜாவே! அந்த உயர்ந்த தெய்வக் கொடியானது மாங்களிலதடைபடாததாகவும் ஆபுதங்களால் அடிக் கப்படாததாகவும் இவ்வுலகத்தில் மானிடர்களால் காணப்பட்டது. புருஷோத்தமராகியகண்ணபிரான் பீமார்ஜுனர்களுடன்கூட மேக முழக்கம்போன்றசபதமுள்ள அந்தத் திவ்யரதத்திலேறிப் புறப்பட்டார். அந்த ரதத்தை இரதிரனிடத்திலிருந்து வஸுவென்னும் அரசனும் வஸுவினிடமிருந்து பிருஹதரதனும் பிருஹதரதனிடமிருந்து அவன்புதலவனை ஜராலந்தனும் வரிசையாக அடைந்தனர். சிறந்த கைகளுள்ளவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமாகிய தாமரைக்கண்ணர் அந்தக்கிரிவரஜமென்னும் ஊரிலிருந்து வெளியிறசென்று மேடுபள்ள மில்லாத சமனான இடத்தில் நின்றார். ராஜாவே! அப்போது அவ் விடத்தில் அந்நகரத்தோரனைவரும் பிராம்மணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு சாஸ்திரத்திற்சொன்னபடி பூஜைக்குரியகாரியங்களைச்செய்து கிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்தனர். சிறையிலிருந்துவிடுபட்ட அரசர்களும் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்துத் துதித்துப் பின்வருமாறுபேச லுற்றார்.

“சிறந்தகைகளைபுடையவரே! துயர்மென்னும்சேற்றோடுகூடிய ஜராலந்தனென்னும் பயங்கரமானமடுவில்முழுகியிருக்கும் அரசர்களை இப்போது கைதுக்கிவிட்டுத் தருமத்தைக்காப்பாற்றினது, பீமனை

யும்அர்ஜுனனையும் உதவியாகக்கொண்டவரும் தேவகீபுத்திரருமான உமக்குஅரிதன்று. யாதவராகஅவதரித்த விஷ்ணுவே! மிக்கக்கொடியதான மலைக்கீகாட்டையில் துயரப்பட்டிருந்தவர்களை, விடுவித்ததனால் எங்கும்விளங்கும் புகழ்முடிஅடைந்தீர். ஸந்தோஷம், புருஷோத்தமரே! நாங்கள் என்னசெய்யட்டும்? வணங்கிநிற்கும் எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டும்; நீர்கட்டளையிடுவது செயற்கரியதாயினும் அரசர்கள் அதைச்செய்தானதுபோலவே நினையும்” என்றனர். சிறந்த மனமுள்ளகண்ணபிரான் அவர்களைத் தைரியப்படுத்தி, “யுதிஷ்டிரர் ராஜஸூயயாகஞ்செய்ய விரும்புகிறார். அரசர்க்கரசராயிருக்க விரும்பித் தர்மத்தில்பிரவிருத்தித்த யுதிஷ்டிரரை அறிந்தது நீங்களெல்லாரும் அவருக்கு உதவிசெய்யவேண்டும்” என்றுசொன்னார். அரசர்களிற்சிறந்த ஜனமேஜயீரே! உடனே அவ்வரசர்களெல்லோரும் கிருஷ்ணனுடைய அநதச்சொல்லை மிக்கஅன்புள்ளமனத்துடன் ஏற்றுக்கொண்டு ‘அபபடியேசெய்கிறோம்’ என்றுகூறினர். அவ்வரசர்கள் கிருஷ்ணனுக்கும இரத்தினங்களைச்சேர்ப்பித்தனர். கண்ணபிரான் பெற விரும்பவில்லாமலிருந்தும் அவர்களிடமிருந்த தையயினைல் அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டனர். ஜராஸநதன்புத்திரான பெரியமனமுள்ள ஸஹதேவனென்பவன் பிராணைகளோடும் மந்திரிகளோடுங்கூடத் தன்புரோஹிதரை முன்னிடமிக்கொண்டு வெளிப்பட்டுவந்தான். அந்தஸஹதேவன் அனேகரதனங்களை முன்னேவைத்து மிக்கவணக்கத்தோடு நமஸ்காஞ்செய்து புருஷோத்தமராகிய வாஸுதேவரை அடைந்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் அப்போது பயத்தினால்வருந்தின அவனுக்கு அபயமளித்து அதன்பிறகு அவனது விலைபெற்றஇரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். அந்தஸஹதேவன், “சிறந்தகைகளைபுடைய புருஷோத்தமரான ஜனர்த்தனரே! மஹாபுருஷரே! என்பிதாசெய்த அபராதத்தை நீர் மனத்தில் வைக்கத்தகாது. கோவிந்தா! உம்மைச சரணமடைந்திருக்கிறேன். பிரபுவே! என்மீது அனுக்ரஹஞ்செய்யக்கடவீர். தேவகீபுத்ரரே! உம்மிடத்திலும் பீமாஜுனர்களிடத்திலும் அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு என்பிதாவின் தேகஸமஸ்காருஞ்செய்ய விரும்புகிறேன். இனி நான் அச்சமற்று விரும்பினபடி ஸுகமாக ஸஞ்சரிக்கக்கடவேன்” என்றுசொன்னான். ஐயா! இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்ட ஸஹதேவன்மேல் அன்புகூர்ந்த கண்ணபிரானும் மஹாரதர்களான பீமார்ஜுனர்களும், “இராஜாவே! உன்பிதாவுக்கு ஸம்ஸ்காருஞ்செய்யலாம்” என்றுகூறினர். ‘ஜனமேஜய

ரே! கண்ணனும் பீமார்ஜுனர்களும் அவ்வாறுசொல்லக்கேட்டு மகததேசத்தரசுகுரிய அநதஸஹதேவன் மந்திரிகளுடன் கூட வினாவாக நகரத்துக்குள் சென்று, சந்தனக்கட்டடைகள், நூலேயம், ஸரளம், காரகில்முதலிய கட்டடைகளினால் சிதைசெய்து பலவகை ஸுகநத தைலங்களையும் பெருநெய்த்தாரைகளையும் பொழிந்த நூறு புறங்களிலும் மலர்களை இறைத்து ஜராஸநதனைத் தஹனஞ்செய்தான். பிறகு ஸஹதேவன் ஸ்வர்க்கத்துக்குச் சென்ற தன்பிதாவை உத்தேசித்துத் தம்பிமார்களுடன் ஜலதர்ப்பணஞ்செய்தான் அநத ஸஹதேவன் கண்ணனும் பெரும்பாக்கியம்பெற்ற பீமார்ஜுனர்களும் இருக்குமிடத்திற்குப் புறப்பட்டுவந்த கண்ணபிரானைவணங்கிக் கைகூப்பி, “கோவிந்தா! ஸாடுகள், செம்மறியாடுகள், வெள்ளாடுகள், எருமைகள் முதலியவைகளும் யானைகளும் குதிரைகளும் பலவகை வஸ்திரங்களும் மிகுதியானரத்தினங்களும் இதோ இருக்கின்றன. தர்மராஜாவுக்குக் கொடுக்கலாம்; அல்லது தாங்களெவ்வாறு நினைக்கிறீர்களோ அவ்வாறுசெய்யலாம்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான். புருஷோத்தமரானகிருஷ்ணன் பயத்தினால்வருந்தின அநதஸஹதேவனென்னும் ஜராஸநதன்புத்ரனுக்கு அபயமளித்து அவனை மகதராஜகைபட்டாபிஷேகஞ்செய்து அகன்பிறகு விலைபெற்ற இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டார். புத்திசாலியான அவ்வரசன் கிருஷ்ணனோடு ஸ்நேஹதையடைந்த பீமார்ஜுனர்களாலும் மிக மதிக்கப்பெற்றுத் திரும்பவும் பிருஹதரதநகரத்தில் பிரவேசித்தான். பீமார்ஜுனர்களோடுகூடிய கண்ணபிரான் அரசர்களனை வரையும் அவரவர் பிராயத்துக்குத்தக்கபடி மரியாதைசெய்து ‘தர்மராஜாவின் அன்பைவிரும்புகிற மஹாத்மாக்களான நீங்கள் ராஜஸூய யாகத்திற்குவரவேண்டும்’ என்றுசொல்லி, அவர்களெல்லாருக்கும் கட்டளையிட்டு விடைகொடுத்தார். கிருஷ்ணனால் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்ற அநதவீரர்களான அரசர்களனைவரும் மகிழ்ந்து அப்படியேயாகட்டுமென்று சொல்லி, மிகுந்தஉதலாஹததினற் பிரகாசிப்பவர்களாகி அளவற்ற இரத்தினங்களை யெடுத்துக்கொண்டு பீமார்ஜுனகிருஷ்ணர்களோடுசேர்ந்து புறப்படனர். சிறந்த ஜயலக்ஷமியோடுகூடிய புருஷச்ரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மிகுதியான இரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பீமார்ஜுனர்களுடன்கூடப் புறப்பட்டார். அச்சுதர் பீமார்ஜுனர்களுடன் இந்நிரப்பிரஸ்தத்திற்குச்சென்று தர்மராஜாவைச் சந்தித்து, அன்புடன், “அரதூர்க்கரசரான தர்மராஜாவே! ப்லவானான ஜராஸநதன் பீமனால்கொல்லப்பட்டதும் இந்ந

ராஜாக்கள் சிறையிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டதும் நற்காலம். பாரதரே! இந்தப்பீமார்ஜுனர்களிருவரும் புண்படாமல சேஷமமாகத் திரும்பத் தமதுநகரமசோநதம நல்லகாலம்” என்றுசொன்னார். பிறகு யுதிஷ்டிரார்மகிழ்நது கிருஷ்ணனைத் தக்கபடிபூஜித்துப் பீமஸேனனையும் ஆஜுனனையும் தழுவிக்கொண்டார். அவ்வாறு ஜராஸந்தனையடித்துத் தமதுருஸஹோதரர்களால் உண்டாக்கப்பட்ட ஜயத்தையடைந்து தம்பிமார்களுடன் கூடித் தர்மராஜர் மகிழ்நதார். மகிழ்வுற்றதர்மராஜர் ஜனீர்தனரைப்பார்த்தது, “ஓ! புருஷசரேஷ்டரே! பலத்தினால் கொழுததவனும் சிறந்தபராகரமசாலியும் மகதராஜாவுமான ஜராஸந்தன் பீமஸேனனால்கொல்லப்பட்டது உமமையடைந்த தனாலன்றோ? இனிக்கவலையறறு ராஜஸூயமென்னும் சிறந்தயாகத்தை நிறைவேற்றுவேன். ஜனூத்தனா! உமது புத்திபலத்தை மேற்கொண்டுதான் நான் இந்தயாகத்துக்குரியவனாகிறேன். புருஷோத்தமரே! ஜராஸந்தன்கோபித்து உமதுகீர்த்தியைப் பூமியிலிருந்து குடித்துவிட்டான். ஜராஸந்தனை வதஞ்செய்ததினாலேயே உமக்கு மிகுந்தசிறப்புக்கள்வந்தன” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு ஸம்பாஷணஞ்செய்தபின் தர்மராஜா அந்த உயர்ந்ததேரைப் பிரபுவான கிருஷ்ணனுக்குக்கொடுத்தார். இவ்வாறு தாமராஜரால் கௌரவிக்கப் பெற்ற அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் ஸந்தோஷமடைந்து அவாமேலன்பு வைத்து அந்தஜராஸந்தரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆஜுனனுடன் மகிழ்நதிருநதார். தர்மராஜா ஸஹோதரர்களுடன் கூட அரசர்களை அவரவர்வயதுக்குத்தக்கபடி, ஸந்தித்துக் கௌரவித்துப் பூஜித்து விடைகொடுத்தனுப்பினார். யுதிஷ்டிரரால் விடைகொடுக்கப் பெற்ற அவ்வரசர்கள் மலமகிழ்நது பலவகைகளானவாஹனங்களிலேறி அங்கிருந்து விரைவாகத் தமதம்மீதசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! பேரறிவாளரும் புருஷசிமமுமான கண்ணபிரான் தமக்குப்பகைவனை ஜராஸந்தனைப் பாண்டவர்களால் இவ்வாறு கொல்வித்தார். பகைவரையடக்குகிறவராகிய கண்ணபிரான் தம்புத்தியைமுன்னிட்டு ஜராஸந்தவதஞ் செய்வித்தபிறகு, தர்மபுத்திரர், குநதி, த்ரௌப்பதி, ஸூபதரை, பீமஸேனன், ஆர்ஜுனன், நகுல ஸஹதேவர்கள் இவர்களிடமசொல்லிக்கொண்டு தெளமயமுனிவரிடம் விடைபெற்றுத் தமதுநகரத்திற்குப்புறப்பட்டார். யுதிஷ்டிரர் முதலான பாண்டவர்களால் பின்செல்லப்பட்டு நிகரற்றபுகழ்பெற்றது மிகுந்தமகிழ்ச்சியோடுகூடிய கண்ணபிரான் மனோவேகமாகச்செல்வ

1 இவ்வாமறச்செய்துவிட்டான்.

தும் தர்மராஜரால் கொடுக்கப்பட்டதுமான அந்தச் சிறந்ததெய்வத் தேரிலேறித் திசைகளெல்லாம் ஒலிக்குமபடி துவாரகாநகரத்திற்குச் சென்றார். 'பரதச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அப்போது யுதிஷ்டிரார்முதலான பாண்டவர்கள் சிறந்தகாரியம்செய்வவரான கிருஷ்ணபகவானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்தனர். ஜனமேஜயரே! தேவகீபுத்ரரான கிருஷ்ணபகவான் மிகப்பெரிய ஜயத்தையடைந்து அரசர்களுக்கு அபயமளித்துச் சென்றபோது அரதசசெய்கையினால் மறுபடியும் அவர்புகழ் மிகப்பெருகிறது. ராஜாவே! பாண்டவர்கள் திரௌபதிக்கு மிகுந்தஸ்தோஷத்தையுண்டுபண்ணினர். தாமராஜா அந்தக்காலத்தில் அறம்பொருளின் பங்கையுடையதாகப் பிரஜாபரிபாலனஞ்செய்வதற்கு எதுதகுந்ததோ அந்தக்ஷத்தரியதர்மத்தைப்பற்றிப்பேசினார்.

ஜராஸந்தவதர்வம் முற்றிற்று.

இருபத்தாருவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம்.

(அர்ஜுனன் பீமன் நகுலஸஹதேவர் முதலானவர்கள் தர்மராஜாவினிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தவித்தவியே தீகீவியைத்துக்திச் சென்றீர்களென்று வைசம்பாயனர் கருக்கமாகச் சொல்லியது.)

தர்மவான்களிற் சிறந்தவரும தர்மத்தைச்செய்ய விரும்புகிறவரும் பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவருமான தர்மபுத்திரர் நாரதர் சொன்னதை நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தார். ஆயுதநதரித்தவரெல்லாரிலும் சிறந்தவனும் ¹ அக்னிபகவானால் சிறந்தவிலையும் அம்புவற்றாத பெருநதுணிகளையும் சத்தையையும் கொடியையும் ² ஸபையையும் அடைந்திருப்பவனும் இந்நிரபுத்திரனும் ³ குருதியின்புத்திரனுமாகிய அர்ஜுனன், தர்மராஜாவினுடைய குறிப்பையறிந்து அவரெண்ணினைதை முடிக்கக்கருதி அவரிடம்பேசலானான்.

“இராஜாவே! வில், அஸ்தம், அம்புகள், பராக்கமம், ஸஹாயம், பூமி, கீர்த்தி, சேனை இவையெல்லாம் என்னுடையப்பட்டிருக்கின்றன. உமமுடைய எந்த அபிஷ்டம் ஸாதிக்கக்கூடாமலிருக்கிறதோ

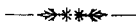
¹ இங்கு 'பார்த்தப்ராப்ய' என்ற உத்தரதேசபாடம் கொள்ளப்பட்டது. 'ப்ராப்தம் ப்ராப்ய' என்பதற்கு அக்னியினால் கிடைத்த வில் முதலியவற்றையடைந்து என்பது பொருள்.

² அக்னியிலிருந்து காப்பாற்றப்பட்ட மயன்செய்ததாலால் ஸபையும் அக்னிபகவானால் கிடைத்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

அதைச் செய்வதற்கு உபாயம் பொக்கிஷத்தை நிரப்புவதுதானென்று நான் நினைக்கிறேன். அரசர்களுக்குத் தலைமையானவரே! எல்லா அரசர்களையும் கப்பங்கொடுக்கச் செய்வேன். சிறந்த திறியிலும் சிறந்த நகரத்திரத்திலும் சிறந்தலகனத்திலும் குபேரனால் ஆளப்பட்ட திசையை ஜயிக்கப்பறப்படுவேன்” என்றான். தனஞ்சயன் சொல்லிக்கேட்டுத் தர்மராஜர் அழகும் கம்பீரமுமான குரலுள்ளவாக்கினால் அவனுக்கு மறுமொழிகூறலானார். “பரதசரேஷ்டனே! யோக்கியர்களான பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனா செய்வித்துப் பகைவர் துயருறுமபடியும் அன்பர் களிக்குமபடியும் புறப்படு. பார்த்தா! உனக்கு ஜயமதிசயம். நீ விருமபின பலனையடைவாய்” என்றார். அவர் இவ்வாறு சொன்ன விடன் அராஜுனன் பெரியனை யத்தினால் குழப்பெற்று அக்னிபகவாறா கொடுக்கப்பட்டதும் ஆச்சரியமாகச் செல்வதுமாகிய திவ்யரதத்திலேறிச் சென்றான். அவ்வாறே பீமேஸனனும் புருஷசரேஷ்டர்களான நகுலஸஹாதேவர்களும் தர்மராஜரால் கௌரவிக்கப்பெற்றுச் சேனைகளுடன் சென்றனர். ஜனமேஜயரே! குபேரனுக்கு இஷ்டமான வடதிசையை அராஜுனனும் கீழ்த்திசையைப் பீமேஸனனும் தென் திசையை ஸஹாதேவனும் மேற்றிசையை அஸ்தரங்கனையறிந்த நகுலனும் ஜயித்தனர். பிரபுவான தர்மராஜர் நண்பர்களின் கூட்டங்களினால் சூழப்பெற்றுச் சிறந்த ஐசுவரியத்தோடு காண்டவபரஸ்தத்தின் நடுவில் இருந்தார்.

இருபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

திக்கவிஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திக்கவிஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லும்படி ஜனமேஜயர்கேட்க, வைசம்பாயனர் முதலில் அராஜுனன்வடதிசையை ஜயித்ததைச் சொல்லத்தொடங்கிப் பகத்த ஜயம்வரையிற் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணரே! திக்கவிஜயத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொல்லக்கடவீர் என் முன்னோர்களின் சிலாக்கியமான சரித்திரத்தைக் கேட்பதில் என்விருப்பந தீரவில்லை” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் கூறுகின்றார்

“தனஞ்சயனுடைய ஜயத்தை உமக்கு முதலிற் சொல்வேன். பாண்டவர்களால் ஒரேகாலத்திலன்றோ இப்புவனி ஜயிக்கப்பட்டது.

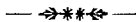
¹ ஜயகரமான வேதநதிரங்களை ஜயித்தல்.

பெரியமனமுள்ளவரும் குருதிபுத்திரரும் ராஜாவுமானயுதிஷ்டிரர் ஆர்
த்தராஜ்யத்தையடைந்தபிறகு மஹாராஜாவென்னும் பெயரையடை
வதில் எண்ணங்கொண்டார். அப்போது பூமியை ஆண்டு கொண்
டிருந்த கூத்திரியர்கள் இவர் பூமியை ஜயிக்க இருப்பதையறிந்து
எதிர்த்துவந்தனர். ராஜாவே! பூமியிலுள்ள அந்த கூத்திரியர்க
ளனைவரும் அர்ஜுனனைப் பயன்படாமற் செய்வதற்காக ஒன்றுசேர்
ந்து ரதகஜதூகபதா திகளுடன் தர்மராஜாவை எதிர்த்துச் சென்ற
னர். சிறந்தகைகையுடையவனும் இந்நிரபுத்திரனுமான அர்ஜு
னன் யுத்தஞ்செய்யக்கருதின அந்த அரசர்களைப் பெரும்போரில் தன்
பராக்ரமத்தினால் எதிர்த்தான் புஜபலத்தையுடைய அர்ஜுனனால்
தோற்கச் செய்யப்பட்ட அவ்வரசர்கூட்டம் காற்றினால் டிக்கப்பட்ட
மேகக்கூட்டம்போல நாற்றிசைகளிலும் பஞ்சாயப்பறந்தது. எதிரிக
ளானவீரர்களை வதஞ்செய்கிறவனை அர்ஜுனன் அந்தகூத்திரியர்
களை யுத்தத்தில் வென்றபிறகு வடதிசையை வசப்படுத்தச்சென்றான்.
சிறந்தகையையுடைய அர்ஜுனன் முதலில் குளிங்கதேசத்தரசனை
எளிதாகவே வசப்படுத்தினான். அவனுடன் சேர்ந்தே அர்ஜுனன்
ஸால்வதேசநகரத்துக்குச் சென்றான். சிறந்தமனமுள்ள அந்தததனஞ்
சயன் ஸால்வநகரத்தைச் சேர்ந்து தனது பராக்ரமத்தினால் ஸால்வதே
சத்தரசனாகிய உக்ரதன்வனென்பவனை வசப்படுத்தினான். வீரனை
அர்ஜுனன் த்யுமதீஸனென்னும் அந்த அரசனை ஜயித்து உடனே
அவனை தனது படைதலைவனாகச் செய்துகொண்டு கடதேசத்துக்
குச்சென்றான். குருதிபுத்திரனை அர்ஜுனன் அந்தத்தேசத்தரசனாகிய
ஸுநாபனைப் பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில் வசப்படுத்தி இரண்டாவது
ஸைனாதிபதியாகச் செய்தான். இராஜாவே! பகைவரைப் பிடிப்பவ
னாகிய ஸவ்யஸாசியானவன் அவனுடன்கூடவே சாகஸதீபத்தில்
பிரதிநிதியென்னும் அரசனை ஜயித்தான். சாகஸதீபத்தவர்க
ளும் ஸபததீபத்தவர்களும் அரசர்களுக்கு அர்ஜுனன்சேனை
களைபு பெரும்போர் உண்டாயிற்று. அர்ஜுனன் தர்மராஜாவுடைய
இஷ்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களனைவரையும் ஜயித்து
அவர்களுடன் சேர்ந்தே பராக்ரமையோ திஷ்டமென்னும் நகரத்துக்குச் செ
ன்றான். இராஜாவே! அந்தநகரத்தில் பகதததென்னும் மஹா
ராஜனிருந்தான். மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுக்கு அவனுடன் மிகப்
பெரியபோர் நேர்ந்தது. அந்த பராக்ரமையோ திஷ்டராஜன் கிராதர்க
ளாலும் சீனர்களாலும் கடலிலுள்ள டீவுகளில் வலிக்கும் மற்றுமுள்ள

அனைகயுத்தவீரர்களாலும் சூழப்பட்டிருந்தான். அவ்வாசன் எட்டு நாளயுத்தஞ்செய்தபிறகு யுத்தத்தில் சீசார்வில்லாததனஞ்சயனைநோக்கி நகைத்துக்கொண்டு பேசலானான். “சிறந்தகைகளையுடைய கௌரவபுத்திரனே! தேவேந்திரனுடையபுருமாரணம் யுத்தத்தில்பிரகாசிப்பவனுமாகிய உனக்கு இரதச்சூரத்தாம் தரும். நண்பனே! நான் மஹேந்திரனுக்குச் சினேகிதன். யுத்தத்தில் இரதிரனுக்குத்தாமாதவன். ஆகிலும், யுத்தத்தில் உனக்கெதிர்ப்பிறக என்னால்முடியாது. பாண்டவனே! உனக்கு எந்தவிருபத்தை நான்செய்யக்கடவேன்; சொல். சிறந்தகைகளையுடைய புத்திரனே! நீ, எதைசொல்லவையோ அதைச்செய்வேன்” என்றுசொன்னான். அதற்கு அர்ஜுனன், கௌரவர்களிற்சிறந்தவரும் தர்மதேவதையின் புத்திரரும் தர்மநதெரிந்தவரும் ஸத்தியஸநதருமான யுகிஷ்டீரென்னுமாரஜா மிகுதியாகத் தகஷிணைகள்கொடுத்துச் சாஸ்திரப்படியாகஞ்செய்கிறார். அவர் பூமிக்கு அரசராயிருப்பதை விரும்புகிறேன். அவருக்குக் கப்பங்கொடுக்கவேண்டும். நீர் எனதுபிதாவான தேவேந்திரனுக்குச் சினேகிதர்; என்னிடத்திலும் அன்புள்ளவராயிருக்கிறீர். ஆதலால், உம்மை நான் கட்டளையிடுவதில்லை. பிரீதியைமுன்னிடிக் கொடுக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். பகதத்தன் “முந்தியின்மைநதனே! எனக்கு நீஎப்படியோ அப்படியதான் ராஜாவானயுகிஷ்டீரரும்; நீசொன்னதையெல்லாம் செய்வேன்; உனக்கு மறுமென்னசெய்யக்கடவேன்?” என்றான்.

இருபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தோடர்கீசி.)

(அர்ஜுனன் வடதிசையில் சீவேதபர்வதம்வரையில் ஜயித்தது.)

இவ்வாறுசொல்லப்பட்டதனஞ்சயன் பகதத்தனைப்பார்த்து, “நீர்இதனை அங்கிகரித்ததினாலேயே எல்லாம்செய்ததாகும்” என்று மறுமொழிசொன்னான். சிறந்தகைகளையுடையவனும் குந்திபுத்திரனுமானதனஞ்சயன் பகதத்தனை ஜயித்தபிறகு அங்கிருந்து குபேரானுலாள் ப்பட்ட வடதிசைக்குச்சென்றான். புருஷ்சீரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்தர்க்கிரி பஹிர்க்கிரி உப்கிரியென்னும் மலைநாடுகளை ஜயித்தான். ஐனமேஜயராஜாவே! மலைநாடுகளெல்லாவற்றையுமஜயித்து அவற்றி

1 சினேகிதனுடைய புத்திரானுதல்பற்றி ‘புத்திரனே!’ என்றான்.

லுள்ள அரசர்களை உட்படுத்தி நிலைநிறுத்தி யிருதியான தனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களுக்கு விருப்பமுண்டாக்கி அவர்களை வரோடுஞ்சேர்ந்து சிறந்தபேரிகைகளின் முழக்கத்தினாலும் தேருருளை களின்கோஷத்தினாலும் யானைகளின்கர்ஜனையினாலும் பூமியெல்லாம் நடுங்கச் செய்துகொண்டு 'உலாகதேசத்தில் வஸிக்கும் பிருஹநத னிடஞ்சென்றான். அப்போது பிருஹநதன் சதுரங்கதளத்தோடு தன துரகரத்திலிருந்து விரைவாகப் புறப்பட்டு அர்ஜுனனுடன்போர்செய்தான். தனஞ்சயனுக்கும் பிருஹநதனுக்கும் பெரிய யுத்தம் நடந்தது ப்ருஹநதன் அர்ஜுனனுடைய பிரதாபத்தைத் தாங்கமாட்டாமற் போனான். வெல்லமுடியாத மலையரசனான ப்ருஹநதன் அர்ஜுனனைத்தாங்குவது மிகக்கடினமென்று நினைத்து ரத்னங்களெல்லாவற்றையுமெடுத்துக்கொண்டு அர்ஜுனனிடம் வந்தான். ஜனமேஜய ராஜாவே! அர்ஜுனன் அவனுக்கு ராஜ்யத்தை நிலைக்கச்செய்து அவனுடன்போர்ந்து ஸேனாபிரதுவென்னும் அரசனை விரைவில் ராஜ்யத்தை விட்டுவிடக்கூடுதான். அர்ஜுனன் அநதஸேனாபிரதுவின் ராஜ்யத்திலிருந்துகொண்டே மோதாபுரம், வாமதேவம், ஸுதாமம், ஸுஸங்குலம், உலாகதேசத்தின் வடபாகங்கள் இவைகளிலுள்ள அரசர்களைத் தர்ம ராஜர்கட்டளையிடுவதாகத் தூதர்களை யனுப்பி வருவித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு கிரீடி பஞ்சகணமென்னும் தேசத்தை ஜயித்தான். பிரபுவான அர்ஜுனன் ஸேனாபிரதுவின் நகரத்தினருகிலுள்ள தேவப்ரஸ்தநகரத்தை யடைந்து சதுரங்கதளத்தோடு அங்கே வாஸஞ்செய்தான். புருஷச்ரேஷ்டரே! சிறந்த சக்திமானான அர்ஜுனன் அவ்வரசர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுப் பூருவமசததவனாகிய விஷ்வகச்வனென்னும் அரசனை எதிர்த்தான். இராஜாவே! சூரர்களும் மஹாரதர்களும் மலையரசர்களைப்போரில் வென்றபிறகு விஷ்வகச்வனால் ஆளப்பட்ட நகரத்தை ஸேனையினாலே யே ஜயித்தான். அர்ஜுனன் பெளரவனான விஷ்வகச்வனை ஜயித்தபின் மலைநாடுகளில் வஸிக்கும் கொள்ளைக்காரர்களாகிய உதல்வஸங்கேதரென்னும் ஏழுகூட்டத்தாரை ஜயித்தான். அதன்பிறகு கூத்திரியச்ரேஷ்டனான அர்ஜுனன் வீரர்களான காச்மீரதேசத்தரசர்களையும் சிற்றரசர்கள் பதின்மருடன் கூடிய லோஹிதனென்னும் அரசனையும் ஜயித்தான். ராஜாவே! அதன்பிறகு திரிகர்த்தர், தார்வர், கோகநதர், என்னும் பலதேசத்து கூத்திரியர்களெல்லோரும் அர்ஜுனனிடம் வந்துசேர்ந்தனர். அதன்பிறகு அர்ஜுனன் 'அவிஸாரியென்னும் அழகான பட்டணத்தை ஜயித்தான். உரகா

குலாகதேசமென்று, சில பிரதிகளில் காணப்படுகிறது.

புரியில்வஸிக்கும் ரோசமானனென்பவனையும் 'யுத்தத்தில்ஜயித்தான். அதன்பிறகு அவன் பலவகைஆயுதங்களினால் நன்றாகக்காக்கப்பட்ட அழகானஸிம்மபுரத்தை தன்பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில்பீடித்தான். பாண்டவச்ரேஷ்டனும கௌரவர்களைவிருத்திசெய்பவனுமாகிய ஆர்ஜுனன் பிறகு எல்லாச்சேனைகளோடுங்கூட ஸும்ஹ தேசத்தையும்¹ சோளதேசத்தையும்ஜயித்தான். சிறந்தபராக்ரமசாலியும் இந்திரபுத்திரனுமான ஆர்ஜுனன் அணுகமுடியாதபாஹ்லீக தேசத்தைப் பெரியயுத்தத்தினால் பின்பு வசப்படுத்தினான். இந்திரபுத்திரனும் பாண்டவனுமான பஸ்குனன் முக்கியமானசேனையை யழைத்துக்கொண்டு தரதேசத்தாரையும் காம்போஜதேசத்தாரையும் ஜயித்தான். வடகிழக்குத்திகையைச்சார்ந்திருப்பவரும் காட்டில் வஸிப்பவருமான² தஸ்யுக்கீனாவையும் ஸமர்த்தனான ஆர்ஜுனன் வென்றான். மஹாராஜாவே! லோஹர்களும் பரமகாமபோஜர்களும் ரிஷிகர்களும் உத்தரர்களும் ஒன்றுசேர்ந்துவர, அவர்களையும் ஆர்ஜுனன் ஜயித்தான். ரிஷிகதேசத்தில் ரிஷிகர்களுக்கும் ஆர்ஜுனனுக்கும் நடந்தசண்டை தாரகாமயமென்னும் தேவாஸுரயுத்தமபோல் மிகப்பயங்கரமாயிருந்தது. ராஜாவே! அந்த ஆர்ஜுனன் போர்முனையில் ரிஷிகர்களைவென்று அங்கே அவர்களிடமிருந்து கிளிவயிற்றுக்குச்சமானமான (நிறமுள்ள) எட்டுக்குதிரைகளைக்கொண்டுவந்தான். மயில்வாணமுள்ளவைசிலவும் அவற்றிற்கு மேலானவைசிலவுமான, வேகமாகவும் சோராமலும் ஓடத்தக்க குதிரைகளைக் கப்பமாகக் கொண்டுவந்தான். புருஷச்ரேஷ்டனான ஆர்ஜுனன் இமயமலையையும் நிஷ்குடமலையையும் யுத்தத்தில்ஜயித்துச் சுவேதபர்வதத்தையடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஆர்ஜுனன் திக்விஜயத்தைமுடித்துக்கொண்டு இந்திர

பாஸ்தம்வந்து சேர்ந்தது.)

பாண்டவச்ரேஷ்டனும் சிறந்தசக்தியுள்ளவனுமான ஆர்ஜுனன் சுவேதபர்வதத்தைத்தாண்டி த்ருமனென்னும்கிம்புருஷனுடைய புத்திரனால் காக்கப்பட்டதும் கிம்புருஷர்களுள்ளும் தேவஜாதியா

1 இந்தப்பெயருடையதேசமொன்று வடக்கேயிருந்திருக்கவேண்டும்.

2 கொள்ளைக்காரர்கள்.

ருக்கு இருபபிடமுமாகிய தேசத்தைக் க்ஷத்திரியர்களை முடிக்கும் பெரியயுத்தத்தினால் ஜயித்து அந்தத்தருமபுத்திரனைக் கப்பம்கட்டச் செய்தான். அவனை ஜயித்தபிறகு இரத்திரபுத்திரனை அர்ஜுனன் யக்ஷர்களாலாக்ஷிக்கப்பட்ட ஹாடகமென்னும்தேசத்தைச் சேனையுடன் அச்சமின்றி அடைந்தான். கௌரவசரேஷ்டனான அர்ஜுனன் அந்த ஹாடகதேசத்தாரைப் போர்செய்யாமலேவசப்படுத்தி மாணஸரோவரத்தையும் ரிஷிகுலையைகளென்றுசொல்லப்பட்ட கால்வாய்களெல்லாவற்றையும் கண்டான். ஸமர்த்தனான அர்ஜுனன் மாணஸரோவரத்தையடைந்தபிறகு ஹாடகதேசத்தின்ஸமீபத்தில் கந்தர்வர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதேசத்தை ஜயித்தான். அப்போது அந்தக் கந்தர்வகரத்தில் தித்திரிபபிக்ஷிக்ஷுள்போலச சித்திரவர்ணமுள்ளவையும் மண்டுகங்களென்று பெயருள்ளவையுமான உத்தமமானகுதிரைகளையெல்லாம் கப்பமாகப்பெற்றான். அதன்பிறகு பால்குனன் ஹேமகூடமலையைடைந்து அதில்வாஸஞ்செய்தான். ராஜசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பெருஞ்சேனையினுற் சூழப்பட்டவனான அவன் அந்த ஹேமகூடமலையைத்தாண்டி ஹரிவர்ஷமென்னும்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அங்கே இவ்வுலகத்திலெல்லாம் அழகான அனைகரகரங்களையும் வனங்களையும் தெளிந்தஜலமுள்ளநதிகளையும் தேவர்களேப போன்ற புருஷர்களையும் பாற்பபதற்கினிய பெண்களையும் கண்டான். தனஞ்சயன் அவர்களெல்லாரையும்கண்டு களித்து அவர்களை வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிக்கஅதிகமான ரத்னங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். ஸமர்த்தனான அவன் அங்கிருந்து நிஷதமென்னுமமலைக்குசென்று அம்மலையிலுள்ளேளாரை ஜயித்தான். ராஜாவே! அர்ஜுனன் அதன்பிறகு நிஷதமென்னும பெரியமலையைத்தாண்டித் தேவபூமியாகிய இலாவருதமென்னும நடுக்கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அந்தத்தனஞ்சயன் அவ்விடத்தில் தேவர்களைப்போன்றவரும் பூமியில்நிகரற்றவரும் இதற்குமுன் காணப்படாதவரும் அழகுள்ளவருமான சிறந்தமனிதரையும் வெண்பையானவீடுகளையும் அபஸரஸுகளுக்கொப்பான பெண்களையும் கண்டான். அழகான அவர்களைக்கண்டு வசப்படுத்தினான். அவன் அவர்களாலும் பார்க்கப்பெற்றான். ராஜசரேஷ்டரே! சிறந்தபாக்யமுள்ள அர்ஜுனன் அவர்களைவசப்படுத்திக்கப்பங்கட்டிவித்து உயர்ந்தஇரத்தினங்களையும்ஆபரணங்களையும் ஆஸனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் அங்கிருந்து வடக்கே சென்றான். அங்கே மலைகளுட்கிரந்த மேருமலையைக்கண்டான். பொன்மயமான தும் நான்குநிறங்களுடைய தும் (மனிதர்) அணுகமுடி

யாததும் லக்ஷ்மீயோஜனை உயரமுள்ளதும் பூமியில் ஆழந்திருப்பதும் ஒளிகளின்கூட்டமாக ஜ்வலிப்பதும் மிகச்சிறந்ததும் பொன்மயமாகப் பிரகாசிக்கின்ற கொடுமுடிகளினால் ஸூர்யன் ஒளியைவிலக்குவதும் பொன் ஆபரணங்கள் நிரம்பினதும் ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களாலும் கந்தர்வர்களாலும் ஆசரயிக்கப்பட்டதும் அளவிடக்கூடாததும் புண்ணியமிக்குதியிலலாத ஜனங்களால் அடையமுடியாததும் கொடியஸர்ப்பங்கள் ஸஞ்சரிப்பதும் உயர்ந்த ஓஷ்டிகள் விளங்குவதும் உயரத்தினால் ஸ்வர்க்கத்தை மறைத்து நிற்பதும் மனத்தினாலும் மற்றவர்கள் செல்லக்கூடாததும் நதிகளும் செடிகளும் நிரம்பினதும் மிக்க அழகான பலபறவைக்கூட்டங்கள் கூவுவதுமான அநதமேருமலையைக் கண்டு அர்ஜுனன் மகிழ்வுற்றான். தேவபூமியான இலாங்குதகண்டம் மேருவினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்படாதிருந்தது. மேருவின் தென்பக்கத்தில் எந்தக்காலத்திலும் பூக்களும் கனிகளும் நிரம்பினதும் ஸித்தர்கள் சாரணர்களென் னுமதேவர்களால் நெருங்கப்பட்டதுமான நாவல் மரமிருக்கிறது. ராஜாவே! அம்மரத்தின்கிளைகள் ஸ்வர்க்கம்வரையில் மேலே வியாபித்திருக்கின்றன. அதன்பெயரைவைத்துத் தான் இரதக்கண்டத்தை 'ஜம்பூதவீபமென்பர், சூரனாஸவ்யஸாசி அந்த ஜம்பூமரத்தைக்கண்டான். ராஜாவே! அவன் இவ்வலகத்தில் நிகரில்லாமலிருந்த அந்த ஜம்பூமரத்தையும் மேருமலையையும் சுற்றிலும் பார்த்து மகிழ்ந்தான். அப்போது அர்ஜுனன் அங்குள்ள ஸித்தர் சாரணராகிய தேவர்களாலளிக்கப்பட்ட அனேகமாயிரமரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். அர்ஜுனன் அங்கே அதிகவிலைபெற்ற வஸ்திரங்களையும் பெற்றுக்கொண்டு தன்ஜ்யேஷ்டராகிய தர்மராஜாவின்யாகததுக்காக அனேகஇரத்தினங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செல்லத்தொடங்கினான். ஸமர்த்தனான அவன் சிறந்தமலையாகிய மேருவைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நதிகளிறசிறந்த ஜம்பூநதியைப்பார்த்துக்கொண்டு அதன்கரை வழியாகச்சென்றான். ராஜச்ரேஷ்டரே! மதுரமான நாவற்பழச்சாறு பிரவாகமாக ஓடுவதும் பொன்மயமானபறவைக்கூட்டங்களால் அடையப்பட்டதும் பொற்றாமரைகளும் பொன்னிறமானசேறும் பொன்னிறமான ஜலமும் மணலுமுள்ளதும் சிலவிடங்களில் மலர்ந்தபொன்மயமான நெய்தல்கள் நிரம்பினதும் சிலவிடங்களில் பொன்மயமான புஷ்பங்களோப்புஷ்பித்தமரங்கள் கரைகளில் நிரம்பினதும் பொற்படிகளோடு கூடியதுறைகளினால் எங்கும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சூற்றமற்றாத்நக்

குடியில்களுள்ளதும் வாத்தியங்கள் பாட்டுக்களின் முழக்கங்களோடு கூடியதும் பரகாசிக்கின்றபொன்¹ விதானங்களினால் எல்லாவிடங்களிலும் சோபிப்பதும் அதற்குமுன்காணப்படாததுமான அநதசகிறநத நதியைக்கண்டு புகழ்ந்தான் அநதநதியின் ஜலத்தை உட்கொள்வதனால் மிக்க அழகானவர்களும் எப்போதும் ஸுகமும் ஸநீதோஷமுமுள்ளவர்களும் எல்லா அலங்காரங்களாலும் சோபிப்பவர்களும் தேவருக்கு ஒப்பானவர்களுமான மனிதர்கள் ஸம்ஸாரங்களுடன் அநதநதிக் கரையிலிருக்கக்கண்டு மனங்களிததான். தனஞ்சயன் அவர்களிடத்தில் அனேக இரத்தினங்களையும் பொன்மயமான நாவற்பழங்களையும் ஆபரணங்களையும் நயமாகப் பெற்றுக்கொண்டான். பெறுதற்கு அரியவையான அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அவன் மேற்றிசைகருச்சென்றான். அங்கேயும் நாகாள இரகுகிக்குப்பட்ட தேசத்தை ஜயித்தான்.

ஜனமேஜயமஹாராஜா! ஸமாத் தனான அராஜுனன் அங்கிருநது மேறிகேசென்று கந்தபாதனமலையைச் சேர்ந்தது, அங்குள்ளவர்களை ஜயித்தான். ராஜாவே! அநதக்கந்தமாதனத்தை தாண்டின பிறகு அவன் ரதனங்களுள்ளதும், பார்ப்பதற்கு இனியவர்களும் தேவர்களுக்கொப்பானவர்களுமான ஸ்திரீ புருஷர்கள் வஸிப்பதுமான கேதுமாலமென் னுமகண்டத்தைக் கண்டான். ராஜாவே! ஸவயஸாசியான தனஞ்சயன் அதை ஜயித்துக் கப்பங்கட்டசெய்து அங்குள்ள அருமையான ரத்தினங்களைக் காண்கையாக வாங்கிக்கொண்டு மறுபடியும் மத்தியதேசமாகிய இலாவருதத்திற்குத் திருமபிவருது அங்கிருநது கிழக்கே சென்று மேருமலைக்கும் மந்தரமலைக்கும் இடையில் சைலோதையென்னும் ஆற்றின் இரு புறங்களிலும் மூங்கில்களின் சுகமான நிழலை அடுத்திருப்பவராகிய கஷா, ஜஷர், நத்யௌதர், பரகஸர், தீப்தவேணிபர், பசுபா, குலிந்தர், தங்கணர், பரதங்கணரென்னும் ஜாதியாரணைவரையும் ஜயித்துக் கப்பங்கட்டசெய்து அவரெல்லாரிடத்திலுமிருநது ரதனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு அங்கிருந்து மால்யவானென்னும் மலைக்குச் சென்றான். அராஜுனன் அநதமால்யவானென்னும் பெரியமலையைத் தாண்டிப் பரிசுத்தமும தேவலோகம்போன்றதுமான பத்ராச்வமென்னும் கண்டத்தில் பிரவேசித்தான். அவ்விடத்தில் சிறப்புற்றவர்களும் தேவர்களைப் போன்றவர்களுமான புருஷச் சேஷ்டர்களை ஜயித்து உட்படுத்திக் கப்பங்கட்டசெய்து அங்காங்குள்ள எண்ணிறந்த ரதனங்களை அவரவர்களுிடமிருந்து காணிக்கையாக வாங்கிக்

¹ மேற்கட்டி.

கொண்டு பிறகு நீலமென் னும்மலைக்குச்சென்று அங்குள்ளவரைஜாரித் தான். பிறகு அர்ஜுனன் பெரியதாகியநீலமலையைத்தாண்டி அழகிய ஆண்பெண்களநிரமபியிருக்கும் ரமயகமென் னும் கண்டத்தில்பிரவே சித்தான். அநத அர்ஜுனன் அந்ததேசத்தைஜயித்துக் கப்பங் கொடுக்கச்செய்து குஹ்யகர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் ஜயித்தான் அரசாக்கரசே! மஹாபலசாலியான அர்ஜுனன் அந்தத் தேசத்தில ராஜஸூயயாகத்தின்சிறப்புக்காக மனத்தைககவரத்தக்க அழகானபொன்மான்கலையும் பொற்பறவைகளையும் இன்னும்அனேக ரத்னங்களையும் காணிக்கையாகவாங்கிக்கொண்டான். அதன்பிறகு கந்தர்வர்களாலரக்ஷிக்கப்பட்ட தேசத்தையும் அதிலுள்ளகந்தர்வக் கூட்டத்தையும் ஜயித்தான். ராஜாவே! 'அதன்பிறகு அர்ஜுனன் அங்குள்ளயாநதத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு உடனே ஹிரண் வதமென் னும்கண்டத்தில் பரவேசித்தான். ராஜாவே! அவன் அநத அழகான இடங்களில நகரத்திரங்களின்நடுவில் சந்திரன்பிரகாசிபபது போல மாளிகைவரிசைகளுக்கிடையே ஸஞ்சரிக்கததொடங்கினான். அரசாக்கரசே! அங்கே பராக்ரமத்தினுண்டான சிறநத அமுதிகொடும புகழோடும், ராஜமார்க்கங்கொங்குமஸஞ்சரிக்கும்அவனை உயர்நத மாளிகைகளின் மேற்கடடுகளிலிருநத மங்கையர்களனைவரும் கண்ட னர். இரத்ததிலேறித் தூணிகளை ததாங்கிக கவசகிரீடங்களையணிந்து கையும்வில்லுமாக யுத்தஸன்னாகத்தோடிருப்பவனும் விருதுகளுள்ள வனும் மிருதுசாரமுள்ளவனும் மிருநதபலசாலியும் சக்திகளெல் லாமசேர்நதவனும் எதிரிகளை ஹதஞ்செய்பவனும் எதிரிகளுடைய யானைகளைத்தடுப்பவனும் தனக்குயர்வற்றவனும் இநதிரனுக்கொப பானவனுமான அநத அர்ஜுனனைக்கண்ட அங்குள்ளபெண் கூட்ட ங்கள் 'வேலாயுதத்தையுடையமுருகக்கடவுளோ' எனநினைத்தன. 'யுத்தத்திலவியக்கத்தக்க பராக்ரமமுள்ள அநதபபுருஷபபுலி இவன் தான். இவன்கைவன்மையிலகப்பட்ட பகைவர்கூட்டங்கள் நிற்ப தில்லை' என்றசொறகளைச்சொலலிக்கொண்டு அநதபபெண்கள் அன் புடன் தனஞ்சயனைத்துதித்து அவன்சிரஸில் பூமாரிபொழிந்தனர். அங்குள்ளவர்களனைவரும் அவனை விருபபததுடன்பார்த்து அவன் மேல் இரத்தினங்களையும் பூஷணங்களையும் வருஷித்தனர். அர்ஜு னன் அவர்களுையெல்லாமஜயித்துக் கப்பங்கொடுக்கச்செய்து முத்து, பொன், பவழம், ஆயுதம், ஆபரணம்முதலியவற்றை அவர்களிடம் பெற்றுக்கொண்டு, சிருங்கவானென் னும்மலைக்குச்சென்றான். மஹாத் மாவும் கௌரவனும் பாண்டவனுமாகிய பங்குனன் சிருங்கவானென்

னும்மலையையும்கடந்து அதற்குவடக்கிலுள்ள ஹரிவர்ஷமென் னும் கண்டத்தையடைந்து அங்குள்ள வித்யாதரர்களின்கூட்டங்களையும் யக்ஷராஜாக்களையும்ஜயித்து எல்லாவற்றிலும்சிறந்த திவ்யவஸ்திரங்க ளையும் கல்பகவிருக்ஷங்களின் இலைகளையும் யாகத்திற்குரிய பலவகை யான உயர்ந்தகிருஷ்ணாஜினங்களையும் பெற்றுக்கொண்டான். இந்திர புத்திரனை அர்ஜுனன் ஹரிவர்ஷமென் னுமகண்டத்தின்வடபாகத் திறசென்று அநதத்தேசத்தையிடுக்கவிரும்பினான். அங்கே பெரிய தேகமும் மிகுந்தவன்மையுமுள்ள துவாரபாலகர்கள் மஹாவீரனை அர்ஜுனனைவருகாண்டு, “ அர்ஜுன! இந்தநகரத்தை நீஎவ்வகை யிலும்ஜயிக்கமுடியாது. நல்லவனே! திரும்பிசெல். தோல்வியடை யாதவனே! இதுவரையிற்போதும். இந்தபபட்டணத்தில் எந்தமனி தன்பிரவேசிப்பனோ அவன் இருக்கமாட்டான். வீரனே! உன்னிடத் தில் நாங்கள் அன்புள்ளவராயிருக்கிறோம். நீஜயித்ததுபோதும். அர் ஜுன! இந்தஇடத்தில் நீஜயிக்கக்கூடியது ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இஃதுஉத்தரகுருக்ஷத்திரம். இவ்விடத்தில் யுத்தம்நடவாது. குருதி புத்தா! நீ இங்கேபிரவேசித்தாலும் ஒன்றையும்காணமாட்டாய். மானிடதேகத்தோடு இங்கே எதையும்பார்க்கமுடியாது. புருஷ ச்ரேஷ்டனே! அல்லது இவ்விடத்தில் உனக்கு வேறுகாரியமவதாவது ஆகவேண்டியிருந்தால் அதைச்சொல். பாரதனே! உன்சொல்லின் படி நாங்கள்செய்வோம்” என்றுசொன்னார்கள். ராஜாவே? பிறகு அர்ஜுனன் நகைத்துக்கொண்டு அவர்களைப்பார்த்து, “ சிறந்த அறி வுள்ளதர்மராஜாவைப் பூமிமுழுவுதுக்கும் அரசாக்கச்செய்யவிரும்பு கிறேன். மானிடர்கள் பிரவேசிப்பதுவிரோதமாயிருந்தால் உங்கள் தேசத்தில் நான்பிரவேசியேன். யுதிஷ்டிரருக்கு ஏதாவது ஒருதிரவிய த்தைக்கப்பமாகக்கொடுங்கள். இல்லாவிட்டால் கிருஷ்ணனுடன்சேர் ந்து பாணயுத்தஞ்செய்வேன்” என்றுசொன்னான். அதன்பிறகு அவர் கள் திவ்யவஸ்திரங்களையும் திவ்யாபரணங்களையும் தேவர்க்குரியபட் டிக்களையும் தோல்களையும் அவனுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தனர். அநதப்புருஷச்ரேஷ்டனை அர்ஜுனன் இவ்வாறு கூத்திரியர்களோ டும் கொள்ளைக்காரர்களோடும் அனையுத்தங்கள்செய்து அவர்களு ல்லாரையும்ஜயித்துக் கப்பமாகட்டும்படிசெய்து வடதிசைமுழுமை யும் வசப்படுத்தி எல்லாபிடத்திலும் தனங்களையும் பலவகைத்தினங் களையும் சிட்டுக்குருவிபோலச சித்திரவண்ணமும் கிளியிறகுதிறமும் மயிலிறமுமுள்ளவையும் காற்றுக்குசசமானமான வேகமுள்ளவையு மான பலவகைக்குதிரைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு பெரியசதுரங்க

சேனையுடன் இந்நிர்ப்ரஸ்தநகரத்துக்குத் திரும்பிவந்தான். அவன் அந்தவாஹனங்கள் தனங்கள் அனைத்தையும் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்பு வித்தான். அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தன்கிருஹத்திற்குச் சென்றான்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்.

தீக்விஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் தீக்விஜயத்தில் சேந்தேசத்தையித்தது.)

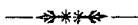
பலமும்பராஶ்ரமமுமுள்ளவனும எ திரிகளுககுத் துயரத்தை வினைவிப்பவனும பரதசரேஷ்டனுமான பீமஸேனனும அர்ஜுனன் புறப்பட்டபோதே தர்மராஜரிடமவிடைபெற்றுக்கொண்டு அயல்தேசங்களை யழிப்பதும் புரணைகள், குகிரைகள், தேர்கள் நிரம்பினதும் கவசங்களைத் தரித்ததுமாகிய பெருஞ்சேனைக்கூட்டத்திறை சூழப்பெற்றுக் கீழ்த்திசையை நோக்கிச் சென்றான். புருஷ்சரேஷ்டனாகிய அநதப பீமன் பாஞ்சாலதேசத்தின் முதன்மையான இராஜதானிக்குச் சென்று பாஞ்சாலராஜர்களைப் பலவகையான உபாயங்களினால் ஸமாதானஞ் செய்து அவர்களிடத்தில் ஒருகப்பத்தைவாங்கிக்கொண்டு விதேக தேசத்தின் ராஜதானிக்குச் சென்றான். ஶ்ரீமம ஸமர்த்தனும் பரத சரேஷ்டனுமான அநதப்பீமன் கண்டகர்களைன்னும் விதேகதேசத்தாரைஜயித்து, உடனே தசாரணதேசத்தைஜயித்தான். அங்கே ஸுதர்மாவென்னும் தசாரணதேசத்தரசன் பீமசேனனுடன் ஆயுதங்களில்லாமல் பயங்கரமான பெருஞ்சண்டைசெய்தான். மஹாத்மாவான ஸுதர்மாவின் அந்தச்செய்கையைக்கண்டு பீமஸேனன் மஹா பலசாலியான அவனைத் தந்துமுதன்மையானஸேனபதியாகச்செய்து கொண்டான். ராஜாவே! பயங்கரமான பராஶ்ரமமுள்ள பீமன் பெருஞ்சேனையினால் பூமியைஅதிரச்செய்பவன்போல அங்கிருந்து கிழக்குத் திக்கிற்சென்றான். ராஜாவே! பலவான்களிற்சிறந்தவனும் வீரனுமான அநதப்பீமன் ஸேனையுடன்விளங்கும் அச்வமேதேசவரனென்னும் அரசனைப் போரில்வென்றான். குந்திபுத்திரனும் கௌரவனும் மஹாபராஶ்ரமசாலியுமான அநதப்பீமன் அதிகசர்மயில்லாமலே அவனைஜயித்து அதீன்கீழ்த்தேசத்தையும் ஜயித்தான். அங்கிருந்து தெற்கே புளிந்தர்களின் பெரியநகரத்திற்கு வந்து, ஸுகுமாரன்,

¹ ஒருவகை மலேசசஜாதியா

ஸாமித்ரனென்னும் இரண்டு அரசர்களையும் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயரே! பாதசரேஷ்டனானபீமஸேனன் தர்மராஜாவின் ஆஜ்ஞையின்படி அங்கிருந்து மஹாபாக்ரமசரஸியான சிசுபாலனை எதிர்த்துச் சென்றான். வீரரே! சேதிதேசத்தரசனான சிசுபாலனும் பீமஸேனன் ஆரம்பத்தைக்கேட்டு நகரத்திலிருந்து வெளியில்வந்து பீமஸேனை எதிர்கொண்டழைத்தான். மஹாராஜாவே! அப்போது அந்தகனெளரவராஜனும் சேதிதேசத்தரசனுங்கூடத் தங்கள் இரண்டு குலங்களையுமபற்றிக் குசலபரசனஞ் செய்துகொண்டனர். ராஜாவே! அப்போது சேதிராஜன் தந்தேசத்தைப் பீமனிடம ஒப்பித்துப் பீமனைப்பாதது நகைத்துக்கொண்டே, “குற்றமற்றவனே! இதென்னசெய்கிறாய்?” என்றுகேட்டான். அப்போது பீமன் தர்மராஜா செய்யவிரும்பியிருப்பதை அவனுக்குச்சொன்னான். அவ்வரசனும் அவன்சொன்னதையங்கீகரித்து அப்படியே செய்தான். ராஜாவே! அப்போது பீமஸேனன் சேனைகளோடும் வாஹனங்களோடும் பதினமூன்றுராத்திரி அங்கேவஸித்து, சிசுபாலனால் மரியாதைசெய்யப்பெற்றுச் சென்றான்.

முப்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

திக்கவிஜயபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமஸேனன் தீக்விஜயம்முடித்துக்கொண்டு இத்தீர்ப்பால்நம் வந்து சேர்ந்தது.)

எதிரிகளைபடக்குகிறவனாகிய பீமன் பிறகு அங்கிருந்து குமாரசிவையமென்னும் தேசத்தரசனான சிரேணிமாநென்பவனையும் கோஸலதேசாதிபதியான பிருஹத்பலனென்பவனையும் ஜயித்தான். பாண்டவச்சரேஷ்டனானபீமன் தர்மநதொரிந்தவனும் இடைவிடாமல் யாகஞ் செய்பவனும் மஹாபலசாலியுமான அந்த பிருஹத்பலனென்பவனை அயோததியில் எளிதில்வென்றான். அதன்பிறகு ஸமர்த்தனானபீமன் கோபாலகக்ஷினென்னும் மரசனையும் வடகோஸலதேசாடு சேர்ந்த கோஸலதேசத்தையும் மல்லதேசத்தரசனையும் ஜயித்தான். பலசாலியான பீமன் அதன்பிறகு இமயமலையின்பக்கம்சென்று ஜலக்கரையிலுள்ள தேசமனைத்தையும் சிக்கிரத்தில் வசப்படுத்திக்கொண்டான். மிகச்சிறந்த பாக்ரமமுள்ளவனும் பலவான்களிற்சிறந்தவனும் பாதசரேஷ்டனான அந்தபீமன் தன்வலிமையினால் பற்பலதேசங்களை இவ்

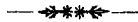
வாறுஜயித்துப் பல்லாடதேசத்தினருகிலுள்ள சக்திமானென்னும் மலையையும் ஜயித்தான். சிறந்தகைகளைபுடையவனும் அச்சத்தைத் தரும் பராக்கரமுள்ளவனுமாகிய பீமன் யுத்தத்தில் புறங்காட்டாதவனாகிய ஸுபாஹுவென்னும் காகிராஜாவைக் கீழ்ப்படுத்தினான். பாண்டவச்சேஷ்டனான பீமன் அதன்பிறகு ஸுபார்ச்வமென்னும் மலைக்கருகில் எதிர்த்து யுத்தஞ்செய்யவந்த கரதனென்னும் ராஜச்சேஷ்டனைத் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்வென்றான். சிறந்தபராக்கரமுள்ள அவன் பிறகு மிக்கபலமுள்ள மதல்யதேசத்தையும் மலததேசத்தையும் அநகதேசத்தையும் அபயதேசத்தையும் பசுபூமிபென்னும்தேசத்தையும் முழுதுமஜயித்தான். சிறந்த கைகளைபுடைய பீமன் அங்கிருந்து திரும்பி மததாரமென்னும்மலையையும் ஸோமதேயமென்னும் தேசத்தையும் ஜயித்து வடக்குநோக்கிச்சென்றான். பலவானானபீமன் தன்பலத்தினால் வத்ஸதேசத்தையும்ஜயித்துப் பாக்கதேசத்தாசனையும் நிஷா ததேசத்தாசனையும் மணிமான்முதலிய அனேகராஜர்களையும் ஜயித்தான். அதன்பிறகு தக்ஷிணமல்லதேசத்தையும் போகவானென்னும்மலையையும் தன்பராக்கரமத்தினால் பீமன் எளிதில் வென்றான். புருஷச்சேஷ்டனானபீமன் சர்மகர்களையும் வர்மகர்களையும் ஸமாதானமாகவே வசப்படுத்தி விதேகதேசாதிபதியான ஜனகனென்னும் அரசனை எளிதாகஜயித்தான். பாண்டுபுத்திரனும் குந்தியின்புத்திரனுமான பீமன் விதேகதேசத்திலிருந்துகொண்டே சகர்களையும் பர்ப்பார்களையும் இரத்திரபர்வத்தினருகிலுள்ள கிராதராஜாக்கள் எழுவரையும் தந்திரமாக ஜயித்தான். சிறந்தபலமும் பராக்கிரமமுமுள்ளபீமன் அதன்பிறகு சேனைகளோடுகூடிய ஸுமஹர்களையும் பரஸுமஹர்களையும் யுத்தத்தில்வென்று மகததேசத்தாரையெதிர்த்துச் சென்றான். தண்டன் தண்டதாரன் முதலிய அரசர்களைஜயித்து அவர்களெல்லாருடனுமசேர்ந்து கிரிவ்ராஜத்திற்குச் சென்றான். ஜராஸநதன்புதல்வனை ஸமாதானமாகவே கப்பங்கட்டச் செய்து அவர்களெல்லாருடனுங்கூடக் காணையெதிர்த்துச் சென்றான். அநதப பாண்டவச்சேஷ்டனானபீமன் சதுரங்கதளத்தினால் பூமியை அதிரச்செய்வன்போலச் சென்று சத்துருக்களை ஹதஞ்செய்பவனாகிய கர்ணனுடன் போர்புரிந்தான். ஜனமேஜயரே! அநதபலவானானபீமன் காணையப்போரில்வென்று உட்படுத்தினபிறகு மலைகளில்வலிக்குழ அரசர்களை ஜயித்தான். அப்போது மோதா கிரியென்னும் மலையிலுள்ள மிக்கபலசாவியான அரசனைப் பெரும்

இந்தவிதேகதேசம்வேறு.

போரில் தன்புஜபலத்தினால் கொன்றான். அதன்பிறகு புண்டரீகேசத் தரசனும் வீரனுமான அந்தப்பெளண்டரக வாஸுதேவனென்னும் அரசன் கிருஷ்ணனுடையகைகளின் பயத்தினால், “நான் இப்போது யாதவவீரனான கிருஷ்ணனுடன் யுத்தஞ்செய்யேன்” என்றுசொல்லிக் கப்பங்கொடுத்தான். கௌசிகிரதிக்கரையிலிருக்கும் மஹேள ஜஸன் என்னும்அரசனையும் சந்தித்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! மித்ருத ஸேனையைடையவர்களும கொடியபாக்கிரமமுள்ள வர்களுமாகிய அவ்விரண்டு வீரர்களையும் யுத்தத்தில்ஜயித்து வங்க தேசத்தரசனிடம் சென்றான் பாதச்சேஷ்டனானபீமன் ஸமுத்திர ஸேனன் சந்திரஸேனனென்னும் அரசாகளையும் கர்வடதேசாதிபதியான தாம்ரவிபதனென்னும் அரசனையும் ஸும்ஹதேசத்து இராஜாவையும் ஜயித்துக் கடற்கரைகளில்வஸிக்கும் மிலேசசக்கூட்டத்தாரெல்லாரையும் வென்றான். வாயுபுத்தானும், பலசாலியுமானபீமன் இவ்வாறு பற்பலதேசங்களை ஜயித்தபிறகு அவர்களிடம் பொருள்களைப்பெற்றுக்கொண்டு லௌஹித்யமென்னும் நதத்துக்குச் சென்றான். அவன் கடலிலுள்ளதீவுகளில் வஸிக்கும் மிலேசராஜாக்களெல்லாரையும் சந்தனம், அகில, வஸ்திரங்கள், சத்தினங்கள், முத்துக்கள், சால்வைகள், பொன், வெள்ளி, பவழம்ஆகிய விலைபெற்ற உயர்ந்த பொருள்களைக் காணிக்கைகளாகக் கொடுக்கச்செய்தான். அவர்கள் நூறுகோடிக்கணக்கான பெரும்பொன்மாரியை மஹாத்மாவும் குந்திபுத்ரனுமான பீமனுக்குப் பொழிந்தனர். பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளபீமன் இரதிபிரஸ்தத்திற்கு வந்துசேர்ந்த உடனே அநதத்தனத்தைத் தர்மராஜாவுக்கு ஒப்புவித்தான்.

முப்பத்திரண்டாவது ஷத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவன் தகஷிணதீகீவிஜயத்துக்கீதச்சேர்ந்தும்,
வியீஷணர்காணிக்கைஅனுப்பியதும்.)

ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவனும் அவர்களைப்போலவே தர்மராஜாவினால் சிறப்பிக்கப்பெற்றுப் பெருஞ்சேனையுடன் தென் திசைக்குச்சென்றான். ஸமர்த்தனானஸஹதேவனீ குரஸேனதேசத்தை முன்னமே முழுதும் ஜயித்திருந்தான். பலவானானஸஹதேவன் தன்பலத்தினால் மதஸ்யதேசத்தரசனை வசப்படுத்தினான். அரசாக்கரச

னும் மஹாபலசாலியுமான தந்தவகரணையிததுக கப்பங்கடடுவித்து அவனை அவன்ராஜ்யத்திலிலைநிறுத்தினான். ஸுகுமாரன ஸுமிதரனென் னும் அரசர்களை வசப்படுத்தினான். அப்படியே மதஸ்யதேசத்தின்மேற்பக்கத்தாரையும் 'படசசார்களைன்னும் திருடர்களையும் அவன் ஐயித்தான். புத்திமானுஸஹதேவன் நிஷாதாகளின் தேசத்தையும் கோச்சுருங்கமென் னும் சிறந்தமலையையும் அதன்பிறகு சிரேணிமானென் னும் அரசனையும் பராக்ரமத்தினுல் ஐயித்தான். நரராஷ்டிரமென் னும் தேசத்தையிததுக் குருதிபோஜனிடஞ்சென்றான். அந்தக் குருதிபோஜன் அவன்கட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தான். அதன்பிறகு சாமண்வதிரதிக்கரையில் தன்பிதாவுக்குசசததுருவும் கிருஷ்ணனால் (கொல்லாமல்) மிகுததுவைக்கப்பட்டிருப்பவனும ஐம்பகபுத்திரனுமான அரசனைக் கண்டான். 'ஜனமேஜயரே' அவவரசன் ஸஹதேவனோடு யுத்தஞ்செய்தான். அந்தயுத்தத்தில் ஸஹதேவன் அவனை ஐயித்துத் தென்றிசைநோக்கிசென்றான். மிகச்சிறந்தபலசாலியான ஸஹதேவன் அந்தஐம்பகபுத்திரனுடன் கூடவே ஸைகர்கள் அபரஸைகர்களென் னும் தேசத்தாரையிதது அவர்களிடமிருந்து பலவகைரத்தினங்களைக் கப்பமாகப்பெற்றுக்கொண்டு நர்மதைரதியைநோக்கிசென்றான். அங்கே நரகாஸூரன்மகனும் சிறந்தகைகளையுடையவனுமாகிய பகதத்தனென் னுமரசன் அாஜுன்னுககுக்கப்பங்கொடுத்ததாகக்கேட்டுத் திரும்பினான். அசுவினீதேவாகளின் புத்திரனும சிறந்தபராக்ரமசாலியுமான ஸஹதேவன் பெருமபடையிலைகுழப்பப்பட்டவர்களும் வீரர்களுமாகிய விந்தன் அனுவிந்தனென் னும் அவநதிதேசத்தரசர்களைப் போரில்வென்று அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு போஜகடமென் னுமநகரத்துக்குச் சென்றான். ஓ! ஸத்தியந்தவறாத ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தநகரத்தில் இரண்டுநாளயுத்தம் நடந்தது. மாதரியின்புதல்வனும மஹாபலசாலியுமான அந்தஸஹதேவன் யார்க்குமவெல்லமுடியாத பீஷ்மகராஜனையும் கோஸலதேசத்தரசனையும் வெணைநதிக்கரையிலுள்ள அரசனையும் ஐயித்து அதன்பிறகு காட்டிலுள்ள அரசர்களையும் பிராகோடகர்கள் நாடகேயாகள் ஹோம்பகர்களென் னும் அரசர்களையும் மாருதம், ரம்மியக்ராமமென் னும் ஊர்களையும் நாசினர்கள், அர்ப்புகர்கள் முதலான பறபலகாட்டரசர்களனைவரையும் பலத்தினுல் ஐயித்தான். மஹாபலசாலியான அந்தஸஹதேவன் வாதா திபெனென் னுமரசனை வசப்படுத்தினான். புளிந்தர்களென் னும் ஜாதியாரைப் போரில்வென்று தென்றிசைநோக்கியே சென்றான். சிறந்தகைவன்மையுள்ள அந்தஸஹதேவன் பாண்டிய

தேசத்தரசனோடு ஒருநாள போர்செய்து அவனை ஜயித்துத்தென் திசை மார்க்கமாகச்சென்று கிஷ்கிந்தையென்று உலகத்தில்பெயாபெற்ற குகையைடைந்தான். வாலியென்னும்வானராஜனால் முன்னர் ஆளப்பட்டதும் பிறகு கோஸலதேசாதிபதியான ஸ்ரீராமபிரானையடித்த ஸூக்ரீவனால்காப்பாற்றப்பட்டதுமான அந்தக்குகையிற பிரவேசித்தது அவ்வரசனையழைத்தான். அந்தக்குகையில் மைந்தன் துவிவிதென எனும் இரண்டுவான அரசர்களோடும் ஏழுநாள யுத்தஞ்செய்தான். அவர்களும் சோவடையவில்லை. மஹாதமாகுகளாகிய அவவிரண்டு வானரர்களும் அந்தயுத்தத்தினால் ஸஹதேவன்மேல திருபதியடைந்து மனமகிழ்ந்து அன்புடன், “ஓ! பாண்டவசரேஷ்டனே! இங்குள்ள ரத்தினங்கள்னைததையுடி எடுத்தகுகைகொண்டுசெல. சிறந்த அறிவாளரான தாமராஜாவின்யாக்காரியம் இடையூறிலலாமலிருக்க வேண்டும்” என்றுசொன்னார்கள். அந்தஇரத்தினங்களைப்பெற்றுக் கொண்டு அங்கிருந்து மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்குப்பேரூன். புருஷ்சரேஷ்டனும் பகைவர்களான வீரர்களையழிக்கும்பராக்கமசாஸியும் பாணிபுத்திரனுமான ஸஹதேவன் அங்கே நீலினென்னும் அரசனுடன் போய்புரிந்தான். அப்போது பயமுள்ளவர்களுக்குப்பயங்கரமும் ஸஹதேவனுடையவேளைக்குச்சேதததையும் உயிருக்கேஸநதேகததையமுண்டாககுவதுமாகிய பெரியயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்த நீலராஜனுக்கு அக்னிபகவான்ஸஹாயஞ்செய்தார். அதனால், ஸஹதேவனுடையசேனையிலுள்ள தீதாகளும் குதிரைகளும் யானைகளும் காலாடகளும் கவசங்களும் எரிந்தவைபோலக்காணப்பட்டன. ஜனமேஜயரே! அதனால் கெளரவசரேஷ்டனான ஸஹதேவன் மனத்தில மிகப்பரபரப்புள்ளவனாகி மறுமொழிசொல்லவும் சக்தியற்றவனான” என்று வைசமபாயனாசொல்ல, கேட்ட ஜனமேஜயா, “ஓ! பிராம்மணரே! யாககாரியத்துக்காக ஆரம்பித்த ஸஹதேவனுக்கு அக்னிபகவான் யுத்தத்திலெ திராகநின்றது எனனகாரணத்தினாலே?” என்றுகேட்க, வைசமபாயனர் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“ஜனமேஜயராஜாவே! முன்னம் அக்னிபகவான் அந்த மாஹிஷ்மதிரகரத்தில வாஸஞ்செய்துகொண்டு பரஸ்திரீயினிடம் விருப்பம் வைத்தவனாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டானென்று கேட்டிருக்கிறீரல்லவா? நீலினென்னும் ராஜாவின்மகன் மிக்க அழகுள்ளவளாயிருந்தான். அவள தந்தநதைக்கு ஹோமகாலததைத் தெரிவிப்பதற்காக எப்போதும் அக்னிலேஹாததிரதைக் காதகிருந்தான். அந்த அக்னிபகவான் அவ்ருடைய அழகான இதழ்க்குவினின்வழியாகவரும் காற்

றினால் ஊதபபடும்வரையில், விசிறபபட்டா லும ஜ்வலிபப்தில்லை. ¹ அநத அழுகியபெண்ணின்மேல் விருபபமுற்ற அநத அக்னிபகவான் நீலராஜா வினாலும மற்றவர்களா லும குறிப்பாக அறியபபட்டான். அதன்பிறகு அக்னிபகவான் பிராமமணவடிவமெடுத்து யதேச்சையாக உல்லாஸமாய் உலாவிக்கொண்டு, கருருய்தல்மலர் போன்ற கண்களையுடையவளும் அழுகியநிதம்பமுள்ளவளுமாகிய அநதப்பெண்ணின்மேல் ஆசையைக்காண்பித்தான். அப்போது தர்மிஷ்டனான நீலராஜன் அநத அக்னிபகவானைச் சாஸ்திரபிரகாரம தடுத்தான். உடனே அக்னிபகவான் கோபத்தினால் ஜ்வலிததைக்கண்டு வியபபுற்ற அரசன் தன் தலை தரையில்படும்படி வணங்கினான். அதன்பிறகு சிலகாலத்துக் கெல்லாம அவ்வரசன் அநதப்பெண்ணைப் பிராமமணவடிவமாகவநத அக்னிபகவானுக்குக் கன்னிகாதானஞ்செய்தான். அழுகியபுருவங்களையுடையவளாகிய அநத நீலராஜன்புதல்வியைப் பெற்றுக்கொண்ட பின் ஒளியைத் தனமாகவுடைய அக்னிபகவான் அவ்வரசனுக்கு அனுக்ரஹஞ்செய்தான். யாகங்களை மிகச்சிறப்பாகச் செய்பவனாகிய அக்னிபகவான் வரமகேட்குமபடி அவ்வரசனைத் தூண்டினான். அவ்வரசன் தன்சேனைக்கு அபயததையே வரமாகப்பெற்றுக்கொண்டான். அதுமுதல் 'எநத அரசர்களாவது அறியாமையினால் தம்வலிமையைக் கொண்டு அநதநகரத்தைஜயிக்க யததனிப்பார்களாயின் அவர்கள் தீயினால் எரிக்கபபடுவர். கௌரவசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அநதக்காலத்தில் அநத மாஹிஷ்டமதிரகரததுப்பெண்கள் அநிகக் கட்டுக்குப்படாதவாகளாய்த தமமனமபோனபடி இருந்தனர். பெண்களுக்குக் கட்டுப்பாடில்லாமலிருக்குமபடி அக்னி வரமகொடுத்தான். அங்கே மங்கையாகள் சதநதிரர்களாகத் தங்கள்விருப்பப்படி நடப்பதுவழக்கம். பரதச்சரேஷ்டரான ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அககாலம்தொடங்கி அரசாகள் அக்னிபயத்தினால் அநதநகரத்தை எப்போதும் விட்டுவிடுவதுவழக்கம். ராஜாவே! தர்மத்தில் மனம்வைத்த ஸஹதேவன் தன்படை தீப்பிடித்துப் பயத்தினற்கலங்கினதைக்கண்டு மலைபோல் ஆசையாமலிருநதான். பிறகு அவன் ஆசமனஞ்செய்து பரிசுத்தனாகி அக்னியைத்துதித்தான்.

“ஓ! அக்னிபகவானே! உனக்குநமஸ்காரம், இந்த என்முய

¹ 'அக்னிபகவான் மானிடவடிவத்தோடு தன்விருப்பத்தை வாய்விட்டுச் சொன்னான். எல்லாருடைய கிருஹங்களிலும் இவ்வாறே சொன்னான். அநதப்பெண்ணினாலும் அவன் அவகீகரிக்கப்பட்டான்' என்பதும், 'இது நீலராஜனுக்குத் தெரியாது என்று வருவித்துக்கொள்க' என்பதும் பழைய உரை.

ற்சி உனக்காகத்தான். பாவகனே! நீ தேவர்களுக்கு ¹முகமாயிருக்கிறாய். நீ யஜ்ஞபுருஷனாயிருக்கிறாய். எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தஞ்செய்வதனால் பாவகனாகிறாய். ஹோமஞ்செய்தனவற்றைத் தேவர்களுக்குச் சேர்ப்பிப்பதனால் ஹவ்யவாஹனனாகிறாய். உனக்காக வேதங்கள் உண்டாயினவாதலின் நீ ஜாதவேதனாகிறாய். அக்னியே! நீ ² சித்ரபானு; தேவர்களிற்கிறாதவன். நீ அனலன்; ஸ்வர்க்கத்தின் வாயிலைத் திறப்பவன்; ஹோமங்களைப் புஜிப்பவன்; ஜ்வலிப்பவன்; ³ சிகி; நீ ⁴வைசுவானரன்; ⁵பிங்கேசன்; ⁶பிலவங்கன்; ⁷பூரிதேஜன்; நீ சுபிரமணியக்கடவுளாயீன்றவன்; மகிமையுள்ளவன்; ⁸ருத்திரகர்ப்பன்; பொன்னுக்குக்காரணமானவன்; அக்னிபகவான் எனக்குச் சக்தியையும், வாயுபகவான் உயிரையும், பூமிதேவி வன்மையையும், ஜலம் ஸுகத்தையும் தரவேண்டும். ஜலத்தின் ⁹கர்ப்பமாக இருப்பவனே! பெருஞ்சக்தியுள்ளவனே! ஜாதவேதனே! தேவர்க்கரசனே! தேவர்களுக்கு முகமாகியநீ இந்தஸத்தியத்தினால் என்முன்னின்று என்னைப் பரிசுத்தஞ்செய். ரிஷிகளாலும் பிராமமணர்களாலும் தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் யாகங்களில் எப்போதும் நன்றாக ஹோமஞ்செய்யப்பட்டவனே! இரதஸத்தியத்தினால் என்னைக்காப்பாயாக. புகைக்கொடியுள்ளவனும் ஜ்வாலையுள்ளவனும் பாவங்களையழிப்பவனும் காற்றினால் விருத்தியாகிறவனும் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் எப்போதும் இருப்பவனாகிய நீ இரதஸத்தியத்தினால் என்னைக் காப்பாற்றக்கடவாய். அக்னிபகவானே! நான் பரிசுத்தனாகப் பக்தியுடன் உன்னைத் துதித்திருக்கிறேன். ஸந்தோஷத்தையும் தேசபுஷ்டியையும் சாஸ்திரஜ்ஞானத்தையும் மேன்மேலும் பக்தியையும் எனக்குத்தருவாயாக” என்றான். அக்னிபகவானுக்குரிய இம்மந்திரத்தை இவ்வாறுபடித்து அக்னியில்ஹோமஞ்செய்வன் நீங்காதசெல்வத்துடன் எப்போதும், ஜிதேந்திரியனாகி எல்லாப் பாவங்களாலும் விடப்படுவான். ஜனமேஜயரே! புருஷச்ரேஷ்டனை ஸஹதேவன், “யஜ்ஞங்களைநடத்துகிற அக்னியே! நீ யாகத்திற்கு இந்தஇடையூற்றைச் செய்யத்தகாத” என்றுசொல்லிப் பயத்தினால் நடுங்கின அநதச்சேனையின் முன்னிலையில் பூமிமறைபத் தர்ப்பைக

1 அக்னியில்ஹோமஞ்செய்வதனால் தேவர்களுக்குத்திருப்தியுண்டாகிற

2 பலவர்ணங்களான கிரணங்களையுடையவன். [து.

3 ஜ்வாலையுள்ளவன். 4 எல்லாமனிசர்களிடத்து மிருப்பவன்.

5 பசுமைநிறமுள்ளவற்றுள் சிறந்தவன். 6 தாண்டிச்செல்லுகிறவன்.

7 பேரொளியுள்ளவன், 8 சிவனுக்குள்ளிருப்பவன். 9 வடவாமுகாக்கினி.

ளைப் பரபரிச் சாஸ்திரபிரகாரம் அக்னியைக்குறித்துத் தவஞ்செய்தான். அக்னியும் கருங்கடல் கரைகடவாமலிருப்பதுபோல ஸஹ தேவன் பிரார்த்தனையை அதிக்கிரமியாமலிருந்தான். அக்னி கௌரவர்களில் ச்ரேஷ்டனும் மனிதர்களுக்குப்பிரபுவும்ன அநதஸஹதேவனிடம்வந்து மென்மையாகவும் இன்சொல்லாகவும், “கௌரவனே! எழு; எழு; உனக்கு இரதப்பரீஸகூயை நான்செய்தேன். உனக்கும் தர்மராஜருக்குமுள்ள அபிபிராயங்களைல்லாவற்றையும் நான் அறிவேன். பரதச்ரேஷ்டனே! நீலராஜாவின் குலத்தைச்சேர்ந்த ஸரததிகளுள்ளவரையிலும் நான் இரதநகரத்தைக் காக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறேன். பாண்டவனே! ஆலுலும உன்மனத்தின்விருப்பத்தைச்செய்யவேன்” என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயரே! உடனே ஸஹதேவன் மனமகிழ்ந்து எழுநது கரங்கள் குவித்துத் தலைவணங்கி அக்னிபகவானைப் பூஜித்தான். அக்னிபகவான் திருமபிச்சென்ற பிறகு கீலராஜன் அக்னிபகவானுடையகட்டளையிலேயே புருஷச்ரேஷ்டனும் யுத்தவீரருக்குத் தலைவனுமாகிய ஸஹதேவனை மரியாதையாக எதிர்கொண்டழைத்துப் பூஜித்தான். ஸஹதேவன் அவன் செய்தமரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டு அவனைக் கப்பங்கட்டுவித்த பிறகு அங்கிருந்து தென்திசையை ஜயிக்கச் சென்றான்.

சிறந்தகைவன்மையுள்ள அநதஸஹதேவன் அவ்வற்றசக்தியுள்ள திரைபுரனென்னுமஅரசனை உட்படுத்தி, பராக்ரமத்திலை பெளரவராஜனை ஜயித்தான். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவன் பிறகு கௌசிகரை ஆசாரியாகவுடைய ஆகிருதியென்னும் ஸுராஷ்டிரதேசாதிபதியைப் பெருமுயற்சியிலை வசப்படுத்தினான். தர்மாத்மாவான அநதஸஹதேவன் ஸுராஷ்டிரதேசத்திலிருந்துகொண்டே சிறந்த கௌரவமுள்ளவனும் சிறந்தபுத்திமானும் போஜகடமென்னும்நகரத்திலிருப்பவனும் இரதிராஜருக்குநேரில சினேகிதனுமான பீஷ்மகனுக்கும் அவன்புத்திரான ருக்மிபென்பவனுக்கும் தூதனுப்பினான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! பீஷ்மகனும் அவன்மகனானருக்மியும் ஸஹதேவனிடம் அன்புபற்றியும் கிருஷ்ணனைநினைத்தும ஸஹதேவனுடையகட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டனா. சிறந்தபலமும் பராக்ரமமுமுள்ளவனும் யுத்தவீரரிற்சிறந்தவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான ஸஹதேவன் அவர்களிடம் ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் சென்று சூப்பாரகம் தாலாகடமென்னும்தேசங்களையும் தண்டகாவணத்தையும் கடலிலுள்ள தீவுகளில்வளவிக்கும் மிலேசசுஜாதியிற்பிறந்த நிஷாதர்கள் புருஷாதர்கள் கர்ணப்ராவர்ணர்கள் காலமுக்ர

களென்னும் நாராக்ஷஸருக்குப்பிறந்த அரசர்களையும் கோலகிரிமுழுவதையும் ஸூரபி பட்டணத்தையும் தாம்ரமென்னும்பெயருள்ள தீவையும் ராமகமென்னும்பாவத்தையும் திமிங்கிலென்னும்மராஜாவையும் வசப்படுத்தி ஒற்றைக்காலையுடையமனிதர்களையும் கேரளர்களையும் காட்டிலுள்ளவர்களையும் ஸஞ்சயநதி பாஷண்டம் கரஹாடகமென்னும்நகரங்களையும் தூதர்களாலேயேவசப்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். பாண்டியர்கள், திராவிடர்கள், ஒடர்கள், கேரளர்கள், ஆந்திரர்கள், தாளவனர்கள், கலிங்கர்கள், 'உஷ்டிரகர்ணிகர்கள் ஆகிய இவர்களையும் அழகானகாடுகளையும் நகரங்களையும் யவனர்களின்பட்டணத்தையும் தூதர்களைக்கொண்டே உட்படுத்தி அவர்களைக் கப்பங்கட்டுவித்தான். அதன்பிறகு தாமரபர்ணிகிருக்சுசென்று கன்யாதீரத்தத்தைக்கடந்து, தென்தேசமெல்லாம்ஜயித்தபின் ஸஹதேவன், அலைகளிரமபினை கடலின்வடகரையைஅடைந்து பீமஸேனனுடையபுத்திரானை கடுதகசனை நினைத்தான். நினைத்தவுடன் ராக்ஷஸனானகடுதகசன் எதிரிற்காணப்பட்டான். பகைவரையழிப்பவனும சிறந்தபுத்திமானாகிய ஸஹதேவன் கடற்கரையிலுள்ள அந்தத்தாழ்வரையிலிருந்துகொண்டே மேருமலைச்சிகரம்போலவந்த கடுதகசனைப்பார்த்துத் தர்மராஜருடையகட்டளைக்காக வரவேண்டுமென்று இன்சொல்லாகச் சொன்னான். உடனே கடுதகசன் ராக்ஷஸசேவகாகளோடு ஸஹதேவனைவணங்கிநின்றான். தாமாத்மாவும் பகைவரைஜயிப்பவனுமாகிய ஸஹதேவன் அங்கிருந்துகொண்டே மிக்கதேரீயமும் பயங்கரமாகியஉருவமுமுள்ளவனாகிய கடுதகசனைப் புலஸ்தியக்குலத்தோடும் மஹாத்மாவாகிய விபீஷணருக்கு ஸ்நேஹத்தைமுன்னிடங்கொதுவித்தான். சிறந்தபுத்தியுள்ளவரும் பிரபுவுமான விபீஷணரும் அது கிருஷ்ணனாற் செய்யப்பட்டதென்றுநினைத்து ஸஹதேவனுடையகட்டளையை அன்புடன் அங்கீகரித்தார். அதன்பிறகு சந்தனக்கட்டைகளையும் அகிற்கட்டைகளையும் உயர்ந்த ஆபரணங்களையும் பெருளிலைபெற்றஆடைகளையும் மணிகளையும் இன்னும் பலவகையானசிறந்தபொருள்களையும் அனுப்பினார்" என்றார்.

1 ஒட்டக்காதர்கள்.

முப்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஐ ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் மறுபடியும் கேட்க, வைசம்பாயனர் ஸஹதேவன் சோழநாட்டுக்கும் பாண்டியநாட்டுக்கும்சென்றதைச் சொல்லியது.)

ஜனமேஜயர், “பிராம்மணோதமரே! கடோத்சசன்வரவையும் அவன் இலங்கைக்குப்போனதையும் விபீஷணரைக்கண்டதையும் காவேரியைப்பார்த்ததையும் கேட்க விரும்புகிறேன். வரிசையாக எனக்குசொல்லும்” என்றுகேட்க, வைசம்பாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்பராக்ரமத்தை நடந்தவாறு சொல்லுகிறேன்; கேளும். அனை தன்பராக்ரமத்தினால் காடுகளிலும் தீவுகளிலுமுள்ளவர்களைப் போரில்வென்று தென்திசையைவசப்படுத்திக் கொண்டு சோழநாடுசென்றான். அப்போது ஸஹதேவன் புண்ணிய தீர்த்தமுள்ள தும்பலவகைபறவைக்கூட்டங்களினால் அடையப்பட்ட தும் முனிவர்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தும் ஆச்சா, லோததிரம், மருதம், வில்வம், நாவல், இலவு, முருக்கு, கடம்பு, ஏழிலையூபாலை, குமிழ், நெல்லி, பெருங்கிளைகளுள்ள ஆல், புளி, அத்தி, வன்னி, பலாசம், அரசு, கருங்காவி, இலந்தை, அசுவகர்ணம், மா, புண்டாகம், வாழைமுதலிய மரங்களினால் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளங்குவதும் சகரவாகம், வாத்து, நீர்க்காக்கை, கடற்காக்கை, அன்றில், நீர்க்கோழிமுதலியநீர்ப்பறவைகள் அனைகம்கூவப்பெற்றதும் அனைகரிஷிஆசரமங்களினாலும் பூஜிப்பதற்குரியமரங்களினாலும்விளங்குவதும் வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலும் கரைகண்ட பரிசுத்தரான பிராமமணாகளினால்விளங்குவதும் சிலவிடங்களில் கரையில்முனை திருகுகும் மரங்கள் நிரம்பப்பூத்திருப்பதனால் மலைகளை அணிர திருப்பதுபோன்றதும் சிலவிடங்களில் செங்குமுரீர், சுவளை, செவ்வல்லி, ஆர்பல, தாமரைமுதலியவைகல்மலர்ந்து அழகாயிருப்பதுமாகிய நதிகளிறகிறந்த காவிரியைக்கண்டு, ‘நமஸு தேசத்தில் கங்கை எவ்வாறே அவ்வாறே இருக்ககாவேரி கிறந்தது’ என்று ஸந்தோஷமடைந்தான். ஸஹதேவன் அந்தநதியைச் சேனைகளுடன் தாண்டி, தென்கரைசேர்ந்து செல்ல, தொடங்கினான். பாண்டவன் அந்தத்தேசத்திலவந திருப்பதைக்கேட்டு அத்தேசத்திலுள்ளவர்கள் விருப்பத்துடன் அவனைக்காணச்சென்றனர். காண்பதற்கழகான¹ தமிழ்நாட்டாராகிய ஆடவரும்மங்கையரும் அங்கேசென்று

¹ மூலத்தில், ‘தமிழ்நாடு’ என இருக்கிறது.

அந்தப்பாண்டவனை ஸநீதோஷத்தூடன்கண்டனர். மிருதுவானதேகமும் விசாலமானகண்களுமுள்ளவனும் தேவதைக்கொப்பானவனும் இவ்வலகத்தூள் மிக்க அழகுள்ளவனும் ஆச்சரியப்படத்தக்கவனுமாகியஸஹதேவன் போருமபோது அந்தத்தமிழ்நாட்டார்கள்கூடிக் கண்ணிமைகொட்டாமறபார்த்தனர். குமாரக்கடவுளுக்கொப்பான அந்தஸஹதேவனைக்கண்டு மங்களகானங்களொடுகூடிய ஸீதோத்திரங்களைச்செய்து, விருமபத்தக்க பற்பல உயர்ந்தபொருள்களையும் மற்றும்விருமபத்தக்க பலஸௌக்கியங்களையும் அளித்தது உபசரித்தனர். சிறந்தகைகளையுடையஸஹதேவனும் ஸநீதோஷத்தோடு அந்தத்தமிழர்களைக்கண்டு அவர்களுக்குவிடைகொடுத்தனுபதித் தென்னைசக்குபுறப்பட்டான். தமிழ்நாட்டரசனாகியசோழராஜனைத் தனதுதூதனாலேயே விரைவில்வசப்படுத்தி அவனிடமிருந்து ரத்தினங்களைபெற்றுக்கொண்டு பாண்டியநாடுசென்றான். சோழநாட்டிலுள்ள மற்ற மனிதர்கள் ஸஹதேவனைக்காண்பதில் ஆசைதீராதவர்களாக அவன் செல்லுமபோது ஸநீதோஷத்துடன் பின்சென்றுகொண்டே பாண்டியதேசம்போயினர். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு ஸஹதேவன் காட்டிற்சஞ்சரிக்கும்பாணிகளையும் புலிகளையும் மான்களையும் மற்றுமுள்ள அனேகமிருகக்கூட்டங்களையும் கிளிகளையும் மயில்களையும் கழுஞ்சுளையும் காட்டுக்கொழிகளையும் பார்த்துக்கொண்டு பாண்டிய நாட்டைச்சேர்ந்து அர்ஜுனனுக்குமாமனாகிய பாண்டியராஜனுக்குத் தூதர்களையனுப்பினான். ¹மலயத்வஜனாகியபாண்டியன் ஸஹதேவன்கட்டளைையை அன்புடன் அங்கீகரித்தான். அர்ஜுனன்மனைவியும் பாண்டியராஜபுத்திரியும் அழகிற்சிறந்தவளும் நல்லலக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளும் பெண்களிறசிறந்தவளும்மாகியசிராங்கதையென்று பெயர் பெற்ற தமிழ்ப்பெண் ஸஹதேவன்வந்ததைத் தந்தரதையினால் அருகப்புரத்திறகேள்வியுற்று மரியாதைக்காக மிகுதியானரத்தனங்களை அன்புடன் அனுப்பினான். புகழ்பெற்ற பாண்டியராஜனும் பலவகையான விலையுயர்ந்தபொருள்களையும் மணிகளையும் முத்துக்களையும் பலமுங்களையும் தூதர்களையும் ஸஹதேவனுக்கு அனுப்பினான். ஜனமேஜயராஜாவே! அநநிகரற்ற மரியாதையைக்கண்டு ஸஹதேவனும் ஸநீதோஷத்தோடு தனதுஸஹோதரன் புதல்வனாகிய பபருவாகனனுக்கு ரத்தனங்களை மிகுதியாக அளித்து அர்ஜுனன்மாமனும் திராவிடதேசத்துக்கும் மணலூர்நகரத்திற்கும் ராஜாவுமான மலயத்வஜ

¹ ஆதிபர்வம் 836 - வதுபக்கத்தில் சித்ரவாகனனென்றுபெயர்கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பாண்டியனைத் தூதர்களைக்கொண்டே வசப்படுத்தி அவனிடத்திலிருந்து ரத்தினங்களைப்பெற்றுக்கொண்டு தமிழாகளால்குழப்பப்பட்டவனாக அகஸ்தியருக்கு இருபபிடமும தேவலோகத்துக்குச்சுமானமுமான சிறந்தமலையைச்சேர்ந்தான். ஜனமேஜயரே! அந்தலஹதேவன் அந்த மலயமலையைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்த தெளிவும் குளிர்ச்சியுமுள்ள தீர்த்தமுடையதும் மனத்தைக்கவாகின்றதுமான தாமரபர்ணி என்கிற இயைக்கடநது கடற்கரைசேர்ந்து அங்கு

முப்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

தி க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(ஸஹதேவனுல்லனுப்பப்பட்ட கடோத்கசன் விபிஷணரிடம்சென்று தானிகை வாங்கிவந்துகொடுத்ததும், ஸஹதேவன் இந்திரப் பிரஸ்தம்சேர்ந்து தர்மராஜருக்கு ஒப்பித்ததும்.)

ஆரசர்க்கரசரும் பாரதருமான ஜனமேஜயராஜாவே! அதன் பிறகு சிறந்தகைகளையுடைய ராஜாவான ஸஹதேவன் புத்திமான் களுட்சிறந்தவரும் நல்லஆலோசனையுள்ளவருமான மந்திரிகளுடன் கூட ஆலோசனைசெய்துநிச்சயித்துக்கொண்டு ஆவலோடு தனது ஸஹோதரன்மைந்தனாகிய கடோத்கசனைநினைத்தான். நினைத்தமாதிரித்தில் அந்தராக்ஷஸன்காணப்பட்டான். மிச்சகடயரமும் பெருங்கைகளுமுள்ளவனும இருண்டமேகம்போன்றவனும மாறறேறின பொற்குண்டலங்களையும் விசிதரமர்னமுததாரங்களையும் தோள்வளைகளையும் ரத்தினச்சதங்கைகளையும் பொன்மலையையும் அரைக்கடடையும் கடகங்களையும் தோளவளைகளையும் கிரீடத்தையும் மற்றுமுள்ள ஆபரணங்களெல்லாவற்றையும் அணிந்துகொண்டவனும் நீண்டகோர்ப்பற்களும் சிவந்தகூந்தலும் செம்பட்டைநிறமானமீசையுமுள்ளவனும் பயங்கரமான தேகமுள்ளவனும் செஞ்சந்தமணிநதவனும் மெல்லிய ஆடைதரித்தவனும் பலசாலியுமான அந்தக கடோத்கசன் தன்வளிமையினால் பூமியைநடுங்கச்செய்பவன்போல அங்கேவந்தான். ராஜாவே! மலைபோல்வருகின்ற அந்தக்கடோத்கசனைக்கண்டு அங்குள்ள ஜனங்களனைவரும் சிங்கத்தைக்கண்ட அறபமிருகங்கள்போலப் பயந்தோடினர். ராவணன் புலஸ்தியரிடம்வருவதுபோல அவன் ஸஹதேவனிடம்வந்தான். ராஜாவே! பிறகு கடோத்கசன் ஸஹதேவனை நமஸ்கரித்துக் கரங்குவித்து வணக்கமாகவின்று, 'யான்செய்யத்தக்

கதுயாது?' என்றுகேட்டான் மேருமலையின்சிகரம்போல வருதுநிற்கும் அநதக்கடோத்கசனைப பாண்டவனான அந்தஸஹதேவன் இரண்டுக்கைகளாலும்தழுவி உசசிமீமாரது மநதிரிகளுடன் கூடி அவனுக்குமரியாதைசெய்து அன்புடன், “ மஹாபலசாலியான குழநதாய்! கபபத்தின்பொருட்டு நான் அனுபபினதாக லங்காபுரிக்குசசென்று அங்கு ராக்ஷஸர்களுக்கு அராதாமஹாத்மாவுமான விபீஷணரைக்கண்டு ராஜஸூயயாகத்திறகாகப பலவகைகளான ரததினங்களை மிகுதியாகபபெற்றுக்கொண்டு திருமபிவா ” என்றுசொன்னான்

ஐனமேஜயரே! ஸஹதேவனான இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட கடோதகசன் மனமகிழ்நது ‘ அவவாரே ஆகட்டும் ’ என்றுசொல்லித் தென்திசைநோக்கிச்சென்றான். ராஜாவே! ஸஹதேவனைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து லங்கையைநோக்கிப்புறப்பட்ட அநதக்கடோத்கசன் ஆமைகளும் முதலைகளும் சிறுமீன்களும் பெருமீன்களும் நீரயானைகளும் சிப்பிகளும் சங்குகளும் மிகுதியாகநிரய்பியிருக்கும் கடலைக்கண்டான். அரசாக்கரசே! அநதக்கடோதகசன் ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருவணையைக்கண்டு, அவருடையசக்தியைநினைநதுகொண்டே கடலின்தென்கரையைச்சேர்நது ஸ்வர்க்கம்போல அழகானதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், அழகானகோபுரவாயிலகளினால் விஷங்குவதும், வெண்மையும்செம்மையுமான அனைகமாடமானிகைகள்நிரமபியதும், அழகான மிருதங்கசபதமுள்ளதும், எககாலத்திலும்காய்ததும் பூதது மிருக்கும் மரங்களுள்ளதோடடங்களினால் அழகாயிருபதும், மலர்களின் மணமநிரம்பிய அழகான ராஜமாரககங்களுள்ளதும், அனைகரததினங்கள்நிரமபினதும், இநதிரனுடைய அமராவதிரகருக்கு நிகராயிருபதும், ராக்ஷஸர்களாலடையப்பட்டதுமான லங்காநகரதைக்கண்டு அதில பிரவேசித்தான். அநதக்கடோத்கசன் குலம பராமமுதலிய ஆபுதங்களை தநிததுப பலவித அஷங்காரகணையணிர திருக்கும் வீரர்களான அனைகராக்ஷஸர்களையும் தெய்வலோகத்துப பூமலைகளூடியும் திவ்யபரணங்கணையணிரதும் மதுபானத்தினால் கடைக்கண்கள் சிவரதுமிருபவரும், பருதநிதமபங்களும் தனங்களுமுள்ளவருமான அழகியபெண்களையும்கண்டான். பீமஸேனன்புதவனானகடோத்கசனைக்கண்டு அவர்கள் மகிழ்ச்சியையும் வியபபையும்டைநதனர். அநதக்கடோதகசன் இநதர்க்ருஹத்திற்கு நிகரான ராஜகிருஹததைச்சேர்ந்து துவாரபாலகளைச் சநதித்து, “ பாண்டுவென்று பெயர் பெற்றவரும் மஹாபலசாலியும் கௌரவசேஷ்டருமான அரசர் ஒருவர் இருநதார். அவருடைய ஜனையமைநதா ஸஹதேவரென்பவரைக்

கேள்வியுற்றிருக்கலாம். நான் தர்மராஜாவின்கப்பத்திற்காக அவரால் அனுப்பப்பட்டதாதன். அரசாக்கரசான விபீஷணரைப் பார்க்கவிரும்புகிறேன். நீ சீக்கிரம் என்னைப்பற்றித்தெரிவி” என்று சொன்னான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அநதத் துவாரபாலகன் அவனுடைய அநதச் சொல்லைக்கேட்டு ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொலவித் தெரிவிப்பதற்காக அரண்மனைக்குட்போனான். அவன், கைகூப்பி நின்று தூதனுடைய சொல்லையுமுதலும் ராஜாவுக்குச்சொன்னான். தர்மாத்மாவும் ராக்ஷஸராஜாவுமான விபீஷணா துவாரபாலகன்சொன்னதைக்கேட்டு ‘அநதததூதனை யென்னிடமஅழைத்தவா’ என்று சொன்னார். தர்மநதெரிநத மஹாத்மாவாகிய ராஜாவினால் இவ்வாறுகட்டளையிடப்பட்ட அநதத்துவாரபாலகன் விரைவாகவெளியிலவநது கடோத்கசனைக்கண்டு, “தூதனை! சீக்கிரம் ராஜாவைப்பார்க்கலாம்; நேரே உள்ளேசெல்லலாம்” என்று சொன்னான். த்வாரபாலகனுடைய சொல்லைக்கேட்டுக கடோத்கசன் உள்ளேசென்று, கைலாசகிரிக்கொப்பானதும், மாறறயாநத பொன்மயமான தோரணங்களுள்ளதும், சுற்றுமதிலுள்ளதும், கோபுரங்களினால்சோபிப்பதும், நிலாமுற்றங்களும் தேவநாகிருஹங்களும் நிரம்பியதும், அனேகரதனங்கள் விளங்குவதும், பொன்னினாலும் தங்கத்தினாலும் படிக்கத்தினாலும் வெள்ளியினாலும் வச்சிரங்களினாலும் வைடூரியங்களினாலும்செய்யப்பட்ட மிக்கஅழகானதூண்களும் பலவகைக்கொடிகளும் கொடிமரங்களுமுள்ளதும், ரத்தினங்களிழைத்ததுப பலநிறமாயிருப்பதும், எங்கும் மலர்மலைகள் தொங்குவதும், உயர்ந்த தங்கமேடைகளுள்ளதமான அழகிய அநதக்கிருஹத்தை முழுவதும்பார்த்தான். பீமஸேனனுக்கும் ஹிடிமபிக்கும் புதலவனை கடோத்கசன், தநதிராதமும குரலும்சேர்நது ஸமதாளமும அக்ஷரகாலஅளவுமுள்ளதும் தேவதூநது பிவாத்தியங்கள் இடைவிடாமல முழங்குவதமான இனியஸங்கீதத்தைக்கேட்டு ஸநதோஷமடைநதான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அதன்பிறகு அநதக்கடோத்கசன் அநதத்துவாரபாலகனுடன் கூடவே அழகான அனேகங்கட்டுகளுள்பிரவேசித்து ஆகாயத்தில ஸூர்யனிருப்பதுபோலச் சிறநதஸிமமாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவரும், முத்துக்களும் ரத்தினங்களும் பறபலஉயர்நத ஆபரணங்களும் அணிநதுகொண்டவரும், தேவதைபூன்ற உருவமுள்ளவரும், தேவலோகத்திய சிறந்தபுஷ்பமலைகளையும் ஆடைகளையும் தரித்தது உயர்ந்தசாந்தணிந்து கொண்டு ஸூர்யனைப்போலும் அக்னியைப்போலும் ஒளியுள்ளதே

கத்தினால் விளங்குகின்றவரும், தேவர்களுடன் தேவேந்திரனிருப்பதுபோல மந்திரிகளுடன் கூடியிருப்பவரும், மஹாதமாக்களான யக்ஷர்களும், அழகியஒளியுள்ளதெய்வப்பெண்களும், மங்களகானங்கள்செய்து ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்போலக் கொண்டாடப்பெற்றவரும், இரண்டுசிறந்தபெண்களினால் பொறகாமுள்ளவையும் உயர்ந்த விலைபெற்றவையுமான இரண்டுசாமரங்களைப்பிடித்துத் தலைக்குமேல் வீசப்பெற்றவரும், சூப்பேனைப்போலவும் வருணனைப்போலவும் மஹிமையும் ஐசுவரியமும்பெற்றவரும், எக்காலமும் தர்மத்திலேயேயிருப்பவரும், ஆச்சரியமான ராக்ஷஸராஜாவும், இக்ஷ்வாகுகுருவநாதராகிய ஸ்ரீராமபிரானே என்றும் மனத்திலினைத்திருப்பவரும், மஹாத்மாவுமான விபீஷணரைககண்டு கைகூப்பி வரதனஞ்செய்தான். மஹாவீரனான கிடோதகசன், இரத்திரனிடத்தில் சித்ராதனைன்னும் கரநர்வன்நிறபதுபோல அவரிடத்தில வணங்குகின்றான். ராக்ஷஸராஜாவான அநதவிபீஷணர் தூதனாகவந்த அநதக் கிடோதகசனைக் கண்டு முறைபபடி மரியாதைசெய்து இனசொல்லாக, “கப்பததை விருமபுகின்ற அவவரசன் யாருடையவமசத்தில் பிறந்தவன். அவன் உடன்பிறந்தவாகளனைவரையும் அவனுடையகரததையும் தேசத்தையும் உன்னையும் நீவந்தகாரியததையும் எல்லாவற்றையுமற்றித்தெளிவாகக்கேடகவிருமபுகிறேன். இவற்றையெல்லாம் தனித்தனியே எனக்கு விரித்துசொல” என்றுகேட்டார். மஹாத்மாவான விபீஷணரால் இவ்வாறுவினாவப்பெற்ற கிடோதகசன் கைகூப்பிபின்று பின்வருமாறு பொருத்தமானமறுமொழி சொல்லலானான்.

“சரதிரவமசத்திற்பிறந்த மஹாபலசாலியான பாண்டுலென்னும் ஓர் அரசர்இருந்தார். பாண்டுலுக்கு இரத்திரனுக்கொப்பான பராக்ரமமுள்ள ஐந்துகுமாரர்கள் பிறந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவாய்திஷ்டிரரென்றும் அஜாதசதருவென்றும் பெயர்பெற்றவர்; தாமத்திலேயே மனமுள்ளவர்; தர்மமேஉருவங்கொண்டதுபோன்றவர். அநதயுதிஷ்டிரரென்னுமராஜா கங்கைக்குத்தென்கரையில் அஸ்தினாகரத்தில் ராஜ்யாதிபதயமஅடைந்து ராஜ்யத்தைஆண்டார். ஓ! ராஜச்ரேஷ்டரே! அநதராஜ்யத்தைத் திருதராஷ்டிரனுக்குக்கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு இநதர்ப்ரஸ்தம்சென்றார். அநதஇரண்டுக்கரங்களும் கங்கைக்கும்பமுனைக்கும் இடையிலிருக்கின்றன. ராஜச்ரேஷ்டரானவிபீஷணரே! அநதஇரத்திரப்ரஸ்தத்தில் தமதுஸேஹாதர்களுடன் மகிழ்ச்சியோடிருந்து எங்கள்ராஜா அரசுநடத்துகிறார். அவருக்கீனையவர் சிறந்தகைகளையுடையவர்; பீமஸேனனென்றுக்கயாதிபெற்றவர்; பெருஞ்

சக்தியும் கீர்த்தியுமுள்ளவர் ; இரதிரனுக்கொப்பான பாக்ரமமுள்ளவர். அந்தப்பாண்டுபுதர் பலததிலபதினாயிரமயானைகளுக்கூச்சமமானவர். அவருக்கினையவா அர்ஜுனனென்பவர். சிறந்த பாக்ரமமுடையவர். மிருதுவானதேகமும சிறந்தசக்தியுமுள்ளவர். சூரத்தனத்தினில் உலகத்தில்பெயர் பெற்றவர். சூரத்தனத்தில் கார்த்தவீர்யனுக்கும பலததில்கடலுக்கும அஸ்ரவிததையில் பாக்ராமருக்கும் யுத்தருசெய்வதில் ஸ்ரீ ராமபிரானுகரும வடிவிலஇரதிரனுக்கும பிரகாசத்திலஸூர்யனுக்கும ஒப்பானவர். அந்தப்பற்றினர், தேவர்கள், தானவர்கள், கந்தர்வர்கள், பிசாசர்கள், நாகர்கள், அரக்கர்கள், மனிதர்களாகிய இவர்களைவரும் சேர்ந்தாலும யுத்தத்தில் (அவர்களால்) வெல்லமுடியாதவா. அவர், தேவககூட்டங்களோடு யுத்தத்திற்குவந்த இரதிரனைத் தம்பராக்ரமத்தினிலஜயிததுக் காண்டவவனத்தை அக்னிக்குளரிக்கக்கொடுதது அக்னியைத்திருபதிசெய்வித்தவர். அக்னியைத்திருபதிசெய்வித்ததிலை அவருக்குத் திவ்யாஸ்திரங்கள் கிடைத்தன. ராஜாவே! தேவகளும அடைவதற்கரிய ஸூபந்தரையென்றுபெயாபெற்ற கிருஷ்ணஸூஹாதரி அவராலடையப்பெற்றார். ராஜாவே! அர்ஜுனனுக்குஇனையவர் நகுலன் என்றுபெயர் பெற்றவர்.* அவர் உருவமெடுத்தவந்த மன்மதன்போல உலகத்தில் மிக்கஅழகானவா. அவருக்கினையவா ஸஹதேவனென்று கியாதிபெற்றவர் ; மஹாபாக்ரமசாலி ; யுத்தத்தில்குமாரக்கடவுளுக்குநிகரானவர். நான் அவரால உமமிடம் அனுப்பப்பட்டவன். எனக்குக் கடுமையானென்றுபெயர். நான் பீமஸேனராஜானிப்புத்திரன் ; மிக்க பலசாலி. எந்தாயா மஹாபாக்ய்சாலியான ஹிடிம்பையென்னுமாக் கி. நான் பாண்டவர்களுக்கு உபகாரஞ்செய்வதற்காக இரதப்புவனியெல்லாம ஸருசரிக்கிறேன் யுகிஷ்டிதர் இரதப்பூமிமுமுமைக்கும் அரசராய்விட்டார். அவர் ராஜஸூர்யமென்னும சிறந்தயாகத்தைசெய்ய ஆரம்பித்ததுக் கப்பமவாங்குவதற்காகத் தமஸூஹாதர்களை எல்லாததிசைகளிலும அனுப்பியிருக்கிறார். அவா கிருஷ்ணனுடன் சேர்ந்து (யோசித்தது) தம்பிமாரையனுப்பினார். ராஜாவே! அவர்களில் மஹாசீதரும் மஹாபலசாலியுமான அர்ஜுனர் விரைவாக வடக்கேசென்று மேருமலையைத்தாண்டி லக்ஷ்மயோஜனைதூரம்சென்று ராஜாக்களெல்லாரையும் தமதுபாக்ரமத்தினிலயுத்தத்தில் ஜயித்தும் கொன்றும் வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தின் அருகேசென்று அதிகமான ரத்தனங்களையும் உயர்ந்தகுதிரைகளையும் பலவகையானதனங்களையும் கொண்டுவந்து அவற்றையெல்லாம் தர்மராஜாவுக்குக் கொடுத்தார்.

அரசர்க்கரசே! பீமஸேனரும் தம்வலிமையினால் கீழ்த்திசையைஜயித்து அரசர்களைவசப்படுத்தித் தர்மராஜாவுக்குத் தனத்தையளித்தார். அவ்வாறே நகுலரும் கப்பத்திற்காக மேற்றிசைக்குப்புறப்பட்டார். ராஜசீரேஷ்டரே! ஸஹதேவர் தென்திசையைச்சேர்ந்து எல்லா அரசர்களுக்கும்ஜயித்து அவர்களால் மரியாதையெய்யப்பெற்றுக் கப்பத்திற்காக என்னை இங்கேயனுப்பினார். பாண்டவர்களுடையசரித்திரத்தை உமக்குச சுருக்கமாகச்சொன்னேன். மஹாராஜாவே! தர்மநதெரிந்தவரே! தர்மராஜாவானயுதிஷ்டிரரையும் பரிசுத்தமானராஜஸூரியாகத்தையும் ஜகத்பிரபுவான கிருஷ்ணபகவானையும் நினைத்துப்பார்த்து இப்போது நீர் கப்பம்கொடுப்பதற்குரியவராகிறீர்” என்றான்.

அவன்சொன்னதைக்கேட்டு ராசுஸர்க்குராஜாவும் தர்மாத்மாவும் மாகிய விபீஷணர் ராசுஸர்களுடன் அநதஆஜ்ஞையை அங்கீகரித்தார். சிறந்த அறிவாளரான அநதபிரபு அது கண்ணபிரான்செய்ததென்று நினைத்தார். அதன்பிறகு அநேகவிதமான சால்வகளையும், விரிப்புக்களையும், மணியினாலும் பொன்னினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தந்தக்கடடில்களையும், பொற்கடடில்களையும், பெரியவிலைபெற்ற ஆபரணங்களையும், பவழங்களையும், முத்துக்களையும், பொற்பாண்டங்களையும், பொற்கலசங்களையும், பொற்குடங்களையும், விசித்திரங்களான அண்டாக்களையும், கொப்பரைகளையும், வெள்ளிப்பாத்திரங்களையும், ரத்னகுண்டலங்களையும், பொன்மலர்களையும், சிறந்தபொன்னால் செய்யப்பட்ட மற்றும் அநேகமெபூருள்களையும், விசித்திரமானசுழிகளோடுகூடியவையும் சந்திரனைப்போன்றவைபுமான சங்குகளையும், யாகசாலையின் தோரணஸ்தம்பங்களையிருக்கத்தக்க பதினான்குபனைமரங்களையும், பொற்றாமரைமலர்களையும், ரத்னமயமானபல்லக்குக்களையும், மிருகதனிலைபெற்ற கிரீடங்களையும், ரத்னங்கள்இழைத்தவளைகளையும், உயர்ந்தசந்தனங்களையும், பல்வகைவஸ்திரங்களையும், ராஜாவான விபீஷணர் ஸஹதேவனுக்கு அளித்தார். மதுபானமசெய்த மதத்தினால் கண்கள்சிவந்த எண்பத்தெண்ணாயிரம்அரசர்கள் அந்தவிலையுயர்ந்த பொருள்களனைத்தையும் கொணர்ந்தனர். அந் ரத்தினங்களெல்லாவற்றையும்வாங்கிக்கொண்டு கதோதகசன் புறப்பட்டான். அவன் ராஜாவானவிபீஷணருக்கு வந்தனஞ்செய்து கைகூப்பிப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து புறப்பட்டான். கதோதகசன் ராசுஸர்களோடு கூட ரத்தினங்களைபெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து ஸஹதேவனிருக்குமிடத்திற்கு விரைவாகச்சென்றான். அவர்களனை

வரும் கடலைக்கடந்து ஸஹாதேவனிடம்சேர்ந்தனர். ஜனமேஜய ராஜாவே! ரத்தினங்களைக்கொண்டுவந்திருக்கும் பயங்கரமான அரக்கரையும் கடோதக்கசனையும் ஸஹாதேவன்கண்டான். அங்குள்ள தமிழர்கள் அரக்கரைக்கண்டு பயந்தோடினர். பிறகு கடோதக்கசன் ஸஹாதேவனையடைந்து காங்குவித்துநின்றான். ஸஹாதேவனும் ரத்தினக்குவியலையும் கடோதக்கசனையும்கண்டு களிப்புற்றான், தன்னிருகாங்களிதலும் கடோதக்கசனைத்தழுவிடும்மற்ற அரக்கரைப்பார்த்தும் அன்புபாராட்டினான். தமிழர்களைவருக்கும் விடைகொடுத்தனுபவிப்பிறகு தான் புறப்படத்தொடங்கினான். புத்திமானான ஸஹாதேவனென்னும்அரசன் அங்கிருந்து திருமபினான். இவ்வாறு பராக்ரமத்தினாலும் இனியசொல்லினாலும் ஜயலக்ஷ்மிபொருந்தியிருப்பதனாலும் ராஜாக்களைஜயித்துக் கப்பங்கட்டுவித்து அநாதவீரன் திரும்பிவந்தான். ராக்ஷஸர்களுடன்கூட ரத்தினமயமான பனைமரங்கையெடுத்துக்கொண்டு பூமியை அதிரச்செய்கிறவன்போல இந்நிரப்பிரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹாதேவன் யுதிஷ்டிரரைக்கண்டு காங்குவித்துவணங்கி வந்தனன்செய்துரின்று அவராற்கொண்டாடப்பெற்றான். யாருக்குமகிடையாத மிகுதியான தனக்குவியல்கள் இலங்கையிலிருந்து வந்தனவற்றைக்கண்டு தாமராஜா மிகுந்தஸந்தோஷத்தையும் மிக்கவியப்பையுமடைந்தாரா. பரதச்சேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! ஆயிரக்கோடிகளுக்கு மேற்பட்டபொன்களையும் பலவகைரத்தினங்களையும் பசுக்களையும் வெள்ளாடுசெம்மறியாடு எருமைகளையும் மஹாத்மாவானதர்மராஜருக்கு ஒப்பித்துத் தன்காரியத்தைச்செய்து ஸஹாதேவன் ஸுகமாகவஸித்தான்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

தீ க் வி ஜ ய ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

(நகுலன் மேற்றிசையைஜயித்துக் காண்க்கையுடன் இந்நிரா)

பிரஸ்தம்வந்துதர்மராஜருக்குஒப்பித்தது.)

ஸுமர்த்தனானநகுலன் 'வாஸுாதேவனென்னும் அரசனாஜயிக் கப்பட்ட திக்கை ஜயித்தவகையையும் அவனுடையசெய்கைகளையும் சொல்வேன். புத்தியிற்சிறந்தநகுலன் காண்டவப்ரஸ்தத்திலிருந்து புறப்பட்டு மேற்றிசையேநாக்கிப் பெருஞ்சேனையுடன்சென்றான்.

தனது பெரியலிமமநாதத்தினாலும் படைவீரர்களின் கர்ஜனைகளினாலும் தேருருளைகளின் ஒலியினாலும் இந்நபபூமியை அநிரிச்செய்து கொண்டு தனங்களும் தான்யங்களும் பசுக்களும் மிகுதியாக நிரமபினதும் சபபிரமணியக்கடவுளுக்குப் பிரியமுள்ள துமான ரோகிதகமலைக்குச் சென்றான். அவ்விடத்தில் சூரர்களான மத்தமபூரகடுன்னும் அரசர்களோடு அவனுக்குப் பெரியசண்டை நடந்தது. சிறந்தசக்தியுள்ள அநதநகுலன் நீரில்லாக்காடான தேசமனைததையும் தானியங்களம் மிகுதியாகவுள்ள சைரீஷகம, மஹேந்தமென்னும் தேசங்களையும் ஆக்ரோசனென்னும் ராஜரிஷியையும் வசப்படுத்தினான். ஆக்ரோசனினுடைய நகுலனுக்குப் பெருஞ்சண்டை நடந்தது அநதபாண்டவன் ஆக்ரோசனுடைய தேசமாகிய தசாரணதேசத்தையெடுத்து அங்கிருநதுபுறப்பட்டான். சிறந்தபாக்கரமுள்ள புருஷச்சரேஷ்டனுடைய நகுலன், சிவிகள், திரிகர்த்தாகள், அம்பஷ்டர்கள், மாலவர்கள், காப்படர்களென்னும் மீரதுதேசத்தரசர்களையும் மத்தியமகேயர்களும், வாடதானர்களென்னும் பிராமமணர்களையும் ஜயித்து மறுபடியும் திருமபிவரது புஷ்கரேஷ்டதிரமாகிய வனத்திலவலிக்கும் உதவலவலகேதர்களின் கூட்டத்தாரை ஜயித்தான். விநதுரதிக்கரையிவிருக்கும் மஹாபலசாலிகளான கிராமணியரென்பவரையும் ஸரஸ்வதிநதியைச்சார்ந்து மத்தியங்களினுல்லிங்குகும் சூததிராகள் இடையர்களின் கூட்டங்களையும் மலைகளிலவலிப்பவரையும் ஜயித்துப் பஞ்சநதமென்னும் தேசத்தையும் அமரபர்வதமென்னும் மலையையும் உத்தரஜ்யோதியும், திவ்யகடமென்னும் நகரங்களையும் ஜயித்து அவற்றின் 2வாரபாலகளைப் பராகரமத்தினால் வசப்படுத்தினான். அநதநகுலன் ராமடர்களையும் ஹாராகளையும் ஹரணர்களையும் மறுமுள்ளமேற்றிசைராஜாக்களனைவரையும் தன்கடடையினாலேயே கீழ்ப்படுத்தினான். பாரதரான ஜனமேஜயரே! அங்கிருநதுகொண்டே வாஸுதேவனுக்குத் தூதனை யனுப்பினான். ராஜாவே! அச்சமற்றவனை அவ்வரசன் இவன்கட்டனையை ஏற்றுக்கொண்டான். அதன்பிறகு பலவானுடைய நகுலன் மத்த தேசத்தூராஜதானியாகிய சாகலநகருக்குச் சென்று தனது மானுடைய சல்லியனைச் சினேகத்தினால் வசப்படுத்திக்கொண்டான். ஜனமேஜயராஜாவே! மரியாதைக்குரியவனும யுத்தவீரரிற் சிறந்தவனுமாகிய நகுலன் அநதசசல்லியராஜனால் மரியாதை செய்யப்பெற்று மிகுதியான ரதனங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். கௌரவச்சரேஷ்ட

1 மூலத்தில், 'தவிஜாந்' என்றிருக்கிறது.

2 தேசங்களின் வழிக் காவலான அரசன்.

னும விசித்ரமானயுத்தங்கள் தெரிந்தவனுமான நகுலன் அதன்பிறகு கடலின் உள் தீவுகளில் வளிக்கும் மிகக்கொடியவரான பஹ்லவர், பர்ப்பார், கிராதர், யவனர், சகரென் னும மிலேச்சராஜாக்களை வசப்படுத்தி அவர்களிடமிருந்து ரத்தினங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினான். மஹாராஜாவே! அந்தமஹாத்மாலினுடையபொக்கிஷமாகிய பெருந்தனத்தைப் பதினாயிரம் ஓட்டகங்கள் கஷ்டப்பட்டுச் சமந்தன. பரதச் சேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! ஜயலக்ஷ்மிபொருந தியவனும மாத்திரிபுத்திர னுமானாகுலன் வருணஸ்ரீக்ஷிக்கப்பட்டதும் (பெண்டரக) வாஸுதேவனுலக்ஷிக்கப்பட்டதுமாகிய மேற்றிசையை ஜயித்து இந் திரப்பிரஸ்தத்திலிருக்கும் வீரரான யுகிஷ்டிரரிடம்வந்து அந்ததனைத் தை அவருக்கு ஒப்பித்தான்.

தீக்ஷீஜயபரீவம் முற்றிற்று.

முப்பத்தாராவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம்.

(ராஜஸூயயாகத்தீள் ஆரம்பம்.)

தர்மபுத்திரர் ஜனங்களைக்ஷித்ததினாலும் ஸததியத்தைக் காப்பாற்றினதினாலும் பகைவர்களை யொழித்ததினாலும் பிரஜைகள் தம் தம கருமங்களில் தவறாமலிருந்தனா. வரிகளைச் சரியாக வாங்குவதினாலும் தர்மமாக ஆள்வதினாலும் மேகம நிரம்பவாங்கித்தது. தேசம செழிப்பாயிருந்தது. எல்லாதெதர்ழில்களும் நன்றாக நடந்தன. பசுக்காத்தல் பயிர்செய்தல் வர்த்தகம இவையெல்லாம் ராஜாவின ஆளுகையினால் சிறப்பாக நடந்தன. ஜனமேஜயராஜாவே! திருடர்கள் மோசம் செய்பவர்கள் ராஜாவின அபிமானம் பெற்றவர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்திலும் ஜனங்களில் ஒருவர்க்கொருவரிடத்திலும் வருசகப் பேச்சுக்கள் யாராலும் கேட்கப்படவில்லை. யுகிஷ்டிரர் தர்மநதவறாமலிருந்ததனால் அநதக்காலத்தில் அனுவிருஷ்டி, அகிவிருஷ்டி, வியாதி கள், தீப்பிடித்தல் இவையெல்லாம் இருக்கவில்லை. அரசர்கள், பிரியத்தைச் செய்வதற்கும் அடுப்பதற்கும் வழக்கமாயுள்ள கப்பத்தைக் கொடுப்பதற்கும் யுகிஷ்டிரரிடம் சென்றார்களேயல்லது வேறுகாரியங்களைப்பற்றிச் சென்றதெயில்லை. தர்மராஜருடையபொக்கிஷம் நியாயமாகவந்தபொருள்களினாலேயே அனேக நூற்றாண்டுகள் செலவு செய்தாலும் அழியாதபடி பெருகியிருந்தது. தர்மராஜாவானவர் தமது

தான்யமமுதலியவற்றின் அளவையும் பொக்கிஷத்தின் அளவையுமறிந்து யாகஞ்செய்வதற்கே நிசசயஞ்செய்தார். அவருக்கு இவ்வண்டியவரணைவரும் தனித்தனியாகவும் சோரனும், “பிரபுவே! நீர்யாகஞ்செய்வதற்கு இதுதருணம்; இப்போதேசெய்வது யுத்தம்” என்றுஉரைத்தனர். அவர்கள் இவ்வாறுபேசிககொண்டிருக்கையிலேயே பழமையானரிஷியும் வேதமூர்த்தியும்¹ ஞானிகள்மாத் திரமேகாணக்கூடியவரும் அழிவில்லாதவருட்சிறந்தவரும் உலகத்தின்உறபததிக்கும பிரளயத்துக்கும்காரணரும் சென்றன வருவன நிகழ்வனவாகிய அனைத்துக்கும் ஈசவரரும் கேசியென்னும அஸ்ரணை ஸம்ஹாரஞ்செய்தவரும் யாதவர்களனைவாக்கும் விரோதிகளைக்கொன்று ஆபதகாலங்களில் அபயங்கொடுத்து மதில்போலக்காப்பவரும் புருஷோத்தமருமாகிய கண்ணபிரான் வஸுதேவரை மரியாதையுடன் சேனைத்தலைவராக ஏற்படுத்திப் பெருஞ்சேனையினுடையபெற்றவராகத் தர்மராஜாவுக்கு அளவற்றதனக்குவியலை எடுத்துக்கொண்டுவந்தார். முடிவில்லாததும் அழியாததுமாகிய ரதனக்கடலான அந்தத்தனகருவியலையெடுத்துக்கொண்டு தமதுதேரிரினுவியினால் எங்கும்முழங்கச்செய்து இந் திரபிரஸ்தத்தில்பிரவேசித்தாரா. முன்னமேரிமபின அந்தநகரத்தை மறுபடியும்நிரப்புவதனால் பாண்டவர்களின்பகைவர்களுக்குத் துயரஞ்செய்ப்பவரானார். கிருஷ்ணபகவான் எழுந்தருளினதினால் பாண்டவர்களின்நகரமானது ஸூரியனில்லாத இடத்தில ஸூரியோதயமானதுபோலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில்காற்றடித்ததுபோலவும் மகிழ்ந்திருந்தது. அந்தப்புருஷசரேஷ்டரான யுதிஷ்டிரார், தெளமியர் வியாஸர்முதலியபுரோஹிதர்களோடும் பீமார்ஜுன நகுலஸஹதேவர்களோடும்கூடி மனக்களிப்புடன் கண்ணபிரானையெதிர்கொண்டழைத்து, சாஸ்திரபிரகாரம் அதிதிஸ்தகாரஞ்செய்து ஸுகமாகஉட்கார்ந்தபிறகு குசலபாசனமசெய்து பின்வீருமாறு பேசலுற்றார்.

“கிருஷ்ண! உமாவலேதான் இந்நதப்புவனிமுழுதும் என்வசத்திலிருக்கிறது. யாதவரே! மிகுந்ததனம் உமது அனுக்ரஹத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. தேவகிபுத்ரரே! மாதவரே! உமது அனுக்ரஹம்பெற்றநான் இதையெல்லாம் சாஸ்திரபிரகாரமாகப் பிராம்மணச் சரேஷ்டர்களுக்கு அக்னிபகவானுக்கும் உபயோகப்படுத்தக்கருதுகிறேன். பகவானே! சிறந்தகைகளை யுடையவரே! அத்தற்காக உம்மோடும் என் தம்பிகளோடும் சேர்ந்து யாகஞ்செய்யவிரும்புகிறேன்.

1. தெரிந்தவர்களாகநினைப்பவருக்குத் தெரியாதவரும் என்பதுபழைய உரை.

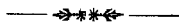
அதுவிஷயத்தில் நீர் அனுமதிக்கொடுக்கக்கடவீர். சிறந்தபுஜங்களை யுடையகொவிர்தா! நீர் உமக்குத் தீகையைச்செய்விததுக்கொள் ளக்கடவீர். புகவானே! நீர் யாகஞ்செய்தால் நான் பாவமநீங்கினவ னாவேன். பிரபுவே! அல்லது இரதத்தம்பிகளுடன் வேள்விசெய் யுமபடி எனக்கேஉத்தரவுகொடும். கிருஷ்ண! உம்மால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றுத்தான் நான் சிறந்தயாகத்தைசெய்வேன்” என் றார். அதைக்கேட்கண்ணிரான் தர்மராஜாவின்குணங்களின்மிகு தியைப்பற்றி நிரம்பப்பேசி, “ராஜசரேஷ்டரே! நீர்தாம அரசர்க்கும் அரசா; இரதமஹாயாகத்திறகுத்தகுதியுள்ளவா. நீரே யாகதீகைச் செய்துகொள்ளும். நீர் செய்வதலுலேயே நாங்கள் கிருதாரத்த ராவோம். உமதுநன்மைக்கு நாங்களிருப்பதனால் நீர் நினைத்தயாகத் தைசெய்யும். என்னையும் காரியங்களில்கட்டளையிடும். நீர்சொல லுவனவறறையெல்லாம் செய்வேன்” என்று யுதிஷ்டிரருக்கு மறு மொழிகூறினார். யுதிஷ்டிரா, “கிருஷ்ண! ஹ்ருஷீகேசா! நான் நினைத்தபடி நீர்வந்துசொரததனால் என்எண்ணம் பயன்பட்டது. எனக்குக் காரியவிதிநிச்சயம்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்ற தர்மராஜா ஸஹோதராகருடன் கூட ராஜ ஸூயயாகமசெய்வதற்கு வேண்டியஸாதனங்களைச் சேகரித்தார். அப்போது சததுருக்களையடக்குகிறவராகிய தர்மராஜர், யுத்தவீரர் களிற்சிறந்தவகைய ஸஹதேவனையும் மந்திரிகளனைவரையுமபார்த்து, “இரதயாகத்தின் அங்கங்களையும் கருவிகளையும் மங்களத்திரவியங் களையும் ஹோமததுக்குரியபதார்த்தங்களையும் தெளமயமுனிவர்முத வியபிராமணர்களின்சொறபடி பூர்ணமாகவும் விரைவாகவும் மனி தர்கள், அவரவர்தகுதிககுத்தக்கபடி முறையேகொண்டுவரக்கடவர். என்நிருப்பபடி இரதிரஸேனன், விசோகன், ஆர்ஜுனனுடைய ஸாரதியாகியபூரு இவாகன் அன்னம்முதவியவறறைக்கொண்டுவருவ தற்கு நியமிக்கப்படக்கடவர். கௌரவசரேஷ்டனானஸஹதேவனே! பிராமணர்களுடையநிருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்கவையும் ருசியும்மணமுமுள்ளவையுமாக எல்லாஉணவுகளும் செய்விக்கப்பட வேண்டும்” என்றுகட்டளையிட்டார். யுத்தவீரர்களிற்சிறந்தவனான ஸஹதேவன் தாமராஜாவானயுதிஷ்டிரர்சொன்னபோதே, “எல்லாம் ஸித்தமாயிருக்கிறது” என்று அவருக்குத்தெரிவித்தான். ஜனமேஜய ராஜாவே! பிறகு வியாஸமஹரிஷி வேதங்கள்உருக்கொண்டுவந்தது போன்ற மஹானுபாவர்களான பிராமணர்களை நிதிக்குக்களாக அழைத்துவந்தனர். ஸாதியவதிபுத்தாரான அவர் தாமே அந்தத்தர்ம

ராஜாவுக்கு பிரம்மாவினஸ்தானத்தைவழித்தார். தனஞ்சயகோத்திரத்தாரிற்சிறந்தவரான ஸுஸாமா என்பவர் ஸாமகானமசெய்யும் உக்காதாவாயிருந்தார். பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவரான யாஜ்ஞவல்கிய மாமுனிவர் சிறந்தஅத்வர்புககளிஸ்தலைவராயிருந்தார். வஸுவின்புத்திரரான பைலர் தெளமியருடன்சோரது ஹோதாவாயிருந்தார் ஜனமேஜயராஜாவே ' வேதங்களிலும் வேதாங்கங்களிலுமகரைகண்டவர்களாகிய இவர்களுடைய புத்திராகள் சிஷ்யர்களனைவரும் ஹோதாவினவேலையைச் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் புண்ணியாகவாசனஞ்செய்யிததுச சாஸ்திரோக்தப்பிரகாரம் அந்தயாகத்துக்கு ஸங்கலபஞ்செய்துகொண்டு அந்தயாகத்துக்குக் குறிப்பிடப்பட்ட பெரியயாகபூமியைப் பூஜைசெய்தனர். அந்தபூமியில் ராஜாவினால் அனுமதிக்கொடுக்கப்பெற்ற சிறப்பலைக்காரர்கள் தேவகிருஹங்களைப் போல நல்லவாஸனையுள்ளவையும் விசாலமுமானகிருஹங்களைக்கட்டினர். ராஜாகளிலும் மனிதர்களிலும்சிறந்தவரான அந்ததர்மராஜா தமக்கு அந்தஸமயத்துக்கு மந்திரியாயிருந்தஸஹதேவனைப் பார்த்து, " நீ ராஜாகளையழைப்பதற்கு விரைவாகசெலுமதுதர்களை உடனே அனுப்பு " என்று கட்டளையிட்டார். ராஜாவின்கொலைக்கீகட்டவுடன் ஸஹதேவன தூதர்களைப்பழைத்து, " தேசங்களிலுள்ளபிராமணர்கள் கஷத்திரியர்கள் வைசியர்கள் கொளவிககத்தக்கக் குத்திரர்கள் எல்லாரையுமழைத்துவாருங்கள் " என்றுகட்டளையிட்டான். அந்தத்தூதர்கள் ஸஹதேவன்கட்டளைப்படி எல்லாராஜாக்களையுமழைத்தனர். இன்னும் அனேகதூதர்களையும் ஸஹதேவன் அனுப்பினான். தூதர்கள் குதிரைகளிலேறிப் பலதேசங்களுக்குச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவானயுதிஷ்டிரர் பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் திருதராஷ்டிரனையும் விதூரரையும் கிருபரையும் தமதுபிராதாக்களான துரியோதனன்முதலியோரையும் தம்மன்பர்களையும் அழைப்பதற்காக நகுலனை அஸ்திரோபுரத்துக்கனுப்பினார். பாரதிரே! அதன்பிறகு அந்தப்பிராமணர்கள் குருதிபுதரானயுதிஷ்டிரருக்குக் குறித்தகாலத்தில் ராஜஸூயயாகதீகைச்செய்வித்தனர். தர்மமேயுருவமெடுத்ததுபோன்றவரும் புருஷச்சரேஷ்டரும் தர்மத்தில்மனமுள்ளவருமான யுதிஷ்டிரர், கேட்டையுமமுலமுன்சேர்ந்த அமாவாசையில் மான்தோலைப்போர்த்துப் புள்ளிமான்தோலையுடுத்துத் தேகததில்வெண்ணையெததவித் தீகைச்செய்துகொண்டு ஆயிரக்கணக்கானபிராமணர்களால்சூழப்பட்டவராகித் தம்ஸஹோதர்களுளும் சுற்றத்தாரோடும் ஸ்ரேஷ்டிகளோடும் மந்திரிகளோடும்

பலதேசங்களிலிருந்துவந்த சூத்திரியஜாதியாரான அரசர்களோடும் ஸபையாரோடுங்கூடி யாகசாலைக்குச்சென்றார். எல்லாவித்தைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும் வேதவேதாங்கங்களிற் கரைகண்டவர்களுமாகிய பிராம்மணர்கள் பற்பலதேசங்களிலிருந்து அங்கேவந்தனர். உடனே ஆயிரக்கணக்கான சிறபவேலைக்காராகள தர்மராஜாவின்கட்டளையினால் அவர்களுக்கும் அவர்களுடன்கூடவந்தவர்களுக்கும் தனித்தனியே மிகுதியானபோஜனங்களும் வஸ்திரங்களுமுள்ளவையும் எல்லாப்பருவங்களின்பலன்களும்நிரம்பினவையுமான வீடுகளைக்கட்டினர். ராஜாவே! ராஜாவினால் பூஜிக்கப்பெற்ற அநாதபிராமணர்கள் நாட்டியங்களையும் நர்த்தனங்களையும் பார்த்துக்கொண்டும் பலகதைகளைச்சொல்லிக்கொண்டும் அந்தவீடுகளில்வஸித்தனர். ஸாதோஷத்தூடன்பூஜித்துக்கொண்டும் பேசிக்கொண்டுமிருக்கும் மஹாத்மாக்களான பிராமணர்களின்பெருங்கோஷம் அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டது. ' இவர்களுக்குக் கொடுங்கள்கொடுங்கள் ' என்றும் ' நீங்கள் பூஜியுங்கள் பூஜியுங்கள் ' என்றும் இவ்வகையானபேச்சுக்களே அங்கே எப்போதும் கேட்கப்பட்டன. பாரதரே! லக்ஷக்கணக்கான பசுக்களையும் படுக்கைகளையும் பொன்களையும் வேலைக்காரிகளையும் ஒவ்வொருவருக்கும் தர்மராஜாகொடுத்தனர். ஸ்வர்க்கத்துக்கு இந் திரணைப்போலப் பூமிககு ஒப்பற்றவீரரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜாவின் அந்தயாகம் இவ்வாறுநடந்தது.

முப்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

ர ர ஜ ஸ த ய ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(அழைக்கப்பட்டவர்கள்எல்லாரும் யாகத்துக்கீதவந்துசேர்ந்தது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு மரியாதைசெய்து அழைக்கப்பட்ட அரசர்கள், தேவவிமானங்களிலிருந்து தேவர்கள புறப்படுவதுபோலத் தமதமகிருஹங்களிலிருந்துபுறப்பட்டனர். பாரதரே! அந்தராஜாக்கள் மிககவலைபெற்ற பலவகைரத்தனங்களையெடுத்துக்கொண்டு அந்தஅந்தத்திசைகளிலிருந்து அங்கேவந்தனர். புருஷச்சேஷ்டரே! அந்தயாகத்தைப்பற்றித்தெரிந்த அனேகஅரசர்கள் தூதர்கள் சொன்னதைக்கேட்டி மனமகிழ்ச்சியுடன் பலவகைத்திரவியங்களை மிகுதியாகஎடுத்ததுக்கொண்டு தர்மராஜாவையும் அவருடையஸபையையும்பார்க்கவிருப்பி அவருடையயாகத்துக்குச்சென்றார்கள். யுத்தம்

களில்ஜயிப்பவனாகிய அந்தநகுலன் ஹஸ்தினாபுரம்சேர்ந்து பீஷ்மரையும் திருதராஷ்டிரனையும்ழைத்தான். கரங்களைக்குவித்துவணங்கி நின்று பாதகுலத்தோராகிய திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் சிறந்த புத்திமானான விதூரையும் அழைத்தான். பிறகு துரியோதனன்முதலான பிராதாக்களனைவரையும் அழைத்தான். துரோணசாரியர்முதலான அனைவரும் மரியாதையோடு அழைக்கப்பட்டனர். ஆதன்பிறகு திருதராஷ்டிரனும் பீஷ்மரும் புத்தியிற்சிறந்தவிதூரரும் துரியோதனன்முதலான ஹாதரர்களனைவரும் மனமகிழ்ந்து பிராமமணர்களை முன்னிடமிக்கொண்டு யாகத்துக்குச்சென்றனர்.

காந்தாரேதசத்தரசனாகிய ஸுபலன், மஹாபலசாலியானசகுனி, அசலன், விருஷகன், ரதயுத்தஞ்செய்பவரில்சிறந்தவனாகிய கர்ணன், பலவானானசல்லியன், மிக்கபலசாலியானபா ஹலீகன், குருவம்சத்தவனான ஸோமதத்தன், பூரி, பூரிச்ரவன், சலன், அசுவததாமா, கிருபர், த்ரோணர், ஸிறதுதேசத்தரசனானஜயத்தன், புத்திரர்களுடன் கூடிய துருபதன், சால்வராஜன், பிராக்ஜ்யோதிஷ்கரத்தரசனும் மஹாரதனுமான பகதத்தராஜன் இவர்களும்சென்றனர். அந்தப்பகதத்தராஜன் கடவினுள்ளதீவுகளில்வஸிக்கும் மிலைச்சராஜரெல்லாருடனும் சென்றான். மலைநாட்டரசர்களும் ப்ருஹத்பலனைன்னும்அரசனும், பெளண்ட்ரகவாஸுதேவனும், வங்கம, களிங்கம், ஆகர்ஷம், குந்தலம், காலவம், ஆந்திரம், திராவிடம், சிங்களம், காச்மீரென்னும்தேசத்தரசர்களும், மஹாபராக்ரமசாலியான குந்திபோஜன், கௌரவாகனென்னுமரசன், மறறுமுள்ளசூரர்களானபா ஹலீகதேசத்தரசர், இரண்டுபுத்திரர்களுடன் கூடியவிராடன், மஹாபலசாலியான மாவேல்லன், மஹாவீரனான சிசுபாலன் ஆகியஇவர்களும், யுத்தத்தில் அடங்காதகொழுப்புள்ளபலராமர், அனிருத்தன், கங்கன், சாரணன், கதன், பிரத்யும்னன், ஸாம்பன், சூரனானசாருதேஷ்ணன், உல்முகன், நிகடன், வீரனான அங்காவஹன்முதலான மஹாரதர்களான யாதவர்களனைவரும், மத்தியதேசமுதலான அனைகதேசங்களுக்கதிபதிகளான ராஜாக்களும், தர்மராஜாவின்றராஜஸூயயாகத்திற்கு வந்தனர். ராஜாவே! தர்மராஜாவின்கட்டளையினால் பலவகைப்பகூஷணங்களுள்ளவையும் வாவிகளாலும் சோலைகளாலும்சோபிப்பவையுமான விடுதிகளை அவர்களுக்கு மந்திரிகள்கொடுத்தனர். தர்மபுத்திரர் அந்தமஹாத்மாக்களுக்குச் சிறந்தமரியாதையெய்தனர். மரியாதையெய்யப்பெற்ற அரசர்கள் கைலாஸமலையின்சிகரங்களுக்கொப்பானவையும் மனத்திற்கினியவையும் சிறந்தபொருள்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் செவ்

வையாகக்கட்டப்பட்ட உயர்ந்தவெண்மையான தில்களினால் நாற்புறமும் சூழப்பட்டவையும் பொன்மயமான பலகணிகளுள்ளவையும் ரத்தினத்தளவரிசைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஏறுதற்குச்சகமான பழிகளுடையவையும் உயர்ந்த ஆஸனங்கள் முதலிய சாமான்களுள்ளவையும் புஷ்பமாலைகளாலமறைக்கப்பட்டவையும் உயர்ந்த அகிலமணமகமழ்கின்றவையும் ஹமஸத்திற்குமசூதிரனுக்கும் ஒப்பான நிறமுள்ளவையும் ஒருயோஜனை தூரத்திலேயே எளிதாகக் காணப்படுகின்றவையும் விசாலமானவையும் நேருக்கு நேரானவாயில்களுள்ளவையும் இன்னும் அனேகம் சிறப்புக்களுள்ளவையும் பலவகைத்தாதுக்கள் சேர்ந்த இமயமலை சிகரங்கள் போன்றவையுமான அவரவர்களுடைய விடுதிகளுக்குச் சென்றனா. அவ்வரசர்கள் அங்கங்கே சிரமபரி காரஞ்செய்து விட்டு, பெருநதக்ஷிணைகொடுப்பவரும் ஸபையோர்கள் அனேகரால் சூழப்பட்டவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரரைக்கண்டனர். அப்போது அரசர்களும் பிராமணர்களும் மஹரிஷிகளும் நிரமபின அரசதச்சபை தேவர்கள் நிரம்பின தேவலோகமபோல விளங்கிற்று.

முப்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

ராஜஸூயபர்வம். (தோடர்ச்சி)

(ராஜஸூயயாகம் நடத்தியது.)

ராஜாவே! பிறகு யுதிஷ்டிரார், பீஷ்மரையும் த்ரோணரையும் எதிர்கொண்டழைத்து அபிவாதனஞ்செய்து, பீஷ்மர், த்ரோணர், கிருபர், அசுவத்தாமா, துரியோதனன், விவிமசு தி இவர்களைப்பார்த்து, “நீங்கள் எல்லாரும் இந்த யாகத்தில் என்னை சிறப்பிக்கக்கடவீர்; இங்கே எனக்குள்ள செல்வங்களெல்லாம் உங்களுடைய ஸ்வே. என் னால் அழைக்கப்பட்ட நீங்கள் உங்களிட்ப்படி என்னை நடத்தக்கடவீர்” என்று சொன்னார். திகைத்துக்கொண்ட அந்தப்பாண்ட வஜ்யேஷ்டரான தர்மராஜர் அவர்களைல்லாரையும் பார்த்து இவ்வாறு சொல்லி உடனே அவரவருக்கு ஏற்றவேலைகளில் அவரவர்களை நியமித்தார். போஜனத்துக்கு வரிசையாக உட்காரவைப்பதிலும் எச்சிலைச்சுத்தி செய்விப்பதிலும். போஜனங்களை விசாரிப்பதிலும் யுயுத்ஸூயையும், பக்ஷணங்களையும் போஜனங்களையும் பற்றிய வேலைகளில் துச்சாஸனையும், பிராமணர்களை யழைப்பதில் அசுவத்தாமாவையும், ராஜாக்களுக்கு மரியாதை செய்வதில் ஸஞ்சயனையும், செய்தவற்

றையும் செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் செம்மையாகப்பார்ப்பதில் பிஷ்மத்ரோணர்களையும், பொன்னையும்பொன்னாயங்களையும் ரத் தினங்களையும் பார்த்துக்கொள்வதிலும் தக்ஷிணைகொடுப்பதிலும் கிரு பாசாரியரையும் ஏற்படுத்தினார். அவ்வாறே மற்றபுருஷசரேஷ் டர்களையும் அவரவருக்குத்தகுதியானகாரியங்களில் பிரவீர்த்திக்கச் செய்தார். நகுலனூலஅழைத்தவரப்பட்ட பாஹ்லீகன், திருதராஷ் டிரன், லோமதத்தன், ஜயத்ரதன்முதலானவர்கள் அங்கேராஜாவைப் போலவிளங்கினர். எல்லாத் தாமங்களும் தெரிந்தவரான கூத்தா வென்னப்பட்ட விதூரா பொருடசெலவுசெய்பவராயிருந்தார். துரி யோதனன், எல்லாரிடங்களிலுமிருந்தவருபகாணிக்கைகளைவாங்கி னான். பதிவரதைகளான சூரதியும் காந்தாரியும் ஸ்திரீகளுக்குமரி யாதைசெய்தனர். அவர்களுடைய மருமக்கள்மாரீனவரும் அவர்களி ன்கட்டளைகளை விரைவாகசெய்தனர். ஆஜ்ணன் காரியம்நிறை வேற்றுவதற்காகக் கிருஷ்ணன்ஸம்பத்திலேயேயிருந்தான். எல்லா உலகங்களாலும்பூஜிக்கப்பட்ட கிருஷ்ணபகவான் மேலானபலனைப் பூரணஞ்செய்யவிரும்பி, பிராம்மணர்களின் பாத்ப்ரக்ஷாளனகாரியத் தில் தாமேஅமர்ந்தார். தாமராஜரையும் அவாஸபையையும் பார்க்க விரும்பி வந்தவர்கள்எவரும் ஆயிரத்துக்குத்தாழ்ந்த காணிக்கையை அங்கே கொண்டுவரவில்லை. அந்த யாகத்தில் அனேகரத்தினங்களி னால் ராஜாக்கள் தர்மராஜரைச் சிறப்பித்தனர். நாமகொடுக்குமரத் தன்களினாலேயே தர்மராஜர் யாகத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தாம் மற்றவர்களிலும் மேற்போதவிரும்பி ராஜாக்கள் திரவியங்களை யளித்தனர். மஹாத்மாவான தர்மராஜாவின்ஸபையானது மேல்மாளி கைகளும்சிகரங்களும்முள்ளவையும் சேனைகளால் சூழப்பட்டவையும் அனேகரதனங்களினால் விசிதரங்களானவையும் சிறந்தஃசுவரியமும் மிக்கஅழகுமொருருத்தியவையும் தேவவிமானங்களைப்போலச் செய் யப்பட்டவையுமான ராஜகிருஹங்களாலும் பலதேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும்அரசர்களின் சிறந்தஅரண்மனைகளாலும் யாகத்துக்காக வந்த திக்பாலகர்களின்விமானங்களென்னும் ரதங்களாலும் பிராம் மணர்கள்வஸிக்குமகிருஹங்களாலும் மிக்கஅழகாயிருந்தது. ஃசுவரி யத்தினால் வருணபகவானைவெல்லுகிற யுதிஷ்டிரர், ¹ஆறு அக்னிகளும் நிரம்பின தக்ஷிணைகளுமுள்ள யாகத்தைச்செய்தார். வேண்டினவற்றை யெல்லாம் நிரம்பக்கொடுத்தது எல்லாஜனங்களையும் திருப்திசெய்தித்

¹ ஆறு அக்னிகளாவன : சூரம்பணியம், கூத்திரத்ருதி, வியுஷ்டி, த்வி ராத்ரிம், தசபேயம், ஸப்தபேயம்.

தார். அன்னமும் அனேகபக்ஷணங்களுமுள்ளதும் புஜித்துத்திருப்தியடைந்த ஜனங்கள் நிரம்பினதும் ரதனங்களாகிற காணிககைகள் மிகுந்ததுமாக அந்தச்சபையிருந்தது. மந்திரதந்திரங்களிலும் ஸ்வரலக்ஷணங்களிலும் தேர்ந்தவர்களான மஹரிஷிகளால் நடத்தப்பட்ட அந்த யாகத்தில்¹ இடாஹோமம் ஆஜ்யஹோமமென்னும் கிரியைகளால் தேவர்கள் திருப்தியடைந்தனர். தேவர்களைப்போலவே பிராமணர்கள் முதலான எல்லாவருணத்தாரும் தக்ஷிணைகளாலும் போஜனங்களாலும் மிக்கபொருள்களாலும் அந்த யாகத்தில் மிகுந்தஸந்தோஷத்தோடு திருப்தியடைந்தனர்.

ராஜஸூயபீவம்முந்நிற்று.

முப்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம்.

(தர்மபுத்தரீ கிருஷ்ணனுக்கு முதல்மரியாதை செய்ததைப்பற்றி சீசுபாலன் ஆகேடித்தது.)

பிறகு அபிஷேசனீயமென்னும் ராஜஸூயத்துக்கு அங்கமான ஸோமயாகஞ்செய்யுங்காலத்தில் பூஜிக்கத்தக்கமஹரிஷிகளும் பிராமணர்களும் ராஜாக்களுடன்கூட அந்தாவேதியென்னும் யாகசாலையில் பிரவேசித்தனர். அப்போது மஹாதமாவான யுகிஷ்டிரருடைய அந்த அந்தர்வேதியில் ராஜரிஷிகளுடன்கூட உட்கார்ந்திருந்த நாரதர் முதலிய தேவரிஷிகளும் தேவர்களும் பிரம்மஸபையில் சேர்ந்திருப்பதுபோல விளங்கினர். மிகுந்தமகிமையுள்ள அவர்கள் யாககாரியங்களின் இடையில் ராஜாவினருகில் வாதங்கள் செய்தனர். இஃது இவ்வாறே ஆகுமென்றும் இவ்வாறுகாதென்றும் இஃது இவ்வாறும் ஆகலாமென்றும் இது வேறுவிதமாகக் கூடாதென்றும் பலர் ஒருவர்க்கொருவர்² விதண்டாவாதம் பேசினர். அப்போது அவர்களிலசிலர் தர்க்கசாஸ்திரத்தினால் நிச்சயிக்கப்பட்ட யுக்திகளைக்கொண்டு சிறியவிஷயங்களைப் பெரியவைகளாகவும் பெரியவிஷயங்களைச் சிறியவைகளாகவும் செய்தனர். அவர்களில் சிலமேதாவிகள் பருந்துகள் ஆகாயத்திலுள்ள மாமஸத்தையடிப்பது போலப் பிறர்சொன்ன

¹ அன்னமாகிய அவிவினால்செய்யும் கிரியை.

² விதண்டாவாதம் = தன்மதத்தை வலியுறுத்தாமலே பிறர்சொல்வதைக் கண்டிப்பது.

விஷயங்களை ¹ அடித்தனர். சிலா தாமசாஸ்திரங்களிலும் சிலர் ராஜ நீதிசாஸ்திரங்களிலும் ஸமர்த்தந்ரம சிலர் சிறந்ததவமுளளவரும எல்லாப பாஷ்யங்களையும் கற்றுணர்ந்தவர்களில் சிறந்தோருமாகிய அந்தசசபையோர் வாத்தஞ்செய்து மகிழ்ந்தனர். வேதங்களெல்லாம் தெரிந்த மஹரிஷிகளும் பிராமமணாகளும் தேவர்களும்நிரம்பின அந்தபெரிய அந்தர்வேதியானது நகூத்திரங்கள்நிரம்பின ஆகாயம்போல விளங்கிற்று. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது யுதிஷ்டிரருடையகிருஹத்தில் அந்த அந்தாவேதியிலுள்ளஸபையில் சூத்திரவைது அனுஷ்டானம்தவறினவவைது ஒருவனும இல்லை. சிறந்த யீசவரியமுளளவரும சிறந்த ஞானமுளளவருமான தாமராஜாவின் யாககாரியத்திலுண்டான அந்தச்சிறப்பைப்பார்த்தது நாரதாமகிழ்ந்தாரா. ஜனமேஜயராஜாவே! அப்போது கூத்திரியர்கள் எல்லாரும் வந்துசோந்திருப்பதைக்கண்டு அந்தநாரதமுனிவர் ஒருசிறதையுற்றாரா. புருஷச்சேஷ்டரே! முன்பு தேவர்கள் தங்கள் அம்சங்களினால் பூமியில் அுவதரிக்கும் தருணத்தில் பிரமமலோகத்திலடந்த பூர்வகதையைநினைந்தாரா. ஜனமேஜயரே! அது தேவர்களின்சேர்க்கையென்று அறிந்தது நாரதா தாமரைக்கண்ணராகிய திருமலை மனத்தில் தியானித்தாரா. “ எல்லாவற்றையும் படைப்பவராகிய எவர் முன்பு தேவர்களைக்கட்டளைபிடாரோ அந்தப்பிரபுவும் அஸுரர்களை யழிப்பவருமாகிய மகாவிஷ்ணு அஸுரர்களைக்கொன்று தம்பிரதிஜ்ஞையைக் காப்பதற்காகத் தாமே கூத்திரியவம்சத்தில் வீரராகப்பிறந்திருக்கிறார். சிவஸ்வரூபிய பிரமமதேவரூபியுமான பகவான் நாராயணன் தேவர்கள் எல்லாரையும் பார்த்து, ‘ நீங்கள் ஒருவரையொருவர் கொன்றுவிட்டுத் திரும்பவும் உங்கள் லோகங்களை அடைவீர்கள்’ என்று கட்டளையிட்டதே தாமும யதுவம்சத்திலவதரித்தார். வம்சத்ததை விருத்திசெய்கிறவரிற் சிறந்தவரான பகவான் பூமியிலுள்ள அந்தகர்களும் விருஷ்ணிகளுமாகிய இவர்களின் வம்சத்தில் நகூத்திரங்களுக்கிடையில் சந்திரன்போல மிகச்சிறப்பற்று விளங்கினார். இந்நிராதி தேவனைவரும எவருடைய கைவன்மையை பற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனரோ சத்துருஸம்ஹாரம்செய்பவரான அந்தத்திருமால் மனிதனைப்போலிருக்கிறார். பெருமபொருளும் தாமேயவதரிப்பவருமான பகவான் இவ்வளவுபலமுள்ள இந்தகூத்திரியராகியைத் திரும்பவும் தாமே ஸம்ஹரிக்கப்போகிறாரே, ஓ! ஓ! ஆச்சரியம்” என்று எல்லாந்தெரிந்தநாரதர் சிந்தித்தார். தர்மந்தெரிந்த

¹ ஜயித்தனர்.

வர்களில் ச்ரேஷ்டரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான அந்தநாரதமுனிவர் யாகங்களாலாராதிக்கதக்க ஈசுவரான நாராயணனைக் கண்ணிராணென்றறிந்து விவேகமுள்ள தர்மராஜருடைய அந்தப்புருவேள்வியில் கௌரவத்தோடிருந்தார்.

அதன்பிறகு சிறந்தகுணங்களெல்லாம் பொருந்தினவரும் குணசாலிகளிற்சிறந்தவரும் பரிசுத்தமானமனமுடையவரும் பகைவரை வெல்லுகிறவரும் பாஞ்சாலசேனைகளின்முன்னே செல்லுகிறவருமான யாதவர்களைவரும் தங்கள் கடமையென்றுகினைத்துத் தங்கள்மனைவிகளோடும் சுற்றத்தாரோடும் மந்திரிகளோடுங்கூட ரத்னந்குமியல்களையெடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். தூரதேசமாயிருந்ததனாலும் பாரமதிகமாயிருந்ததனாலும் ஸந்தோஷமுள்ள அவர்கள் பகவானுக்குப் பின்வந்துசோந்தனர். பக்கவர்கூட்டங்கையழிப்பவரும் ஜனனமில்லாதவரும் சகராபுத்தாரியும் யாதவச்ரேஷ்டருமானகண்ணன் பின்வந்துசேர்ந்தசேனையையழைத்து வஸுதேவரைச் சேனைக்கதிபதியாகவைத்து யாகஞ்செய்யும் யுகிஷ்டிரரிடமசென்றார். மாதவர் தர்மராஜாவுக்காக அளவற்றதனக்குறியில் முன்னிட்டிக்கொண்டு காண்டவபரஸ்தத்துக்குவந்தார். அவ்விடத்திலயஜ்ஞத்திறகாகவந்த மின்னலோடுகூடிய மேகங்கள்போன்ற தேகமுள்ளவர்களும் ஸிம்மங்கள் போன்ற பலசாலிகளுமாகப் பூமியைமறைத்துநிற்கும் சிசுபாலன் பகூத்திறசேர்ந்த அரசுக்கூட்டங்களையெல்லாம் யானைக்கூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்களைப்பாராபபதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டும் ஜனக்கூட்டங்கள்வற்றாத கடல்போன்ற ராஜக்கூட்டத்தைத் தமரதிகேஷத்தினால் கலக்கிக்கொண்டும் கண்ணிரான்வந்தார். கிருஷ்ணன்வந்ததனால் பாண்டவர்களின்நகரம் ஸுடிர்யனில்லாதவிடத்தில் ஸுடிர்யன் உதயமாறாழபோலவும் காற்றிலலாதவிடத்திற காற்றடித்தாற்போலவும் ஸந்தோஷமடைந்தது.

ராஜநீதியும் தர்மசாஸ்திரமும்தெரிந்தவனும் மனிதர்களின்தாராம அறிந்தவனும் மாத்திரதரனுமான ஸஹதேவன் பிராம்மணர்களையும் க்ஷத்திரியர்களையும் பூஜிப்பதற்குரியமிக்கப்பட்டிருந்தான். உலகங்களுக்கு ஸுடிர்யனைப்போலத் தம்ஒளியோடுள்ளிங்கிக்கொண்டியாகபூமியில்பிரவேசிப்பவரும், பலராமருக்குஇனையவரும், ஈசுவரரும், சக்திகளின்சேர்க்கையுள்ளவரும், பிரம்மரிஷியும், அறிந்தோமென்றிருப்பவருக்குக்காணப்பபாதவரும், பிரம்மநிஷ்டர்களான வயதில்முதிர்ந்த பெரியோர்களுக்கு உப்யும்வழியாகவும் ஸ்தாவராஜங்கமங்களனைத்திற்கும்பிறப்பிறப்புக்களுக்கிடமாகவுமிருப்பவரும், அடுத்தவரைத்தவற

விடாதவரும், முடிவில்லாதவரும், பகைவர்க்கு முடிவைச் செய்பவரும், காமக்குரோதமுதலிய உட்பகைகளின் கூட்டங்களைக் கெடுப்பவரும், எல்லாவற்றிற்கும் பிரபுவும், ஆபத்கில்தவறாமல் அபயம்தொடுப்பவரும், எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் இறந்தகாலத்திலும் இருப்பவரும், துவாரகாநகரத்திலவெற்றிபெற்றிருப்பவரும், அளவற்றமஹிமையுள்ள வருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் வரக்கண்டு தர்மபுத்ரர் அவருக்குத் தக்க மரியாதை செய்தார். பெருமைசிறுமையென்பவை குணங்களினாலும் குற்றங்களினாலும் ஏற்படுகின்றவையென்றறிந்த தர்மராஜர் பிராம்மணர்களைப் பூஜித்தபிறகு கண்ணனை ஆராதிக்கக்கருதி இதற்குமுன் யாரும உட்காராததும் ஸூரியனைப் போலப் பிரகாசிப்பதுமான சிறந்த ஆஸனத்தை லோகநாதனை கிருஷ்ணனுக்கு அளிக்க, கிருஷ்ணபகவான் அதிலுட்காராதார்.

அதன்பிறகு பீஷ்மா தாமராஜாவான யுதிஷ்டிரரைப்பார்த்து, “ராஜாவே! பாரதனே! ராஜாக்களுககுத தகுதியின்படி மரியாதை செய்யலாம்; யுதிஷ்டிரனே! ஆசார்பன், ரிதவிக்கு, ஸம்பந்தி, ஸ்நாதகன், ஸ்நேஹிதன், அரசன், இவ்வறுவருமபூஜைக்குரியவரென்று கூறுகின்றனர். இவர்கள் வரது ஒருவருஷ்காலமிருந்தபின் மரியாதை செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகின்றனர். இவர்கள நீண்டகாலமாக நமமிடம்வந்திருக்கின்றனர். ராஜாவே! இவர்களில் ஒவ்வொவருக்கும் தனித்தனியே மரியாதை கொண்டுவரத்தக்கது. முதலில் இவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டனும் சக்தியுள்ளவனுமாயிருப்பவனுக்கு மரியாதை செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னார். அதற்கு யுதிஷ்டிரர், “கௌரவச் ச்ரேஷ்டரே! எவருக்கு முதல் மரியாதை செய்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்? யாருக்குச் செய்தால் தகுதியாயிருக்கும்? பிதாமஹரே! அதனை எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்க, உடனே சந்தனுவின் புத்ரரும் வீரருமான பீஷ்மர் தமது புத்தியில் ஆராய்ந்து புவனிக்குள கிருஷ்ணபகவான் ஒருவரே யாவராலும் பூஜிக்கத் தக்கவரென்று நினைத்து, “இந்தக்கிருஷ்ணன் க்ரஹநகத்திரங்கள் முதலியவற்றுள் ஸூரியன்போல இங்குள்ள எல்லாரிலும் சூரதனத்தினாலும் பலத்தினாலும் மஹிமையினாலும் ஜ்வலிப்பவர்போல விளங்குகிறார். இந்தக்கிருஷ்ணன் வந்தபிறகு இந்தநமதுஸதஸ் ஸூரியனில்லாதவிடத்தில் ஸூரியோதயமாறாபோலவும் காற்றில்லாதவிடத்தில் காற்றடித்தாற்போலவும் ஒளியும் மகிழ்ச்சியும் பெற்றது” என்று சொன்னார். பிறகு பீஷ்மரால் அனுமதிக்கப்பெற்ற வீரனை ஸஹ தேவன் அந்தக்கண்ணபிரானுக்கு முறைப்படி உயர்ந்த மரியாதை

வைய்ச்செய்தான். பசுவையும் அர்க்கியத்தையும் மதுபர்க்கத்தையும் கிருஷ்ணனுக்கு ஸஹதேவன்கொடுத்தான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அநதஸமயத்தில் ஓர் ஆச்சர்யம்நடந்தது. கிருஷ்ணனுக்குடந்த அந்தச் சிறந்தமரியாதையைக்கண்டு கூடித்திரியர்களனைவரும் ஒருவரையொருவர்பார்த்து அதைத் தங்களுள்ளங்களில் ஏற்றுக்கொண்டனர். சாஸ்திரபிரகாரம் செய்யப்பட்ட அந்தப் பூஜையைக் கிருஷ்ணன் பெற்றுக்கொண்டார். கண்ணபிரானுக்கு அந்தப்பூஜைசெய்ததைச் சிசுபாலன் பொறுக்கவில்லை. மஹாபலசாலியான அநதச்சிசுபாலன்,ஸபையில் பீஷ்மரையும் தர்மராஜரையும்இகழ்ந்து கிருஷ்ணனைத் தூஷித்தான். அவர்களுடைய இங்கிதத்தையும் கருத்தையும்றிந்த ஸஹதேவன் கோபித்தான். அபிமானமுள்ளவர்களும், பலசாலிகளுமான அரசர்களுக்கருமுன் ஸஹதேவன் பாதத்தைதூக்கிக் காண்பித்தபோது ஸஹதேவன்தலையில் பெரும்பூமாரி பொழிந்தது. பிறந்ததுமுதல் யாதவர்களுக்கு விரோதியான சிசுபாலன் சொல்லலானான்.

“கேட்டவன்¹ குறமுள்ள கர்ப்பத்திலபிறந்த அரசன்; மறுமொழிசொன்னவன்² நதியின்மகன்; பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டவன் இடையன்; கொடுத்தவன்குறமுள்ளகர்ப்பத்தில் பிறந்தவன். இங்குள்ள ஸபையோரனைவரும் ஊமைப்பாலிருக்கின்றனர். என்ன சொல்வது!” என்றான். அவன் இவ்வாறுசொல்லி நகைத்து உடனே தர்மராஜாவைநோக்கி, மறுபடியும் பேசலானான். “பாண்டவனே! பூஜைக்குரிய மற்றவர்களிருக்க இடைய”னப்பூஜித்ததையே! நீ அவனை எல்லாருக்கும் மேற்பட்டவனாகப் பார்க்கிறாயா? மற்றவர்களைப்பார்க்கவேயில்லையா? நண்பனே! அதிகமாகப்பார்ப்பதும் பாராமலிருப்பதும் இவ்விரண்டும் காரியத்தைக்கொடுப்பவைகள்; இவற்றுள் நீ எதையெடுத்துக்கொண்டாய்?

நாற்பதாவது அத்தீயாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுக்கீது யுதிஷ்டிரர் பூஜைசெய்தது பிழையென்று கண்டித்துச் சிசுபாலன் ஸபையைவிட்டுச் செல்லத்தொடங்கியது.)

ஓ! கௌரவராஜாவே! இவ்விடத்தில் மஹாதமாக்களான ராஜாக்களிருக்கும்போது இந்தவிருஷ்ணிகுலத்தோன் அரசர்க்குரிய

1 அன்னிய புருஷஸம்பந்தத்தாலுண்டான கர்ப்பம்.

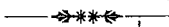
2 தாழ்ந்தஇடத்திற்செல்வது நதியின் இயற்கை.

மரியாதையைப் பெறத்தகுந்தவனல்லன். பாண்டவனே! நீ உன்விருப்பத்தினால் தேவகிபுத்ரனைப் பூஜித்தது மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களுக்குத்தகுந்த ஒழுக்கமன்று. பாண்டவர்களே! நீங்கள் சிறுவர்கள். தர்மம துட்பமானது. நீங்கள் அறிபீர். இரதவிஷயத்தில் அறிவுகுறைந்தஇந்தப் பீஷ்மா தவறிநடந்திருக்கிறார். உன்னைப்போன்றதர்மிஷ்டன் பிறப்பிரியத்திற்காக ஒருகாரியம்செய்யலாமா? பீஷ்மர் உலகத்திலுள்ளபெரியோர்களால் மிகவும்அவமதிக்கப்படுகிறார். அரசனல்லாதகிருஷ்ணன் தகுதியுள்ளராஜாக்களனைவர்களின் நடுவிலும் நீங்கள்செய்ததுபோன்றபூஜைக்கு எவ்வாறு உரியவன்? கௌரவச் சேஷ்டனே! அல்லது கிருஷ்ணன் பிராயத்தில்முதிர்ந்தவெனென்று நினைக்கிறாயா? ஆகிலும்பெரியவராகிய வஸுதேவரிருக்கையில் அவர் மகன் பூஜைக்கு எவ்வாறுதகுதியுள்ளவன்? கிருஷ்ணனும் உன்விருப்பத்தையனுஸரித்தது ஒப்புக்கொண்டானா? ஆகிலும் த்ருபதனிருக்கையில் மாதவனைப்பூஜிப்பதெவ்வாறுதகும்? கௌரவனே! அல்லது கிருஷ்ணனை ஆசார்படுகநினைக்கிறாயா? அப்படியானால், த்ரோணி ரிருக்கும்போது வ்ருஷ்ணிகுலத்தோனை நீபூஜித்தது ஏன்? கௌரவனே! கிருஷ்ணனை யாகததைநடத்திவைக்கும் ரித்விக்கென்றுநினைக்கிறாயா? அங்ஙனமாகில், பெரியவரானவியாஸரிருக்கையில் கிருஷ்ணனைவன்பூஜித்தாய்? ராஜாவே! புருஷ்சேஷ்டரும் தாம்நினைத்தபோது மரணத்துக்குரியவரும சந்தனுபுதரருமான பீஷ்மரிருக்கையில் நீவன் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தாய்? கௌரவராஜாவே! வீரரும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ந்தவருமான அச்வத்தாமரிருக்கையில் கிருஷ்ணன் உன்னால் பூஜிக்கப்பட்டது எதனாலே? புருஷர்களில்சிறந்தவனும் அரசர்க்கரசனுமாகிய துரியோதனனும் பாரதவமசத்தவருக்குஆசாரியரான கிருபருமிருக்க நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்ததெவ்வகை? கிம்புருஷர்களுக்கு ஆசாரியனை த்ருமனென்னும் கின்னரனையும் விட்டு, கிருஷ்ணனைப் பூஜித்ததையே! பாண்டவைப்போல யார்க்கும் வெல்லமுடியாதவரும் குணங்களினால்பிரக்யாதிபெற்றவருமாகிய பீஷ்மகராஜாவும் ராஜாக்களில்சேஷ்டனானருக்மியும் ஏகலவ்யனும் மத்சாதேசாதிபதியானசல்லியனுமிருக்க நீ கிருஷ்ணனை ஏன்பூஜித்தாய்? பாரதனே! இந்தக்கர்ணன் பராக்ரமத்தில் எல்லாராஜாக்களிலும்சிறந்தவன்; மஹாபலசாலி; பிராம்மணரானபரசராமருக்குஅன்புள்ளசிஷ்யன். தன்பராக்ரமத்தைக்கொண்டே யுத்தத்தில் ராஜாக்களை ஜயித்தவன். இந்தக்கர்ணனையும் தாண்டி நீ கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தது எவ்வாறு? கௌரவச்சேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் ரித்விக்குமல்லன்; ஆசாரி

யனுமல்லன் ; ராஜாவுமல்லன் ; உன்னால்பூஜிக்கப்பெற்றிருக்கிறான். அவன்பிரியத்தை நீவிருமபினதுதவிர வேறுகாரணம்யாது? பாரதனை! (அல்லது) இரதக்கிருஷ்ணன் உங்களுக்குப்பூஜ்யனாகவேயிருந்தால் மற்றராஜாக்களை அவமதிப்பதற்காக இங்கேவரவழைத்தாயா? என்ன? நாங்களெல்லோரும் பயததினாலாவது பிரயோஜனத்தை விரும்பியாவது எங்களைக்கேட்டுக்கொண்டதற்காவது இரதமஹாத்மாவான தர்மராஜாவுக்குக் கப்பங்கள் கொடுக்கவில்லை. இவர் தர்மத்தில் பிரவர்த்தித்துப் பூமிக்கு ஆதிபதியாயிருக்கவிருமபினதினால் நாங்கள் இவருக்குக் கப்பங்கள் கொடுக்கிறோம். இவா நமமை மதிக்கவில்லை. ராஜஸபையில் ராஜலக்ஷணங்கள்பெறாத இரதக்கிருஷ்ணனை இவா அர்க்கியம்கொடுத்துப்பூஜித்தது நமமை அவமதித்ததைத் தவிர வேறுஎன்ன? தர்மபுத்திரருக்குத் தர்மாத்மாவென்னுமபுகழ் திடீரென்றுபோய்விட்டது. எந்தததுராத்மாவானவன் விருஷ்ணிகுலத்திற்கிறந்து, ராஜாவும மஹாத்மாவுமான ஜராஸநனை அனியாயமாகக் கொன்றானே தர்மந்தவறின அரதக்கிருஷ்ணனுக்கு இரதச்சிறந்த பூஜையை எவன்செய்வான்? இப்போது கிருஷ்ணனுக்கு அர்க்கியம் கொடுத்ததனால் தர்மாத்மாவென்னுமபெயர் புதிஷ்டிரரிடமிருந்து விலகிப்போயிற்று. அசக்தனென்பது வெளியிடப்பட்டது. கிருஷ்ணா! பரிதாபப்படாததக்க இரதக்குரதிபுத்தராகள் அசகதா களாகவும பயந்த வர்களாகவுமிருந்தால் நீயாவது இரதப்பூஜை உனக்குத்தகுமாவென்பதை அறிந்திருக்கவேண்டும். ஜனார்த்தனா! அசக்தர்களினால் கொடுக்கப்பட்டபூஜையைத் தகுதியற்றநீ ஏன் அங்கீகரித்தாய்? யாருமில்லாதவிடத்தில் சிந்திப்போன ஹவிஸை நாய்தின்பதுபோல உனக்குக் கிடைக்கத்தகாதபூஜையை நீகொண்டாடுகிறாய். ஜனார்த்தனா! இது ராஜச் சேஷ்டர்களுக்கு அவமானஞ்செய்ததாகாது. உண்மையில் கௌரவர்கள் உன்னைவமாற்றுகின்றனர்; மதுஸூதனா! ஆண்மையில்லாதவன் விவாகஞ்செய்துகொள்வதும் கண்ணில்லாதவன் உருவத்தைப் பார்ப்பதும் எவ்வாறோ அவ்வாறேதான் ராஜாவாயில்லாத உனக்கு ராஜாக்களுக்குரிய மரியாதைசெய்வதும் ராஜாவாயுதிஷ்டிரர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் சீஷ்மர் எப்படிப்பட்டவரென்பதையும் வாஸுதேவன் எவ்வகையானவனென்பதையும் கண்டோம். இவையெல்லாம் ஒற்றுமையாகவேயிருக்கின்றன” என்றான். சிசுபாலன் அவர்களைப்பார்த்து இவ்வாறுசொல்லி உயர்ந்த ஆஸனத்திலிருந்து எழுந்து அப்போதே அரசர்களுடன்கூட அந்தஸ்தளிவின்று வெளியிற்சென்றான்.

நாற்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பீஷ்மர் சிசுபாலன்சொன்னதைக் கண்டித்துக் கிருஷ்ணனைப் பூஜித்
தது நியாயமென்று ஸ்தாபித்தது.)

பின்பு, ராஜாவான யுதிஷ்டிரர் சிசுபாலன்பின் ஓடி ஸமாதானஞ்
செய்து இனிமையாகப் பேசத்தொடங்கினார். “அரசனே! நீ எவ்
வகையான பேசைப்பேசினையோ அவ்வகையானது நியாயமன்று.
ராஜாவே! இதில் பாவமஅதிகம். கடுமை பயனற்றது. தர்மம்பெரி
தென்பதை அரசா அறியாமலிருத்தல்தகாது. பீஷ்மர் சரதனுவின்
புத்ரர். அவரை நீ மரியாதைசெய்வதற்குமாறாக அவமதித்தலாகாது.
உண்ணைவிட வயதில் மிகமுதிர்ந்த அனேகமஅரசர்களை இதோபார்.
இவர்கள், கிருஷ்ணனுக்குப் பூஜைசெய்ததைப் பொறுத்திருக்கின்ற
னர். அவர்களைப்போலவே நீயும் பொறுக்கக்கடவாய்; சேதிராஜ
னே! பீஷ்மா கிருஷ்ணனுடைய உண்மையை நன்றாகஅறிந்தவர்.
கிருஷ்ணனை, பீஷ்மர் அறிந்திருப்பதுபோல நீயறியாய்” என்றார்.
அப்போது பீஷ்மா சொல்லத்தொடங்கினார்.

“உலகத்துக்கெல்லாம் மிகப்பெரியவரான கிருஷ்ணன்விஷயத்
தில் செய்தமரியாதையை ஒப்புக்கொள்ளாத இவனுக்கு நல்லார்த்தை
சொல்லத்தகாது; இன்சொற்சொல்லத்தகாதவன். யுத்தஞ்செய்கிற
வர்களிறசிறந்தவனான எந்தக்ஷத்திரியன் மறறொருக்ஷத்திரியனை யுத
தத்தில்ஜயித்து உட்படுத்தினபிறகு அவனைவிட்டுவிடுகிறானே அவன்
அவனுக்குக் குருவாகிறான். இந்தஸபையிலுள்ள அரசர்களில் கிரு
ஷ்ணனுடைய பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்திலஜயிக்கப்படாத அரசன்
எவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. சிறந்தகைகையுடைய இந்தக்கிருஷ்
ணன் நமக்குமாத்திரமே மிகப்பூஜ்யர் அல்லர்; மூன்றுலோகங்களுக்
கும் பூஜ்யர். க்ஷத்திரியச்சேஷ்டா அனேகர் கிருஷ்ணனால் யுத்தத்தில்
ஜயிக்கப்பட்டனரல்லவோ? உலகமெல்லாம் இந்தவ்ருஷ்ணிகுலத்தோ
ரிடம் முழுதும் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஆதலால், முதியவர்களிருப்
பினும் கிருஷ்ணனைப்பூஜிப்போம்; மறறவரைப்பூஜியோம். சேதிராஜ
னே! நீ இவ்வாறுசொல்லத்தகாது. இவ்வகையானபுத்தி உனக்கு
இருக்கலாகாது. ஞானவிருத்தர்களில் அனேகரை நான் அடுத்திருக்
கிறேன். ராஜாவே! கண்ணனால் முன்னம் காப்பாற்றப்பட்டவரும்
அவர்மஹிமையையறிந்தவருமான அந்தப்பெரியோர்கூடி பூஜி கிரு

ஷ்ணபகவானுடைய அனேககுணங்களை ஸாதுககளான அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டாடுவதை நான்கேட்டிருக்கிறேன். இநதசசிநரத ஞானவானாகிய கிருஷ்ணபகவான் அவதரித்தது முதல செய்தகாரியங்க ளையும் மனிதர்கள் பலமுறை விசேஷமாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். ஓ! சேத்ரிஜனே! இநதபபூமியில் பிராணிகளுக்கெல்லாம் ஸௌககியத்தைச்செய்ப்பவரும் ஸாதுககளால் ஆராதிக்கப்பட்டவருமான ஜனாதனரை நாம நமதுஉறவை முனனிட்டு எப்படியாவது பயன்பெறச்செய்யவேண்டுமென்று அபிமானத்தினால் பூஜித்தோமல்லோம். அவருடையபுகழையும் சூரததனத்தையும் ஜயத்தையும் அறிநது பூஜையைச்செய்ததுகிறோம். இநதசசபையில் மிகச்சிறியவனான ஞானம் நாம ஆராய்நதுபாராதவன் எவனுமில்லை. குணங்களைப்பற்றித்தான் விருத்தர்களையும் தாண்டிக் கிருஷ்ணனே முதலில் பூஜிக்கத்தக்கவரென்று நாங்களினைக்கிறோம். பிராம்மணாகளுக்குள் அறிவில் மிகுந்தவனும், க்ஷத்திரியாகளுக்குள் பலத்தில மிகுந்தவனும், வைசியாகளுக்குள் தனதானயங்களில மிகுந்தவனும் பூஜ்யன். சூரதிராகளில மட்டுமே வயதில முதிர்ந்தவன் பூஜ்யன். பிராம்மணாகளுக்குரிய வேதவேதாங்கங்களின் ஞானமும் க்ஷத்திரியாகளுக்குரிய சக்ஷியமாகிய இரண்டுகாரணங்களும் இவரைப் பூஜை செய்வதற்குச் சோநதன். கேசவனை ததவிச சிறந்தவன் வேறுயா இமமானிடலோகத்திலிருக்கிறான். கொடை, காரியஞ்செய்யும் திறமை, கல்வி, கேள்வி, சூரததனம், நாணம், புகழ், உயாநதபுத்தி, வணக்கம், லக்ஷம், தைரியம், சநதோஷம் இவையெல்லாம் கிருஷ்ணனிடத்தில்தவருமலிருப்பவை. உலகங்களுக்கெல்லாம் சிறந்த ஆசார்யரும் தரத்தையும் பெரியவருமாயிருப்பதனால் பூஜைக்குரியவரும் பூஜிக்கப்படுகிறவருமான அநதக்கிருஷ்ணபகவானே இதோ பூஜிக்கிறோம். நீங்களனைவரும் பொறுக்கவேண்டும். ரிதனிககு, ஆசார்யன், கல்யாணப் பிள்ளை, ஸநாதகன், அரசன், நன்பன் ஆகிய எல்லாருமாயிருப்பவர்கிருஷ்ணன். ஆதலால், (அநத) அச்சதா பூஜிக்கப்பட்டார். உலகங்களின் ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸமஹாரத்திற்கும் கிருஷ்ணனே காரணம். ஜங்கமமும் ஸ்தாவரமுமாகிய இநத உலகம் கிருஷ்ணனாலேதான் நிலைபெற்றிருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் ஸுக்ஷமமாயிருந்த பிரகிருதியும் இவரே. அதைப்படைத்த ஆதிபுருஷரும் இவரே. எல்லாவற்றிற்கும் எட்டாதவரும் இவரே. ஆதலால், அச்சதார்தாம பூஜைக்கு ம்கவும் உரியவர். புத்தி, மனம், (மூலபகிருதியின் விசாரமான) மஹத் என்னும் தத்துவம், வாயு, தேயு, ஜலம், ஆகாயம், பூமி, (அண்ட

ஜம, ஸ்வேதஜம, உத்பிஜ்ஜம, ஜராயுஜம்என்னும்) நால்வகைப்பொருள்கள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணையே ஆதாரமாகவுடையவை. ஆதித்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், நவகரஹங்கள், திசைகள், திசைகளின்மூலைகள் இவையனைத்தும் கிருஷ்ணனிடத்திலநிலைபெற்று நிற்பவை. எல்லாருக்கும் ஆதமாவான ருத்திரபகவானும் என்றுமுள்ள பிரமமதேவரும் இவரே. அருபியானபொருள், ரூபத்தையெடுத்ததுக்கொண்டு மானிடவடிவத்துடன் வந்திருக்கிறது. வேதங்களுக்கு முகம் அகனிஹோததிரம; மந்திரங்களுக்கு முகம் காயதர்; மனிதர்களுக்கு முகம் அரசன்; நதிகளுக்கு முகம் ஸாகரம; நக்ஷத்திரங்களுக்கு முகம் சந்திரன்; ஒளிகளுக்கு முகம் ஆதித்யன்; மலைகளுக்கு முகம் மேருமலை; பறவைகளுக்கு முகம் கருடன்; கீழ்மேலாகவும் குறுக்காகவுமுள்ள உலகத்துள்விஸ்தாரம் வெவளவோ அவ்வளவிலுமுள்ள தேவிலோகமுதலான எல்லா உலகங்களுக்கும் கிருஷ்ணபகவானே முகம். ஆனால் சிறுபிள்ளையான இரதசசிசபாலன் அழியான். அத்தலை, எங்கும் எக்காலமும கிருஷ்ணனை இவ்வாறு பேசுகிறான். புத்தியுள்ள எந்தமனிதன் எல்லாவற்றிலும் சிறந்த தாமததைத்தேடுவதே அவன் தாமததையறிவதுபோல இரதசசிசதிராஜன் அழியான். அல்லது முகிரந்தவாகளும் சிறுவர்களும் மஹாதடாகளான அரசர்களில் எவன் கிருஷ்ணனை தஞ்சுநதவராகநினையாதவன்? எவன் இவரை பூஜிக்கமாட்டான்? அல்லாமலும், இரதபபூஜை தவறாகச் செய்யப்பட்டதென்று சிசபாலனநினைப்பானாகில் குற்றமநடந்தால் எப்படிச் செய்வது நியாயமோ அப்படி இவன் செய்யலாம்” என்றார்.

நாற்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணபூஜையில் பொறுமையுற்ற அரசர்களை ஸஹதேவன் மறுபடியும் காலக்காண்பித்து வீரவாதம்செய்தது.)

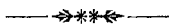
காங்கேயரால் இவ்வாறு உரைக்கப்பட்ட சிசபாலன் அவர்மீது கோபித்தான். அவன் கோபிததைக்கண்டு அப்போது ஸஹதேவன் பேசுததொடங்கினான்.

“சேதிராஜாவே! இப்போது நடந்ததெல்லாம் நான் புத்தியினால் ஆராய்ந்து நடத்தினது. அதன் உண்மையைக் காரணத்தோடு

நான் இங்கேசொல்லுகிறேன்; கேள். அரசர்களனைவருக்கும் கிருஷ்ணன் ஒருவரேபெரியவர். வேறுயாருமில்லை. ஆதலால், அவர் எங்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். நீங்களெல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியவர்கள். இந்தராஜாக்களுக்குள் எவன் அதைப்பொறுக்கவில்லையோ அவன் உடனே சேனைகளோடும் வா ஹனங்களோடும் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டும். அவன்தலையில் இதோ என்கால்வைக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு பூஜித்தகாரணம் என்றொசொல்லப்பட்டது. எனக்கு எவ்வைது மறுமொழிசொல்லட்டும்” என்றான். அதன்மேல புத்திமான் களும் கௌரவமுள்ளவாகளும் பலசாஸிகளுமாயிருந்த ராஜாக்களின் நடுவில் அவ்வாறு காலேக்காண்பித்தபோது அவர்களில் யாரும் ஒன்றுமேபேசவில்லை. இவ்வாறு ஸஹதேவன் கண்ணினைப்பற்றிசொன்ன போது ஸ்வபாவமாகச் சிவநதிருந்தசிசுபாலன்கண்கள் கோபத்தினால் அதிகமாகச்சிவநதன். அவனுக்குக் கோபமுண்டானதைக்கண்டு பராக்ரமசர்வியானபீஷ்மர் மறுபடியும் அவனுக்குக் கிருஷ்ணனுடைய சிறந்தகுணங்களை யேசொன்னார். பேசுகிறவர்களிலும் புத்திமான்களிலும் சிறந்தவரான பீஷ்மர் சிசுபாலனையும் ஸபையோரான எல்லா அரசர்களையும் கூப்பிட்டு, “ராஜாக்களே! கிருஷ்ணனைக்குறித்து ஸஹதேவன்சொன்னது எதுவோ அதுஸரிதான என்று அறியுங்கள். இன்னமும் அவரைப்பற்றிசொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள்” என்றார்.

நாற்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன்மஹிமையைப்பற்றி யுதிஷ்டிரர்கேட்க, பீஷ்மர் அவருடைய நாராயண நுபத்தையும்உலகஸ்ருஷ்டியையும்கூறியது.)

யுதிஷ்டிரர், பீஷ்மர்சொல்லியதைக்கேட்டவுடன், அக்காலத்தில யாவர்க்கும் கிருஷ்ணனைத்தெரிவிப்பதற்காகத் திருமபவும் பீஷ்மரைக்கேட்கத்தொடங்கினார். “பிதாமஹரே! தேவதையும் பகவானுமாகிய கண்ணபிரானுடையசெய்கைகள் எல்லாவற்றையும் விரிவாகக் கேட்கவிரும்புகிறேன். அவற்றைவிவரித்துச்சொல்லும், பிதாமஹரே! பகவானுனை கிருஷ்ணனுடைய அவதாரங்களைப்பற்றியும் செய்தகாரியங்களைப்பற்றியும் கிருஷ்ணபகவானிடத்தில் பிரிகிருதியானது எவ்வாறு இருக்கிறதென்பதைப்பற்றியும் எனக்குச்சொல்லக்கடவீர்” என்றார். பரதச்சேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! யுதிஷ்டிரரால் இவ்வாறுகேட்

கபபட்டபீஷ்மர் அநதராஜஸபையில் தேவேநதிரணைப்போலிளங்கு
கின்ற கண்ணபிரான்புனனிலையில் சததுருக்களைஸம்ஹரிததவரான
யுதிஷ்டிரைநோக்கி மற்றவாசெய்தறகரிய கண்ணபிரான்செய்கை
களைச் சொல்லத்தொடங்கினார். அரசாக்கரசானஜனமேஜயராஜாவே!
அறிஞர்களில்சிறந்தவரும் பிறருக்குப் பயத்தைதருமசெய்கைகளை
யுடையவருமான அநதபபீஷ்மா, தர்மராஜரிடத்திலிருக்கும்அரசர்
கங்கேட்க எதிரிகளைஜயிப்பவனானசேத்ரிராஜனைப் பெயர்சொல்லி
அழைத்து, கிருஷ்ணனைப்பறறிப்பின்வருமாறுசொல்லலானார்.

“ ராஜாவே! யுதிஷ்டிரா! எல்லாக்கும்மேற்பட்ட ராச்வாரு
டையசெய்கைகளின்முறையார்க்கும் அறியக்கூடாதது. அதுநிகழ்
கிறதையும் சென்றதையும்பற்றிச் சொல்லுகிறேன்; கேள். யார்க்கும்
புலப்படாத பிரபுவானபகவான் இங்கே புலப்படும்வடிவத்தோடுஇரு
க்கிறார். தம்மாலேயே தாம்நிலைபெற்றிருப்பவருடும் பிரம்மதேவருக்
குத்தந்தையும் அசைவற்றவரும் அளவில்லாதவரும் எப்போதுழிருப்
பவரும் ஆயிரம்தலைகளும் ஆயிரமவாய்களும் ஆயிரம்கண்களும் ஆயி
ரம்கால்களும் ஆயிரமகைகளும் ஆயிரமநாமங்களும் ஆயிரமகிரீடங்
களும்முள்ளவரும் ஸாவவ்யாபியும் ஸாவஜ்ஞரும் விச்வருபியும் ஒளி
யுள்ளவரும் அனேகமநிறங்களுள்ளவரும் தேவாகளுக்குமுதன்மையு
மானபகவான் நாராயணன்ஸ்ருஷ்டிக்குமுன் மூலபாகிருதியைக் கடந
திருநதார். அநதபபிரபுவானநாராயணன் முதலில்அபபுவைப்படைத
தார். அதன்பிறகு பகவான் அநதஜலத்தில் தாமே பிரம்மதேவரைப்
படைத்தார். நான்முக்கரணபிரம்மதேவர் மறறையேலாகங்கள்எல்லா
வற்றையும் தாமேபடைத்தார். ஆதிகாலத்தில் எல்லாலோகங்களின்
உறபத்தியும் இவ்வாறுதான் முதலில் பிரளயம்வந்தது ஸ்தாவரங்களும்
ஜங்கமங்களும்அழிந்தது ஸ்தாவரஜங்கமங்களடங்கிய உலகங்களும்
அழிந்தது பிரம்மாதிதேவர்களும் லயமாகிப் பஞ்சபூதங்களும்மூழ்கி
மஹத்தானது பிரகிருதியில் லயமானபோது எல்லாவற்றிற்கும்ஆத்
மாவும் ஸர்வேசுவரருமான அநதநாராயணன் ஒருவரேநின்றார். தாம
ராஜாவே! எல்லாதேவர்களும் நாராயணனுடையஅங்கங்கள். ராஜா
வே! மேலுலகம் அவருக்குத்தலை; ஆகாயம் நாபி; பூமி கால்கள்;
அசனின்தேவர்கள் செவிகள்; சந்திரனுமஸூரியனும்கண்கள்; இரதி
ரணம் அக்னிபுமாகிய இரண்டுதேவர்களும் அநதமஹாதமாவுக்கு
முகம். மற்றுமுள்ளதேவர்களனைவரும் அமமஹாதமாவின் மறு
றெல்லாஉறுப்புக்களும். நூலிழையிலேகோக்கப்பட்ட மணிகளபோல

எல்லாப்பொருள்களும் அவரைஆச்ரயித்திருக்கின்றன. மஹாயோகியும் ஸர்வஜ்ஞரும் பரமாத்மாவும் பரப்பிரம்மமுமான நாராயணன் மஹாபரளயம்முடிந்தபிறகு எல்லாம் தமஸ்என்னப்பட்டமூலப்ரகிருதியில் லபித்திருப்பதைக்கண்டு தாமேதம்மைப் பிரம்மதேவராகஸ்ருஷ்டித்தார். பரப்பிரமத்தினிடத்திலேயேபிறந்தவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஈச்வரரும் குற்றமற்றவருமான அநதபிரம்மதேவர் ஸனத் குமாரரையும் ருத்திரரையும் தவமேதனமாகக்கொண்ட ஸப்தரிஷிகளையும் எழுலகங்களையும் ஜனங்களையும் மற்றுமுள்ளஎல்லாவற்றையும் படைத்தார். யுதிஷ்டிரா! அவர்கள் அநதஅந்தக்காலங்களில் அந்தஅந்த இடங்களில் பற்பலபொருள்களை உட்பத்திசெய்தனர். அந்தமஹாத்மாக்களிடமிருந்து அழிவில்லாத பிரகிருதியானது பல உருவங்களாக உண்டாயிற்று. பாரதனே! அனேககோடிகல்பங்களும் அனேகம்பிரளயங்களும் வரிசையாகக் கடநதுபோயின. ராஜாவே! மன்வந்தரங்களும் தேவயுகங்களும் மனுஷ்யபசங்களும் பிரளயங்களும் சக்கரம்போலச் சுழலகின்றன. உலகமஅனைத்தும் முகத்தில்² விஷமுள்ளது. லோகநாதராகிய அநதப பகவான்நாராயணன் நான்முகக்கடவுளைப் படைத்து எல்லாலோகங்களுக்கும் நன்மைக்காகத் திருப்பாற்கடலில்இருக்கிறார். எல்லாலோகங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் பிரம்மதேவர் பிதாமஹர். ஆகலால், அவருக்கும் பிதாவானநாராயணன் எல்லாவற்றிற்கும் பிரபிதாமஹராயிருக்கிறார்.

நாற்பத்துநான் காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்சிசி.)

(மதுகைடவருடைய, ஸம்ஹாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லியது.)

யுதிஷ்டிரா! யார்க்கும்புலப்படாதவரும் புலப்படத்தக்கதில்வமங்களமூர்த்தியுள்ளவரும் ஸர்வேசுவரருமானபகவானே நரநாராயணர்களாகிக் கிருஷ்ணனானார். எப்பொழுதுமுள்ளவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியுமாகிய அந்தப்பகவான் காரியங்களுக்குத்தர்க்படி பிரம்மா, இந்திரன், ஸூர்யன் தர்மதேவதையெனப் பல ரூபங்களாக அவதாரமெடுக்கிறார். தேவலோகத்தில் தேவக்கூட்டங்களுடன்சேர்ந்திருக்கும் அவதாரங்களைச்சொல்வேன். ஆயிரயுக

1 மன்வந்தரம் = தேவயுகங்கள் எழுபத்தொன்று சேர்ந்தது.

2 நாசத்தையே முடிவாகவுடையது.

காலம் தூங்கினபிறகு காரியங்களுக்காகத் தேவர்க்குந்தேவரும் லோகநாதருமானபகவான் அவதரிக்கிறார். தேவருக்குந்தேவரும் லோகநாதரும் அதிதேவரும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்னிக்கொப்பான ஒளிபுள்ளவருமான பகவான் அனேகஆயிரவருஷங்களுக்குப் பிறகு பிரம்மாவையும் கச்யபரையும் கபிலரையும் பரமேஷ்டியையும் தேவர்களையும் ஸபதரிஷிகளையும் சங்கரரையும் ஸனத்தகுமாரரையும் பிரஜைகளைஸ்ருஷ்டிப்பவராகிய மனுவையும் முதலில்படைத்தார். ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களும் தேவர்களும் அஸுரர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அழிந்துபோன பிரளயகாலத்தில் கடல்நடுவிலிருப்பவரும், யாராலும் ஜபிக்கமுடியாதவரும், யுத்தஞ்செய்யவிரும்பமுள்ளவருமான மதுகைடவரென்னும் அண்ணன் தம்பிகளிருவர் அந்தப்பகவானால் கொல்லப்பட்டனர். அஸுரர்களுக்குமுதன்மையான அவ்விரண்டு மஹாஅஸுரர்களும் ஆதியில் அந்தப்பகவானால் மண்ணைப் பிடித்து, யாராலும் வெல்லப்படாமலிருக்கும்படி வளர்கொடுத்துப் படைக்கப்பட்டனர். அவர்கள் இருவரும் கருங்கடலில் துயின்ற அந்த மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் காதுக்குறுமபிபிலிருந்துபிறந்து இரண்டுபெருமலைகளைப்போல நின்றனர். பிரம்மாவினால் நன்றாகவயப்பட்ட வாயுதேவதை தானே அவர்களுக்குள் பிரவேசித்தான். அதனால் அந்தப்பெரிய அஸுரர்கள் ஆகாயத்தைமறைத்துக்கொண்டு வளர்ந்தனர். காற்றளவாக விருத்தியடைந்த அவ்வஸுரர்களைக்கண்டு பிரம்மதேவர் மெல்லத்தடவினார். அவர்களில் ஒருவனை மிகமிருதுவாகவும் மற்றொருவனைக் கடினடாகவும் உணர்ந்தார். ஜலத்தில்பிறந்தவரான பிரம்மதேவர் மிருதுவாயிருந்தவனுக்கு மதுவென்றும் கடினமாயிருந்தவனுக்குக் கைடவென்றும் தாமே அவ்விருவருக்கும் பெயரிட்டார் தர்மராஜாவே! இவ்வாறுபெயரிடப்பட்ட அவ்விரண்டு அஸுரர்களும் பலத்தினல்கர்வங்கொண்டு திரிந்து ஆகாயமெல்லாம்வியாபித்தனர். முறறிலும் அச்சமற்ற அந்தமதுகைடவர்கள் ஆகாயமமுழுமையும் மறைத்து யுத்தஞ்செய்யவிரும்பி எல்லா உலகத்தின் பிரளயமாகியசமுத்திரத்தில் திரிந்தனர். அந்த அஸுரர்கள் வருவதைக்கண்டு உலகங்களுக்குக்கர்த்தாவான் பிரம்மதேவர் உலகமெங்கும் ஒரேரீராக இருக்கும் அந்தக்கடலுக்குள் மறைந்தனர். அந்தப்பிரம்மதேவர் பத்மநாபருடைய நாடியிலிருந்துகிளம்பின தாமரைமலரின்றும் தாமாகவேஜனித்தார். அந்தக்கமலம் சேற்றில் உண்டாகாதது. லோககர்த்தாவான பிரம்மதேவர் தாமிருந்தவிடமாகிய அந்தக்கமலத்தைப் பூஜித்தார். அந்தநாராயணனும் நான்

முகனுமாகியிருவரும் அனேகம்பதியிரவருடங்கள் ஜலத்துக்குள் அசையாமல்படுத்திருந்தனர். வெகுகாலத்திற்குப்பிறகு பிரம்மாவிருந்தவிடத்திற்கு, அந்தமத்துகைவரென்னும் இரண்டு அஸுரர்களும் வந்தனர். லோகநாதரும் பேரொளியுள்ளவருமர்ன பத்மநாபர் அவர்களைக்கண்டு கோபத்தால் சிவந்தகண்களோடு படுக்கையிலிருந்து எழுந்தார். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களும் ஜலமாகவிருந்த அந்தபயங்கரமானகருங்கடலில் அந்தபத்மநாபருக்கும் அவ்விரண்டு அஸுரர்களுக்கும் பயங்கரமானயுத்தம் உண்டாயிற்று. அந்தக்கடுஞ்சண்டை ஆயிரக்கணக்கானவருஷங்கள் நடந்தது. அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸுரர்கள் சோர்வையடையவில்லை. யுத்தத்தில் அடங்காத கொழுப்புள்ள அவ்வஸுரர்களிருவரும் நெடுங்காலமானபிறகு ஸமர்த்தரான நாராயணனைப்பார்த்து மனத்தில்ஸந்தோஷத்துடன், “ஐயா! உம்முடையயுத்தத்தினால் நாங்கள் மகிழ்ந்தோம். நீர்எங்களுக்குச்சிறந்த நமனாயிருக்கிறீர். ஜலத்திலைநனைக்கப்படாத இடத்தில் எங்களைக் கொல்லும். தேவசேரஷ்டரே! உமமாலகொல்லப்பட்டநாங்கள் உமக்குபுத்திரர்களாகக்கடவோம். எவன் எங்களை யுத்தத்தில்ஜயிப்பினே அவனுக்குப் பிள்ளைகளாகுமபடி நாங்கள் கடனையிடப்பட்டிருக்கிறோம்” என்றுகூறினர். ஈசுவரானநாராயணன் அவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் நகைத்துக்கொண்டே யுத்தத்தில் மதுகைவரின்னும் அந்தஇரண்டு அஸுரர்களையும் தமதுஇருபுஜங்களாலும் துடைகளாலும் கசக்கி வதஞ்செய்தார கொல்லப்பட்டுத் தண்ணீரில்கரைக்கப்பட்ட அவ்விரண்டுதேகங்களும் ஒன்றாகப்போயின. ஜலத்தின் அலைகளிலை அடிக்கப்பட்ட அந்தஅஸுரா தேகங்களிலிருந்து கொழுப்பு வெளியப்பட்டது. அந்தஜலம் அவவிருவா கொழுப்பினாலும் வியாபிக்கப்பட்டுமறைந்தது. பகவானுகியநாராயணன் பிறகு பலவகைப்பிரானிகளைப்படைத்தார் தர்மராஜாவே! பூமி முழுதும் அவ்வஸுரர்களின் கொழுப்பினால் மூடப்பட்டதனால் அப்போதுமுதலமேதினிஎன்று சொல்லப்படுகிறது. பத்மநாபருடைய பிரபாவத்தினால் பூமியானது மனிதர்களுக்குச் சாசுவதமான இடமாகச் செய்யப்பட்டது.

நாற்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹுரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

கௌரவச் சேஷ்டனே! அனேகமாபிரம அவதாரங்கள் நடந்திருக்கின்றன. கூடியவரையில் அவற்றைகருதித்துசசொல்லுவேன்; கேள்.

ஆதிகாலத்தில் கடலநீரில் துயின்ற பத்மநாபருடைய எந்தத் தேகத்தின் நாபீகமலத்தில தேவர்களும் ரிஷிக்கூட்டங்களும் பிறநதனரோ அநத அவதாரம் ¹பௌஷ்கரிசமஎன்று கூறப்படுகிறது. மந்திரங்களும் பிராம்மணங்களும்மாகியவேதங்கள் உருக கொண்டதாகிய பகவா னுடையவராகாவதாரம் புராணங்களில சொல்லப்பட்டிருப்பது செவிகளுக்கின்பமாக இருக்கிறது. அப்போது தேவர்களுக்கெல்லாம் ச்ரேஷ்டரும் பெருநதவமுள்ளவரும் மாயைக்குமேற்பட்டவரும் மஹிமைபொருநதயவரும் தர்மமும்ஸதத்யமும்உருக்கொண்டவரும் திருமகளைவிட்டு அகலாதவரும் தமதுசரிததிரத்தினாலும் பராக்ரமத்தினாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவருமான விஷ்ணு நான்குவேதங்களே நாலு கால்களும், யூபஸ்தம்பமே கோரப்பலலும், யாகங்களே பற்களும், சயனம்என்னப்பட்ட அக்னியின்மேடையே முகமும், அக்னியே நாவும், தர்ப்பங்களே ரோமங்களும், பிரமமாஎன்னுமிதவிக்கே தலையும், இரவுபகல்கள் கண்களும், வேதம் அங்கமும், ஸ்வரங்கள் அணிகளும், நெய் ²நாசியும், நெய்எடுக்கும்பாத்திரமானசுருவமே அடிமூக்கும, ஸாமவேதகோஷமே ஒலியுமாகவிளங்கும் வராகரூபதலையெடுத்து மலைகளும் செடிகளும் காடுகளும் அடங்கிய பூமியைஜலத்திலிருந்து தூக்கினார். வெளிப்பொருள்களாகிய ஜடங்களுக்கும் உட்பொருள்களாகிய ஜீவன்களுக்கும் ஆதமாவும், காண்பதற்கினியவரும், சிறந்த ஒலியுள்ளவரும், யோகியும், முதன்மையானசாஸ்திரங்களே உருக்கொண்டவரும், எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டவரும், நிலைதவறாதவருமான அநதவராகமூர்த்திக்கு, பிராயசசித்தமேமுகமும், யாகப்பசுவாகிய ஆடேமுழங்கால்களும், தர்மமேஉருவமும், ³உதகாதாவென்பவன் செய்யும் ஸாமகானத்தோடுகூடியஹோமமே ஆண்குறியும், பசுக்களும் ஸோமலதையுமேபீஜங்களும், மந்திரங்களேஎலும்புகளும், யாகவேதிகையேதொள்களும், நெய்ம்மணமே தேகவாஸனையும், ஹவ்ய

¹ புஷ்கரம்என்னும்மலத்திலிருந்து உலகத்தைப்படைத்ததுபற்றி அநத அவதாரத்துக்கு 'பௌஷ்கரிசம்' என்றுபெயர்.

² துகரும்புலன்.

³ யாகத்தின்ஒருரித்விக்கு.

மும்கவ்யமுமே மலமூத்திரங்களும், பிராக்வம்சமென்னும் யாகசாலையின்முன்பாகமே தேகத்தின்முன்பாகமும், யாகநீக்ஷிகளேபலமும் தக்ஷிணையே மனமுமாயிருந்தன. மேலும் உபாகாமமென்னும் அத்தியயன ஆரம்பமே அழகியஉதமும், பரவர்கயமென்னும்யாகாங்கமான கிரியையே அலங்காரமானசுழியும், யஜ்ஞசாலையே தனக்குத்துணையானபத்தியும், (சொறிவதற்குள்ள) ரத்னமயமானகொம்பே உயரமான கொம்புமாக இருந்தன. என்றுமழியாத ஈச்வரரான விஷ்ணுவானவர் இவ்வாறு யஜ்ஞவராஹராகி ஸமுத்திரத்தில் அழுந்தி, குன்றுகளும் செடிகளும் காடுகளும் அடங்கிய பூமிமுழுதையும் தூக்கினார். அநதத்தண்ணீரில் முழுகிப்போன தமது தேவியான பூமியை மார்க்கண்டேயர்பார்த்திருக்கையில் கொம்பினால் தூக்கினார். தேவர்க்கும் ஈச்வரரும் ஆயிரந்தலைகளுள் எவருமாகிய பிரபு உலகங்களின் நன்மையைக் கருதித் தம் கொம்பினால் பூமியைத் தூக்கி நிலைநிறுத்தினார். கடலை ஆடையாக உடுத்தவளும் பூஜிக்கத்தக்கவளுமான பூமிதேவி நடந்ததும் நடக்கின்றதும் இனி நடப்பதுமான எல்லாவற்றிற்கும் அந்தர்யாமியான யஜ்ஞவராஹரால் இவ்வாறு எடுக்கப்பட்டாள். தேவர்க்கும் தேவரான விஷ்ணுவினால் தானவர்கள் அனைவரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இவ்வாறு வராகாவதாரத்தைப் பற்றிச் சொன்னேன். இனி சகிங்கவடிவமெடுத்து ஹிரணியகசிபுவைக்கொன்ற நரஸிம்மாவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தாறுவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரஸிம்மாவதாரம்.)

தர்மராஜாவே! மிகுந்த பலசாலியும் பலத்தினுலகர்வமடைந்தவனும் தேவர்களுக்குப் பகைவனும் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முள்ளைப்போன்றவனும் அஸுரர்களுக்கு மூலபுருஷனும் பராக்ரமத்தில் ஒப்பற்றவனுமான ஹிரணியகசிபுவென்னும் அஸுராஜன் ஒருவனிருந்தான். ராஜாவே! அவன் கடலுக்குள் பிரவேசித்துப் பதினேராயிரத்து ஐநூறு வருஷகாலம் சிறந்ததவருசெய்தான். அவன் மௌனவரதத்தை வறுத்து அனுஷ்டானத்திலும் உபவாஸத்திலும் உறுதியாக அசைவற்றிருந்தான். குற்றமற்றவனே! அவன் மனத்தையும் மீம்புலன்களையும் அடக்கிப் பிரம்மசரியவிரதத்துடன் செய்ததவத்தினாலும்

நியமத்தினாலும் பிரமமதேவர் அவன்மீது ஸநதோஷமடைந்தார். ராஜாவே! அப்போது, தாமே உண்டானவரும், ஜங்கமங்களுக்கும் ஸ்தாவரங்களுக்கும் தந்தையும், பிரம்மஜ்ஞானிகளிற் , சிறந்தவரும், மஹிமையுமீசுவரியமும் பொருந்தினவரும், ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும ஹமஸங்க்கட்டின துமாகிய விமானத்திலேறினவருமான பிரமமதேவர் ஆதித்யர்களும் வஸுக்களும் ஸாதயர்களும் மருத்துக்களும் ருத்திரர்களும் விசுவர்களும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கின்னரர்களும்மாகியதேவர்களாலும் திசைகளாலும் திசைக்கோணங்களாலும் நதிகளாலும் கடல்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் முகூர்த்தங்களாலும் ஆகாயத்திற்சஞ்சரிக்கும்மற்றக்கிரஹங்களாலும் தவத்திற்சிறந்ததேவரிஷிகளாலும் ஸித்தர்களாலும் ஸபதரிஷிகளாலும் மிக்கபுண்ணியவான்களானராஜரிஷிகளாலும் கந்தர்வர்களாலும் அபஸரஸின்கூட்டங்களாலும் மற்றுமுள்ள எல்லாத் தேவர்களாலும் சூழப்பட்டவராக அநத அஸூரனிமதாமேவந்தது, “ நற்றவமுள்ளவனே! பக்தியுள்ள உனது இநதத்தவத்தினால் நான் ஸநதோஷமடைந்தேன். வரமகேள். உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். நீ நினைத்தபயனையடைவாய் ” என்று சொன்னார். அதனைக்கேடட ஹிரணியகசிபு, “ தேவச்சேஷ்டரே! தேவர்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ” நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள், மனிதர்கள், பிசாசர்கள் இவர்களையாரும் என்னைக் கொல்லவல்லராகாமலிருக்கவேண்டும். உலகங்களுக்கெல்லாம கர்த்தாவே! சிறந்தவமுள்ளரிஷிகளும் கோபித்து என்மேலிடும்சாபங்கள் பயன்படாமலிருக்கக்கடவன. ஆயுதத்தினாலும் அஸ்தரத்தினாலும் மலையினாலும் மரத்தினாலும் உலர்ந்ததனாலும் ஈரமுள்ளதனாலும் மற்றென்றினாலும் என்னைவதஞ்செய்யக் கூடாமலிருக்கவேண்டும். பிதாமஹரே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் இரவிலும் பகலிலும் உள்ளேயும் வெளியிலேயும் எனக்கு வதமநேரிடாமலிருக்கவேண்டும். 1 பசுக்களாலும் 2 மிருகங்களாலும் பறவைகளாலும் ஊவனவற்றாலும் எனக்கு மரணம்வராமலிருக்கவேண்டும். இநதவரநதான் நான்நிரும்புவது. தேவர்க்குநதேவரே! நீங்கள்கொடுக்கிறதாயிருந்தால் நான் இநத வரங்களைக்கேட்கிறேன் ” என்று சொன்னான். “ அப்பா! மேலானவையும் புதுமையானவையுமான இநதவரங்களை உனக்கு நான் கொடுத்தேன். நீவிருட்பினவரங்களைல்லாவற்றையும் நிச்சயமாகப் பெறுவாய் ” என்று சொல்லி, அநதப்பகவானை பிரம்மதேவர் ஆகாயமார்க்கமாகவேசென்று பிரமமரிஷிகளின்கூட்டங்களினால் பூஜிக்கப்

பட்டவராகப் பிரம்மலோகத்தில்விளங்கினார். அவர் வரம்கொடுத்ததைக்கேட்டவுடன் தேவர்களும் நாகர்களும் கந்தர்வர்களும் முனிவர்களும் பிரமமாவினிடமசென்று, “பகவானே! இந்தவரத்தினால் அநதஅஸூரன் எங்களைப்பிடிப்பான். பகவானே! அதனால்தயை செய்து அவனைவதஞ்செய்வதற்கு உபாயத்தைஆலோசிக்கக்கடவீர்” என்றனர். உலகங்களுக்குஅனுக்ஷலமான அவர்களுடையசொல்லைக்கேட்டு மஹிமைபொருந்தியபிரம்மதேவர் தேவக்கூட்டங்களனைவரையும்பார்த்து, “தேவர்களே! அவன்செய்த தவத்தின்பயனை அவன் பெறவேண்டியது அவசியநதான். தவபயன்முடியும்போது பகவானானவிஷ்ணு அவனை வதஞ்செய்வார்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு அவன் வதத்தைபயற்றிப் பிரம்மதேவர்களையெதிர்த்துக் கேட்டபின் அநதத்தேவர்களனைவரும் ஸந்தேஷத்தாடன் தந்தம்திவ்யலோகங்களுக்குச் சென்றனர். வரமகிடைத்தவுடனே அநதவரத்தினால்கர்வங்கொண்ட ஹிரணியகசிபுவென்னுமஅஸூரன் அநதஜனங்களெல்லாஸையும் துன்பப்படுத்தினான். அநதஅஸூரராஜன் அஸூரக்கூட்டங்களினால் சூழப்பட்டு ராஜ்யாதிபத்தியஞ்செய்தான். லோகாலோகம்என்னப்பட சக்கரவாளபர்வதத்திற்கு உட்பட்ட ஏழுதீவுகளையும் தன்பலத்தினால்உட்படுத்தினான். தேவலோகத்திற்குரியபோகங்களெல்லாவறறையும் இவ்வலகத்தில் அவன் பூர்ணமாகஅடைநதான். தானவனாகிய அநதஅஸூரராஜன் மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள தேவர்களைவென்று மூன்றுலோகங்களையும் தன்வசப்படுத்தி ஸ்வர்க்கத்தில் வாஸஞ்செய்தான். வரத்தினால்புத்தொண்ட அநதமஹாபலசாலியானஅஸூரன் தேவலோகத்தில்வாஸஞ்செய்து எல்லாஉலகங்களையும்ஜயித்து, ‘இந்திரன், சந்திரன், அக்னி, வாயு, ஸூரியன், ஜலம், ஆகாயம், நக்சத்திரங்கள், பத்துத்திசைகள், அஹம், கோபம், காமம், குரோதம், வருணன், வஸுக்கள், அரியமன், யக்ஷர்களுக்கும்கின்னர்களுக்கும் ராஜாவும்தனங்களுக்கு அதிபதியுமானகுபேரன் ஆகிய இவர்கள்எல்லோருமாக ‘நானேஇருப்பேன்’ என்றுசொல்லி அப்படியே பலவநதமாக அவர்களுடையஇடங்களைஆக்ரமித்து அவர்கள் அடிகாரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டான். தேவச்சேஷ்டர்களாலும் கின்னரச்சேஷ்டர்களாலும் உயர்ந்தயாகங்கள்செய்து பூஜிக்கப்பட வேண்டியவனானான். அவன் நரகத்திலிருப்பவர்களைக் கொண்டுவந்து ஸ்வர்க்கத்திலிருக்கச்செய்தான். பலசாலியான அநதஅஸூரராஜன் இவ்வாறானகாரியங்களைச் செய்தபிறகு ரிஷியாச்சரமங்களில் முஹானு

1 த்வாசாதித்யர்களிலொருவன்.

பாவர்களும், ச்லாக்கியமான தவமுள்ளவர்களும், ஸத்தியமும தர்ம முந்தவறாதவர்களும், ஜிதேநதிரியர்களோமான முனிவர்களைப் பிடித் தான். அஸுரர்களை யாகங்களின் ஹனிர்பாகங்களுக்கு உரியவர்க ளாகவும் தேவர்களை யாகஞ்செய்ப்பவர்களாகவும் செய்தான். தேவர்கள் போன இடங்களெல்லாம் அவனும் போய்க்கொண்டிருந்தான். தேவர்களின் ஸ்தானங்களை ஆகரமிதது அரசுபுரிந்தான். இவ்வாறு அநதத்தூராத்மாவுக்கு ஐநதுகோடியே எழுபதினூரதது அதுபத தொருவருஷங்கள் சென்றன. அவ்வளவு வருஷகாலமும் அநத அஸுரராஜன் எல்லாச்சகங்களோடும் ஐச்வரியத்தையடைநதிருந் தான். அதிகபலசாலியான அநத அஸுரராஜானினால் மிகததுன்பு அக் தபபட்ட அநதத்தேவர்கள் சிவனையும் இரதிரனையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு பிரமமலோகமசென்றனர். 1 பிரமமதேவரைபடைநது வ்ய ஸனபபட்டுக் கைகூப்பி, “ பகவானே ! சென்றதற்கும் வருவதற்கும் ஈசுவரே ! இங்கேவர திருக்கும் எங்களைக காப்பாற்றக்கடவீர். எங் றுக்கு இப்போது அல்லமடகலும் கொடிய அஸுரன்பயமே இருக் கிறது. பகவானே ! நீர் சயமாக உண்டானவர் ; எல்லா அஸுரர்களை யும் ஆதியில உண்டுபண்ணினவர் ; எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரர் ; ஹவ்யங்கையும் கவ்யங்களையும் படைத்தவர் ; யாருக்கும் புலப்படாத மூலபுருஷர் ; அழிவில்லாதவர் ” என்று சொன்னார்கள். அதைக்கேட் டிப, பிரமமதேவர் “ தேவர்களே ! கேளுங்கள். இநத அபுபதது இப படிநேருமென்று என்னாலும் அறியமுடியவில்லை. 1 புருஷரும் 2 விசுவ ரூபரும் பேரொளிபொருந தினவரும் எல்லாபிராணிகளுக்கும் அறிய வும் சிந்திக்கவும் கூடாதவரும் பிரபுவும் அழிவில்லாதவருமான நர நாராயணாதாம இநதவயஸனகாலததில எனக்கும் உங்களுக்கும் முக் கியமான ஆதாரம். நாராயணன் அவயக்தமென்று சொல்லப்படட மூலபிராகிருதிக்கும் மேற்பட்டவர். 1 நான், அநத அவயக்தத்திலிரு நது பிறந்தவன். ஜனங்கள், லோகங்கள், தேவர்கள், அஸுரர்கள் எல்லாரும் என்னிடமபிறந்தவர்கள். தேவர்களே ! உங்களுக்கு நான் எவ்வாறே அவவாறே எனக்கு நாராயணன் ; எல்லாருக்கும் நான் பிதாமகன். அநதவிஷ்ணு எல்லாருக்கும் பிரபிதாமகர். அநதவிஷ்ணு அவ்வஸுரனைக் கொல்வது திண்ணம் அவருக்கு முடியாதது ஒன்று மில்லை. ஆதலால், விரைவாக அவரிடமசெல்லுங்கள் ” என்று சொன் னார். பரதச்சேஷ்டனான யுதிஷ்டியா ! பிதாமஹா, சொன்னதைக் கேட்டவுடன் அநததேவர்களனைவரும் பிரமமதேவருடன் கூடவே

திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்றனர். ராஜாவே! ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், விசுவேதேவர்கள், மருத்துக்கள், ருத்திரர்கள், மஹரிஷிகள், அழகுள்ள அசுவினீதேவர்கள் முதலான தேவர்களனைவரும் தங்கள் கூட்டத்தாருடன் நான் முகனைமுன்னிட்டு¹ சுவேதத்வீபம் சேர்ந்தனர். “தேவர்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரரே! ஹிரணியகசிபுவை வதஞ்செய்து இப்போது எங்களைக் காப்பாற்றக்கடவீர். தேவர்களுக்கெல்லாம் உத்தமரே! பிரமமாமுதலான எங்கள் எல்லாருக்கும் முதல் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா நீர்தாம். மலர்ந்ததாமரையின் இதழ்போன்ற கண்களையுடையவரே! பகைவர்களுக்குப் பயங்கரரே! அஸூரவமசத்தை அழிப்பதற்கு நீரே எங்களுக்குச் சரணமாவீர்” என்று தேவர்கள் சொன்னார்கள். பரிசுத்தமானபுகழ்முள்ளவரும் காணக்கூடாதவரும் எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவுமான மஹாவிஷ்ணு தேவர்களின் அந்தச்சொல்லைக்கேட்டவுடனே மறுமொழிசொல்லத்தொடங்கினார்.

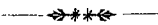
“அமரர்களே! பயத்தைவிடுங்கள். உங்களுக்கு நான் அபயம தருகிறேன். தேவர்களே! அதேஸ்வர்க்கத்தைத் திரும்பவும் சீக்கிரத்தில் பெறுவீர்கள். வரம்பெற்றதனால் கர்வமடைந்தவனும் இந்திராதிதேவர்களால் வதஞ்செய்யமுடியாதவனும் அஸூரராஜாவுமான அநதஹிரண்யனை அவனினைகளுடன் நான் இதோ கொல்லுகிறேன்” என்றார். அதுகேட்ட பிரமமா, “பகவானே! தேவர்க்கும் தேவரானவர்களுக்கும் ஈசுவரரே! இந்தத்தேவர்கள் மிகவருந்தியிருக்கின்றனர். ஆதலால், அநத அஸூரராஜனைச் சீக்கிரத்தில் கொல்லுவீராக; அவனைக்கொல்ல இதுகாலம்; தாமதம் செய்யலாகாது; வரம்பெற்றுக் கர்வங்கொண்ட அஸூரனை அவன் இனத்தாருடன் நீர்கொல்லும்” என்று சொல்ல, விஷ்ணு, “அவ்வஸூரனைத் தூரிதமாகவே அழித்துவிடுவேன். ஆதலால், தேவர்களும் நீரும் உங்களெலகங்களுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று மறுமொழிகூறினார். ராஜாவே! இவ்வாறு சொல்லித் தேவர்களை அனுப்பினபிறகு, ஈசுவரரும் பகவானுமான அநதமஹாவிஷ்ணு, பாதிஉடம்பு மனிதவடிவமாகவும் பாதி உடம்பு சிங்கவடிவமாகவுமுள்ள நரஸிம்மரூபம் எடுத்துப் பயங்கரமானரூபமும் பேரொளிபுமுள்ளவராகக் கையினுல்கையைப்பிசைந்து வாயைத்திறந்துகொண்டு நமனைப்போல ஹிரண்யகசிபுவினிடம் போனார். மிகுந்தபலமுள்ள நரஸிம்மரூபத்தோடுவந்த அநதமஹாவிஷ்ணுவைக்கண்டு, அவ்வஸூரர்கள் மிகக்கோபித்து ஆயுதவாள்ஷங்களை

¹ திருப்பாற்கடலிலுள்ள தீவு.

அவர்மேல் வர்ஷித்தனர். அவர்களால்விடப்பட்ட ஆபுதங்களெல்லா
வற்றையும் ஹரியானவர் விழுங்கிவிட்டார். யுத்தத்துக்குவந்த அனேக
மாயிரம் அஸூரர்களைக்கொன்றார். கோபங்கொண்ட மஹாபலசாலிக
ளான அவ்வஸூரர்களைவரையும்கொன்றபிறகு மிக்ககோபத்துடன்
பலத்தினால் கர்வங்கொண்ட ஹிரண்யனை எதிர்த்தோடினார். இருண்ட
மேகநிறமுள்ளவரும் நீருண்டமேகம்போலக்கர்ஜிப்பவரும் மேகத்
தின்மின்னலைப்போலப் பிரகாசிக்குமொளியுள்ளவரும் மேகம்போல
வேகமுள்ளவரும் சிறந்த சக்தியுள்ளவருமாகிய அநதபபகவான்,
அதிகபலமும் கொழுப்புமுள்ளவனும் கொழுத்தபுவிபோன்றபராக்
ரமமுள்ளவனும் கர்வித்த அஸூரகூட்டங்களினால் காப்பாற்றப்பட்ட
வனுமாகிய அநதஹிரண்யகசிபுவென்னும் அஸூரனுடன் நகங்களா
லும் பற்களாலும் யுத்தஞ்செய்து ஸந்தியாகாலத்தில் வீட்டுத்தலை
வாயிலில் அநதஹிரண்யனைத் தமதுதுடைமேல்வைத்துக்கொண்டு
விரைவாக நகங்களால் கீழித்தார சிறந்தபல்மும் பாகர்மமுமுள்ள
வனும் வரம்பெற்றதலைகர்வித்தவனுமாகிய அநதஅஸூர்ச்சேஷ்ட
னைத் தேவச்சேஷ்டானவிஷ்ணு தம்பராகரமத்தினால் கொன்றார்.
மஹா மஹிமைமுள்ளபகவான் ஹிரண்யகசிபுவையும் மறறுமுள்ள
அஸூரர்கள் அனைவரையும் கொன்று தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்
கும் நன்மையைசெய்து பூமியில் தாமததைசிலைநிறுத்தி ஸந்தேஷ
மடைந்தார். பாண்டுபுத்திரனே! இநதநரஸிமமாவதாரம் என்னால்
உனக்குச்சொல்லப்பட்டது. மஹாத்மாவான விஷ்ணுவின் வாமரூவ
தாரத்தைப்பற்றியும் கேள்.

நாற்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹராபர்வம். (தொடர்ச்சி)

(வாமரூவதாரம்)

தர்மாஜாவே! முன்னொருதிரேதாயுகத்தில் சூரனும் பலத்தில்
ஒப்பற்றவனும் மீனாதீரமுள்ளவனும் விசேஷனன் ஸ்மந்தனுமான
பவிஎன்னும் அஸூரராஜன் ஓருவனிருந்தான். மஹாராஜாவே!
அநதக்காலத்தில் அநதப்பலியானவன் தன்பராகரமத்தினால் இநதிரனை
ஜயிப்பதற்காக அஸூரகூட்டங்களினால் சூழப்பூட்டவதை இநதிர
லோகம்சேர்ந்தான். அநதக்காலத்தில் அநதப்பலியினால் அசசமுறச
செய்யப்பட்ட இநதிராதிதேவர்கள் அனைவரும்சேர்ந்து பிரம்மாவை

முன்னிட்டுக்கொண்டு திருப்பாற்கடலுக்குச்சென்று ஈசுவரான நாராயணனைத் துதிசெய்தனர். அப்போது அரதஹரியானவர் அந்தத் தேவர்களுக்குத் தமதரிசனத்தைக்கொடுத்தார். அரதப்பிரபுவுக்குத் தேவர்களின்மேலுள்ளகருணையினால் அத்தியினிடம் ஜன்னம்நோந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இரதக் கண்ணிரான் அத்தியின்புத்திரராகவும்பிறந்து விஷ்ணுவெனறு க்யாதிபெற்று இரதிரனுக்கு இளையஸீஹாதராயிருந்தார். அதேகாலத்தில பலத்திலும் பராக்ரமத்திலும்சிறந்த அரதஅஸுரனைபலி யாகங்களில்சிறந்த அசுவமேதத்தைச் செய்யத்தொடங்கினான். புதிஷ்டிரா! அஸுரராஜாவின் அந்தபஜ்ஞம் நடந்துகொண்டிருக்கையில் அரதவிஷ்ணு பிராம்மணவேஷத்தால்மறைந்து செஷ்ளரமசெய்துகொண்டு சூழியுடன் யஜ்ஞோபவீதத்தையும் கிருஷ்ணஜீஷுத்தையும்தரித்ததுப பலாசதண்டத்தைப்பிடித்து ஆச்சரியமானகாட்சியுள்ள சூளமாளபிரமமசாரியாகப் பவியின்பாகசாலையில் தக்ஷிணைகொடுக்குமகாலத்தில புகுந்து, “எனக்கு இவ்விடத்திலேயே மூன்றுஅடிநிலத்தைத் தக்ஷிணையாகக் கொடு” என்றும், “மூன்றடிமாததிரமே கொடுக்கவேண்டும்” என்றும் அஸுரராஜாவானபவியினிடம் யாசித்தார். அவன் அரதவிஷ்ணுவுக்கு? அப்படியேஆகட்டும்’ என்று வாககுத்தத்தஞ்செய்து உடனேகொடுத்தான். விஷ்ணுவானவா அவனிடம் பூமியைப்பெற்றுக்கொண்டவுடன் மிகவும்வளநாதார். ராஜாவே! சிறுகுழந்தையாயிருந்த அரதவிஷ்ணுவானவர் அவனைஜயித்தது மூன்றுஅடிகளாலேயே மேலுலகம் இடையிலுள்ள ஆகாயம் இவைபெல்லாவறறையும் வசப்படுத்தினார். முன்னர் மஹாபலசாலியான பவியினுடையயாகத்தில யாராலும் அசைக்கமுடியாத அரதஅஸுரசீர்ஷ்டர்கள் அதிகபலசாலியான விஷ்ணுவினால் கலக்கப்பட்டனர்

பரதவமசுத்தரசே! , பலவிதமானமுகங்களும் பற்பலவேஷங்களும் பறபலஆயுதங்களும் பலவகைபுஷ்பங்களும் சாந்துகளுமுடையவரும் பெரியதேகங்களுடையவரும் பயங்கரமான விப்பிரசீத்திமுதலான அஸுரத்தலைவர்கள் கோபித்து எல்லாச்சேனைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு, பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவாபோலத் தங்கள்ஆயுதங்களையெடுத்து அங்கே அடிஅளக்குமபகவானிடம் ஓடிவந்தனர். அரதப்பகவான் மிக்கபயங்கரமான உருவெயிடுத்து உள்ளங்கால்உள்ளங்கைகளினாலேயே ஆவ்வஸுரர்களனைவரையும் மர்த்தனஞ்செய்து உடனே பூமியைவாங்கிக்கொண்டார். எல்லாபிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவான அரதப்பகவான் மேலுலகத்தையும் ஆகாயத்தையும் வ்யாபித்

துப் பிறகு தாமிருக்குமிடமான ஸூர்யனிருக்குமிடத்திலிருந்து தமஒளியினால் ஆதிதயனைமிஞ்சிப் பிரகாசித்தார். நீண்டகைகளை புடையவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவருமாகிய 'அந்தபபுகுவான் எல்லாத் திசைகளையும் மூலைகளையும் எல்லாலை'கங்களையும் பிரகாசப்படுத்தினார். அவர் பூமிபையளக்குங்காலத்தில் சந்திரனும் ஸூர்யனும் ஸ்தனங்களின் ஸ்தானங்களில இருந்தனர்; திருமபவும் விருத்தியாகும்போது அவருக்கு நாபிஸ்தானத்தில் இருந்தனர். அதற்குமேல் விருத்தியாகும்போது அவர்கள் முழங்காலகளிலிருந்தனர். அளவில் லாதமஹிமைபுளள விஷ்ணுவைப்பற்றிப் பிராமமணர்கள் இவ்வாறு உரைக்கின்றனர். புதிஷ்டிரா' அதன்பிறகு அவர் காலத்தாக்கின தலை அண்டம்பிளந்தது. 'அந்தபபிளபபின்வழியாய் அவருடைய பாதத்திலிருந்து ஒருநதி பெருகிச்சமுத்திரத்தில்போய்விழுந்தது. கடலொடுகலந்த அந்தநதியானது பரிசுத்தமானநதியாயிற்று. அந்தப் பகுவான் அஸூரத்தலைவர்களைக்கொன்று அஸூரர்களுடைய யீசவரியத்தையும் மூன்றுலோகங்களையும் பூமியனைத்தையும் எடுத்ததுக்கொண்டார். நமுசி, சம்பரன், உயாநதமனமுள்ளபிரஹ்லாதாஆகிய இருதஅஸூரர்களைமட்டும் மனைகிமககளுடன் பாதாளலோகத்தில் நிலைபெறச்செய்தார் ராஜாவே! எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஆத்பாவான ஹரியானவர் தமதம்குணங்களைக்கூடிய நீரதுபுதங்களையும் காலமனைத்தையும் தமஉறுப்புக்களாகக் காண்பித்தார். எல்லாலகங்களும் அவருடையசரீரத்தில் சோத்துவைக்கப்பட்டதை ஜனங்கள் கண்டனர். அமமஹாத்மாவினால் வ்யாபிக்கப்படாதது ஒன்றும் உலகங்களிலில்லை. உபேநதிரனுடைய அவவருவதைக்கண்டு தேவர், தானவா, மானவர் அனைவரும் விஷ்ணுவின்மஹிமையினால் பீடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சித்தனர். கர்வமுள்ளபலியானவன் மஹாதமாவான விஷ்ணுவினால் யாகசாலையிலேயே கட்டப்பட்டான். விரோசனன் குலமனைத்தும் பாதாளத்தில்அமிழ்த்தப்பட்டது. கருடவாகனராகிய விஷ்ணு தமது ஈசவரசக்தியினால் இவ்வகையானசெய்கைகளைசெய்தும கர்வப்படவில்லை. அஸூரர்களைமஹரிப்பவரானவிஷ்ணு அஸூரர்களின்செல்வமஅனைத்தையும் மூன்றுஉலகங்களையும் 'இந்திரனுக்கு அளித்தார். மஹாதமாவான விஷ்ணுவின் இந்தவாமனுவதாரதையும் உனக்குச்சொன்னேன். விஷ்ணுவினுடைய இந்தக்கீர்த்தியானது வேதம்அறிந்த அந்தணரால் ஓதப்படுகிறது இனி விஷ்ணுவின் மனுவ்யாவதாரங்களைக்கேள்.

நாற்பத்தெட்டாவது அத்தியாயம்.

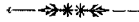
அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(தத்தாத்ரேயஅவதாரம்.)

பெருங்கீர்த்தியுள்ள தததாத்ரேயரெனனும் ரிஷியிருந்தாரன்றோ? அவா மஹாத்மாவானவிஷ்ணுவின் மற்றொருஅவதாரம். வேதங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் யாகங்களெங்கெட்டு நாலுவருணங்களும்கலந்து தர்மம்தள்ளாது பாவம்வளர்ந்து உண்மையழிந்து பொய்மிசுந்து பிரஜைகள் குறைந்து தர்மசாஸ்திரங்களும் ஒழிந்துபோன காலத்தில் அநதத்தத்தாத்ரேயரால் யாகங்களும் நல்லொழுக்கங்களும் வேதங்களும் திரும்பவும்கொண்டுவரப்பட்டன. அவர் ஹேஹய தேசத்தரசனாகிய காராததவீரயார்ஜுனனுக்கு வரமளித்தபோது அம்மஹாத்மாநிலை நாலுவருணங்களும் ஒன்றோடொன்று தனித்தனியே நிலைதிருத்தப்பட்டன. ஹேஹயதேசாதிபதியான கார்த்தவீரியார்ஜுனன் தததாத்ரேயருடைய அனுக்ரஹத்தைபெறுவதற்காக வனத்திலிருந்துகொண்டு கோபத்தையும் நான் எனதுஎன்ற எண்ணங்களையும் ஒழித்து நீண்டகாலம் நன்றாகபணிவிடை செய்து அவரைச்சந்தோஷப்படுத்தினான். எல்லாமெதிரிந்தவனாகிய அநதக்கார்த்தவீரயார்ஜுனன் தததாத்ரேயருக்குச் சக்ரஹைசெய்து தனக்குவேண்டினவரும் விதவானகளினால்பூஜிக்கப்பெற்றவருமாகிய அநதப்பிராம்மணரிடம் பின்சொல்லப்போகிற தனக்குமிகவும்வேண்டினவர்களைப்பெற்றான். சிறந்தஜ்ஞானமுள்ளபிராம்மணராகிய தத்தாத்ரேயரால் மரணமில்லாமையைததவிர வேறுநாலுவரங்களைக்கேட்கும்படிசொல்லப்பட்ட அவ்வாசன், “ நான்செல்வமுள்ளவனாகவும் சிறந்த மனமுள்ளவனாகவும், பலவானாகவும் ஸத்தியமுள்ளவனாகவும் பொறுமையில்லாதவனாகவும் ஆயிரம்கைகளுள்ளவனாகவும் இருக்கக்கடவேனென்பது எனதுமுதலவரம். கருப்பையில் பிறப்பனவும் முட்டைகளில்பிறப்பனவும் மற்றுமுள்ளசராசரங்களும்நான் எல்லாவற்றையும் நான் தர்மத்தினால் ஆளவிரும்புகிறேன். இஃது எனதுஇரண்டாவதுவரம். பிதாக்களையும் தேவர்களையும் ரிஷிகளையும் பிராம்மணர்களையும் பெருவேள்விகளாலும் பகைவர்களைக்கூர்ப்புகளாலும் வசப்படுத்தக்கடவேன். இஃது எனதுமூன்றாவதுவரம். இவ்வுலகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் எவனுக்கிடான்புருஷன் முன்னும் பின்னும் இப்போதும்இல்லையோ அவன்தான் என்னை வதீஞ்செய்பவ

கைஇருக்கவேண்டும்” என்று இந்தநான்குவரங்களையும் கேட்டான். கிருதவீர்யன்புத்திரனாகிய அநதஅர்ஜுனன் யுத்தத்தில் சிறந்தவனாக இருந்தான். அவன் அனேகமாயிரவருஷகாலம் மாஹிஷ்மதிரகரத்தில் விருத்தியடைந்தான். அநதஅர்ஜுனன் பூமிமுழுமையையும் கடல்குழந்த நீவுகளையும் வென்று ஆகாயத்தில் ஸூரியன்பிரகாசிப்பதுபோலத் தனது புண்ணியகர்மங்களினால் பிரகாசித்தான். அளவற்றபராக்கரமுள்ள அர்ஜுனன் முன்னிருந்தவர்களால் ஜயிக்கப்படாதவையான இருதிரதவீபம், கசேருதவீபம், காமதவீபம், கபஸ்திமதளன் னுமதவீபம், கருதர்வதவீபம், வருணதவீபம், லௌஹ்ருஷ்டம்என் னுமதவீபம் ஆகியநீவுகளை ஜயித்தான். கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் கடலிலெசன்றீபாது ஆடைநனைகிறதில்லையென்பது அவனுக்கு மனிதர்களில் ஒப்பற்ற செய்கையாயிருந்தது. அவன்போன வழியை முருகிய அரசர்களும் அனுஸரிக்கவில்லை. பிரதிய அரசர்களும் அனுஸரிப்பதில்லை. அவன் வீடுகொல்லாம உயர்ந்தபொன்மயமாயிருந்தன. அவன் தன்னை நாலுபாகங்களாகவகுத்து ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவற்றில், ஒருபாகத்தினால் சேனையை நடத்தினான்; இரண்டாவதுபாகத்தினால் அரண்மனையில்வழித்தான்; இனியதும் மிக்கரன்மையை தருவதுமான அவ்வரசனுடைய மூன்றாவதுபாகம் ஜனங்களைவசப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. அநதபாகத்தினால் பாகங்களைச் செய்தான். கிராமங்களிலும் வனங்களிலும் இருக்கும் துஷ்டர்களனைவரையும் நாலாவதுபாகத்தினால் தடுத்தான். அவனுடைய அநதபுராங்களிலும் வாயில்கள் மூடப்படுவதில்லை. ராஜாவே! அநதஅர்ஜுனன் தானே ராஜ்யத்தையும் ஸ்திரீகளையும் ஆடுமாடுகளையும் காப்பவனாக இருந்தான். அநதஅர்ஜுனன் தத்தாத்ரேயரின் அனுக்ரஹத்தினால் இவ்வாறு அனேகமாயிரவருஷகாலம் பூமியை ஆண்டு ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தான். அவன் உலகத்தின் நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைச் செய்தான். பாதச் சேஷ்டனே! தத்தாத்ரேயரென்று சொல்லப்பட்ட இருதவிஷ்ணுவின் அவதாரத்தை உனக்குச் சொன்னேன். இன்னும் அமமஹாதமாவின் அவதாரத்தைக் கேள்.

நாற்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(பரசுராமாவதாரம்.)

மஹாதமாவானவிஷ்ணு ஜாமதக்னியா என்று பெயர்பெற்றுப் பிருகுமவசததில் ஜனிதத அவதாரம எதற்காகவென்று சொல்லுகிறேன்.

ராஜாவே ' ஜமதக்னியின்புத்திரரான அநதராமரென்பவா சிறந்த பாக்கரமுள்ளவா. ராஜாவே ' அட்போது பலசாலிகளிறசிறந்த அநதராமர் ஹேஹயராஜாவானகாத்தவியாராஜானைமுடித்தவர். மஹா வீரனும வலிமையில்ஓபற்றவனுமாகிய கார்த்தவீர்யன் பிழைசெய்த தலை ஜமதக்னிபுத்திரரான ராமரால் கொல்லப்பட்டான். பரசுராமர் ஹேஹயதேசத்தரசனும் பூமிக்குரசவரனும் பகைவரையடக்கினவனுமாகிய அநதக்கார்த்தவியான யுத்தத்தில் தேரிலிருநதபடியே கீழே தள்ளிக்கொன்றார். ஜமபென்னும்அரசனுடைய யாகதைக்கெடுத்தது அவன்யாககாரியத்திலிருநத ரிதவிக்குககையடித்தது அவன் தலையைப்பிள்ளதார். சததுநதுபியென்பவனையும் கொன்றார். கோநிநதென்றுசொல்லப்பட்ட சிறந்தசக்திபுள்ள இநதக்கிருஷ்ணன்தான் யுத்தத்தில் ஆயிரம்பேரைஜயிப்பவனும் ஆயிரநகைகையுடையவனுமான கார்த்தவீர்யாராஜானைக்கொல்லப் பிருகுமவசததில் அவதரித்தார். பெருமபுகழ்பெற்றவராகியஇவா ஸர்வநிதநிக்குகரையில்சேர்நத ஆறுலக்ஷத்தநாறபதினாயிரம ஸுத்திரியாகளை வில்லைகொண்டுஜயித்தார். அதிகக்கொடியவரும மஹாபதருமான அநதபபரசுராமர் பிராமணத்வேஷிகளானக்ஷத்ரியாகளை வதனசெய்த அநதத்தருநததில் பின்னும் பதினூலாயிரம் குரர்களைக்கொன்றார். அநதவீரா முதலில் ஆயிரமஅரசாகளை முறிய அடித்துப் பின்னும் ஆயிரவர்களை உலககையாலடித்துக்கொன்று மறறும் ஆயிரம்பேரை (கத்தியால்) வெட்டினார். பதினூலாயிரம்பேரை நெருப்புப்பொறியையும் புகையையும் குடிப்பித்தார். அநதபபரசுராமர் மிச்சமுள்ள பிரம்மதேவஷிகளானக்ஷத்ரியாகளையும் ஜபித்தபிறகு ஸ்நானஞ்செய்தார். ஸுத்திரியர்களால்பீடிக்கப்பட்டு, துயரநதுடன் பிரம்மணர்கள், 'ராமராமா' என்று உரக்கநகுவ, ' அநதசசொல்லப்பொறுக்காமல் லக்ஷக்கணக்கானராஜாகளைக கோடாலியினுறகொன்று ஜயித்தார். ' பிருகுராமரே! ஓடிவாரும' என்று பிரம்மணர்கள்கதறின்போது காசமீர்,

தரதர், குருதிகள், கூடூத்திரகா, மால்வர், சகா, சேதிகள், காசிதே சத்தவர், சுருசா, ரிஷிகர், விதாபபர், அங்கா, வங்கா, களிங்கர், மாகதா, காசிகோஸலா, ராதராயணா, வீதிஹோதர், கிராதர், கார் ததிகாலதர் முதலான பறபலதேசததூராஜாககளை ஆயிரக்கணக்காகக் கூரம்புகளால் அறுதது, 'ஸூராயணுககுக்கொடுதது மேருமலையை யும் மந்தாமலையையும் பூஷணங்களாகவுடைய இப்புவனி அனேகம் கோடி கூத்ததிரியப்பிணங்களால் நிரப்பப்பட்டது. அநதபரசராம ரால மூவேழுமுறை கூத்ததிரியாகள அழிக்கப்பட்டனா. பெருங்கோ ததியுள்ளவீரான அநதபரசராமா கூத்ததிரியாகளில்லாமறசெய்த பிறகு பட்டுப்பூச்சிநிறமும சகோரபகிநிறமுமுள்ள ரகதத்தினால் நதி களையும் தடாகங்களையும்நிரபசி அவற்றில் பிசுர்க்களுக்குத தாபப ணஞ்செய்தார். அநதபரசராமா பதினெட்டுடன்னும கணக்கான நீவுகள் அனேததையுமவசப்படுத்தி அனேகமாயிரமஅசுவமேதயாகங் களையும் அனேகநூறு நாமேதகங்கையுஞ்செய்து கடலுக்குநதபுவனி யைக காச்யபருககுக்கொடுததார இவவாறு பூமியில் துஷ்டாகளில் லாமற்செய்துவிட்டு அதன்கோடியைப பிரதகிணமசெய்தார். அது முதல் பூாவகதைதெரிந்தஜனங்களை மஹாதமாவான பரசராமரைப பற்றி அக்காலத்திற்செய்யப்பட்டதும் உண்மையானபொருளுள்ள து மான ஒருசலோகததைச சொல்லுகின்றனா. அதன்பொருளாவது, “ பதினெட்டடி அகலமுள்ள தும் புருஷபரமானததிறகுமேறப்பட்டது மான பொன்யாகவேதிகையைப பரசராமரிடம் காசயபர்வாங்கிக்கொ ண்டார்” என்பது. சிறந்தகைகளையுடையபரசராமா இவ்வாறு நிரம பினதகிணைகளுள்ள யாகங்களைச்செய்து பின்னும நூறுவருஷகாலம் ஸௌபராஜாவான ஸாலவனோடு யுததஞ்செய்தார். பரதச்சேஷ்ட னுணதர்மராஜாவே! ஸமர்ததரான அநதபரசராமா மிக்க அழகான ரதததிலேறி ஸௌபராஜனோடுயுததஞ்செய்தபோது,பருவமடையாத கன்னிகைகள் “ ராமராமா! சிறந்த கைகளையுடையவரே! பருகுமசத் தாருக்குப புகழைவளாபவரே! ஆயுதங்களெல்லாவற்றையும் விட்டு விடும. நீ ஸௌபனைககொல்லபாட்டார். சங்கசக்கரகதாயுதங்களைக கைகளிலேநதியவரும் தேவாக்கு அபயமஅளிப்பவருமாகிய கண்ண பிரான் பிரத்யுமன சாபாகளுடன்சோந்து யுததத்தில் ஸௌபனைக கொல்லப்போகிறார்” என்று பாடியதைக்கேட்டார். புருஷச்சேஷ்டரும் பெருங்கீர்த்திபெற்றவருமான பரசராமர் அதைகதேடடவுடன் கால

1 யுததததிலிற்ப்பவர் ஸூராயணடலவழியாக வீரவலுக்கம்போகிறார் க ளென்பதுபற்றி இங்ஙனம்கூறப்பட்டது;

த்தைவ்யத்ரீபார்த்து ஆபுதங்களெல்லாவற்றையும் எறிந்துவிட்டு ஸந்யாஸஞ்செய்துகொண்டு அங்கிருந்தே வனத்திறகுச்சென்றார். பாசராமர் தேர், ஆபுதங்கள், அம்புகள், கோடாலி, வீற்கள் இவையெல்லாவற்றையும் ஜலத்திலவைத்துவிட்டுச் சிறந்தவஞ்செய்தார். பகைவரையழிப்பவரும தர்மாத்மாவுமான பாசராமர், நாணம், மதி, சக்தி, புகழ், பாக்யம் இவ்வைநதைமட்டும்கைக்கொண்டு அநத ரதத்தை விட்டுவிட்டார். ஈசவராணபாசராமா ஆதிகாலத்தில்தொற்பட்ட பாகத்தைக் (கிருஷ்ணனுக்குப்) புகுததுக்கொடுத்ததா. பெரும்புகழுள்ள பாசராமர் விதியின் நம்பிக்கையினால்தான் அபுபோது ஸௌபணைக் கொல்லவில்லை. அவா சக்தியில்லாதவரல்லர். ஜாமதகனியரென்று பெயர்பெற்ற பசவானுகியரிஷி இரதக்கிருஷ்ணனுடைய அமசநதான். உலகங்களில்பேர்பெற்ற அநதபாசராமர் பிறகு தவஞ்செய்தார்.

ஐம்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடீச்சி)

—→***←—

(ஔராமாவதாரமும் கிருஷ்ணவதாரச்சுருக்கமும்.)

ராஜாவே! மஹாதமாவானவிஷ்ணுவின் பின் அவதாரத்தையும் கேள். அழிவில்லாதவரும சிறந்தகைகளுள்ளவருமான விஷ்ணுவானவர் இருபத்தெட்டாவதுசதுர்புகத்தில் மார்க்கண்டேயரைமுன்னிட்டுத் தம்மையா லுபாகங்களாகச்செய்துகொண்டு நவமித்தியில் தசரதபுத்திரராக அவதரித்தார். குருதிபுத்திரா! அழிவில்லாதவிஷ்ணுவானவர் பராக்ரமத்தில்ஸூர்யனுக்குஒப்பானவரும பெருமபுகழ்பெற்றவருமான ராமபிரானென்றுஉலகத்தில்தொற்பெற்றுத் தர்மத்தைக்காப்பதற்காகவும் உலகத்தை அனுசரணிப்பதற்காகவும் தசரதரிடத்தில் அவதரித்தார். அநதமஹாராஜாவையும் எல்லாஉலகங்களுக்கும்ஈசவராணபகவானுடையதேசமென்று கூறுகின்றனா. பாரதனே! அநத அவதாரத்தில் விசுவாமித்திரருடையவேள்விக்கு இடையூறுசெய்த ஸுபாகுலென்றாகூஷன் அந்தராமபிரானுல்கொல்லப்பட்டான். மாரீசன் அதிகமாக அடிக்கப்பட்டான். சிறந்தஜ்ஞானமுள்ளவிசுவாமித்திரர் சத்துருக்களையெல்லாம்வதஞ்செய்வதற்காகத் தேவர்களாலும தடுக்கமுடியாத அஸ்த்ரங்களை அவருக்கு அளித்தார். மஹாத்மாவான ஜனகருடைய பெருவேள்விநடக்குமபோது விளைபாடிக்கொண்டிரு

1 ஸௌபராஜனைக் கொல்லாமல்விட்டது.

ந்த ராமபிரானுல் மிகேசுவரருடைய உறுதியானவில்லானது விளையாட்
டாகொடிக்கப்பட்டது அந்தபிரபு ஆதன்பிறகு ஜனகபுத்தரியான
ஸீதையைத் தமதுபாயைய்யா விவாகஞ்செய்துகொண்டார். மறுபடி
யும் ஸீதையுடன் கூட ஆயோத்யைகர்சேர்ந்து அங்கேமகிழ்ந்திருந்
தார். பின்பு சிலகாலத்துக்குப்பிறகு தமபிதாவினால்கட்டளைபிடி
பட்டுக் கைகேரியின் விருப்பத்தைச் செய்க்கருதி வந்ததுக்குச்சென்
றார். எல்லாததாமங்களுநெதிரிந்தவரும் எல்லாபிராணிகளுக்கும்
நன்மைசெய்வதிலேயே ஊக்கமுள்ளவருமாகிய அந்தராமபிரான் லக்ஷ்
மணருடன் கூட பதினான்குவருஷ்காலம் வந்ததில்வாஸஞ்செய்தார்.
பாரதனை! பூநீ மஹாலக்ஷ்மியானவள் எப்போதும் அகலாமலிருப
பவளாதலால் ஜனகமகால ஸீதையென்று சொல்லப்பட்டு, மானிடவடி
வதனுடன் அவாபக்கத்திலேயேயிருந்துகொண்டு, பதினான்குவருஷ்
காலத்தையும் வந்ததில்பொக்கிந்த துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.
தாமாதமாவான அவலிராமபிரான் ஜனஸ்தானத்திலவாஸஞ்செய்யும்
போது மாரீசனையும் தூஷணனையும் கரணையும் திரிசிரஸையும் கொடிய
செய்கையுள்ள பதினாலிராஸாஷஸாகனையும் ஜனகனின் நன்மைக
காகக்கொன்று தேவகாரியத்தைச் செய்தார். அப்போது ராமர், சாபத்
தினல்கெடுக்கப்பட்டுக் கொடியசெய்கையுள்ள ராக்ஷஸாகளாயிருந்த
விராதன் கபந்தனை னுமலூரண்டுநந்தாவாகனையும் கொன்றார். அவர்,
ராவணன்சகோதரியான சூரபண்சையை மூககரியச்செய்தார். அந்
னால தமமனைவியின்பிரிவைபடைந்து அவனைத்தேடி வனமெல்லாந்
திரிந்தார். அவர் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து பமபையென்றுநடக்கத்
தைக்கடந்து ரிசயமுரமலேககுச்சென்று ஸுகீர்வனையும் ஆஞ்சனைய
ரையும்கண்டு அவர்களுடனும ஸ்ரேஹம்செய்துகொண்டார். ராம
பிரான் உடனே ஸுகீர்வனுடன் கூடவே கிஷ்கிந்தைக்குச்சென்று
மஹாலலசாவியும் வானராஜாவுமான வசுதையை யுத்தத்திறகொன்று
உடனே ஸுகீர்வனை வானராஜாவாகப் படாபிஷேகஞ்செய்தார்.
ராஜாவே! பிரிவாற்றாத அமமஹா வீரருக்கு வாயுபுத்திரரான ஆஞ்ச
னையா லங்கையில் ஸீதையைத்தேடி விவைவாகத்தெரிவித்தார். பிரி
வாற்றாத பூநீ ராமா, வானராகளால் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டுவித்து
ஸீதையிருக்குமிடந்தேடி லங்கைப்பின்பிரவேசித்தார். அவர், அங்கே
தேவர்களாலும் நாகர்களாலும் யக்ஷர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும்
பக்ஷிகளாலும் கொல்லவும்மெல்லவும் கூடாதவனும அனைக ராக்ஷ
ஸர்களோடுகூடியவனும் உடைக்கப்பட்ட மைத்திரளபொன்றவனும
தேவர்களால் கண்ணெடுத்ததுப்பார்க்கமுடியாதவனும் வரம்பெற்றத

னால் கர்வமடைந்தவனுமான ராவணனென்னும் ராக்ஷஸராஜாவை மந்திரிகளுடனும் குலத்தோர்களுடனும் போரில்வதைத்தா. எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரான ஸ்ரீராமபிரான் மூன்றுலோகங்களுக்கும் முட்போன்றவனும் வீரனும் பெரியதேகமும் மிகுந்தவலிமையுமுள்ளவனுமான ராவணனையும் அவன்சேனையையும்கொன்று மஹாத்மாவென்றுபெயர்பெற்ற விபீஷணரை லங்கையில் ராக்ஷஸர்களுக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்தததுப பிறகு அவருக்கு ¹ அமரத்வத்தையும்அளித்தார். பாண்டவனே! ராமபிரான் ஸீதையையழைத்துக்கொண்டு புஷ்பகவிமானம்எறிச் சேனையுடன் தமதுராஜதானியான அயோத்திக்குச்சென்று தர்மமாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். ராஜாவே! அப்போது மதுனின்புத்திரனும் மஹாபலசாஸியுமான லவணனென்னும்அஸுரனை ஸ்ரீராமபிரானுடையகட்டளையினால் சத்துருக்கள் வதஞ்செய்தார். தர்மபரிபாலனஞ்செய்கிறவர்களிற் சிறந்தவராகிய 'அந்தஸ்ரீராமபிரான் உலகங்களின்நன்மைக்காக இவ்வகையான அனேககாரியங்களைசெய்து நீதியாக ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்தார். விளங்குகின்ற ஸாமகோஷங்களுடைய நூறுஅசுவமேதயாகங்களை இடையூறின்றிச்செய்தார். ஸ்ரீராமர் அரசாட்சிசெய்யுங்காலத்தில் அமுருரலகள்கேட்கப்படவில்லை. பிரானிகளுக்கு அகாலமரணம்இல்லை திருடர்களின்பயமுமில்லை. ஸ்ரீராமர் அரசுபுரியும் போது பூமியிலுள்ள எல்லாஜனங்களும் ²சிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் செய்யுங்கடமைகள் தவறாமலிருந்தனர். ராமராஜ்யம்நடக்கும்போது எவ்விடத்திலும் எந்தமனிதனும் பிரானிகளுக்குத்தீங்குசெய்யவில்லை. ³பிராணனும் ⁴அபானனும் ⁵ஸமமாக விருந்தன. பூர்வகதையைத்தெரிந்தஜனங்கள் ஸ்ரீராமராஜ்யத்தைப்பற்றிப் பின்வரும் சுலோகங்களையும் சொல்லுகின்றனர். அவற்றின் பொருள் :- இளமைப்பருவமுள்ளவரும் சிவந்தகண்களும் கருநிறமும் அழகியமுகமும் சிங்கமபோன்றதோள்களுமுடையவரும் யானைக்கூட்டத்தரசுபோல மஹாபலசாஸியுமான இராமபிரான் பதினொராயிரமவருஷகாலம் ராஜ்யாதிபத்யத்தையும் ஸுகததையும்அடைந்து இப்புவனியைஆண்டார் - என்பது. ஸ்ரீராமர் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்யுங்கா

1 மரணமில்லாமை.

2 சிஷிகள்கடமை = வேதமோதல் முதலியவை; தேவர்கடமை = வேள்வியுதலியவை; மனிதர்கடமை = விருந்தோம்பல் முதலியவை.

3 வேண்டியநன்மையைவெளியிலிருந்துகிரஹிப்பது.

4 இருக்கும்செடுதலைவிலக்கி வெளிப்படுத்துவது.

5 ஷிதனால் ஜனங்களுக்கு வியாதியில்லையென்பது கருத்து.

லத்தில் 'ராமர், ராமர், ராமா' என்றே பிரஜைகள் பேசினர். இவ்வுலகம் ராமமயமாக இருந்தது. அக்காலத்தில் அநாதைகள், ரிக்குவாததையும், யஜுர்வேதத்தையும், ஸாமவேதத்தையும், ஓதாமலிருக்கவில்லை. அவர் தண்டகவனத்திலவளித்துக்கொண்டு தேவர்களின் காரியத்தைச் செய்தார். தமக்கு முதலில் தீங்கு செய்தவனும் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் நாகர்களுக்கும் பகைவனும் வீரர்களில் சிறந்தவனுமான ராவணனைக் கொன்றார். தைரியமும் குணங்களுமுள்ளவரும் தம்பராக்ரமத்தினாலபிரகாசிப்பவரும் சிறந்தகைகளை யுடையவரும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தைச் சிறப்பிப்பவருமான ராமபிரான் ராவணனையும் அவன் இனங்களையும் கொன்று எல்லாவற்றையும் ஜயித்துத் தம்முடைய மேலுலகத்திற்குச் சென்றார். இவ்வாறு மஹாத்மாவான தாசரதியின் அவதாரம் சொல்லப்பட்டது. ராஜாவே! இருபத்தெட்டாவது சதுராயுகத்தில் அநாத அவதாரத்திற்குப் பிறகு சிறந்தகைகளை யுடையவரும் பயந்தவர்க்கு அபயமளிப்பவரும் மார்பிலுள்ள ஸ்ரீவத்ஸமென்னும் மச்சத்தை அடையாளமாகவுடையவருமான விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணாவதாரஞ்செய்தார். காட்சிக்கினியவரும் வள்ளலும் இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்களால் கொண்டாடப்பெற்றவரும் அடுத்தவரை மறவாதவரும் தேசகாலங்களை யறிந்தவரும் சங்கம் சக்கரமகதை நந்தகமென்னும் கத்திமுதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவரும் எப்போதும் உலகங்களுக்கு நன்மையே செய்பவருமாகிய அநாதப்பகவான் பூமிக்கு நன்மையைச் செய்யக்கருதி¹ வாஸுதேவரென்று பிரஸித்திபெற்று யாதவகுலத்திற்பிறந்தார். எதிரிகளுக்குப் பயத்தைச் செய்கிறவரும், வேண்டினவற்றை அளிப்பவரும், மதுவென்ற அஸுரனைக் கொன்றவரென்று பேர்பெற்றவருமாகிய அநாதக்கிருஷ்ணப்பகவான் சகடாஸுரன், மருதமரங்கள், பூதனையென்னுமர்க்கி இவர்களின் உயிரைமாய்த்தார். மானிடதேகத்தோடு கூடிய கமஸன்முதலான அஸுரர்களைப் போரில்கொன்றார். மஹாத்மாவான பகவானுடைய இந்த அவதாரமும் உலகங்களின் க்ஷேமத்துக்காகத்தான். பரதச்சேஷ்டனே! இனியும் கவியுகத்தின் முடிவுவரது தர்மம்தளரும்போது பாஷண்டிகளின் கூட்டங்களைக் கொல்லவும் தர்மத்தைப் பெருகச் செய்யவும் பிரம்மணர்களின் நன்மைக்காகவும் விஷ்ணுவானவர் 'விஷ்ணுயசஸ்' என்று பெயர்பெற்ற கல்பியாக அவதரிக்கப்போகிறார். விஷ்ணுவுக்கு இந்த அவதாரங்களும் தேவக்கூட்டங்களுடன் சேர்ந்த இன்னும் அனைக அவதாரங்களும் பிரம்மவிஷ்டர்களால் புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்றன.

¹ வாஸுதேவபுத்திரர்.

ஐம்பத்தோராவது அத்தியாயம்.
அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணுவதாரத்தின் காரணம்.)

பீஷ்மர் இவ்வாறு சொன்னபோது குருநிபுதரரும் கௌரவர்களை விருத்திசெய்கிறவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரா திருமபவும் பீஷ்மரைநோக்கி, “ மனுஷ்யாகளில்ச் சேஷ்டரே! பேசுகிறவரிலசிறந்தவரே! புஷ்பெற்றறிஷ்ணு யாதவவபசததிலஅவதரித்ததைப பற்றி மறுபடியுப தெரிநதுகொள்ளவிருமபுகிறேன். பிதாமஹரே! சிறந்த ஞானமுள்ளிருஷ்ணைபகவான் இப்புவியில் யதுவாசதத்தில் எவ்வாறு அவதரித்தாரென்பதைபபற்றி எனக்குச்சொலலககடவீர் ” என்று கேட்டார். யுதிஷ்டிராரால் இவ்வாறு கேட்கப்பட்ட வீரரான பீஷ்மாமஹாதமாவான விஷ்ணு யாதவாகளில் அவதரித்ததைபபற்றிச் சொல்லலானார்.

“ஓ! கௌரவனான யுதிஷ்டிரானே! ஸந்தோஷம்; நாராயணன் இவ்வலகததில் யாதவாகளுககுள எதற்காக அவதரித்தாரென்பதை நடந்தவாறு உனக்குச்சொல்லுவேன். ஓ! மஹாராஜாவே! முன்னா இவ்வலகத்தில் கிருதயுகமநடநதுகொண்டிருக்கையில் மூன்றுலோகங்களிலும் பேர்பெற்றதான தாரகாமயமென்னும் ஓயுததம்நடநது. ராஜாவே! விரோசனன், மபன், தாரன், வராகன், சவேதன், விபாசிததி, பிரலமபன், விருகதிரன், ஜமபன், பலன்முதலானோர்களும் நமுகி, காலநேமி, பிரஹலாதனென்றுபோபெற்றவன், லம்பன், கிசோரன், ஸ்வர்ப்பானு, அரிஷ்டனென்னும் ராக்ஷஸராஜன் முதலியோருமான நிதிபுத்திரர்களும் தனுபுத்திரர்களும்மாய அனைமாயிரம் அஸூரக்கூட்டங்கள் பறபலஆயுதங்களைத்தரித்துப் பலவகை அணிகளையணிநதுகொண்டு பறபலவாகனங்களிலேறித் தேவாகளுக்கு எதிராக நின்றன. அநதயுத்தததில் தேவாகளும் யுத்தஞ்செய்துகொண்டே அஸூரர்களை யெதிர்த்ததுசென்றனா. ஆதிதயாகள், வஸூக்கள், நுத்திராகள், ஸாதயர்கள், விசவேதவாகள், மருத்துக்கள், இநதிரன், யமன், வருணன், சநதிரன், குபேரன், மிருகதசகதியுள்ள அசுவினிதேவர்கள் முதலான தேவககூட்டத்தாரா அசூரர்களுடன் வரிசையாகச்சேரநது மிக்கபயங்கரமானயுத்ததைச்செய்தனர். தேவர்கள், தைதயர்களையும் தானவர்களையும் யுத்தததில் ஸந்தித்தனர். தேவர்களும் அஸூரர்களும்நிரம்பின அநதச்சண்டை பயங்கரமாகவிருந்தது. அவ்விரண்டுசேனைகளுக்கும் முதலில் பொதுவானசன்

நடந்தது. கூாமையான ஆயுதங்களை இறைத்துக்கொண்டே தேவாஸூரர்கள் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச்சென்றனர் தேவர் கோபமும் கந்தர்வர்களையும் யக்ஷாக்களையும் நாகாக்களையும் சாரணாக்களையும் அஸூரர்கள் கொன்றனர். ஆந்தபடோரில் அஸூரர்களால் கொல்லப்படும் தேவககூட்டத்தாரா ஸமாததரும ஈசுவரருமாகிய நாராயணனையே சரணமாக மனத்திலுலபற்றினார். ஆந்தசசமயத்தில் ஈசுவரரான மஹாவிஷ்ணு தமஒளியினால் போகுகள்ததைப்பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு சங்க சககர கதாபாணியாக அவ்விடத்தில் ஆவிராபவித்தார். உலகங்களால் நமஸ்கரிக்கப்பெற்ற ஆந்தமஹாவிஷ்ணு கருடவா ஹனேடுரிவந்ததைக்கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் யுத்தத்திலபயத்தைவிட்டு உதவாஹதேதோடிருந்தனர் திருமபயம தேவாகளனைவரும் தைதயநானவாகளுடன் போப்புரிந்தனர். ஆந்தயுத்தம் பயங்கரமும் நினைக்கவும் கூடாததும் மயிராபொடிக்கசெய்வதுமாயிருந்தது. உகரமுள்ளவர்களான இந்திரன் முதலான தேவாகளனைவரும் யுத்தத்தில அஸூரர்களை அடித்தனர். தேவாகளாலபிடிக்கப்பட்ட சைத்தபதானவாகள ஓடினர். பாரதனை! ஆந்தயுத்தத்தில் அஸூரர்கள ஓடககண்டு, காலநேமியென்றுபிரஸித்திபெற்ற அஸூரன் எதிரில்தோன்றினான். நூறுகைகளும் நூறுவாய்களும் நூறுதலைகளுமுள்ளவனும சிறப்புள்ளவனும கொடியவனுமான காலநேமி நூறுகொடிமுடிகளுடையமலை போலச சததுருககளை அடிப்பதற்காகநின்றான். ஸூராயனைப்போல ஜ்வலிக்கின்றகிரீடமும ஒலிக்கின்றதோளவளைகள் முதலிய ஆபரணங்களும் புகைநிறமான கொடியும் செம்பட்டைநிறமான மீசையுமுடையவகை வாயால உதடுகளைக்கடித்துக்கொண்டு மூன்றுலோகங்களின் இடத்தையும் மறைக்கும் பெருந்தேகத்தையெடுத்ததுக்கொண்டு யுத்தபூமியிலிருக்கும் தேவர்களைப் பயமுறுத்திப் பததுதகிசைக்கையும்றைத்து பயனைப்போலக் காபித்து வாயதிறந்து எதிர்த்தோடிவந்தான். ஆந்தயுத்தத்தில் ஆயுதங்களை மிகுதியாகப்பிரயோகித்துத் தேவர்களைப்பிடித்தான். ஓடிப்போன தைதயாகளும் தானவாகளும் திருமபயம தேவர்களனைவரையும் எதிர்த்து வந்தனர். யுதிஷ்டியா! பிறகு அவர்கள் கொபித்து யுத்தத்தில் தேவர்களை துன்பப்படுத்தினர். மஹாராஜாவே! காலநேமியினாலும் அஸூரர்களாலும் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்ட ஆந்ததேவாகள பததுதகிசைகளிலும் ஓடினர். தேவர்கள் ஓடக்கண்டு அஸூரரேஷ்டனான, காலநேமி இந்திரன், யமன், வருணன், வாயு, குபேரன், ஸூராயன் முதலான தேவர்களைத் தன் வன்மையினாலடியித்து அவர்களின் வேலைகளை யெடுத்ததுக்கொண்

டான். காலநேமியென்னும் பெரிய அஸூரன் அவர்களெல்லாரையும் விரைவில்வென்றபின், கருடவா ஹனமேறிப் பேரொளியோடிருக்கும் விஷ்ணுவை ஆகாயத்திற்கண்டான். அவரைக்கண்டவுடன் கோபத்தினால் சிவந்தகண்டனுடன் பயமுறுத்தி எதிர்த்துச்சென்றான். பாரதனே! அந்தயுத்தத்தில் அவ்வஸூரராஜன் கோபத்துடன் நூறு கைகளையும் ஒங்கி எல்லா அஸ்திரங்களையும் விஷ்ணுவின்மார்பிலெறிந்தான். மயன்முதலான தைத்யர்கள் தானவர்களைவரும் தமதம்ஆயுதங்கையெடுத்துக்கொண்டு விஷ்ணுவைதொடாந்தனர். அதிகபல சாலிகளான அஸூரர்களால் எல்லா ஆயுதங்களையும் ஒங்கியடிக்கப்படும் மலை அசையாமலிருப்பதுபோல விஷ்ணு யுத்தத்திலிருந்து அசையாமலிருந்தார். ராஜாவே! காலநேமி மறுபடியும் கோபிதது வேறு ஒர் உறுதியான கதையை ஒங்கி அக்கதையினால் விஷ்ணுவையும் கருடனையும் அடித்தான். மஹாவிஷ்ணுவானவர் கருடன் களைத்திருந்ததைக்கண்டு சக்ராயுதத்தையெடுத்ததுக காலநேமியின் நூறுதலைகளையும் கைகளையும் அறுத்தார். யுத்தத்திற்கு வந்த மறந்த தைத்யதானவர்களை வரைபும அடித்தார். தேவர்களுக்கு மரிஷிகளுக்கும் அவரவர்பதங்களை அளித்தார். பாரதனே! அப்போது ஹரியானவர் மிக்க அன்புடன் அவரவர்க்குரிய அதிகாரங்களைத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தும் பிரமமாவுட்கூடப் பிரமமலோகத்துக்குச் சென்றார். பிரபுவான நாராயணன் பிரமமலோகத்திலுள்ள பிரவேசித்தபிறகு பழமையான பரப் பிரமஸ்தானமும் எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்டதுமான நாராயணச் சயத்திலுள்ள பிரவேசித்து மஹரிஷிகளால் துதிககப்பெற்று ஆயிரம்கிரங்களுள் எவராகி யோகரித்திரைக்கு ஆரம்பித்தார். அழிவற்றவரும் முதல்தேவரும் நித்தியசரீரமுள்ளவருமான மஹாவிஷ்ணு உலகத்தை மாயையில் மயங்கச்செய்துகொண்டு நித்திரையில் பரவசமடைந்தவர்போல எக்கால்மும் ஸூகமாகச்சயனித்திருந்தார். அம்மஹாத்மா அவவாறு சயனித்திருக்கையில் மானிடவருஷ எண்ணினால் முப்பத்தாறு லக்ஷ மவருஷங்கள் சென்றன. கிருதயுகமும் திரேதாயுகமும் சென்று த்வாபாயுகத்தின் முடிவில் விழித்ததுக்கொண்டார். பிரமன்முதலான தேவர்களும் மஹரிஷிகளும் துதிக்கப்பட்ட மஹாவிஷ்ணு சயனத்திலிருந்து எழுந்து பிரமமாதிரி தேவர்களோடுங்கூடத் தேவகாரியத்திற்காகத் தேவஸபைக்குச் சென்றார். பாரதனே! மேருவின் சிகரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டதும் ஒளிமிகுந்ததுமான அந்தச்சிகரத்தஸபையில் அந்தத்தேவர்களனைவரும் பிரமமதேவருட்கூடப் பிர

வேசித்தனர். அங்கேபோய் அநதச்சபையில் அவர்கள் உட்கார்ந்தனர். அப்போது அநதச்சபை இரைச்சல் அடங்கியிருந்தது. அநதச்சபையில் பூமிதேவி துயரத்தினால் டெலிந்த குரலோடு பேசலுற்றாள். “தேவர்களே! பலசாலிகளான அரசர்களின் சேனைகளினால் மிகவும் நெருக்கப்பட்டு நான் துயரப்பட்டவளாக இருக்கிறேன். எக்காலமும் பாரத்தினால் சிரமமடைந்த நான் ஜீனிப்பதே கடினமாயிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நகரத்திலும் கோடிக்கணக்கான சேனைகள் சூழ்ந்த அரசனிருக்கிறான். தேசநதோறும் ஆயிரம் ஆயிரமவீடுகள் அடங்கின கிராமங்கள் நூற்றுக்கணக்காடிருக்கின்றன. பலசாலிகளான அவ்வரசர்களின் அனேகமாயிரமசேனைகளாலும் கிராமங்களாலும் நகரங்களாலும் தேசங்களாலும் நான் நெருக்கப்பட்டிருக்கிறேன். ஆதலால், என்சக்தியினால் நான் ஜனங்களைத் தாங்கமுடியவில்லை. அநதப்பிரணைகளும் தூரத்தாக்களான அஸூரர்களால் எக்காலமும் ஹிம்ஸிக்கப்படுகின்றனர்” என்றாள். பூமியின் சொல்லைக்கேட்டுப் பகவானுணராராயணன் அப்போதே அநதத்தேவர்களைவருகும் பூமியில் அவதரிக்கும்படி கட்டளையிட்டுத் தாமும் பூமியில் வஸிக்க மனத்தில் நினைத்தார்.

ஐம்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணவதாரத்தீன்பால்யசரித்திரம்.)

பிறகு, பகவானுனிஷ்ணு வஸுதேவகுமாரராயிருந்து செய்த காரியங்களை யெல்லாம் உனக்குத் தெரிவாகச் சொல்வேன்; முழுதுங்கேள். மஹாத்மாவானவாஸுதேவருடைய மஹிமையும் சரித்திரமும், தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும் நன்மையைத்தருவன. அப்பா! ஸர்வவியாபியும் பிரபுவும் விசாலமான கண்ணுள்ளவரும் ஈசுவருமான அநதவிஷ்ணு தமதுவைகுண்டத்தில் எப்போது திருப்பதியடையவில்லையோ அப்போது, பூமிக்குஸூகத்தைசெய்யவும் அஸூரர்களை யழிக்கவும் (கருதி) மருத்துக்கள, வஸூக்கள், ஸூயன், சந்திரன், கந்தர்வர்கள், அபஸஸூகள், ருத்திரர்கள், ஆதிதயர்கள், அசுவினிதேவர்கள் ஆகியதேவர்களை, “உலகங்களுக்கெல்லாம் ஈசுவரர்களே! நீங்கள் மானிடலோகத்தில் பிறவுங்கள்” என்று கட்டளையிட்டுத் திரியக்ஜாதிமுதலான எல்லா ஜங்கமபிராணிகளையும் இவையுண்

டாகக்கடவனிலென்று ஸங்கல்பிததுத் தமக்காகப்படைத்தார். ஸர்வஜ்ஞரானதாமும் யதுகுலத்தில்திறந்தாரா. குழந்தாய்! புருஷோத்தமரானவிஷ்ணு தமரைத்தாமாகவே பலவுருவங்களாகச்செய்து கொண்டு விளையாட்டிற்காக இவ்வுலகத்தில் ஆக்கனேமேய்த்தார். அஜாதசத்ருவே! ராஜாவே! அவர் தமதுசசையினால் பூமியிலாவ தரித்தவர். பாதசரோஷ்டீனே! குழந்தாய்! நான்உரைப்பதைக்கேள். ஜனர்த்தனர் அவதாரிகுமரீபாது ஸரீதோஷத்தினால் கடலகன்கொந்தளித்தன மலைகள் அசைந்தன. அக்னிகள் புகையிலலாமல்ஜ்வலித்தன. ஸுகமானகாறதுக்கள்வீசின புழுதிஅடங்கியிருந்தது. காஹங்களும் நக்சுத்திரங்களும் நன்றாகப்பிரகாசித்தன ஆகாயத்தில் தேவர்களின் தூதுபிவாததிபங்கள் நிகழ்முழங்கின அககாலத்தில் தேவர்கள்வந்து பூமாரிகளபொழிந்தனா மங்களவாககிபங்களினால் மதுஸூதனாரைத்துதித்தனர். அந்தஅவதாரகாலத்தில் மஹரிஷிகள் ஸந்தோஷத்துடன்வந்தனர். அப்போது நாரதாமுதலான அந்தரிஷிகளைக்கண்டு கந்தர்வஅபஸரஸுக்களின்கூட்டங்கள் ஆடிப்பாடின. அப்போது ஆயிரங்கண்களையுடையவனும் சிறந்தமஹிமைபுள்ளவனுமான தேவேந்திரன் கோளிந்தனிடமவந்து அந்தமஹரிஷிகளைப்பூஜித்து, “உலகங்களைப்படைத்தவரானபகவான தமதுதிவ்யசக்தியினால் தேவர்கள்செய்யவேண்டியகாரியங்களையும் தேவர்களுக்குஆகவேண்டியநன்மைகளைபுருசெய்து திருமபயும் தமதுலோகத்துக்குசெலவர்” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி ரிஷிகளுடன்கூட மறுபடியும் ஸ்வர்க்கத்துக்குசென்றான். கண்ணபிரான் அவர்கள்எல்லாருக்குமவிடைகொடுத்தனுப்பித் தமதுதிவ்யபரபாவத்தை மறைத்துக்கொண்டு நந்தகோபன்வீட்டில் அனேகவருஷங்கள்வலித்தாரா. பிறகு ஒருகாலத்தில் யசோதை வண்டியின்கீழ்தூங்கிக்கொண்டிருந்தஅந்தக் குழந்தையைவிட்டுவிட்டு யமுனைபாறறிற்குச்சென்றான். அப்போது ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் குழந்தைவிளையாட்டைநடித்துத் தமதுகைகால்களைபுதறிக்கொண்டு கால்களைமேலேதூக்கி, காவின்பெருவிரலால் சகடத்தையுடைத்து இனியகுரலாகஅழுதாரா. அந்தச்சிசுவானகண்ணன் ஒற்றைக்காலால் சகடத்தைஅங்கேதள்ளிவிட்டு முலைண்ணைநிரமபிக் கவிழ்ந்துபித்ததுஅழுதார். அங்குள்ளஜனங்கள் அந்தக் குழந்தையினால்உடைக்கப்பட்டுக் குடமுமஅசசும் பாயும் முறிந்தசகடத்தைக்கண்டு மீக்களியப்படைந்தனர். கமஸன்பகூத்ததைச்சேர்ந்த சகடாஸுரனை உகாமானசக்தியுள்ள அந்தக்குழந்தை பிடித்திருந்தே கொன்றதென்னுமபெரியஆச்சரியத்தைசூரசேனதேசத்தாரீரேரில்

கண்டனர். பேருடலும் பருததஸ்தனங்களுமுடைய பூதனையென்
பவனும் கொல்லப்பட்டார். மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு கிருஷ்ண
பலாமா இருவரும் ஆகாயத்தில் சந்திரஸூரியர்கள், கிரணங்களால்
ஒருவர்க்கொருவர் சேருவதுபோலச் சேரது தவமுத்தொடங்கினார்.
ராஜாவே! அப்போது மஹாஸாபங்களைப்போன்ற புஜங்களைபுடைய
ராமகிருஷ்ணர்கள் அவ்வனத்தில் சிலவிடங்களில முழங்கால்களினால்
தவமுதம சிலவிடங்களிலினையாடியும் எங்குமேபோவதனால் அங்
கங்களில் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு விளங்கினார். பாரதனே! கடை
யும்போது தப்பிப்பெருகருகுகளைக் குடித்துக்கொண்டு அநதபபால்
கோபாலர் ஒருகால அவ்விடத்தில் பிருதியானவெண்ணெயை விழுந
கிக்கொண்டிருக்கையில் கோபஸ்திரீகளாலகாணப்பட்டனர். பின்பு
அவர்கள், கண்ணனைக் கயிற்றினால் உரலில்கட்டுவித்தனர். அநத
உரலை அப்படியேஇழுத்துக்கொண்டுபோன அநதச்சிசுவினால் இர
ண்டுமருதமாங்கள் வேரோடும் கிளைகளோடும் முறிக்கப்பட்டன.
அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. அதன்பிறகு ராமகிருஷ்ணரிருவரும்
குமுநதைப்பருவத்தைத்தாண்டி அநதஇடைச்சேரியில் ஏழுமயதுப்
பிள்ளைகளாயினர். 1 காகபக்ஷங்களோடுகூடிய அழகியமுகங்கையுடை
யராமகிருஷ்ணர்கள் ஒருவாநீலாமபரததையும் மற்றொருவர் 2 பீதாம்பர
ததையும்தரித்தும் ஒருவர் பொன்னிறமான சாரதும் மற்றொருவர்
வெண்ணிறமானசாரதும் அணிரதும் இலையினால் காதுக்கினிமையாக
வாததியமவாசித்தும் கன்றுமேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அவர்கள்,
காட்டில் 3 மூன்றுதலைநாகங்கள்போல விளங்கினர். காத்தில் மயில்
தோகையையும் சிரலில் இளநதநீர்க்கையும் மாப்பில் 3வனமாலைய
யும்தரித்த அவ்விருவரும் கிளைதருக்கும் இரண்டுஆச்சாமரத்தின்
போத்துக்களபோல விளங்கினர் ராஜாவே! தலையில் தாமரைமலர்
சூழக் கயிறறை யளுநீரூபயீதமாகப் போட்டுக்கொண்டும கையில்
துக்கோடு சரைக்காய்களைவைத்துக்கொண்டும இடையர்க்குரிய புல்
லாங்குமூல்களை ஊதிக்கொண்டும, வனத்தில்சிலவிடங்களிலதங்கியும்
சிலவிடங்களில் சேர்நதுவினையாடியும் தூங்கவேண்டினபோது ஓரி
டத்தில் இலைப்பரப்புக்களிலப்படுததும் ஸந்தோஷமாகப் பலவிடங்களில்
ஒடியும் அழகான பெருவனததிறகு அலங்காரமாகக் 4 கன்றுகளை
மேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். குந்திபுத்திரனே! அதன்பிறகு வஸு-
தேவபுத்திரர்கள் இருவரும் பிருநதாவனததிற்குச்சென்று அங்கே
ஆநிரைமேய்த்ததுவினையாயினர்.

1 பக்ககுடும்பி; சிலப்பாவென்பது உலகவழகு.

2 இருபுறம் சிலப்பாக்களைச்சேர்த்து மூன்றுதலையென்றது.

3 பகவானுகுரிய வைஜயந்தியென்னும் மலை.

ஐம்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத்தில் கம்ஸவதம்வரையீல்சோல்லியது.)

பின்பொருகால், அழகியஉருவமும் சிறந்தமுகமுமுள்ள கண்ண பிரான் அந்த அழகானவனத்தில் மூத்தவரானபலராமரின் நிச்சஞ்சரித்தார். காசபக்ஷத்தைததரித்தவரும் ரீலநிறமுள்ளவரும் தாமரைமலர் போன்ற கண்களையுடையவரும் சந்திரனரடுவில்களங்கமிருப்பது போலத்திருமார்பினில் ஸ்ரீ வத்ஸமென்னும்புறவுள்ளவரும் கயிற்பறையஜ்ஞோபவீதமாகவுடையவரும் பீதகவாடைஉடுத்தினவரும் உடம்பில் வெண்சாந்தை அணிந்தவரும் கறுத்தும்சுருண்டுமிருக்கும்குழல்களோடுகூடியவரும் அழகும்ஒளியுமுள்ளவருமான யௌவனப்பருவத்திலிருந்த அந்தப்பிரபு காகாலத்தில் ஒருவனத்தில் தென்றற்காற்றினால்அசையும்அழகானமயிலிறகோடு சிலவிடங்களில்பாடியும், சில விடங்களிலாடியும், சிலவிடங்களில்விளையாடியும், சிலவிடங்களில் நகைத்தும், பசுக்களைஉதஸாஹபபடுத்துவதற்காக அந்தஇடையர்க் குரியபுல்லாங்குழலை மிக்கஇனிமையாகஉதையும் கோசுலத்தைச்சேர்ந்தபசுக்கூட்டத்தில் சஞ்சரித்தார். பரதசேஷ்டனே! மஹாப்ரபுவும்விஷ்ணுவுமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மிக்க அழகான அந்தவனப்பிரதேசத்தில் வரிசைகளானகாடுகளில் ஸந்தோஷமாகவிளையாடிக்கொண்டு பசுக்களுடன் கூடப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அவ்வனத்திலுள்ள பாண்டரமென்னுமஆலமரத்தைக்கண்டு அதன்நிழலில்தங்க மனங்கொண்டார். குற்றமற்றவனே! முன் கன்றுமேய்த்தவர்களுமதமக்கு ஒத்தபிராயமுள்ளவர்களுமான இடைப்பிள்ளைகளுடன் கூட அந்தத்தினமெல்லாம் முன்பு தமது திவ்யலோகத்திலிருந்ததுபோல மகிழ்ந்திருந்தார். அவ்வாறுவிளையாடிக்கொண்டிருந்த கண்ணைப் பாண்டரமென்னுமஆலமரத்தின்கீழ் வலிக்கும்இடையர்கள் பலர் உயர்ந்தவிளையாட்டுக்களினால் மகிழ்வித்தனர். வனத்தில்விருப்பமுள்ள ஆயர்களில் சிலர் மனங்களித்துப்பாடினர். மற்றும்சிலர் கோபாலராகிய கிருஷ்ணபகவானைப்பறறியே கீதங்கள்பாடினர். அங்கே அவர்கள் பாடிக்கொண்டும் இலைவாததியம் வாசித்துக்கொண்டுமிருக்கும்ஸமயத்தில் கிருஷ்ணன் குழலையும் சரைக்காய்வீணையையும்வாசித்தார். இவ்வாறு அந்தக்கிருஷ்ணபகவான் இடையர்களுடன் அனைக்கவிளையாட்டுக்கள் விளையாடினர். குந்திபுத்திரனே! அந்தயௌவனப்பருவ

முள்ளகண்ணனால அநதவ்னையாட்டுக்காலத்திலும் உலகங்களுக்கு நன்மைசெய்யப்பட்டது. பாரதனே! எல்லாப்பிராணிகளும் பார்சு கையில் வாஸுதேவர் மடுவில்சூதிதது அங்குள்ள அரவின்படத்தின் மேல்நடனஞ்செய்தார். எல்லாஜனங்களும்பார்த திருக்கையில் காளிய னென்னும்நாகத்தையடக்கிப பின்பு கண்ணன் பலராமருடன்வினையாடினார். ராஜாவே! அப்போது கமுதைஉருவமாகவந்த தேனுக் கென்னும் கொடிய அஸூரன் பனங்காட்டில் பலராமரால்கொல்லப்பட்டான். சூரதிபுத்திரனே! பின்புஒருகால் அழகியமுகங்களோடு கூடியராமகிருஷ்ணர்களா மிகவிருத்தியடைந்தகோ தனங்களை மேய்த னுக்கொண்டு வனத்துக்குப்போயினர். சததுருக்களை த்துயரப்படுத்து கிறவர்களும் தோல்வியடையாதவர்களுபான அவ்விருவரும் ஸந தோஷமாக உலகவழக்கப்படி வினையாடிக்கொண்டும் காடுகளைப்பார்த னுக்கொண்டும் கர்ஜிததுக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டும் மரங்களி லுள்ள இலைகாய் முதலியவற்றைப்பறித்துக்கொண்டும் கன்றுகளையும் பசுக்களையும்பீரிட்டு அழைத்துக்கொண்டும் ஸஞ்சரித்தனர். தேவர் களாலும்பூஜிக்கப்பெற்ற அவ்விருதேவர்களும் மானிடப்பிறப்பென் னும் தீகையைவழித்து அநதஜா திக்குரியகுணங்களபொருநதின் வினையாட்டுக்கருடன் வனத்தில்திரிந்தனர். இளமையிலும் கோபா லர்களுடன் இவ்வாறுவினையாடித்திரிந்தனர். சிறந்தமழிமைபொருந தியவரும எல்லாப்பிராணிகளையும் படைப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அதன்பிறகு கோகுலத்திற்குசென்று அங்கே இடைப பிள்ளைகளாறசெய்யப்பட்ட கிரியஜ்ஞமென்னும் கோவர்த்தனகிரி பூஜையில் தேவதாரூபத்தோடு பாயஸான்னைதைப்பூஜித்தார். அநத ரூபத்தைக்கண்ட கோபாலர்களனைவரும் கிருஷ்ணனையே பூஜித்த னார். அப்போது திவ்யரூபத்தைதரித்துத் தேவர்களால்பூஜிக்கப் பெற்றார். பகைவரைப்பிடிப்பவனே! பசுக்களைக்காப்பதற்காகக்கோ வர்த்தனமென்னும்சுற்றம் இளைஞரானவாஸுதேவரால் ஏழுநாள்து க்கிப்பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது அநதச்செயற்கரிய காரியத்தைக் கிருஷ்ணன்வினையாட்டாகச்செய்தார். பாரதனே! ஆஃது எல்லா உலகங்களுக்கும மிக்கஆசசரியமாயிருந்தது. தேவர்களுக்கூராஜா வானஇந்திரன் பூமிக்குவந்து கிருஷ்ண னுக்குவந்தனமளித்து ஸந்தோ ஷத்துடன் அவரை, 'கோவிர்தன்' என்றுசொல்லி அவருக்குராஜ்யா பிஷேகஞ்செய்தான். இநதிரன் கிருஷ்ணனை, 'கோவிர்தா!' என்று அழைத்துத் தழுவிக்கொண்டு ஸ்வர்க்கத்திற்குச்சென்றான். அதன்

பிறகு காளைவடிவமாகவந்த அரிஷ்டனென்றுபொயெற்ற அஸூரனைக் கிருஷ்ணன் பசுக்களின்நன்மைக்காகப் பராக்ரமத்திறைகொன்றார். ராஜாவே! அதன்பிறகு கீகசினன்னுமஅஸூரன் குதிரையுருவமாகவந்தான். பார்த்தனே! அவ்வாறு பதினாறாயிரமாய்ணைபலமுள்ளதாக வனத்திற்குவந்த அநதக்குதிரையைத் தமது தாமரைமலர்போன்றகையையே வஜ்ராயுதமாகக்கொண்டு மதுஸூதனர்கொன்றார். அதன்பிறகு மல்லகைஇருந்த சாணூரனென்னும் பெரிய அஸூரனைக்கொன்றார். பகைவரையழிப்பவனே! பாரதனே! எல்லாச்சேனைகளாலுமசூழப்பட்டுவந்த ஸூதாமனென்னும் அசனீக் கோவிரதன் சிறுபிராயத்திற்கொன்றார். முஷ்டிகனென்பவன் பலராமரால் கமஸஸபையில் எளிதாகக்கொல்லப்பட்டான். பாரதனே! கமஸன் மந்திரிகளுடன் கூடவே கிருஷ்ணனொலுடிக்கப்பட்டான். பகைவர்களை யழிப்பவரான கண்ணபிரான் எல்லாருட்பாரததிருக்கையில் கமஸனைக் கொன்று உக்ரஸேனைகுகு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்து தமதுதாய்தரதையரின் அடிப்பணிநதாடி. கண்ணபிரான் இப்படிப்பட்டகாரியங்களைச் செய்தவர்.

ஐம்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணசரித்திரத் தோடர்ச்சி.)

அதன்பிறகு, ராமகிருஷ்ணர்கள் ஸாநதீபனியென்னும் ஆசாரியரிடம்சென்றனர். தாமந்தெரிந்தவரும தாமததையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவ்விரண்டுமஹாதமாக்களும் அவரத்தேசத்தில் கடுமையான பிரம்மசாரியவிரததையனுஷ்டித்ததுக் குருவுக்குப் பணிவிடைசெய்து அறுபத்துநான்கு இரவுபகல்களில் வேதவேதாங்கங்களைக் கிரஹித்தனர். அந்தயாதவர்களிருவரும் எழுத்தது, எண், சங்கீதம், வைத்தியம், யானைப்பாறிக், குதிரைப்பிறகி இவற்றையெல்லாம் பன்னிரண்டுநாட்களில் கற்றுக்கொண்டனர். தர்மந்தெரிந்தவரும தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவருமாகிய அவ்விரண்டுமீரர்களும் தனுர்வேதங்கற்றுக்கொள்வதற்காகத் திரும்பவும் ஸாநதீபனியென்னும் ஆசாரியரை அடைந்தனர். ராஜாவே! அவ்விருவரும் விவலித்தையிற் சிறந்த ஆசாரியரான ஸாநதீபனியினிடம்சென்று நமஸ்கரித்து அவரால் கௌரவிக்கப்பெற்று அவந்தேசத்தி லிருந்துகொண்டே ஐம்பது

இராப்பகல்களில் * பத்து அங்கங்களோடு கூடிய தனுர்வேதத்தை ரஹஸ்யங்களுடன் கூட மனத்தில் செவ்வையாகப்பதியும்படி முறையும் கற்றனர். பிராமணசரேஷ்டரான ஸாந்தீபனி, அவர்கள் காரியமநிறைவேறினதைக்கண்டு அவர்களிடம் குருநக்சிணைகேட்டார். ஸாந்தீபனியானவர் ஸமாததான கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, “எனது புதரன் இருதககடலில் மசசத்தினால் இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டான்; திமிங்கிலத்தினால்விழுங்கப்பட்ட என்புதல்வனைக் கொண்டுவா; உனக்கு நன்மைஉண்டாகட்டும்” என்று தம்பிரயோஜனத்தைக கேட்டுக் கொண்டார். புத்திரனைப்பற்றிக் துயரப்பட்ட குருவுக்காகக் கிருஷ்ணன், எவவுலகிலும் மறறெவராலும் செயற்கரிய காரியத்தைப்பற்றியும் பிரதிஜ்ஞைசெய்தார். பரதசரேஷ்டனை¹ ஸாந்தீபனியின்புத்திரனை இழுத்துக்கொண்டுபோன மதஸ்யமாகிய அஸுரன் ராமகிருஷ்ணர்களால் கடலில்கொல்லப்பட்டான். வெகுகாலத்துக்குமுன் இறந்துபோயிருந்த ஸாந்தீபனி புதரன் அளவற்றமஹிமைபுள்ள கிருஷ்ணனுடைய அதுக்கரஹத்தினால் அப்போது மூய்படியும் சரீரத்துடன் பிழைத்துவந்தான். செய்யவும் நினைக்கவும்முடியாத அந்த மிகப் பெரிய புதுமையைக்கண்டு எல்லா ஜனங்களுக்கும் ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. ராமகிருஷ்ணர்கள் குருவுக்கு உயாந்த ஆஸனங்களையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் தன்முதலிய எல்லாவற்றையும் தக்ஷிணையாகக்கொடுத்தனர். கதாயுத்தத்திலும் பரிகாபுத்சசண்டையிலும் எல்லா அஸ்தாஸித்தைகளிலும் கிருஷ்ணன் எல்லாருக்கும் முதன்மையடைந்து எல்லா உலகங்களிலும் பெயர்பெற்றார். எல்லா ரத்தினங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆதித்தனைப்போலப்பிரகாசிக்ஞம தேவேந்திர ரத்ததில நாராயணனைத்தவிர வேறுயாராவறலாம்? இரத்தினனுடைய ஒப்பற்ற ஸாரதியும் அன்புள்ள ஸ்நேஹிதனுமாகிய மாதலி புருஷோத்தமரைத் தவிர வேறுயாருக்குக் கடிவாங்கும்படித்தது ஒட்டுவான்?

அப்பா! யுதிஷ்டிரா! போஜராஜன்மகளுள் கமஸனும அஸ்தரவித்தையிலும் தேகவன்மையிலும் சூரத்தனத்திலும் காராததவீர்யாரா

* 1. சாரி=ஒற்றைக்காலால் நடப்பது. 2. ஸதானம்=வில்லாளி நிறுதல. 3. நியாயம்=கத்திசசண்டையில் கைகளைப் பலவீதமாக மாற்றுவது. 4. பிரவிசாரம்=அஸ்திரங்களையும் பாணங்களையும் விமேம்போது தக்கபடி அங்கங்களை அமைத்துக்கொள்வது. 5. ஸௌஷ்டலம்=இடுப்பு, முழங்கால், முழங்கை, தோள், தலை, இவைகள் சமமாகநிற்பதும் மாபுடையர்நதிருப்பதும் 6. கரணம்=பாணத்தை எடுப்பது விடுப்பது முதலியன. 7. வியாயாமம்=தேகப்பயிற்சி. 8. மண்டலம் =மேலேசொன்ன சாரிகளைக் கூட்டுவது. 9. கதி=நடை. 10. ஆஸனம்=இலககைப்பார்ப்பதற்காகப் பலவகைகளாக உட்கார்தல்.

ஐனனுக்குச் சமானமாயிருந்தவன். போஜராஜனான உக்ரஸேனன் புதல்வனும் போஜராஜர்களின்வமசத்தைச் சிறப்பித்தவனுமாகிய அந தக்கம்ஸனைக்கண்டு மறறஅரசர்கள் கருடனைக்கண்ட நாகங்களைப் போல நடுங்கினர். பாரதனே! விற்களாலும் சுத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தமசெய்பவர்களான காலாட்கள் ஞாறுலக்ஷம்பேர் அவனிடமிருந்தனர். யுத்தத்தில பின்வாங்காத சூரர்கள் எட்டுலக்ஷம்பேர்கள் கம்ஸனிடமிருந்தனர். யுதிஷ்டிரா! அவனுடையகொடிகள் பொன்மயமானவை; அவனுடையதேர்கள் உயர்ந்த பொற்கச்சை கட்டினவைகள்; யானைகளும் அவ்வாறே; அவன் ஸேனை அவ்வளவுபெரிது. விற்களாலும் சுத்திகளாலும் கூர்மையான பிராஸாயுதங்களாலும் சித்ரயுத்தஞ்செய்யும் வீரர்களெறும்குதிரைகள், பலாசமலர்போலச்சிவநதநிறமுள்ளவை பதினாயிரமிருந்தன. யுதிஷ்டிரா! கமஸனுக்குஸுஹோதரனான ஸுநாமாஎன்பவனைச் சேர்ந்த தும்யாராலும் புஜவனிம்மயினால் ஐயிக்கமுடியாததும் சிறந்தகுதிரைக்காரர்கள் ஏறியதுமாகிய குதிரைக்குட்டிகளின் மற்றொரு பெரிய ஸேனை இருந்தது. அந்த ஸுநாமாவென்பவன் கம்ஸனை நாற்புறமுங்காத்தான். அவன்ஸேனை¹ மிசரகம என்னப்பட்டது; அறுபதினாயிரமென்று கணக்கிடப்பட்டது. யுதிஷ்டிரா! கமஸனுடைய கோபமே பெரியவேகமாகவும், கொடிகளே தீவுகளிலுள்ள பெருமரங்களாகவும், மதயானைகளே பெரியமுதலைகளாகவும் ஆயுதக்கூட்டங்களே றுரைக்கூட்டங்களாகவும், குதிரைகாரரின்ஓட்டமே பெருவெள்ளமாகவும், கதைகளும் பரிகாயுதங்களும் மீன்களாகவும், பலவகைக் கவசங்களே பாசிகளாகவும், தேர்களும் யானைகளும் பெருஞ்சுழல்களாகவும், பலவகைஉதிரங்களே சேறுகளாகவும், விசித்ரமானவிறகளே ஆலைகளாகவும், தேர்க்குதிரைகளே கலங்கினமடுக்களாகவும், யுத்தவீரர்களின்கர்ஜனமே சத்தமாகவுமுடையதும் யமனென்னுங்கடலிற்சேருவதும் பயங்கரமுமான போரென்னும் மஹாநதியைத்தாண்டிக் கம்ஸனைக்கொல்லுகிறவன் நாராயணனைத்தவிர மற்றவன் எவனிருக்கிறான்? பாரதனே! இந்தக்கிருஷ்ணன் இந்திரனுடைய ரத்தத்திலிருந்து கம்ஸனுடைய அநதச்சேனைகளை மஹாமேகங்களைக் காற்றுஅடிப்பதுபோல ஊதிவிட்டார். பிறகு மந்திரிகளுடன் கூடஸ்பையில் வீற்றிருந்த கம்ஸனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் கொன்று ஐயத்தைக்கொண்டிவந்தார். இந்திரனுக்கிடையவரான கிருஷ்ணபகவான் வெகுமானிக்கத்தக்க தேவகியையும் மற்றுமுள்ளசுற்றத்தா

¹ நால்வகைச்சேனைகளும் கலந்தது.

ரையும் யசோதையையும் ரோஹிணியையும் பலமுறைநமஸ்கரித்து உக்ரஸேனனுக்கு ராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்வித்து யாதவத்தலைவர்களால் பூஜிக்கப்பெற்றார். புருஷோத்தமரானகண்ணன் அதன்பிறகு எல்லா அரசர்களோடும் ஒன்றுசேர்ந்து யுத்தத்திற்குவந்த ஜராஸநதனென்னும் அரசனை ஸர்வதியாற்றினருகில் ஜயித்தார்.

ஐம்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நரகாஸுரவதம்.)

பாரதனே! அதன்பிறகு யாதவமசத்தில்அவதரித்த கிருஷ்ணபகவான் மதுராபுரியைவிட்டுத் துவாரகாபுரியைச்சேர்ந்தார். அதன்பிறகு மஹாத்மாவானதாமரைக்கண்ணன் நாகர்ஸூரனிடமிருந்து தமக்குததக்கவாஹனங்களையும் பலவகைநனங்களையும் பெற்றுக்கொண்டார். அப்போது கைதயர்களும் தானவாகளும் தடைசெய்தனர். சிறந்தகைவன்மையுள்ள கிருஷ்ணபகவான், வரம்பெற்று மதங்கொண்ட அவ்வஸூரத்தலைவர்களை ஹதம்செய்தார். அநதநகரென்னும் அஸூரன் அவருக்கு விரோதஞ்செய்தான். யுகிஷ்டிரா! குண்டலத்துக்காக அதிதியென் னுமதேவமாதாவைபபீடித்தான். அப்போது நாகாஸூரன்செய்த அநதமிகக்கொடியகாரியத்தை இதற்குமுன் அஸூரக்கூட்டங்களெல்லாம் ஒன்றுசேர்ந்தும் செய்யவில்லை. அநதநாகாஸூரன் பூமிதேவக்குப்பிறந்தவன். அவனுக்குஇருப்பிடம் பிராக்ஜ்யோதிஷ்புரமென்பது. யுத்தத்தில் அடங்காத மதமுள்ளவர்களும் தேவக்கூட்டங்களுக்கு அச்சத்தை உண்டுபண்ணுகிறவர்களமாகிய ஹயக்ரீவன், நிகுமபன், கொடியவனானபுஞ்சஜனன், ஆயிரம்புநதிராகளோடுகூடியவனும் வரம்பெற்றதலைகாவித்தவனுமான முரனென்னும் அஸூரசிரேஷ்டன் ஆகியஇநரால்வரும் அவன் தேசத்தின் நான்குள்ளைகளையும் காப்பவராயிருந்து ஆகாயமார்க்கமவரையில் தகைநதுநின்றனர். சிறந்த கைவன்மையுள்ளவரும் சூக்ரத்தையும் கதையையும் கத்தியையுமதரிப்பவருமான இரதக்கிருஷ்ணன் நாகாஸூரனை வதஞ்செய்வதற்காக யதுவமசத்தவரான வஸூதேவருக்குத் தேவகியினிடத்தில் ஜனித்தார். உலகங்களில், பிரஷித்தமானமஹிமையுள்ள இரதப்புருஷோத்தமருக்குத் துவாரகாபுரிதான் முக்கியமான இருப்பிடமென்பது உங்களுக்குத்தெரியுமே. யுகிஷ்டிரா! அநதத்

துவாரகாபுரியானது இந்திரனுடைய அமராவதிப்பட்டணத்தைக்காட்டிலும் சூபேரனுடைய வைராஜமென்னும் பட்டணத்தைக்காட்டிலும் மிக்க அழகுள்ளதென்பதும் உனக்கேதெரியும். தேவநகருக்குநிகரான அநதத்துவாரகாபுரியில் ஒருயோஜனைத் தூரம் நீளமும் அகலமுமுள்ளதும் ஸுதர்மையென்று பெயர் பெற்றதும் யாதவர்களிருப்பதுமாகிய ஒருஸபை இருக்கிறது. விருஷ்ணிகளும் அநதகர்களுமாகிய அனைவரும் ராமகிருஷ்ணர்களை முன்னிட்டுக்கொண்டு இந்த உலகத்தின் இயல்பு முழுமையையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு அநதச்சபையிலிருக்கின்றனர். பரதசிரேஷ்டனே! ஒருகால் அவர்களனைவரும் அநதச்சபையின் கண்வீற்றிருக்கையில் சிறநதமணமுள்ள காற்றடித்துப் பூமாரியும்பொழிந்தது. உடனே ஆயிரமஸூரியர்களுக்கூடுகிராக மிகக ஆச்சரியமான ஒருபேரொளி சற்றுநேரம் ஆகாயத்திலிருந்தது. அஃது அங்கிருந்து பூமியில் இழிந்தது. அநதஒளியின்மததியில் வெள்ளையானையின்மேலேறித் தேவககூட்டங்களனைவராலும் சூழப்பெற்ற தேவேரதிரன் காணப்பட்டான். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் ராஜாவான ஆகுதனும் விருஷ்ணிகள அநதகர்களின் கூட்டங்களோடு கூட விரைவாக முடிந்து இருநிரனுக்கு மஸ்காரஞ்செய்தனர். அநத இருதிரன் உடனே யானையிலிருந்து இறங்கிக் கிருஷ்ணனைத் தழுவிக்கொண்ட பிறகு பலதேவரையும் ராஜாவான ஆகுதனையும் வஸுதேவரையும் உத்தவரையும் சிறநதபுத்திசாலியான விகத்ருவையும் தழுவிக்கொண்டான். அப்பா! மஹாராஜாவே! மஹிமைபொருந்தியவனும் பிராணிகளைக் காப்பவனும் பாகனென்ற அஸுரனைக் கொன்றவனுமாகிய அநதத்தேவேரதிரன் பிரத்யும்னன்; ஸாயபன், நிசடன், அனிருத்தன், ஸாத்யகி, கதன், சாரணன், அகநூன, பானு, ஜல்வி, விராதன், கிருதவாமா, மஹாபலசாலியான சாருதேஷ்ணன் ஆகிய தேவர்களுக்கொப்பான யாதவசிரேஷ்டர்களையும் மறறுமுள்ள விருஷ்ணிகள் அநதகர்களிலுள்ள பெரியமனிதர்களை யுங்கண்டு தழுவிக்கொண்டு அவர்களால் அளிக்கப்பட்ட பூஜையைப்பெற்றுக்கொண்டு மிக்க அன்புடன் கண்ணிராணைப்பார்த்தது, “ மனிதர்களுக்கெல்லாம் ஸச்வரே! ‘குண்டலத்திறகாக நரகாஸுரனைக்கொல்லும்’ என்று அதிதிசொல்லச் சொன்னான் ” என்று சொன்னான். கோவிந்தன், “ பூமியின்புத்திரான நரகனைக்கொன்று உடனே குண்டலங்களைக்கொண்டுவருவேன் ” என்று தேவேரதிரனுக்குச் சொல்லிப் பலராமரை அழைத்தார். பெருங்கீர்த்தியுள்ளவரும் மீம்புலன்களையும் நடத்துகிறவருமான வாஸுதேவர், பிரத்யும்னன் அனிருத்தன் பலத்திலுட்பற்ற ஸம்பன் இவர்

களுக்கும் அவ்வாறேசொல்லி உடனே கருடன்மேலேறி, சங்கத்தையும்சக்கரத்தையும் கதையையும் கத்தியையும்தரித்துக்கொண்டு தேவகாரியம்செய்யுசென்றார். அடுத்தவரைக்கைவிடாத விஷ்ணுவாகிய அந்தக் கிருஷ்ணபகவான் சத்ருவைக் கொல்வதற்காகச் செல்லும் போது இரதிரன் முதலான தேவர்கள் மனமகிழ்ந்தது துதித்துக்கொண்டே பின்சென்றனர். நரகாஸுரனைச்சேர்ந்த அஸுரத்தலைவர்களுக்கும் கொடியராக்ஷஸர்களுக்கும்கொன்றபிறகு, முரனுடைய அருகில் கத்தி கட்டினவலைகள் ஆறாயிரத்தைக்கண்டனர். அந்த வலைகளை அஸ்தரத்திலைதுணித்து முரனையும் அவன்புத்திரர்களுடையமொன்று மலைக்கூட்டங்களைக்கடந்தது நிகமபனை அடித்தார். ஆயிரம்பேரை ஒருவனாக திரிக்கத்திறமையுள்ளவனும எல்லா தேவர்களுடையும் அடித்தவனும சிறந்த பலபாக்கரமமுள்ளவனுமான ஹயகிரீவனென்னும் அஸுரனைக்கொன்றார். அளவறறசக்தியுள்ளவரும யார்க்கும்வெல்ல முடியாதவரும் யாதவர்களெல்லாரையும்சிறப்பிக்கின்றவரும் தேவகிபுத்திரருமான கிருஷ்ணபகவான், எங்குமஜலபிரவாஹம்நிரமடின் லோஹித கங்கையின் நடுவில் விருபாக்ஷனென்னும் அஸுரனைக்கொன்றார்.

அதன்பிறகு ஒளியினால் ஜ்வலிப்பதுபோன்ற பாக்கஜ்யே திஷ்டமென்னுமநகரையடைந்தார். அங்கே புத்தமநடந்தது. பாரதனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும பூமிபுத்தரனுமாகிய அந்தநரகாஸுரனுடன் தேவேந்திரனுடையகுண்டலத்துக்காக அநதப்பயங்கரமானசண்டைநடந்தது. பலத்திலமிசூரதமதுஸூர்தனா தமதுசக்தியினால் சற்றுநேரம் நரகாஸுரனை விளையாடவிட்டு அவன்சக்ராயுதத்தை எடுத்தவுடன் தம் சக்ராயுதத்தினால்கொன்றார். வஜ்ராயுதத்திலைடிபட்ட விருத்திராஸுரன் தலைபோலச சக்ராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்ட நரகாஸுரனுடையதலை தேகத்தைவிட்டு உடீனகீழேவிழுந்தது. பூமி தேவி தன்மகனவிழுந்துபோனதைக்கண்டு தானேகுண்டலங்களைக்கொடுத்துச் சிறந்தகைகளையுடைய கண்ணைப்பார்த்து, “மதுவைக கொன்றவனே! இந்தநரகன் உம்மாலேயே படைக்கப்பட்டான்; உம்மாலேயேகொல்லப்பட்டான். நீர் எப்படிநனைக்கிறீரோ அப்படிவிளையாடும். அவனுடையஸரத்திகளைமட்டும் காப்பாற்றும்” என்றுசொன்னாள். அதற்கு வாஸுதேவர், “மஹாத்மாக்களான தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் மற்றுமுள்ளபிராணிகளுக்கும் பயங்கரனும் பிராமணத்வேஷியும் புருஷர்களில்இழிவானவனும உலகத்தினால் வெறுக்கப்பட்டவனும தேவர்களுக்கும் உலகங்களுக்கும்

கும் முன்னிப்போல உறுத்துகிறவனுமான உன்புதல்வன் உலகமெல்லாம் நமஸ்கரிக்கத்தக்க அத்திதேவியைத் தன்பலத்தினால்பீடித்தான். அவளுடையகுண்டலங்களைக் கர்வத்தினால் அபஹரித்தான். அதனால் அவன்கொல்லப்பட்டான். பெண்ணரசியே! நான்செய்ததைப்பற்றி நீவருத்தப்படவேண்டாம். உன்புத்திரன் உன்னுடைய மஹிமையினால் மேலானகதியை அடைந்தான். மேன்மை பொருந்தியவளே! உன்னுடையசுமையைத்தான் இறக்கினேன்; ஆதலால் நீசெல்” என்றுசொன்னார்.

ஐம்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

ஸுத்யபாஹ்மையைத் துணையாகவுடைய கிருஷ்ணன் பூமியின் புத்ரானுகிய நரகனைக்கொன்று திக்குப்பாலகர்களுடன்கூட நரகனுடையபட்டணத்தைப்பார்த்தார். பிறகு சிறந்தசக்தியுள்ள அநநரகனுடைய கிருஹத்தையடைந்து அளவற்ற தனங்களையும், அக்னிபோலவும் சந்திரன்போலவும் பிரகாசிக்கும்மணிகளும் முததுக்களும் பவழங்களும் வைரீயங்களும்முதலான பலவகை ரத்தினங்களையும், பெரிதும்சிறிதுமான ஸூரியகாரதக்கற்களையும், படிக்கக்கற்களையும், ஜாம்பூநதமென்றும் சாதகும்பமென்றும் சொல்லப்படும் பொன்வகைகளையும் பார்த்தார். அவனுடைய அநதப்புரம் பொன்னிறமும் வெண்ணிறமுமாக அழகாயிருந்தது. நரகன்கிருஹத்தில் அளவற்ற தனம் மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. அவ்வளவு தனப்பெருக்கையக்ஷராஜாவான குபேரனுடையகிருஹத்திலும் தேவேந்திரனுடைய கிருஹத்திலும் இதற்குமுன் யாருங் கண்டதில்லை. தேவக்கூட்டங்களோடுகூடிய தேவேந்திரன், நரகனும் நிகம்பனும் கொல்லப்பட்ட பிறகு அத்தியின் ரதனகுண்டலங்களை வாங்கிக்கொண்டு வீற்றிருந்த யதுநாதரிடம், “ஜனூத்தனரே! பொற்கொடிகள் அணிந்து பொற்கசசைக்கட்டி அங்குசங்களோடுகூடியவையும் சிறந்தபராக்ரமமுள்ளவையும் பயத்தைத்தரும் உருவமுள்ளவையுமான இருபதினாயிரமயானைகள் இருக்கின்றன. பலவகைபான வெள்ளைவஸ்திரங்களினுற் செய்யப்பட்ட கொடிகளோடும் பவழங்களினுற்செய்யப்பட்ட சேண்க்களோடுகூடிய நாற்பதினாயிரமயானைகளும் பலதேசங்களிலுண்டான எட்டுலக்ஷம் உயர்ந்தகுதிரைகளும் இருக்கின்றன. பகைவரைஸம்ஹரிப்பவரே! ஜனூத்தனரே! உமக்கு விருப்பமிருந்

தால் நீர் தர்மமமாகச் சமபாதித்த மூன்றுலோகங்களுக்கும் சிறந்த இருதத்தனங்களை யெல்லாம் பழக்கப்பட்ட காளையோடுகளின்மேலேற்றி உமது துவாரகாபுரியில் சேர்ப்பிக்கிறேன்” என்று சொன்னான். தேவர்களிடத்திலும் கந்தர்வர்களிடத்திலும் “அஸூரர்களிடத்திலுமுள்ள பொன்களும் மணிகளும் நரகன் அரண்மனையிலிருந்தன. இந்திரன் அவையெல்லாவற்றையும மணிபாவததையும் கருடன்மேலேற்றிக் கிருஷ்ணனுடன் கூடத் திருமயிசென்றான். பொன்னினாலலங்கரிக் கப்பட்ட விதானங்களோடுகூடிய மாளிகைகள் விளங்கும் அந்தமணிக் குன்று பலநிறங்களான மேகங்கள் சேர்ந்தாற்போல விளங்கிற்று. அதில் ரத்தினப்படிகள் கட்டின பெரியமாளிகைகளிருந்தன. கந்தர்வச் சேர்வீரர்களும் தேவச் சேர்வீரர்களும் மாகிய இவர்களுடைய அன்புள்ள புத்திரிகளாகிய பெண்ணரசிகள் அவற்றிலிருந்துகொண்டு மதுஸூ தனரைக் கண்டனர். ஒற்றைப்பின்னலான சடையைத் தரித்துக் காஷாயமுடித்துத் தவத்திலிருப்பவரான அந்தப்பெண்களைவரும் ஸ்வர்க்கத்துக்குநிகரான இடத்திலிருப்பவரும் தோல்வியடையாத மஹாவீரருமான கிருஷ்ணனைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அப்போது தவத்தின் கடுமையினுண்டான துயரம் எவ்வளவும் அவர்களைப் பாதிக்கவில்லை. தாமரைமலருக்கொப்பான கண்களையுடைய அந்தப் பெண்களைவரும் வெண்மையானவஸ்திரங்களையும் பட்டுக்களையும் உடுத்துக்கொண்டு, புலன்களை நடத்துகிறவரும் இந்த யாதவசிங்கமு மான கிருஷ்ணனிடமவந்து கரங்குவித்து, “ஓ! புருஷோத்தமரே! ‘தேவர்களுடைய காரியத்தைச் சூழிப்பதற்காகக் கிருஷ்ணன் வரப் போகிறார். அவர் பூமியின்புத்திரான நரகன், நிகம்பன், முரன், ஹயக்ரீவன், பஞ்சஜனனென்னும் அஸூரர்களையும் அவர்கள்சேனை களையும் வதஞ்செய்து அளவற்றதனத்தை யடையப்போகிறார். அவர் சொற்பகாலத்தில் உங்களைச் சிறையிலிருந்து மீட்பார்’ என்று நாரதர் எங்களுக்குச் சொன்னார். சிறந்த ஞானியும் தேவரிஷியுமாகிய அவர் இவ்வாறு சொல்லிச்சென்றார். நாங்கள் எப்போதும் உம்மையே நினை ததுக்கொண்டு கடுமையெய்துகிறோம். புருஷச் சேர்வீரரே! இந்தக் கெட்டகாலத்தாண்டி, சிறந்தகைகளையுடைய மாதவனை எப்போது காண்போமென்று மனத்தில எண்ணிட்டுக்கொண்டு அஸூரர்களால் காவல்காக்கப்பட்டு எக்காலமும் தவஞ்செய்துவருகிறோம். அதன்பிறகு எங்கள் விருப்பத்தைச் செய்வதற்காக வாயுபகவான்வந்து, ‘நாரதர் சொன்னது சொன்னபடியே சீக்கிரத்தில் நடக்கும்’ என்று சொன்னார்” என்று சொன்னார்கள். அந்தச் சிறந்தபெண்களின் முன்னிலையில்

கிருஷ்ணப் பார்வையுடையவராயிருந்த கண்ணனைத் தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் பசுக்களின் முன்னிற்கும் மஹாவிருஷபம்போலக் கண்டனர். அந்தப் பெண்கள் சந்திரனுக்கொப்பான அவருடைய முகத்தைக்கண்டு கண்மலர்ந்து மனங்களித்துச் சிறந்தகைகையுடைய அந்தப் பகவானைப்பார்த்து, “ஓ! எடுத்தவிரதம் தவறாதவரே! வாயுபகவானும் எல்லாப்பிரானிகளுக்கும் நன்மையைக்கருதின நாரதமஹரிஷியும் முன்னர் இங்கே எங்களைப்பார்த்தது, ‘சங்கம சக்கரம் கதைவாளேந்தின மஹாவிஷ்ணுவான நாராயணன் பூமியின்புத்திரனான நரகனைக் கொன்றபிறகு உங்களுக்குக் கணவராவா என்பது திண்ணம்’ என்றும் சொன்னார்கள். ரிஷிச்சீரேஷ்டரும் முதன்மையான மஹாத்மாவுமான அந்த நாரதரின்கொற்றபடி எங்களுக்கு உண்மையாக நீர் பர்த்தாவாகவேண்டும். இஃது எங்கள்பாகயம். பகைவரையடக்குகிறவரே! கேள்விக்குப் பிரியமாயிருந்தவரைக் காட்சிக்குப் பிரியமாகப் பார்க்கிறோம் என்பது ஸந்தோஷமானது. இந்தமஹாத்மாவான (உம்மைக்) கண்டதனால் நாங்கள் கிருதார்த்ததர்களோமே” என்று கூறினர்.

யாதவச்சீரேஷ்டரான கிருஷ்ணன் மதனனால் மயலுற்றிருக்கும் அந்தப் பெண்களனைவரையும் நோக்கி, “விசாலமானகண்களையுடைய பெண்களே! நீங்கள்கேட்பதெல்லாம் உங்களுக்குநேரும்” என்று மறுமொழியுரைத்தார். உடனே தேவகுபுத்திரரானபகவான் ரத்தினங்கள் தனக்குவியல்களுடன்கூடவே அந்தப் பெண்களெல்லாரையும் கருடன்மேலேற்றிவைத்தார். தேவேந்திரனுக்குஇளையலஹோதாரான அந்தக்கண்ணபிரான் பக்ஷிகள் யானைகள புலிகளமுதலான துஷ்டயிருக்கங்களும், ஸாபங்களும், குரங்குகளும், மானகளும், பன்றிகளும், புள்ளிமான்களும் கூட்டங்கூட்டங்களாகநிறைந்திருப்பதும், கறகளும் சுறபாழைகளும் தாழ்வரைகளும் உயர்ந்தசிகரங்களுமுடையதும், விசித்திரமான மயில்கள்நிறைந்திருப்பதுமான மணிபர்வதத்தை எல்லாப்பிரானிகளும் பார்த்திருக்கும்போதே பேர்த்துக்கருடன்மேல்வைத்தார். பெருமலைச்சிகரம்போன்ற அந்தக்கருடன் மஹாபலசாஸிகளான கிருஷ்ணனையும் பலராமரையும் இரத்திரனையும் தூக்கிக்கொண்டு தமவன்மையுள்ள சிறகுகளைவிசித்தது மலைச்சிகரங்களையிடித்தும் மரங்களைப்பெயர்த்தும் எல்லாத் திசைகளிலும் பேரொலியையுண்டாக்கினார். “வீரனே! பகைவரைவெல்லுகிறவராகிய கருடன் வைசவநாமார்க்கமென்றுசொல்லப்பட்ட நகூத்திரவிதியிறு சென்று பெரியமேகங்களையிழுத்தார். தமஒளியினால் நவக்ரஹங்

கள், இருபத்தேழுநூற்றாண்டுகள், மற்றத்தனித்தநூற்றாண்டுகள், திரங்கள், ஸபதரிஷிகள், அசவினிதேவர்கள் இவர்களின் ஒளிகளையெல்லாம் மறைத்து மிகபுண்ணிய ஸ்தானமாகிய தேவலோகத்தைச் சேர்ந்தார். அந்தப்பிரபுவான ஜனார்த்தனன் பலராமரோடு இருநூற்றாண்டையமாளிகையைச் சேர்ந்தவுடன் கருணைவிட்டு இறங்கி அதிதிதேவியின்பாதங்களை வந்தனஞ்செய்து எல்லாதேவர்களாலும் பிரமமாதகூர்முதலான ஸ்ருஷ்டிகாதாக்களாலும் பூஜிக்கப்பெற்றவராக அதிதிதேவிக்குத் திவ்யகுண்டலங்களையும் சிறந்தாதனங்களையும் கொடுத்தார்.

அதிதிதேவியும் அவற்றையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு மனதுயரமடீங்கினவளாக இருநூற்றாண்டுகளுக்கிடையே ஹாதாரான கண்ணபிரானையும் பலராமரையும் கொண்டாடினாள். தேவேந்திரநாயகியை மனைவியான இருநூற்றாண்டுகள், கிருஷ்ணன்மனைவியான ஸத்தியபாமையைக் கைப்பிடித்ததைத் துக்கொண்டு அதிதியினிடம்காண்பித்தாள். துயரமடீர்ந்த அந்தத்தேவமாதாவான அதிதிதேவி கிருஷ்ணனுக்குப் பிரியமசெய்யக்கருதி அந்தசத்தியபாமையைப்பார்த்து, “அழகியமுகமுள்ள பெண்ணரசியே! கிருஷ்ணன் பூமியின்மீதுருக்கும் வரையில் உனக்கு மூப்புவராமல் உடம்பில் எல்லாவையானவல்ல மணங்களும் பொருந்தியிருப்பாய்” என்றுவரமளித்தாள். அழகிய இடையுள்ள ஸத்தியபாமை இருநூற்றாண்டுக்கு விடைகொடுத்தது அவளிடத்தில் தானுமவிடைபெற்றுக் கிருஷ்ணனுடைய கிருஹத்துக்குச் சென்றாள். சத்திருக்களையடக்குகிறவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்களாலப்பூஜிக்கப்பெற்று மஹரிஷிகளின் கூட்டங்களிலும் அனுஸரிக்கப்பட்டவராகத் தேவலோகத்திலிருந்து துவாரகைக்குச் சென்றார். தேவர்களுக்கெல்லாம் சேர்ந்தரும சிறந்தகைகளை யுடையவருமாகிய கண்ணபிரான் தூரமானமாரக்கத்தை விழைவாகத்தாண்டிக் கோட்டையின்முன்வாயிலையடைந்தார்.

ஐம்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துவாரகாநகரத்தையும் கிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரஸ்தீர்களை நீக்கங்களையும் வீணீர்த்தது.)

பிரபுவும் நாராயணனுமான கிருஷ்ணன் அந்தத் துவாரகாபுரியைக்கண்டு களிப்பற்று எல்லாப்பொருள்களோடும் நகரப்பிரவேசஞ்

செய்ய ஆரம்பித்தார். துவாரகாபுரியின் நாற்புறங்களிலும் பலவகை மலர்களும் கணிகளுமுள்ளவையும் அனைக ஜனங்களுள்ளவையுமான அழகிய அனேகநதோட்டங்களைக் கண்டார். சூரியனைப்போலும் சந்திரனைப்போலும் பிரகாசிக்கின்றவையும், மேருமலையின் சிகரங்கள் போன்றவையுமான மாளிகைகள்நிரம்பி அழகாயிருப்பதும், தாமரைகளின் வரிசைகள் நிரம்பினவையும் ஓறம்ஸங்களால் அடையப்பட்ட தண்ணீரோடு கூடியவையும் கங்கைநதிக்கும் விநதுநதிக்கும் ஒப்பானவையுமான அகழிகளினால்சோடிப்பதும், சூரியனைப்போலப் பிரகாசிப்பதும் ஆகாயத்தின்மேல் எட்டியிருப்பதுமானவெண்மதிவினால் மேகங்கள்சூழ்ந்த ஆகாயம்போல விளங்குவதுமாக விசுவகர்மா வினால்செய்யப்பட்ட அழகிய துவாரகாநகரியைக் கண்டார். நரதன லுனதிற்கும் மிச்சகம்என்னும் தேவோத்தியான வனத்திற்கும் சமானமான வனங்களோடு, அதிகமாச சங்கீதகோஷமும சிறந்த பொன்மாளிகைகளும் நிரம்பி ஜனங்களுக்கு ஸநதோஷகரமாக அந தச்சிறந்த நகரம் விசுவகர்மாவினால் ஸ்வயமாகவே உண்டாக்கப்பட்டது. எல்லாநகரங்களுக்கும் மேலான அநதநகரத்தில, கொடிகள் தூக்கிக் கட்டியிருப்பதனால் பறப்பவைபோன்றவையும் பொன்மயமாயிருப்பதனால் மேருமலையின் சிகரங்களபோலப் பிரகாசிப்பவையுமான புகழ்பெற்ற யாதவர்களின் மாளிகைகளைக்கண்டு, மகிமைபெற்ற இர திரன் மகிழ்ந்தான். வெள்ளைபூசி வெளுத்தசிகரங்களோடு கூடிய வையும் பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும், மேருமலையின் கொடு முடிகள்போலப் பெரிய மேல்மாளிகைகளோடு கூடியவையும், எல்லா ரத்தினங்களு முள்ளவையும், 1 ஹர்மியம், 2 அர்த்தசுரதிரம், 3 நிர்யோ கம், 4 பஞ்சம என்னும் கட்டிடங்களோடுகூடியவையும், யநதிரசாலை களநிரம்பினவையும், ரதனமும் பொன்னும்சேர்ந்த தளவரிசைகளும் சுண்ணாம்புக்குழம்பு பூசினதரைகளுமிருப்பதனால் பல நிறக்கற்க ளோடுகூடிய மலைகளபோலிருப்பவையும், பொன்மயமான வாயிற் படிகளும் வைரீயக்கல்லாலாகிய தாழ்களுமுடையவையும், எல்லாக் காலங்களிலும் ஸுகமான காற்றுள்ளவையும், மிக்கவிலைபெற்ற சாமா ன்களுள்ளவையும், அழகியதாழ்வரைகளாலும் கொடுமுடிகளாலும் சோபிக்கின்ற குன்றுகளுக்கொப்பானவையும், ஐந்துநிறங்களுள்ள புஷ்பவர்ஷங்கள் நிரம்பினவையுமான கிருகங்களினாலும் மேகமுழக்

1 விசாலமான மேல்மாடி. 2 அர்த்தசுரதிரன் வடிவாயிருப்பது.

3 கொடுங்கை, அதாவது மேல்வளைவான கட்டிடம்.

4 கூடுபோலக் கம்பிகளால் செய்யப்பட்ட கட்டிடம்.

கம்போன்ற ஜனகோஷங்களினாலும் அந்நகரமானது போகவதிகள்
 னும் நாகலோகநகரம்போலிருந்தது. கிருஷ்ணனுடைய வெண்
 கொடியே ஔராவதமும், யாதவர்களின் ஆயுதங்களே வானவிற்களும்,
 வீரர்களான யாதவர்களே மயில்களும், அனேகமாயிரம் ஸ்திரீகளே
 மின்னல்களும், கிருஷ்ணனும் இந்திரனுமே மேகதேவதைகளுமீக்
 வுடைய வீடுகளென்னும் மேகங்களினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட துவா
 ரகாநகரானது மேகங்களால்மூடப்பட்ட ஆகாயம்போல மிக்கஅழ
 காயிருந்தது. அவர்கள் நான்குயோஜனைநீளமும் அவ்வளவேஅகல
 மும் சிறந்ததனங்கள் நிரம்பினதும் உயர்ந்த மேல்மாளிகைகளோடு
 கூடியதும் சிறியசெய்குன்றுகளோடு கூடியதுமாக விசுவகர்மாவினால்
 செய்யப்பட்ட கிருஷ்ணபகவானுடைய மாளிகையைக் கண்டனர்.
 சுற்றிலும் ஒருயோஜனைவிஸ்தாரம் இடமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணன்
 மாளிகையைச் சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகாமாவானவன் இந்திர
 னுடையகட்டளையினால் செய்தான். மேருமலையின்சிகரம்போல உயர
 மும் பொன்மயமுமான ருக்மிணியினுடைய சிறந்தகிருஹமும் மிகச்
 சிறந்தமஹிமையுள்ள விசுவகர்மாவினாலேயே செய்யப்பட்டது. எப்
 போதும் வெண்ணிறமானகிருஹத்திலேயே வஸிப்பவளான ஸத்திய
 பாமையின்கிருஹமும், பலநிறங்களான ரத்தினங்களிழைத்த படிக
 ளுள்ளதும் "சீதவான்" என்று பெயருள்ள துமாக மேகம்முதலிய
 மறைவுநீங்கிய ஸூர்யனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் பதினாலு பெரிய
 கொடிகள்கட்டி அலங்கரித்து முதன்மையானவிடத்தில் தனித்துத்
 தெரியுமபடி கட்டப்பட்டது. அதேஇடத்தில் பலநிறமான ரத்தி
 னங்களின்ஒளிகள் எங்கும் வ்யாபிப்பதனால் மூன்றுலோகங்களையும்
 பிரகாசப்படுத்துவதும் அலங்காரஞ்செய்யப்பட்டதும் எல்லாமாளிகை
 களிலும் முதன்மையுமான ஜாம்பவதியின் கிருஹமிருந்தது. அவ்
 விரண்டு கிருஹங்களுக்குமிடையில் (சத்தியபாமையின்வீட்டிற்கும்
 ஜாம்பவதியின்வீட்டிற்கு மிடையில்) கைலாஸசிகரம்போன்ற வெண்
 ணிறமான பிரகாசமுடையதும் ஜ்வலிக்கின்ற அக்கினியைப்போல
 விளங்குகிற பொன்மயமான சிகாங்கையுடையதும் மேருவென்று
 பெயர்பெற்றதுமான ஒருகிருஹம் கடலுக்குஒப்பாக விசுவகர்மாவி
 னால் செய்யப்பெற்றிருந்தது. அதில் காந்தாரதேசத்தரசன்மகளும்
 குலத்திலுயர்ந்தவளுமான ஸுகேசியென்று பெயர்பெற்றமனைவி கிரு
 ஷ்ணனால் வைக்கப்பட்டிருந்தாள். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மரா
 ஜாஸீவ! தாமரைமலர்நிறமுள்ளதும் அதிகப்பிரகாசமுள்ளதும் மிக்க

உயரமுமான பத்மகூடமென்று பெயர்பெற்ற கிருகமானது ஸுப்ரபையென்னும் கிருஷ்ணன் மனைவியுடையது. கௌரவச் சேஷ்டனே! ஸூர்யப்பிரபம் என்றுபிரசித்தமாகச் சொல்லப்படும் சிறந்தமாளிகையானது சார்ங்கபாணியினால் லக்ஷணையென்னும் மனைவிக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பாரதனே! உயர்ந்தவைதீர்யக்கற்களின் ஒளியும் பசுசைக்கற்களின் ஒளியும் நிரம்பினதும் வெண்மையான பலகணிக்கம்பிகள் வைக்கப்பட்டதும், 'ஹரி' என்று எல்லாராலும் சொல்லப்பட்டதும் தேவர்களாலும் ரிஷிகளாலும் பூஜிக்கப்பட்டதும் எல்லாவிடிகளுக்கும் அலங்காரமானதுமாகிய மாளிகை ஸுமிதரவிஜயையென்னும் கிருஷ்ணன்மனைவி இருக்குமிடம். அவள் அங்கே கிருஷ்ணனால்வைக்கப்பட்டாள். எல்லாமாளிகைகளிலும் முதன்மையானதும், 'கேதுமான்' என்று பெயர்பெற்றதுமான கிருஷ்ணன்மனைவியின் கிருஹம் எல்லாசுசிற்பிகளும் சேர்ந்ததுகூட்டியது. 'விஜய' மென்று பெயர்பெற்றதும் 'ரஜஸ்' என்றுசொல்லப்பட்ட அழக்கில்லாமையால் அப்பெயருக்குஒத்ததும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனை யாவரும்வந்து பார்க்குமிடமும் அங்குள்ள எல்லாஅரண்மனைகளிலும் சிறந்ததும் ஒருபோஜனைவிஸ்தாரமான சுற்றுபரதேசமுள்ளதும் எல்லாரத்தினங்களும் நிரம்பினதுமான அந்தக்கிருஹத்தைப் பிரபுவுக்காக விசுவகர்மா தானேசெய்தான். அவர்களுடையகிருஹங்களெல்லாம் பொன்மயமானகொடிமரங்களும் கொடிகளும் கட்டினவையாகச் செய்யப்பட்டிருந்தன. கண்ணனுடையகிருஹத்துக்குக் கொடிகளே வழிகாட்டுகின்றவை. அங்குள்ள எல்லாருடையகிருஹங்களிலும் மணிகளின்கோவைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. அறுபது பனையுயரமுள்ளதும் அரையோஜனை விஸ்தாரமுள்ளதும் கின்னரர்களின் ஸங்கீதகோஷமுள்ளதும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதும் 'இந்திரத்யும்னம்' என்னும் தடாகமுள்ளதுமான ஹம்ஸகூட சிகரத்தையும், ஸூர்யனுடையமாரக்கதையும் எட்டினதும் எல்லாஜோதிக்கொடிகளும் பிரகாசிப்பதனால் ஒளியுள்ளதும் தேவர்களிருக்கும்புறமும் மூன்றுலோகங்களிலும் பெயர்பெற்றதுமாகிய மேருமலைச்சிகரத்தையும், எல்லாஜனங்களும் பார்த்திருக்கையில் அளவற்றமஹிமையுள்ள யாதவசிக்கமான கிருஷ்ணன் பெயர்த்துப் பிரயத்தனத்துடன் தமதீருப்பிடம் கொண்டுவந்து, வைஜயந்தமென்னும் இந்திரன்கிருஹத்தைப்போன்ற பெரியமாளிகையை முன்னமே செய்துகொண்டார். பகைவரைத் துன்பப்படுத்துகிறவரான கிருஷ்ணனால் இந்திரன்வீட்டுத் தோட்டத்திலிருந்து கொண்டுவந்த பாரிஜாதமரமும், அங்கே

யே நாட்டப்பட்டிருந்தது. அனேகநூறு முழவுளவுள்ள பொன் பூசின மேல்வீடுகளினால் அநதக்கிருஹம் சூழப்பட்டது. அந்தஇடத் திலேதான் கிருஷ்ணனால் சிறந்தமரங்களும் வைக்கப்பட்டன. தாமரைமலர்களும் செநகம்ழூரீப்புஷ்பங்களும் செவ்வல்லிப்பூக்களும்நிரம்பின ஜலமுள்ளவையும் ரத்தினங்களும் முதலுக்களுமே பெருமணல் களாகவுடையவையுமான ஓடைகளும், தடாகங்களும் அங்கேயேயிருக்கின்றன. அவற்றின் அழகானகரைகளை அநதச்சிறந்தமரங்கள் சிறப்பிக்கின்றன. ஆச்சா, பீன, அசுவகாணம, அனேகமகிகளைகளோடு கூடிய ஆல், ¹பல்லாதகம, விளா, ²இந்திரவிருக்ஷம், சமபகம், கருங்காவி, மிருதகமுதலிய மரங்கள் சுற்றிலும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இமயமலையிலும் நநதனவனத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யாதவசிக்கமான கண்ணாலை கொண்டவரது அங்கேநாட்டப்பெற்றிருக்கின்றன. அநதக்காடுகளிலுள்ள மரங்களில் எல்லாக்காலங்களிலும் ரதனங்களைப்போலப் பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் வெண்மை நிறமுமான மலர்களும் கனிகளும் நிரம்பியிருந்தன. ஆயிரம்இதழ்களுள்ள தாமரைகளும் அனேக மரதாரமரங்களும் அசோகம், கர்ணிகாரம், திலகம், நாகமல்லிகை, சூரவகம், நாகபூஷ்பம், சண்பகம், திருணபுல்லிகை, ³ஸபதார்ணம், கபநகம், நீபம், சூரகம், தாழை, நாககேஸரம், சிறுதாழை. தலதாடகம், பீன, பிரமபம், மகிழ், பிண்டிகை, ⁴பீஜபூசகம், திரிஞ்சி, ஆமலகம், தருதாமலகம், ⁵கர்ச்சூரம், சிறந்தநாவல், மா, பலா, திலதிரதுகம், எலுமிச்சை, அமிருதகம், கூரிகை, கர்ணிகை, தென்னை, புஷ்கு, உதகுரோசகம், வாழை, ஜாதமல்லி, பாதிரிமுதலிய இவற்றின்வனங்களும், ஆமபலும், செவ்வல்லியும், கருநெய்தலும் நிரம்பினவாழிகளும் கிணறுகளும் அனேகமிருந்தன. பூத்த அசோகங்களும், விளாமரங்களும், செம்பருத்திகளும், பிரியாளமரங்களும், அசோகங்கள் இலநதைமரங்களும் அவற்றின் கரைகளிலிருந்தன. பிரியங்கு, இலநதை, யவம், தினிசம், சந்தனம், சசியென்னுமமரம், சரீஷ்மாதகம், பலாசம், தவம், அரசு, அத்தி, வில்வம், வேம்பு, இந்திரவிருக்ஷம், மருதம், சிரிபில்வம், பெளமம், கஞ்சா, பல்லாதகம், அசுவவிருக்ஷம், ஸர்ஜம், வெற்றிலைக்கொடி, லவங்கம், பாக்குமரம், பல்வகைமுங்கில்கள் இவை நாற்புறமும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. நநதனவனத்திலும் சைதராதமென்னும் குபேரன் தோட்டத்திலுமுள்ள மரங்களனைத்தும் யதநாதரால்

1 'சே' என்னும் மரம் 2 தேவநாரு. 3 வுழிலம்பாவை.

4 கொய்யா; மாதுளையுமாம். 5 பேரீஞ்சு.

அவ்வளத்தில் நாலுபக்கங்களிலும் வளர்க்கப்பட்டிருந்தன. அழகான அந்தச்சிறந்தவீட்டில் பலவகையார்தரத்தனங்களே பொன்னிறமும் சிவப்புநிறமும் 'இந்திராலக்கல் நிறமுமான மணற்குன்றுகளாயமைந்த மஹாநதிகள்' இருந்தன. களித்தமயில்களும் குயில்களும் சப்திக்கும் செய்குன்றுகளெல்லாம் மிகச் சிறப்புற்றிருந்தன. அங்கே யானைக்கூட்டங்களும் பசுக்களும் எருமைகளும் இருந்தன. பன்றிகளுக்கும் மாண்களுக்கும் பறவைகளுக்கும் அங்கே இடங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நானூறுமுழுஉயரமுள்ளதும் அமிர்தம்போன்ற நிறமுள்ள துமாகிய ஒருமலை அந்தவீட்டிற்குப்பிராகாரமாக விசுவகர்மானினால் செய்யப்பட்டிருந்தது. அங்குள்ள மற்றச்சிறந்த குன்றுகளும் நதிகளும் தடாகங்களும் காடுகளும் தோட்டங்களும் அந்தப்பிராகாரத்தினால் சூழப்பெற்றிருந்தன.

ஐம்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

இந்திரன் கிருஷ்ணவிடம் வீடைபெற்றுக்கொண்டு
ஸ்வர்க்கலோகம் சென்றது.)

கிருஷ்ணனும் பலராமரும் பெருங்கீர்த்திபெற்ற இந்திரனுமாகிய இந்தமூன்றுபுருஷச்ரேஷ்டர்களும் இவ்வாறு துவாரகாநகரத்தைக்கண்டனர். பிறகு கண்ணன் ஸந்தோஷத்துடன் கருடன் தலைமேல்நின்றுகொண்டு பகைவர்களுக்கு மயிர்சிலிரிக்கச் செய்வதாகிய தமதுவெண்சங்கை ஊதினர். அந்தச்சங்கின் முழக்கத்தினால் கடல் மிகக்கலங்கியது. ஆகாயமெல்லாம் சப்தித்தது. அப்போது அஃது ஆச்சரியமாயிருந்தது. பாஞ்சஜன்யத்தின் சப்தத்தைக் கேட்டவுடன் மதுஸூதனரையும் கண்டு குரூரர்களும் அந்தகர்களும் மகிழ்ந்துவந்தனர். ராஜாவாகிய உக்ரஸேனன் வஸுதேவரைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புல்லாங்குழல்களும் சங்கங்களும் முழங்க வாஸுதேவர்மாளிகைக்குச்சென்றான். தேவகியும், ரோகினியும், ஆஹஸுதனுடைய அந்தப்புரஸ்திரீகளுமாகிய அனைவரும் மகிழ்ந்து கண்ணபிராணையழைப்பதற்குத் தம் தம் வீடுகளிற் பரபரப்போடு ஸஞ்சரித்தனர். 'பிராம்மணத்வேஷிகளானவரும் அழிக்கப்பட்டனர். அந்தகர்களும் விருஷணிகளும் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றனர்' என்று சொல்லிஸ்திரீகள் சேர்ந்து அக்ஷதைகள் போட்டபிறகு கண்ணபிரான். கருடவாஹனாகவே தமது அரண்மனைக்குட் சென்றார். ஈசுவரானமது

ஸுஹிதனர் உடனே அம்மணிபர்வதத்தைத் தக்கவிடத் தில்வைத்தார். தாமரைக்கண்ணராகிய மதுஸுஹிதனர் அந்தத்தனங்களையும் ரத்தினங்களையும் ஸுபாயில்வைத்துத் தந்தையைத்தரிசிக்க ஆவலுற்றார். பாரதனே! அப்போது மீக்கபுகழ்பெற்ற வாஸுதேவர் பிராம்மணரான ஸாந்தீபனியின்பாதங்களை முறைப்படி முதலிற்பிடித்து வந்தனஞ்செய்தார். அகன்றும் சிவந்துமுள்ள கண்களையுடையவரும் பகைவர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவரும் பெரும்புகழ்பெற்றவரும் இந் திரனுக்கு இனையவருமான கண்ணன், மனத்தில் ஆனந்தம்நிரம்பினவரும் கண்களில் ஆனந்தக்கண்ணீர் தனுமபிக்கொண்டிருப்பவரும் தந்தையுமானவஸுதேவரைப் பிரிபதனுடன் வந்தனஞ்செய்தார்; சாந்தீபனி வஸுதேவர்இருவராலும் உச்சியில்மோக்கப்பெற்றார். யாதவச்சேரவீரானகண்ணன் யாதவர்களை வயஸின்கிரமப்படி சந்தித்து அவர்களெல்லாரையும் பெயரிட்டழைத்தார். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லாரத்தனங்களும்நிரம்பின தனங்களெல்லாவற்றையும் அவர்களனைவர்க்கும் பகுத்துக்கொடுத்தார். கண்ணனுக்கு முக்கியமந்திரிகளும் இந் திரனைப்போன்றவருமான அந்த யாதவப்புலிகளிர்க்கும் அச்சபை, சிங்கங்கள்வஸிக்கும மலைக்குகைபோலவிளங்கிற்று. பிறகு ஆஸனங்களில்உட்கார்ந்த முக்கியமானகுரூரர்களையும் அந்தகர்களை யும் ராஜாவான அந்த ஆகுசனையும்பார்த்து, தேவர்க்கதிபதியும் பார்த்தகீர்த்தியுள்ளவனுமாகிய தேவேந்திரன் இன்சொல்லினால் அவர்களமகிழும்படி பேசலானான்.

“ மஹாத்மாவான கிருஷ்ணபகவான் மானிடலோகத்தில் வஸுதேவபுத்ரராக எதற்காகஜனித்தாரென்பதையும் அவர்களென்ன செய்தாரென்பதையும் சுருக்கமாகசொல்லேன். பகைவரையடக்குகிறவரான இந்தத்தாமரைக்கண்ணன் நூறாயிரம் அஸுரர்களைக்கொன்று பாதாளலோகத்துக்குட்சென்றார். மூந்தியவர்களான பிரஹ்லாதன், பஸி, சம்பரன்முதலியவர்களால் அடையப்படாத இந்தத்தனம் கிருஷ்ணனால உங்களுக்கு இங்கேகொடுக்கப்பட்டது. சிறந்த நூனமுள்ள கிருஷ்ணன், வலைகட்டிக்கொண்டிருந்தமுரணையும் பஞ்ச ஜனையும் வென்றபிறகு கற்கோட்டைகளைக்கடந்து நிகம்பனையும் அவன்சேனைகளையும்கொன்றார். சிறந்தசக்தியுள்ள ஹயகீர்வென்ன னும் வஸிய அஸுரனும் இவரால்கொல்லப்பட்டான். நாகாஸுரனும் யுத்தத்தில் அடிக்கப்பட்டான். அத்தியின் குண்டலங்களும் திரும்பிக்கொண்டுவரப்பட்டன. மறுபடியும் பாணஸுரவதம் நடக்கப் போகையில் ஆதிதயர்களும் வஸுக்களும் ஸாத்யர்களும் என்னை

முன்னிட்டுக்கொண்டு மதுஸூதனரிடம் வரப்போகின்றனர்” என்றான். இந்திரன் இவ்வாறு சொல்லிக் குகூரர் அநாதகர்களைல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு ராமகிருஷ்ணாகளையும் வஸுதேவரையும் தழுவினான். பிரதயம்னன் ஸாம்பன்முதலானவர்களையும் அனிருத்தன், ஸாரணன், பபரு, ஜல்விஇவர்களையும் கதன், பாணு, சாருதேஷ்ணன், ஸாரணன், அக்ரூரர், ஸாதயகிமுதலானவர்களையும் கௌரவித்து விடைகேட்டுக்கொண்டு விருஷ்ணிகளுக்கும் குகூரர்களுக்கும்ராஜாவான ஆஹுகளைததழுவிக்கொண்டான். போஜன்கிருதவர்மாமுதலான அநாத விருஷ்ணிகளிடம் சொல்லிக்கொண்டும் கிருஷ்ணனிடம் தேவர்களுடன் விடைபெற்றுக்கொண்டும் பிரபுவும் இந்திராணியின கணவனுமாகியஇந்திரன் எல்லாரும்பாராதிருக்கையில் வெள்ளைமலைபோன்ற ஸீராவதமென்னும் யானைமேலவறினான். அபுககடி வாயிவிருந்துண்டான பெரியகோஷங்களினால் உலகங்களை நிரப்புவதும் பொன்மயமான பெருங்கச்சை கட்டப்பட்டதும் பொன்னையணிந்த தந்தங்களுடையதும் அழகிய சேணமவிரிக்கப்பட்டதும் எல்லாததின்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் மழைபொழியும்மேகமபோல மதஜலத்தை எககாலமுமவர்ஷிப்பதும் பொன்மாலையணிந்ததும் திக்கஜங்களிலசிறந்ததுமான ஸீராவதத்தின்மேலேறின இந்திரன் மந்தரமலைசிகரத்தில பிரகாசிகும ஸூர்யன் போலவிளங்கினான். அதன்பிறகு தேவேந்திரன் வயிரக்கலவினாறு செய்யப்பட்டதும் பயங்கரமுமான சிறந்தஅங்குசத்தைக கையிற் பிடித்து மிக்கபலசாலியான அக்னிபகவானுடன்சென்றான். குபேரன், வருணன், நவக்கிரஹங்கள், ஸ்பதமருததுக்கன்முதலிய தேவக்கூட்டங்கள் பெண்யானைகளிலும் ஆண்யானைகளிலும் விமானங்களிலும்வறி அன்புடன் இந்திரன்பின்சென்றனா. அநதஇந்திரன் வாயுமார்க்கத்தைத்தாண்டி வைசவாரமாரககம் என்று சொல்லப்பட்ட ஆகாயத்தின் மததியரேகைக்குசசென்று ஸூர்யமண்டலத்தைச சார்ந்து அங்கேயே அநாதர்த்தானமானான் -

ஐம்பந்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தாய்மாரீகளும் பந்தீகளும் கிருஷ்ணைக்கண்டது.)

பிறகு யாதவர்களைவருடைய ஸ்திரீகளும் ஆஹுகள்பத்தினிகளும் உலகத்தில் புகழ்பெற்ற நந்தகோப பத்தினியாகிய யசோதையும்

மிக்கபாக்கியவதியான ரேவதியும், பதிவ்ரதையான ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, ஜாம்பவதி, காரநாரி, சிமசுமை, விசோகை, லக்ஷ்ணை, ஸுமித்ரை, தேதுமை, முதலான கிருஷ்ணனுடைய அநதபுபுரஸ்திரீகளும மஹாதமாவான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய விசுவரியததைக்காண விருமபி அன்புடன் மங்களத்திரவியங்களை யெடுத்தாக்கொண்டுஸபைக்குசசென்றனர். அவர்கள் கண்ணைப்பாக்க ஆவலுடன் ஸபைக்குசசென்றனர். தேவகியும் ரோஹிணியும் எல்லா அரிசிகளிலும் முன்வைக்கப்பெற்றனர் அவர்கள் பலராமருடன் வீற்றிருக்கும் கிருஷ்ண பகவானைக் கண்டனர். அவ்விரண்டு தேவர்களாகிய ராமகிருஷ்ணர்கள் முதலில் ரோகிணிக்கு அபிவாதனஞ்செய்து பிறகு தேவகிக்கு அபிவாதனஞ்செய்தனர். அநதத தேவகியானவள் சிஷ்பப்பார்வையுள்ள அவ்விரண்டு புத்திரர்களுடன் சேர்ந்து ஸுப்யதேநெம வருண நேடுங்கூடிய தேவமாதாவான அத்தியைப்போல உக்கசோபையுள்ளவளாய் விளங்கினாள். பாரதனே! தேக்காரதியினால் மிகஜ்வலிப்பவளேபோல யசோதையின்பெண் உடனே அங்குவந்தாள். அவள் வகாரங்கையென்னும் பெயருள்ளவள், நினைத்தருபமெடுப்பவள்; எப்போதும் கண்ணிகையாரிருப்பவள். அவளுக்காகத்தான் புருஷோத்தமரானகண்ணன் கம்ஸனையும் அவனைச்சேர்ந்தவர்களையும் கொன்றார். பகவானாகிய பலராம அநதப பெண்ணரசியைத்தழுவி உசசிமோநது இடக்கையினால் பிடித்துக்கொண்டார். கண்ணன் அங்கே அவனைக்கண்டவுடன் அன்புள்ளபாங்கியைப்போல வலக்கையிற் பிடித்தார். ஸபையின்றடுவில பொற்றாழைபோன்ற கைகளை யுடையவரும் தாமரையானேபோன்றவளும் பதமநாபருடைய அவதாரமாகிய ராம கிருஷ்ணர்களுடைய ஸஹோதரியுமான அநதபபெண்ணை யாதவர் ஸபைநடுவிற்கண்டனர். பிறகு அவர்கள் மகிழ்ந்து ராமகிருஷ்ணர்களின்மேல் அக்ஷதைகளையும் நெறப்போரிகளையும் புஷ்பங்களையும் நெய்யையும் பொழிந்தனர். யாதவர்கள் குழந்தைகள் கிழவர்கள் குலத்தோர்சற்றத்தவருடன் கிருஷ்ணனருகில உட்கார்ந்தனர். சிறந்தகைகளை யுடையவரும் நகரத்துஜனங்களுக்குச் சந்தோஷத்தைப்பெருகசெய்ப்பவரும் புருஷச்சேஷ்டருமான கண்ணபிரான் எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தமதுகிருஹத்தில் பிரவேசித்தார். எப்போதும் ஸுகமுள்ளபகவான் ருக்மிணிதேவியுடன் சேர்ந்து ஸுகமாகவும் உறசாகமாகவுமிருந்தார். பாரதனே! பிறகு ஸத்தியபாமை, ஜாம்பவதி முதலான எல்லாஸ்திரீகளின் வீடுகள்தேறும் யாதவச்சேஷ்டரானகண்ணன் ஸந்தோஷமாயிருந்தார். கண்ணபிரான் திரும்

பவும் ருக்மிணியின் கிருஹத்துக்குசென்றார். அன்பே! சிறந்த கைகளையுடையவனே! சார்ங்கபாணியான கண்ணனுடையஜயம் இவ்வகைபானது. இதற்காகத்தான் இம்மஹாத்மா மானிடரில்ஜனித்தாரென்று சொல்லுகின்றனர்.

அறுபதாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணன் பாணஸூரனை ஜயித்தது.)

மஹாராஜாவே! பெரும்புகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் பிறகு தமது அந்தப் புரஸ்திரீகளிடம் இரவும்பகலும் ஸுகமடைநது துவாரகைநகரில் மகிழ்ந்திருந்தார். பாதச்சேஷ்டனே! அக்காலத்தில் தம்போனான அனிருத்தனுக்காக இந்திராதிதேவரணைவராலும் செய்யமுடியாத தேவகாரியத்தைச்செய்தார். பாதச்சேஷ்டனே! பரிசுக்கரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரனும் வன்மையும் குரத்தனமுமுள்ளவனும் ஆயிரங்கைகளையுடையவனுமாகிய பாணனென்னும் அஸூராஜனிருந்தான். ராஜாவே! அந்தபாணன் உறுதியானமனத்துடன் அனேகவருஷகாலம் கடுந்தவஞ்செய்து சிவபெருமானை ஆராதித்தான். அவனுக்கு மஹாத்மாவான சங்கரபகவானால் அனேகவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. அந்தபாணன் இப்புணியில் அஸூர்களுக்குக்கிடைக்க அரியனவாகிய அவ்வரங்களைப்பெற்று ஒப்பற்றபலசாலியாகச் சோணிதபுரமென்னும் நகரத்திலராஜ்யபாரஞ்செய்தான். பாண்டவனே! அந்தபாணனால் தேவர்களைவரும நடுங்கச்செய்யப்பட்டனர், பாரதனே! பாணன், இந்திரனமுதலான தேவர்களைவென்று அனேகவருஷகாலம குபேரனைப்போலப் பெரியராஜ்யத்தை ஆண்டான். ராஜனே! அப்போது பாணனுக்கு உஷையென்று ஒருபுதல்வி இருந்தாள். குந்திபுத்திரனே! சிறந்தசக்தியுள்ளவனும் பிரத்யும்னன் புதல்வனுமான அனிருத்தனைப்பவன் ஏதோ ஓர்உபாயத்தினால் அந்தஉஷையையடைநது ரஹஸ்யமாகச் சுகித்துக்கொண்டிருந்தான். யதிஷ்டிரா! அப்போது சிறந்தசக்தியுள்ள பாணன், பிரத்யும்னன் மைந்தன் தன்மகளுடன் அங்கேமறைந்து வளிப்பதை அறிந்து அவனைத் தன்வலிமையினுற்பிடித்துச் சிறைச்சாலையி லிருக்கச்செய்தான். ராஜாவே! ஸுகத்துக்குரிய அந்தராஜகுமாரனான அனிருத்தன் அப்போது பாணனால்பிடிக்கப்பட்டுத் துயரமடைந்து மடிகலங்கினான். குந்திபுத்திரனே! அதேகாலத்தில் நாரதமஹா

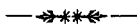
முனிவர் துவாரகையைச்சார்ந்து கண்ணிராணைக்கண்டு, “கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! சிறந்தகைகையுடையவரே! யாதவர்களுக்குப் புகழைப் பெருகச்செய்கிறவரே! உமதுபிரான அளிருத்தன் அளவிறந்த சக்தியுள்ள பாணஸூரனால்பீடிக்கப்பட்டு இப்போது துயரமடைந்து சிறைச்சாலையிலேயே கிடக்கிறான்” என்றுசொன்னார். இதைச்சொன்னவுடன் அந்தத்தேவரிஷி, பாணனுடையநகரத்துக்குச் சென்றார்.

ராஜாவே! நாரதருடையசொல்லைக் கேட்டவுடன் கிருஷ்ணன் பலராமரையும் சிறந்தசக்தியுள்ள பிரத்யும்னனையும் அழைத்து அவரிருவருடன்கூடக் கருடன்மேலேறினார். பாதச்சேஷ்டனே! அம்மஹாவிர்கள் கோபத்துடன் கருடன்மேலேறிப் பாணனைஜயிப்பதற்காக உடனே அவனது நகருக்குச்சென்றார். மஹாராஜாவே! உடனே அவர்கள் அங்கேபோய் அந்தச்சோணிதபுரத்தைக்கண்டனர். மதிவினால்சூழப்பட்டதும் பொன்மாளிகைகள் நிரம்பினதுமாகிய அந்நகரைக்கண்டு அவர்களனைவரும் ஸந்தோஷத்தையும் மிகுந்தஆச்சரியத்தையும் அடைந்தனர். சிவன் சுப்பிரமணியக்கடவுள் பத்திரகாளி விநாயகர் என்னும் தேவர்கள் எப்போதும் பாணனுடையநகருக்கு வாயில்காப்பவர்களாயிருந்தனர். யுகிஷ்டிரனே! மேலானசக்தியுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளை ததரிப்பவருமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிகக்கோபமுற்றுத் தமவன்மையினால் வாயில்காப்பவரை ஜயித்துச் சங்கரபகவானால் காக்கப்பட்ட வடக்குவாயிலையடைந்தார். அவ்விடத்தில் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் சூலபாணியுமான மஹேசுவரர், வாய்திறந்த நமனைப்போலவந்திருக்கும் கிருஷ்ணனைக்கண்டு பாணனுக்கு நன்மைசெய்யக்கருதிப் பிணைமன்னும் வில்லையும் அம்பையும் எடுத்து அந்தவாயிலில்நின்றார். அப்போது வாஸுதேவர் மஹேசுவரர் இருவரும் யுத்தஞ்செய்தனர். அந்தயுத்தம் சிந்திக்க முடியாததும் மயிர்பொடிக்கச்செய்யும்பீடி பயங்கரமுமாயிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கக்கருதி ஒருவரையொருவர் அம்புகளினால்சதைத்தனர். அப்போது அவ்விண்டுதேவர்களும் கோபமுற்றுத் திவ்யாஸ்த்ரங்களைப் பொழிந்தனர். ஜனர்த்தனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சங்கரபகவானுடன் சற்றுநேரம் போர்செய்து உடனே அவரைஜயித்துப் பிறகு மற்றவாயில்காப்பவரையும் யுத்தத்தில் வென்று அந்தச்சிறந்தநகருக்குள் புகுந்தனர் பாண்டவனே! புகுந்தவுடன் கிருஷ்ணன் அங்கே பாணனைசசந்தித்து மிகக்கோபமுற்று அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தார். பாதச்சேஷ்டனே! பாணனும் அந்த யுத்தத்தில் மிகக்கோபித்துக் கூர்மையான ஆயுதங்களெல்லாவற்றை

யும் கண்ணன்மேல் பிரயோகித்தான். அவன் திரும்பவும் அதிகக் கோபத்துடன் போர்த்தலையில்லின்று தனது எல்லாக்கைகளாலும் கிருஷ்ணன்மேல் ஆயிரம் அஸ்தரங்களை விடுத்தான். பாரதனே! அப் போது கீம்புலன்கட்கும் எட்டாதவராகிய கிருஷ்ணன் சற்றுநேரம் பாணனுடன் யுத்தஞ்செய்து பாணன்பிரயோகித்த அஸ்தரங்கள் எல்லாவற்றையும் துணித்துக் கோபத்துடன் எல்லா அஸ்தரங்களிலும் சிறந்ததும் தெய்வத்தன்மையுள்ள துமாகிய தமது சக்கராயுதத்தை ஒங்கிப் பெருஞ்சக்தியுள்ள பாணனுடைய ஆயிரங்கைகளையும் அறுத்தார். மஹாராஜாவே! கிருஷ்ணனால் கைகளுக்கப்பட்டு மிகப் பீடிக்கப்பட்டபாணன் உடனே கிளைகளபோன மரம்போல வீழ்ந்தான். அநதக்கண்ணபிரான் விரைவாகத் தமபாணங்களினால் அநதப் பாணனைவீழ்த்திப் பிரத்யுமனன்மைந்தனான அநிருத்தனைப் பாணன் சிறைச்சாலையிலிருந்து உடனே விடுவித்தார். கிருஷ்ணன் அநிருத்தனை அவன்மனைவியான் உஷாதேவியுடன் விடுவித்துப் பாணனுடைய எண்ணிறந்த ரத்தினங்களனைத்தையும் கொணர்ந்தார். யதுவம்சத்தை விளங்கச்செய்பவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாணன் வீட்டிலிருக்கும் பசுக்கூட்டங்களையும் மற்றுமுள்ள வீசவரியங்க ளெல்லாவற்றையும் தம்வன்மையினால் எடுத்துக்கொண்டார். மதுஸூதனார் ரத்தினங்க ளெல்லாவற்றையும் மற்றுமுள்ள எல்லாத்தனங்களையும் எடுத்துக் கருடன்மேல் ஏற்றினார். குருதிபுத்திரனான ராஜாவே! சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் பீதாம்பரமதரித்தவரும் சிறந்தபலமுள்ளவரும் திவ்யாபரணங்களினால் விசித்திரமாகவிளங்கும் அங்கங்களுள்ளவரும் சங்கசக்கரம் கதை கத்திகளெந்தினவரும் வீரருமாகிய கிருஷ்ணபகவான் மஹாபலசாலியான பலராமரையும், மஹாவீரனும சிறந்தஒளியுள்ளவனும் பிரத்யுமனன் புத்திரனுமாகிய அநிருத்தனையும், உஷாயென்னும் அழகுள்ளபெண்ணையும், அவள்வேலைக்காரர் வேலைக்காரிகளையும் கருடன்மேலேற்றிய பிறகு ஸூர்யன் உதயமலையில் ஏறுவது போல ஸந்தோஷத்துடன் தாமும் கருடன்மேலேறினார்.

அறுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனுடைய வேற்பலையங்களைச் சொல்லியது.)

பரதச்சேஷ்டனே! கிருஷ்ணன் துவாரபாலகர்களையும், நிசும்பனையும் நரகனென்னும் அஸுரனையும் கொன்று, பிராக்ஞ்யோதிஷ

புரமென்னும் நகரின்வழியை கேஷமமாகச்செய்தார். (அன்றியும் ருக்மிணிகல்யாணத்தில்) அரசர்கள், கிருஷ்ணனுடைய வில்ஓலியினாலும் பாஞ்சஜன்யமுழக்கத்தினாலும் அச்சமுறுத்தப்பட்டனர். பரதச்ரேஷ்டனே! மேகநிறமுள்ள தென்நேசத்துப்படைத்தலைவர் அனேகரால்குழப்பட்ட ருக்மிணியைக் கிருஷ்ணன் பயமுறுத்தினார். சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன் மேகம்போன்றதும் ஸூரியனுக்கொப்பான ஒளியுள்ள துமான ரதத்தில் போஜன்புத்திரியான ருக்மிணியை மனைவியாகக்கொண்டுவந்தார். (அப்போது) கோபித்த ஜாருத்யனும் சிசுபாலனும் ஜயிக்கப்பட்டனர். தந்தவக்கிரனும் சததன்வாளனும் அரசனும் இவரால் யுத்தத்தில்கொல்லப்பட்டனர். இந்திரத்யும்னனும் காலயவனனும் கசேருஹனும் ஸௌபர்களின் அரசுகளைய ஸால்வனும் வில்வித்தைபில்தேர்ந்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணனால் கோபித்துக் கொல்லப்பட்டனர். இந்தப் புருஷோத்தமராகிய தாமரைக்கண்ணர் தமதுசக்கராயுதத்தினால் ஆயிரம் மலைகளைவிலக்கி த்யுமத்ஸைனை அடித்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! மஹேந்திரமலைச்சிகரத்தில் இமைநொடிப்பதற்குள் வெகுதூரம் ஸஞ்சரித்து நார்புறமுடிகிறவர்களாகிய (மைந்த துவிதர்கள்) என்னும் இரண்டு வானரர்களைப்பிடித்தார். அவாரகாபுரியில் அக்னிக்கும் ஸூரியனுக்கும் ஸமமானசக்தியுள்ள மஹாபோஜனும் கொல்லப்பட்டான். ராஜாவே! அக்ஷரம் என்னும் பட்டணத்தில் கிருஷ்ணனைப் பரிசாகசஞ்செய்பவாகளாகிய கோபதி தாலகேதுளன்னும் இரண்டு அரசர்களும் கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்டனர் அவ்விருவரும் அவர்களின் தேசத்திலேயே கிருஷ்ணனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டனர். அன்பனே! மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனால் காசிரகர் எரிக்கப்பட்டது. சேர்ந்துவந்த பாண்டியன், புண்ட்ரதேசத்தரசன், மத்யதேசத்தரசன், அங்கதேசத்தரசன், கலிங்கதேசத்தரசன் ஆகிய இவர்களை வரையும் மாதவர்கொன்றார். யாதவச்சேஷ்டரான இந்தக்கிருஷ்ணன் ஒருதேராளியாக நூறுகூத்தரியர்களைக்கொண்டு காந்தாரதேசத்துப் பெண்ணாகிய நம்மனைவியைக் கொண்டுவந்தார். பரதச்ரேஷ்டனே! பிரபுவான மதுஸூதனா அர்ஜுனைக் குந்தியின்முன்னிலையில் விளையாட்டுக்காக ஜயித்தார். பரதச்ரேஷ்டனான ராஜாவே! யுத்தத்திற்காகச்சேர்ந்துவந்த அசுவத்தாமா, கிருபர், கர்ணன், பீமஸேனன், துரியோதனன் இவர்களையும் ஜயித்தார். யுதிஷ்டிரா! சக்கரத்தையும் கதையையும் தரித்தவராகிய இந்தக்கிருஷ்ணன், பப்ருவென்னும் யாதவனுடைய விருப்பத்தைச்செய்யக்கருதி வேணுதாரியென்னும்

அரசன்வரித்த பாரியையைப் பலாத்காரமாகக் கொண்டுவந்தார். குதிரைகள், தேர்கள், யானைகளுள்ளும் செல்வம்நிரம்பின துமானவேணுதாரியின் வசத்திலிருந்த பூமியனைததையும் கிருஷ்ணன் ஐயித்தார். பாரதனை! தவத்தினால் சூரத்தனத்தையும் தேவக்விமையையும் ஐயிக்குந் திறமையையும் பெற்ற பாணஸூரனால் தேவச்சேஷ்டர்களினவரும் சேனைகளுடன் கூட தூரத்தப்பட்டனர். இந்நிராதிதேவர்களும் வஜ்ராயுதத்தினாலும் இடியினாலும் கதைகளினாலும் பாணங்களினாலும் அனைகநதரம் அடித்தும் பாணனுக்கு யுதத்தத்தில் மரணமுண்டாகவில்லை. அப்படிப்பட்ட பாணன் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனால் ஆயிரங்கைகளை யுநதுணிதது வெல்லப்பட்டான்; கொல்லப்படவில்லை. சிறந்தகைகளை யுடைய இரத்தக்கிருஷ்ணன் கமஸனையும் கொன்றார். பாரதனை! தவத்தினால் சூரத்தனத்தையும் வன்மையையும் பிறரை வெல்லுநதிறமையையும் அடைந்த கைடபாஸூரனையும்! கணக்கிட முடியாத அனைக ஆஸூர்களையும் கிருஷ்ணன் கொன்றார். பாதச்சேஷ்டனே! சிறந்தபுகழ்பெற்ற கிருஷ்ணன் ஜம்புவையும் யீராவதனையும் விருபனையும் எதிரிகளையழிப்பவனாகிய சம்பவனையும் கொன்றார். பாதச்சேஷ்டனே! இந்தத் தாமரைக்கண்ணா போகவதியென்னும் நாகநகருக்குச் சென்று வாஸுகியை ஐயித்தது ருக்மிணிதேவியின் மைந்தனான பிரத்யும்னனை விவித்தார். இந்தக்கிருஷ்ணன் இளம்பிராயமாயிருக்கும் போதே பலராமரை துணையாகக் கொண்டு இவ்வகையான அனைக காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார். இந்தப் பிரபுவான கிருஷ்ணன் இவ்வாறு அஸூர்களனை வருக்கும் பயத்தையும் தேவர்களனை வருக்கும் அபயத்தையும் கொடுத்தவரும் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஈசவரமுாயிருப்பவர். சிறந்தகைகளை யுடைய கிருஷ்ணன் இவ்வாறு கவே துஷ்டர்களெல்லாரையும் தண்டித்தது தேவர்களின் அளவற்ற காரியத்தை நிறைவேற்றினதின் திருமபவும் தமதுலோகமாகிய வைகுண்டத்தையடைவார. எல்லா ஈசவரியங்களும் நிரம்பின தும புண்ணியசேஷத்திரமும ஸூராயனைப்போலப் பிரகாசிப்பதுமான துவாரகாநரத்தைத் தம்வசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் பெருங்கீர்த்தியெற்ற கிருஷ்ணன், முடிவில் தமநகரத்தைக் கடலில் முழுகச்செய்யப் போகிறார். அநதத் துவாரகா நகரத்தில் வஸிக்குமா அரசன் கிருஷ்ணனைத்தவிர மற்றொருவன் தேவர்களிலும் அஸூர்களிலும் மனிதர்களிலும் இருந்ததுமில்லை; இருக்கப்போவதுமில்லை. மஹாரதர்களாக விளங்கும் கிருஷ்ணிகள் அநதகர்களனைவரும் இறந்தபின் மிக்கஞளி

1 மூலத்தில் 'அதிலோமாரி' என்றிருக்கிறது.

யுள்ள ஸ்வர்க்கலோகத்தை அடையப்போகின்றனர். தமகட்டளையி னால் யாதவர்களுக்கு இவ்வகையான முடிவைச்செய்தபிறகு ஸாவ வியாபியான நாராயணன் தமமுடைய மேலுலகத்தையுடையது திண் ணம். அறிவிறகுள்ட்டாதவரும் யாருக்குமவசப்படாதவரும் வீருப ப்பபடிருடபபவரும் எல்லாம், தமவசத்திலிருப்பவருமாகிய பகவான், குழந்தை விளையாட்டுப்பொருள்களால் விளையாடுவதுபோல ஸ்ருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களைச் செய்துகொண்டு ஸந்தோஷமாக அவவுலக த்திலிருக்கிறார். பிரபுவான இரதக்கிருஷ்ணன் கர்ப்பத்தில்பிரவே சித்தவருமன்று. ஒருவாழிறறிலும் வஸித்தவருமன்று. தமது திவ்ய சக்தியினால் எல்லாருக்கும் நன்மையைச்செய்கிறார். எவ்வாறு நீர்க்கு மிழி நீரிவிருந்துமுருது நீரிலேயே லயிக்கிறதோ அவ்வாறே ஜங்க மங்களும் ஸ்தாவரங்களுமாகிய பொருள்கள் நாராயணனிடமிருந்து எழுந்து அவரிடத்திலேயே லயப்படுகின்றன. பாரதனே! சிறந்த கைகளைமுடைய கேசவனைக்கண்டறிய யார்க்குமுமுடியாது. உலக மெல்லாம் தாமாயிருப்பவரும் எல்லாவற்றிற்கு மேற்பட்டவருமாகிய அவருக்குமேல ஒன்றுமில்லை” எனறா.

அறுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

அர்க்காஹரணபர்வம். (தோடர்க்கி.)

(ஸஹதேவன் அரசர்களைநாமாகித்து மரியாதைகளைச்செய்ததும், அவர்கள் யுத்தஸன்ஹும் செய்ததும்.)

மஹாபலசாலியானபீஷ்மர் இவ்வாறுசொல்லி ஓய்ந்தார். அந்த ஸபையில் ஸஹதேவன் பயந்தரத்தகக மறுமொழியைச் சொல்லலா னான். “அரசர்களே! கேசியைக்கொன்றவரும் அறிவுக்கெட்டாத பராக்கிரமமுள்ளவருமாகிய கேசவன் என்னால் பூஜிக்கப்பெறுவதை எவர்கள் பொறுக்கவில்லையோ அநகயீரர்களின் தலையிலும் என்னால் இரதக்கால் வைக்கப்பட்டது. நான்சொல்வதற்குச் சரியான மறு மொழிகூறட்டும. அப்படிக்கூறுகிறவனே என்னால் கொல்லப்படத்தக் கவனாவானென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அறிவுள்ள அரசர்கள் யாராவ திருந்தால் அவர்கள், ஆசாரியரும் தந்தையும் சிறப்புற்றவரும் பூஜைக் கும் காணிக்கைகளுக்கும் உரியவருமான கிருஷ்ணனை நான் பூஜித்த தைப்பற்றி ஒப்புக்கொள்ளக்கடவர்கள்” என்றான். அறிவிற்சிறந்த வர்களும் தெளரவப்பட்டவர்களும் பலமுள்ளவர்களும் யோக்கியர் களுமான ராஜாக்களின்ஸபையில் அவ்வாறு ஸஹதேவன் காலீக்

காண்பித்தபோது யாரும் ஒன்றும்பேசவில்லை. அப்போது ஸஹ தேவன்தலையில் பூமாரிடுய்தது. அசரீரவாக்குக்கள, 'சரி, சரி' என்று கூறின.. வரப்போவதையும் கடந்துபோனதையும் பேசுகிற வரும் எல்லாச்சந்தேகங்களையும் தீர்ப்பவரும் எல்லாஉலகங்களுந் தெரிந்தவருமாகிய நாரதர் தமதுகிருஷ்ணஜினத்தை உதறிக்கொண்டு, "தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடைய கண்ணபிரானை எந்தமனிதர்கள் பூஜிபார்களோ அவர்களை உயிரோடிழந்தவர்களென்று அறியவேண்டும்; அவர்களிடம் ஒருகாலும் ஸம்பாஷணைசெய்யலாகாது" என்று எல்லாநடுவிலும் மிகதெளிவாகச சொன்னார். பிராமமணர்களுடையவும் க்ஷத்திரியர்களுடையவும் தராதமறிந்தராஜாவான ஸஹதேவன் பூஜிக்கத்தக்கவர்களைப் பூஜித்தது அநதக்காரியத்தை நிறைவேற்றினான்.

அநதக் கிருஷ்ணனைப்பூஜித்தபிறகு சததுருக்களையழிப்பவனாகிய சிசுபாலன் கோபத்தினால் மிகச்சிவந்தகண்களுடன் அரசர்களைப்பார்த்தது, "நான் இப்போது சேனைத்தலைவனாக இருக்கிறேன். நாம் யாதவர்களும் பாண்டவர்களும் சேராதவந்தாலும் யுத்தஞ்செய்ய ஸன்னதமாயிருப்போம்; நீங்கள் எது ஸரியென்று நினைக்கிறீர்கள்?" என்று சொன்னான். அநதச்சேதிதேசத்தரசன் இவ்வாறு அவ்வரசர்களெல்லாரையும் தூண்டிவிட்டு அவர்களுடன்சேர்ந்து யாகத்தைக்கெடுக்க ஆலோசனைசெய்தான. அநதயாகத்தில் அழைக்கப்பட்டு வந்த ஸுரீதன்முதலானகூட்டத்தாரனைவரும் கோபித்து முகத்தின் நிறம்மாறினவர்களாகக் காணப்பட்டனர். தர்மராஜாவுக்கு (யாகமுடிவில்நடக்கும்) அபிஷேகமும் கண்ணனுகுப்பூஜையும் நடவாம லிருக்குமபடி செய்யவேண்டுமென்று அவர்களனைவரும் அப்போது பேசிக்கொண்டனர். எல்லா ராஜாக்களும் கோபமுண்டு தம்மைத் தாமேசிறந்தவர்களாக நினைத்ததனாலும் பூஜைபெறாத வெறுப்பினாலும் தாங்கள்ஜயிக்கலாமென்ற நிச்சயத்தினாலும் ஆலோசித்துப்பேசிக்கொண்டனர். வேண்டினவர்களால் தடுக்கப்படும்போது அவர்களின்உருவங்கள், புசிக்குமமாமஸத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டுக் காஜிக்கும்சிங்கங்களின் உருவங்கள்போல விளங்கின. தேகபலமே வேகமாகவுடையதும் வரம்புகடந்ததும் குறையாததுமான அரசர்களென்னும் அநதக்கடலைக்கண்டு யுத்தத்திற்குள்ளுறுஞ்செய்வதாக உடனே கிருஷ்ணன் தெரிந்துகொண்டார்.

அரீகாஹரணபர்வம் முற்றிற்று.

அறபத்துமுன்றாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம்.

(நாஜாக்கள்கோபித்ததைக்கண்டு கலங்கின யுதிஷ்டிரைப் பீஷ்மர் தேற்றினது.)

யுதிஷ்டிரா, பிரளயகாலக்காற்றிறை கிளப்பப்பட்ட கடலைப் போலப் பயங்கரமாகக் கோபத்தினுடைய முரத்தனும் ஸமுத்திரத்துக் கொப்பானதுமான அரசாசூட்டமனைததையுமகண்டு, புத்திமான களிற்சிறந்தவரும் முதியவரும் கௌரவர்களின் பாட்டனாகிய பீஷ்மரைநோக்கி, பெருஞ்சக்தியுள்ளவனும் பகைவரைக்கொல்லுகிற வனுமாகிய தேவேந்திரன் பிருஹஸ்பதியைக்கேட்பதுபோலக் கேட்கத் தொடங்கினார். “பிதாமஹரே! இந்த அரசர்களுள் நாம பெருங்கடல் கோபத்தினுற் கலங்கியிருக்கிறது. இந்த தவிஷ்யத்தில் நான் என்ன செய்யவேண்டுமோ அதனை எனக்குச் சொல்லும். பிதாமஹரே! எப்படி நடந்தால் நமதுயாகத்துக்கு இடையூறுவராமலும் பிரஜைகளுக்கும் நன்மைதவறாமலும் இருக்குமோ அவ்வாறு எல்லா ரிடத்திலும் நடக்கவேண்டியதையெல்லாம் எனக்கு இப்போது உரைக்கக்கடவீர்” என்றார். தர்மநதேரிந்த தாமராஜரான யுதிஷ்டிரா இவ்வாறு கேட்டபோது கௌரவர்களின் கூடஸ்தாகிய பீஷ்மரின் பின்வருமாறு சொல்லினார்:—

“கௌரவபுஷ்யே! நீ அஞ்சாதே. நாய் சிங்கத்தைக் கொல்ல வல்லதா? இந்த தவிஷ்யத்தில் நல்லீ தியுள்ளதும் அபாயமில்லாததுமான மார்க்கத்தை முன்னமே¹ அவலம்பித்திருக்கிறேன். அப்பா! சிங்கமதூங்கும்போது நாய்கள எப்படிச் சேர்ந்து வந்து குரைக்குமோ அப்படி யாதவஸிமமம்² தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் இவ்வரசர்களனைவரும் எதிரின்று குரைக்கின்றனர். அன்பே! தூங்கின சிங்கம் விழித்துக்கொள்ளாததனிக்காதவரையில் விம்மத்தினருகில் நாய்கள்கோபித்துக் குரைக்கும். அச்சுதர் விம்மத்துக்கு ஒப்பானவர். உனக்கு இது முன்னமே தெரிந்ததுதானே. ஆனால் நான் கிருஷ்ணனைத்துதிக்கவேண்டுமென் நினைக்கிறாய், அரசர்களிறசிறந்தவனே! அப்பா! கிருஷ்ணன் தூங்குவதனாலேதான் சிற்றறிவாளனும் சேதிதேசத்தரசனுமான சிசுபாலன் இவ்வரசர்களுல்லாரையும்

¹ கிருஷ்ணனை ஆசிரயித்திருக்கிறேன்' என்பது.

² கவனியாமலிருக்கையில்.

சேர்த்து யமலோகத்துக்கனுப்பக்கருதித் தான்ஸிமமமல்லாமலிருக்கையில் இவர்களைஸிமமங்களாககுக்கிறான். பாரதனே! இந்தச்சிசுபாலனிடத்திலிருக்கும் சக்தியைக் கிருஷ்ணன் திருமயஎடுத்துக் கொள்ளக் கருதுகிறாரென்பதுதிண்ணம். புத்திமான்களிற் சிறந்தவனே! கருதியின்புத்திரனே! உனக்குரன்மைபுண்டாகட்டும். இந்தச்சேதிராஜனுக்கும் மற்றஅரசர்களுக்கும் அறிவுதடுமாறிப்போயிற்று. இந்தபபுருஷ சரேஷ்டரானகண்ணன் எவனெவனையெடுத்து விடக்கருதுகிறாரோ அவர்களுக்கெல்லாம் இந்தசசிசுபாலன்புத்தியைப்போலவே புத்தி உடனெகெடும். யுதிஷ்டிரா! மூன்றுலோகங்களிலுமுள்ள 'நால்வகைப் பிராணிகளின் உதபததிக்கும் நாசத்துக்கும கண்ணனையிடம்' என்றா. ஜாமேஜயரே! இவ்வாறு பிஷ்மர்சொன்னதைக்கேட்டபிறகு சேதிநேசத்தரசனானசிசுபாலன் பிஷ்மரைப்பார்த்துக் கொடியசொற்களைச்சொல்லலானான்.

அறுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவுதபர்வம். (தொடக்கி.)

(சிசுபாலன், பீஷ்மரையும் கிருஷ்ணனையும் நீந்தித்தது.)

“ஓ! பிஷ்மா! கிழவனாயிருந்தும தன்குலத்தைக் கெடுப்பவனாகிய நீ பயமுறுத்தும் பலசொற்களிலுல அரசாக்களைப் பயப்படுத்துவதனால் ஏன் வெட்கப்படாமலிருக்கிறாய்? ²மூன்றாவது இயறகையாகிய நபுமஸகததனத்திலிருப்பவனாகிய நீ தாமத்துக்கு விலக்கான விஷயங்களைப்பேசுவது பொருந்தியதுதான். நீயன்றோ கௌரவரனை வர்க்குந் தலைமையானவன். பிஷ்மா! உன்னைத் தலைவனாகப்பெற்ற கௌரவர்கள் ஓடத்திற்சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட ஓடம்போலவும் குருடன்பின்செல்லும் குருடன்போலவும்ஆயினா. பூதனைவதம் முதலான இந்தக்கிருஷ்ணனுடைய செய்கைகளை நீசிறப்பித்துப் பேசினதனால் எமதுமனம் மிகநொந்தது. பிஷ்மா! கர்வமடைந்தவனும் ஒன்றுந தெரியாதவனுமாகிய நீ கிருஷ்ணனைத்ததிக்க ஆரம்பிக்கும்போதே உன்னுடையநாவானது நூறாக வெடியாமலிருப்பது ஏன்? பிஷ்மா! மிக்கசிறுவரும் எவனை இகழ்த்தருமோ அந்தஇடையனை நீ அறிவில்

1 1. ஸ்வேதஜம். 2 அண்டஜம். 3. உதபிஜ்ஜம். 4. ஜராயுஜம்என்பன; அல்லது தேவர், மனிதர், திரியக், ஸ்தாவரம் எனினுமாம்.

2 ஆணம் பெண்ணுமல்லாதது.

முதிர்ந்தவனையிருந்தும் துதிக்கநினைக்கிறாய். பீஷ்மா! பறவை இவன் குழந்தையாயிருக்கும்போதே இவனாற கொல்லப்பட்டிருந்தால் இவ் விஷயத்தில் வியக்கததக்கூது என்ன இருக்கிறது? பீஷ்மா! யுத்தத் தேர்ச்சியில்லாத சூதினார்பும காளைமாடும கொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அறிவற்ற கட்டையாகிய சகடம இவன்காலால் தளரப்பட்டிருந்தாலும் அதில் என்ன ஆச்சரியமான காரியமிருக்கிறது? எருக்கினள வான அம்மரங்கள் இவனால்தள்ளப்பட்டதினும் காளியநாகம் அடிக்கப்பட்டதினும் என்ன ஆச்சரியம் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறது? பீஷ் மா! புற்றளவான கோவர்தநனமலை இவனால் ஏழுநாள தூக்கப்பட்டிருந்தால் அஃது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை. பீஷ்மா! இரதக்கிருஷ்ணன் வினையாட்டாக மலையின்மேலிருந்து மிகுதியான அன்னத்தைப் புஜித்தானென்று நீசொல்லக்கேடட (எனனைத்தவிர) மற்றவர்கள் வியப்புறனர். தர்மநதெரிந்தவனே! மிககபலசாலியான எரதக்கம்ஸனுடைய அன்னத்தை இவன்புஜித்தானே அந்தக் கம்ஸனே இவனாற்கொல்லப்படாநென்பதும் பெரியஆச்சரியம். பீஷ்மா! குருவம்சததில இழிவானவனே! தாமமே தெரியாத உனக்கு நான் இப்போது சொல்லப்போகிறசொல் பெரியோர்கள் சொல்லும்போது உன்னாற்சேடகப்படவில்லையென்று நினைக்கிறேன். பெண்கள்மேலும் பசுக்கள்மேலும் அநதணர்மேலும் எவனுடைய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறானே அவன்மேலும் தன்னை அடைக்கலமாக அடைந்தவன்மேலும் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிக்கலாகாதென்று தர் மிஷ்டரும அறிநருமானநல்லோர், எப்போதும் உபதேசிக்கின்றனர். பீஷ்மா! உலகத்திலுள்ள அநதத்தர்மமெல்லாம் உன்னிடத்திற் பயன்படவில்லையென்று தெரிகிறது. கௌரவர்களில் இழிவானவனே! கிருஷ்ணன் அறிவிற்பெரியவனென்றும் பெருமைபொருந்தியவனென்றும் எல்லாருக்கும் மேறப்பட்டவனென்றும் துதித்து, தெரியாதவனுக்குரைப்பதுபோல எனக்கு உரைக்கிறாய். பீஷ்மா! கோஹத்தி செய்தவனும் ஸ்திரீ ஹத்திசெய்தவனும் உன்சொல்லினாற் புஜிக்கப்பெறுவனா? பீஷ்மா! இவ்வகையானவனெவனும் துதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனா? இவன் அறிநருட்சிறந்தவனென்றும் ஈசுவரனென்றும் நீசொல்வதனால் இரதஜனூர்த்தனன இவையெல்லாம் சரிதானென்று நினைக்கிறான். இவையனைத்தும் பொய்யென்பது திண்ணம். பீஷ்மா! ஜனூர்த்தனன் தன்னைத்தானே தெரிந்தவிகாள்ளத் திறமையுள்ளவனாயின் அவன் எதிர்பாராமலிருக்கும்போது நீ எப்படிமரியாதைசெய்ய நினைக்கிறாய். ஒருவன் ஒருகாதையைப் பலமுறை

உரைப்பினும் அந்தக்காதை அவ்வரைப்பவனைக்காவாது. பிராணிகள், குவிங்கசகுனியென்னும் பறவைபோலத் தம்மியற்கையையே பற்றும். உண்மையில் உன்னுடைய இந்த இயற்கையே இழிவானது. இதில் யீயமில்லை. நீ நதியின்மகனாயிருப்பதனால் உன்மனம் நிலை தப்பி ஓடுகிறதென்று நினைக்கிறேன். கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கத்தக்கவரிற் சிறந்தவகைவும் உன்னை அதற்கு உபதேசிப்பவகைவும் பெற்ற பாண்டவர்களின் இயற்கை உன்னியற்கையிலும் மிக்க இழிவானதென்று நினைக்கப்படுகிறது. தர்மந்தெரியாதவனும் பெரியோர்கள் வழியைவிட்டு விலகினவனுமாகிய நீயா தர்மவீரன்? பீஷ்மா! தன்னிடத்தில் தர்மமிருப்பதாக நினைத்திருக்கும் எந்தஅறிஞரிற்சிறந்தவன் தர்மந்தெரிந்த நீசெய்ததுபோலச் செய்வன்? நீ தர்மத்தை அறிந்திருந்தாலும் உன்மதி தேர்ந்திருந்தாலும் பண்டிதனென்று எண்ணிக்கொண்ட உன்னால் மற்றொருவன்மேல் காதுவைத்தவனும் தர்மந்தெரிந்தவளுமான அம்பையென்னும் கன்னிகை அபஹரிக்கப்பட்டது எப்படி? பீஷ்மா! உனக்குக் கோபம்வேண்டாம். உன்னால் கொண்டுவரப்பட்ட கன்னிகையைப் பெரியோர்களின் வழியைநினைத்த உன்ஸேஹாதானை விசிக்ரவீர்யனென்னும் அரசன் விரும்பவில்லையே. தெரிந்தவனே! தான் என்ற அடிமானமுள்ளவனும் யோக்கியர்கள்நடந்த வழியிலிருப்பவனுமாகிய நீ ஜீவித்திருக்கையில் விசிக்ரவீரியன் மனைவிகளுக்கு மற்றொருவனாலன்றே ஸந்ததிகள்உண்டாயின. பீஷ்மா! உனக்கென்ன தர்மமிருக்கிறது. இரதப் பிரம்மசாரிவிரதம்பொய். நீ அறியாமையாலேயோ ஆண்மையிலலாமையாலேயோ இதை வஹிக்கிறாயென்பது திண்ணம். தர்மந்தெரிந்தவனே! எந்த விஷயத்திலும் உனக்குச்சிறப்பிருப்பதாக நான் அறியவில்லை. நீ பெரியோர்களை அடுக்கவில்லை. அதனால் இவ்வகையான தர்மத்தை உரைத்தாய். தேவர்களைப் பூஜிப்பதும் கொடுப்பதும் வேதமோதுவதும் மிகுதியாகத் தகஷிணைகளைக்கொடுத்து வேள்விபுரிவதுமாகிய தர்மங்களனைத்தும் ஸந்ததியென்னுந் தர்மத்தின் பதினாறிலொரு பாகத்திற்கும் ஈடாகா. பீஷ்மா! பலவகைவிரதங்களும் உபவாசங்களும் இருந்து செய்யும் கருமங்களனைத்தும் ஸந்ததியில்லாதவனுக்குப் பயனற்றவையென்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. பிள்ளையல்லாதவனும் பிராயமுதிர்ந்தவனுமாகிய நீ, பொய்யான தர்மத்தை உபதேசிப்பதனால் ஹம்ஸம்போல உன்சுற்றத்தாராலேயே இனி மரணமடைவாய். பீஷ்மா! முற்காலத்திய விஜ்ஞானிகளாகிய சிலமனிதர்கள் சொல்லுகின்ற ஒருகதையை நீ கேட்பதற்காக நான் தெளிவாகச் சொல்வேன். முந்

காலத்தில் தர்மத்தைச்சொல்வதும் அதற்குமாறாக நடப்பதுமான ஒருகிழறும்ஸம் கடற்கரையிலிருந்தது. அது மற்றபறவைகளுக்கு உபதேசிப்பது வழக்கம். 'புண்ணியஞ்செய்யுங்கள். பூவஞ்செய்யாதீர்கள்' என்பதே அதுசொல்வதாம். பீஷ்மா! அதைப் பக்ஷிகள் கேட்டன. எப்போதும் தர்மத்தையேஉரைப்பதான அன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு எல்லாபறவைகளும் மகிழ்ந்தன. பறவைகளெல்லாம் அவ்வன்னத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு, "பக்ஷிகளுள் ச்ரேஷ்டனே! நீ தர்மங்களையெல்லாம் பறவைகளுக்குத் தொகுத்துச்சொல்; எங்களுக்குச் சிறந்ததர்மமயானது என்பதைச்சொல்" என்றுகேட்டன. அதற்கு அந்தஹும்ஸம், "பறவைக்கூட்டங்களே! பிரஜைகளுக்கு ஹிம்ஸைசெய்யாமையே தர்மம். ஹிம்ஸைசெய்வதே பாவம். புண்ணியபாவங்களை இவ்வாறாகவே சுருக்கமாகஅறியவேண்டும்" என்றது. தர்மத்தில் ஆசையுற்ற அந்தப்பறவைகள் அந்தக் கிழஅன்னத்தின் சொல்லைக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஒன்றுசேர்ந்து, "ஐயா! இவ்வுலகில் எந்தப்பறவை மிக்கமனஉறுதியுடன் எப்போதும் தர்மத்தைச் செய்கிறதோ அந்தததர்மாதமா சேரும் கதியாதென்பதை இப்போது எங்களுக்கு விளக்கிச்சொலவாயாக" என்று கேட்டன. அதைக்கேட்டு அந்தஹும்ஸம், "பறவைகாள்! நீங்கள் சிறுவர்கள்; அறத்தின் துட்பத்தைஅறியீர். எவன் இவ்வுலகில் நல்லெண்ணத்தோடு எப்போதும் தர்மத்தையேசெய்கிறானோ அவன் தன்வாழ்நாள் முடிவில் தேகத்தைவிட்டு ஸ்வர்க்கம்சேருவான். பக்ஷிகளே! நானும் அவ்வாறே முடிவுக்காலத்தில் இவ்வுடம்பைவிட்டு ஸ்வர்க்கலோகத்திற்குசெல்வேன். இதுதான் தர்மத்தின்முடிவு" என்று இவ்வாறாகத் தர்மத்தைப்பறறிய பேச்சையே பக்ஷிகளுக்கு வற்புறுத்திப் பேசியற்று. பீஷ்மா! அந்தப்பறவைகள் எக்காலமும் தர்மத்தைப் பற்றியே அதனிடம்கேட்டன. பீஷ்மா! அதன்பிறகு கடல்நீரில் ஸஞ்சரிக்கும் மற்றபறவைகள் புண்ணியமபெறுவதற்காக அவ்வன்னத்திற்கு உணவுகளைக் கொணர்ந்தனவென்று நாமகேட்டிருக்கிறோம். பீஷ்மா! அந்தப் பறவைகளெல்லாம் தங்கள்முட்டைகளை அவ்வன்னத்தின்ருகில் வைத்துவிட்டுக் கடல்நீரில் உலாவிக்கொண்டு மகிழ்ந்திருந்தன. ஸ்வகாரியத்தில் ஊக்கமுற்ற அந்தப்பாவினான அன்னம் ஜாக்ரதையிலலாமலிருந்த அந்தப்பறவைகள் எல்லாவற்றின்முட்டைகளையும் தின்றது. பிறகு ஒருகநல் அந்தமுட்டைகள் குறைந்துவருவதை மிக்கபுத்திக்கூர்மைபுள்ள ஒருபறவை கண்டு ஐயமுற்றது. அந்தஹும்ஸம்செய்யும் பாவத்தைக்கண்டு மிகத்துயரமுற்ற

அந்தப்பட்டி அப்பறவைகளெல்லாவற்றிற்கும் நடந்ததைத் தெரிவித்தது. கௌரவச் சேஷ்டனே! அதன்பிறகு அந்தப்பக்கிகளும் கண்ணாரக்கண்டு அதனருகே சென்று பொய்யொழுக்கமுள்ள அவ்வன்னைக்கை அப்போதே கொன்றன. பீஷ்மா! அந்தப்பக்கிகள் அவ்வன்னத்தைக் கொன்றதுபோலவே அவ்வன்னத்தின் ஒழுக்கத்தை வறுக்கின்ற உன்னையும் இவ்வரசர்கள் சிறிகொல்வர். பீஷ்மா! பாரதனே! புராணகதைதெரிந்த ஜனங்கள் மேற்சொன்ன ஹம்ஸவீருத்தாந்தத்தைப்பற்றிய ஒருகாதையையும் பாடுகின்றனர். அதையும் உனக்குச் சரியாக உரைப்பேன். அதன்பொருள் 'ஓ! பறவையே! மனமெகட்டி ருக்குமபோது மனததூய்மையில்லாத பேச்சைப் பிற்றுகிறது. முட்டைகளைப் பக்கிப்பதாகிய இந்த உன்செய்கை உன் சொல்லுக்கு மாறியிருக்கிறது' என்பது.

அறுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

சி சு பா ௮) வ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(கிருஷ்ணனை நித்தித்த சிசுபாலனோடு யுத்தஞ்செய்யத் தோடர்களைப் பீமன் பீஷ்மர் தடுத்தது.)

இந்தக்கிருஷ்ணன்¹ தாஸனென்று நினைத்தது இவ்வொடுபுத்தஞ்செய்யவிரும்பாத மஹாபலசாவியான ஜராஸந்தராஜனை நான் வெகுமானிக்கிறேன். ஜராஸந்தனைவதஞ்செய்தபோது கிருஷ்ணன் செய்த காரியத்தையும் பீமார்ஜுனாகள் செய்த காரியத்தையும் எவன்சரியென்று மதிக்கிறான்? வாயில்லல்லா வழியால்துழைந்து கபடமாகத் தன்னைப்பிராம்மணனென்று சொல்லிக்கொண்ட கிருஷ்ணனுக்கு ஜராஸந்தராஜாவின் பராக்ரமத்தெரியும். தான பிராம்மணர்களுக்குவேண்டினவகைகளைத் திருந்த மஹாதமாவான ஜராஸந்தன் இந்தத்துராத்மாவுக்கு முதலிற்கொடுக்குமபடி² பாதபதையைனுப்பினான். பீஷ்மா! கிருஷ்ணன், பீமன், ஆர்ஜுனன் இவர்கள் ஜராஸந்தனால் 'சாப்பிடுங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டனா. கிருஷ்ணன் அதற்குமாறாகச் செய்தான். மூர்க்கனே! நீ நினைக்கிறபடி இவன்³ உலகத்தைப்படைப்பவனாயிருந்தால் தன்னைவன் உண்மையில் பிராம்மணனென்று அறியவில்லை? இந்தப்பாண்டவர்கள் உன்னால் பெரியோர்களின் வழியை விட்டு இழுக்கப்பட்டும் அதைச்சரியென்று நினைக்கிறார்களே; இது

¹ கம்ஸனுக்கடிமை.

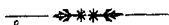
² கால்கமுவுவதற்கு நீர்.

³ பிராம்மதேவர் பிராம்மணரானதால், இவன்பிராம்மணனாயிருக்கவேண்டுமே; அப்படியானால் இவன்வேஷம் போடுவானேன் என்பதுகருத்து.

வும் எனக்கு ஓர் ஆச்சரியநதான். பாரதனே! மேலும், பெண்தன்மையுள்ளவனும் வயதுமுதிர்ந்தவனுமாகிய உன்னை எல்லாவிஷயங்களுக்கும் உபதேசிப்பவனாகப்பெற்றவர்களுக்கு இஃது ஆச்சரியமன்று” என்று சிசுபாலன் சொன்னான். மிகக்கோபமாகவும் கடுஞ்சொல்லாகவும் சிசுபாலன் சொன்னதைக்கேட்டு, பலவான்களிற் சிறந்தவனும் பராக்ரமசாலியுமான பீமஸேனன்கோபிததான். இயற்கையில் நீண்டும் அகன்றும் தாமரைமலர்போலசசிவரதாமிருக்கும் பீமனுடையகண்கள் கோபத்தினால் இன்னும்திகமாக்சிவரதன. பீமஸேனன் நெற்றியில் மூன்றுபகுப்புக்களாக எழுமபியிருந்த புருவநெறிப்பை, திரிகூடமலையில் மூன்றுபிரிவுகளாகஓடும் கங்கையைப்போல அரசர்களனைவரும் கண்டனா. கோபத்தினற பற்களைக்கடிக்கும் பீமஸேனன்முகம் பிரளயகாலத்தில எல்லாபிராணிகளையும்விழுங்கத்தொடங்கும் யமன்முகம்போலக் காணப்பட்டது. கோபம்தாங்காமல் வேகமாகக்கிளம்பின பீமஸேச சிறந்தகைகளையுடையபீஷ்மரே குமார்க்கடவுளைப் பரமசிவன் அடக்குவதுபோல அடக்கினார். ஜனமேஜயரே! பெரியவரானபீஷ்மர் பலவகைச்சொற்களாலதடுத்திபின்னர் அநதப்பீமனுடையகோபம் அடங்கிற்று. கார்காலம்கடந்த பிறகு கொந்தளிக்கின்றகருங்கடல கரையைக் கடவாமலிருப்பது போலப பகைவரையடக்குகிறவனாகிய பீமன் பீஷ்மர்சொல்லீராம விருந்தான். ஜனமேஜயராஜாவே! தன்பராக்ரமத்தில் உறுதியுள்ள வீரானசிசுபாலன், பீமன்கோபிததபோது கலங்கவில்லை. பீமஸேனன் பலமுறை வேகமாகக்கிளம்பியும் அந்தவீரானசிசுபாலன், கோபிதத சிங்கம் (அறப) மிருகத்தை எப்படிமதியாதோ அப்படியே அவனைமதிக்கவில்லை. பராக்ரமசாலியானசேதிராஜன் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள பீமன்கோபித்ததைக்கண்டு நகைத்துக்கொண்டே, “ஓ! பீஷ்மா! இவனைவிட்டுவிடு; விளக்கில்லிமுந்த விட்டிழ்ப்பூச்சியைப்போல என்பராக்ரமத்தினால் இவனஎரிந்துபோவதை அரசாகளனைவரும் பார்க்கட்டும்” என்றுசொன்னான். அநதச்சேதிராஜன் சொன்னபேச்சைக்கேட்டபிறகு புத்திமான்களிற் சிறந்தவரும் கௌரவர்களில்சரேஷ்டருமாகிய பீஷ்மர் பீமஸேனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறுசொல்லலானார். “பீமஸேனா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! யுத்தத்தில் தோல்வியடையாதஉன்னை இவன் யுத்தத்திறகழைக்கிறானே; இஃது இவன்ஸ்வபுத்தியன்று; இது கிருஷ்ணனுடைய எண்ணம்.

அறுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

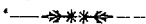
(பீஷ்மர் பீமனுக்கீச் சிசுபாலன்வரலாற்றைக் கூறியது.)

இவன் சேதிராஜன்வீட்டில் மூன்றுகண்களும் நான்கு கைகளும் பிறந்தான். கழுதைகருவூக்கொப்பான குரலினால் இரான்து ஊனையிட்டான். அதனால் இவன் தாய்தந்தையரும் சுற்றத்தாரும் பயந்தனர். இவனுடைய விகாரரூபத்தைக்கண்டு தாய்தந்தையர்கள் இவனைவிட்டுவிட நிச்சயித்தனர். அப்போது மனைவியோடும் மந்திரிகளோடும் புரோஹிதர்களோடும் கூடச் சிந்தையினால் மனங்கலங்கியிருந்த அவ்வரசனைப்பார்த்து ஓர் அசரீரவாணியானது “ஓ! ராஜாவே! இந்த உன்புத்திரன் பெருமைபொருந்தியவனும பலத்தில மிகுந்தவனுமாகப் பிறந்திருக்கிறான். ஆதலால், இவனைக்கண்டு பயப்படவேண்டாம். கலங்காமல் குழந்தையைக்காப்பாற்று. இவனுக்கு உன்னால் மரணமில்லை. மாணகாலம் இப்போது வரவுமில்லை. இராஜாவே! இவனை ஆபுத்ததினால் கொல்லப்போகிறவன் எவனோ அவனும் பிறந்திருக்கிறான்” என்று சொல்லிற்று. இவ்வாறு சொன்னவார்த்தையை அரசன்முதலானவர்கள் கேட்டவுடன், அதைச்சொன்னபூதம் அந்தர்த்தானமாயிற்று. புத்திரனிடமுள்ள ஸ்ரேஹத்தினால் துயரப்பட்ட தாயானவள், “என்னுடைய இரதப்புத்திரனைப்பற்றிய இந்தச்சொல்லைச் சொன்னவனாரோ அவனைக் கைகூப்பி வந்தனஞ் செய்கிறேன். அந்த மஹிமையுள்ளபுருஷன் தேவனாயிருந்தாலும் மற்ற யாராயிருந்தாலும் எனக்கு மறுபடியும் அந்தச்சொல்லை விரிவாகச் சொல்லக்கடவன். இந்தப்பிள்ளைக்கு யமனாகப்போகிறவன் எவனென்பதைக் கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று சொன்னான். மறைந்திருந்த அந்தப்பூதமானது திருமபவும், “எவன்மடியி லெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டபோது இரதக் குழந்தையினுடைய இயற்கைக்கடிகமான கைகளிரண்டும் ஐந்துதலை நாகங்கள் போலத் தரையில் விழுமோ, நெற்றியிலிருக்கும் மூன்றாவதுகண் எவனைக்கண்டவுடன் மறைந்து போகுமோ, அவன் இவனுக்கு நமனாவான்” என்று சொல்லிற்று. அந்தக்குழந்தை மூன்றுகண்களும் நான்குகைகளையிருந்ததையும் அசரீரவாக்கு அவ்வாறு சொன்னதையும் கேள்விபட்டு, பூமியிலுள்ள அரசர்களைவரும் பார்க்கக்கருதி வந்தனர். அவ்வரசன் வந்த அரசர்களைத் தகுதிப்படி பூஜித்து ஒவ்வொரு ராஜாவின்கடியிலும்

பிள்ளையைவிட்டான். இவ்வாறு அனேகமாயிரம் ராஜாக்களின்மடிகளில் தனித்தனியே வரிசையாக அநதக்குழந்தை ஏறிற்று; அசரீரவாக்குசு சொன்னபயனை அடையவில்லை. மஹாபலசாலிகளும் யாதவர்களும்மான ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகாநகரத்தில் இவ்விஷயத்தைக் கேள்விபபட்டு யாதவகுலத்துப் பெண்ணாகிய தம்தநதையின் ஸ்ரீஹாதாரியைக் காண்பதற்குச சேநிரகரத்துக்கு வநதனர். பலராமரும் கிருஷ்ணனும் முறையே அவ்வரசனுக்கும் அவ்வரசிக்கும வழக்கப்படி வநதனஞ்செய்து ஸ்ரீமதத்தையும் ஆரோககியத்தையும் விசாரித்தது உடகாரநதனர். அப்போது அவ்வரசி அவ்விருவரையும் மிக்கஅன்புடன் பூஜித்தது உடனே தன்பிள்ளையைத் தானே கிருஷ்ணன்மடியில் வைத்தாள். அநதக்குழந்தையைக் கிருஷ்ணன்மடியில்விட்ட மாத்திரத்தில் அநதிககைகளிரண்டும் விழநதன. அநதநெற்றிக்கண் ணும் மறைநதது. அநதககண்டு அவ்வரசி துயரமும் அசசமுமுற்றவளாகி, “கிருஷ்ண! சிறநத்கைகளை யுடையவனே! பயத்தினுல்பீடிக்கப்பட்ட எனககு ஒருலுரமதநுவாயாக. துயரபபட்டவார்களுக்கு ஆறுதலும் பயநதவர்களுக்கு அபயமுமளிப்பவன், நீயன்றோ?” என்றுசொல்லிக் கிருஷ்ணனிடம வரங்கேடடாள். யாதவராகிய கிருஷ்ணன் அவளால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டபிறகு, “அரசியே! தர்மந்தெரிந்தவளே! நீ பயபபடாதே; என்னால் உனக்குப் பயமிராது. எந்தநதையின் ஸ்ரீஹாதாரியே! உனக்கு என்னவரமநான் கொடுக்கவேண்டும்; அல்லது நான் என்னசெய்யவேண்டும்; ஸாத்தியமாயிருந்தாலும் அஸாத்தியமாயிருந்தாலும் நீசொல்வதைசெய்யவேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட அரசியானவள் கிருஷ்ணனைப்பார்த்தது, “மஹாபலசாலியே! யாதவசரேஷ்டனே! பிரபுவே! சிசுபாலன்செய்யும் பிழைகளை எனக்காகப் பொறுப்பாயாக; இதுதான் எனக்குவரமென்றறி” என்று கேட்டுக் கொண்டாள். அதற்குக் கிருஷ்ணன், “அத்தையே! இந்த உன்புத்திரன் கொல்லத்தக்க குற்றஞ்செய்யினும் இவனுடைய நூறுபிழைகளை நரன்பொறுக்கக் கடமைபபட்டிருக்கிறேன். நீ துக்கத்தில் மனத்தை வைக்காதே” என்றுசொன்னார். வீரனான பீமஸேனா! யாதவர்களுக்கு ஸுகத்தைத்தரும் கிருஷ்ணன்தான் தனக்குயமென்று அறிநதிருக்கும் இந்தப்பாவியான சிசுபாலன் அவர் கொடுத்தவரத்தினுல் கர்வமடைநது மதிக்கெட்டு உன்னை இவ்வாறு யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான்.

அறுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(நம்மையிகழ்ந்த சிசுபாலனையும் அவனோடுசேர்ந்த அரசர்களையும்
பீஷ்மர் அவமதித்துப் பேசியது.)

பீமனோ! இந்தச்சிசுபாலன் புததத்தில் தோலையிடையாத
உன்னை புததத்திற்கையுடையது இவனுடைய சொந்தப் புததியினு
லன்று. லோகநாதாகிய கிருஷ்ணனுடைய எண்ணந்தான் இது.
குலக்கேடனும் கெட்டகாலத்தினுல மதிக்கெடவனுமாகிய இந்தச்
சிசுபாலன்போல என்னைத் தூஷிக்கத்தக்க! அரசன் இப்புவியில் எவ
னிருக்கிறான்? சிறந்தகைகையுடைய இந்தச்சிசுபாலன், இந்தக்கிரு
ஷ்ணனுடைய சக்தியின் ஒருபாகமென்பது திண்ணம். கிருஷ்ண
னானவர் இவனிடத்திலுள்ள அநதபபாகத்தை மறுபடியும் எடுத்துக்
கொள்ள எண்ணங்கொண்டிருக்கிறார். கௌரவச்சேஷ்டனே! அந
னால்தான் இந்தமதிக்கெட சேதிராஜன் நம்மெல்லாரையும் மதியா
மல் புலிபோல மிகவும் காஜிக்கிறான்” என்று பீஷ்மர்சொன்னார்.
அப்போது அநதச்சேதிராஜன் அநதபபீஷ்மா சொல்லைப் பொறாமல்
மிக்ககோபத்துடன் மறுபடியும் அநதபபீஷ்மருக்கு மறுமொழிசொ
ல்லலானான்.

“பீஷ்மா! நீ கிருஷ்ணனுக்குச்சொல்லுகிற மஹிமையெல்லாம்
கிருஷ்ணனுக்கு எதிரிகளான எமக்கேயிருக்ககட்டும். நீ ராஜாக்க
ளுக்குத் துதிபாடமபடிக்கும் வந்திஷயப்போல எப்போதும் ஓயாமல்
இவனை ஸ்துதிசெய்கிறாய். பீஷ்மா! அயலரைத்துதிப்பதில் உன்மன
த்திற்கு விருப்பமிருக்குமாயின் நீ இந்தஜனூத்தனைவிட்டு ராஜாக்க
களைத் துதிக்கலாம். ராஜசரேஷ்டனும் பாஹ்லீகதேசாதிபதியுமான
இந்தத்தரத்தைத் துதி. இவன்பிறக்கும்போதே இந்தப்பூமியைப்பிளந
தவன். பீஷ்மா! வங்கதேசத்துக்கும் அங்கதேசத்துக்கும் அநி
பதியும் பலத்தில் இந்திரனுக்கொப்பானவனும் சிறந்தவில்லைப்ப
வனுமாகிய இந்தக்கர்ணனைத்துதிக்கலாம். சிறந்தகைகையுடைய
வனே! இவனுக்கு இந்தத்திவ்யகுண்டலங்களும் இளஞ்சூரியனைப்
போல ஒளியுள்ளகவசமும் உடன்பிறந்தவையாகக் கடவுளாலேயே
படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திரனுக்கொப்பானவனும் ஜயிக்
கவேமுடியாதவனுமாகிய ஜராஸநத்தை இவன் கைச்சண்டையில்
வென்று அவன் தேகத்தையும்கிழித்தவன். பீஷ்மா! மஹாரதர்க
ளும் பிராம்மணச்சேஷ்டர்களும் துதிக்கத்தக்கவர்களான துரோ

ணரும் அசுவத்தாமாவுமானதகப்பன்பிள்ளைகளிருவரையும் நீ இடைவிடாமல் துதிப்பாயாக. அதுநன்று. பீஷ்மா! இவ்விருவர்களில் ஒருவர்கோபித்தால் சராசரங்கள் அடங்கின. இப்புவனியில் ஒன்றும் மிச்சமில்லாமல் செய்துவிடுவாரென்பது, என்கருத்து. பீஷ்மா! யுத்தத்தில் துரோணருக்கும் அசுவத்தாமாவுக்கும் ஸமமாகிறதததக்க இவர்களுக்கிடான அரசனைக் கடலசூழ்ந்தஉல்கததில் நான் பார்க்கவில்லை. நீ இவர்களைத் துதிககநினைக்கிறதில்லை. அரசர்க்கரசனும் சிறந்த கைகையுடையவனுமாகிய துரியோதனனையும் அஸ்திரங்களில்தேர்ந்தவனும் உறுதியான பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய ஜயதரதனென்னும் ராஜாவையும் மிப்புருஷர்களைன்னும் தேவர்களுக்குஆசாரியனும் உலகத்திலபெயர்பெற்ற பராக்ரமமுள்ளவனுமாகிய துருமனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பெரியவரும் பரதகுலத்தவருக்கு ஆசாரியருமாகிய சாரத்வதர்என்றுசொல்லப்பட்ட கிருபாசாரியரைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? வில்லாளிகளிறசிறந்தவனும் புருஷசேஷ்டனுமாகிய ருகமிஸைவிட்டுக் கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பீஷ்மகராஜனையும் சிறந்தசகநியுள்ள தந்தவகராஜனையும் பகதத்தனையும் யூபகேதுவையும் மகததேசாதிபதியான ஜயதேஸனையும் விராடதுருபதர்க ளிருவரையும் சகுனியையும் பிருஹத்பலனையும் அவநதிதேசத்தரசர்களான விரதானு விரதர்களையும் பாண்டியராஜாவும் சிறந்தவனுமானசுவேதனையும் மிக்கபெருமபாக்யமுள்ளசங்கனையும் கர்வமுள்ளவிருஷ்ணனையும் பராக்ரமசாலியான ஏகலவ்யனையும் மஹாரதனைகலிங்கதேசத்தரசனையும்விட்டு, கேசவனை மஹாவீரனென்று ஏன்சிலாகிக்கிறாய்? பீஷ்மா! எப்போதும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்வதற்கே உனக்கெண்ணமிருந்தால சல்லியன்முதலான அரசர்களையும் நீஎன்றுதிக்கலாகாது? ராஜாவே! தாமங்களைசொல்லும் பெரியோர்கள் முற்காலங்களில கதைகள்சொல்லும்போது நீகேட்டதில்லையென்பது திண்ணம். அதற்கு நான்வுன்னசெய்யலாம்? பீஷ்மா! தன்னையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பிறரையிகழ்வதும் புகழ்வதும் பெரியோர்களின் ஒழுக்கமில்லையென்று நீகேட்டிலை. பீஷ்மா! மேலும் புகழ்த்தகாத இறந்தக்கேசவனை நீ அறியாமையால் அன்புகூர்ந்து துதிப்பதை யாரும்ஒப்பவில்லை. கம்ஸனுடையஆளாகக் கன்றுமேய்த்த தூரத்தாமவினிடத்தில் வீண் அபிமானத்தினால் உலகமெல்லாவற்றையும் நீஎப்படிச்சுமத்தலாம்? பாரதனை! மேலும் உன்னுடையஇந்தப்புத்தி தன்னிலைக்குவராது. நீ குலிங்கசகுனியைப்போலென்று

நானே முன்னம்சொல்லியிருக்கிறேன். பீஷ்மா! குவிங்கசகுனி யென்பது இமயமலையின் பின்புறத்திலிருக்கிறது. அதனிடத்தில் எப்போதும் செய்கைக்குமாறான சொற்களே கேட்கப்படுகின்றன. அது தான் அதிகஸாஹஸம்செய்துகொண்டிருப்பதை 'நினையாமல் 'ஸாஹஸஞ்செய்யாதே' என்று எப்போதும் கூறுகிறது. பீஷ்மா! அற்பப்பிராணியான அந்தப்பறவை இரைதின்னும் சிங்கத்தின்வாயிலிருந்து பற்சநதிலகப்பட்டு வெளியில்தெரியும் மாம்ஸத்துண்டை இழுக்கிறது. பீஷ்மா! சிங்கம் ஒப்பியிருப்பதனால் அதுஜீனிக்கிற தென்பது நிச்சயம். பாபிஷ்டனே! அதுபீஷ்மாதான் நீயும்எப்போதும் சொற்களைச்சொல்லுகிறாய். பீஷ்மா! அரசர்களிடப்படுவதனால் நீ உயிரோடிருக்கிறாயென்பது திண்ணம். உலகத்தினால் வெறுக்கத்தக்க செய்கைகளையுடையவன் உன்னைப்போல வேறொருவனுமில்லை" என்றான்.

ஜனமேஜயராஜாவே! சேதிராஜனுடைய அநதக்கடுஞ்சொல்லைக்கேட்டு அந்தப்பீஷ்மர் அவன்கேட்டிருக்க, "இவ்வரசர்கள் இஷ்டப்படுவதனால்லவோ நான்ஜீவிக்கிறேனாம்! நான் இவ்வரசர்களைத் துரும்புக்குங்கூடச் சரியாக நினைக்கவில்லை" என்றுசொன்னார். இவ்வாறு பீஷ்மர்சொன்னவுடன் அங்கிருந்த அரசர்கள் கூவினார்கள். அவர்களிற்சிலர் ஸநதோஷித்தனர். சிலர் பீஷ்மரையிகழ்ந்தனர். சிறந்த வில்லாளிகளாகிய சிலர் பீஷ்மருடைய அநதச்சொல்லைக்கேட்டு, "பாபியும் கர்னியும் வயதுசென்றவனுமான இந்தப்பீஷ்மனை நாம்பொறுக்கத்தகாது. அரசர்களே! இந்தக் கெட்டபுத்தியுள்ள பீஷ்மன் யாகப்பசுபோலக் கொல்லப்படுவதுநலம்; எல்லோரும் கோபித்து ஒன்றுசேர்ந்து கட்டைத்தணலினால் இவனை எரித்தாலும் எரிக்கலாம்" என்றுகூறினர். இவ்வாறு அரசர்கள்சொன்னதைக் கேட்டபிறகு கௌரவர்களின்பிதாமகரும் அறிவில்சிறந்தவருமான பீஷ்மர் அரசர்களைநோக்கி, "சொல்லுக்குமறுமொழி சொல்வதில் ஒருமுடிவையும் நான்பார்க்கவில்லை. அரசர்களே! நான்சொல்லப்போவதை முற்றிலும்கேளுங்கள். என்னை யாகப்பசுவைப்போலக் கொல்லுவதையாவது கட்டைத்தீயினால்எரிப்பதையாவது செய்யுங்கள். இந்தக்கால்முழுமையும் உங்கள் தலையில்வைத்தேன். இதோ கோவிந்தன் எங்களால்பூஜிக்கப்பெற்றுப் பின்வாங்காமல் நிற்கிறார். உங்களில் யாருக்கு இறக்க மனம்துடிக்கிறதோ அவன் இப்போதே சக்கரத்தையும் கதையையும்எந்தின கண்ணை யுத்தத்திற்கழைக்கலாம். அவன் வீழ்த்தப்பட்டு யதுவம்சத்தவரான பகவானுடைய தேசத்திலேயே டிரவேசிக்கட்டும்" என்றார்.

அறுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

சி சு ப ா ல வ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(சிசுபாலன் கிருஷ்ணனை யுத்தத்திற்கழைத்தபோது அவன்
 துற்றங்களைக் கிருஷ்ணன் எடுத்துரைக்கக் கேட்டு
 அரசர்களையுத்தத்தின்ஹுவல்கியது.)

பெருமபராக்கரமமுள்ளசேதிராஜன் பீஷ்மர் சொல்லைக்கேட்ட
 தும், வாஸுதேவருடன்போர்புரியக்கருதி வாஸுதேவரைநோக்கி,
 “ஓ! ஜனூர்த்தனா! உன்னையழைக்கிறேன். என்னுடன் சண்டை
 செய்; பாண்டவர்களெல்லாரையும் உன்னையும் இப்போதேகொல்லப்
 போகிறேன். கிருஷ்ணா! பாண்டவர்கள் எவ்விதத்திலும் உன்னு
 டன்சேர்த்தே என்னல்கொல்லததருத்வர்கள். அவர்கள் அரசர்
 களைவிட்டு அரசனல்லாத உன்னைப் பூஜித்தனரன்றோ? அரசனல்லாத
 வனும் தாஸனும் கெட்டபுத்தியுள்ளவனும் பூஜைக்குத்தகாதவனும்
 மாகிய உன்னைத் தருத்வனைப்போலச சிறுபிள்ளைத்தனமாகப் பூஜி
 த்தபாண்டவர்கள் வதருசெய்யததக்கவர்களென்பதே என்கருத்து”
 என்றுசொன்னான். ராஜச்சேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! ‘பராக்கர
 சாலியான அந்தச்சிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிப் புலிபோல்துரைந்து
 எல்லாப்பிராணிகளும்பார்த்திருக்கையில் மிகக்கோபமுற்று எல்லா
 அரசர்களோடுங்கூட யுத்தஸந்நாஹஞ் செய்துகொண்டு தர்மராஜ
 ருடைய யாகத்தைக்கெடுக்கும் எண்ணத்துடன் விரைவாகச்சென்
 றான். அதன்பிறகு, கேசியைக்கொன்றவரும் பகைவரையழிப்பவரு
 மாகிய கேசவர் சக்கரத்தையும் கதையையும் கையிலேநதிக்கொண்டு
 தாருகனென்னும்ஸாநியினால் கொடிகட்டி அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
 ரதங்களுள் உத்தமுமான தமதுரத்தினருகிற்சென்று பீஷ்மரால் கை
 கொடுக்கப்பெற்று அதன்மேலேறினார். கெட்டஸ்வபாவமுள்ள அந்
 தச்சிசுபாலனால் கோபம்மூட்டப்பட்ட அரசர்களனைவரையும் கிரு
 ஷ்ணபகவான் ஒற்றைத்தேராளியாக யுத்தத்திலுலாதித்தார். அப்
 போது கருடக்கொடிகட்டினாதத்திலிருப்பவரும், உதயகாலஸூர்ய
 னைப்போலத் தம்ஒளியினால் பிறருக்குத் தாபத்தையுண்டுபண்ணிக்
 கொண்டு வில்லிலநானேறிடுகிறவரும், உயர்ந்த புஷ்பரத்திலிருக்
 கும் இரண்டாவதுமன்மதனைப்போன்றவரும், தாதுமைலர்போன்ற
 கண்களையுடையவருமான கண்ணிராணை அரசர்களனைவரும்கண்ட
 னர். அவ்வாறு தம்பராக்கரமத்தினால் கொளுத்துகிறவர்போல ஸஞ்

சரிக்ருமகண்ணனைக்கண்பு அரசாகள பரவசாகளாங்கக் கிருஷ்ணனுக் குத் தக்கமரியாதையைச்செய்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! சிறந்த கைகளைபுடையவரும் அஸூரர்சரோஷ்டர்களையழிப்பவரும் பகைவர்களானவீரர்களைக்கொல்லுகிறவருமாகிய அநதயாதவவீரர் அவ்வரசர்களைநோக்கி இன்சொல்லாகச்சொல்லலானார். “அரசர்களே! நீங்களெல்லோரும் என்கட்டளையினால் அச்சமறறுச் சேனைகளுடன்செல்லுங்கள். தான்கெட்டஇநதபபாவி உங்களையும் கெடுக்கலாகாது. இவன் எங்களுக்கு முறநிலும்பகைவன்; யாதவர்களை ஹிம்ஸைசெய்பவன்; யாதவகுலத்துப்பெண்ணின்மகனாயிருநதும் யாதவர்களிடத்திலேயே மிக்கபகைகொண்டாடுகிறான். அரசர்களே! கொடியசெய்கைக்காரனாகிய இவன் எனக்குஅததைமகனாயிருநதும் நாம் பிராக்ஜயோதிஷ நகரத்திற்குச்சென்றதையறிநது துவாரகையைக்கொளுத்தினான். முன்னே போஜராஜனாகிய உக்ரேஸனன் ரைவதகமலையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் யாதவர்களனைவரையும் அடித்துமசிறைபிடித்தும தன்ஊருக்குத் திருமபிசெசென்றான். எந்தநதை அசுவமேதயாகத்துக்காகக காவலாளிகளின்காப்புடன்விடுத்த குநிரையை யாகத்திற கிடையுறுசெய்வதற்காக இருதக்கொடுநினைவுள்ள இவன் 'கொண்டுபோனான். குறறமறற பபருவென்னுமயாதவனுடைய மனைவி தந்தேசத்திலிருநது லெளவீரதேசத்துக்குப்போனபோது அவன்இஷ்டப்படாமலிருநதும் தனது காமமயக்கத்தினால் அவனை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். இவன் தனதுமாதலனுக்குத்தீங்கிழைப்பவனாக மாயையினால்மறைநது விசாலனுடைய புதல்வியாகிய பத்ரையென்பவளை அவன் துயரப்படும்படி குசுரர்களையும் அநதகர்களையும்கொன்று அவர்களின் மனைவிகளையழவைத்துக்களுசதேசத்தரசனுக்காகக் கொண்டுபோனான். கெட்ட எண்ணமுள்ளஇவன் எந்தநஷையினால்வரிககபபட்டவரும் பதிவரதையும் விசாலராஜன்ஓபண்ணுமான பதரையைப பரபரப்புடன் உள்ளேயிரவேசிததுஎடுத்தான். 'இவன் என்னைஜயிக்கக்கருதிக்க் கருசராஜாவுடன் ஸ்நேஹஞ்செய்துகொண்டு ஜராஸநதனையடுத்து எனைக்குஇன்றாதவற்றைச்செய்தான். அரசர்களே! அவற்றையெல்லாம் நான் எண்ணமுடியாது. இவ்வாறு 'இவன் யாதவர்களுக்கு எல்லையில்லாததீங்குகள்செய்தவன். இவன் மிக்கபடமாகவே நம்முடைய விஷயத்தில் அனைககார்யங்களைச்செய்தான். 'இவனைக்கொல்லுவதற்குரியகுற்றங்கள் நூற்றைநாமபொறுப்போம்' என்று இவன் தாயாருக்கு நான் செய்த கொடியசபதங்களினால் நான்கட்டுப்பட்டிருந்

தேன். அவ்வாறாகவே இவ்நையழிப்பதற்குரிய குற்றங்கள் நூறும் என்னுல்பொறுக்கப்பட்டன. இவனைக்கொல்லுகிறகாலமாகிய இந்த ஸமயத்தில், நான் எவ்வகையிலும் பொறுக்கக்கூடாத பிழைகள் இரண்டுள்ளன. 'யாகததுக்கிடையூறுசெய்பவனைக் கொல்வேன்; பாண்டவர்களுக்கு விரோதியைக்கொல்வேன்' என்ற இரண்டுவிவகைநிச்சயம எனக்கு இருக்கிறது. அதை நான் எப்படி மாற்றுவேன்? எந்தநதையின்ஸஹோதரிக்காக மிகப்பெருநதுயரத்தை நான் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நநகாலத்தினால் இநதக்குற்றம் இப்போது எல்லாராஜாக்களின் முன்னிலையிலும் நடநதிருகுகிறது. இப்போது என்விஷயத்தில் இவன் அளவுக்குமீறிசெய்த அக்ரமத்தை நீங்களே பார்க்கிறீர்களல்லவா? நீங்கள் பாராமலிருக்குமபோது செய்தவற்றையும் நீங்களே ஊழித்துத்தெரிந்துகொள்ளலாம். எல்லாராஜாக்களும்நிரமபினஸதஸில இவன் காவததோடுசெய்த இநதவதத்திற்குரிய அக்ரமத்தைமட்டுமே நானபொறுக்கமுடியாது. இறப்பதற்கு ஆசையுள்ள இநதமுடன் ருகமிணியின்மேல ஆசைகொண்டிருநதான். சூதரன் வேதமோதலைப்பெறாததுபோல இவன் அநதஇஷ்டத்தை அடையாமற்போனான்" என்றார்.

அங்கே சேர்நதிருநத அவவரசாகளனைவரும் இவ்வாறு சிசுபாலனைப்பற்றிய தூஷணையைக் கண்ணன் சொல்லக்கேடடனர். வாஸுதேவருடைய சொல்லைக்கேடடவுடன் சேதிராஜனையிகழ்நதனர். ரதத்தின்நடுவில் சேதிராஜன் கோபத்தோடு வில்லெடுத்த அம்புகளைத் தொடுப்பதைக்கேட்டுப் பாரததும் அரசர்களனைவரும் மிக்க பயமுற்றது, சேதிராஜனைச் சேனைத்தலையில் விட்டுவிட்டு விரைந்து ஓடினர். சிறநதபராக்கிரமமுள்ள சிசுபாலன் அநதக்கிருஷ்ணன் சொல்லைக்கேட்டு இரைசசலுள்ள அட்டஹாஸஞ்செய்து கிருஷ்ணனைப்பார்த்து, "கிருஷ்ண! ருகமிணியை நான்முதலில்வரித்ததாக ராஜஸபையில் விசேஷமாகச்சொலலியும் நீவெடகப்படாமலிருப்பதேன்? மதுஸூதன! உன்னைவிட வேறுஎநதப்புருஷன் தன்மனைவியை வேறொருவன் முன்னால்வரித்ததாக அறிந்து அதைசசான்றோரிடம் வினம்புவன். கிருஷ்ண! உனக்கு என்விஷயத்தில் விசுவாஸமும் பொறுக்கநிருப்பமுமிருநதால் பொறு. இல்லாவிட்டால் பொறாதே. நீ கோபமுற்றாலும் அனுக்ரஹமுற்றாலும் உன்னால் எனக்கு என்ன ஆகும்?" என்றான். ஜனமேஜயரே! அநதச் சிசுபாலன் அவ்வரசர்களனைவரும் கிருஷ்ணனுடைய மஹிமையினாலேயே வலிமையற்றுக் குதிகைகளோடும் காலாட்களோடும் தேர்களோடும் யானை

களோடும் ஒடிப்போனதைக்கண்டு கோபத்தினால் சிவந்தகண்களுடன் விட்டிற்பூச்சி தீயையெதிர்த்துப்போவதுபோல ஒற்றைரத்ததினாலேயே கிருஷ்ணனை எதிர்த்துச் சென்றான்.

அறுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

சி சு ப் ப ல வ த ப ர் வ ம். (நோடர்ச்சி.)

(சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் யுத்தம்பூரம்பித்தபோது உண்டானதுர்நிமித்தங்களையும் அவற்றின் லக்ஷணங்களை யும்பற்றி யுதிஷ்டிரருக்கு நாரதர் உரைத்தது.)

அப்போது புத்திமான்களிற சிறந்தவராகிய யுதிஷ்டிரர், சிசுபாலன் யுத்தத்திற்காக ஸன்றாஹமசெய்துகொண்டிருந்ததைக்கண்டு, நாரதரிடம், “ஓ! மஹரிஷியே! ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் எவ்விடத்திலும் உங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. இப்போது அரசர்களின் நாசக்குறிப்பாகப் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் பலவகைகளான எந்த உத்பாதங்களும் அபசகுனங்களும் உண்டாகின்றனவோ அவற்றையெல்லாமபற்றி உம்மிடத்தில கேட்கவிரும்புகிறேன்” என்று கேட்டார். இவ்வாறுகேட்ட சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருக்குச் சிறந்தஅறிவுள்ளவரும் பெருமபுகழ்பெற்றவருமான நாரதமுனிவர் எல்லாவற்றையும் தெளிவாகச் சொல்லலானார்.

“குருச்சீரேஷ்டனே! ஜ்யோதிஷசாஸ்திரம் கறமுணர்ந்தவன் கிரஹங்களின் பராக்ரமத்தையும் செல்லுமவழியையும் சேருதலையும் உச்சத்தையும் 2ஆரோஹணத்தையும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துச் செல்வதையும் கிரணங்கள்சேருவதையும் முயற்சியோடிருப்பதையும் நிலைகுலைதலையும் காணக்கூடிய கிரஹங்கள் காணப்படா திருத்தலையும் காணக்கூடாதவைகாணப்படுதலையும் நீசமடைதலையும் ஏற்றக்குறைவுகளையும் நிறத்தையும் இடத்தையும் பலாபலங்களையும் முழுதும் பரிசுதிக்கவேண்டும். இவ்வுலகத்தில தெய்விகமாக உண்டாக்கப்பட்ட உத்பாதங்கள் பூமியைச்சார்ந்தவை முதலிலும், ஆகாயத்தைச்சார்ந்தவை பிறகும் உண்டாகின்றன. ஸூர்யன் மேற்றிசையிலிருக்கும் போது எல்லாப்பொருள்களின் நிழலும் கிழக்கேதிரும்பாமலிருந்தால் தோல்விக்கு அஃது ஓர் அடையாளம். எப்போது கிராமங்களிலுள்ள 3தலைமையான மரங்களின்நிழல் வெயிலில்லாமலிருக்கும்

1 எரிகொள்ளி விழுதல் முதலிய அபசகுனங்கள்.

2 மேற்செல்லுதல்; அல்லது அபிவிருத்தி.

3 மூலத்தில் ‘சைத்யகா’ என்றிருக்கிறது.

போது) பிரதிபிம்பம்போலத் தெளிவாகக்காணப்படுகிறதோ அப் போது பெரிய அச்சத்தையறியவேண்டும். கிராமங்களின் தலைமையானமரங்கள் இலைகள்உலர்ந்தும் இலைகளும்தளிர்களும் (அகாலத்தில்) உதிர்ந்தும் துளிராகள்கெட்டும் போமாயின் அப்போது நாசத்தைச் சொல்லவேண்டும். கிராமவீடுகூடங்கள், செழித்தஇலைகளும் தளிர்களுமுள்ளவையாகவும் விருந்தியடைகிறவையாகவும் காணப்படுமாயின் அப்போது சேஷமத்திறகு ஸந்தேஹமில்லை. பூவின்மேல்பூவும் காயின்மேல்காயும் சேர்ந்தஉண்டாகுமாயின் அப்போது ராஜாவாயினும் ராஜாவைப்போன்றவனாயினும் மரணமடைவான். கார்காலம் சரதகாலம் பனிக்காலம் வஸந்தகாலம் ஆகியஎல்லாக்காலங்களிலும் அவவக்காலத்திற்குரியவையல்லாத மலர்களும் கனிகளும் உண்டாகுமாயின் தேசத்தில கலக்கத்தைஉரைக்கவேண்டும். அகாலத்தில் நதிகளபெருகுவதும் மஹாபயத்திற்குககுறிப்பாம். சிலாக்யமான மரமானது பூஜிக்கப்பெற்றதாயினும் பெறாததாயினும் காற்றினால்முறிக்கவாவது பெயர்க்கவாவது சரய்க்கவாவது படுமாயின் அகனிபயத்தையாவது வாயுபயத்தையாவது அறியவேண்டும். சிறந்தமனிதனாவது அழிந்ததுபோவான். திசைகளெல்லாம் எரியுமாயின் ராஜாக்களுக்கு மாறுதல்கள்உண்டாகும். வெட்டித் தள்ளப்பட்டமரம் சரதமசெய்யுமாயின் அதனுடன்கூட அநதராஜ்யமே விழுந்ததுபோகும். ஆதலால், மரத்தைவீழ்த்தலாகாது. மரத்தை ஒருவன்வெட்டுவிப்பானாயின் அநதமரம் அவன்மேல் அதற்காகக் கோபிக்கும். வெட்டினவனுடையபயத்தவனும் அம்மரத்திற்குடையவனும் உடனேயழிவார். "தேவதாவிக்கிரஹங்கள் விழுவதும் மண்டபங்களிடிவதும் மலைகள்அசைவதும் தோலவிக்ருதிகள். இவ்வில வானவில்லைக்கண்டாலும் அதனாலபெருமபயமுண்டு. பரதச்சேஷ்டனே! ஆனால், அதைக்கண்டவனுக்குமட்டும் பயமுண்டாகுமேயன்றி மற்றவனுக்கு இராது. இரவில் வானவில்லைக்கண்டவன் உடனே அநதத்தேசத்தை 'விடக்கடவன்.' என்கே தேவதாவிக்கிரஹங்கள் ஆடவும் கூவவும் நகைக்கவும் கண்டிறக்கவும் கண்முடவும்செய்கின்றனவோ அநதத்தேசத்தில் கலகத்தைச் சொல்லவேண்டும்.' கற்களினின்றும் நீர்க்கசிவுகளும் மறறளவ்வகையான மாறுதல்களும் உண்டாகுமாயின் அவை பயத்திற்குஅடையாளங்கள்; பெரியமனிதர்களாயினும் பரிஜனங்களோடுகூடிய அரசனாயினும் இறந்துபோவார்கள்; நகரத்தில் வியாதிவாவது உண்டாகும்; ராஜ்யத்திலும் தேசத்திலும் கலக்கங்களாவதுஉண்டாகும். தேவதைகளின் ஆலயங்களி

லும் ராஜாக்களின் அண்மனைகளிலும் பூஷணசாலைகளிலும் ஆயுத சாலைகளிலும் தேன்கட்டப்படுமாயின் அப்போது அநதத்தேசமே மேலானபலவானால் அழிக்கப்படும். அநதத்தேசத்தில் திடீரென்று பயமுண்டாகுமென்றே சொல்லவேண்டும். மரத்திலிருந்தும் யானையின் தந்தத்துணியிலிருந்தும் காளையாடடின் கொம்பிலிருந்தும் சிவரதரதம் பெருகுமாயின், மரத்தில் இருவதனால் தேசமேபோவதும் யானைத்தந்தத்திற் பெருகுவதனால் புரகமாறுவதும் மாட்டுக்கொம்பிற் பெருகுவதனால் பசுக்களுக்கு மிராமணாகளுக்கும் நாசமுமுண்டாகுமென்று சொல்லலாம் ராஜாவே' ராஜானிக்குடை தரையில் விழுமாயின் அவ்வரசனும் அவன்ராஜ்யமும் உடனேயழிந்துவிடும். தேவாலயங்களிலும் ராஜகிருகங்களிலும் யானைகட்டுகிற இடங்களிலும் வேறுபாடு காணப்படுமாயின் அநதத்தேசத்திற்கும ராஜாவுக்கும் ஊருக்கும் பீடையுண்டாகும். கொடிய 'அனுவிருஷ்டிபயத்தையும் பெருமபஞ்சததையும் சொல்லவேண்டும். தேவதாவிக்கரஹங்களின் கைகளொடிவதனால் கிருஹஸ்தகளுக்குப் பயமுண்டாகும். (அவற்றின்) ஆயுதம்ஒடிநதால் ஸேனாபதி இறப்பென்றறியவேண்டும். புதிதாகவநத தேவதாவிக்கரஹம் ஆறுமாதத்திற்குள் இடத்தில் நிலைபெறுத்தப்படாமற் போமாயின் அநநகரத்தை ராஜாவிட்டுவிடுவான். பூமிவெடித்தாலும் சபதமசெய்தாலும் இடிநதுவிழுகாலும் அநதத்தேசத்தது அரசன் இறப்பான். தேசமும்கெடும். ஏணிபதம், ஸர்ப்பம், மிண்டுபம், தீபயகம் என்னும் பாம்புஜாதிகளைத் தவளை விழுங்குமாயின் அங்கே ராஜநாசம்உண்டாகும். அன்னமானது ஒன்றும்சேர்க்கப்படாமலும் சமைக்கப்படாமலும் அதிகப்படுமாயின் அநதத்தேசத்தார் நோயுற்று இறந்துபோவார். அநத அன்னத்தை அவர்கள் புகியார். யுதிஷ்டிரா' (தடாகமமுதலிய) ஜலாசயங்களில் நீர்பொங்கினாலும், மரமமுதலிய ஸ்தாவரங்களில் தண்ணீர்உண்டானாலும் அங்கிருந்துவெளிப்பட்டாலும், பெண்கள் காலில்லாமலாவது மூன்றுகால்கள் இரண்டுதலைகள் நான்குக்கைகளோடுகூடவாவது இருக்கும்சுழநதையைப்பெற்றாலும் அநதத்தேசத்திற்குத் தோல்வியைச் சொல்லவேண்டும். வெள்ளாடுகளும் செம்மறியாடுகளும் பெண்களும் பசுக்களும் மற்றுமுள்ளபலஜாதிகளும் இயற்கைக்கு மாறான ஸந்ததிகளைப் பிரஸவித்தால் அநதத்தேசத்தில் தோல்வி நிச்சயம். நதியானது கலங்கின்ஜல்மாக எதிர்நோக்கிசென்றாலும் திசைகள் ஒளியில்லாமற்போனாலும் அவை தோல்விக்குறிகளாம். பாரதனே!

இவையும் பூமியையும் ஆகாசத்தையும்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள சகுனங்களும் கிருஷ்ணாலேயே உண்டாகின்றன. பாரதனே! சந்திரஸூரியர்கள், க்ரஹங்கள், ரக்ஷத்திரங்கள், காற்று, நீர், நிலம் இவையனைத்தும கிருஷ்ணனிடமிருந்து உண்டானவை. எந்தத்தேசத்துக்குக்குறைவையாவது விருத்தியையாவது கிருஷ்ணன் செய்யவிரும்புகிறாரோ அந்தத்தேசத்தில் அததற்குத்தக்க சகுனங்களை இவரே உண்டு பண்ணுகிறார். அப்பா! அந்தக்கிருஷ்ணன் இப்போது தமமாலுண்டான நிமித்தங்களாலேயே சேனிராஜனான சிசுபாலனுக்கு நாசம் வந்திருப்பதைத்தெரிவிக்கிறார். ஸந்தேஹமில்லை. ராஜாவே! இதோ பூமி அசைகிறது. கெட்டகாற்றுவிசுகிறது. பருவமில்லாத காலத்தில் ராஹு சந்திரனைப்பிடிக்கிறான். இடிகளோடு எரிகொள்ளிகள் விழுகின்றன. இருள் மிகுதியாக உண்டாகிறது. சிசுபாலனையழிப்பதற்காக இருதக்கிருஷ்ணன் விருத்தியடைகிறார்” என்றார். தேவரிஷியாகிய நாரதர் இவ்வாறு சொல்லி ஓய்ந்தார். புருஷஸிமம்ங்களான சிசுபாலனுக்கும் கிருஷ்ணனுக்கும் அந்தயுத்தம் நோந்தபோது அவ்வரசர்கள் பயங்கரமான அனைகம தூரிமித்தங்களைக் கண்டனர். பாரதரே! ராஜாவே! அப்போது அவ்விடத்தில் எல்லாத்திசைகளிலும் நரிகள் காணப்பட்டு அம்மங்களகரமான அவற்றின், ஊளைகளும் கேட்கப்பட்டன. மரங்களும் காடுகளும் மலைகளும் அடங்கின பூமியனைத்தும், சபதித்தது. அமாவாஸ்யையல்லாத தினத்தில் மதயானைத்தில் ஸூரியனை ராஹு விழுங்கினான். வீரரே! எல்லாரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சிசுபாலன்கொடியின்மேல் கூர்மையான மூக்குள்ளகமுகு ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கி உட்கார்ந்தது. அந்தயுத்தம் நோந்தபோது காடுகளிலும் நாடுகளிலுமுள்ள மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் அங்கே வேகமாக உத்தஸாஹததோடு சேர்ந்து பயங்கரமாகக்கூவின. கிருஷ்ணன் கோபித்தபோது பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் இவ்வகையான கொடிய தூரிமித்தங்கள் காணப்பட்டன.

எழுப்தாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தொடர்க்கீ.)

(சிசுபாலவதம்.)

பிறகு சேதிதேசாதிபதியான சிசுபாலன், பெரியவில்லைநானேறிட்டு ஹ்ருஷீகேசான மதுஸூதனரை எதிர்த்துச்செல்லும்போது அவரைப்பார்த்து, “ஓ! மாதவா! எனக்கு நீ ஒரு சத்ருவே

யிருக்கிறாய். ஆகையால், இப்போது உன்னைக் கொன்றுவிட்டுப் பிறகு கடல்குழந்தபுவனியை ஆள்வேன். வாஸுதேவா! நான் உன்னோடு வெகுகாலமாகவிரும்பின் இருதேர்ச்சண்டை எனது பாக் கியத்தினால் இப்போது எனக்குநேர்திருக்கிறது. ஆ! ஆ!! இப் போது உன்னையும் பீஷ்மனையும் பாண்டவர்களையும் சேர்த்துக் கொல் லப்போகிறேன்” என்றுசொன்னான். அநதச்சிசுபாலன் இவ்வாறு சொல்லி, சாணையிடிக்கப்பட்டுக் கூர்மையானமுனையுள்ள உக்ரமான பாணங்களினால் யுத்தத்தில் கிருஷ்ணனையடித்தான். சேதிராஜ னுடைய வில்லினினறும் வெளிப்பட்ட கழுகுஇறகுகள்கட்டப்பட்ட அந்த அம்புகள் அரவங்கள் மலையிற்றிரவேசிபபதுபோலக் கிருஷ்ண னிடத்தில் பிரவேசித்தன. அந்தச்சிசுபாலன் பாணங்களையெடுப்ப தற்கும் விடுபதற்கும் இடையிலுள்ளகாலம் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக் கும் காற்றின்நடைபோல யாவர்க்கும் புலப்படாமலிருந்தது. அம்பு களின் கோவைகளென்னும் நீர்த்தாரைகளைவாஷிக்கும் சேதிராஜ னென்னும் மஹாமேகமாலானது மலையின்மேல் மேகம்வாஷிப்பது போ லக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தது. வீரர்களாகிய சத்ருக்களையழிப் பவரும் சிறந்தகைகளையுடையவருமாகிய கிருஷ்ணன் உடனேதம் சார்ங்கமென்னும் வில்லில் அம்புதொடுத்ததுக்கொண்டு ஸுரீதனை நோக்கி, “ஓ! சேதிராஜாவே! எனதுஉக்ரமான இரதப்பெரியபாணம் சிறந்தவஜ்ராயுதம் மலையைப்பிளப்பதுபோல உன்னைவிரைவாகப் பிளக் கத்தக்கது” என்று சொன்னார். கோவிந்தர் இவ்வாறு சொல்லும் போது சேதிராஜன் மறுபடியும் அனேகமகூர்மையான அம்புகளைக் கிருஷ்ணனைக் குறிப்புவைத்து எய்தான். பராக்ரமசாலியான கிருஷ் ணன் அவன்பாணங்களாலடிக்கப்பட்டு, தமதுசார்ங்கத்தை வளைத் துக் கூர்மையான பாணங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக் காகவும் விடுத்தார். அநதச்சேதிராஜன் அநதப்பாணங்களையும் அம்புகளைப்பொழிந்தது துணிததுவிட்டு உடனே வேறு ஆறுபாணங் ளினால் கிருஷ்ணனையும் அடித்தான். உலகத்திற்குத் தநதையான கிருஷ்ணன் உடனே அஸ்திரத்தைவிட்டார். சிறந்தகைகளையுடைய சிசுபாலன் அநத அஸ்திரத்தை அஸ்திரத்தினாலேயே தடுத்தான். அதன்பிறகு பலமும பராக்ரமமுமுள்ள சிசுபாலன் கோபித்துத் தாழ் நத கணுக்களோடுகூடிய லக்ஷம்பாணங்களை வஸுதேவபுத்திரரான கிருஷ்ணனைச் சுற்றிலும்இறைத்துக் கர்ஜித்தான். பகைவர்களான வீரர்களைக்கொல்லுகிறவனான சிசுபாலன் கிருஷ்ணனைநோக்கி, மிக்க கோபத்துடன், “இப்போது என்பாணங்கள் யுத்தத்தில் உன் தேகத்

தைப் பிளக்கப்போகின்றன. உன்னையும் உனதுபுத்தர்களையும் அமைச்சர்களையும் பராக்கமசாலிகளான பாண்டவர்களையும் கொன்று சிறந்த புத்தியுள்ள ஜராஸந்தன், கம்ஸன், கேசி, 'நரகன் இவர்களுடைய கடனையும் அப்படியே, தீர்த்துக்கொள்ளப் போகிறேன்' என்று சொன்னான். இவ்வாறுசொல்லிக் கோபத்தினால் சிவந்தகண்களையுடைய சிசுபாலன், நாற்புறங்களிலும் பாணங்களைவர்ஷித்துக் கிருஷ்ணனை மறைத்தான். பிறகு கிருஷ்ணன் அஸ்திரத்தினாலேயே அனேகபாணங்களையும் அறுத்துப் பாணவர்ஷங்களினால் சிசுபாலனையும் மறைக்கத்தொடங்கினார். மஹாரதர்களான அவ்விரண்டுவீரர்களும் மறைத்துபோனதைக்கண்டு அவ்விருவரையும் எல்லாப்பிராணிகளும், " நல்லது, நல்லது; இப்படிப்பட்டயுத்தம் இதற்குமுன் நாகுகள் கண்டதில்லை" என்று புகழ்ந்தன. பிறகு சிசுபாலன் மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை உடனே அடித்தான். கிருஷ்ணனும் அந்தயுத்தத்தில் மூன்றுபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். பலசாலியான கிருஷ்ணன் மறுபடியும் எழுபதுபாணங்களினால் சிசுபாலனை அடித்தார். கிருஷ்ணனால் அதிகமாக அடிக்கப்பட்ட சிசுபாலன் கோபம்மேற்கொண்டு கூாமையான பாணங்களினால் கிருஷ்ணனை மாள்பிலடித்தான். அவன் மறுபடியும் ஸமயமபார்த்து மூன்று பாணங்களினால் கிருஷ்ணனையடித்துக் காஜித்தான். பிறகு மிகக் கொடியுத்தத்தை அவ்விருவரும் வேகமாகச்செய்தனர். அப்போது யுத்தத்தில் அவ்விருவரும் நகங்களால் புலிகள்போலவும் தந்தங்களினால் மஹாகஜங்கள் போலவும் கோரப்பற்களினால் சிங்கங்கள்போலவும் கால்களினால் கோழிகள்போலவும் கூாமையான பாணங்களினால் ஒருவரையொருவர் பிளந்தனர்; அப்போது கோபித்து மிகச் சிறந்தசாமாரியைப் பொழிந்தனர். அவ்விரண்டு புருஷச்ரேஷ்டர்களும் பாணங்களாலேயே பாணங்களைத் தூணித்து மலிதர்களுக்கு முடியாத பயங்கரமான அஸ்திரயுத்தத்தைச் செய்தனர். பராக்கமசாலியான சிசுபாலன் ஆக்னேயாஸ்தரத்தைவிடுத்தான். கிருஷ்ணன் உடனே அதைவாருணஸ்தரத்தினால் அழித்தார். சிசுபாலன் உடனே சூபேராஸ்தரத்தைப் பிரயோகித்தான். ஜகத்பிரபுவான கண்ணன் அதைக் சூபேராஸ்தரத்தினாலேயே விரைவாக அழித்தார். பிறகு காலத்தினால் மதிப்பின சிசுபாலன் கோபித்து யமாஸ்தரத்தைப்பிரயோகித்தான். கிருஷ்ணன் யமாஸ்தரத்தினாலேயே யமாஸ்தரத்தை யடித்தார். கிருஷ்ணபகவான் கந்தாவாஸ்தரத்தினால் கந்தாவாஸ்தரத்தையும், மானவாஸ்தரத்தினால் மானவாஸ்தரத்தையும், வாயவ்யா

தஸ்ரத்தினால் வாயவ்யாஸ்தரத்தையும், ரௌத்ராஸ்தரத்தினால்ரௌத்ராஸ்தரத்தையும், யீந்திராஸ்தரத்தினால் யீந்திராஸ்தரத்தையும், வைஷ்ணவாஸ்தரத்தினால் வைஷ்ணவாஸ்தரத்தையும் அடித்தார். மஹாபலசாலியான அவர்கள் இவ்வாறு அஸ்தரங்களைப்பிரியோகித்து யுத்தஞ்செய்தனர். பலசாலியான சிசுபாலன் பிறகு யுத்தத்தில் மாயையையுண்டாக்கி, கதாயுதங்கள், முஸலங்கள், சக்தியாயுதங்கள், தோமரங்கள், அம்புகள், கோடாலிகள், முசண்டிகள் இவற்றைக் கிருஷ்ணன்மேற் பொழிந்தான். கேசியைக்கொன்றவராகிய கிருஷ்ணபகவான் அவற்றையெல்லாம் வீணாகாத அஸ்தரத்தினால் அழித்தார். யுத்தத்தில் சேதிராஜன் மிகக்கொடியகல்மழைபொழிந்தான். பிரபுவானவர் கோபித்து அதை வஜ்ராஸ்தரத்தினால் பொடிசெய்தார். அதன்பிறகு சேதிராஜன் பயங்கரமான ஜலவாஷத்தைப் பொழிந்தான். கிருஷ்ணபகவான் வாயவ்யாஸ்தரத்தினால் அதை நூறுகூறாக்கி விலக்கிவிட்டார். மஹாரதானகிருஷ்ணன் சிசுபாலனுடைய மாயைகொல்லாவற்றையும் அடித்துச் சற்றுநேரம் அவனுடன் ஸமயுத்தம்செய்தார். தமகோஷன்மகனான அநுதச்சேதிராஜன் பாணயுத்தஞ்செய்துகொண்டே கிருஷ்ணனைப்பயமுறுத்தி, “இப்போது என்பாணங்கள் கிருஷ்ணனைக் கிருஷ்ணனாயிரல்லாமற்செய்யட்டும்” என்று துணிவாகச்சொன்னான். துஷ்டயுத்தியுள்ளவனும சிறந்த வீரனுமானசிசுபாலன் இவ்வாறுசொல்லிக் கிருஷ்ணன்மேல் உக்ரமான சரமாரிபொழிந்தான். ஒரு நொடிநேரத்தில் பாணங்களினாலறுக்கப்பட்ட அங்கங்களையுடைய கண்ணிரான் மதயானையானது மதஜலத்தைப்பெருக்குவதுபோல ரக்தத்தைப்பெருக்கினார். மஹாத்மாவானகிருஷ்ணனுடையஸாரதியும் ரதமும மலைகள்போன்ற குதிரைகளும் பாணங்களால் மறைக்கப்பட்டுக் காணப்படாமற் போயின. கிருஷ்ணன் அநதநிலையிலிருந்ததைக்கண்டு பிராணிகள் கதறின. அப்போது தாருகனைன் ஸுப்ஸாரதி யாதவசரேஷ்டரானகிருஷ்ணனை நோக்கி, “மாதவரே! இப்படிப்பட்டசண்டையை இதற்குமுன்னான் கண்டதில்லை. உமது பிரபாவத்தினால் நிற்கலாமென்றுநிற்கிறேன். ஜனார்த்தனரே! இல்லாவிட்டால் என்உயிர்நில்லாது. கோவிந்தரே! ஆதலால், நன்றாக ஆராய்ந்து உடனே இவனைவதஞ்செய்யக்கடவீர்” என்றான். இவ்வாறு ஸாரதியினுற்சொல்லப்பட்டகேசவர், (அவனைநோக்கி), “இவன் முன்னே தேவர்களுக்குச்சத்துருவும் வரம்பெற்றதனால் கர்வமடைந்தவனும அதிகபலசாலியுமான ஹீரண்யகசிபுவென்னும் அஸுரனாக இருந்தான். பிறகு அதிகப்பராக்ரமசாஸி

யான ராவணனென் னும ராக்ஷஸாகுபபிறந்தான். அநதபபலத்தின் வன்மையினுலேதான் வன்பலத்தை மதிக்கவில்லை. இந்தத்தூராத் மாவுக்கு, ஒவ்வொருகாலத்திலும் நானே யமனாயிருப்பவன். ஸாரதியே! ஆதலால், அச்சப்படவேண்டாம். நானிருக்குமபோது இவனென்றுமில்லை” என்றுசொன்னான். கருடக்கொடியையுடையவரான் கிருஷ்ணபகவான் இவ்வாறுசொல்லிக் கர்ஜித்துப் பாஞ்சஜன்யமென் னுமஹாசங்கத்தையுதி மயங்கச்செய்து தமது தீவயமானசகராயுதத்தை எடுத்தார். சக்ராபுத்ததினால் யுத்தத்தில் ஸுரீதனுடைய சிரதையைறுத்தார். சிறந்தகைகளையுடையசிசுபாலன் வஜ்ராபுத்ததினாலடிக்கப்பட்டமலைபோல வீழ்ந்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! உடனே ஆகாயத்திலிருந்து ஸூர்யன் உதயமாவதுபோலச் சேதி ராஜனுடையதேகத்திலிருந்து கிளம்பின சிறந்தஒளியை அரசர்கள் கண்டனர். ராஜாவே! அநதச்சிறந்தஒளியானது அப்போது உலகங்களால்நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவரும் தாமரைக்கண்ணருமாகிய கிருஷ்ணனை வந்தனஞ்செய்து அவருக்குட்பிரவேசித்தது. அநதஒளி சிறந்தகைகளையுடைய புருஷோத்தமரிடம் பிரவேசித்ததைக்கண்டு அரசர்களனைவரும் ஆச்சரியமென்றுநினைத்தனர். கிருஷ்ணனால் சிசுபாலன் கொல்லப்பட்டபோது மேகமில்லாமலே ஆகாயம் மழைபெய்தது. ஜவலித்துக்கொண்டு இடி விழ்ந்தது. பூமி நடுங்கிற்று. சொல்லுக்கெட்டாததான அநதக்காலத்தில் கிருஷ்ணனைக்கண்ட அரசர்களில் சிலர் ஒன்றுமேபேசவில்லை மற்றுமசிலர் கோபித்துக்கைகளாறகைகளைப்பிசைந்தனர். வேறுசிலர் கோபமேறகொண்டு பற்களால் உதடுகளைக்கடித்தனர். சிலஅரசர்கள் ரஹஸ்யமாகக் கிருஷ்ணனைப் புகழ்ந்தனர். சிலர் மிகக்கோபித்தவராகவும் சிலர் மதயஸ்தராகவுமிருந்தனர் மஹரிஷிகள் மகிழ்ந்தது துதித்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனிடமசென்றனர். மஹாத்மாக்களானபிரீமம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளான ராஜாக்களுமாகிய அனைவரும் கிருஷ்ணனுடையபராக்ரமத்தைக்கண்டுஸநதோஷமாகச் சிலாகித்தனர். தேவகநதர்வக்கூட்டங்களும் பூமியிற பெயர்பெற்றஅரசர்களும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்தனர். இவ்வுலகத்தில் கூடிநியர்களாகப்பிறந்த அஸுரக்கூட்டத்தாராகிய அல்பாயுஸுக்களான தூராத்மாக்கள்மட்டும் கிருஷ்ணனைநிந்தித்தனர். பிரம்மதேவரைசேர்ந்தவர்களும் மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனிடத்தில் மகிப்பீதர்களான பிரம்மரிஷிகளும் ஸித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் நாகர்களும் சாரணர்களும் மங்களமானதேவகானங்களால் கிருஷ்ணனை துதித்தனர்; பலவகை

யாகப் பாடி ஆடினர்; மஹாத்மாவான கிருஷ்ணனிடம் அன்புகூர்ந்து அவரிடம்வந்தனர். மஹரிஷிகளும் பிராம்மணர்களும் மஹாபலசாலிகளானபாண்டவர்களும் மகிழ்ந்து மிக்க அன்புடன் துதித்துக்கொண்டு கண்ணனிடம்சென்றனர். தர்மராஜா தம் ஸ்வேஹாதரர்களைப்பார்த்து, “ தம்கோஷன்மைந்தனும குரணுமானசிசுபாலனுக்குச் சிறப்பாகத் தேக ஸமஸ்காரமசெய்யுங்கள்; காலதாமதமவேண்டாம் ” என்று கட்டளையிட்டார். தர்மபுதர்சொன்னதைக்கேட்டவுடன் அவர்ஸ்வேஹாதர்களும பரபரப்புடன் அவாகட ளையை அப்போதேநிறைவேற்றினர். தர்மராஜர் கிருஷ்ணனுடையகட்டளையினால் அரசர்களனைவரோடும்சேர்ந்து சிசுபாலன்புதரனுக்குச் சேதிராஜ்யாபிஷேகஞ்செய்தார்.

எழுபத்தோராவது அத்தியாயம்.

சுகபாலவதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகம் நடந்தவரலாறு.)

பிறகு, சிறந்தபுத்திசாலியான தர்மராஜருடைய யாகமானது இடையூறுகளும் பூஜையைப்பற்றின கலகங்களும்அடங்கி மஹரிஷிகளுடைய கூட்டங்கள் நிரம்பினதாக நடந்தது. சிறந்தகைகளை யுடைய கிருஷ்ணபகவான் சார்ங்கத்தையும் சக்கரத்தையும் கதையை யும் ஏந்திக்கொண்டு அவ்வேள்வியை முடியும்வரையிறகாததார். அந்தயஜ்ஞம நடக்குமபோது சிறந்தவாக்குள்ள தர்க்கப்பிரஸங்கிகள் பிறர்பகஷங்களை ஜயிக்கக்கருதினவாகளாய் அனேகயுக்திவாதங்களைப பேசினர். ஜனமேஜயரே! உபேந்திரரான கிருஷ்ணனுக்காகவே ஸஹதேவனால் நடத்தப்பட்டதுபோன்ற அந்த யாகத்தின் சிறந்தமுறையை அவ்வரசர்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தயாகத்தில் பிராம்மணர்கள் மிக்கநிரப்பத்துடன் புண்யகதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டும் நாடகங்களுயும் நரத்தனங்களுயும் பார்த்துக்கொண்டுமிருந்தனர். அந்தயாகத்தில் ஒளியினால் ஜ்வலிப்பவை போன்றவையும் ஸூரியனைப்பேர்லப பிரகாசிப்பவையுமான பொற்பனைமாங்களினுற் செய்யப்பட்ட தோரணங்களைக் கண்டனர். நவக்ரஹங்களினால் ஆராயம் விளங்குவதுபோல அந்த யாகபூமியானது அந்தத் தோரணங்களினால் விளங்கிறது. படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் விளையாட்டுப் பொருள்களும் குடங்களும் பாணை

களும் சாலகளும் கலயங்களும் ரத்னமயமாகவும் மிகுதியாகவு மிருக்கக்கண்டனர். அரசர்கள் அங்கே பொன்னல்லாததொன்றை யும் காணவில்லை. பலவகையான இனியஉணவுகளைப்புகிதது ஸந் தோஷப்படும் மஹாதமாககளான பிராமமணர்களின் (குரல்) இடை விடாமல் அங்கே கேட்கப்பட்டது. 'பரிமாறவேண்டும், பரிமாற வேண்டும்' என்றும், 'புகிகவேண்டும், புகிகவேண்டும்' என் தும் இவ்வகையான பேச்சுகளே எப்போதும் அங்கே கேட்கப் பட்டன. அநதமஹாயாகத்தில் ராஜாவிஷ் வேலைக்காரர்கள் பலவகை ருசியுள்ள சிதரானனங்களையும் பக்ஷணங்களையும் இனியபானங்களையும் பிராமமணர்களுக்கு எககாலமும் அளித்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் லக்ஷமபிராமமணர்கள் புஜித்ததற்கடையாளமாக ஏறபடுத தப்பட்ட சங்கம்ஊதப்பட்டது. ஜனமேஜயரே! அநதச சங்கி ணுடைய பெருமசபதம் அடிககடி கேட்கப்பட்டது. அதைக்கேட டவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தனர். ஜனமேஜயரே! இவ்வாறு ஸந்தோ ஷமும் போஜன திருபதியுமுள்ள ஜனங்கள்நிரமபின யாகம்நடநத போது குன்றுகளுக்கொப்பான அனேகம் அன்னக்குவியல்களையும் தயிர்வாய்க்கால்களையும் நெய்மமடுக்களையும் ஜனங்கள் கண்டனர். ஜனமேஜயரே! தர்மபுத்திரரின் அம்மஹாயாகத்தில் அனேக தேச ங்களடங்கின ஜம்புத்தீவு முழுமையும் ஓரிடத்திற் சோநததாகக் காணப்பட்டது. அநதராஜாவின் மஹாயாகத்தில் அனேகமாயிரம் அரசர்கள் தங்கள் வேலைக்காரர்களைக்கொண்டு தனங்களையெடுத் துக்கொண்டு பலதேசங்களிலிருந்து வந்தனர். அரசர்கள் பூமலை களசூடித் துலக்கப்பட்ட ரதனகுண்டலங்களையணிந்து நூற்றுக் கணக்காகவும் ஆயிரக்கணக்காகவுமுள்ள பிராமமணர்களுக்குப்பரி மாறினர். ராஜாக்கள்புஜிக்கத்தகுநத பலவகை அன்னங்களையும் பானங்களையும் ¹லேஹ்யங்களையும் அவ்வுரசர்கள் பிராமமணர்களுக் களித்தனர். பலவகைப்பக்ஷணங்களையும் இனியமலாங்களையும் கனி களையும் வெல்லங்களையும் நல்லதேன்களையும் அவர்கள் பிராமமணர் களுக்கு அளித்தனர். பலதேசங்களிலிருந்துவந்த பிராமமணர்க ளனைவரும் அந்தயாகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸந்தோஷமாகப் புஜித்து எப்போதும் மிகுநத திருபதியையடைந்திருந்தனர். இவ் வாறு தனங்களும் தான்யங்களும் மிகுதியாகநிரமபி ஜனங்கள்ஸந் தோஷமாயிருநத அந்தயாகசாலையைக்கண்டு அரசர்கள் மிக்க ஆச் சரியத்தையடைந்தனர். தர்மராஜருடைய ராஜஸூய மஹாயாகத்

தில் ரிதவிக்ருகுகளனைவரும் சாஸ்திரப்படி அகன்களை வளர்த்து முறைதவறாமல் ஹோமங்களைச் செய்தனர். வியாஸர் தெளமியர் முதலான பதினாறு ரிதவிக்ருக்கள் தர்மராஜருடைய அந்த மஹா யாகத்தில் தம்மதம் காரியங்களை விதிப்படி செய்தனர். அந்தயாக ஸ்தலில் ஆறுவேதாங்கங்களுந் தெரியாதவனுமமிகுதியான கேள் வியில்லாதவனும் நியமநதவறினவனும் பிறருக்குக் கற்பிக்கத்தகாதவனும் பாவமுள்ளவனும் திறமையிலலாதவனுமான பிராமணன் யாருமிருக்கவில்லை. அங்கே லோபியும் தரிததிரனுமில்லை. பசி த்தவனும் துன்பப்பட்டவனும் இழிவானவனுமானமனிதன் எவனுமில்லை. சிறந்தபாக்கம்சாலியான ஸஹதேவன் தாமராஜருடைய கட்டளையினால் போஜனமவேண்டினவர்களுக்கு எப்போதும் போஜனமபோடுவித்தான். அகனிகாரியங்கலில் ஸமாததர்களும் சாஸ்திரங்களையே கண்களாகவுடையவர்களுமான ரிதவிக்ருக்கள ஒவ்வொருநாளும் எல்லாக்காரியங்களையும்செய்தனர். வேதங்களும் சாஸ்திரங்களும்தெரிந்தபிராமமணர்கள் எல்லாவிடங்களிலும் வாதங்கள்செய்தனர். வாதமமுடிந்தபோது எல்லாரும் அமமஹாயாகத்தில் ஸந்தோஷமாகஇருந்தனர். வேதஸம்பன்னர்களான தேவர்கள் பிராமமணர்கள் மஹரிஷிகளோடுகூடிய அந்தயாகவேதிகையானது நகூத்திரங்கள்நிரமபின மாசற்ற ஆகாயம்போலவிளங்கிற்று. சில பிராமமணசரேஷ்டர்கள் தங்கள் கல்வித்திறமையைக் காண்பிப்பதற்காகவும் மறறுமசிலர் தாக்களுசெய்வதற்காகவும் வேறுசிலர் கல்வி விருப்பத்தினாலும் சிலர்யாகத்தைப்பார்த்தும்விருப்பத்தினாலும் சிலர் பராக்ரமசாலியான தாமராஜாவினிடத்திலுள்ள பயத்தினாலும் வந்தனர். யாகம் செய்விப்பவர்களாக வந்தபிராமமணர்களனைவரும் தாமதாம யாகஞ்செய்து அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தவர்கள். சிறந்தபராக்ரமசாலியான ஸஹதேவன் யாகத்தின் அழகுக்காக எல்லாத்நங்களும் இழைக்கப்பட்ட பொன்யூபஸ்தம்பங்களைச் செய்வித்தான். பொற்பனைமரங்களாற்செய்த தோரணங்களை ஜனங்கள் அங்கேகண்டனர். அந்தயாகபூமி அந்தத்தோரணங்களால் ஆகாயம் கிரஹங்களால்விளங்குவதுபோலவிளங்கிற்று. அந்தஸ்தானது பழகின திசையானைகள்போலவும் ஆதித்யர்கள்போலயும் ஒளிபுள்ள அந்தத்தோரணங்கள் எல்லாத்திசைகளிலும்வைக்கப்பட்டதாலும், கிரீடங்களைத் தரித்தஅரசர்கள் சூருநததனாலும் சேபித்தது. சிறந்தபுத்திசாலியும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜருடைய ராஜஸூயமஹாயாகம், தேவலோகத்திலுள்ளதேவர்களும் யகூதர்களும் நாகர்களும் தேவ

லோகத்திலும் மாண்டலோகத்திலுமுள்ள வித்யாதாரர்களும் நிரமபி
யிருந்ததனால், மிகவிளங்கிற்று; கந்தர்வர்களும் அபஸரஸுகளும்
தேவர்களும் முனிவர்களும் யக்ஷர்களும் இருந்ததனால் இரண்டாவது
தெய்வலோகம் போலவிளங்கிற்று; கிம்புருஷ கின்னர்களின்ஸங்கீ
தத்திலும் சிறப்புற்றிருந்தது. அங்கே நாரதர் பாடினார். சிறந்த
ஒளியுள்ள தும்புரு விசுவாவஸு சிதானேனன்முதலான ஸங்கீதனித்
வான்களானதேவர்கள் யாகசூர்யங்களினிடையில் (பாடி) அங்குள்ள
வர்களை ஸந்தோஷிக்கச்செய்தனர். பாடிபதற்கினிய அழகுள்ளவர்
களான அபஸரஸுகளைவரும் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின்
இடையில் பாடினர்; ஆடினர். வியாகரணசாஸ்திரங்கள் தெரிந்தவர்
கள் ஒவ்வொருநாளும் கிரியைகளின் இடையில் இதிஹாஸங்களையும்
புராணங்களையும் கதைகளையும் முழுதும் உரைத்தனர். பேரிகைகள்,
முரசுகள், மட்டுகங்கள், கோமுகங்கள், கொம்புகள், புல்லாங்குழல்
கள், சங்குகள், வீணைகள் இவை ஆயிரக்கணக்காகக் கேட்கப்பட்டன.
இவ்வுலகத்திலுள்ள பிராமமணர்களைவரும் க்ஷத்திரியவைசிய
சூத்ரர்முதலானவர்களும் மிலேசசர்களளைவரும் முதலிடைகடை
வர்ணங்களைச் சேர்ந்த ஸந்திரஜாதிகளெல்லாரும் அங்கேவந்தனர்.
பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார்களும் வந்திருந்ததனால் இவ்
வுலகமே புதிஷ்டிஷா கிருஹந்திஸ் (வந்தது) நிரம்பினதுபோலிருந்தது.
பீஷ்மரும் தரோணரும் துரியோதனன் முதலான கௌரவர்களும்
யாதவர்களும் பாஞ்சாலர்களைவரும் அந்தயாகதத்தில் அடிமைகள்
போல எல்லாவேலைகளையும் செய்தனர். சிறந்தகைகளையுடைய ஜன
மேஜயரே! இவ்வாறு நடந்த சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜருடைய அந்த
யாகமானது சந்திரனுடைய யாகம்போலவிளங்கிற்று. தர்மராஜர்
வானவர் அந்தயாகதத்தில் பிராமமணர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் சால்
வைகளையும் போர்வைகளையும் பொன்னாணயங்களையும் பொற்பாத்
திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் நிரமபக்கொடுத்தார். பாதச்சீரஷ்
டரான தர்மராஜர் அந்தயாகதத்தில் அரசர்களால் கிடைத்த ரத்தனங்க
ளெல்லாவற்றையும் பிராமமணர்களுக்கு அளித்தனர்.

எழுபத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

சிசுபாலவதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிரர் யாகத்தைநிறைவேற்றி அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து யாகத் தீர்த்த வந்தவர்களுக்கு விடைகொடுத்தனுப்பித் தூரியோத னன்முதலான பிராதாக்கனோடுகூடச் சேர்த்திருந்தது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அதன்பிறகு தர்மராஜாவின் அந்தயாக மானது எல்லாக்கிரியைகளும் குறைவில்லாததாகவும் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தைபுண்டுபெண்ணுவதாகவும் பெரிய உத்ஸவமாகவும் விளங்கிற்று; இடையூறுகள்நீங்கிச் செய்வதற்கெளிதும் நிரம்பின தனங்களும் தானியங்களருமுள்ளதும் அன்னமும்பகூணங்களும் மிகுதியாகவுள்ளதும் கிருஷ்ணனால நன்றாகக் காப்பாற்றப்பட்டது மாக நடந்தது. அவ்வாறு ராஜஸூயமஹாயாகத்தை யுதிஷ்டிரர் நிறைவேற்றினார். மஹாத்மாக்களான பிராம்மணர்களுக்கு ஆயிரம்கோடி திரவியங்களைக்கொடுத்தார். உலகத்தில் மற்றோர் அரசன் அந்தயாகம் செய்யமாட்டான். யாகத்தைச்செய்வித்தவர்கள் வேண்டின எல்லாவற்றையும் தனங்களையும்பெற்று எப்போதும் திருபதியடைந்திருந்தனர். பிறகு பாண்டிபுத்திரான தர்மராஜர் யாகத்தின் முடிவில் அவபிருதஸ்நானஞ்செய்து வியாஸரையும் தெளமியரையும் வஸிஷ்டரையும் நாரதமாமுனியையும் ஸாமரதுவையும் ஜைமினியையும் பைலரையும் வைசம்பாயனரையும் யாஜ்ஞவல்க்யரையும் கபிலரையும் கபாலரையும் கௌசிகரையும் பூஜ்யர்களான மற்றுமுள்ள சிறந்த ரித்விக்குக்களையும் பூஜித்தது, “உங்களுடைய அனுக்ரஹத்தினால் இந்த ராஜஸூயமஹாயாகம் எனக்கு நிறைவேறிற்று. கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் தான் என்எண்ணம் நிறைவேறிற்று” என்று சொன்னார். யஜ்ஞம் முடிந்தபிறகு தேவச்சேஷ்டரான கிருஷ்ணனையும் பலராமரையும் பீஷ்மர்முதலான கௌவச்சேஷ்டரையும் தர்மராஜர் பூஜித்தார். தர்மாத்மாவான யுதிஷ்டிரர், அவபிருதஸ்நானஞ்செய்தபிறகு பூமிக்கதிபதிகளான க்ஷத்ரியர்களனைவரும் அருகில் வந்து, “தர்மந்தெரிந்தவரே! நீர் அபிவிருத்தியடைந்திருப்பது ஸந்தோஷம். ஸம்ராடென்னும், ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கிறீர். அஜமீடவம்சத்தவரே!” அஜமீடவம்சத்தாரின்புகழ் உம்மால் பெருகச் செய்யப்பட்டது. அரசர்க்கரசே! இந்த ராஜஸூயமாகம் செய்ததனால் மிகப் பெரிய தர்மத்தைச் செய்ததாகிறது. புருஷச்சேஷ்டரே!

வேண்டினவை யெல்லாவற்றினாலும் நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றோம்; விடைகேட்கிறோம். எங்கள் தேசங்களுக்குச் செல்வோம். அதற்கு அனுமதி கொடுக்கக்கடவீர்” என்று கேட்டனர். ராஜாக்கள் சொன்னதைக் கேட்டபிறகு தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர் அவ்வரசர்களுக்குத் தகுதியின்படி மரியாதை செய்து தமது ஸேனா தரங்களை வைவரையும் நோக்கி, “வீரர்களான இந்த அரசர்களையும் அன்புடன் நம் மிடமவந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் என்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு தமதம் தேசங்களுக்குச் செல்லுகின்றனர். இந்த உததமர்களான ராஜர்களைத் தேசத்தின் எல்லாவரையிற் பின் செல்லுங்கள். உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும்” என்று சொன்னார். தர்மத்தைச் செய்கிறவர்களாகிய பாண்டவர்கள், ஜயேஷ்டரான தர்மராஜர் சொல்லிக் கேட்டு அவ்வரசர்களையும் ஒவ்வொருவராக அவரவர்க்குத் தக்கபடி பின் சென்றனர். பராக்ரமசாலியான திருஷ்டத்யும்னன் பரபரப்புடன் விரடன் பின் சென்றான். தனஞ்சயன் மஹாத்மாவும் மஹாரதனுமான த்ருபதனை அனுஸரித்தான். பீஷ்மரையும் த்ருதராஷ்டிரரையும் மஹாபலசாலியான பீமசேனன் பின்தொடர்ந்தான். வீரரான த்ரோணரையும் அசுவத்தாமாவையும் யுததங்களில் தலைவனான ஸஹதேவன் பின் சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸுபலையும் அவன் புத்திரர்களையும் நகுலன் பின் சென்றான். கூத்தரியச் சேஷ்டர்களான த்ரௌபதியின் புத்திரர்களும் ஸுபத்திரையின் புத்திரனான அபிமன்யுவும் மஹாரதர்களான மலைநாட்டரசர்களையும் மற்றுமுள்ள கூத்திரியர்களையும் பின் சென்றார். ஆயிரக்கணக்கான பிராம்மணர்களெல்லாரும் இவ்வாறே நன்றாகப் பூஜிக்கப்பெற்றுச் சென்றனர். ராஜச் சேஷ்டர்களும் பிராம்மணர்களும் மனைவரும் சென்றபிறகு சிறந்த மஹிமைபுள்ள வரஸுதேவர் யுதிஷ்டிரரானோக்கி, “கௌரவச் சேஷ்டரே! நான் உம்மிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். துவாரகைக்குச் செல்வேன். யாகங்களிற் சிறந்த ராஜஸூயயாகத்தை நீர் நிறைவேற்றின தில் சந்தோஷம்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொல்லப் பெற்ற தர்மராஜர் ஜனார்த்தனரை நோக்கி, “ஓ! கோவிந்தா! இந்தச் சிறந்த யாகத்தை நான் நிறைவேற்றப்பெற்றது உமது அனுக்ரஹத்தினாலேதான். கூத்திரியர்களையும் சிறந்த காணிக்கைகளை யெடுத்துக்கொண்டு என்னையேயடைந்து எனக்குட்பட்டிருந்ததும் உம்முடைய அனுக்ரஹத்தினாலேதான். குற்றமற்றவீரே! நீர் செல்வதைப் பற்றி என்வாக்கானது எவ்வாறு விடைகொடுக்கும்? வீரரே! உம்மை விட்டு ஒருகாலும் நான் ஸுகமடைவதில்லையே. ஆனால் நீர் துவா

ரகாபுரிக்குச் செல்வதும் இன்றியமையாததுதான்” என்றுசொன்னார்! தர்மாத்மாவும் பெரும்புகழ்பெற்றவருமான கிருஷ்ணன் இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று ஆன்புகூர்ந்து யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே குந்தியிடம்சென்று, “அத்தையே! உன்புத்திரர்கள் இப்போது ஸாம்ராஜ்யமென்னும் பதத்தைபெற்றனர்; ஐயத்தையும் தனத்தையும் அடைந்தனர். அதனால் நீ ஸந்தோஷத்தையடையக்கடவாய், உன்னால்விடைகொடுக்கப்பெற்று நான் துவாரகைக்குப்போக விரும்புகிறேன்” என்றுசொன்னார். பிறகு கிருஷ்ணன் ஸுபத்ரையையும் த்ரௌபதியையும்கண்டு பிரியம்பாராட்டினார். யுதிஷ்டிரருடன்கூடவே அந்த அந்தப்புரத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஸ்நானஜபங்களைச்செய்து பிராம்மணர்களைக்கொண்டு ஸ்வஸ்திவாசனஞ் செய்வித்தார். பிறகு சிறந்த கைகையுடைய தாருகனென்னும்ஸாரதி மேகத்தின் வடிவம்போல விளங்குவதும் சன்றாகு அலங்கரிககப்பட்டதுமான தேரைப்பூட்டிக்கொண்டு வந்துசேர்ந்தான். சிறந்தமனமுள்ள தாமரைக்கண்ணர் சிறந்த கருடக்கொடியோடுவந்த ரதத்தைக்கண்டு பிரதக்ஷிணஞ்செய்து அதன்மேலேறித் துவாரகாநகரத்திற்குபு புறப்பட்டார். தர்மராஜாவும் ராஜலக்ஷ்மிபொருந்தினவருமான யுதிஷ்டிரர் தம்பிமாருடன் கூடச் சிறந்தவலிமையுள்ள கிருஷ்ணனைக் கால்நடையாகப் பின்பென்றார். தாமரைக்கண்ணராகிய கண்ணன் சிறந்ததேரைச் சிறிதுநேரம நிறுத்திக்கொண்டு குந்திபுத்திரான யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “அரசே! நீர் எப்போதும் ஜாக்ரதையாயிருந்துகொண்டு பிரஜைகளைக் காக்கக்கடவீர். பிராணிகள் மேகத்தையும புறவைகள் பெருமாதத்தையும் தேவர்கள் இரதிரனையும் போல உறவினர் உம்மை அடுத்திருக்கக்கடவர்” என்றுசொன்னார். கிருஷ்ணனும் யுதிஷ்டிரரும் ஒருவரோடொருவர் இவ்வாறு ஸமபாஷணைசெய்துகொண்டபிறகு ஒருவரிடத்தொருவர் விடைபெற்றுக்கொண்டு தம்தமகிருஹங்களை நோக்கிச் சென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! யாதவச்சேஷ்டரான கிருஷ்ணன் துவாரகைக்குச் சென்றபோது ராஜாவாகிய்துரியோதனன் ஒருவனும் ஸுபலன்மகனான சகுனியும் ஸுடதனுக்கும் ராதைக்கும்புத்திரனான கர்ணனும் துச்சாஸனன் முதலியோரும், விரும்பத்தக்க சிறப்புக்கள் எல்லாவற்றினாலும் நிரம்பப் பூஜிக்கப்பெற்று அந்தத்திவ்யஸபையில் பாண்டவர்களுடன் இருந்தனர்.

சீகபாலவதபர்வம் முற்றிற்று.

1 ஏகோதூர்யோதனன் என்ற பாடம்கொள்ளப்பட்டது.

எழுபத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த்யு த ப ர் வ ம்.

(வியாஸர் விடைகேட்டுக்கொண்டுசென்றபிறகு தர்மராஜர் புர்பாவேசஞ்சேய்தது.)

சிறந்தவில்லாளிகளான பாண்டவர்கள் ராஜாக்களைப் பின் சென்றபிறகு பாண்டவர்களில் மூத்தவரும் தர்மராஜருமாகிய யுதிஷ்டிரரிடம் வந்தனர். சிறந்தகைகையுடைய தர்மபுத்திரர் ஸ்வேஹாதாரர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பினார். வியாஸர் தம்சிஷ்யர்களால் சூழப்பெற்றவராய்த, தர்மராஜர்எதிரில்வந்தார். ஸ்வேஹாதாரர்களாற்சூழப்பட்ட அந்தத்தர்மராஜரும் ஆஸனத்திலிருந்து விரைவாகஎதிர்கொண்டுசென்று பாத்யத்தைபூம ஆஸனத்தையும்அளித்துத தமது பிதாமகரானவியாஸரைப் பூஜித்தார். வியாஸ பகவான் பொன்மயமான சிறந்த ஆஸனத்திலுட்கார்ந்து தர்மபுத்திரரான யுதிஷ்டிரரையும் ‘உட்காரலாம்’ என்றுசொன்னார். பலவிஷயங்களைப்பற்றியும் பேசுவதில் ஸமர்த்தரான வியாஸபகவான், ஸ்வேஹாதாரர்களாற்சூழப்பட்டு உட்கார்ந்திருந்த தர்மராஜரைநோக்கி, “ஓ! குந்திபுத்திரனே! பெறுதற்கரிதான ஸாமராஜ்யமென்னும் ஸ்தானத்தைப்பெற்று நீ விருத்தியடைவது நல்லகாலம். குருவம்சத்தைவழிப்பவனே! கௌரவர்களெல்லாரும் உன்னால் சிறப்பிக்கப்பெற்றனர். ராஜனே! நான் பூஜிக்கப்பெற்றேன். உன்னிடம் விடைகேட்டுக்கொண்டு செல்வேன்” என்றுசொன்னார். வியாஸரால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்ற தர்மபுத்திரரானயுதிஷ்டிரா தமது பிதாமகரை அபிவாதனஞ்செய்து கால்களைப்பிடித்துக்கொண்டு, “மனிதர்களிற்சிறந்தவரே! யாராலும்தீர்ப்பதற்கரிதான ஒருஸந்தேஹம் எனக்குண்டாயிருக்கிறது. பிராம்மண்ச்ரேஷ்டரே! அதற்கு (நிச்சயம்) கூறுவதற்கு உம்மைவிட வேறுயாருமில்லை. பிதாமஹரே! திவ்யம் ஆந்தரிக்ஷம பார்த்திவம் (பூமியிலுண்டானது) என்றுமூன்றுவகை உத்பாதங்களைப் பகவானுன நாரதமுனிவர் சொல்லியிருக்கிறார். அவற்றிற்கு மிகப்பெரியபயன் வருவதுதிண்ணம். சிசுபாலனிறந்ததனால் அந்தப்பெரியஉத்பாதபயமானது அடங்கிற்று?” என்றுகேட்டார். பராசரபுத்திரரும் ஸமர்த்தரும் கிருஷ்ணத்வைபாயனரென்று பெயர்பெற்றவருமான வியாஸர் தர்மராஜருடைய சொல்லைக்கேட்டுப் பின்வருமாறு மறுமொழிக்கூறலானார் :—“ராஜனே! பதின்மூன்றுவருஷங்கள்வரலா

யில் தூர்நிமித்தங்களின்பலன் பெரிதாயிருக்கும். மனிதர்க்கதிபதியே! இந்தஉத்பாதம் எல்லாகூத்திரியர்களும் அழிவதற்குக்குறிப்பாம். பாதச்சேஷ்டனே! நாளடைவில் உன்னையேகாரணமாகக்கொண்டு பூமியிலுள்ளகூத்திரியர்கள்சேர்ந்து தூர்யோதனன்செய்தகுற்றத்திற்காகப் பீமார்ஜுனர்களுடையபலத்தினால் நாசமடைவர். அரசாக்கரசே! அந்தக்காலம் நேரும்போது நீ ஒரு கனவுகாண்பாய். யுதிஷ்டிரா! அதனை நான் உனக்குச்சொல்வேன்; தெரிந்துகொள். அரசாக்கரசே! ரிஷபக்கொடியுள்ளவரும் நீலகண்டரும்¹பவரும் ஸ்தாணுவும் கபாலமேந்தினவரும் திரிபுரர்களையழித்தவரும் உகரூபமுள்ளவரும் ருத்ரரும் பசுபதியும் மஹாதேவரும் உமாகாநதரும் ஹாரும்²சர்வரும்³ விருஷரும் சூலத்தையும் பிழைமென்னும்வில்லையும் ஏந்தினவரும் தோலாடை உடுத்தவருமாகிய சிவபெருமான் கைலாஸசிகரத்துக்குச்சுமானமான விருஷபத்திலேறிக்கொண்டு யமனுடையதிசையான தென்திசையை இடைவிடாமல் நோக்கிச்செலவதாக இரவின்முடிவில்காண்பாய். மனிதர்க்கதிபதியே! இவ்வகையானஸ்வபந்ததை நீ காணப்போகிறாய். அதைப்பற்றிநீசினதையுறாதே. காலம் கடக்கமுடியாததன்றோ? உனக்குநன்மையுண்டாகக்கடவது. நான்கைலைமலைக்குச்செல்வேன். நீ கீம்புலன்களையும்அடக்கி ஜாக்கிரதையோடிருந்து ராஜ்யபரிபாலனம் செய்யக்கடவாய்” என்றார். கிருஷ்ணத்தைவபாயனரென்று சொல்லப்பட்ட அநதனியாஸபகவான் இவ்வாறுசொல்லிச் சிஷ்யர்களோடும் பின்செல்லுமரிஷிகளோடும் கைலைமலைக்குச்சென்றார். தர்மராஜா தமது பிதாமஹாரானவியாஸர் சென்றபிறகு சிந்தையும் வியஸனமுமுற்று அவர் சொன்னவிஷயத்தையே பலமுறைநினைத்து உஷ்ணமாகப்பெருமூச்செறிந்து, “விதியை மானிட சக்தியினால்வெல்லுவது முடியுமா? மஹரிஷிசொன்னது தவறாமலே வந்துதீரும்” என்றுநினைத்தார். சிறந்தமஹிமைபெற்றபுதிஷ்டிரர் உடனே ஸஹோதரர் அனைவரையும்நோக்கி, “ஓ! புருஷபபுலிகளே! த்வையாயனர் எனக்குச்சொன்னதை நீங்கள் கேட்டீர்களன்றோ? அவர்சொன்னதைக்கேட்டபோதே என்புத்தி மரணமடையநிச்சயம்செய்தது. எல்லாகூத்திரியர்களுடையஅழிவுக்கும் நானன்றோ காரணமாகக் காலத்தினால் உண்டாக்கப்பட்டேனென்று அவர் நினைத்தது. அப்பா! ஜீவித்திருப்பதனால் எனக்குப்பயன்பாது?” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லுகின்ற தர்மராஜாவுக்குப் பற்குணன், “ராஜாவே! புத்தியைக்கெடுக்கும் கொடியகலக்கத்தில் நீர்

1 என்றுமிருப்பவர். 2 சிதறஅடிப்பவர். 3 அபீஷ்டடங்களை வர்ஷிப்பவர்.

பிரவேசிக்கவேண்டாம. மஹாராஜாவே! நன்றாய் ஆராய்ந்து எது யுத்தமோ அதைச் செய்யக்கடவீர்” என்று சொன்னான். பிறகு ஸத யத்தில் உறுதியுள்ள யுதிஷ்டிரா ஸ்வேஹாதாரகளைவர்க்கும் வியாலா சொன்னதைச் சொல்லினா; அதைப்பற்றியே நினைத்தனர். “ஸ்வேஹாதாரர்களே! உங்களுக்கு ஸுகமுண்டாகக்கடவது. இன்றுமுதல நான் செய்த பிரதிஜ்ஞையைக்கேளுங்கள். நண்பர்கள்! நான் ஜீவித்திருப்பதென்பயன்பாது? இன்றுமுதல் பதின்மூன்று வருஷகாலம் என் ஸ்வேஹாதாரர்களையும் மற்ற அரசர்களையும், கடிந்து பேசமாட்டேன். என்குலத்தோரின் கட்டளையிலிருந்துகொண்டு அவர்களுக்குதக்கபடி பேசுககொண்டு கூடியிருப்பேன். இவ்வாறு நடக்கின்றனககு என்பிள்ளைகளிடத்தும் மற்றவர்களிடத்தும் வேறுபாடிராது. உலகத்தில் கலகம் வேறுபாட்டினால்தான் உண்டாவது. மனிதர்களிற சிறந்தவர்களே! சண்டையைத தூரத்திலேயே தடுத்து இனியகாரியங்களை யேசெய்து உலகத்தில் நிரதைக்கு ஆள்காமவிருப்பேன்” என்று சொன்னார். தமது ஜ்யேஷ்டஸ்வேஹாதாரான யுதிஷ்டிராருடைய அநதச்சொல்லைக்கேட்டு அவருடைநன்மையில் ஊகமுள்ளபாண்டவர்கள் அவரையே ஒதுக்கொண்டனர். பரதச்சேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! தாமராஜாவானவர் ஸபையின்முன்னிலையில் தம் ஸ்வேஹாதாரருடன் இவ்வாறு நிச்சயஞ்செய்து கிரமமாகப் பிதிர்தர்ப்பணமும் தேவபூசையும் புரிந்து மங்களகாரியங்களைச் செய்து க்ஷத்திரியச்சேஷ்டர்களெல்லாரும் சென்றபிறகு ஸ்வேஹாதாரகளாலும் அமைச்சர்களாலும் சூழப்பெற்றவராய்த் தமது சிறந்தநகரத்திற பிரவேசித்தார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனும ஸுபலன்புத்ரனானசகுனியும் அநத அழகானஸபையின்கண்ணே இருந்தனர்.

எழுபத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் ராஜஸூயஸபையில் தமோற், பொறுமையுற்றுச் சதுர்யிடம் முறையிட்டது.)

புருஷ்சிரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! அநதஸபையிலிருந்த துரியோதனன் சகுனியுடன் கூட அநதச்சபையை முழுதும் வரிசையாகப் பார்த்தான். கௌரவசிரேஷ்டனான துரியோதனன் ஹஸ்திநாபுரத்தில் இதற்குமுன் தான்கண்டிராத தெய்விக்ஷியங்களைக் கண்டான்,

அந்தத்தூரியோதனமஹாராஜன் ஒருகால் அந்தச்சபைநடுவில் படி கத்தளவரிசையுள்ளவிடத்திற்குச்சென்று ஜலமென்றுநினைத்து மஹி மயங்கித் தன்வஸ்திரத்தைததுக்கிக்கட்டிக்கொண்டான். அதனால் துயரமடைந்து யாருக்கும்முகங்கொடாமல் அந்தச்சபையைச்சுற்றித் திரிந்தான். பிறகு, மேடுபள்ளந்தெரியாமல் தரையில்விழுந்ததனால் துயரமும் வெட்கமுமுற்றுப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு வெறுப்புடன் அந்தச்சபையில் ஸஞ்சரித்தான். அதன்பிறகு, படிமபோலத் தெளிந்த நீருள்ளதும் படிக்கத்தாமரைமலர்களால் சோதிப்பது மாகிய வாஷியைத் தரையென்றுநினைத்து ஆடையோடு ஜலத்தில விழுந்தான். அந்தத்தூரியோதனன் ஜலத்திலவிழுந்ததைக்கண்டு மஹாபலசாலியான பீமசேனனும் வேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். தர்மாஜாவின்கட்டளையினால் அவனுக்குவேலைக்காரர்கள் உயர்ந்த வஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அவன் அவ்வாறிருக்கக்கண்டு மஹாபல சாலியான பீமசேனன் அர்ஜுனன் நகுல ஸஹதேவர்களனைவரும் சிரித்தனர். பொறமைக்காரனான தூரியோதனன் அவர்களுடைய பரி ஹாஸத்தைப்பொறுக்கவில்லை. தன்எண்ணத்தை வெளிக்காட்டாம லிருப்பதற்காக அவன் அவர்களைக்கண்ணெடுத்துப்பாராமலிருந்தான். திரும்பவும் ஜலத்தைத்தாண்டுகிறவன்போல வஸ்திரத்தைத்தாக்கிக் கட்டிக்கொண்டு நிலத்தில அடியைததுக்கிவைத்தான். அதனால் எல்லா ஜனங்களும் மறுபடியும்நகைத்தனர். படிக்கத்தவினால் மூடப் பட்டவாயிலைப்பாராது அதில்துழையும்போது தூரியோதனன், தலையிலடிபட்டுக் கலங்கினின்றான். அதுபோலவே¹ பெரும்படிகக் கதவுள்ள மற்றொருவாயிலைக் கைகளினால் இடித்துத்திறக்கும் போது வாயிலுக்குவெளிப்பட்டு முன்னேள் முந்தான். மறுபடியும் அவன் திறந்திருந்தஒருவாயிலையடைந்து அது முன்போன்றதே என் றுநினைத்து அந்தவாயிலிலிருந்துதிரும்பினான். ஜனமேஜயமஹா ராஜாவே! அந்தத்தூரியோதனராஜன் அவ்விடத்தில் இவ்வாறு பல வகைவமாறுதல்களையடைந்து பாண்டவர்களால் விடைகொடுக்கப் பெற்று ராஜஸூயமென்னும் மஹாயாகத்திலுள்ள அந்தஆச்சரிய மானஸம்பத்தைப்பார்த்ததினால் துயரமுற்றமனத்துடன் ஹஸ்திபுர த்திற்குச்சென்றான். பாண்டவர்களின்செல்வத்தினால் கொதிப்புற்று அதையே நினைந்துகொண்டுசெல்லுகின்ற தூரியோதனராஜனுக்குக் கெட்டஎண்ணமுண்டாயிற்று. ஜனமேஜயரே! பாண்டவர்கள் மனங்

¹ இலகுவாகத்திறக்கக் கூடியகதவுகளை மிக்கபலத்துடன் இடித்துத் திறந்ததனால் வெளியில் வீந்துவிழுந்தான்.

களித்திருந்ததையும் அரசர்கள் அவர்களுக்குவசப்பட்டிருந்ததையும் குழந்தைமுதல் எல்லா ஜனங்களும் அவர்களிடம அன்புவைத்திருந்ததையும் மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின் சிறந்தமேன்மையையும்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மைந்தனான துரியோதனன், நிறம்மாறிப்போனான். அவன்செல்லும்போது மனம்கலங்கி, சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜருடைய அந்த ஒப்பற்றஐசுவரியத்தையும் ஸபையையுமே தனிமையில்நினைந்துகொண்டிருந்தான். திருதராஷ்டிரபுத்ரனான துரியோதனன் அப்போது மதிகலங்கி அடிக்கடிபேசுகின்றசகுனிக்கு மறுமொழிகூறவில்லை. அவ்வாறுகலங்கிநின்றதுரியோதனனைக்கண்டு சகுனியானவன், “ துரியோதனா! பெருமூசசெறிகிறவன் போலச் செல்லுகிறாய்; இதற்குள்ளன்காரணம்?” என்றுகேட்டான். அதற்குத்துரியோதனன், “ மாமா! இந்தபழமீழுமுமைபும மஹாத்மாவான அர்ஜுனனுடைய அஸ்திரபரதாபத்தினால் ஜயிக்கப்பட்டு யுகிஷ்டிரனுக்கு உட்பட்டுப்போனதையும் யுகிஷ்டிரனுடைய அம் மஹாயாகம அவ்வாறுநடந்ததையும் தேவர்களில் இந்திரன்போல யுகிஷ்டிரன் மிகுந்தமஹிமையுள்ளவனான யிருந்ததையும்கண்டு பொருமையால்நிரப்பப்பட்டு இரவும்பகலுமஎரிக்கப்பட்டவனாக, ஆனி ஆடி மாஸங்கள்வந்தபோது சிறியதடாகமவறறுவதுபோலவந்துகிறேன்; பார். யாதவசிரேஷ்டனானகிருஷ்ணனால் சிசுபாலன்கொல்லப்பட்டான். அந்தசசபையில் அந்தசசிசுபாலன் அடியைத்தொடரும் ஆண்பிள்ளை யாருமில்லாமற்போனான். பாண்டவர்களிடமிருந்துண்டான தீயினால்சுடப்பட்ட அரசர்கள், அந்தக்குற்றத்தைப்பொறுத்தனர். அதை யார்பொறுக்கத்தகும? அந்தத்தகாதபெருங்காரியம கிருஷ்ணனால்செய்யப்பட்டது. மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்களின்பராக் கிரமத்தினால் அதுநிலைத்தது. அதனாலேதான் ராஜாக்கள் பலவகை ரதனங்களையெடுத்ததுக்கொண்டு வைசியர்களைப்போலக் கப்பமகட்டிக் குருதிபுத்ரனான தர்மராஜாவை ஸேவித்தனர். அவ்வாறு தர்மராஜாவிடத்தில் ஜவஸிபதுபோலப்பிரகாசித்த அந்த்ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டு அந்தத்தகுதிபெறாதநான் பொருமையின்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு தாபமுற்றிருக்கிறேன்; தீயிலாவதுகுதிப்பேன்; விஷத்தையாவது தின்பேன்; ஜலத்திலாவதுவிழுவேன்; ஜீவிக்கமாட்டேன். உலகத்தில்பராக்ரமமுள்ள எந்தஆண்பிள்ளை எதிரிகள்விருத்தியடைந்திருக்கவும் தான்குறைந்திருக்கவும்கண்டு பெற்றுப்பான்? அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்டஐசுவரியம்வந்திருப்பதைக்கண்டு இப்போது பொறுத்திருக்கிறான் பெண்ணுமல்லேன்; பெண்ணல்லாதவனுமல்

லேன் ; ஆணுமல்லேன் ; ஆணல்லாதவனுமல்லேன். பூமிக்கெல்லாம் ஈசுவரனாயிருப்பதையும் அப்படிப்பட்டதன்ஸம்பததையும் அவ்வகையானயாகத்தையும்கண்டு என்போன்றவன் எவன்தாபமடையாம விருப்பன் ? நான் ஸஹாயமீன்றி அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியை அபகரிப்பதற்குச் சக்தனல்லேன், ஸஹாயம யாருமிருப்பதாகவும்தெரியவில்லை. ஆதலால், இறப்பதைப்பற்றியே நினைக்கிறேன். யாராலும்கெடுக்கப்படாத பரிசுத்தமான ஈசுவரியம் குந்திபுத்ரனிடமிருப்பதைக்கண்டு, தெய்வமேவவியதென்றும், முயற்சியனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். ஸுபலபுத்திரனே ! முதலிலேயே அவனை யழிப்பதற்கு நான் முயன்றேன். அவற்றையெல்லாங்கடந்த ஜலத்தில்தாமரைபோல அவன் வளர்ந்து கிளம்பினான். அதனால், விதியேபெரியதென்றும் முயற்சியனற்றதென்றும் நினைக்கிறேன். திருதராஷ்டிரன் புத்திரர்கள் குறைந்து போகின்றனர். பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகின்றனர். கிருஷ்ணன் அவர்களிடம் அன்புகூர்ந்து அவர்களுக்குச் செல்வங்களை விருத்திசெய்கிறான். ஆதலால், நான் அந்த ஈசுவரியததையும் அவ்வகையான அந்த சசபையையும் காவலாளிகளசெய்த அந்த பபரிஹாஸத்தையும் பார்த்துத் தீயினால் சுடப்படுவதுபோலச் சுடப்படுகிறேன். மாமா ! மிக்த்துயமுற்றவன்னை இப்போது நீ விட்டுவிடு. எனக்குள்ள ஆற்றாமையைத் திருதராஷ்டிரனுக்குத்தெரிவி” என்று சொன்னான்.

எழுபத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துரியோதனனும் சதனியும் துதாடுவதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டது.)

சகுனி, “ துரியோதனனே ! நீ யுதிஷ்டிரனைப்பற்றிப் பொறுமைப்படத்தகாது. பாண்டவர்கள் எப்போதும் தங்கள்பாகங்களையே தாம் அனுபவிக்கிறார்கள். விதி பலவகைகளாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு விதியினால் மேன்மையுண்டாயிருக்கிறது. மஹாராஜாவே ! பகைவரையடக்குகிறவனே ! முன்னே நீ அனேக உபாயங்கள்செய்ய ஆரம்பித்தும் உன்னால் அவர்களைப் பீடிக்கமுடியவில்லை. புருஷச் சேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள், அவர்கள் அதிருஷ்டத்தினாலேயே (ஆபத்துக்களினின்றும்) விடுபட்டனர். முயற்சியுள்ளமனிதர் தம்காரியங்களில் இகழ்ச்சியடையார். அவர்களுக்குத் திரௌபதி யார்வையாகக் கிடைத்தாள். துருபதனும் அவன்புத்ரர்களும் சிறந்தசக்தி

யுள்ள கிருஷ்ணனும் அரசர்களும் துணைவர்களாகக் கிடைத்தனர். ராஜனே! (பிறருடைய) காரியத்தைக்கெடுக்காமல் தங்கள் பிதருவின் பாகத்தை அவர்களடைந்தனர். அஃது அவர்களின்சக்தியினால் அபிவிருத்தியடைந்தது. அதில் (உனக்கு) என்ன துயரமிருக்கிறது? தனஞ்சயன் அக்னிபகவானை திருபதிசெய்வித்துக் காண்டபத்தையும் பெரிய அம்பறத்தூணிகளையும் திவ்யாஸ்திரங்களையு மடைந்தான். அந்த உயர்ந்தவில்லினாலும் தன் கைவன்மையினாலும் அவன் ராஜாக்களை வசப்படுத்தினான். அதில் உனக்கென்ன துயரமிருக்கிறது? பகைவரைத் துன்புறச்செய்கிறவனாகிய அந்தஸ்வயஸாசி மயமென்னு மஸூரனை அகனியிவிருந்துவிடுவித்து அவனால் அந்த ஸபையைச் செய்வித்துக்கொண்டான். அந்தமயனால் நியமிக்கப்பட்ட கிங்கரர்க ளென்னும் பயங்கரமான அரக்கர்கள் அந்தசசபையைக் காக்கின்ற னர். அதில் உனக்கென்ன துயரம்? பாரதனே! ராஜனே! உனக் குச் சஹாயம் யாருமில்லையென்று சொன்னாயே; அது பிழை. இந் தச் சகோதரர்களனைவரும் உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர். சிறந்த வில்லாளியும் வீரருமான துரோணரும் அவர்புதரான அச்வத்தாமா வும் உனக்குடபட்டிருக்கின்றனர். ஸூதனுக்கும் ராதைக்குமபுத்ரா னுன கர்ணன் உறுதியானவில்லாளி; மஹாரதன். அவன் ஒருவனே பாண்டவர் ஸோமகர்களெல்லாரையும் யுத்தத்தில் வெல்லத்தக்கவன். சிறந்தகைகளையுடையவனே! வேறுசஹாயங்களால் நீ செய்யப்போ வது யாது? புருஷ்சரேஷ்டரான பீஷ்மரும் மஹாரதானகிருபரும் பலசாலியான ஜபத்தனும் ஸோமத்ததனும் நானும் என்ஸேஹாரதா ரும் ஸோமத்ததன்புதரனுமாகிய எங்கெல்லாருடனும் சேர்ந்து பூமிமுமுமையைபும் நீ ஜயிக்கக்கடவாய்” என்றுசொன்னான். அப் படிச் சொல்லியதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், “ராஜனே! உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் உன்னோடும் நீசொன்னமற்ற மஹாரதர்களோடும் சேர்ந்து இந்தப்பாண்டவர்களை நான்ஜயிப்பேன். இவர்களை ஜயித் தேனையாயின் பூமியும் அரசர்களனைவரும் மிக்க விலைபெற்ற அந்தச் சபையும் என்வசமாகிவிடும்” என்றுசொன்னான். அதற்குச் சகுனி, “தனஞ்சயன், கிருஷ்ணன், பீமஸேனன், யுதிஷ்டிரன், நகுலன், ஸஹதேவன், துருபதன், அவன்புத்திரர்கள் இவர்களை யுத்தத்தில் வெல்வதற்குத் தேவக்கூட்டங்களாலு முடியாது. எல்லாரும் மஹா ரதர்கள்; சிறந்தவில்லாளிகள்; அஸ்திரங்களில் தேர்ந்தவர்கள்; யுத் தத்தில் அடங்காதகர்வமுள்ளவர்கள். ராஜனே! எந்தஉபாயத்தினால் யுதிஷ்டிரனை நான் ஜயிக்கமுடியுமோ அந்தஉபாயம் எனக்குத்தெரி

யும். நீ அதையறிந்து நடத்துவாயாக” என்றுசொன்னான். தூர்யோதனன், “மாமா! நமக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள மஹாத்மாக்களுக்கும் தீங்கில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கமுடியுமாயின் அதை எனக்குச்சொல்” என்றுகேட்க, சகுனி, “யுதிஷ்டிரன் சூதாட்டத்தில் ஆசையுள்ளவன். அவனுக்கு ஆடததெரியாது. ராஜச்ரேஷ்டனான அவன் நாமழைத்தால் வராபலிருக்கபாட்டான். கௌரவனே! நான் ஆட்டத்தில்தேர்ந்தவன். எனக்குநிகரானவன் பூமியிலும் மூன்றுலோகங்களிலுமு இல்லை. நீ அவனைச சூதுக்கழை. புருஷச்ரேஷ்டனான ராஜனே! பாச்சிகைகளிலநிபுணனாகிய நான் அவனுடையராஜ்யத்தையும் அந்த விளங்குமணியைவரியத்தையும் உனக்காக வாங்கிவிடுவேனென்பது திண்ணம். தூயோதன! இவற்றையெல்லாம் நீ திருதராஷ்டிர மஹாராஜாவுக்குத் தெரிவி. உன் தந்தையினால் உத்தரவுதொடுக்கப்பட்ட பிறகு அவர்களை ஐயமின்றி ஜயிப்பேன்” என்றுசொன்னான். தூரியோதனன், “ஸௌபலனே! கௌரவச்ரேஷ்டரான திருதராஷ்டிரருக்கு நீயே காரணங்களுடன் தெரிவிப்பாயாக. நான்தெரிவிப்பது முடியாது” என்றுசொன்னான்.

எழுபத்தாறாவது அத்தியாயம்.

த்யூ த ப ர் வ ம். (தொடர்க்கீ.)

(தூரியோதனனாலும் சதுர்த்தியிலும் தூதாடுவதைப்பற்றித் தேர்விக் கப்பட்ட திருதராஷ்டிரன் ஸபைகட்டுவித்து, தர்மராஜாவை அழைத்துவரும்படி விதூரையைனுப்பியது.)

மிகக் கெட்டபுத்தியுள்ள சகுனி ராஜாவான யுதிஷ்டிரருடைய அந்த ராஜஸூயாகத்ததைத் தூர்யோதனனுடன் கூடப்பார்த்து ஹஸ்திபுரத்திற்கு பிரவேசித்தான். பாபஞ்செய்பவனும் அரசர்களையழிப்பவனும், கெட்டபுத்தியுள்ளவனுமாகியசகுனி, தூரியோதனனுடைய துயரத்தைக்கண்டு பாதவக்ஸத்தார் கெடுவதற்காக அவனுடைய அபிப்பிராயமே சரியென்று மனத்தில் உறுதியாகவைத்துக்கொண்டான். தூரியோதனன் விருப்பத்தைச்செய்கிறவனாகிய சகுனி அவன்சொல்லைக்கேட்டு அவன்கருத்தையறிந்துகொண்டு அறிவே கண்ணை வுடையவனும் சிறந்தபுத்திசாலியுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் வீற்றிருக்கும்போது அவனருகிற்சென்று, “மஹாராஜவே! மனிதர்களுக்கதிபதியே! தூரியோதனன் நிறம்மாறி வெளுத்து இளைத்துத் துயரத்தையும் விசார்த்தையுமடைந்திருக்கிறான். அதையறியும்.

உமது ஜ்யேஷ்டபுத்திரான துரியோதனனுக்குத் தாங்கக்கூடாத மனத்துயரம் பகைவரால் உண்டாயிருப்பதை நீர் விசாரிக்கவில்லை; ஏன் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறீர்? , என்றான். சகுனியினால் இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் துரியோதனனை யழைத்துச் சொல்லத்தொடங்கினான். “என் அன்புள்ள மகனே! துரியோதன! என்னகாரணத்தினால் நீ மிகத்துயரப்படுகிறாய். கௌரவசரேஷ்டனே! அருதவிஷயத்தை நான் கேட்கலாபாயின் எனக்குச் சொல்; நீ நிறமயாறி வெளுத்த இளைத்திருப்பதாக இந்தச்சகுனி சொல்லுகிறான். நான் நினைத்துப்பாக்கையில் நீ துயரப்படுவதற்குக் காரணம் எனக்குத்தெரியவில்லை புதல்வனே! பெரியபீச்வரியம் முழுதும் உன்னிடத்திலே நிலைபெற்றிருக்கிறது. உன்ஸேஹாதர்களும் நண்பர்களும் உனக்கு இன்னொருவற்றைச் செய்வதில்லை. உயர்ந்தஆடைகள் உடுக்கிறாய்; மாமஸத்தோடுகூடிய அன்னத்தைப் புஜிக்கிறாய்; உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகள் வுறுகிறாய்; எதனால் வெளுத்துயினைத்தாமிருக்கிறாய்? விலைபெற்றபடுகைகளும் மனத்திற்கினிய பெண்களும் சிறந்தவீடுகளும் ஸுகமான தோட்டங்களும் தேவர்களுக்கிருப்பதுபோல உனக்கு இருக்கின்றன. உலகமெல்லாம் உன் சொல்லிற் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது; ஸந்தேஹமிலலை, யாராவும் வெல்ல முடியாத அன்புள்ளபுதரனே! அப்படிப்பட்ட நீ ஏழைபோல ஏன் துயரப்படுகிறாய்? அப்பா! தாய்தந்தையர்களால் புதரனுக்குச் செய்யத்தக்கவற்றை எதுசிறந்ததாக நினைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதையும நமமுடையகுலத்தின் ராஜ்யுலகூழி எல்லாவற்றையும் நீ அடைந்திருக்கிறாய். தேவலோகத்தில் தேவேந்திரனுக்கு இருப்பதுபோலவே எல்லாவிருப்பங்களும் பலவகைச் சிறந்தஉணவுகளும் பானங்களும் உனக்கு இருக்கின்றன. ஏன் வ்யஸனப்படுகிறாய்? நிருத்தம் சநதம்முதலான ஆறுஅங்கங்களோடுகூடிய வேதத்தையும் அஸ்தரவித்தையையும் சாஸ்திரங்களையும் பதது இலககணங்களுடன் கிருபாசாரியரிடம் படித்துத் தோந்திருக்கிறாய்; பலராமரிடத்திலும் கிருபரிடத்திலும் துரோணரிடத்திலும் அஸ்தரவித்தைகற்றிருக்கிறாய்; நீ ஸேஹாதராகளில் ஜ்யேஷ்டன்; ராஜ்யத்திலிருக்கிறாய்; புத்திரனே! ஏன் துயரப்படுகிறாய்? புத்திரனே! நீ பிரபுவாயிருந்து கொண்டு ஸூதர்களாலும் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்று ஸாமான்யஜனங்களுக்குக்கிடையாத உணவுஉடைகளை மிகுதியாக அனு

1 1. ஸ்வரம்; 2. வர்ணம்; 3. பதம்; 4. தாது; 5. வேற்றுமையுருபுகள்; 6. வினைபுறப்புக்கள்; 7. கிருதபத்யம்; 8. தத்திபத்யம்; 9. காரகம்; 10. ஸமாஸம்என்பன.

பவிக்கிராய். எல்லாநதெரிநதவனே! இவ்வுலகத்தில் மற்றொருவன் மேன்மையையடைந்திருக்கிறானென்பது உன்வயஸனத்திற்குக்காரணமாவதெப்படி? அதை நான்கேட்கிறேன்; சொல்” என்றான்.

மந்தபுத்தியுள்ளவனும் கோபம் மேற்கொண்டவனுமான துரிபோதனன் திருதராஷ்டிரனுடைய அநதச்சொல்லைக்கேட்டுத் தநதையேநோக்கி, தன்எண்ணத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான்:— “நான் அல்பமனிதன்போலஉண்ணுகிறேன்; உடுக்கிறேன்; கெட்டகாலத்தைக்கடக்கக்கருதித் தாங்கக் கூடாதகோபத்தைத் தாங்குகிறேன். அவமானத்தைப் பொறாமல் தனதுராஜ்யாங்கங்களை ஆக்ரமித்து மேலாயிருந்து பிறராலுண்டாகும்கஷ்டங்களை விடுவிக்கமுயலுகிறவன் தான் ஆண்பிள்ளையென்று சொல்லப்படுகிறான். பரதவம்சத்தவரே! உள்ளதுபோதுமென்றிருப்பதும் தரையும் பயமும், ஐசுவரியத்தையும் கௌரவதையும்கெடுக்கின்றன. அவற்றினால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவன் மேன்மையையடையான். மிகப்பிரகாசிப்பதும் என்னை நிறமகுறையச்செய்வதுமான ராஜ்யலக்ஷ்மி குருதிபுக்ரணை யுதிஷ்டிராணித்திலிருப்பதைக்கண்ட பிறகு நான் அனுபவிப்பது எனக்குத்திருபதிகரமாயில்லை. எதிரிகள் மேன்மையடைவதையும் நான்குறைவதைபுகண்டபின் தர்மராஜா வின் ஐசுவரியம் கண்ணுக்குப் புலப்படாததாயினும் எதிர்ப்பின்பது போலத்தோன்றுவதனால் நான்நிறம்குன்றிவிட்டது வெளுத்தும்இளைத்துமிருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்நாதகர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் என்பத்தெண்ணாயிரவர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகளுண்டு. யுதிஷ்டிரனுடையவீட்டில் ஜிதேந்திரியர்களானயதிகள் பதினாயிரவர் பொற்பாத்திரங்களில் புஜிக்கின்றனர். கறுப்பும் நீலமும் சிவப்புமான வர்ணங்களோடுகூடிய மாஷ்டேதால்களையும் விலைபெற்ற சால்வைகளையும் காம்போஜதேசத்தரசன் யுதிஷ்டிரனுக்கனுப்பினான். நூற்றுக்கணக்கும் ஆயிரக்கணக்குமாகப் பெண்யானைகளையும் பசுக்களையும் குதிரைகளையும் முநநூறுஒட்டகங்களையும் அநேகநூறு பெண்குதிரைகளையும் சுப்பமாகஎடுத்துக்கொண்டு ராஜகுமாரர்கள் யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ராஜாவே! அநதச்சிறந்த யாகத்தில் அரசர்கள் பலவிதங்களானரத்தினங்களை யுதிஷ்டிரனுக்கு மிகுதியாகக்கொண்டதுகொடுத்தனர். சிறந்தபுத்தியுள்ள பாண்டு புத்திரனுக்கு அநதயாகத்தில் திரவியலாபம்வந்ததுபோல எவ்விடத்திலும் இத்தற்குமுன் நான்கண்டதுமில்லை; கேட்டதுமில்லை. இதைல்

லாம் பொய்யாயிருந்தால் நீர் ஸஞ்சயனைக்கேட்கலாம். ராஜாவே! நமதுசததுருவின் அளவறற அநதததனகருவியலைக்கண்டு அதையே நினைநது நான் ஸுகமபெறாமலிருக்கிறேன். பிராமமணர்களும பயிரிடுகிறவர்களும் பசுக்கள்வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களும் நூற்றுக்கணக்காகக் கூட்டமசேர்நது மூவாயிரமகோடி பொன்களைக் கப்பமாக எடுத்ததுக்கொண்டுவநது வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுின்றனர். திரிகர்வதேசததார் அழகானபொற்குடங்களைக்கொண்டுவநது தர்ம ராஜாவுக்குத் தெரிவித்தபிறகு உள்ளேவிடப்பட்டனர். தேவஸ்திரீகள் எதிலஇநதிரனுக்கு மதுவைவைததுக்கொண்டிருக்கின்றனரேர வருணனுடைய அநத வெண்கலப்பாத்திரத்தைத் திருப்பாற்கடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொணர்நதுகொடுத்தது. ஆயிரமபொன் விலைபெற்றதும அனைகரந்நங்களால் அலங்கரிக்கப்பெற்றதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான சிறநதசங்கதையெடுத்துக் கிருஷ்ணன் தாமராஜாவுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தார். அதையெல்லாமகண்டு எனக்குப் பெரிய ஜ்வரம உண்டானதுபோலிருந்தது. பரதசரேஷ்டரே! பறவைகள் அநதசசங்கையெடுத்துக்கொண்டு கீழ்கடலுக்கும தென்கடலுக்கும் மேல்கடலுக்கும சென்றன; வடகடலுக்குமடும் செல்லவில்லை. அர்ஜுனன் அநதவடத்சைக்குச்சென்று அளவறறதனத்தைக் கப்பமாகக்கொண்டுவநதான். பாரதரே! மயனூல பிநதுஸரஸிலுள்ள ரத்னங்களைக்கொண்டுவநதுசெய்து படிக்கக்கலமேலே மூடியிருநததூரல் ஜலம்திரமபின தாமரைக்குளம் போலிருக்குமபூமியைக் கண்டேன். பரதசரேஷ்டரே! அங்கே நான் துணியைததுக்கினதைப்பார்த்து நேருகோதரனும் ஸபைகாக்குமவேலைக்காரர்களும் நகைத்தனர். அப்போது என்நாய்தநதையர்களுக்காக என்உயிரைச் சிரமப்பட்டுக்கூப்பாற்றினேன். என்னால்முடிநகிருக்குமாயின் விருகோதரனை அங்கேயேகொன்றிருப்பேன். பாரதரே! என்பகைவறாற்செய்யப்பட்ட அந்தப்பிரிகாசம் என்னையெரிக்கிறது. ராஜாவே! அநதஸபையில் படிக்கத்தாமரைகளினால் விளங்குவதும படிக்கமேஜலம்போற் செய்யப்பட்டதுமாகிய தாமரைக்குளத்தை ஸபையென்றுநினைத்து விழுந்தேன். அப்போது பீமனும் அர்ஜுனனும் சபத்ததுடன்சிரித்தனர். திரௌபதியும் பெண்களுடன்சோநது என்மனமவிழுகதுபோகும் படி நகைத்தனர். ஜலத்திலிறங்கி வஸ்திரம்நனைநதுபோனஎனக்கு ராஜாவினால் கட்டளையிடப்பட்டவேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக்கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப்பெருந்தயரமே. துண்களி ருக்குமிடத்தில் துண்களில்லாததுபோலவும் துண்களில்லாதவிடங்

களில் ஆயிரம் தூண்களிருப்பதுபோலவும் காணப்படுகிறது. ராஜாவே! பிரபுவே! அநதஇடத்தில் நான்படி கக்கற்களின்நடுவில் அடிபட்டுக் கொண்டேன். வாயிலில்லாத இடம் வாயில்போலிருந்ததனால் அங்கேகவளியில்போகத்தொடங்கிக் கல்லிலமுடிக்கொண்டு நெற்றியில்மிகவும் அடிபட்டுக்கொண்டேன். அதைப்பார்த்துத் தடவிக் கொண்டு வேறுமார்க்கத்திற்சென்றேன் விருகோதரன்பரிஹாஸஞ்செய்து என்னைப்பார்த்து, “ராஜாவே! இதுவாயில்; இதுவாயிலன்று” என்றுபுதுமையாகச்சொன்னான். ராஜாவே! அவ்விடத்தில் அநதநிலைமையிலிருந்த என்னைக்கண்டு பெண்களுமநகைத்தனர். புருஷசரேஷ்டரே! அநதச சபையிலுள்ளவாகளுக்கு இடெல்லாம் சிரிக்கக்காரணமாயிருந்தது. நான் இதுவரையில் எங்கும் கண்டதும் கேட்டதுமில்லாத ரதனங்களை அவ்விடத்திற்கண்டேன். அதனால் கொதிப்புறு துயரமுமஅடைந்தேன். தீயிறகுதிப்பேன்; கருங்கடலில்விழுவேன். புகழ்பெற்றவனுக்கு அபகீர்த்தியானது மாணத்திலும்அதிககஷ்டம். மற்ரோர்ஆச்சரியமும அங்குஉண்டாயிற்று; அநதயும்சொல்லுகிறேன்; கேளும். எப்போதும் புஜிக்கும்பிராமமணர்கள் ஒருலக்ஷம் கணக்கானதற்கடையாளமாக அங்கே சங்குவைத்துத் தினம ஊதப்படுகிறது. பாரதரே! அநதச்சங்கு அடிக்கடி ஒலிக்கும்போது இடைவிடாத சபதத்தைக்கேட்டேன். அதனால் எனக்கு மயிர்கள்பொடித்தன. மஹாராஜாவே! காணவநத அனேக ராஜாக்களினாலிரம்பின அநதஸபையானது மாசறறஆகாயம் நகூத்திரங்களினால் விளங்குவதுபோல விளங்கிறது. மஹாராஜாவே! பிரஹைகளுக்கதிபதியே! சிறநத புத்திசாலியான தர்மராஜாவினுடைய அநதயாகதத்தில் அரசாகள வைசியர்கள்போல எல்லாரத்னங்கலையும் காணிக்கைகளாகக் கொண்டுவந்தனர். பிராம்மணர்களுக்குப் பரிமாறுகிறவர்கள் அரசர்களே. ஒ’ராஜாவே! யுதிஷ்டிரனிடத்திலிருநத லக்ஷமியானது தேவேநதிரனுக்கும் யமனுக்கும் வருணனுக்கும் குபேரனுக்குமில்லலை. பாண்டிபுத்திரனுடைய அநதசசிறநத ராஜலக்ஷமியைக்கண்டு மனக்கொதிப்புற்றநான் ஆறுதலடையவில்லை. பாண்டவர்களுடைய ஐசவர்யத்தையடையாமல் எனக்கு ஆறுதலில்லை. பாணங்களினால் பங்கைவரையாவது படுக்கவைப்பேன். நானாவது பிறரால்அடிக்கப்பட்டுசசாய்வேன். பங்கைவரைத் துன்புற்செய்கிறவரே! இநதநிலைமையிலிருக்கும்எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? ராஜாவே! பாண்டவர்கள் மேன்மேலும்ஒங்குகின்றனர், நமதுஉயர்வு நின்றையிட்டது” என்றான்.

அப்போது சகுனி, “தவறாதபராக்ரமமுள்ளவனே! தர்ம ராஜாவினிடத்தில் எந்தஒப்பற்றஐசுவர்யத்தைக்கண்டாயோ அதை யடைவதற்கு நான் ஓர்உபாயம்சொல்லுகிறேன்; கேள். பாரதனே! இந்தப்பூமிமுழுமையிலும் பாசசிகைகளில் நான்தேர்ந்தவன். ஆடும் போது காய்போகும்வழி எனக்குத்தெரியும்; பரதயமதெரியும்; தன் ஆட்டம் பிறர்ஆட்டம் இவைகளின் வித்தியாஸம் தெரியும். யுதிஷ்டிரனுக்கு ஆட்டத்தில் வீரூப்பமுண்டு; ஆனாலு ஆடத்தெரியாது; அழைத்தோமானால் அவசியம்வருவான். அவன் எப்போதும் தானே எண்ணையழைப்பதுண்டு. பிரபுவே! நான் கபடத்தைச்செய்து அவனை நிச்சயமாக ஜயிப்பேன். அநதச்சிறந்த ஐசுவாயததை திருப்பி வாங்கிவிடுவேன். அவனையழை” என்றுசொன்னான். சகுனியினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட துரியோதனமஹாராஜன் உடனே திருத ராஷ்டிரானேநோக்கி, “ராஜாவே! சொக்கட்டான் ஆட்டம்தெரிந்த இந் தச்சகுனி ஆட்டத்தினாலேயே யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யலக்ஷ்மியை வாங்கத் திறமையுள்ளவன் அதற்கு நீர் அனுமதிக்காடுக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட திருதராஷ்டிரன், “விதுரன் மஹாபுத்திசாலி; எனக்கு மந்திரி; நான் அவன்சொற்படியிருப்ப வன். அவனுடன்கலந்த இநதக்கார்யத்தின முடிவைப்பற்றித் தெரி ந்துகொள்வேன். தீர்க்கதர்சியாகிய அந்தவிதுரன் தர்மத்தை முன் னிட்டு இருபக்கத்தாருக்கும தகுந்ததும் மிக்கநன்மைபுமாகக் காரி யத்தின்முடிவைச் சொல்வன்” என்றுசொன்னான் துரியோதனன், “அரசர்க்கரசே! விதுரா வருவாராயின் அவர் உம்மைத்திருப்பிவிடு வர். நீர்திரும்பினால் நான்இறந்தீபோவது திண்ணம். ராஜாவே! நானிறந்துபோனபிறகு நீர் விதுரருடன் ஸுகமாயிரும். பூமிமுழு மையையும் நீர்ஆளலாம். உமக்கு என்னாலாவதென்ன?” என்று சொன்னான். அவன் அன்போடும் துயுரத்தோடுமொன்ன அந்தச் சொல்லைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன் அவனுடையஎண்ணத்தை அங்கீ கரித்து வேலைக்காரர்களைப் பார்த்து, “சிற்புகள்! அனேகமாயிரம் தூண்கள்நிரம்பினதும் நூறுவாரில்களுள்ளதும் மனத்திற்கும் பார் வைக்கும் இனியதுமான ஸபையை எனக்கு உடனேசெய்யுங்கள். சில்பிகளெல்லாரையும் வருவித்து அந்தச்சபையில் ரத்னங்களால் தள வரிசைகள்போட்டுப் பிரவேசிப்பதற்கு ஸுகமாகவும் அழகாகவுஞ் செய்து உடனே எனக்குத்தெரிவிப்புகள்” என்று கட்டளையிட்டான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! துரியோதனனுடைய ஸமாதா னத்திற்காகத் திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறு நிச்சயம்செய்து

விதூரருக்குத் தூதனையனுப்பினான். விதூரைக்கேட்காமல் திருதராஷ்டிரனுக்குத் தன்மனத்தில் ஒருநிச்சயமும் உண்டாகவில்லை. திருதராஷ்டிரன் சொக்கட்டானுமெதினிலுள்ள குற்றங்கனையறிந்திருந்தும் புத்திரனிடத்திலுள்ள ஸ்நேகத்தினால் இழுக்கப்பட்டான். புத்திரமானானவிதூரர் கலகத்திற்கு வாயிலாகவந்திருப்பதும் நாசத்திற்கு ஆரம்பமாக உண்டானதுமாகிய அந்தச் சமாசாரத்தைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரனிடம் ஓடிவந்தார் அந்தவிதூரர் தமக்குத் தமயனும் மஹாத்மாவுமான திருதராஷ்டிரனையடைந்து பாதங்களில் தலைவணங்கி, “அரசரே! பிரபுவே! உம்முடைய இரதமுயற்சியை நான் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்தச்சூதாட்டம் காரணமாக உமதுபுத்திரர்களுக்கு விரோதம்வராமலிருக்கும்படி செய்யக்கடவீர்” என்றுசொன்னார். அதற்குத் திருதராஷ்டிரன், “விதூரா! தேவர்கள் அனுக்ரஹம்செய்வராயின் எனதுபுத்திரர்களுக்கும் பாண்டுபுத்திரர்களுக்கும் கலகம் உண்டாகாமலிருக்குமென்பது நிச்சயம். நல்லதோ கெட்டதோ, அனுகூலமோ பிரதிகூலமோ, மித்திரர்களுக்குள் சூதாட்டம் நடக்கட்டும். இது விதியின் கட்டளையென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. பாரதனே! நானும் துரோணரும் பீஷ்மரும் நீயும்இருக்கும்போது இவ்விருவருக்கும் தெய்விகமாகக்கூட அக்கிரமம் எவ்வகையிலும் நேரிடாது. நீ இப்போதே காற்றுலேகமான குதிரைகள் பூட்டின ரதத்திலேறிக்கொண்டு காண்டவப்ரஸ்தம்சென்று புதிஷ்டிரனையழைத்துவா. விதூரா! என்னுடைய எண்ணம் புதிஷ்டிரனிடத்திற் சொல்லத்தகாது. இதை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். தெய்வந்தான் மேலானதென்று நினைக்கிறேன். அதனாலேதான் இதுநேரிடுகிறது” என்றுசொன்னான். இவ்வாறு சொல்லியதைக்கேட்ட புத்திரமானான விதூரர், ‘இந்தக் குலம் இனிஇல்லை’ என்றுநினைத்து மிகத்துன்பமுற்றுச் சிறந்தபுத்தியுள்ள பீஷ்மரிடம்சென்றார்.

எழுபத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(ஜனமேஜயர் விரிவாகச்சொல்லும்படிகேட்டதன்மேல் வைசம்பாயனர் சொல்லத்தோடங்கி, திருதராஷ்டிரனிடம் துரியோதனன் துயரப்பட்டதை மறுபடியும் கூறியது.)

ஜனமேஜயர், “ஓ! பிரமஜ்ஞானிகளின்றிறந்தவரே! எனது பிதாமஹர்களுள் பாண்டவர்கள் அப்படிப்பட்ட வ்யஸன்மஅடைந்த

தற்குக்காரணமும் பராதாக்களுக்கே பெரியநாசத்தைவிளைவித்ததுமாகிய அந்தச்சூதாட்டம எவ்வாறு நடந்தது? அந்த ஆட்டத்திற்கு ஸபையோராயிருந்த அரசர்கள் யாவர்? அதை ஸந்தோஷித்தவர் யாவர்? மறுத்தவர் யாவா? பிராமமணரே! நீங்கள் இதைவிரிவாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிராமமேனோத்தமரே! பூமியே அழிந்ததற்கு இதன்றே ஆதிகாரணம்” என்கேட்க, பிறகு வியாஸருடைய சிஷ்யரும் சிறந்தமஹிமையுள்ளவரும் வேதாத்தங்கனையறிந்தவருமாகிய வைசம்பாயனர் நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்லத்தொடங்கினார்.

“பரதவமசதவரிற் சிறந்தவரே! மஹாராஜாவே! உமக்கு இந்தக்கதையைக் கேட்கவிரும்புகிறதால் மறுபடியும் விரிவாகச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். அம்பிகையின்புத்திரனாகிய திருதராஷ்டிரன் விதூருடைய அபிப்பிராயத்தை யறிந்தபிறகு மறுபடியும் ஏகாநதத்தில் தூரியோதனைப்பார்த்துப் பின்வருமாறு சொல்லலானான். “காந்தாரியின்மகனே! த்யூதமவேண்டாம். விதூரன் அங்கீகரிக்கவில்லை. மிகச்சிறந்தபுத்தியுள்ளவிதூரன் நமக்கு இன்றைகதையையான், விதூரன் சொல்வதே நமக்கு மிக்கநன்மையென்றல்லவோ நான் நினைப்பது. புத்ரனே! அவன் சொன்னதைப் பெல்லாம் நீ செய்ககடவாய். அதுதான் உனக்கு நன்மையென்று யான் நினைக்கிறேன். தேவரிஷியும் இந்திரனுக்கு ஆசாரியரும் மூன்றுகாலங்களையும் அறிந்தவரும் சிறந்தபுத்தியுள்ளவருமான் பிருஹஸ்பதி இந்திரனுக்கு எந்தசசாஸ்திரத்தை யுரைத்தாரோ அதையெல்லாம் மஹாகவியாகிய விதூரன் ஸூக்ஷ்மங்களுடன் அறிந்திருக்கிறான். புத்ரனே! நான்கூட எப்போதும் அவன் சொல்லிவிருப்பவனன்றோ? ராஜனே! சிறந்தபுத்திரசாவியான விதூரன்தான் கௌரவர்களுக்குத்தலைவனாக நினைக்கப்பட்டிருப்பவன். மஹாபுத்திரசாஸ்திரான உத்தவன்தான் யாதவர்களில் பூஜிக்கத்தக்கவன். மகனே! ஆதலால், சூதுவேண்டாம். சூதில் விரோதத்தைகாண்கிறோம். விரோதம்வந்தால் ராஜ்யமே அழியும். புத்ரனே! அந்தச்சூதை விட்டுவிட்டு தாய்தந்தையர்கள் மகனுக்கு ஆக்கும்பேருதவியென்று எது சொல்லப்படுகிறதோ அதை நீயடைந்திருக்கிறாய். தந்தைபாட்டனாகளிடமிருந்து வந்த ராஜ்யத்தைப்பெற்றிருக்கிறாய். நீ ஓதினவன்; சாஸ்திரங்களிறேற்றந்தவன்; வீட்டில் எக்காலமும்கொண்டாடப்பட்டவன்; ஸஹோதரர்களில் மூத்தவன்; ராஜ்யத்திலிருப்பவன்; என்னநன்மையை நீ பெறாமலிருக்கிறாய்? சிறந்தகைகளையுடையவனே! மற்ற ஜனங்கள் பெறுதற்கரிய சிறந்த உணவுகளை யும் உடைகளையும் நீ பெறறிருக்கிறாய். அன்புள்ளமகனே! நீ துயரப்படுவதென்?

சிறந்தகைகளை யுடையவனே ! தந்தைபாட்டனார் வரிசையாகக்கிடைத் ததும் செழித்த தமாகிய பெரியராஜ்யத்தை எப்போதும் கட்டளையிட்டுக்கொண்டு தேவலோகத்தில்தேவேந்திரன்போல (இப்புவிவில்) விளங்குகிறாய். ராஜனே ! உனக்குள்ளீச்வரியமும் முன்புள்ளனறால் உரைக்கப்பட்ட உனக்குள்ளுக் கங்களுமும் மற்றவர்கள் பெறுதற்கரியவை. எல்லாந்தெரிந்தவனே ! அபபடிப்பட்ட உனக்குத் துயரத்திற்குக்காரணம் என்ன உண்டாயிற்று ? அதை எனக்குச் சொல்லவேண்டும்” என்றான். அதைக்கேட்டுத் துரியோதனன், “உண்ணுகிறேன், உடுக்கிறேனென்றுபாத்துக்கொண்டு ஆண்மையைவிட்டுப் பிறர் பெருமையில் பொறுமைப்படாதவனெவனோ அவன் இழிவானமனிதனென்று நினைக்கப்படுகிறான். அரசாக்கரசே ! பிரபுவே ! எல்லாருக்கு மிருப்பதுபோன்ற ராஜ்யலக்ஷமியானது எனக்குஸநீதோஷத்தைத் தருவதில்லை. குந்திபுத்தரனிடத்தில் சிறப்புற்றுவிளங்கின ராஜ்யலக்ஷமியைக்கண்டுதான் வ்யஸனமுற்றேன். பூமிமுழுவதும் யுதிஷ்டிரனுடைய ஆஜ்ஞைக்குட்பட்டிருப்பதைக்கண்டு ஜீவித்திருக்குமயான் மிகக்கடினமானவன். துக்கத்தினால் இதை உமக்குச்சொல்லுகிறேன். நீபர்கள், சிதரர்கள், குகுரதேசத்தவர்கள், காரஸ்கர்கள், லோகஜங்கர்களென் லுமரசாகள யுதிஷ்டிரன்வீட்டில் அடிமைகள்போல வசப்பட்டிருக்கின்றனர். இமயமலையிலும் கடறறிவுகளிலுமுள்ள ரத்னநிதிகளோடுகூடிய அரசுகளனைவரும் மிலேசசஜாதி யார்களனைவரும் யுதிஷ்டிரன் கிருஹத்தில் தூரவிலக்கப்பட்டிருந்தனர். அரசாக்கரசே ! யுதிஷ்டிரன் என்னை மூத்தவனென்றும் சிறந்தவனென்றும் நினைத்து மரியாதையுடன் ரத்னங்களை வாங்கும்படி ஏறபடுத்தியிருந்தான். பாரதரே ! அங்கேவந்த மிகச்சிறந்த ரத்னங்களுக்கும் காணிக்கைகள் கொண்டுவந்தவர்களுக்கும் இக்கரையுந்தெரியவில்லை ; அக்கரையுந்தெரியவில்லை. அந்தத் தனங்களைவாங்குவதற்கு என்கைபோதாமற்போயிற்று. நான் களைப்படைந்திருந்தபோது தூரத்திலிருந்து கொண்டுவந்த ரத்னங்களைக் கையில்வைத்துக்கொண்டு அவரவர்கள் நின்றனர். பிறதுஸரவிலுள்ள ரத்னங்களைக் கொண்டுவந்து மயனூல் நிர்மாணஞ்செய்யப்பட்டதும் படிக்கக்கல் மூடப்பட்டிருப்பதனால் ஜலம்நிரம்பின தாமரைக்குளம்போன்றதுமான ஓரிடத்தைக்கண்டேன். நான் ஆடைஸயத் தூக்கிக்கொள்ளும்போது சத்ருவின் செல்வச்சிறப்பக்கண்டு மயங்கினவனும் ரத்னங்களில்லாதவனுமாகிய என்னைக்கண்டு விருகோதரன் நகைத்தான். என்னால் முடிந்திருக்குமாயின் அங்கேயே விருகோதரனைக்கொன்றிருப்பேன்.

ராஜாவே! பீமனைக்கொல்ல யத்தனஞ்செய்திருப்பேயின் சிசுபாலனுக்குவந்த கதிதான் நமக்கும்வருகிருக்கும்; ஸந்தேஹமில்லை.* பாரதரே! என்பகைவன் பரிஹாஸஞ்செய்தது என்னைச்சுகிறது. ராஜாவே! திரும்பவும் அதுபோன்ற மற்றொருகுளம தாமரைமலர்களினால் விளங்கியிருந்ததைப் படிக்கக்கல் பூமியாகிநினைதது ஜலத்தில் விழுந்தேன். அவ்விடத்தில் என்னைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடன் கூட, சபதம்கேட்கும்படி நகைத்தான். தரௌபதியும் அனேகஸ்திரீகளுடன் கூட என்மனம் துயரப்படும்படி நகைத்தான். ஜலத்தில் வஸ்திரம்நனைநதுபோன எனக்குத் தர்மராஜாவினால் ஏவப்பட்ட வேலைக்காரர்கள் வேறுவஸ்திரங்களைக் கொடுத்தனர். அதுவும் எனக்குப் பெருந்துயரம். ராஜாவே! நான் மற்றொருமோசம்போனதையும் சொல்லுகிறேன்; கேளும். வாயிலிருப்பதுபோலத் தோன்றும் வாயிலில்லாதவிடத்தில் வெளியே போகத்தெடிநகிக் கலலில் அடிபட்டு நெற்றியில் புண்பட்டுக்கொண்டேன். அங்கே அவ்வாறு அடிபட்டஎன்னை, சோநதிருந்த நகுலஸஹ்தேவாகளிருவரும் தூரத்திலிருந்துபார்த்து வ்யஸனப்படடுக கைகளால் அணைத்தனர். அந்தஸமயத்தில் ஸஹதேவன், என்னைப்பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு, “திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! வாயில் இங்கேயிருக்கிறது; அங்கே போகாதே” என்று அடிக்கடிசொன்னான். அந்தஸமயத்தில் பீமஸேனனும், “திருதராஷ்டிரபுத்திரனே!” என்றழைத்து, சிரித்து, “ராஜாவே! வாயில்இங்கே” என்றுசொன்னான். அந்தஸபையில் நான்கண்ட ரதனங்களுக்குப் பெயர்களைக்கூட இதற்குமுன் நான்கேட்டதில்லை. அதுவும் என்மனத்தைச் சுகிறது.

எழுபத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூ த ப ர வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(ராஜஸூயயாகத்தில் தர்மராஜாவுக்குவந்த காணிக்கைகளைப்பற்றித் தூர்யோதனன் விரிவாகத்திருதராஷ்டிரானுக்குரைத்தது.)

பாரதரே! ஆங்காங்கிருந்து அரசர்கள் பாண்டவர்களுக்குக் கொண்டுவந்த சிறந்த தனங்கள் யான்கண்டனவற்றைக் கேளும். பகைவனுடைய அந்தத்தனத்தைக்கண்டு ம்யங்கினான் என்னையே அறியாமற்போனேன். பாரதரே! பூமியிலிருந்து பூமியிலுண்டான

* பூமியிலிருந்து உண்டானவை ரதனங்கள் முதலியவை; பூமியிலிருந்து உண்டான பொருள்களிலிருந்து உண்டானவை வஸ்திரங்கள் முதலியவை.

பொருள்களிலிருந்தும் உண்டான தீரவியங்களைத் தெரிந்துகொள்ளும். ஆடும்பிரிகளாற் செய்யப்பட்டனவும் எலி பெருச்சாளி முதலியவற்றின் தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பூனைத்தோல்களாற் செய்யப்பட்டனவும் பொற்சரிகையினால் அலங்கரிக்கப்பட்டனவுமான சிறந்தபோர்வைகளையும் தோல்களையும் மிகுதியாகக் காமபோஜராஜன்கொடுத்தான். குருவிகள்போலச் சித்ராநிறமுள்ளவையும் கிளிமூக்குப்போலச் சிவந்த மூக்குள்ளவையுமான முந்நூறுகுதிரைகளையும் சிலேஷ்மாதகம் வன்னி புன்சூ இவற்றின்காய்களினால் வளர்க்கப்பட்ட ஓட்டகங்களையும் பெண்குதிரைகளையும் திரிகாத்தேசத்தார் கொடுத்தனர். இடையாகத் தங்கள் இனத்தாருடன்கூட¹ நாகாற்பிராணிகளையும், வஸாதிகள்என்னப்பட்ட எப்போதும் திரிந்துகொண்டிருக்கும் ஜாதியார மறறஅனேக தனங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு தாம ராஜாவின்வாயிலில் நின்றனர். மஹாரதர்களிற சிறந்தவனாகிய திரிகாவ் தேசத்தரசன் தன் பந்துக்களாறுகுழப்பட்டு மனமகிழ்ச்சியோடும் அன்போடும் அழகான பொற்கூடங்களையும் ரத்தினங்களையும் பொன்நாணயங்களையும் பொற்கடடிகளையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து தர்மராஜாவுக்கு அளித்தான். குவிந்தனென்னும் பிராமமணச்சீரேஷ்ட னால் புத்திமானான தாமராஜாவுக்குக் காண்பித்து அன்போடு அளிக்கப்பெற்ற சங்கததை ஸ்வேஹாதார்களனைவரும் ஆரஜுனனுக்குக் கொடுத்தனர். பொன்சேகைகளோடு கூடியதும் ஆசசரியப்படத்தக்க தும் ஆயிரக்கணக்கான பொன்நாணயத்தினால் விசித்ரமானதும் தன் ஒளியினால் விளங்குவதும் அழகான தும் கண்களைக்கவருவதும்² விசுவகர்மாவினால் பூஜிக்கப்பெற்றதுமாகிய அநதச்சங்கை ஆர்ஜுனன் வாங்கிக்கொண்டான். தர்மராஜனும அதைப் பலமுறை நமஸ்காரஞ செய்து எடுத்துக்கொண்டான். ஊதாமலிருக்கையிலும் கர்ஜிக்கத்தக்க அநதச்சங்கை ஆர்ஜுனன் ஊதினபோது மிகவும் ஒலித்தது. அநதச்சங்கின் ஒளியினால் அரசாசன தங்களவலிமைமுன்றி விழுந்தனர். தமது சக்தி நிரமபினவரும் ஒருவர்க்கொருவா இனியனசெய்பவருமாகிய திருஷ்டத்யுமனனும் பாண்டவர்களையீவரும் ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகிய இரதஎண்மரும் மூர்ச்சசையடைந்த அரசர்களையும் என்னையும்கண்டு அப்போ்து நகைத்தனர். பாரதரே! பிறகு ஆர்ஜுனன் ஸநதோஷமடைந்து பொன்கட்டின கொம்புகளையுடைய யீநநூறுவிருஷபங்களை அநதக்குவிந்தன் என்னும் பிராமமணச்சீரேஷ்ட

1 பசுக்களையும்.

2 விசுவகர்மாவின் சிற்பத்திற்குமேலாகவே இயற்கையிலமைந்தது.

டனுக்குக் கொடுத்தான். 'குவிந்தனைன்னும் பிராமமனை முகமலர்ச் சியுடன் பொன்னும் பலவகைவந்திரங்களுமாகிய சிறந்தகூணிக் கைகளைத் தர்மராஜாவுக்கனுப்பினான். கடிசீர்தேசத்தரசன் சுத்த மும் மதுரமுமான திராசுத்தபழமதயத்தையும் இன்னும் எல்லாக் காணிக்கைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தாமராஜாவினிடம் வந்தான். யவனர்கள் மனுவேகமுள்ள மலைநாட்டுக் குதிரைகளையும் பெரிய விலைபெற்ற ஆஸனங்களையும் புதியவையும் இலேசானவையும் அழகிய வையும் விலைபெற்றவையும் பிரகாசிப்பவையுமான சாலவைகளையும் மற்றுமுள்ள பலவகை ரதனங்களையும் கொண்டு வந்தது வாயிலிலின்ற னா. களிங்கதேசத்தரசனாகிய சுருதாயுள்பவன் மிகச்சிறந்த முத துகளையும் ரதனங்களையும் அளித்தான். அங்கதேசத்தரசன் பொன் மயமான ஆபரணங்களையணிந்த அழகியபெண்களைக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! தென்கடற்கரையிலிருந்து வங்கதேசத்தரசன் நூற்றுக்கணக்கான பொற்கடிகளையும் நூற்றுக்கு மேற்பட போர்வைகளையும் ஜலத்திலுண்டான ரதனங்களையும் மற்றச்சிறந்தசர களிமிருந்து அவன் வாங்கின கப்பங்களெல்லாவற்றையும் தாமபுத ரனுக்குக் கொடுத்தான். பாண்டியராஜன் தாததுரமலையிலுண்டான தொண்ணூற்றுபாரம் நிறையுள்ள முதலதரமான சந்தீனக்கட்டை களையும் தொண்ணூற்று சங்கங்களையும் தர்மராஜாவுக்கு விரைந்து கொடுத்தான். சோளராஜன் கேரளராஜன் இருவரும் கணக்கில்லாத சந்தனங்களையும் அகிலங்களையும் பலவகையான முதலுக்களையும் வை டீர்யங்களையும் பாண்டுபுதரனுக்குக் கொடுத்தனர். அச்சமகராஜன் கொம்புகளில்பொன்கட்டினவையும் பொன்ஆபரணங்களையணிந்தவையு ம் கன்றுகளோடுகூடியவையும் குடங்குடமாகக் கறக்கிறவையு மான பதினாயிரம் பசுக்களைக் கொடுத்தான். விரதுதேசத்தரசன் பொன்மலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் விரதுதேசத்திலுண் டானவையுமான குதிரைகளில் இருபத்தையாயிரம் கொடுத்தான். ஸௌவீரதேசத்தரசன் பொன்னினாலும் முதலுக்களினாலும் ரதனங் களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவையும் ஒளியினால் மத்தியான்னலுர் யனைப்போலப் பிரகாசிப்பவையும் யானைகளூட்டினவையுமான முந் நூறு சிறந்ததேர்களையும் மற்றுமுள்ள கப்பங்களையும் எடுத்துக்கொ ண்டுவந்தது பாண்டுபுதரனுக்குக் கொடுத்தான். பாரதரே! ராஜாவே! அவந்திதேசத்தரசன் ஆயிரக்கணக்கான பலவகைரதனங்களையும் உய ரந்த முதலுமலைகளையும் தோள்வளைகளையும் மற்றும் பலவகைஆப ரணங்களையும் பதினாயிரம்தாஸிகளையும் கப்பமர்க்கக்கொண்டு ஸபையின்

வாயிலில்வந்து பார்க்கவிருப்பமுள்ளவனாகக் காத்திருந்தான். தசா
ர்ணதேசத்தரசனும் சேதிதேசத்தரசனும் வீரனை சூரஸேனதேசத்
தரசனும் உயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் மற்று
முள்ள காணிக்கைகளைல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து
பாண்டவனுக்கு ஆர்ப்பணஞ்செய்தனர். காசிராஜன் மிக்கஸந்தோஷ
த்துடன் எண்பதினாயிரம்பசுக்களையும் எண்ணுறுயானைகளையும் தர்
மராஜாவுக்குக் கப்பமாகக்கொடுத்தான. பொன்மாலிகையணிந்தவையு
ம் விநதுரதிக்கரையிலுண்டானவையுமான குதிரைகள் பதினாயிர
த்தையும் பலவகை ரத்னங்களையும் காசிராஜன் காணிக்கையாகக்
கொடுத்தான். விதேஹதேசத்தரசனாகிய கிருதக்ஷணனும கோஸல
தேசத்தரசனாகிய பிருஹத்பலனும பதினாலாயிரம் சிறந்தகுதிரைக
ளைக் கொடுத்தனர். வஸாதிசென்னும் தேசத்தாரோடுகூடிய சைப
பியராஜனும் மாலவர்களோடுகூடிய திரிகாததராஜனும் பாண்டவர்க
ளுக்கு ரத்னங்களைக்கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு அரசனும் கொடுத்த
ரத்னங்களுக்கும் அளவிலலை. ராஜாவே! பாருகசசதேசத்தரசன்
உயர்ந்தஹாரங்களையும், மற்றும் பலஆபரணங்களையும், நூல்வஸ்திரங்
களை உடுத்துகிறவரும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவரும் மெல்லிய
தேகமும் நீண்டகூந்தலுமுள்ளவரும் பொன்னிகலங்களை அணிந்த
வருமாகிய நூறாயிரமதாஸிகளையும், பிராம்மணோத்தமர்கள் தரிக்கத்
தக்க சிறந்த சத்தமானசால்வைகளையும், எல்லாக் காணிக்கைகளையு
ம் கொணர்ந்து கொடுத்தான். அவர்களனைவரும் தர்மராஜாவைக்
காண்பதற்காக ஆரண்மனைவாயிலில் நின்றனர். காணிக்கைகளையளிக்
கும்போதுமட்டுந்தான் அவர்களுக்கு வழிகிடைத்தது. மழைபெய்
வதனாலும் நதிகள்பாய்வதனாலும் கிருஷியில் சிரமப்படாமலே தான்
யங்களை விருத்திசெய்பவரும் ஸமுத்திரக்கரையில் பிறந்தவரும்
விநதுரதிக்கரையில் வஸிப்பவருமான த்ருமர், பாரதர், காச்யர், கிரா
தகர்என்னும் அரசர்கள் பலவகைரத்னங்களையும் வெள்ளாடுகள்,
செம்மறியாடுகள், பசுக்கள், கோவேறுகழுதைகள், ஒட்டகங்கள்
இவைகளையும் பொன்னையும் பழத்திலுண்டான மதுவையும் பல
வகைச் சால்வைகளையும் காணிக்கைகளாக எடுத்துக்கொண்டுவந்து
ஆரண்மனைவாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாபலசாலியும் சூர
னும் மிலேச்சர்களுக்கு அகிபதியும் பிராக்ஜ்யோதிஷதேசத்தரசனு
மான பகததராஜன், யவனர்சேனையுடன் காற்றுக்கொப்பான வேக
முள்ள உயர்ந்த ஜாதிக்குதிரைகளையும் மற்ற எல்லாவகையான காணி
க்கைகளையும்கொண்டு விரைவாகவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்

றான். பிராக்ஜ்யோதிஷாதிப்தியான அவன் குதிரைகளுக்குப் பேரடத்தக்க சிறந்தஆபரணங்களையும் தந்தப்பிடிபோட்ட சிறந்தகத்திகளையும் கொடுத்துச் சென்றான். பலதேசங்களிலிருந்து¹ வந்த² த்ரியக்ஷர்,³ த்ரியக்ஷர்,³ லலாடாக்ஷர்,⁴ ஓளஷ்ணீஷர்,⁵ அஹயர்,⁶ பாஹுகர்,⁷ புருஷாதகர்,⁸ ஏகபாதர்⁹ என்னும் ஜாதியார் ஆங்கே பொன்வெள்ளி முதலிய தனங்களை யுதிஷ்டிரனுக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுக்க வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். பட்டுப்பூச்சிநிற முள்ளவையும் கிளிநிறமுள்ளவையும் வானவில் நிறமுள்ளவையும் செவ்வானநிறமுள்ளவையுமாகப் பலநிறங்களாயிருக்கும் மனோவேகமான அனேகம காட்டுக்குதிரைகளையும் விலையில்லாதபொன்னையும் ஏகபாதர்கள் யுதிஷ்டிரனுக்கு அளித்தனர். அப்போது ஸிம்ஹாதேசத்தரசன் மிகுதியான தனதையும் சிவபயும் பசுமையும் கறுப்புமான நூறுபாரம் சிறந்தசந்தனககட்டைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றான். மஹாராஜாவே! நக்ஷத்ரிஷயர்க ளென்றும் பாபபேயாகளென்றும் பெயர் பெற்ற அரசர்கள் நூறாயிரம் தாஸிகளையும் ஆயிரம் சாலவைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ஓ! மஹாபலசாலியே! நினைததபடிசெய்கிறவர்களாகிய பெண்டார், தாமஸிபதர் என்னுமரசர்கள் சந்தனத்தையும், வெள்ளியையும், அகிறகட்டையாலும் பளிங்கினாலும் தந்தங்களினாலும் செய்யப்பட்ட சாமான்களையும், ஜாதிக்காய்களையும் தக்கோலம் லவங்கம் கர்ப்பூரமுதலான பலவகைப் பொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்தனர். மஹாத்மாக்களான அவர்களனைவரும் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மஹாராஜாவே! சைலேயனென்னுமரசன் வெண்பட்டுக்களை யெடுத்துக்கொண்டு வாயிலில் நின்ற போது காவறகாரரால் தடுக்கப்பட்டான். சீனரும் ஹருணரும் கஷ்டம் காசரும் மலைகளுக்குள்ளிருப்பவருமாகிய இவர்கள் எல்லாத் தேசங்களிலும் பெயாபெற்றவையும் பழகினவையுமான பதினாயிரம் குதிரைகளையும், உஷ்ணதலைக்காகாகும் கபீபளதையும், விசாலமும் நல்லநிறமும் மென்மைமுமுள்ளவையும் பாஹுஸீகதேசத்திலும் சீனதேசத்திலும் முண்டானவையும் பட்டுப்பூச்சிகளினாலும்⁹ தனங்களினாலும் முண்டானவையுமான பட்டுக்களையும், சுவையுள்ளகனி முத

¹ இரண்டு கண்களை யுடையவர். ² மூன்று கண்களையுடையவர். ³ நெற்றியில் கண்ணையுடையவர். ⁴ தலைப்பாகைக்காரர். ⁵ குதிரையில்லாதவர். ⁶ கைகீண்டவர்கள்; நீந்துகிறவர்களென்பர் சிலர். ⁷ மனிதனைத்தீன்பவர். ⁸ ஒற்றைக்கால். ⁹ கற்சாயங்களினாலும்.

வியவற்றையும், நல்லமணமுள்ளவற்றையும் கொணர்ந்து தெரிவித்த பிறகு வழிவிடப்பட்டனர். கர்வடர், தோமரர், சூரர், வர்த்தனக ரென்பவர்கள் பலவிதமான வஸ்திரங்களையெடுத்ததுக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். மஹாராஜாவே! பிராக்கோடர், நாடகேயர், நரதிரகரகர், நாபிதர், தரைபுரர், பஞ்சமேயர், ஊருஜர் முதலான காட்டரசர்களைவரும் மிகுதியான தனக்களையும் ஸாமான் களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டுநின்றனர். கௌரவராஜாவே! சகர், துஷாரா, ரோமகர், சிருங்கிகள், அசமகர், ஊருகமர்ஆகிய இவர்கள் என்னால் பத்துக்கோடிகளாக எண்ணப பட்டவையும் தாமரைத்தாது நிறமுள்ளவையுமான பொற்குனியல் களையும் கூர்வமயும் நீளமுமானகத்திகளையும் தழுகள, சக்திகள், கோடாடிகள் முதலிய மற்றையுத்தங்களையும் பருத்திறூலாற செய்யப் பட்டாத மெல்லியவஸ்திரங்களையும் பதப்படுத்தின ஆட்டுத்தோல் களையும் கொழுத்தஸேனைகளையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப பட்டு நின்றனர். கிழக்குத்தேசத்துக்கு அதிபதியான அரசன் பொன்னினாலும் ரத்னங்களினாலும் விசித்ரமானவையும் யானைத்தந தங்களினூற செய்யப்பட்டவையும் மிக்க விலைபெற்றவையுமான ஆஸ னங்களையும் வாஹனங்களையும் சயனங்களையும் பொன்னினாலலங்கரிக் கப்பட்டவையும் பழகினகுதிகளான பூட்டப்பட்டவையும் புலித் தோல் போர்க்கப்பட்டவையும் மேலே அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்ட வையும் விசித்ரமான பலஉருவமுள்ளவையுமான ரதங்களையும் அனேக விதமான விறகளையும் நாராசங்களையும் ஆரத்தசரதிரபாணங்களையும் பல அஸ்தரங்களையும் இவ்வகையான இன்னும் அனேகமபொருள்களையும் எடுத்துக்கொண்டு மஹாத்மாவான பாண்டவனுடைய யாகசாலையில் பிரவேசித்தான். பட்டுபபூச்சியினுண்டான பட்டுக்கள் இர ண்டாயிரத்தையும் செடிகளாலுண்டான பட்டுக்கள் பதினாயிரத்தையும் வெண்கலப்பாத்திரங்களையும் விலைபெற்ற ரத்னகம்பளங்களையும் பலவகை ரத்னங்களையும் ஸந்தோஷத்துடன் தர்மராஜாவுக்கு அளித் தான். ராஜாவே! கடற்கரையிலுள்ள மனிதர்கள் இன்னும்னேக ரத் னங்களைக் கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்குக் கொடுத்தனர். ராஜா வே! மாலவர்கள் பலவகைரத்னங்களைக் கொடுத்தனர். அரசர்க்கரசே! மஹாபலசாலியான ஸுராஷ்டிரதேசத்தரசன் கோடிமர்க்கால் அள வுள்ள கோதுமைமுத்தலான பலவகைத்தானியங்களையும் பலவகைரத் னங்களையும் எடுத்துக்கொண்டுவந்து பாண்டவனுக்கு அன்புடன் கொடுத்து மஹாயாகத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! அந்த

ஸுராஷ்டிரராஜன் இரண்டுமாக்கால்பிடிக்கும் நல்லெண்ணெய்க்குடங்கள் பதினாயிரமும் ஆயிரம்வண்டி உயர்ந்தவெல்லங்களுமாகிய இவை எல்லாவற்றையும் கொண்டுவந்து குந்திபுத்ராளுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! பலதேசங்களிலிருந்தும் வந்த மறையரசர்களும் பலவகை ரத்தனங்களைக் கொண்டுவந்து தாமராஜாவுக்குக் கொடுத்தனர். தேசங்களும் வனங்களும் மலைகளும்டங்கிய இந்நகரமபுத்ததீவுமுழுமையிலும் தாமராஜனுக்குக் கப்பம் கொடாத அரசன் ஒருவனுமில்லை. அந்த யாகத்திற்கு வராதமனிதன் ஏழுவருஷங்களிலுமில்லை. பலவகைக் கூட்டங்களும் நிறைந்த அந்த யாகசாலையானது இந்நகரஸபைபோல விளங்கிறது. ராஜாவே! அரசர்கள் யாகத்தாககு வெகுமதிகளாகக் கொடுத்த பலவகைப் பெருந்தனக்குவியல்களைப்பற்றி நான் சொல்லப் போவதைக் கேளும். மேருமலைக்கும் மந்தாரமலைக்குமிடையில் சைலோதையென்னும் நதிக்கரையில் மூங்கில்களின் இனியநிழலை அபித்து வஸிப்பவர்களும் தனிஆஸனம்முதலிய மரியாதைகளுக்குத்தக்கவர்களும்மான கஷர், பிரதர், தீர்க்கவேணுக்கள், பராதர், குலிந்தர், தங்கணர், பரதங்கணர்ஆகிய மனிதர்கள், ஏறமபுகளினால் வளைகளிலிருந்து வெளியிற்றொண்டுவரப்பட்ட பிழிவிக்கமென்னும் பெயருள்ள சிறந்ததங்கத்தை மாக்காலால் அளக்குமபடி குவியல்களாகக் கொணர்ந்து கொடுத்தனர். கறுத்தவாலும் வெளுத்தவாலுமுள்ள அனேகம் கவரிமான்களையும், இமயமலையின் மலர்களிலிருந்துண்டான மிகுதியான இனியதேனையும், வடகுருதேசத்திலிருந்தும் கைலாஸத்துக்கு வடக்கிலிருந்தும் வந்த மிகச்சிறந்த சக்தியுள்ள மூலிகைகளையும், மஹாத்மாக்களான வ்யூடமால்யர்களென்னும் அரசர்களும் மலைநாட்டரசர்களும் அஜாதசதருவுக்குக் கொண்டுவந்து வணங்கி நின்றனர். ராஜாவே! அவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். மனிதர்க்கதிபதியே! இமயமலைக்குப் பின்புறத்திலும் ஸூர்யன் உதயமாகிற மலைச்சாரலிலும் கடற்கரையிலும் லௌஹித்யமென்னும் ஆறின் அருகிலும் வஸிப்பவர்களும் கனிகளையும் சிழங்குகளையும் புஜிப்பவர்களும் தோலாடையுடுப்பவர்களமாகிய இன்னுமனேக கிராதர்கள் உயர்ந்தசநதனங்களையும் அகிலங்களையும் சிறந்த சால்வைகளையும் தோல்களையும் ரத்தனங்களையும் பொண்களையும் பலவகை வாஸனைத்திரவியங்களையும் கிராதஜாதிப் பெண்களாகிய தாஸிகள் பதினாயிரவரையும் கண்ணுக்கினிய அனேகம்பொருள்களையும் நெடுநூரம்செல்லத்தக்க மிருகங்களையும் பறவைகளையும் மலைகளிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மிருந்தலுளியுள்ள தங்கத்தையும் கப்

பமாகக் கொண்டுவந்து வாயிலிற்றடுக்கப்பட்டு நின்றனர். ராஜா வே! காபவ்யர், தாதர், தர்வர், சூரர், யமகர், ஓளதும்பார், தூர்வி பாகர் ஆகிய இவர்கள் வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். காசீமீரர், சூமாரர், கௌரகர், ஹம்ஸகர், சிபிகள், திரிகர்த்தர், யௌதேயர், மத்ரகர், வஸுதேயர், மௌலேயர், தாஹர், க்ஷுத்ரகர், மாலவர், செளண்டிகர், ஓளதகர், ஸால்வர், அங்கர், வங்கர், யவனர், கயர் என்னும் உயர்குலத்தோரும் சிறந்தவரும் குற்றமற்றவருமாகிய அரசர்கள் நூற்றுக்கணக்காக வரிசையாக ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அஜாதசத்ருவுக்குத் தனத்தைக்கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். பாரதரே! வங்கர், களிங்கர், மகதர், தாம்ரலிபதர், புண்ட்ரகர் என்னு மரசர்கள், தங்கள் தேசங்களிலிருந்துவந்து 1 கௌசிகம, 2 புத்ரோர் ணம் என்னும் பட்டுக்களைத் தர்மராஜனுக்குக் கொடுத்தனர். துகத் தடிகள்போன்ற தந்தங்களை யுடையவையும் பொறகசசைகள் கட்டப் பட்டவையும் தாமரைமலரின் நிறமுள்ளவையும் மேலே சித்ரகமபளங் கள் விரிக்கப்பட்டவையும் மலைகளபோன்றவையும் எக்காலமும் மத ஜலம் பெருகுகின்றவையும் காம்யகமென்னும் தடாகத்தின் அருகி லிருப்பவையும் அடக்கமுள்ளவையும் நல்லஜாதியிற் பிறந்தவையும் அலங்காரங்களுள்ளவையுமான ஆயிரமயானைகளை ஒவ்வொருவனும கப்பமாகக் கொண்டுவந்து நிற்கும்போது, 'வாயில்விட்டபிறகு போக லாம்' என்று வாயிற்காவறகாரர்களால் சொல்லப்பட்டதனால் அவர் கள் ஸந்தோஷமடையவில்லை. விதேஹர், புண்டர், கௌலேயர், தாம்ரலிபதகர், மருகர், காசிகர், தர்த்தர், பெளமேயர், நடநாடகா, கர்நாடர், காம்ஸ்யகுட்டர், பத்மஜாலர், ஸதீரரர், தக்ஷிணதேசத் தார், புளிந்தர், சபேரர், தங்கணர், கஷர், பர்ப்பரர், யவனர், கர்க் கரர், ஆபிரகர், பல்லவர், சகர், காஸூசர், துபபகர், காசிகர் முதலான பல ராஜாக்களும் பல திசைகளிலிருந்தும் வந்தனர். மற்றுமுள்ள அனைகமஹாத்மாக்களினால் அங்கே ரத்னங்கள் கொண்டுவரப்பட் டன. கடலிலுண்டான உயர்ந்தவைதேயக்கற்களையும் முத்துக்களையும் வலம்புரிச்ச்சங்கங்களையும் சிறந்தசிபிகளையும் விம்ஹர் கொடு த்தனர். இந்திரனுடைய வேலைக்காரனாகிய சித்ரரதனென்னும் கந் தர்வராஜன் ரத்னச்சேணம் போடப்பட்டவையும் கடைக்கண்கள் சிவந்தவையும். வாயுவேகுமுள்ளவையுமான நானூறு கறுப்புக்குதிரை களைக் கொடுத்தான். 3 தும்புருவென்னும் கந்தர்வன் ஸந்தோஷ மடைந்து மானிலே நிறமுள்ளவையும் பொன்மலைகளணிந்தவையுமான

1 நாரிஹுண்டானது.

2 பூச்சியிஹுண்டானது.

நூறுகுதிரைகளையளித்தான். கௌரவராஜாவே! ஸமாததனை சூகர தேசத்தரசன் அனேகமநூறு சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். மத ஸ்யதேசத்தரசனாகிய விராடனால் பொன்மாலையையணிந்த இரண்டாயிரம் மதயானைகள் கப்பங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டன. ராஜாவே! பாமஸூராவ்ஷ்டிரமென்னும் தேசத்திலிருந்து வஸுதானனென்னும் அரசன் பொன்மாலையையணிந்தவையும் வேகமும் பலமுமுள்ளவையும் இளமைப்பருவத்திலிருப்பவையுமான இரண்டாயிரம்குதிரைகளையும் இருபத்தாறுயானைகளையும் நிரம்பின காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான். ராஜாவே! துருபதனால் பதினாலாயிரம் தாஸிகளும் மனைவிகளோடுகூடிய பதினாயிரம் தாலாகளும் யானைகள் பூட்டின இருபத்தாறு தோகளும் தனது முமுராஜ்யமும் யாகத்திற்காகப் பாண்டவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டனர். விருஷ்ணிகுலத்தோடுகைய கிருஷ்ணனும் ஆஜுனனைக் கௌரவிப்பதற்காகப் பதினாலாயிரம் சிறந்தயானைகளைக் கொடுத்தான். கிருஷ்ணன் ஆஜுனனுடைய ஆத்மா; ஆர்ஜுனன் கிருஷ்ணனுடைய ஆத்மா; ஆஜுனன் எதைச்சொன்னாலும் அதையெல்லாம் கிருஷ்ணன் செய்வானென்பது திண்ணம். தனஞ்சயனுக்காகக் கிருஷ்ணன் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் விட்டுவிடுவான். அவ்வாறே கிருஷ்ணனுக்காகத் தனஞ்சயன் உயிரையும்விடுவான். சோழராஜனும் பாண்டியராஜனும் மலயம் தர்த்தசூரமென்னும் மலைகளிலிருந்து பொறகுடங்களில் வைக்கப்பட்ட மணமுள்ள சந்தனக்குழம்புகளையும் சந்தனக்கட்டைகள் அகிறக்கட்டைகளின் குவியல்களையும் ஒளியுள்ள முத்துக்களையும் ரதனங்களையும் பொன்மயமான மெல்லியவஸ்திரங்களையும் கொண்டுவந்து வாயிலில் வழிகிடைக்காமலிருந்தனா. விமஹூளர்கள் ஸமுத்திரத்திலுண்டான உயர்ந்த வைபீர்யக்கற்களையும் முத்துக்குவியல்களையும் நூற்றுக்கணக்கான விரிப்புக்களையும் அங்கே கொண்டுவந்தனர். ரதனமயமான உடைகள் போரத்தவரும் கறுத்தநிறமுள்ளவரும் கீட்கடைகள் சிவந்தவருமான விமஹூளர்கள் அநதக் காணிக்கையையெடுத்துக்கொண்டுவந்து வாயிலில் தடுக்கப்பட்டு நின்றனர். பிராமமணர்களும் ஜயிக்கப்பட்ட கூத்திரியர்களும் வைசியர்களும் பணிவிடைசெய்யக்கருதின சூதாரர்களும் தர்மராஜாவை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகக் காணிக்கைகளைக் கொண்டுவந்தனர். மிலேச்சர்களனைவரும் முதலீடடைகடைசியாகிய எல்லாவருணத்தாரும் யுகிஷ்டிரானிடம் அன்போடும் கௌரவத்தோடும்வந்தனர். பலதேசங்களிலுண்டான பலஜாதியார் வந்திரு

ந்ததனால் இவ்வுலகமே யுதிஷ்டிரனுடையகிருஹத்தில் சோக்கப்பட்டது போலிருந்தது. அரசர்களால் எதிரிகளுக்கரசு சேர்ப்பிக்கப்பட்ட அளவற்ற பலவகைக்காணிக்கைகளைப் பாராதபோது துயரத்தினால் எனக்கு இறப்பதில் எண்ணமுண்டாயிற்று. ராஜாவே! யுதிஷ்டிரன், எவர்களுக்குச் சமைத்தவற்றையும் சமைக்காதவற்றையும் பகுத்துக்கொடுத்தானே அந்தப்பாண்டவர்களின் வேலைக்காரர்களைப்பற்றி உமக்குச்சொல்வேன். யானைப்பாகாளரும் குதிரைக்காரர்களும் மூன்றுகோடியேபதினாயிரவர். ரதிகர்கள் பத்துக்கோடி. காலாட்களுக்குக்கணக்கில்லை. பசுசையாக அளக்கப்படுவதும் பிறகுசமைக்கப்படுவதும் உடனே கொடுக்கப்படுவதுமாயிருந்தது. மறறோரிடத்தில் சுத்திசெய்வதற்காகப் புண்ணியாகவாசனத்தின்கோஷமேயிருந்தது. யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் எல்லாவருணங்களும், உண்ணாதவனையும் குடிக்காதவனையும் அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளாதவனையும் வெகுமதிக்கப்பட்டவனையும் நான் பார்க்கவில்லை. யுதிஷ்டிரனால் காப்பாற்றப்பட்ட ஸ்ரீநாதர்களும் கிருஹஸ்தர்களும் எண்பத்தெண்ணாயிரவர். ஒவ்வொருவருக்கு முப்பது முப்பது வேலைக்காரிகள். அவர்கள் மிக்க அன்போடும் திருபதியோடும் யுதிஷ்டிரனுடைய பகைவர்கள் அழியவேண்டுமென்று பிராத்திக்கின்றனர். யுதிஷ்டிரனுடைய கிருஹத்தில் பொறபாத்திரங்களில்புஜிக்கும் ஊர்த்துவரேதஸ்களான யதிகள பதினாயிரவர். ராஜாவே! த்ரௌபதி, தான்புஜியாமல் கூனாகள குள்ளர்களமுதலான எல்லாஜனங்களும் உண்டதையும் உண்ணாததையும் கவனித்தாள். பாரதரே! பாஞ்சாலர்கள் ஸம்பந்திகளாயிருப்பதனாலும் அந்தக்களும் விருஷணிகளும் சினேகிதர்களாயிருப்பதனாலும் அவ்விருதிறத்தாமட்டும தர்மராஜாவுக்குக்¹ கப்பமாகக்கொடுக்கவில்லை.

எழுபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதயர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொல்லியதன் தொடர்ச்சி.)

பூஜிக்கத்தக்கவர்களும் ஸத்யமதவராதவர்களும் சிறந்தவரும் நிரம்பின விதையுமுளவர்களும் நன்றாகப் பேசுகிறவர்களும் வேதங்களின்முடிவுகண்டு அவ்விருதஸ்ரீநானம் செய்தவர்களும் தைரியமும் அகாரியங்களில் வெட்கமுமுள்ளவர்களும் தர்மத்தில் மன

¹ அவர்கள் பீரீதியினால் கொடுத்தனர்.

முள்ளவர்களும் புகழ்பெற்றவர்களும் ராஜ்யபட்டாபிஷேகமசெய்யப்பெற்றவர்களுமான அரசாசனமும் யுதிஷ்டிரனிதமும் காத்திருக்கின்றனர். வெண்கலத்திறை செய்யப்பட்ட கற்க்கும்பாததிரங்களுடன் அரசர்களினால் தக்ஷிணைக்காகக்கொண்டுவரப்பட்ட அநேகபாயிரம் காட்டுப்பசுக்கள் ஆங்காங்குகாணப்பட்டன. பா,ரதரே! அந்நயாகத்தில் அரசாசனம் தாமராஜனைமரியாதை செய்வதற்காக ஊக்கத்துடன் அபிஷேகத்திற்குரிய பலவகைப்பொருள்களையும் தாமா கவேலெண்டு வந்துகொடுத்தனர். பா ஹ்ரீகதேசத்தரசன் பொன்னினால்லங்காரஞ் செய்யப்பட்ட ரதத்தைக்கொண்டுவந்தான். ஸுதக்ஷிணரென்னுமரசன் காமபோஜதேசத்திலுள்ள வெள்ளைக்குதிரைகளை அந்நிற்பூட்டினான். சேத்திதேசத்தரசனும் மஹாபலசாலியுமான சிசுபாலன் அன்புடன் தேசசையும் உயரமான கொடிமரத்தையும் தாளுகவே கொண்டுவந்து கொடுத்தான். தென்தேசத்தரசன் தவசத்தையும், மகத்தேசத்தரசன் மாலையையும் கிரீடத்தையும், சிறந்தவிலலாளியான வஸுதானென்பவன் அறுபதுவயதுள்ள சிறந்தயானையையும், மதல்யதேசத்தரசன் பொன்பாசசிகைகளையும், ஏகலவ்யன் பாதுகையையும், அவந்திதேசத்தரசன் அபிஷேகத்திற்குரிய அநேக தீர்த்தங்களையும், சேகிதானன் தூணியையும், காசிராஜன் வில்லையும், சல்லியன் பொன்னினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உறையிலை வக்கப்பட்டதுமான அழகானபிடியுள்ள கத்தியையும் கொடுத்தனர். பிறகு தெளமயரும் மிகச்சிறந்தவமுள்ள வியாஸரும் நாரதரையும் தேவலரையும் அஸிதரையும் முன்னிடிகொண்டு அபிஷேகஞ்செய்தனர். அந்ந அபிஷேகத்திற்கு மஹரிஷிகள் அன்புடன் வந்திருந்தனர். வேதங்களிற கரைகண்டவர்களான பரசுராமமுதலியமற்றுமுள்ள மஹாதமாக்களும் மிகுதியாகத் தக்ஷிணைக்கொடுக்கும் தர்மராஜாவினிதமும் ஸபதரிஷிகள் தேவலீலாகத்தில் தேவேந்திரனிதமவருவதுபோல மந்திரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தனர். தவறாதபுராணமுள்ள ஸாத்யகி தர்மராஜாவுக்குக் குடைபிடித்தான். பாண்டவர்களாகிய தனஞ்சயனும் பீமஸேனனும் இரண்டுவிசிறிகளை யெடுத்துக்கொண்டனர். நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும் இரண்டு வெண்சாமரங்களை எடுத்துக்கொண்டனர். முன்யுகத்தில் பிரம்ம தேவர் இரத்தினங்களை எடுத்துக்கொண்டதான் அந்நவருணனுடையசங்கத்தைத் திருப்பாறகடல் தர்மராஜாவுக்குக் கொணர்ந்து கொடுத்தது. ஆயிரம்பொண்களால் விசுவகர்மாவிலுள் நன்றாகசெய்யப்பட்டதும் உறியில்வைக்கப்பட்டதுமான அந்நதச் சங்கத்தினால்

கிருஷ்ணன் அபிஷேகஞ்செய்தான். அதனால் எனக்குத் துயரமெண்டாயிற்று. பக்ஷிகள் கீழ்கடவிவிருந்து மேல்கடலுக்கும் தென்கடலுக்கும் சென்றன. வடகடலுக்கும்ட்மிம செலவிலலை. ஆரதக் காலத்தில மங்களகரமானசங்குகளை நூற்றுக்கணக்காக ஊதினர். அவை ஊதப்பட்டுச சபதிக்கும்போது எனக்குமயிர்சிலிர்த்தது. பராக்ரமம குறைந்தவர்களான அரசர்கள் விழுந்தனர். தைர்யமும் பராக்ரமமுமுள்ளவர்களும் ஒருவாமேல ஒருவர் அன்புள்ளவாகளுமான கிருஷ்டத்யுமனனும் பாண்டவாகளும ஸாத்யகியும் கிருஷ்ணனுமாகியஎன்மரும மயககமுற்றஅரசர்களைபும் என்னையுமகண்டு நகைத்தனர். ராஜாவே! பிறகு ஆஜுனன் ஸநதோஷததுடன் டொன் கடடின கொம்புகளோடுகடிய ஐந்நூறுவிருஷபங்களைப பிராமமணச்ரேஷ்டர்களுக்குத் தானஞ்செய்தான். குருதிபுதரனும் ராஜாவுமான யுதிஷ்டிரன், மிகச்சிறந்த பெருமையைடைநகிருந்ததுபோல ருத்திதேவன், நாபாகன், மாந்தாதா, மனு, வேனன்புத்ரனாகியபிருது சக்ரவர்த்தி, பகீரதன், ய்யாதி, நகுஷன்இவர்கள் யாருமிருந்ததில்லை. இவ்வாறு ஹரிசசந்திரன்போல ராஜஸூயத்தைச்செய்து யுதிஷ்டிரன் பிரபுவானன் பிரபுவே! பாரதரே! ஹரிச்சநதிரனிடத்திலிருந்ததுபோல் யுதிஷ்டிரனிடமிருக்கும் ராஜ்யலக்ஷ்மியைக்கண்டபிறகு என்உயிர்வாழ்க்கையைச் சிலாகயமாக எப்படிநினைக்கிறீர்? ராஜாவே! இரதக்காலமே குருடனூல்படைக்கப்பட்டதுபோலத் தாறுமாறாயிருக்கிறது. தாழ்ந்தவர் விருத்தியாகின்றனர். உயர்ந்தவர் குறைகின்றனர். கௌரவரே! இவ்வாறு பாரததபிறகு என்ன ஆராய்ந்துபார்த்தும் நான்ஸூகம்பெறவில்லை. அதனால், இவ்வகையான இளைப்பையும நிறமாறுதலையும் துயரத்தையும் அடைந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

எண்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யு த ப ர் வ ம். (தொடர்ச்சி.)

1 ————*—

(துரியோதனனுக்குத் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களைப் பகையாமலிருக்கீதம்படி நீயாயம்சொல்லியது.)

த்ருதராஷ்டிரன், “புத்ரனே! நீ முதல்புத்ரன்; எனதுமுதல் பார்வையின்புத்திரன்; பாண்டவர்களைப்பகையாதே; பகைப்பவன் மரணத்துக்குஸுமான்மாவ துயரத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறான். பரதச்ரேஷ்டனே! பிறருடைய கபடத்தையறியாதவனும் நம்மைப்போலவே ஐசவரியமுள்ளவனும் நமமுடைய மித்திரர்களையே தனக்கும்

மித்திரர்களாக உடையவனும் நம்மைப் பகையாதவனுமாயிருக்கிற யுகிஷ்டிரனை உன்னைப்போன்றவன்பகைப்பது எவ்வகை? ராஜாவே! புத்ரனே! குலத்திலும் பராக்ரமத்திலும், அவனுக்குச்சரியாயிருக்கிற நீ அறியாமையால் உன்பிராதாவினுடைய ஐச்வரியத்திற்கு ஏன் ஆசைப்படுகிறாய்? இப்படியிராதே; அடங்கு; வயஸனப்படாதே; பாதச்சேஷ்டனே! அநதயாகச்சிறப்பை நீவிரும்புகிறாயின் அம் மஹாயாகத்தை உனக்கும் ரித்விக்குக்கள செய்விக்கட்டும். அரசர்கள் உனக்கும் மிகுதியான திரவியத்தையும் ரதனங்களையும் ஆபரணங்களையும் அன்போடும் கௌரவத்தோடும் காணிககையாகக் கொடுப்பர். குழந்தாய்! அயலா னுடையபொருளில் ஆசைப்படுவது கெட்டவர்களின்நடை. தனக்குள்ளதில் திருபதியையடைந்து தன் தர்மத்தைவிடாமலிருப்பவனெவனோ அவன்தான் என்தில் விருத்தியாவான். வேண்டினவற்றைக் கறக்கும் பூமி வீரனுக்குப்பத்தியென்றுசொல்லப்படுகிறது. அதுபோலவே ராஜ்யலக்ஷ்மியும்வீரனுடைய பாரியைதான். இவ்விரண்டும் பாரையகளைப்போன்றவையே. உனக்கும் சக்தியிருக்குமாயின் இரதப்புவனியை ஆளவாய். அயலான் பொருளை அபஹரிப்பதுமட்டும் சிறிதும்தகாது. வேண்டினவர்கள் விஷயத்தில் அக்ரமத்தைக்கருதுகிறவனுக்கு இம்மைமறுமைஇரண்டிலும் துயரந்தான். அன்னியருடைய திரவியங்களையடையப்பிரவிர்த்தியாமலிருப்பதும் தன்கார்யங்களில் விடாமுயற்சியும் ராட்டினபொருள்களைக்காப்பதுமாகிய இவைதாம் பிரபுதவத்தின் அடையாளங்கள். ஆபத்துக்களில் துயரப்படாதவனும செய்வனவற்றைத திருநதச் செய்பவனும என்றமமுயற்சியுள்ளவனும தவறுதலில்லாதவனும மனததையடக்கினவனுமான மனிதன் எககாலமும் சேஷமங்களையே பார்ப்பான். தன்கைகளையே வெட்டுவதுபோல இரதப்பாண்டுபுத்ரர்களை நீ வெட்டலாகாது. அநதப்பாண்டவாகளும் உன்விஷயத்தில் அப்படியே. உன்பிராதாககளின் அநதத தனததைப்பெறுவதற்காக மித்திரத் துரோஹஞ்செய்யாதே. ராஜாவே! பாண்டுவின்புத்ரர்களைப் பண்கயாதே. அப்படியே உன்பிராதாக்களான அவர்களுடைய நிரம்பினஐச்வரியத்தையும் வெறுக்காதே. குழந்தாய்! மித்திரத் துரோஹஞ்செய்வதில் பெருமபாவமிருக்கிறது. உனக்கு எவர்கள் கூடஸ்தர்களோ அவர்கள்தாம் அவர்களுக்கும்கூடஸ்தர்கள். பாதச்சேஷ்டனே! நீயும் அநதர்வேதிகைபென்னும் யாகசாலையில் திரவியங்களைத்தானஞ்செய்து மனத்திற்கினிய போகங்களையனுபவித்து மங்கையருடன் வினையாடிக்கவலையின்றிச் சூந்தனுயிரு” என்றான்.

எண்பத்தோராவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

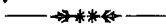
(திருதராஷ்டிராண்டம் துரியோதனன் தன்கருத்தை
வற்புறுத்திக்கூறியது.)

அங்கனம் கூறியதைக்கேட்ட துரியோதனன் சொல்லுகிறான்:—“எவனுக்குக் கேளவிமட்டும் மிகுதியாயிருநது இயற்கையறிவில்லாமலிருக்கிறதோ அவன், அகபபை பகூணங்களின் சுவையை அறியாமலிருப்பதுபோலச் சாஸ்திரங்களின் கருத்தையறிவதில்லை. அல்லது தெரிந்தே என்னையிரமிக்கசெய்கிறோ? நீர் ஓடத்திறக்கட்டின ஓடம்போலிருக்கிறீர். உமக்கு ஸ்வகார்யத்தில் ஊக்கமில்லையா? அல்லது என்னை நீர்பகைக்கிறீர்? உமமைக்கடடையிடுபவராக அடைந்த இந்த உமதுபுத்திரர்கள் நிலைபெறார்கள். தனக்குத் தானே நேரிடக்கூடிய விஷயத்தையே நாமசெய்யத்தக்க காரியமாக நீர் எப்போதும் சொல்லுகிறீர். பிறப்புத்திகேட்பவனைத் தலைவனாகப் பெற்றவன் வழிதெரியாமல் மயங்குவான். அவன்பின்செல்பவர்கள் சரியானவழியில் செல்வதெவ்வகை? ராஜாவே! முதிர்ந்த அறிவுள்ளவரும் பெரியோரை அடுத்தவரும் மீம்புலன்களையும் கட்டின வருமானநீர் தமகாரியங்களைச் செய்யத்தொடங்கின எங்களை மிகவும் பிரமிக்கச்செய்கிறீர். உலகநடையைக்காட்டிலும் அரசன்நடைவேறென்று பிருஹஸ்பதிகுசால்லியிருக்கிறார். அதனால் வேரதன் ஊக்கத்துடன் எப்பேரதும் தன்லாபத்தையே சிந்தித்தலவேண்டும். மஹாராஜாவே! கூத்தரியனுடைய தொழில் ஜயத்திலேதானிருக்கிறது. அது தர்மமாயிருந்தாலுமசரி; அதர்மமாயிருந்தாலுமசரி; தன்தொழிலைப்பற்றிப் பரீகூயேது? பரதச்சேஷ்டரே! எதிரிகளினுடைய சிறப்புற ராஜ்யலகூமியைப் பெறவிருமபுகிற அரசன் சாட்டையினால் ஸாரதி குதிரைகளை ஓட்டுவதுபோல எதிரிகளை எல்லாத்திசைகளிலும் ஓட்டவேண்டும். கபடமாகவோ வெளிப்படையாகவோவுள்ள எந்த உபாயமானது எதிரியைத் துன்பப்படுத்துமோ உபுததான் அஸ்தரமறிந்தவரின் அஸ்தரம். வெட்டுங்கருவியே அஸ்தரமென்று சொல்லப்படவில்லை. சத்துருவென்பதும் மித்திரனென்பதும் எழுதிவைத்திருப்பதுமன்று; பட்டயமுமன்று. ராஜாவே! எவன், எவனுக்குத் துன்பத்தை யுண்டிடுபண்ணுகிறானோ அவன் அவனுக்குச் சத்துருவென்று சொல்லப்படுகிறான். திருப்தியடை

யாமலிருப்பதுதான் ஐசுவரியத்திற்குக்காரணம்; அதனால் அதை நான்விரும்புகிறேன். ராஜாவே! விருத்தியாவதற்கு முயற்சிசெய்வது தான் நீதியின் துணிபு. ராஜ்யத்திலும் செல்வத்திலும் எனதென்கிற எண்ணத்தை யாருமசெய்யத்தகாது. முன்கிடைத்ததைப் பிறர் பிறகுஎடுத்துக்கொள்ளுவார்கள். அஃது அரசர்களின் தர்மமென்றே அறிகின்றனா. இந்திரன் துரோகமபண்ணுவதில்லையென்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்து நமுகியென்னுமஅஸூரனுடைய தலையைவெட்டினான். சத்துருவினிடத்தில் அவ்வகையான ஒழுக்கம எப்போது முள்ளதென்று இந்திரனாலேயே நினைக்கப்பட்டது. பகையிலாத அரசன் ஊரைவிட்டுச்செல்லாதபிராமமணன் இவ்விருவரையும் பூமி, எலிகளைப்பாமபுதின்பதுபோலத் தின்றுவிடுகிறது. ராஜாவே! ஒரு மனிதனுக்குப் பிறப்பினாலேயே பகைவன்இல்லை. எவனுக்கு எவனோடு தொழிலொன்றாயிருக்கிறதோ அவனுக்கு அவன்பகைவன்; மற்றஜனங்களை பகைவராகார். எவன் சத்துருவின்பக்கம் அபிவிருத்தியாவதை அறிவின்மையினால் கவனியாமல் விடுகிறானோ அவனுக்கு அநதச் சத்துருபக்கம், சிசித்தைசெய்யாமல் விடப்பட்டரோகம போல வேரையறுத்து விடுகிறது. பராக்கரமத்தினால் மிக்கமேன்மையை யடையும் சிறியசத்ருவுங்கூட வேரிலஉண்டானபுற்று மரத்தைத்தின் பதுபோல அருகிலிருந்தே அரிததுவிடுவான். அஜமீடவமசத்த வரே! பாரதரே! எதிரியின்சிறப்பானது உமக்குப்பிரியமாயிருக்கலாகாது. இந்தநீதியானது புத்திமான்கள் தலையிலவைத்திருக்கும் பாரமாயிருக்கிறது. தந்தேஹத்கின் வளர்ச்சியைப்போலத திரவியங்கள்விருத்தியாவதை எவன்விரும்புகிறானோ அவன்தான் தன் இனத்தாரில சிறப்பையடைகிறான். உடனே மேன்மையைத்தருவது பராக்கரமந்தான். பாண்டவர்களின் ஐசுவரியத்தைக்காணுமிருந்தால் எனக்குப் பிராணஸந்தேஹம உண்டாகாது. ஆதலால், அந்தஐசுவரியத்தைப் பெறக்கடவேன்; அல்லது யுத்தத்திலடிபட்டுப் படக்கடவேன். ராஜாவே! பாண்டவர்கள் நாளுக்குநாள் மேலாகின்றனர். நம்முடையமேன்மையோ நிலையற்றதாயிருக்கிறது. இந்தநிலையை விருக்கின்ற எனக்கு உயிரினாலாவதென்ன? ” என்றான்.

எண்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(சதனியும் துரியோதனனும் துதாட்டத்தைப்பற்றி வற்புறுத்திச் சொன்ன தன்மேல் திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களையழைத்து வரும்படி விதூரரை அனுப்பியது.)

சகுனி துரியோதனனைப்பார்த்து, “ஜயிப்பவரிற்சிறந்தவனே! பாண்டுபுத்திரனான யுகிஷ்டிராணிடத்திலுள்ள எந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைக் கண்டு நீ துயரப்படுகிறாயோ அந்தராஜ்யலக்ஷ்மியைச் சூதாட்டத்தினால் நான்வாங்கிவிடுவேன். ராஜாவே! குந்திபுத்திரனான யுகிஷ்டிரனை நீ அழைக்கமாத்திரம் வேண்டும். நான் படைததலையில் யுத்தஞ்செய்யாமலும் பிராணஸமசயத்தையடையாமலும் புண்படாமலும் பாச்சிகைகளைஇறைத்து, தெரியாதவனானதர்மாஜனை ஜயிப்பதில்ஸமர்த்தன். பாரதனே! எனதுபந்தயங்கள் தாம் விற்குள்ளென்றும், காய்கள்தாம் அம்புகுள்ளென்றும், சூதாட்டத்தினுடைய ரஹஸ்யநதான் நாண்கயிரென்றும், காய்களைப்போடும் வகைதான் தேரென்றும் அறி” என்றுசொன்னான். பிறகு துரியோதனன், “வேருதே! சூதாட்டந்தெரிந்த இந்தச்சகுனி சூதினாலேயே பாண்டவர்களிடமிருந்து ராஜ்யலக்ஷ்மியைவாங்கத் திறமையுள்ளவனாயிருக்கிறான். அதற்கு நீர் அனுமதிக்கொடுக்கவேண்டும்” என்றான். திருதராஷ்டிரன், “நான் எனதுஸஹோதரனும் மஹாத்மாவுமான விதூரனுடைய சொல்லில் நிற்பவன். அவனுடன்கலந்து இந்தக்காரியத்தின்முடிவைத் தெரிந்துகொள்வேன்” என்றுசொன்னான். துரியோதனன், “ராஜாவே! அந்தவிதூரனும் வியாஸரைவிட அதிகமாகத் தெரிந்தவர்தாம; ஆனால் வெறுந்தர்மத்தையே சொல்லுவார். அது ஜயத்துக்கு ஸாதகமாகாது. பரதச்சேஷ்டரே! ஜயம் தர்மத்திற்குமாறானது. ஆதலால், தந்திரமுள்ளவன்தான் ஜயிப்பவன். (வியாஸரும் விதூரனாகிய) அவர்களிருவரும் (ஜயத்துக்கு) விரோதிகள். நிச்சயபுத்தியுள்ளவிதூரர் உமதுஎண்ணத்தை மாற்றிவிடுவார். கௌரவரே! அவர் பாண்டவர்களின் விஷயத்தில் நன்மைசெய்யணக்கத்தோடு ரூபபதுபோல என் விஷயத்திலில்லை. ஒருமனிதன் பிறர்திறமையையேபற்றித் தன்காரியத்தை ஆரம்பிக்கலாகாது. கௌரவரே! காரியங்களில் இருவருடையபுத்தி ஒன்றாயிருப்பதுமில்லை. பயததையொதுக்கிக்கொண்டும்

1 ‘பயத்திற்கேதுவான காரியங்களைவிலக்கித் தன்னைக்காக்குமதியீனன் மழைக்காலத்தில் ஈரப்பாய்ப்போல இருந்தபடியே மடித்துப்போகிறான்’ என்பது பழைய உரை.

தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொண்டும் மழைக்காலத்தில் நனைந்த ஆலமரம்போலிருப்பவன் கெடான். வியாதிகளும் யமனும் (ஒருவன்) நன்மையைபடையுமவரையில் காததிருப்பதில்லை. தான்சக்தனாயிருப்பதற்குள்ளாகவே நன்மைக்காகும்காரியங்களைச் செய்யவேண்டும்” என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “புத்திரனே! எப்படியானாலும் பலவான்களோடு விரோதம் எனக்கிஷ்டமாயில்லை. பகையானது மாறுதலையுண்டாக்குகிறது. அதுதான் இருமயினுற்செய்யப்படாதஆயுதம். ராஜபுத்திரனே! சண்டையைத் தொடுப்பதும் கரைகடநதுபோவதுமாகிய சூதாட்டமென்னும் அனர்த்தத்தை ஸாதகமென்று நினைக்கிறாய். அநதச்சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமாயின் எவ்வகையிலாவது கூாமையானகததிகளையும் அமபுகளையும் உண்டாக்கிவிடும்” என்றுசொன்னான். அதற்குத் துரியோதனன், “முன்னோர்களாலும் சூதாட்டத்தின்பழக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அபாயமும யுத்தமும இருந்திருக்கவில்லை. ஆதலால், இப்போது சகுனிசொல்லும் வார்த்தையை நீர் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். சிக்கிரத்தில் இங்கொருஸபை செய்யக்கட்டளையிடும். சூதாட்டமானது, ஆடுகிற நமக்கு ஸ்வர்க்கததிறகுச் சிறநதமார்க்கம். ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களுக்கூட அநதஆட்டமே சிறநதது. ஆதலால், அதற்கு ஒப்பு அதுதான். அநதச்சூதாட்டத்தைப் பாண்டவர்களுடன்கூட நீர்செய்விக்கக்கடவீர்” என்றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “ராஜனே! நீசொன்னசொல்ல எனக்குப்பிரியமாயில்லை. உனக்கு எதுவிருப்பமோ அதைச்செய்யலாம். இநதச்சொல்லை நினைத்துப் பிறகு வருத்தப்படுவாய். இப்படியப்பட்டசொல் பின்னால் ஸுகத்தைத்தராதன்றோ? புத்தியும் கல்வியுமுள்ளவனும் நன்றாகப்பார்த்தும் ஆராய்நதுமிருப்பவனுமாகிய விதுரனாலேயே இவையெல்லாம் அறியப்பட்டன. கூத்திரியர்களுடைய உயிர்களைமாய்க்கும் அநதபபெரும்பயம் நமமாலதடுக்கமுடியாமல்வருகிறது” என்றுசொன்னான். புத்திரசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் இவ்வாறுசொல்லி விதிபெரிதென்றும் கடக்கமுடியாதென்றும் நினைத்து விதியினால்மனமயங்கித் தன் மகன்சொல்லிலகப்பட்டவனாகி, வேலைக்காரர்களைப்பார்த்து, “நீங்களெல்லாரும் ஆயிரம் தூண்களுள்ளதும், பொன்னினாலும் வைரீயக்கற்களினாலும் விசித்ரமானதும், தூறுவாயில்களுடையதும், ஸ்படிகத்தோரணங்களுள்ளதும், ஒருகுரோசம்நீளமும அவ்வளவு அகலமுமுள்ளதுமான ஒருசிறநதஸபையை ஜாக்ரதையோடு விரைவிற்பெய்யுங்கள்” என்று உரக்கக்கட்டளையிட்டான். புத்திர

சாஸிகளும் வேலைபிறழ்ந்தவர்களும் ஜாக்ரதையுள்ளவர்களுமான ஆயிரக்கணக்கான சிற்பவேலைக்காரர்கள் திருதராஷ்டிரன்சொல்லைக் கேட்டவுடன் சிந்திக்காமலும் விரைவாகவும் ஸபையைச்செய்தனர். அந்தச்சபையில் எல்லாப்பொருள்களையும் கொண்டுவந்துசேர்த்தனர். ராஜாவுக்கு நம்பிக்கையான வேலைக்காரர்கள், அனேகரத்தனங்களிழைத்துப் பல்நிறமுள்ளதும் புதிய பொன்ஆஸனங்களுள்ளதுமான அந்த ஸபை விரைவில்முற்றுப்பெற்றதைப்பற்றி அரசனிடம் தெரிவித்தனர். பிறகு தெரிந்தவனான திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் மந்திரிகளிற் சிறநதவரான விதுரரைப்பார்த்து, “ராஜகுமாரனான யுதிஷ்டிரனிடம் சென்று, ‘இந்தஎன்ஸபை அனேகரத்தனங்களினால் அழகாகவும் மிக்கவிலைபெற்ற படுக்கைகளும் ஆஸனங்களும் நிரம்பினதாகவுமிருக்கிறது. நீ ஸடேஹாதார்களுடன் கூடவந்து இதைப்பார்க்கவேண்டும். இதில் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் ஒருசூதாட்டம் நடக்கவேண்டும்’ என்று நான்சொன்னதாகச்சொல்லி அவனைச் சீக்கிரம் இங்கே அழைத்துவா” என்றுசொன்னான். ஜனமேஜயராஜாவே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தன்புத்திரனுடைய எண்ணத்தையறிந்து விதியைவெல்லமுடியாதென்றுநினைத்தது இவ்வாறுசெய்தான். அறிஞரிற் சிறநதவிதுரா அவ்வாறு அநீதியாகக்கட்டளைபிடப்பட்டபோது தமதுபிராதாவினுடைய அந்தச்சொல்லை அங்கீகரியாமல், “ராஜாவே! உம்முடைய இந்தக்கட்டளையை நான்ஒப்பவில்லை. சூலத்திற்குக் கெடுதிவருமென்று பயப்படுகிறேன். இவ்வாறுசெய்யாதீர். உமது புத்திரர்களுக்குள் வேறுபாடும் சண்டையும் நிச்சயமாக உண்டாகும். ராஜாவே! இதற்காகவே சூதாட்டத்தைப்பற்றிப் பயப்படுகிறேன்” என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “விதுரா! விதியானது பிரதி கூலமாகாமலிருக்குமாயின் இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி எனக்குத் துயரமில்லை. இந்த உலகமனைத்தும் பிரம்மாவினால் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டுத்தான் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எதுவும் ஸ்வதந திரமாகஇல்லை. விதுரா! ஆதலால், இப்போதே தர்மராஜாவினிடம் சென்று யாராலும் வெல்லமுடியாதவனும் சூரதிபுத்திரனுமான அவனை என்கட்டளைப்படி விரைவில் அழைத்துவா” என்றுசொன்னான்.

எண்பத்துமூன்றாவது அத்தியாயம்.

த்பூதபர்வம். (தோடரிச்சி.)

(விதூரால்அழைக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் அஸ்திஸூ
பூர்வசேனா ஸபாப்ரவேசம்செய்தது.)

திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் வலிந்து கட்டளையிடப்பட்ட விதூர், உடனே மிக்கவேகமும் பலமுமுள்ளவையும் நன்றாகப்பழக்கப்பட்டவையுமான உயர்ந்தகுதிரைகளினால் புத்திசாலியானபாண்டவர்களிடம்போகப் புறப்பட்டார். மஹாபுத்திசாலியான விதூர் அந்தவழியைத்தாண்டிப் பிராமமணாகளால் பூஜிக்கப்பெற்றுத் தர்மராஜாவின்கரத்தில் பிரவேசித்தார். தாமாதமாவான விதூர் குபேரன் கிருஹத்துக்கொப்பான தாமராஜருடைய கிருஹத்தையடைந்து தர்மபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரிடமசென்றார். ஓதரியத்தை விடாதவரும் மஹாதமாவும் அஜாதசதருவுமான தர்மபுத்திரர் அந்தவிதூரைத் தக்கபடி மரியாதையோடு அழைத்துத் திருதராஷ்டிரனையும் அவன்பிள்ளைகளையும்பற்றிவிசாரித்தது, “ விதூரே! உமக்கு மனமகிழ்ச்சியில்லாமையெனக் காணப்படுகிறது. கேஷமகாரியத்தோடு வந்திருக்கிறீரா? பிள்ளைகள் கிழவருக்கு அனுகூலர்களாயிருக்கிறார்களா? பிரஜைகள் அடங்கியிருக்கின்றனரா? ” என்றுவினவினார். (விதூர்,) “ ராஜாவே! மஹாதமாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜா தமபுத்ரர்களாலும் குலத்தோராலும்சூழப்பெற்று இந்திரன்போல ஸுகமாக இருக்கிறார். அந்த மஹாதமாவானவர் தமபுத்ரர்களுடையகுணங்களால் மாற்றப்பட்டவராய் வயஸினத்தைவிட்டுத் தமமில்லையே ஸுகமடைந்து ஸந்தோஷமுற்றிருக்கிறார். கௌரவராஜாவான திருதராஷ்டிரர் முதலில் உன்னுடையகேஷமத்தையும் குறைவின்மையையும் விசாரித்தது, பிறகு ‘ புத்ரனே! உன்ஸநேஹாதார்களின் இரத்தஸபை உன்ஸபைக்குச் சமமான அழகுளளதாயிருக்கிறது. நீவந்து பார்க்கவேண்டும். குருதிபுத்ரனே! ஸநேஹாதார்களுடன்கூட நீஇரத்தச்சபைக்கு வந்து ஸநேஹாதார்களுக்குள் சொக்கட்டாண்டத்தை ஆடி மகிழவேண்டும். நீங்கள் எல்லாரும் சேருவதில் நமக்கு விருப்பமிருக்கிறது. கௌரவர்களேவரும் முன்னமே வந்துசேர்ந்திருக்கின்றனர்’ என்று (உனக்குச்சொல்லுமபடி) சொன்னார். ராஜாவே! மஹாதமாவான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் ஏற்படுத்தப்பட்டு அந்தசசபையில் உட்கார்ந்திருக்கும் மோசக்காரர்களான சூதாட்டக்காரர்களை நீபார்க்க

கக்கடவாயென்பதைச்சொல்வதற்காக நான்வந்தேன். இதைநீசெய்வாயாக” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “விதூரே! சூதாட்டத்தில் நமக்குக் கலகம்திசசயம். தெரிந்தவன்எவன் சூதைவிருமபுவன்? நீர் தாம் எதுசரியென்றுநினைக்கிறீர். நாங்களனைவரும் உமதுசொற்படி நடப்பவர்கள்” என்றுசொன்னார். விதூர், “வித்வானே! சூதானது தீங்குக்குவேரென்று எனக்குத்தெரியும். அதைத்தடுப்பதற்கு நான்முயற்சிசெய்தேன். ஆகிலும், ராஜா என்னை உன்னிடத்திற்கு அனுப்பினார். இதைக்கேட்பிறகு உனக்கு எதுநன்மையோ அதைச் செய்துகொள்” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “விதூரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜருடைய புத்ரர்களைத்தவிர வேறுஆடதக்க சூதர்கள் அங்கேயாரிருக்கிறார்கள்? எவர்களுடன்சேர்ந்து நான்பலமுறை ஆடவேண்டியிருக்கும்? அவர்களை எமக்குசொல்லும்; உமமைக்கேட்கிறேன்” என்றுகேட்டார். விதூர், “ராஜாவே! காரதாரதேசத்தரசனாகியசகுனி எல்லாரையுமடஞ்சி ஆடுகிறவன்; கைதேர்ந்தவன். காய்கள அவனுக்குவசப்பட்டவை. விவிமசதி, சிதாரேஸன், ஸத்யவ்ரதன், புருமிதரன், ஜயன் என்னுமரசர்களும் ஆடுகிறவர்களே” என்றுசொன்னார். யுதிஷ்டிரர், “மிக்க பயங்கரர்களும் மோசமே உபாயமாகவுடையவர்களுமான சூதர்கள் அநதச்சபையில் ஆடுவதற்கு உட்காரத்திருக்கின்றனா. பிரமமதேவரால் இவ்வலகமனைதனும் விதியின்வசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்றும்ஸ்வதந்திரமாயில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவரே! திருதராஷ்டிரமஹாராஜா கட்டளையிட்டபிறகு நான் சூதாட்டத்திற்குப்போக விருமபாமலிருக்கவில்லை. புத்ரனுக்குப் பிதாவின்மேல் பற்று எப்போதும் உள்ளதுதானே. விதூரே! நீர் எனக்கு என்னசொல்லுகிறீரோ அதைசெய்யவகை இருக்கிறேன். ஜயிக்குரதிறமையுள்ளசகுனி அநதச்சபையில் என்னை அழையாமலிருப்பானாயின் விருப்பமில்லாத நான் அவனுடன் ஆடப்போவதில்லை. அழைத்தபிறகு ஒருபோதும் திருமபேன். இது நான் நெடுநாளாகவைத்துக்கொண்டவிரதம்” என்று சொன்னார். தர்மராஜர் இவ்வாறு விதூருக்குசொல்லி உடனே பிரயாணத்திற்குவேண்டியவற்றிற்கெல்லாம் கட்டளையிட்டி ஸபைசேருவதற்குமுதல்நாள் தன் இனத்தாரோடும் வேலைக்காரர்களோடும் ஸ்திரிகளோடுங்கூடத் திரொளபதியை முதன்மையாகவைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். “சுடுதியில்வந்துவிழும் மின்னலானது கண்ணைப்பறிப்பதுபோல விதியானது மதியைப்பறித்துவிடுகிறது. மனிதன் வலைகளினால் கட்டப்பட்டவன்போல விதிக்குவசப்படுகிறான்”

என்றுசொல்லிவிட்டு, வீரரானதர்மராஜா திருதராஷ்டிரன் அவ்வகையாக அழைத்ததைப்பொறாமல் விதூருடன்கூடப் புறப்பட்டார். பகைவர்களான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவரான தர்மராஜர் பாஹ்லீக தேசத்துக்குதிரைகவு பூட்டின ரதத்திலேறி ராஜ்யலக்ஷ்மியால் பிரகாசித்துக்கொண்டு ஸுஹாதார்களோடும் விருதுகளோடும் பிரம்மமணர்களைமுன்னிட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார். பிறகு தம்மிடம்வந்த வேலைக்காரர்களை நகரத்தைக்காப்பதற்கு நியமித்தார். ராஜசரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! உடனே அவர்கள் ராஜாவின்கடடையைச்செய்தனர். சிறந்தசக்தியுள்ள தர்மராஜாவானவர் தேரையும் விருதுகளையும் நிறுத்திக்கொண்டு பிராமமணாகளால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்த வித்தபிறகு அரண்மனையிலிருந்து ஸௌரிப்பட்டார். பிராமமணர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் யாதாதானமாக விதிப்படி ரதங்களை யளித்துச் செல்லத்தொடங்கினார். ஜனமேஜயராஜாவே! ஹாரம, கிரீடமமுதலிய எல்லா ஆபரணங்களையும் அணிந்துகொண்டு பொன்னிறமாகவிளங்குகின்ற யுதிஷ்டிரர் எல்லா லக்ஷணங்களும்பொருந்தியதும் ராஜஹமஸம்போன்ற வெண்மையானவஸ்திரம போர்க்கப்பட்டதும் அறுபதுவயதுள்ள துமாகிய சிறந்த யானையின்மேலேறிக் கொண்டு, பொன்மயமானவேதிகையில் நெய் ஆகுதிசெய்யப்பட்டு ஜ்வலிக்கும்அக்ரிபோல, ராஜலக்ஷ்மியினால் பரகாசித்தார். அப்போது தர்மராஜாவானவர் உற்சாகமுள்ள மனிதர்களோடும் வாஹனங்களோடும் ரதங்களின்பெருங்கோஷத்தினால் ஆகாயத்தைநிரப்பிக்கொண்டும், ஸூத்ரர்களாலுயிர் மாகதர்களாலும் துதிக்கப்பெற்ற வராய்க் கிரணங்களுடன்கூடிய ஸூர்யன்செல்வதுபோலப் பெருஞ்சேனையுடன்கூடச் சென்றார். வெண்குடை தலைமேற்பிடிக்கப்பட்ட தனால் பெளர்ணமாஸிச் சந்திரன்போல விளங்கினார். பரதசரேஷ்டரான தர்மராஜர் பொன்காம்புள்ளவேண்சாமரங்கள் நாற்புறமும் வீசப்பெற்றவராய் வழியில் மனிதர்கள் உண்மையோடும்கிழந்து சொல்லும், 'ஐய! ஐய' என்ற ஆசீர்வாதங்களை முறைப்படிபெற்றுக்கொண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! ராஜாவுக்குப்பின்செல்லும் ஸேனாஜனங்களின் 'ஹல, ஹல' என்ற சப்தம் ஆகாயத்தில் நிரம்பி நின்றது. ஜனமேஜயராஜாவே! பலசாவியானபீமஸேனன் ரதத்திலேறித் தர்மராஜாவுக்கு முன்சென்றான். பரதசரேஷ்டரான ஜனமேஜயராஜாவே! அழகுள்ளவர்களாகிய நகுல ஸஹதேவர்களிருவரும்

1 நகரத்துக்குள் யானைமேலேறிச்சென்று 'பிறகு' ரதமேறி வழியிற் சென்றாரென்று கொள்ளல்வேண்டும்.

மெத்தைபோடப்பட்டும் அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்த இரண்டு தேர்களின்மேலேறிப் பெருஞ்சேனையைமகிழ்வித்துக்கொண்டு ராஜாவுக்கிருபக்கங்களிலும் சென்றனர். வீரனும் ஆயுதம்பிடித்தவரிற்சிறந்தவனும் வெண்மையான குதிரைகளுள்ளவனுமாகிய அர்ஜுனன் அக்னிபகவான்கொடுத்த ரதத்திலேறிக் காண்டபத்தையெடுத்துக்கொண்டு பின்சென்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! குருதிபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர் சேனையின்நடுவிற சென்றார். ஜனமேஜயராஜாவே! அழகான அங்கங்கையுடைய தரளபதிமுதலிய அரசிகள் வேலைக்காரிகளோடும் விருதுகளோடுக்கூடப் பலவிதமான வாஹனங்களிலேறிப் பெருஞ்சேனையுடன் ராஜாவுக்கு முனசென்றனர். ஜனமேஜயராஜாவே! வழியிறசெல்லுகின்ற பாண்டவர்களின்சேனை, மனிதர்களும் யானைகளும் குதிரைகளும் நிரமபினதும் கொடிகளோடுகூடிய உயர்ந்த தோகளுள்ள தும் சிறந்த கததிகளைத்தரித்ததும் சங்கங்கள், தூந்துபிகள், தாளங்கள், புல்லாங்குழல்கள், வீணைகள் இவைகளின் முழக்கங்களினால் பெருஞ்சத்தமுள்ள துமாக விளங்கிற்று. ஆதிகாலத்தில் லங்கையில் வலித்துக்கொண்டிருந்த குபேரன் பெரியஸேனையுடன் மிக்சிறப்பாகத் தேவராஜாவான இரதிரனிடம் சென்றது போலக் குபேரனுக்கொப்பான தர்மராஜாவும் எண்ணமுடியாத பெருமையையுடையதான நிரமபினஸேனையுடன் சென்றார். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அந்தத்தர்மராஜர் தடாகங்களையும் நதிகளையும் காடுகளையும் சோலைகளையும்தாண்டி நகரததையடைந்தார். கௌரவராஜாவான அந்தயுதிஷ்டிரர் ஹஸ்திஸூபுரத்திற்குச் சமீபத்தில் ஸேனைகளுடன் விடுதியைச் செய்துகொண்டார். சேஷமமாயும் மேடுபள்ளமில்லாமலுமிருக்குமிடத்தில் தர்மபுத்திரர் வாஸஞ்செய்தார். ஜனமேஜயராஜாவே! பிறகு விதூர் வ்யஸனத்தினால் தமுதமுத்த குரலோடு தர்மராஜாவையழித்து, திருதராஷ்டிரன் செய்யக்கருதின விஷயமெல்லாவற்றையும் நடந்தபடி அவருக்குச்சொன்னார். அவர் சொன்னதைக்கேட்டுத் தர்மராஜாவானவர், “விதூரே! என்னையழைத்தது எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. எனக்கு விரதமன்றே இருக்கிறது. உலகத்தினுள்ள பிராம்மணர்களுக்கும் பிரஜைகளுக்கும் எப்போதும் சேஷமமுண்டாகக்கடவது” என்றுசொன்னார். அதன் பிறகு திருதராஷ்டிரனாலும் காலத்தினுடையவன்மையினாலும் அழைக்கப்பட்ட தர்மராஜாவானவர் அஸ்திஸூபுரத்தில் பிரவேசித்தார். தர்மராஜாவானவர் அஸ்திஸூபுரம்சேர்ந்தபிறகு திருதராஷ்டிரனுடையகிருஹத்திற்குப்போனார். பிரபுவும் தர்மாத்மாவுமான யுதிஷ்டிரர்

திருதராஷ்டிரனையும் பீஷ்மரையும் துரோணரையும் கர்ணனையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் தகுதிப்படி ஸந்தித்தார். சிறந்த கைகளையுடைய வீரரான தர்மராஜர் பிறகு சோமத்தனையும் தமது பிராதாவான துரியோதனனையும் சகுனீயையும் முன்னமே அங்கு வந்திருந்த அரசர்களையும் வீரனான துச்சாஸனன்முதலிய ஸஹோ தரர்களனைவரையும் ஐயத்தனையும் மறநக் கெளரவர்களனைவரையும் ஸந்தித்தார். சிறந்தகைகளையுடைய தர்மராஜர் ஸஹோதரர்களனைவராலும் சூழப்பெற்றுச் சிறந்தபுக்திசாலியான திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினுடைய அநதப்புரத்திற பிரவேசித்தார். நகரத்திரங்களாற் சூழப்பெற்ற ரோஹிணியைப்போல மருமக்களால் எப்போதும் சூழப்பட்ட பதிவரதையான காந்தாரியை அங்கேகண்டார். அவர் காந்தாரியை நமஸ்கரித்து, அவளால் ஆசீர்வதிக்கப்பெற்று, வயதுசென்றவனும் அறிவே கண்ணாகவுடையவனும் ராஜாவும் தந்தையுமான திருதராஷ்டிரனேக்கண்டார். ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மபுக்திரும் பீமஸேனன்முதலான மற்றநாலுபாண்டவர்களும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவினால் உசசியில் மோக்கப்பெற்றனர். ராஜாவே! காண்பதற்கினிய புருஷச்சேஷ்டர்களான அநதப்பாண்டவர்களைக் கண்டதனால் குருவம்சத்தவர்களுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாயிற்று. அந்தப்பாண்டவர்கள் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுடைய அனுமதிபெற்று ரத்தனங்கள் நிரம்பின கிருஹங்களில் பிரவேசித்தனர். அங்குவநதவர்கள் திரௌபதிமுதலான ஸ்திரீகளையும் கண்டனா. ஜவலிப்பதுபோலப் பிரகாசிக்கின்ற திரௌபதியின் பெருஞ்செல்வத்தைக்கண்டு திருதராஷ்டிரன்மருமக்கள் மனத்தில் அதிகஸந்தோஷமுள்ளவர்களாக இருக்கவில்லை. பிறகு புருஷச்சேஷ்டர்களான பாண்டவர்கள் ஸ்திரீகளுடன் தனித்தனியே பேசிச்சென்று தேகப்பயிற்சிமுதலான காரியங்களையும் அலங்காரங்களையும்செய்தபிறகு ஸந்தியாவந்தனம்முதலிய கடமைகளைச்செய்து உயர்ந்த சாந்துகளையணிந்து கொண்டும் சபத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டும் பிராம்மணர்களால் ஸ்வஸ்திவாசனம்செய்வித்து மனத்திற்கினிமையான உணவுகளைபுண்டு தீம்தம்படுக்கையறைகளிற் பிரவேசித்து மங்கையர்களின் கானங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு நித்திரை செய்தனர். பெண்கலவியில் கலந்த அந்தப்பாண்டவர்களுக்கு அவ்வீரவு ஸுகமாகச்சென்றது. *சிரமபரிகாரஞ் செய்துகொண்ட பிறகு வந்திகளால் துதிக்கப்பெற்று விடியற்காலத்தில் நித்திரையை விட்டெழுந்தனர். அவர்களனைவரும் *இரவுமுழுதும் ஸுகமாயிருந்து காலையில் கடமைகளை முடித்துக்கொண்டு சூதாட்டக்காரர்களால் அழைக்கப்பெற்றவர்களாக அழகானஸபையிற் பிரவேசித்தனர்.

எண்பத்துநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(தர்மபுத்திரருக்கும் சகுனீக்கும் ஸம்வாதம்.)

யுகிஷ்டிரர்முதலான பாண்டவர்கள் அந்தஸ்பையில் பிரவேசித்து அரசர்களனைவரையும் ஸந்தித்து, ஸூஜிக்கத்தக்கவர்களைப்பிராயத்துக்குத்தக்கபடி சேர்ந்துஸூஜித்து விசித்ரமும் உயர்ந்தமெத்தைகளுள்ளவைமுமான ஆஸனங்களில் தகுதியின்படி உட்கார்ந்தனர். அந்தஸ்பையில் பாண்டவர்களும் மற்ற எல்லா அரசர்களும் உட்கார்ந்தபிறகு ஸுபலபுத்ராணை சகுனி யுகிஷ்டிரவரனோக்கி, “ராஜனே! யுகிஷ்டிரனே! ஸ்பையில் ஆட்டத்துணி விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாரும் உன்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். காய்களை உருட்டிவினையாடுவதற்கு ஸமயம்கொடுக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். அதற்கு யுகிஷ்டிரர், “ராஜனே! சூதாடுவதானது மோசமும்பாவமுமானது. அதில் கூத்தரியனுக்குரிய பராக்கிரமமில்லை. நிச்சயமானநீதியும் ஒழுங்குமில்லை. நீ ஏன்சூதைப் புகழுகிறாய்? சூதுடையமோசத்தில் கௌரவத்தையாரும்புகழ்வதில்லை. சகுனியே! கொடியவன்போல இவ்வகையான தப்புவழியால் எம்மைஜயிக்காதே” என்றுசொன்னான். சகுனி, “ஆடுகிறமுறைதெரிந்து காய்களிலுண்டாகும் மாறுதல்களில் சேர்வில்லாமல் கணக்கையும்ஆட்டத்தையும்அறியும் மஹாபுத்திராவிதான் ராஜ்யகாரியங்களிலும் எதையும்தாங்குவான். சூதகிபுத்ரனே! பாச்சிகைகளில் நமதுபந்தயம் பிறரைத்தோற்கச்செய்யும். அதனாலேதான், இதில்குற்றமுண்டாகிறது. ராஜாவே! ஆடுவோம்; பயப்படாதே; பந்தயம்வை; காலதாமதம்செய்யாதே” என்றான்.

யுகிஷ்டிரர், “இவ்வுலகமார்க்கங்களில் எப்போதும் திரிந்து கொண்டிருக்கும் அஸிதரும் தேவலருமாகிய முனிச்சேஷ்டர்கள், சூதர்களுடன் மோசமாகச்செய்யும் சூதாடமானது பாவம். யுத்தத்தில் தர்மமாகஜயிப்பதுதான் சிலாக்யமானது. சூதாடுவது சிலாக்யமன்று. ஆர்யர்கள் மிலேச்சபாஷைபேசார்; மோசஞ்செய்யார். பாவமும் வஞ்சகமுமில்லாதது யுத்தம். அதுதான் ஸத்புருஷர்களுக்குவிரதம்” என்றுசொல்லியிருக்கின்றனர். நாம் கூடியவரையில் பிராம்மணர்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச்சிக்ஷிப்பதற்கும் முயலுகிறோம். அதுதான் நமக்குத்தனம். சகுனியே! அக்ரம்மாகச் சூதா

டிப் பிறரை ஜயிக்காதே. வஞ்சகத்தினால் ஸுகங்களையும் தனங்களை யும் அடைய நான்விரும்புவதில்லை. ஸமர்த்தனை சூதாடுகிறவனு டைய நடை கௌரவிக்கப்படுவதில்லை” என்றுசொன்னார். அதற் குச் சகுனி, “யுதிஷ்டிரா! வேதமோதினவன்! வேதமோதாதவரையும், கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும் ஜயிக்கப்போவது மோச நதான். ஜனங்கள் அதை மோசமென்று கூறுவதில்லை. யுதிஷ்டிரா! அவ்வாறே சூதாட்டத்தில் கற்றுணர்ந்தவன் கற்றுணராதவரையும், அஸ்தரத்தேர்ச்சியுள்ளவன் அஸ்தரத்தேர்ச்சியில்லாதவரையும், மிகு நதபலமுள்ளவன் பலமகுறைந்தவரையும் ஜயிக்கப்போவதும் மோசந தான். இவ்வாறே எல்லாச்செய்கைகளிலும் தெரிந்தவன் தெரியாத வர்களை ஜயிக்கப்போவது மோசநதான். ஜனங்கள் அதை மோச மென்பதில்லை. அப்படி நீ என்னிடமவருவதை மோசமாகநினைப்பா யாயின், உனக்குப் பயமிருக்குமாயின், ஆட்டத்தை விட்டுவிடு” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரார், “அரசனே! அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்புவதில்லை. இது நான் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் விரதம். விதி பெரிது. விதியின்வசத்தில் நானிருக்கிறேன். இநதச சேர்க்கையில் நான் யாரோடு ஆடவேண்டியிருக்கும்? எனக்கு எதிர்ப்பந்தயம் வைப்பவன் யாரென்று தெரிந்தபிறகு ஆட்டம்நடக்கலாம்” என்று சொன்னார். துரியோதனன், “அரசனே! ரதநங்களையும் தனங்களை யும் நான்கொடுப்பேன். எனது மாமாவாகிய இநதச்சகுனி எனக் காக ஆடுவான்” என்றான். யுதிஷ்டிரார், “ஒருவனுக்காக மற்றொரு வன்ஆடுவது தவறாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. தெரிந்தவனே! அதைத் தெரிந்துகொள். அப்படியும் இஷ்டமிருந்தால் நடக்கட்டும்” என்றார்.

எண்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்.

த யூ த ப ர் வ ம். (தோடர்ச்சி.)

(யுதிஷ்டிராருக்கும் சதுனகீதம் நடந்தபின்னில் யுதிஷ்டிரார் பொருள்களைத் தோற்றது.)

சூதாட்டம் ஆரம்பிக்கப்படுமீப்போது அவ்வரசர்களனைவரும் திருதராஷ்டிரனை முன்னிட்டுக்கொண்டு அநதச்சபைக்குப் போயினர். ஜனமேஜயரே! பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், சிறநதபுக்திமானுன விதூரர் இவர்கள்மட்டும் மனத்தில் அதிகதிருப்தியில்லாமல் திருத

1 இங்கு ‘அச்ரோத்ரியாந’ என்றபாடங் கொள்ளப்பட்டது.

ராஷ்டிரனை அனுஸரித்தனர். மஹாபரீகாமசாலிகளும் சிங்கம்போன்ற கழுத்துள்ளவர்களுமாகிய அவர்கள் சிறந்த பலஸிம்மாஸனங்களில் சிலர் இருவர்களாகச் சேர்ந்தும் சிலர்தனித்தும் உட்கார்ந்தனர். ஜனமேஜயராஜாவே! அநதமஹானுபாவர்களான அரசர்கள்சேர்ந்தநூல் அந்தச்சபையானது தேவர்கள்சேர்ந்த தெய்வலோகம்போல விளங்கிற்று. எல்லாரும் வேதங்கள் தெரிந்தவர்கள். எல்லாரும் சூரர்கள். எல்லாரும் ஒளியுள்ள உருவங்களையுடையவர்கள். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அவர்கள் வந்தவுடன் சினேகிதர்களுக்குள் சூதாட்டமானது நடக்கத்தொடங்கிற்று அப்போது யுதிஷ்டிரர், “ராஜாவே! மிக்கவிலைபெற்றதும் கடற்சமுதியில உண்டானதும் என்னுடையஹாரத்தில் முதன்மையானதும் சிறந்த பொற்கட்டினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும் சிறந்த ஒளியுள்ளதுமாகிய இந்தரத்தினம் எனதுபொருள். மஹாராஜாவே! என்னோடு எதிர்த்துட்டம் ஆடுவதற்குச் சரியானபந்தயம் உனக்கென்ன இருக்கிறது?” என்றுகேட்க, துரியோதனன், “ரத்தினங்களும் மிக்க அதிகமானதனங்களும் என்னிடத்திலுமிருக்கின்றன; திரவியங்களைப்பற்றி எனக்கு விரோதமில்லை; இந்தஆட்டத்தை ஜயி” என்றுசொன்னான். உடனே பாச்சிகைகளின் உண்மையையறிந்த சகுனி அந்தக்காய்களைக் கையிலெடுத்தான். ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “கொழுததவனே! சகுனியே! ஆ ஆ! சூதாட்டத்தில் மோசமாகவே உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டேன். இன்னும் இருவரும் பந்தயம்வைத்து ஆடுவோம். ஆயிர¹ நிஷ்கங்கள் நிரம்பின² சூடங்களும் அழியாத பொன்பொக்கிஷ்டமும் மிகுதியான சிறந்ததங்கமும் என்னிடமிருக்கின்றன. ³இஃது என்னுடையதனம். இதனைவைத்து நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்” என்றுசொன்னார். இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட சகுனி கௌரவர்களுடைய வமசத்தை விருத்திசெய்பவருமபாண்டவர்களில் மூத்தவரும் ஸத்யநதவருதவருமான தர்மராஜரை நோக்கி ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றேசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ஆயிரம்தேர்களுக்கு ஸமமானதும், புலித்தோலினால் மூடப்பட்டதும், அசையாததும், அழகானசக்கரங்களும் மற்றஸாமான்களுமுள்ளதும், சதங்கைகளின் மாலிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஒளியுள்ள

1 துற்திறட்டுப்பலம்கொண்ட பொன்னாணயம்.

2 ‘பெட்டிகள்’ என்பது பழையவுரை.

3 தொகுதிபற்றி ஒருமையாகக் கூறுகிறார். இங்ஙனம் வருமிடத்தோறுங் கண்டுகொள்க.

தும், மேகமுழக்கம்போலும் கடலொலிபோலும் சப்தமுள்ளதும், நாமேறிவந்ததும், ராஜரதமுமாகிய கொற்றத்தேர் இதோவிருக்கிறது. 'குராம்' என்னும் பக்ஷிபோல (வெண்மை) நிறமுள்ளவையும் எல்லாத் தேசங்களிலும் பழக்கமுள்ளவையுமான சிறந்த எட்டுக குதிரைகள் இரத ரத்ததை இழுக்கின்றன. 'பூமியிலெஞ்சரிக்கும பிராணிகள் இவற்றின் காலடியிலிருந்து விடுபடமாட்டா. அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்" என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டவுடன் தன்னிடத்தில நிச்சயமுள்ள சகுனி வஞ்சகத்தை ஆச்ரயிதது 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். பிறகு யுதிஷ்டிரா, " இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும், பொன்னிறமுள்ளவர்களும், சங்குவளைகளையும் தோள்வளைகளையும் கழுத்தில் 3காசமால்களையும் மறுமுள்ள மிக்கவிலைபெற்ற ஆபரணங்களையும் பூமால்களையும் அணிந்தவர்களும், உயர்ந்த ஆடைகளை உடுத்திச் சாரதணிந்த ரதனங்களையும் பொன்களையும் தரித்தவர்களும், அறுபத்துநான்கு கலைகளிலும் தேர்ந்தவர்களும், ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் ஸமர்த்தர்களுமான நூறாயிரம் தாஸ்கள் என்கட்டளையின்படி ஸ்ராததாக்களுக்கும் மந்திரிகளுக்கும் அரசர்களுக்கும் பணிவிடை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர். அரசனே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுகிறேன்" என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி அதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரா, " ஸமாததாக்களும், அனுகூலர்களும், எப்போதும் உயர்ந்தபேர்வைகளையும் ஆடைகளையும் தரித்தவர்களும், அறிவிலும் புத்தியிலும் சிறந்தவர்களும், ஜிதேந்திரியாகளும், இளமைப்பருவத்திலிருப்பவர்களும், ஒளியுள்ள குண்டலங்களைத் தரித்தவர்களும், இரவும்பகலும் பாததிருங்களைக் கையிலெடுத்தாக்கொண்டு அதிதிகளுக்குப் போஜனம் பரிமாறுகிறவர்களுமான தாஸாகள் நூறாயிரவர், என்னிடத்திலிருக்கின்றனர். வேரதனே! இஃது என் தனம்; இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்" என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி அதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்து 'ஜயித்தாய்விட்டது' என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். மறு

1 'குமுத' என்று பாடல்கொண்டு, 'குமுதம்போல வெண்மையான' என்பது பழையவரை.

2 எவ்வளவு வேகமுள்ளவற்றையும் இவை பிடித்துவீடும்.

3 மூலத்தில் 'நிஷ்கம்' என்றிருக்கிறது.

படியும் யுதிஷ்டிரார், “ஸுபலபுத்ரனே! பொற்கச்சை கட்டினவையுமும், மஸ்தகங்களுக்கு அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டவையுமும், பதமம் என்னும் சிவப்புப் புள்ளிகளுள்ளவையுமும், பொன்மாலைகள் பூண்டவையுமும், யுத்தங்களிலுள்ள எல்லாக் கோஷங்களையும் பொறுக்கும் படி நன்றாகப் பழக்கப்பட்டவையுமும், கலபபைக்கால்கள்போன்ற தந்தங்களும் பெருந்தேகங்களுமுள்ளவையுமான ஆயிரம் மதயானைகள் என்னிடமிருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றுக்கும் எவ்வெட்டுப் பெண் யானைகள் இருக்கின்றன. நீருண்ட மேகங்கள்போன்ற அருதயானைகளெல்லாம் நகரங்களையே அழித்துவிடும். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். இவ்வாறு சொன்ன யுதிஷ்டிராபார்த்து நகைத்துக்கொண்டே ஸுபலன்புதரானை சகுனி, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரார், “பொன்மயமான ஏர்க்கால்களுள்ளவையுமும், சிறந்தகொடிகள் கட்டினவையுமும், அடங்கின குதிரைகளோடுமும் விசித்ரயுத்தங்கள் செய்யத்தக்க தேராளிகளோடுங் கூடியவையுமான தேர்கள் ஆயிரம் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. அந்தத்தேராளிகளில் ஒவ்வொருவனும் ஆயிரம்பொன்னுக்கு மேற்பட்ட சம்பளமவாங்குகிறவன். அவர்கள் யுத்தஞ்செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் மாஸநதோறும் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். மனத்தில் பகைவைத்தவனும் கெட்ட எண்ணமுள்ளவனுமாகிய சகுனி அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன், ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிராருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரார், “யுத்தத்தில் அர்ஜுனனால் தோலவியடைந்த சித்ராதன் என்னும் கந்தர்வன் அர்ஜுனன்மேல ஸநதோஷமடைந்து குருவி போலச் சித்திரநிறமுள்ளவையுமும் பொன்மலைபூண்டவையுமான கந்தர்வலோகததுக் குதிரைகளை அர்ஜுனனுக்கு அன்புடன் அளித்திருக்கிறான். ராஜாவே! இஃது என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைபிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிராருக்குச் சொன்னான். மறுபடியும் யுதிஷ்டிரார், “பதியிரம் சிறந்த ரதங்களும் வண்டிகளும் பலவகைக்குதிரைகளும் பூட்டியேயிருக்கின்றன. அப்படியே ஒவ்வொரு வர்ணத்திலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்காகப் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட சிறந்த பராக்ரமமுள்ள

1 மூலத்தில் ‘புத்தம்’ என்றிருக்கிறது. ‘சமுத்திலும் சபோலத்திலும் தாமரைமலர்போன்ற புள்ளிகளுள்ளவை’ என்பது பழையவுரை.

வீரர்கள் எல்லாரும் சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பாலைக்குடித் துக்கொண்டும் சம்பா அரிசிச்சோற்றை யுண்டுகொண்டும் இருக்கின்றனர். எல்லாரும் அகன்றமார்புள்ளவர்கள். அவர்கள் அறுபதினாயிரவர். ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னோடு ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னில் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ தூரியோதன! ஒவ்வொன்றிலும் அவ்வவரது துரோணங்கள் விலைமதிக்கப்படாத சிறந்த ஆணிப்பொன்னடங்கினவையான நானூறுசெம்பு இருமபுப்பாத் திரங்கள் இருக்கின்றன. ராஜாவே! இஃது என்தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்து, ‘ஜயித்தாய்விட்டது’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொன்னான்.

எண்பத்தாறாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(விதூரர் திருதராஷ்டிரரிடம் துதரிட்டத்தை நிறுத்திக்கொள்ளது.)

இவ்வாறு எல்லாப் பொருள்களையும் கொண்டுபோவதாகிய கொடிய சூதாட்டமானது நடத்தப்படுமபோது, எல்லாஸநதேஹங்களையும் விடுவிப்பவராகிய விதூரர், திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லலானார்:—“ பரதவம்சத்து மஹாராஜாவே! நான் உமக்குச் சொல்லப்போவதை நீர் தெரிந்துகொள்ளும். இறக்கப்போகிறவனுக்கு மருந்து எப்படியோ அப்படியே கேள்வி உமக்குப் பிரியப்படாமலுமிருக்கும். கெடுகினைவுள்ளவனும் பரதவம்சத்தைக் கெடுப்பவனுமாகிய இந்தத் தூரியோதனன் முன்னர்ப்பிறந்தபோதே நரிபோல விகாரமானரூரலோடு ஊனையிட்டானன்றோ? இவன் உங்கன்மாணததுக்கு ஹேதுவாயிருக்கத் தரும். தூரியோதனன் வடிவமாக வீட்டுக்குள் நரியிருப்பதை நீர் அன்பினால் அறியவில்லை. எனது நீதியுள்ளசொல்லைக்கேளும். தேனெடுப்பவன் தேன்கிடைத்தபோது தன்விழுகைக்குக் காரணமான மலைச்சரிவைப் பார்ப்பதில்லை; தேனிருக்குமிடத்தில்தான் அதிலேயே ஆழ்ந்துபோகிறான்; அதனால், விழுகும் விழுகிறான். அப்படியே இந்தத் தூரியோதனனும் சூதாட்டமென்னும்தேனில் மயங்கித் தான் விழுவதைப்பற்றி ஆராய்ந்துபார்க்கவில்லை. மஹாரதர்க

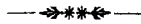
ளோடு பகைசெய்வதனால் வரும்கெடுதியை அறியவில்லை. மிகத்தெரிந்தவரே! முன்னர் போஜவம்சத்தாருக்குள்ளேயே அஸமஞ்சஸனென்னும் புத்திரனை நகரத்தோருடைய நன்மைக்காகத் தந்ததையே விட்டுவிட்டானென்று எனக்குத்தெரியும். பகைவரைக் கொல்லுகிறவராகிய கிருஷ்ணபகவானால் கம்ஸன் கொல்லப்பட்டபோது அவர்கட்டினாயினால் அந்தகர்களும் யாதவர்களும் டோஜர்களும்சேர்ந்து கம்ஸனை விட்டுவிட்டனர். அதனால், அந்தக்குலத்தோரனைவரும் அநேகவருஷகாலங்களாக ஸந்தோஷமாயிருக்கின்றனர். அர்ஜுனன் உமது கட்டினாயினால் துரியோதனனை அழிக்கட்டும். இந்தப்பாபியையழிப்பதனால் மற்றக்கௌரவர்கள் ஸுகமாக மகிழ்ந் திருக்கட்டும். ராஜாவே! காக்கையும் நரியுமாகிய துரியோதனனைக்கொடுத்து மயில்களும் புலிகளுமாகிய பாண்டவர்களை விலைக்குவாங்கும். துயரக்கடவில் நீர்முழுகவேண்டாம். ஒருகுலத்திற்காக ஒருமனிதனை விட்டு விடவேண்டும். தேசத்திற்காகக் கிராமத்தை விடவேண்டும். தனக்காகப் பூமியையே விட்டுவிடவேண்டும். எல்லாதெரிந்தவரும் எல்லாருடைய அபிப்பிராயங்களையும் அறிந்தவரும் சத்துருக்களெல்லாருக்கும் பயத்தைத் தருபவருமாகிய சுக்கிராசாரியர் ஜம்பாஸூரனை விடவேண்டியதற்காக அஸூரசரேஷ்டர்களைப் பார்த்து இவ்வாறு சொன்னார். ஒரு ராஜாவானவன் பொன்னை அனுகின்ற சிலகாட்டுப் பறவைகளை விட்டில்லகொணர்ந்துவைத்துக்கொண்டு பொன்னுசையினால் அஃற்றைக்கொன்றுவிட்டானும். வீரரே! பொன்னைவிடும் பின் அவ்ரசன் பொன்னையெல்லாம் ஒரேகாலத்தில் அனுபவிக்கும் ஆசையினால் கண்ணில்லாமல் எதிர்காலமநிகழ்காலமிறண்டின்லாபங்களையும் உடனையழித்துவிட்டான். வேந்தரே! ஆதலால், நீரும் அவனைப்போலவே பொருளாசைகொண்டு பாண்டவர்களுக்குத் துரோகம் செய்யலாகாது பறவைகளைக்கொன்றபுருஷனைப்போல ஆசை கொண்டீரும் பின்னால்துயரப்படுவீர். பாரதரே! புஷ்பக்காரன் தோட்டத்தில் அன்புசெய்து (காப்பாற்றி) பூத்தபுஷ்பங்களைமட்டும் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல நீர் பாண்டவர்களிடம் அன்புவைத்து அப்போது அப்போது அவர்கள் பிரியப்பட்டுக்கொடுக்கும் தனங்களை வாங்கிக்கொள்ளும்; தீவைப்பவன் மாங்களைக்கொளுத்துவதுபோல அவர்களை வேரோடுகொளுத்தாதீர்; பின்னாகள் மந்திரிகள் ஸேனைகளுடன் கூட யமலோகத்திற்குச் செல்லாதீர். பாரதரே! ஒன்றுசேர்ந்தபாண்டவர்களுடன் தேவர்களோடுசேர்ந்து நேரேவந்ததேவேந்திரனாயினும் எதிரின்று யுத்தஞ்செய்யமுடியுமா? கல்கத்திற்கு

வீரானசூதானது பெருங்காடுமைக்குக்காரணமாக ஒருவர்க்கொருவர் பகையை அழைக்கிறது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனாகிய இந்தத்தூரியோதனன் அந்தசூதாட்டத்தையடைந்து கொடிய துவேஷத்தை யுண்டாக்குகிறான். தூரியோதனன் செய்தபிழையினால் பிரதீபவம்சத்திற்பிறந்தவரும சந்தனுவம்சத்திற்பிறந்தவரும கீமஸேனவம்சத்திற்பிறந்தவருமாகிய கௌரவர்களினவரும பாஹ்லீகர்களுடன்கூடத் துயரத்தையடையப்போகின்றனா. விருஷபம் கொழுப்பினால் தன் கொம்பைத் தானையொடித்துக்கொள்வதுபோல இந்தத்தூரியோதனன் கர்வத்திலுக்கேழ்மத்தையும் ராஜ்யத்தையும் இழந்துவிடுகிறான். ராஜாவே! வீரனும சிறந்தபுத்தியுள்ளவனுமாகிய ஒருவன் தன்னறிவை விட்டுப் பிறன்மனத்தை ஒத்துப்போவானாயின் அவன் சிறுவனை மாறுமியோடுகடிய கபபவிலேறினவன் கடலில் மூழ்குவதுபோலக் கொடுநதுயரத்திலுழங்குவான். தூரியோதனன் பாண்டவனுடன் பந்தயம்போடுகிறான். இவன் ஜயிக்கிறுன்னறு நீர் அதில் பிரியப்படுகிறீர். அதிகவினையாட்டு சண்டையாகமுடியும். அதனால் மனிதர்களுக்குக் கேடுநேரிடும். நன்றாக நடத்தப்படும் உமதுசூதாட்டமானது தலைகீழாகப்பயனைத்தரும் மந்திராலோசனை அடியாக மனத்தைக்கட்டுவது மேலானது. உமமுடையபுத்திரனாகிய யுதிஷ்டிரனுடன்றேரும இந்தக்கலகத்தைப்பற்றி நீர் நினையாமலே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறீர். பிரதீபவம்சத்தவரும சந்தனுவம்சத்தவருமான அரசர்காள்! இந்தக்கௌரவர்களின் ஸபையில் இந்தநீதிவாககியத்தைக்கேளுங்கள். புத்தியிலவாதனையனுஸரிப்பதனால் ஜவலிக்கின்ற கொடியதீயில் விழாதீர்கள். சொக்கடான்காய்களின் மயக்கத்தினால் மூடப்பட்டபாண்டிபுத்திரனாகிய தாமராஜாவும் விருகோதரனும் ஸவ்யஸாகியும் நகுலஸஹதேவர்களும் கோபத்தைபடக்காமறப்போவாராயின் அந்தப்பெருங்கலகத்தில் உங்களுக்குத் தீவுபோலிருப்பவன் யாவன்? மஹாராஜாவே! இந்தத்தயுத்தமாவதற்குமுன்னமே மனத்தில் விரும்பக்கூடிய தனநுகள் எல்லாவற்றிற்கும் நீர் இருப்பிடமாயிருக்கிறீர். அதிகதன்முள்ளபாண்டவர்களை ஜயித்தால் அந்தத்தனம் உமக்குள்ளன்ன ஆகும்? இப்போது பாண்டவர்க்கையடையும் சகுனியினுடைய ஆட்டத்தை நாம் அறிவோம். பர்வதராஜாவானசகுனி சூது உள்ளசூதையறிந்திருக்கிறான். சகுனி, எங்கிருநதுவந்தானோ அங்கே போகட்டும். பாரதேரீ! பாண்டவர்களைச் சண்டைமூட்டாதீர்” என்றார்.

1. கடல்நடுவில் தீவுபோல ஆதரவாயிருப்பவனென்பது பொருள்.

எண்பத்தேழாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் விதூரரைநீத்ததும், அவர் அவனுக்கு ஷிதமுரைத்ததும்.)

துரியோதனன், “ விதூரே! நீர் எப்போதும் திருகராஷ்டிரன் புத்திரர்களை இகழ்ந்தது பிறர்புகழையே புகழ்கிறீர். விதூரே! உமக்கு யாரிடத்தில் அன்பிருக்கிறதென்பது எங்களுக்குத்தெரியும். எங்களைச் சிறுவர்களைப்போலவே எப்போதும் தாழ்வாகப்பேசுகிறீர். அப்படிப்பட்டமனிதன் வேறிடத்தில்விருப்பமுள்ளவனென்று அறியத்தக்கவன். அதற்குத்தக்கபடிதான் இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும்செய்கிறான். அவனவன்நாவே அவனவன்உள்ளத்திலிருப்பதை வெளியிடுகிறது. உமதுமனம் விரோதமாயிருப்பதை நாங்கள் அறிய திருக்கிறோம். அவததைமடியில்வைத்ததுபோலிருக்கிறீர்; பூனை போல வளர்ப்பவனையேகெடுக்கிறீர். ஸ்வாமிதரோஹமசெய்யும்உமமை மிக்கபானியென்று யாரும்சொல்லவில்லை. விதூரே! அதனாலே தான் நீர்பாவத்திற்கஞ்சவில்லையோ? விதூரே! பகைவர்களை ஜயித்துப் பெரியவாபத்தைபெற்றிருக்கிறோம். இனி எங்களைப்பார்த்துக் கடுஞ்சொற்களைச்சொல்லாதீர். நீர் எங்களபகைவர்களைடுசேர்க்கையில் விருப்பமுள்ளவர்; எங்கள்சேர்க்கையில் வெறுப்பைஅடைகிறீர். தகாதசொல்லைச்சொல்லுகிறமனிதன் சத்ருவாகிறான். அவன்சத்ருக்களைத்துதிக்கும்போது, அவர்களினரஹஸ்யங்களை மறைத்துவிடுகிறான். வெடகமற்றவரே! பாண்டவர்களைச்சார்துகொண்டு ஏன் பீடிக்கிறீர்? நீர் எதைஎண்ணுகிறீரோ அதைத்தான் இப்போது பேசுகிறீர். எங்களை அவமதிக்காதீர். உம்முடையமனத்தை நாங்களறிவோம். பெரியோர்களிடமிருந்து நல்லறிவைக்கற்றுக்கொள்ளும். விதூரே! நன்றாகஸம்பாதிக்கப்பட்டபுகழைக காப்பாற்றிக்கொள்ளும். அயலார்காரியங்களில் நீர் பிரவிருத்திக்கவேண்டாம். விதூரே! நீர், ‘நானே அதிகாரி’ என்றுநினைத்துக்கொள்ளாதீர். எப்போதும் எங்களைப்பார்த்துக் கொடுஞ்சொற்களைச்சொல்லாதீர். விதூரே! எனக்கு எதுநன்மையென்று உமமை நான்கேட்கவில்லை. விதூரே! உமக்குகேஷமமுண்டாகட்டும். பொறுத்தவர்களை நீர் துன்பப்படுத்த வேண்டாம். கட்டளையிடுகிறவன் ஒருவன் தான்; மற்றொருவன் கட்டளையிடுகிறவனில்லை. அந்தக்கட்டளையிடுகிறவன் மனிதன்கர்ப்பத்திலிருக்கும்போதே கட்டளையிடுகிறான். ஜலமானது பள்ளத்தாக்

கிணவியூக்கப்படுவதுபோல அவனுடையகட்டளையினால் மனிதன் இழுக்கப்படுகிறான். நான் எப்படிக்கட்டளையிடப்பட்டிருக்கிறேனோ அப்படி இருக்கிறேன். தலையினால் மலையைஉடைக்கிறவனும் பாம்பைப் புசிப்பிக்கிறவனும் எவனோ அவனுக்கு அவன்புத்திதான்காரியங்க ளில்கட்டளையிடுகிறது. எவன்வலிநதுகட்டளையிடுகிறானோ அவன் அநதக்கட்டளையினாலேயே தனக்குச் சதருவைத்தேடுகிறான். ஸ்நே ஹத்தை விடாமலிருப்பவனைத் தெரியாத்வன் அலக்ஷியஞ்செய்கிறான். பரதவம்சதவரே! ¹எவன் காப்பூரத்தை முதலில்கொளுத்தி வெகுநேரம் கவனியாமலிருக்கிறானோ அவன் அதில் மிஞ்சிய சாமப லைக்கூட ஒருகாலும் அடையான். விதூரே! எதிரிகளின்பக்கத்திற் சேர்ந்து பகைப்பவனாகிய வேண்டாதமுனிதனை ஸமீபத்தில வைத்துக்கொள்ளாமலிருப்பது முக்கியம். விதூரே! ஆதலால், உமக்கு எங்கே விருப்பமிருக்கிறதோ அங்கேபோகலாம். கெட்டநடையுள்ள ஸ்திரீயானவள மிகவும் நல்லவார்த்தை சொல்லப்பட்டாலும் விட்டேவிடுவாள்” என்றுசொன்னான்.

விதூர, “²இவ்வளவினாலேயே ஒருமனிதனை எவர்கள் விடுகிறார்களோ அவர்களின்நட்பு முடிவுள்ளது. மஹாராஜனே! சொல்லு. அரசர்களுடைய உள்ளங்கள் கலங்கியேயிருக்கின்றன. அவர்கள் இன்சொல்லைக்கொடுதது உலக்கைகளால் இடிப்பவா. மிகக் குறைநடபுத்தியுள்ள ராஜபுத்திரனே! நீ உன்னைச் சிறுவனல்லாதவனாகவும் என்னைச் சிறுவனாகவும் நினைக்கிறாய். எவன் ஒருமனிதனை ஸ்நேஹத்தில் வைத்துக்கொண்டு பிறகு அவனையேதூஷிக்கிறானோ அவன்தான் சிறுவன். வேதமோதின பிராமணன்விட்டில் கெட்டுப்போனபெண் எப்படியோ அப்படியே கெட்டபுத்தியானது நன்மையைததராது. சிறுபெண்ணுக்கு அறுபதுவயதான கணவன் எப்படியோ அப்படியே பரதசிரேஷ்டனான உனக்கு நல்லதைச்சொல்லுகிறவன் வேண்டியிரான். அரசனே! ஆதலால் உன்மனத்திற்கினியதையே நீ விருமபுவையாயின், மாதர், பிததர், முடவர்முதலியவர்களிடத்தில் நன்மையும் தீமையுமான எல்லைக் காரியங்களையும் பற்றிக் கேட்கக்கடவாய். இவ்வுலகத்தில் இன்சொற்சொல்லும் பாபியானமனிதன் எப்போதும் கிடைப்பான். இன்றைத்தும் நன்மைப்பய

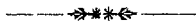
¹ நிந்திததவன் உடனே பரிஹாரம் செய்யாவிடில் பழையஸ்நேஹம் எவ்வளவும் நில்லாது என்பது கருதது.

² திருதாரஷ்டிரனைப்பார்த்துச்சொன்னதாகப் பழையபுரா அப்பியாயப்படுகிறது.

பதுமானசொல்லீ உரைபவனும் கேட்பவனும் கிடைப்பது அரிது. எவன் தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டு தன்ராஜாவின் விருப்பையும் வெறுப்பையும் கவனியாமல் இன்றாதவையாயினும் நன்மையப்பனவற்றையே உரைக்கிறானே அவன்தான் அரசனுக்குத் துணைவன். மஹாராஜாவே! வியாதியினாலுண்டாகாமல் கடுமையினாலுண்டானதும் கூர்மையானதும் வெப்பமானதும் கீர்த்தியை அழிப்பதும் கொடியதும் நாற்றமுள்ளதும் ஸத்புருஷர்கள் அடக்கிவிடுவதும் அயோக்யர்கள் அடக்காததுமான அதை நீ¹ அடக்கிவிட்டுச் சாந்தனை இரு. திருதராஷ்டிராமஹாராஜாவுக்கும் அவர் புத்ரர்களுக்கும் புகழும் செல்வமும் நீ² புகழ்காலமிருப்பதை நானவிரும்புகிறேன். ஆதலால், உனக்கு அஃது இருக்கவேண்டும். உனக்கு ஒருவந்தனம். எனக்கும³ பிராமணர்கள் கேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கடவர். பாரவையில் விஷமுள்ளஸாபங்களைத் தெரிந்தவன் கோபமமூட்டமாட்டான். கொளவனே! நான் உனக்கு இதைத்தான் தொடர்ச்சியாகச் சொல்லுகிறேன்” என்றுசொன்னார்.

எண்பத்தேட்டாவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(ஆட்டத்தில் தர்மபுத்ரர் எல்லாப்பொருள்களையும் தோற்றிறந்து ஸஹோதரர்களையும் தம்மையும் திரோஸதீயையும் தோற்றது.)

சகுனி, “யுகிஷ்டிரா! பாண்டவர்களுடைய மிகுதியான தனங்களைத் தோற்றாய். குந்திபுத்ரனே! தோறகாததிரவியம் உனக்கு ஏதாவதிருக்குமானால் சொல்” என்றுகேட்டான். தாமபுத்திரா, “ஸுபலபுத்திரனே! என்னுடையதனம் எண்ணமுடியாது. அஃது எனக்குத்தெரியும். சகுனிபே! நீ தனத்தைப்பற்றி ஏன்கேட்கிறாய்? 3 அயுதம், 4 பரயுதம், 5 சங்கு, 6 பதமம், 7 ஆர்ப்புதம், 8 கர்வல, 9 சங்கம், 10 நிகர்வம், 11 மஹாபதமம், 12 மதயம், 13 பரார்த்தம் என்னும் கோடி ஸங்கியைகளும் அதற்கு மேற்பட்டவையும் பந்தயமவைக்கலாம். ராஜாவே! இஃது என்னுடையதனம். இதனால் நான் உன்னுடன்

1 மூலத்தில் ‘பேயம்’ எனறிருக்கிறது; பேயம் = குடிக்கத்தக்கது.

2 பிராமணசீர்வசனம் வேண்டுமென்றி உன்விரும்பம் வேண்டாம் என்பது கருத்து.

3 பதினாயிரம்; 4 பத்துலக்ஷம்; 5 பத்துலக்ஷம்கோடி; 6 ஶுறுகோடி; 7 பத்துக்கோடி; 8 ஆயிரக்கோடி; 9 லக்ஷம்கோடி; 10 பதினாயிரம்கோடி; 11 ஶுறுலக்ஷம்கோடி; 12 பதினாயிரலக்ஷம்கோடி; 13 லக்ஷலக்ஷம்கோடி.

ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளவனான சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்தது, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “சகுனியே! பசுக்கள் நிரம்பின் மந்தைகளும் குதிரைக்கூட்டமும் எண்ணிறந்த வெள்ளாடுகளும் செமமறியாடுகளின் கூட்டமும் வீரநூதநிக்குக் கீழ்க்கே பார் னாசியென்னும் நதியின்கரையில் இருக்கின்றன. அவையெல்லாம் என்னுடைய தனங்களா. அதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி அதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்தது, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “அரசனே! நகரமும் தேசமும் பூமியுடைய தும பிராமமணரல்லாதவர்களுடைய தனங்களும் பிராமமணரல்லாத மனிதர்களுடைய தனங்களுக்கு மிச்சமுள்ள பொருள்கள். ராஜா! இதுதான் என் தனம். இதனால் நான் உன்னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்தது ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ராஜனே! இந்த ராஜகுமாரர்கள் எவற்றினால் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குகின்றனரோ இந்த கருண்டலங்கள் கண்டிகள் முதலான ராஜாபரணங்களினையும் எனது தனம். அரசனே! இவைகளால் நான் உன் னுடன் ஆடுவேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்தது, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்று யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “கறுத்தவனும் இளவயதிலிருப்பவனும் சிவந்தகண்களும் ஸிமமம்போன்ற தோள்களும் நீண்டகைகளுமுள்ளவனுமாகிய நகுல னொருவனே எனக்குப் பந்தயம். இவன் எனது தனமென்றறி” என்று சொன்னார். சகுனி, “ராஜனே! யுதிஷ்டிரனே! உனக்கன்பனும் ராஜ குமாரனுமான நகுலன் எங்களவசமாய் விட்டான். இன்னும் யாரை வைத்து ஆடுகிறாய்” என்று சொல்லி அந்தக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான். ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “இந்த ஸஹதேவன் தர்மங்களை உபதேசிப்பவன். இவ் வுலகத்தில் பண்டிதனென்று பெயர்பெற்றவன். என் அன்பனாகிய இந்த ராஜகுமாரன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனான இவனை வேண்டாதவனைப்போலப் பந்தயமவைத்தாடுகிறேன்” என்று சொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ள சகுனி இதைக்கேட்டு மோசத்தைக் கடைப்பிடித்தது, ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, “ஓ! ராஜனே! மாத்திரபுத்தர்கள் உனக்கு அன்பர்கள். இவர்கள் என்னால்

ஐயிக்கப்பட்டனர். பீமஸேனனும் தன்ஞ்சயனும் உனக்குமேற்பட்டவரென்று நான் நினைக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “மூடா! எங்களுடையநீதியை நீ பார்க்கவில்லை. நீ பாபம்செய்கிறாய். ஒத்தமனமுள்ள எங்களுக்குள் மித்திரபேதஞ்செய்யக் கருதுகிறாயன்றோ?” என்றுசொன்னான். சகூனி, “தனமதமுள்ளவன் பள்ளத்தில்விழுசிறுள்; ஜாகரதையில்லாமல் ஸ்தாவரம்போலாகிறான். ராஜாவே! பரதச்சேஷ்டனே! நீ மூத்தவனும் சிறந்தவனுமாயிருக்கிறாய்; உனக்கு நமஸ்காரம். யுதிஷ்டிரனே! சூதாடுகிறவர்கள் ஆடும்போது வரம்புகடந்தவர்கள்போலப் பிதற்றுவன, கனவிலாவது விழிததுக்கொண்டிருக்கையிலாவது காணாதவைகள்தாம்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “சகூனியே! யுத்தத்தில் கப்பல்போல எங்களைக் கரைசேர்ப்பவனும் பகைவரைஐயிப்பவனும் பராக்ரமசாலியும் உலகத்திலொப்பற்ற வீரனும் ராஜகுமாரனுமாகிய அர்ஜுனன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்து ஆடுகிறேன்” என்றுசொன்னான். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகூனி இதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்தது, ‘ஐயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ராஜாவே! பாண்டவனே! பாண்டவர்களுள் சிறந்தவில்லாளியாகிய இந்த ஸவ்யஸாசியையும் நான் ஐயித்து விட்டேன். இனி உனக்கனபனை பீமனைவைத்தாடு. ஆட்டத்திற்குப் பந்தயமாக ஒருவன்தான் மிச்சமிருக்கிறான்” என்றும் சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ராஜாவே! எங்களுக்குத்தலைவனும் யுத்தத்தில் எங்களைநடத்துகிறவனும் இந்திரனைப்போல அஸூரர்களுக்கு ஒப்பற்ற சத்ருவும் குறுக்கானபார்வையும் வளைநதபுருவங்களும் ஸிம்மம்போன்ற தோள்களுமுள்ளவனும் எப்போதும் அவமதிப்பைப் பொறாதவனும் மஹாத்மாவும் தேகவன்மையில் தனக்கொப்பற்றவனும் இவவுலகில் கதை பிடித்தவர்களுள் முதன்மையானவனும் பகைவரைத் தொலைப்பவனும் ராஜகுமாரனுமான அநதப்பீமனேன் பந்தயத்துக்குத் தகாதவனாயினும் அவனைவைத்தாடுகிறேன்” என்று சொன்னான். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகூனி இதைக்கேட்டு மோசததைக் கடைப்பிடித்தது, ‘ஐயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொல்லி, “சூரதிபுத்ரனே! அதிகநிரவியங்களையும் ஸஹோதரர்க்கையும் பாணிகளையும் குதிரைகளையும் தோற்றாய். தோலாதநிரவியம் ஐதாவது உனக்கிருக்குமானால் சொல்லு” என்று கேட்டான். யுதிஷ்டிரர், “என்ஸஹோதரர்கள் எல்லாரினும் நான் சிறந்தவன்; அவர்க

ளுக்கன்பன். நான் ஜயிக்கப்பட்டு என்னை நிர்ப்பந்தப்படுத்தினால் நானே ஊழியஞ்செய்வேன்” என்றுசொன்னார். தன்னுள் நிச்சயமுள்ளசகுனி இதைக்கேட்டு மோசததைக கடைபிடித்து, ‘ஜயித் தாயிறறு’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச்சொல்லி, “ராஜாவே! உன்னை நீதோற்றது மிகப்பாவமானது. மற்றத தனழிருக்கும்போது தன்னைத்தோற்பது பாவம்” என்றும சொன்னான். சூதாடு கருவிகளைத் தெரிந்த சகுனி இவ்வாறுசொல்லி லோக்வேரர்களாகிய அவர்களெல்லாரும் தன்பந்தயத திலகப்பட்டிருப்பதைத் தனித்தனியே ராஜாக்களுக்குச்சொல்லி வென்றான்.

(பிறகு) சகுனி, “வேந்தனே! நீ தோலாதபந்தயம் ஒன்றிருக்கிறது; அதாவது உன துமனைவி; பாஞ்சாலராஜன்புதரியான கிருஷ்ணையைப் பந்தயத்திலவை, அவளால் மறுபடியும் உன்னை மீட்டுக்கொள்” என்றுசொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “ஸுபலபுத்திரனே! அரசனே! குறுமையும் நெடுமையும்லலாமலும் இளைத்திராமலும் அதிகச் சிவபயில்லாமலும்புருப்பவளும், கறுததும் சுருண்டுமிருக்கும் கூந்தல்களை யுடையவளும், சரதகாலத்திய தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவளும், சரதகாலத்துத் தாமரைபோன்ற மணமுள்ளவளும், சரத்காலத்துத் தாமரைமலரணிந்தவளும், அழகிலும் தயைசீலும் ஒளியிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் லக்ஷமிக்கொப்பானவளும், புருஷர்கள் விருமபததக்கவளும், எல்லாநற்குணங்களும் நிரம்பினவளும், அனுக்ஷமானவளும், இன்சொல்லே சொல்லுகிறவளும், அறம்பொருளின் படுமன்னும் மூன்றுபுருஷார்த்தங்களும் வித்திப்பதற்குக் காரணமாக மனிதன் நினைக்கத்தக்கவளும், பின்தூங்கி முன்னெழுந்திருப்பவளும், ஆடுமாடுமேய்ப்பவர்களமுதல் எல்லாருடையவேலைகளும் ஆண்டையும் ஆகாததையும் முற்றிலும்அறிகிறவளும், வேர்வை அருமபும் போது மதுததுளிகளுள்ள தாமஸுமலும்போலவும் மல்லிகைமலர் போலவும் விளங்கும் முகமுள்ளவளும், துண்ணிடையும் நீண்டகூந்தலும் சிவந்தவாயுமுள்ளவளும், தேஹத்தில் ரோமங்கள் குறைந்தவளும், இன்னும் இவ்வகையான அனைகளு சிறப்புக்களுற்ற அழகான அங்கங்களுடையவளும், பாஞ்சாலராஜன் குமாரியுமான திரௌபதியைப் பந்தயமவைத்து ஆடுகிறேன்; ஐயோ!” என்றுசொன்னார். சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜால் இந்தசொல் சொல்லப்பட்டபோது ஸபையோரான பெரியோர்களிடமிருந்து, ‘ஃஃஃ!’ என்ற சொற்கள் வெளிப்பட்டன. ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச்சபையே கலங்கிற்று. அரசர்களுக்கும் பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் முதலியோர்க்கும் கண்

னீரும் வியர்வையுமுண்டாயின. விதுரர் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உயிர்போனவர்போலத் தலைகுனிந்து சிருத்தித்துக்கொண்டு ஸர்பம்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு உடகார்ந்திருந்தார். பாஹ்லீகன், ஸோமத்தன், பரதீபவம்சத்தாரைசசேர்ந்த ஸஞ்சயன், அச்வத்தாமா, பூரிசிரவன், திருதராஷ்டிரன்முத்தானுகிய யுயுத்ஸு ஆகிய இவர்களும் தலைகுனிந்து நாகங்கள்போலப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு பார்த்திருந்தனர். திருதராஷ்டிரன்மட்டும் மிக்கஸநேதோஷத்துடன், 'ஜயித்தாயிற்று? ஜயித்தாயிற்று?' என்று பலமுறைகேட்டான்; எண்ணத்தை மறைக்கவில்லை. துசசாஸனன் முதலானவர்களுடன் கூடக் கர்ணன் மிகமகிழ்ந்தான். மறற ஸபையோரின் கண்களினின்றும் கண்ணீர் விழுந்தது. ஜயத்தினால் பிரகாசிப்பவனும் அதிககர்வமுள்ளவனுமாகிய சகுனி இவ்வாறு சொன்னபிறகு, 'ஜயித்தாயிற்று' என்றே அநதக்காய்களை மறுபடியும் ஆடினான்.

எண்பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(துசசாஸனனால் ஸபையில் இழுத்துவாப்பட்ட திரௌபதி சபையோரைப் பார்த்துத் தர்மங்கேடடது.)

துரியோதனன், "விதுரே! வாரும்; பாண்டவர்களால் கௌரவிக்கப்பெற்ற அனபுள்ள மனைவியாகிய திரௌபதியை அழைத்து வாரும். வீட்டை விளக்கவேண்டும்; சிக்கிரம்வாட்டும. அநதக் கெட்டருடையுள்ளவள் வீட்டில் தாஸிகளுடன் சேர்ந்திருக்கட்டும்" என்றுசொன்னான்.

விதுரர், "முடனே! உன்னைப்போன்றவன் டேசத்தகாததை நீபேசினாய்; கயிற்றினால் சுருக்கிப்பட்டும் அதை அறியாமலிருக்கிறாய்? படுகுழியில் தொங்குகிறாய்; அதை நீ அறியவில்லை. நீ மூலாக இருந்து புலிகளை அளவுக்குமீறிக் கோபிக்கச்செய்கிறாய் மிக மந்தமான புத்தியுள்ளவனே! கொடியவிஷமுள்ள ஸர்பங்கள் நிறைந்த கோபத்தோடு உன் தலையில் இருக்கின்றன. அவற்றை இன்னும் கோபிக்கச்செய்யாதே. நீ யமலோகத்திற்குப் போகாதே. கிருஷ்ண யானவள் தாஸித்தனத்தை அடையத்தகாதவள். தர்மபுத்தன் தனக்கு ஸ்வதர்க்ரமில்லாததாலத்தில் அவளைப் பந்தயத்தில் வைத்திருக்கிறுனென்று என் அபிப்பிராயம். திருதராஷ்டிரருடையபுத்திரானுகிய இந்த

ராஜாவானவன், தன்னைக்கொல்வதற்காக ¹முங்கில் காய்ப்பதுபோல, பகையையும் பெரியபயத்தையும் தரத்தக்க சூதைக் கைப்பற்றியிருக்கிறான். இவன் மதங்கொண்டு தன்நாசத்தை அறியாமலிருக்கிறான். புண்ணிற்கோலிகிறவனாகவும் கொடுஞ்சொற் சொல்லுகிறவனாகவும் இருக்கலாகாது. ²இழிவானவனிடத்திலிருந்து மேலான பொருளை வாங்கலாகாது. இவனுடைய எந்தச்சொல்லினால் பிறன் துயரப்படுவதோ நரகலோகத்திற்குக் காரணமும் அடிங்களமுமான அந்தச் சொல்லைச் சொல்லலாகாது. வாயிலிருந்து கரைகடந்தசொற்களும் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றினால் அடிக்கப்பட்டவன் அனேகம் இரவு பகல்கள் துயரப்படுகிறான். அவை, அயலானுடைய உள் 3மர்மங்க ளில்தவிர மற்றிடங்களில் விழுவதில்லை தெரிந்தவன் அவற்றைப் பிறர்மேல் விடுக்கமாட்டான். ஓர் 4ஆடு கத்தியைவிழுங்கிற்று. ஆயுதம் தலைக்குள் மறைந்துபோனதனால் அதன்தலையை அறுத்துப் பூமியில் தள்ளுவதாகிய கொடுஞ்செய்கை நேர்ந்தது. அதுபோலப் பாண்டவர்களுடன் பகைசெய்துகொள்ளாதே. பாண்டவர்கள் இவ்வாறு ஒன்றும் சொல்வதில்லை. நாய்த்தன்மைபுள்ள மனிதர்கள் காட்டிலுள்ள வேடனாலும் கிருஹஸ்தனாலும் வித்தைநிரம்பின ரிஷியாலும் அவர்களைக்கண்டு எப்போதும் இப்படித்தான் சூரைக்கின்றனர். மிகக்கொடிய நரகவாயிலான இர்தப்பாவத்தைத் திருதராஷ்டிரருடையபுத்ரன் அறியவில்லை, துச்சாஸனன் முதலான கௌரவர்களேனென்கர்கள் சூதாட்டத்தின்ஜயத்தில் தூரியோதனனை அநுஸரிக்கின்

1 'வேனனென்னும் அரசன் ரிஷிகளை அவமதித்ததனால் அழிந்தான்' என்று கூறுவது பழைய உரை.

2 'இழிவான சூது முதலியவற்றால் சத்துருவை ஜயிக்கலாகாது' என்பது பழைய உரை.

3 உயர்நிலை.

4 ஆடு கத்தியை இலை என்று கினைத்து விழுங்குமாயின் அதன்கழுத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளும் அந்தக்கத்தியை ஆயுதம் வேண்டுபவன் இழுக்கும் போது அஃது அவ்ஆட்டின் கழுத்தைவெட்டிக்கொண்டுதான் விழும். அப்படியே பாண்டவர்களை உள் உயிரைக்கொண்டுதரஸ் முடியும் என்பது கருத்து.

'ஓர் ஆடு ஒருகத்தியை விழுங்கத்தொடங்கி அதை விழுங்கமுடியாமையால் பூமியில் வாயைவைத்துக்கொண்டு கால்களினால் கத்தியைத் தள்ளிக் கொண்டு விழுங்கத்தொடங்கிற்று. கத்தியைத் தூக்கினதனால் தன் கலையும் கழுத்தும் அறுபட்டுவிழுந்தது' என்பதும், 'ஒருமீன்பிடிப்பவன் தூண்டின் முள்ளில் மாவைத்தடவி ஜலத்தில்போட்டபோது அவன்வீட்டுஆடு அந்த மாவுக்காக அந்தத் தூண்டின்முள்ளைக் கடித்துக்கொண்டது. அந்தமுள்ளை இழுக்கும்போது கழுத்தறுந்து ஆடு இறந்தது என்றதை இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டது' என்பதும் பழைய உரை.

றனர். சுரைக்காய்கள் அமிழ்கின்றன. கற்கள்மிதக்கின்றன. கப்பல்கள் அடிக்கடி வழிதப்பிப்போகின்றன. மூடராஜாவான துரியோதனன் நான்சொல்லும், ஹிதங்களைக் கேட்கிறதில்லை. கௌரவர்களுக்கு முடிவு இதோ வரப்போகிறது; நிச்சயம். எல்லாரையும் கொண்டிப்போகும் மிகக் கொடியநாசம் வரும். (ஏனெனில்) மிக்கநன்மையுள்ளவையான நண்பர்களின் நீதிச்சொற்கள் கேட்கப்படுவதில்லை. ஆசையே மேலோங்குகிறது” என்று சொன்னார்.

மதத்தினால் தன்னைமறந்த துரியோதனன் விதூரை, ‘சீ’ என்று சொல்லிப் பிராதிசாமியென்னும் வேலைக்காரனைப்பார்த்தான். ஸபையில் சிறந்த பெரியோர் நடுவில், “ஓ! பிராதிசாமியே! நீ திரௌபதியை அழைத்துவா. உனக்குப் பாண்டவர்களிடத்தில் பயமில்லையே. இந்தவிதூர் தாம் பயந்து விரோதமாகப் பேசுகிறார். அவர் எப்போதும் நம்முடைய விருத்தியில் விருப்பமில்லாதவர்தாமே” என்று அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். இவ்வாறு கட்டளையிடப்பட்ட பிராதிசாமியென்னும் தேர்ப்பாடகன் ராஜாவின்சொல்லைக்கேட்டு விரைவாகச் சென்றான். ஸிம்மமிருக்கும் குகையில் நாய்புகுவதுபோலப் பாண்டவர்களின் அரசியான திரௌபதியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, “திரௌபதியே! யுதிஷ்டிரர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கியிருக்கிறார். துரியோதனன் உன்னை ஜயித்துவிட்டான். ஆதலால், நீ திருதராஷ்டிரன்விட்டுக்குள் போ. யாஜ்ஞஸேனியே! வேலை செய்வதற்காக உன்னை அழைக்கவந்திருக்கிறேன்” என்றுசொன்னான். திரௌபதி, “பிராதிசாமியே! ஏன் இப்படிப்பேசுகிறாய்? எந்தராஜபுத்திரன் மனைவியைவைத்தாடுவான்? ராஜாவானவர் சூதென்னும் கள்மயக்கத்தினால் மயங்கி மூடராஜா? அவருக்குப் பந்தயம் மற்றொன்றுமில்லையா?” என்றுசொன்னான். பிராதிசாமி, “வேறு பொருள் ஒன்றுமில்லாதபோதுதான் பாண்டவரான அஜாதசத்ரு உன்னைவைத்தாடினார். ஓ! ராஜகுமாரியே! அந்த ராஜாவினால் முதலில் ஸஹோதரர்களும் பிறகுதாமேயும் பந்தயம் வைக்கப்பட்டபிறகு நீ பந்தயம் வைக்கப்பட்டாய்” என்றான். திரௌபதி, “ஸூதபுத்ரனே! செல்; நீ அந்தசகுதாடினவரிடம் சென்று, ‘நீர் முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? அல்லது என்னைத்தோற்றீரா?’ என்று ஸபையில் கேள். ஸூதபுத்ரனே! இதைத்தெரிந்து கொண்டுவா. பிறகு என்மையழைத்துப்போகலாம். ராஜாவின் கருத்துத்தெரிந்தபிறகு நான் தூக்கத்துடன் போவேன்” என்றான். அப்போது அந்தப் பிராதிசாமியானவன் ஸபைக்குச்சென்று அரசர்களின் நடுவிவீருக்கும் தர்மராஜா

வைப்பார்த்து, “ஐயா! ‘நீர் எந்த ஸ்வதந்திரத்துடன் என்னைத்தோற்றீர்? முதலில் உம்மைத்தோற்றீரா? என்னைத்தோற்றீரா?’ என்று திரௌபதி உம்மைக்கேட்கிறாள்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர் மனம்குன்றி உயிர்போனவர்போலிருந்தார்; அந்த ஸூதனைப்பார்த்து நல்லதென்றாவது தீதென்றாவது ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. தூர்யோதனன், “பாஞ்சாலி இங்குவந்தே இந்தக்கேள்வியைக் கேட்கட்டும். அவன்சொல்லுகிறதையும் இவன்சொல்லுகிறதையும் இங்குள்ளவர்களுக்கும் கேட்கட்டும்” என்று சொன்னான். தூரியோதனன் கட்டளைக்குட்பட்ட அந்தப் பிராதிகாமியென்னும் ஸூதன் தர்மராஜாவின் கிருஹத்திற்குச் சென்று திரௌபதியைப் பார்த்துத் துக்கததுடன், “ராஜபுத்ரியே! இந்தச் சபையோர் உன்னை யழைக்கின்றனர். கௌரவர்களுக்கு ஸந்தேஹம்வந்ததென்று நினைக்கிறேன். ராஜபுத்ரியே! அந்த அல்பன் உன்பெருமையைக் கவனிக்கவில்லையே! அவன் உன்னைச் சபைக்குக் கொண்டுபோக நினைக்கிறான்” என்று சொன்னான். திரௌபதி, “பிரமமதேவீர் இவ்வளவு கட்டளையிட்டிருக்கிறாரென்பது நிச்சயம். 1 சீதமும் உஷ்ணமுமாகிய இரண்டு உணர்ச்சிகளும் கிழவனையும் சிறியவனையும் தொடுகின்றன. உலகத்தில் தர்மமொன்றே முக்கியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை நாம் காப்பாற்றினால் அது நமக்கு நன்மையைச் செய்யும். அந்தத் தர்மம் கௌரவர்களைவிட்டுப் போகாமலிருக்கவேண்டும். என்னுடைய இந்தத் தர்மமுள்ள கேள்வியைச் சபையோரிடம் சென்று கேள். தர்மத்தி லெண்ணமுள்ளவர்களும் நியாயத்திலிருப்பவர்களும் மிகச்சிறந்தவர்களுமான அந்தச் சபையோர்கள் எதை நிச்சயமாக எனக்குச் சொல்லுகிறார்களோ அதைச் செய்யேன்” என்று சொன்னான். திரௌபதியின் அந்தச் சொல்லைக்கேட்டு ஸூதன் ஸபைக்குச் சென்று அவன்சொன்னதைச் சொன்னான் அவர்கள் தூரியோதனனுடைய அந்தப் பிடிவாதத்தையறிந்துகொண்டு தலைகுனிந்தவர்களாகிய யாதொன்றும் பேசாமலிருந்தனர். ஐனமேஜயரே! யுதிஷ்டிரர் அதைக்கேட்டுத் தூரியோதனன் செய்யக்கருதினதையறிந்து திரௌபதிக்கு நம்பிக்கையான தூதனிடம், “பாஞ்சாலியே! ராஜஸ்வலையா யிருக்கும் நீ ஆரையில்முடியப்பட்ட ஒற்றைவஸ்திரத்துடன் அழுதுகொண்டு ஸபைக்குவந்தது மாமனார்முன் நில். ராஜபுத்ரியாகிய நீ ஸபைக்குவந்ததைக் கண்டபோது ஸபையெவரெல்லோரும் தூரி

1 ஸூகதுக்கவகள் தகுந்தவனுக்கும் தகாதவனுக்கும் உருகின்றன என்பது உருத்து.

யோதனை மனத்தினுல்திட்டுவார்” என்று சொல்லியனுப்பினார். ஜனமேஜயராஜாவே! புத்திமானாகிய அந்தத்தூதன் திரௌபதியின் கிருஹத்திற்கு விரைவாகச்சென்று தர்மபுத்திரருடைய உள்கருத்தைத் தெரிவித்தான். மஹாத்மாக்களான பாண்டவர்கள் சேர்வுமனையரமுமுற்று ஸத்யத்தினுல் மிகக்கட்டப்பட்ட அங்கங்களுடையவர்களாய்ச் சிறிதும்கண்ணெடுத்துப் பாராமலிருந்தார்கள். பிறகு ராஜாவான துரியோதனன், அவர்கள்முகத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தேர்ப்பாகனைப்பார்த்து, “பிராதிதாமியே! அவளை இங்கேயே அழைத்து வா. அவள் முன்னிலையிலேயே கௌரவர்கள் மறுமொழிசொல்லுவார்கள்” என்று சொன்னான். அதன்பிறகு துரியோதனன்கட்டளையில் அகப்பட்டவனும் திரௌபதியின்கோபத்திற்குப் பயந்தவனுமாகிய பிராதிதாமியென்ற ஸூதன் வெட்கத்தைவிட்டு ஸபையோரையோடு, “திரௌபதிக்கு நான் என்னசொல்வது” என்று திரும்பவும் கேட்டான்.

அப்போது துரியோதனன், “துச்சாஸனா! புத்தியில்லாத இந்த என்ஸூதபுத்தன் விருகோதரனுக்கு நடுங்குகிறான். நீயே நேரில்போய்த் திரௌபதியைப் பிடித்துக்கொண்டுவா. ஸ்வதந்திரம் தப்பின்பலகவர்கள் உன்னை என்னசெய்வார்கள்?” என்றுசொன்னான். ராஜபுத்திராகியதுச்சாஸனன் தன்மையனுடைய கட்டளையைக்கேட்டவுடன் ஸபையிலிருந்துஎழுந்து சிவநகண்களுடன் மஹாபூதர்களான பாண்டவர்களின் கிருஹத்திற் பிரவேசித்து ராஜகுமாரியான திரௌபதியைப்பார்த்து, “ஓ! பாஞ்சாலி! வா; வா; ஓ! கிருஷ்ணையே! நீ ஜயிக்கப்பட்டாய்; வெட்கத்தைவிட்டுத் துரியோதனைக்காணக்கடவாய். தாமரையிதழ்போன்ற நீண்டகண்களையுடையவளே! கௌரவர்களைச் சேர். தர்மத்தினுல அடையப்பட்டிருக்கிறாய். ஸபைக்கு வா” என்றுசொன்னான். பிறகு மிக்கதுயரமுற்ற அந்தத்திரௌபதி எழுந்து நிறமாறின தன்முகத்தைக் கையினுல்துடைத்துக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் கௌரவச்சேஷ்டனும் முதியோனுமான திருதராஷ்டிரமஹாராஜனுடைய ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்திற்கு ஓடினான். பிறகு துச்சாஸனன் கோபத்தோடு அவளைப்பார்த்துக் கர்ஜித்துக்கொண்டு விரைவாக எதிரில் ஓடிவந்து, நீண்டும்இருண்டும் அலைகள்போலப்படிப்படியாயுமிருக்கும் கூந்தல்களில் ராஜபத்தியான திரௌபதியைப்பிடித்தான். ராஜஸூரியமென்னும் மஹாயாகத்தின் அவபிருத ஸ்நானகாலத்தில் மந்திரங்களால் பரிசுத்தமான ஜலத்தை அபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்ற திரௌபதியின்கூந்தல்கள் திருத

ராக்ஷஸ்மகனால் பாண்டவர்களின் பராக்ரமத்தையவமதித்துப் பலாத்காரமாகத் தொடப்பட்டன. அநதததுச்சாஸனன் மிகநீண்டகூந்தலையுடைய அநதத்திரௌபதியை, நாதர்களுள்ளவளாயிருந்தும் அநாதையைப்போல் இழுத்து ஸபையினருகிற்கொண்டெவந்து வாழைமரத்தைக் காற்றுஅலைப்பதுபோல அலங்கோலமாக இழுத்தான். அவள் இழுக்கப்படுமபோது கொடிபோன்ற உடம்பு குன்றி, “புத்தியில்லாதவனே! அடியாக்கியனே! நான். ரஜஸ்வலையாயிருக்கிறேன். எனக்கு ஒற்றைவஸ்திரமேயுள்ளது. என்னை ஸபைக்குக்கொண்டு போகத்தகாது” என்று மெல்லச்சொன்னாள். துச்சாஸனன் அப்போது திரௌபதியைக் கறுத்தகூந்தல்களில் பலாத்காரமாகப்பிடித்துக்கொண்டு, “கிருஷ்ணனையும் ஜிஷ்ணுவையும் ஹரியையும் நரனையும் தன்னைக்காப்பதற்காக யாஜ்ஞஸீனி கூவுகிறாள். யஜ்ஞஸீனன்மகளே! ரஜஸ்வலையாகத்தானிரு; ஒற்றைவஸ்திரத்தோடிரு; அல்லது வஸ்திரமில்லாமலேயிரு; ஆட்டத்தில்ஜயிக்கப்பட்டுப்போனாய்; தாலியாகச்செய்யப்பட்டாய்; உந்தகுதிப்படி தாலிகளிறசேர்ந்திருக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னான். கூந்தல்விரிந்து பாதிரவஸ்திரமவிழ்ந்து துச்சாஸனனால் அலைக்கப்பட்ட திரௌபதி வெட்கமுற்றுக் கோபத்தினால்எங்கொதிப்புறவளாகிப் பின்வரும்சொல்லை மெல்லச்சொல்லலாளுள்;— “இநதச சபையோரனைவரும் சாஸ்திரங்களை ஓதி ஒழுக்கத்தோடிருப்பவர்கள். எல்லாரும் இநதிரானுக்கொப்பானவர்கள். இவர்களெல்லாரும் எனக்குக்குருவைப்போன்றவர்களும் குருக்களுமாயிருப்பவர்கள். அவர்களின்முன் நான்இவ்வாறு நிற்க முடியவில்லை; கொடுஞ்செய்கைக்காரா! கெட்டநடையுள்ளவனே! என்னை வஸ்திரம்போகும்படி செய்யாதே. என்னையிழுக்காதே. இந்திராதிதேவர்கள் உனக்குத்துணையாகவந்தாலும் ராஜபுத்ரர்களானபாண்டவர்கள் உன்னைப் பொறுக்கமாட்டார்கள். மஹாத்மாவானதர்மபுத்ரர் தர்மத்தைவிடாதவர். தாமமானது யாவர்க்கும்தெரியாது; தெரிந்தவாமட்டுமே அறியக்கூடியது. என்கணவரவிஷயத்தில் சூணங்கையல்லாமல் அணுவளவு குற்றத்தையும் வாக்கினுற்சொல்லவும் கருதேன். ரஜஸ்வலையானஎன்னைக் கௌரவவீரர்களின் நடுவில் நீஇழுப்பது மிகவுங்கெட்டசெய்கை. இநதச்சபையில்ஒருவனும் உன்னையிகழவில்லை. உன்எண்ணத்தையே இவர்கள் அங்கீகரித்திருக்கின்றனரென்பது திண்ணம். சீ! ப்ரதவம்சத்தவர்களில் தர்மமும்

1. ஒவ்வொருவரையும் இரண்டுபெயர்களால் அவள் சொன்னதாகக் கூறிப்பரிஹாஸஞ் செய்கிறான்.

கூத்திரியர்களுடைய ஒழுக்கமும் அழிந்துபோயின. கௌரவர்களின் தர்மத்தின் வரை தப்பிப்போனதை இச்சபையில் கௌரவர்களை வரும் பார்த்திருக்கின்றனர். மஹாத்மாக்களான துரோணருக்கும் பீஷ்மருக்கும் இந்தவிதாருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவுக்கும் விவேகமில்லையே. அதனாலேயே கௌரவர்களில் மூத்தவர்களும் சிறந்தவர்களான இவர்கள் இந்தகடிகாடியபாவத்தைக் காணாமலிருக்கின்றனர்” என்றார். அழகானஇடையுள்ள அந்தத்திரௌபதி அவ்வாறு அழுதுகொண்டேகிளம்பி, கோபமுற்றதன்கணவர்களைக் கடைக்கண்ணால் பார்த்து முன்னமே கோபத்தினால் எரிக்கப்பட்டதேஹமுள்ள அவர்களை அந்தப்பாவையினால் தூண்டிவிட்டாள். வெட்கத்தோடும் கோபத்தோடும் பார்த்த திரௌபதியின் பார்வையினால் அவர்களுக்குண்டானதுயரம் ராஜ்யமும் தன்மும் சிறந்த ரத்னங்களும் கவாபப்பட்டதனாலும் உண்டாகவில்லை. துச்சாஸனன், அசுத்தர்சளான தன்கணவர்களைநோக்கும் திரௌபதியைக் கண்டு வேகமாக அலைத்துமூர்ச்சித்தவள்போன்ற அவளைப்பார்த்து, இரைந்துசிரித்துத் தாஸியென்று அழைத்தான். கர்ணனும் மிகமகிழ்ந்து இரைந்துசிரித்துத் துச்சாஸனன் சொன்னதைச் சிலாகித்தான். அவ்வாறே காரதாரதேசத்தரசனாகியசகுனியும் துச்சாஸனனைப்புகழ்ந்தான். அவ்விருவரையும் துரியோதனனையும் தவிர அந்தஸ்பையிலிருந்தமற்றவர்களுக்கு ஸபையில் திரௌபதி இழுக்கப்படுவதைக் காண்பது மிக்கதுயரமாயிருந்தது.

பீஷ்மர், “பாக்யமுள்ளவளே! தனக்குத் தான்ஸ்வதநதிரமில்லாதவன் அயலானுடையபொருளைப் பந்தயம்வைக்கமுடியாதென்பதையும் பெண்ணானவள் கணவனுக்குட்பட்டவளென்பதையும், பார்க்கும்போது தர்மம்அறிபக்கூடாமலிருப்பதனால் நீகேட்டஇந்தக் கேள்விக்குச் சரியாகப்பகுத்து மறுமொழிசொல்ல என்னால் முடியவில்லை. யுதிஷ்டிரன் செல்வமநிறைந்த பூமியனைத்தையும்விட்டாலும் விடுவனையன்றித் தர்மத்தைவிடான். நான் ஜயிக்கப்பட்டேனென்று அவனேசொன்னான். அதனால் இதில்ஒருநிச்சயமும் நான்சொல்ல முடியவில்லை. சகுனி சூதாட்டத்தில் மனிதர்களுள் ஒப்பற்றவன். குந்திபுத்ரனையுதிஷ்டிரன்¹ அவனால் இஷ்டப்படி விடப்பட்டான். அந்த வஞ்சகத்தை யுதிஷ்டிரன் அறியவில்லை. அதனால் உன்இந்தக் கேள்விக்கு நான்மறுமொழிக்கூறாமலிருக்கிறேன்” என்றுசொன்னார்.

¹ இஷ்டமிருந்தால் உன்னைப் பந்தயம்வைக்கலாமென்றுதான் சகுனி சொன்னான்

திரௌபதி, “சூதில் தோந்தவர்களும் அயோக்கியர்களும் கெடுகினை வுள்ளவர்களும் சூதிலேயே ஊக்கமுள்ளவர்களுமான மோசக்காரர்கள் அதிக ஜாக்ரதையெடுத்துக்கொள்ளாதராஜாவை ஸபையில் அழைத்தபிறகு அவர், இஷ்டப்படி விடப்பட்டவராவதெப்படி? கெட்ட எண்ணத்துடன் மோசத்துக்கே ஆரம்பித்த எல்லாரும் சேர்ந்து, மோசமறியாதவரும் கௌரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் கிரேஷ்டருமான தர்மராஜாவை ஜயித்தபிறகுதான் அவர் இந்தப் பந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டார். தங்கள் பெண்களுக்கும் மருமக்களுக்கும் அதிகாரிகளாயுள்ள இந்தக்கௌரவர்கள் ஸபையிலிருக்கின்றனர். நீங்களெல்லாரும் இந்தஎன்கேள்வியை ஆராய்ந்துபார்த்துச் சரியானமறுமொழிகூறுங்கள். 2பெரியோர்களில்லாதது ஸபையன்று; தர்மத்தை உரையாதவர் பெரியோர்களுமல்ல; உண்மையில்லாதது தர்மமுமன்று; கபடம்சேர்ந்தது உண்மையுமன்று” என்றுசொன்னான். அவ்வாறுசொல்லிப் பரிதாபப்படும்படி அழுதுகொண்டு அசுத்தர்களான தன் கணவர்களை நோக்குடி திரௌபதியைப்பார்த்துத் துச்சாஸனன் கொடியவையும் கேட்பதற்கு இனிமையில்லாதவையும் வெறுக்கத்தக்கவையுமானசொற்களைச் சொன்னான். இழுகப்பட்டவரும் அவ்வாறுசெய்யப்படத்தகாதவரும் ஜீவ்வீலையாயிருப்பவரும் மேலாடைவிழுநதுபோனவளுமான திரௌபதியையும் தர்மராஜாவையும்கண்டு மிகவுமனம்நொந்த விருகோதரன் கோபமுற்றான்.

தொண்ணூறாவது அத்தியாயம்.

த்யுதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(பீமனும் வீகரீணனும் கூறியதும், துச்சாஸனன் திரௌபதியின்துக்ஷிரித்ததும், கிருஷ்ணனுடைய அனுக்ரஹத்தினால் அவளுக்கீது வஸ்திரம் வளர்ந்ததும், விதூரர் நீதிமொழிகூறியதும்.)

பீமேஸனன் “ஓ! புதிஷ்டிரரே! சூதாடுகிறவர்களின் வீடுகளில் தாஸிகளிருக்கின்றனர். அவர்களைக் கூடப் பந்தயம்வைத்தாடுவதில்லை. அவர்களிடத்திலும் தயையுண்டு, காசிராஜன் முதலான

1 மூலத்தில் ‘கைதவம்’ என்றிருக்கிறது; கைதவம் = வஞ்சனை.

2 துர்யோதனனிடம் பயந்த தந்திரமாகப்பேசுவது ஸத்யமாகாது; ஸத்யந்தவறினபிறகு தர்மமில்லை. தர்மஞ்சொல்லாதவர்கள்* பெரியோரல்லர், பெரியோரில்லாதது ஸபையென்று என்பது கருத்து.

அனேக அரசர்கள் காணிக்கையாகக் கொண்டுவந்து கொடுத்த உயர்ந்தபொருள்கள், ரத்னங்கள், வாஹனங்கள், கவசங்கள், ஆயுதங்கள் முதலியவையும், ஸாஜ்யமும் உமதுசரீரமும் நாங்களும் எதிரிகளால் சூதினாலெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டோம்; எனக்குக் கோபமுண்டாக வில்லை; ஏனெனில், எங்களுடைய எல்லாவற்றிற்கும் நீர்தாம் அநிகாரி. திரௌபதியைப் பந்தயம்வைத்ததை மாத்திரம் அக்ரமமென்று நினைக்கிறேன். இந்த நிலைமைக்குத்தகாத இந்தச்சிறுமி, பாண்டவர்களுடையதை, அற்பர்களும் கொடியவர்களும் புத்தியில்லாதவர்களுமான கௌரவர்களால் உம் காரணமாகவன்றே துன்பப்படுகிறீர்கள். ராஜாவே! இவளுக்காக இந்தக்கோபத்தை உம்மேல் போடுகிறேன். உமது கைகளிரண்டையும் கொளுத்தப்போகிறேன். ஸஹதேவா! அக்னியைக்கொண்டுவா” என்றுசொன்னான். அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! இதற்குமுன் நீ இவ்வகையான பேச்சுகளைப் பேசுகிறவனல்லன். கொடியவர்களான நமதுபகைவர்களால் உனக்குத் தர்மத்திலிருந்த மரியாதைகூட அழிக்கப்பட்டதென்பது நிச்சயம். பகைவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்படி செய்யலாகாது. தர்மமே சிறந்தது. அதையே செய். தர்மவீட்டரும் ஜயேவீட்டருமான ஸவேஹாதரரை மிஞ்சுவது எவனுக்குத்தகும்? பிறரால் அழைக்கப்பட்ட ராஜாவானவர் கூடித்திரியனுடைய விரதத்தைநினைத்து அயலான் விருப்பத்தையனுஸரித்து ஆடினார். அது நமக்குப் பெரும்புகழைத்தருவது” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், தனஞ்சய! இவ்வாறு இவர்தர்மமாகச்செய்ததை நான் அறியாமலிருப்பேனாயின் இவர் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பலாத்காரமாய் எரிகிறநெருப்பில் கொளுத்தியிருப்பேன்” என்றுசொன்னான். அந்தப்பாண்டவர்கள் அவ்வாறு துக்கப்பட்டிருப்பதையும் பாஞ்சாவி இழுக்கப்படுவதையுங் கண்டு திருதராஷ்டிரன் புத்தராகிய விகர்ணன் “ஓ! அரசர்களே! திரௌபதிசொன்ன சொல்லுக்கு விவரித்தது மறுமொழிகூறுங்கள். கேள்விக்கு மறுமொழிகூறவிடின் நமக்கு நரகம் உடனேவரும். கௌரவர்களுக்குள் மிக்க வ்யதுமுதிர்ந்தவர்களாகிய பீஷ்மரும் திருதராஷ்டிரருமாகிய இவ்விருவரும் சேர்ந்திருந்தும் ஒன்றும்சொல்லாமலிருக்கின்றனர். மஹாபுத்திசாலியான விதுரரும் ஒன்றும்சொல்லவில்லை. எல்லாருக்கும் ஆசார்யர்களாகிய துரோணர் கிருபர் இவ்விரண்டு பிரமமனோத்தமர்களுக்கூடக் கேள்விக்கு மறுமொழி ஏன்கூறவில்லை? எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் வந்துசேர்ந்த மற்றஅரசர்களும் விருப்பையும் வெறுப்பையும்விட்டுத் தங்களுக்குத் தெரிந்தஅளவு

சொல்லலாம். அரசர்களே! சிறந்தவளான திரௌபதி பலமுறை சொன்னசொல்லை ஆராய்ந்துபார்த்து, யாருக்கு என்ன அபிப்பிராயமோ அந்தப்படி மறுமொழி சொல்லுங்கள் ” என்றுசொன்னான். அவன் இவ்வாறு அந்தச்சசபையிலுள்ள வீரர்களெல்லாரையும் பார்த்துப் பலமுறை கூறினான். அவ்வரசர்கள் சரியென்றாவது பிழையென்றாவது அவனுக்குச்சொல்லவில்லை. விகர்ணன் அவ்வரசர்களைவரையும்பார்த்து அவ்வாறு பலமுறைசொன்னபின் கையினற் கையைப் பிசைந்து பெருமூசசெறிநதுகொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். “அரசர்களே! இரதசசொல்லுக்கு நீங்கள் மறுமொழி சொல்லுங்கள்; அல்லது எந்தக்காரணத்தினாலாவது சொல்லாமலிருந்தாலுமிருங்கள். கௌரவர்களே! இரதவிஷயத்தில நான் எதைச் சரியென்று நினைக்கிறேனோ அதைசசொல்லப்போகிறேன். புருஷச்ரேஷ்டர்களே! வேட்டை, கள், சூதாட்டம், சிறறின்பத்தில் மிக்கபற்று இரநான்கும அரசர்களுக்கு வயஸன்ங்களென்று சொல்லுகின்றனர். இவற்றில் பற்றுள்ளமனிதன் தாமததைவிடயுருப்பான். எந்த நிலைமையிலிருக்குமமனிதன்செய்த செய்கையை உலகத்தார் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டார்களே! அவ்வகையான சூதால் அழைக்கப்பட்டுச சூதாட்டமென்னும் வ்யஸனத்தில அகப்பட்டுக்கொண்ட தர்மராஜாவினால் திரௌபதியைப் பந்தயமாகவைப்பது ஒப்புக்கொள்ளப்படடது. குற்றமற்ற இரதத் திரௌபதி பாண்டவர்களெல்லாருக்கும் பொதுவானவள். மேலும் இந்தப்பாண்டவரான தாமராஜர் தமமைத் தோற்றபிறகு இவளைப் பந்தயம்வைத்திருக்கிறார். சகுனியே திரௌபதியைப் பந்தயம்வைக்க விரும்பி அவள் பெயரைக்கூறினான். இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்துபார்க்கையில் இவளை ஜயிக்கப்பட்டவளாக நான்நினைக்கவில்லை” என்றான். இதைக்கேட்டவுடன் விகர்ணனைப் புகழ்வதும் சகுனியை யிகழ்வதுமாயிருந்த ஸபையாரின்பேரொலி உண்டாயிற்று. அந்தக்கோஷம் ஓய்ந்தவுடன் கோபம்மிசுரத கர்ணன் அழகானகையைத் தூக்கிக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லலானான். “விகர்ண! இதில் அனேகமகெடுதல்கள் காணப்படுகின்றன. ஆரணியிலுண்டான அக்கினிபோல நீ எதில்பிறந்தாயோ அதையேயழிப்பதற்கு இருக்கிறாய். இரதஸபையோ கிருஷ்ணையினால் கேள்விகள் கேட்கப்பட்டம யாதொன்றும சொல்லாமலிருக்கின்றனர். திரௌபதி தர்மத்தினாலேயே ஜயிக்கப்பட்டவளென்று இவர்கள் நினைக்கின்றனர். திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! நீமட்டும வெறுஞ் சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் வெறுத்துப்பேசுகிறாய். சிறுவனாகிய நீ ஸபையினில் பெரிய

1 அடங்காமற்பேசுகிறாய்.

வன்போல் பேசுகிறாயன்றோ? துரியோதனனுக்கு இனையவனே! ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படாதவளென்று சொல்வதனால் நீ தர்மத்தைச் சரியாக அறியவில்லை. உன்புத்தி மிகக்குறைவானது. திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! பாண்டவர்களில் மூத்தவனாகிய யுதிஷ்டிரான் எல்லாப்பொருள்தனையும் ஸபையில் வைத்துவிட்டபோது திரௌபதிமட்டும் ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? பரதச் சேஷ்டனே! அந்தத்திரௌபதியும் எல்லாச்சொத்திலும் அடங்கினவள்தானே? இப்படி நியாயமாக ஜயிக்கப்பட்ட திரௌபதியை ஜயிக்கப்படவில்லையென்று நீ நினைப்பதெப்படி? திரௌபதியை வாக்கினால் சகுனிசொன்னதுண்டு. பாண்டவர்களும் ஒப்புக்கொண்டனர். இவளை ஜயிக்கப்படாதவளாக நீ நினைத்தகாரணம் யாது? ஒற்றைவஸ்திரத்தோடு இவள் ஸபைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது அதர்மமென்று நினைக்கிறாயா? அந்தவிஷயத்திலும் என்னுடைய முடிவான பேச்சைக்கேள். கௌரவனே! பெண்ணுக்கு ஒருகணவன் தான் தேவர்களால் ஹிதிக்கப்பட்டவன். இவளோ அனைசருக்கு வசப்பட்டவன்; அதனால், வேசையென்பது நிச்சயம். இவளைச் சபைக்குக் கொண்டுவருவதும் இவள் ஒற்றைவஸ்திரம் உடுத்திருப்பதும் வஸ்திரமேயில்லாமலிருப்பதும் வியக்கத்தக்கதன்றென்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் பாண்டவர்களின் பொருள்களனைத்தும் இவளும் இந்தப்பாண்டவர்களும் எல்லாம் தர்மமாகவே சகுனியினால் ஜயிக்கப்பட்ட உடைமைகள். துச்சாஸனா! இந்த விகர்ணன் மிகசசிறியவன்; தெரிந்தவன்போல் பேசுகிறான். „பாண்டவர்களின் வஸ்திரங்களையும் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தையும் கொண்டுவா” என்றான்.

ஜனமேஜயரே! அதைக்கேட்டவுடன் பாண்டவர்களைவரும் தங்கள் மேல்வஸ்திரங்களை எறிந்துவிட்டு ஸபையில் உட்கார்த்தனர். ராஜாவே! அதன்பிறகு துச்சாஸனன் ஸபைநடுவில் திரௌபதியின் வஸ்திரத்தைப் பலாத்காரமாக அவிழ்த்து இழுக்கத்தொடங்கினான். வஸ்திரமிழுக்கப்படுமபோது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் அழுது, ‘முற்காலத்தில் மஹாத்மாவான வஸிஷ்டமஹரிஷி பெரிய ஆபத்து வரும்போது பகவானுணஹரியை நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பது எனக்குத்தெரியும்’ என்று மனத்தில்நிச்சயித்துத் தன்வஸ்திரம் இழுக்கப்படும்போது சரணாகதவத்ஸலரான கிருஷ்ணனை நினைத்தாள். “சங்கம் சக்கரம் கதைகளைக் கையில் ஏந்தினவரே! துவாரகையில் இருப்பவரே! அச்சுதா! கோவிந்தா! தாமரைக்கண்ணா! சரணமடைந்தளன்னைக் காப்பாற்றும். ஆ! கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாலா!

யாதவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்துகிறவரே! எங்கிருக்கிறீர். இந்நிலை மையையடைந்தவளும் அநாதையுமான என்னை ஏன் கவனியாமலிருக்கிறீர்? கோவிந்தா! துவாரகாவாஸியே! கிருஷ்ணா! கோபீஜனப் பிரியா! கேசவா! கௌரவர்களால் அவமதிக்கப்படுகிற என்னை நீர் ஏன் அறியவில்லை? ஓ! லோகநாதா! ஓ! ஸ்ரீபதியே! ஆய்ப்பாடியைக்காப்பவரே! துன்பத்தையழிப்பவரே! ஜனார்த்தனா! கௌரவர்களென்னும் கடலிலமழ்க்கினஎன்னைக் கைதூக்கிவிடும். கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! மஹாயோகியே! உலகதனக்கெல்லாம் அந்தர்யாமியே! உலகத்தையடைப்பவரே! கோவிந்தா! கௌரவர்களின்நடுவில் கஷ்டப்பட்டுச் சரணமடைந்தஎன்னைக் காப்பாற்றும்” என்றார். ஜனமேஜயராஜாவே! அந்தச் சிறந்தபெண்ணை திரௌபதி மூன்று லோகங்களுக்கும் ஈசுவரரான ஹரியாகிய கிருஷ்ணனை இவ்வாறு இடைவிடாமல் நினைத்து மிக்கதுயரத்தினால் முகத்தைமூடிக்கொண்டு அழுதாள். அப்போது திரௌபதியின்வஸ்திரத்தை இழுக்கஇழுக்க, கிருஷ்ணனுடைய அணுகூலத்தினால், அதைப்போல இன்னும் அனைகவஸ்திரங்கள் உண்டாயின. ஜனமேஜயராஜாவே! தர்மத்தைக் காப்பாற்றினதனால் மறுபடியும் பலபலநிறங்களுள்ளவையும் சத்தவெண்மையுமான அநேகவஸ்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்காக உண்டாய்க்கொண்டேயிருந்தன. பிறகு அந்தஸ்பையில் கேட்க மிகக் கடினமான ஹலஹலவென்னும் சத்தமெண்டாயிற்று. அந்தஸ்பையிலுள்ள அரசர்களனைவரும் உலகத்திலில்லாத அநதப்பெரிய ஆச்சரியத்தைக்கண்டு துசசாஸனையிகழ்ந்து திரௌபதியைப் புகழ்ந்தனர். கௌரவர்களைப்பற்றி, ‘ஓஓ!’ என்ற இழிவானசொல்லைச் சொல்லினர். ஸபைநடுவில் வஸ்திரங்களின்ராசி குவிந்துபோனபோது துசசாஸனன் களைத்து வெட்கி உட்கார்ந்துவிட்டான். அந்தஅரசர்கள் நடுவில் பீமன் கோபத்தினால் துடிக்குக் உட்களுடன் கையைப்பிசைந்து பெருங்குரலோடு சபதம்செய்தான்.

பீமன், “உலகத்திலுள்ள கூத்திரியீர்களனைவரும் மற்றமனிதர்கள் இதற்குமுன்சொல்லாததும் இனியீம யூரும்சொல்லப்போகாததுமான இநதஎன்சொல்லைக் கேளுங்கள். பூமிக்கு ஈசுவரர்களே! நான் இதைச்சொல்லி இவ்வாறு செய்யாமற்போவேனெயின், அதாவது—பானியும் துஷ்டபுத்தியுள்ளவனும் பரதவம்சத்தவரில் இழிவானவனுமாகிய இந்தத்துசசாஸனனுடைய மார்பையுத்தத்தில் பிளந்து பலாத்காரமாக இவன்ரகத்ததைக்குடியாமல் விசுவேனெயின் என்முன்னோர்களான கூடஸ்தர்கள்சென்றகதிக்கு நான் செல்லாமற்

போகக்கடவேன்” என்றான். கொடியதும் மயிர் பொடிக்கச்செய்வதுமாகிய பீமனுடைய அந்தச்சொல்லைக்கேட்டு ஸபையோர் துச்சாஸனணைநிந்தித்துப் பீமனுக்கு மிகுந்த கௌரவத்தைச் செய்தனர். அங்குள்ள யோக்கியர்கள் திருதராஷ்டிரனை இகழ்ந்து திரௌபதியின்கேள்விக்குக் கௌரவர்கள் சரியான மறுமொழிசொல்லவில்லையென்றுகூவினர். பிறகு எல்லாததர்மங்களுக்கும் தெரிந்தவிதூர் கைகளைத்துக்கி ஸபையோரையடக்கிப் பின்வருமாறு சொல்லலானார்.

“ திரௌபதியானவள கேள்விசெய்து இவ்வாறு அநாதைபோலக் கதறுகிறாள். ஸபையோரே! அவன்கேள்விக்கு நீங்கள் மறுமொழிகூறவில்லை. இதனால் தர்மம் கெடுக்கப்படுகிறது. கேள்வியானது ஜ்வலிக்கிற அக்னிபோல ஸபையில்விழுந் திருக்கிறது. ஸபையிலுள்ளவர்கள் ஸத்தியத்தினாலும் தர்மத்தினாலும் அதை அவிக்கவேண்டும். ஆதலால், யோக்யனானமனிதன் தர்மமுள்ள கேள்விக்கு உண்மையோடு மறுமொழிகூறவேண்டும். கர்மக்குரோதங்களின்வன்மையைத் தாண்டினவர்கள் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிசொல்லவேண்டும். வேந்தர்களே! விகர்ணன் தன்புத்திகுதுத் தக்கபடி கேள்விக்கு மறுமொழிசொன்னான். நீங்களும் அறிவுக்கொட்டினவரையில் அந்தக்கேள்விக்கு மறுமொழிகூறுங்கள். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மத்தையறிந்ததும் கேள்விக்கு மறுமொழிகூறாமலிருப்பானாயின், பொய்சொல்வதனாலுண்டாகும்பயனில பாதியை அனுபவிப்பான். ஸபையிலிருப்பவன் தர்மத்தெரிந்ததும் தப்பாக மறுமொழிகூறுவானாயின், அவன்பொய்யின்முழுப்பயனையும் அடைவானென்பது நிச்சயம். இந்நகவிஷயத்தில் பிரஹ்லாதருக்கும் ஆங்கிரஸரென்னும்முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்வாதமாகப் பெரியோர்சொல்லும் பழமையான இஹி ஹாஸத்தை நான் சொல்லுகிறேன்.

பிரஹ்லாதனென்னும் ஓர் அஸுரச்சேஷ்டனிருந்தான். அவனுடையபுத்ரனான விரோசனென்பவன் ஒருகன்னிகைக்கர்க அங்கிரஸின்புத்ரனாகிய ஸுதன்வாவை நெருங்கித் தொடர்ந்தான். அப்போது அந்தக் கன்னிகையைடைவதற்காக அவ்விருவருக்கும் ‘நான் பெரியவன்; நான் பெரியவன்’ என்று அவ்விஷயத்தில் உயிர்ப்பந்தயம் உண்டானதென்று யாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களுள் யார் பெரியவனென்ற கேள்விபுட்பற்றி விவாதமுண்டாயிற்று. அவ்விருவரும் பிரஹ்லாதனிடம் சென்று ‘எங்களில் எவன்பெரியவன்.

1 ‘தோற்றவன்’ உயிருள்ளவரையில் ஜயித்தவனுக்கு அடிமைசெய்வது’ என்பது பழைய உரை.

இந்தக்கேள்விக்குப் பொய்யில்லாமல் மறுமொழிசொல்லும்' என்று கேட்டனர். அநதப்ரஹ்லாதன் ஸுதன்வாவைக்கண்டு மறுமொழி சொல்வதற்குப்பயந்தான். ஸுதன்வா கோபித்துப் பிரம்மதண்டம் போல் ஜ்வலிததுககொண்டு பிரஹ்லாதனைப்பார்த்து, 'ப்ரஹ்லாத! நீபொய்சொன்னாலும் ஒன்றுமசொல்லாமலிருந்தாலும் இரதிரன் வஜ் ராயுதத்தினால் உன் தலையை நூறுசுக்காகும்படி அடிப்பான்' என்று சொன்னான். ஸுதன்வாவினால் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டபோது பிரஹ்லாதனென்னும் அஸுரன் அரசிடிபோலநடுங்கிச் சிறநதமஹி மையுள்ள கசியபரிடம்கேட்கச்சென்றான். 'மஹானுபாவரே! நீர்தாம் தேவாஸுரர்களுடைய தர்மங்கனையும் பிராமமணதர்மங்கனையும் அறிந்தவர். இந்தத்தர்மஸங்கடத்தைக் கேளும. கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லாதவனுக்கும் தப்பாகமறுமொழிசொல்லுகிறவனுக்கும் மறுமையில்வரும் உலகங்கள் யாவை என்பதை நான்கேட்கிறேன்; சொல்லும்' என்றுகேட்டான். அதற்குக் கசய்பர், 'தேரிநதிரந்தும் விருப்பினாலாவது வெறுப்பினாலாவது அச்சத்தினாலாவது கேள்விகளுக்கு உததரஞ்சொல்லாமலிருப்பவன் ஆயிரமவருணபாசங்களை தன்மேல மாட்டிக்கொள்ளுகிறான். நேரேகண்டவன் கண்டதைச் சரியாகச் சொல்லாமல்! மாட்டின்காதுபோல ஆடிக்கொண்டு திரிவா னாயின் அவன் ஆயிரமவருணபாசங்களை தன்மேல்மாட்டிக்கொள்வான். அவனுக்கு ஒருவருஷம்நிரமபினபிறகு ஒருபாசமமேலேமாட்டப்படுகிறது. ஆதலால், தெரிநதவன் ஸதயம் சொல்லவேண்டும். ஸத்யநதான் முகயமானது. எங்கே தர்மமானது அதர்மத்தினால் கெடுக்கப்பட்டு, எநதஸபையைடைகிறதோ அநத ஸபையோர் தர்மததில்லைததஆணியை எடுததுவிடாவிடின் அவர்களே அந்த ஆணியினால் குத்தப்படுகின்றனர். தலைவன் பாதிப்பயனையடைகிறான். செய்தவனுக்குக் கால்பாகம்; இகழ்ததக்கூ ஃரியத்தை யிகழாமலிருநத ஸபையோருக்கு மற்றக்கால்பாகம். நிரதிக்கத்தக்கவனை நிர்திப்ப ராயின் தலைவனும் ஸபையோரும் பாவத்திலிருந்து விடப்படுகின்றனர். பாபம் செய்தவனைமட்டுமசாருகிறது. பிரஹ்லாதா! தர்மத்தைக் கேட்கிறவனுக்கு எவர்கள் தப்பாகமறுமொழிகூறுவார்களோ அவர்கள் முன்னேழுபின்னேழு தலைமுறைகளையும் யாகப்பயன்களையும் தானதர்மங்களையும் அழிக்கின்றனா. பொருளைப் பறிகொடுத்தவனுக்கும் பின்னே இரநதவனுக்கும் கடன்காணுக்கும் காரியம் கெட்டவனுக்கும் கணவனில்லாதபெண்ணுக்குப் ராஜாவினல்பிடி ததுவருத

1 'இரணடுபஷததிலும் சேருவது' எனபது பழையவுரை.

தப்பட்டவனுக்கும் பிள்ளையில்லாதவளுக்கும் புலியினால்மோக்கப் பட்டவனுக்கும் மாற்றாளுள்ளவளுக்கும் ஸாக்ஷிகளால்கெடுக்கப் பட்டவனுக்கும் உள்ளதுக்கங்களைல்லாம் ஸமானமானவையென்று தேவச்ரேஷ்டர்கள் சொல்லுகின்றனர். அஸத்தியஞ்சொல்லுகிறவன் மேற்சொன்ன எல்லாத்துக்கங்களையும் அடைகிறான். கண்ணால்கண்ட தனலும் கேட்டதனலும் விஷயங்களை ஞாபகம்வைத்திருப்பவன் ஸாக்ஷியாகிறான். ஆதலால், உண்மைசொல்லுகிற ஸாக்ஷியானவன் அறம்பொருள்கள் கெடாமலிருப்பன்' என்றுசொன்னார். கசியபர் சொல்லியதைக்கேட்டபிறகு பிரஹ்லாதன் தன் புத்ரனைப்பார்த்து, 'விரோசனா! உன்னைவிட ஸுதன்வாபெரியவன், அப்படியே அங்கிரஸ் என்னைவிடபெரியவர். ஸுதன்வாவின்தாய் உன்தாயைவிடப் பெரியவன். ஆதலால், இந்தஸுதன்வாதான் உன்உயிருக்கு அனிகாரி' என்றுசொன்னான். அதற்கு ஸுதன்வா, 'நீபுத்ரஸ்நேஹத்தைக்கூட விட்டுத் தர்மத்தில்கிலைநின்றாயாதலின் உன்புத்ரனை விட்டுவிடுகிறேன். இவன் நூறுவருஷகாலம் ஜீவித்திருக்கட்டும்' என்றுசொன்னான். இந்தச்சிறந்ததர்மத்தைக்கேட்ட ஸபையோரனைவரும் திரௌபதியின்கேள்விக்கு எதுசரியானமறுமொழியென்று நினைத்துப்பாருங்கள்" என்றார்.

விதுர்சொல்லைக்கேட்டு அரசர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. கர்ணன் துச்சாஸனைப்பார்த்து, "தாசியானகிருஷ்ணையை விட்டுக்குஅழைத்துப்போ" என்றான். நடுக்கத்தோடும் வெட்கத்தோடும் பாண்டவர்களைப்பார்த்து அழுதுகொண்டிருக்கும் பரிதாபப் படத்தக்க திரௌபதியை ஸபைநடுவில் துச்சாஸனைன்இழுத்தான்.

தொண்ணூற்றேராவது அத்தியாயம்.

த்யூதப்ர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(திரௌபதி ஸபையில்புலம்ப, பீஷ்மர் தாமோன்றும் சோல்லழடியா மையையும் அவள்விஷயத்தில் நமகீதள்ளவருத்தந்தையுந்சொல்லித் திரௌபதிகேள்விகீது யுதிஷ்டிராராமமுமொழிகூறச்சொன்னது.)

துச்சாஸனனாலும் மனத்துயரத்தினாலும் பீடிக்கப்பட்டவளும் அப்படிப் பீடிக்கப்பட்டதகாதவளுமரான திரௌபதி, "இந்தப்பலவா னான துச்சாஸனைன் பலாத்காரமாகஇழுத்ததனால் சக்தியற்றவளாகச் செய்யப்பட்டேன். ஸபையிலுள்ள இரதக்குருவம்சத்தோருக்கு நான்

வந்தனஞ் செய்கிறேன். இந்தச் சூதாட்டம் நான் செய்ததன்று. இதற்கு முன்காரியத்தையும் பின்காரியத்தையும் நான் செய்யவில்லை. ஆதலால், இந்தக் குற்றம் எனக்கிருக்கவாகாது” என்று சொல்லி ஸபையில் வீழ்ந்து யாவருக்கும் துயரமுண்டாகும்படி பின்வருமாறு புலம்பலானான்.

“இதற்குமுன் ஸ்வயம்வாஸபையில் வந்திருந்த அரசர்களால் காணப்பட்டதுதவிர மற்றெங்கும் காணப்படாமலிருந்தநான் இப்போது அம்பலத்துக்குவந்தேன். முன்னே வீட்டிலிருக்கும்போது காற்றும்சுகிரோனுங்கூட என்னைக் கண்டதில்லை. அந்தநான் இப்போது ஸபைநடுவில் ஜனக்கூட்டத்தில் காணப்படுகிறேன். முன் வீட்டிலிருக்கும்போது மேலேகாற்றுப்பட்டாலும் பாண்டவர்கள் பொறுக்கமாட்டார்கள். அவர்களே இப்போது இந்தத்தூராத்மாவான துச்சாஸனனால் நான்தொடப்படுவதைப் பொறுக்கின்றனர். மருமகனும் மகளும் கஷ்டப்படத்தகாதவளுமான நான் பீடிக்கப்படுவதை இந்தக்குருவமசத்தவருமொறுப்புது விபரீதகாலமென்று நான் நினைக்கிறேன். கற்புள்ள சிறந்தபெண்ணாகிய நான் ஸபைநடுவில் இப்போது பிரவேசிக்கிறேனென்பதைவிடப் பெரிய இழிவு என்ன இருக்கிறது? அரசர்களின் தர்மம் இப்போது எங்கே போயிற்று? முன்னோர்கள் கற்புள்ளபெண்ணை ஸபைக்குக்கொண்டுவருவதில்லை யென்று நாம்கேட்டிருக்கிறோம். முன்னோர்கள் செய்ததும் என்று மழியாததுமான அந்தத்தர்மம் கௌரவர்களிடத்தில் அழிந்துபோயிற்று. பாண்டவர்களுக்குப்பாரியையும் திருஷ்டத்யும்னன் ஸவேஹா தரியும் கிருஷ்ணனுக்குத்தோழியும் கற்புள்ளவளுமான நான் இந்த ராஜஸபைக்கு எப்படிவரலாம்? குருவம்சத்தோரே! தர்மராஜருக்குத் தமக்குச்சரியான கூத்திரியவருணத்தில் பிறந்த பாரியையாகிய என்னைத் தாஸியென்றவது தாஸியல்லென்றவது நீங்கள் சொல்லுங்கள். நீங்கள் சொன்னபடி செய்வேன். குருவம்சத்தவர்களே! குருவம்சத்தவர்களின் கீர்த்தியையழிப்பவனாகிய இந்த அல்பன் என்னை மிகஉறுதியாகப்பிடித்துத் துன்பப்படுத்துகிறான். அஷ்ட நான் வெகுநேரம் ஸஹிக்கமுடியாது. குருவம்சத்து அரசர்களே! என்னை ஜயிக்கப்பட்டவனென்றே ஜயிக்கப்படாதவனென்றே எப்படி நீங்கள் நினைக்கிறீர்களோ அப்படி மறுமொழிகூற விரும்புகிறேன். உங்கள் சொற்படி செய்வேன்” என்று சொன்னான்.

அதைக்கேட்ட பீஷ்மர், “மேன்மைபொருந்தியவனே! முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். உலகத்தில் தர்மத்தின் சிறந்த வழியை

அறிவது மிகத்தெரிந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் முடியாது. உலகத்தில் பலவாணமனிதன் எதைத் தர்மமமாகினைக்கிறானோ அதுதான் தர்மமாகிறது. மஹா தர்மத்தின்கரையில் தடைப்பட்டு நிற்கிறது. மேலும் இருதத்தர்மம் ஸக்ஷமாயிருப்பதனாலும் அறிதற்கு அரிதாயிருப்பதனாலும் முக்கியமாயிருப்பதனாலும் உன்னுடைய இந்தக்கேள்விக்கு நிச்சயமாகப்பகுத்து மறுமொழிகூற என்னால் முடியவில்லை. ஆனால், இந்தக்குலத்துக்குச் சீக்கிரத்தில் அழிவுவருவது திண்ணம். அதற்குத் தகர்படிதான் கௌரவர்களனைவரும் ஆசையையும் அறியாமையையுமே கைப்பற்றியிருக்கின்றனர். மேன்மையற்றவளே! அப்படிப்பட்ட எங்களுக்கு நீ மருமகளாயிருக்கிறாய். மேற்குலத்தோர்கள் விஸனங்குளினால் மிகவும் பிடிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் தர்மத்தின் மார்க்கததைவிட்டு வழுவதில்லை. பாஞ்சாலியே! துயரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தும் தர்மத்தையே கவனிப்பதாகிய இந்தச் சிறந்தஸ்துக்கம் உனக்கேதும். பெரியோர்களும் தர்மத்தெரிந்தவர்களுமாகிய இந்தத் துரோணர் முதலானவர்களும் உயிர்போனவர்களபோலத் தலைகுனிந்து வெறுந்தேகங்களோடிருக்கின்றனர். இந்தக்கேள்விக்கு நிச்சயம் சொல்லவேண்டியவன் யுதிஷ்டிரனென்பது எனது அபிப்பிராயம். நீ ஜூரிக்கப்பட்டவளென்றவது ஜூரிக்கப்பட்டாதவளென்றவது தானே வியத்தமாகச் சொல்லவேண்டியவன் அவன்” என்றுசொன்னார்.

தொண்ணூற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன் முதலானவர்கள் பேசுவதும், துரியோதனன் தீரோபதிகீதத் துடையைக் காண்பித்ததனால் பாண்டவர்கள் துரியோதனன் கீரணன் முதலானவர்களை வதந்தெய்யப் பிரதிஜ্ঞை செய்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்களைத் தீரோபதி சபித்தபோது ஆகாயத்தினன்று பூமாரிபோழித்ததும்.)

அந்தத் தேவி, ² அன்றிற்பெடைபோல அவ்வாறு அழுது மிகுதியாகக் கதறுவதைக்கண்டும் அந்தச் சபையிலுள்ள அரசர்கள் துரியோதனனுக்கஞ்சி, சரியென்றே அல்லது பிழையென்றே ஒருசொல்லும் சொல்லவில்லை. அரசர்களின் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களும்

¹ ஐசுவரியபல்முள்ளவன் அதர்மத்தைத் தர்மமென்று சொன்னாலும் மறுக்கக்கூடவில்லை என்பது கருத்து. ² 'சூரி' என்பது மூலம்.

அவ்வாறு பேசாமலிருந்ததைக் கண்டபொழுது திருதாஷ்டியான் மகன் பாஞ்சால ராஜபுத்திரியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் புன்னிகை நகைத்துக்கொண்டு பின்வருமாறு சொல்லவானான். “மேலான தை நியமுள்ளவளே! த்ருபதபுத்திரியே! இந்த உன்கேள்வி உன்புருஷரக ளாகிய பீமன், அர்ஜுனன், நகுலன், ஸஹதேவன் இவர்களிடத்தி லேயேயிருக்கட்டும். உன்னிடமிருந்து வந்த சொல்லுக்கு இவர் களே மறுமொழிகூறட்டும். பாஞ்சாலியே! உன்விஷயத்தில் யுதிஷ்ட டிரனுக்கு யாதொரு உரிமையுமில்லையென்று பெரியோர்களின் நடு வில் சொல்லட்டும். எல்லாரும் தர்மராஜாவைப் பொய்யனாகச் செய் யட்டும். பாஞ்சாலி! (அப்போது) நீ தாவித்தனத்திலிருந்து விடப் படுவாய். தர்மத்திலிருப்பவனும் மஹாத்மாவும இரத்திரனுக்கொப் பானவனுமாகிய தர்மபுத்தரன் உனக்கு அதிகாரியா? அல்லவா? என்பதைத் தானே சொல்லட்டும். இவன் சொன்னவுடனே இர ண்டிலொன்றை யடையலாம். இந்த ஸபையிலிருக்கிற சிறந்த குண வான்களான கௌரவர்களனைவரும் உனதுபுரத்தில் அகப்பட்டிருந் தும் உன்புருஷர்கள் பாக்கியம குறைந்தவர்களாயிருப்பதை உண்மை யாக அறிந்ததான மறுமொழி சொல்லவில்லை” என்றான். பிறகு ஸபையோரனைவரும் கௌரவராஜாவான துரியோதனன் சொன்னதை முழங்கிப் புகழ்ந்தனர். கூவிக்கொண்டு மேல்வஸ்திரங்களை யெடுத்து விசிறினர். ஆ! ஆ! என்ற துக்கசத்தமும் உண்டாயிற்று. மனத் தைக் கவருவதாகிய துரியோதனன்சொல்லைக் கேட்டபிறகு ஸபையி லுள்ள கௌரவர்களுக்குச் சந்தோஷமுண்டாயிற்று. எல்லா அர சர்களும் கௌரவச்சேஷ்டனை துரியோதனன் தர்மமாக நடக்கிற னென்று அவனைக்கொண்டாடி அவன்மேல் அன்போடிருந்தனர். அவ்வரசர்களனைவரும், தர்மநெதிரிந்தவரான யுதிஷ்டிரரும் யுத்தத்தில் தோல்வியடையாத அர்ஜுனனும் பீமனேனனும் நகுலஸஹதேவர் களும் என்னசொல்லப்போகிறார்களென்று மிகக ஆவலோடு முகங் களைக் குறுக்காகத்திருப்பி ஏறிடநிப்பார்த்திருந்தனர். அந்த ஒலி ஓய்ந்தபிறகு பீமனேனன் அழகும சிறப்புமுள்ளதும் சாநதணியப் பெற்றதுமான கையெயெடுத்துப் பேசலானான்.

“சிறந்தமனமுள்ளவரும் மூத்தவருமாகிய இந்தத்தர்மராஜர் எங் களுக்கு அதிகாரியாக இல்லாமற்போனால் இந்தக்கௌரவவம்சத்தை நாங்கள் பொறுத்திருக்கமாட்டோம். எங்கள் புண்ணியங்களுக்கும் தவங்களுக்கும் உயிருக்குங்கூட அவரே அதிகாரி. அவர் தம்மைத் தோற்றதாக நினைக்கும்போது நாங்களும் (எங்களைத்) தோற்றவர்தாம்.

காலால் பூமியைமிதிக்கும் மானிடத்தன்மையுள்ளவன் பாஞ்சாலியின்" இந்தக்கூந்தல்களைத் தொட்டபிறகு உயிரோடு என்னிடத்திலிருந்து விடுபட்டமாட்டான். நீண்டும் திரண்டும் பரிகாயுதங்களைப்போன்றுமிருக்கும் என் இருபுஜங்களையும் பரருங்கன். இவற்றின் நடுவில் அகப்பட்டபிறகு இந்திரனாலும் விடப்படமாட்டான். தர்மமென்னும் கயிற்றினால் கட்டப்பட்டமென்தமையனூரிடத்திலுள்ள மரியாதையினால் தடுக்கப்பட்டும் அர்ஜுனனால் அடக்கப்பட்டும் இருப்பதனால் இந்தத்தாயரத்தையனுபவிக்கிறேன். தர்மராஜரால் அனுமதி கொடுக்கப்பெற்றேறையின் இந்தப்பாபிகளான திருதராஷ்டிர புத்ரர்களைச் சிங்கம் அற்பமிருகங்களை யழிப்பதுபோலக் கைகளென்னும் கத்திகளால் துணித்துவிடுவேன்" என்றுசொன்னான். அப்போது பீஷ்மரும் துரோணரும் விதூரரும், " உன்னிடத்தில் எல்லாச்சக்தியும் இருப்பது தெரியும். இப்போது பொறுத்துக்கொள்" என்று பீமனுக்குச் சொன்னார்கள்.

கர்ணன், " சிறந்தபெண்ணே! அடிமை, புத்ரன், பிறருக்குட்பட்டபெண் இம்மூவரும் பொருளில்லாதவர்கள். நீ பொருளில்லாத தாஸனுடையமனைவி. உனக்கு நாதனுமில்லை. தாஸனுடைய தனமெல்லாம் எஜமானனுடையது. நீ உள்ளேபோய்த் துரியோதனனுடைய பரிவாரங்களைச்சேர். அதுதான் நீ செய்யவேண்டியகாரியம். மற்றது அவ்விடத்தில் கட்டளையிடப்படும். ஒ! ராஜபுத்திரியே! திருதராஷ்டிர புத்ரர்களெல்லாரும் உனக்கு எஜமானராகிறார்கள்; பாண்டவர்களல்லர். சிறந்தபெண்ணே! யாரையடைந்தால் சூதாடிப்பந்தயத்தினால் அடிமைத்தனம்வராதோ அப்படிப்பட்ட மற்றொருவனைக் கணவனாக உடனேதேடிக்கொள். தாஸியாகப்போனபிறகு தன்னிஷ்டப்படி புருஷர்களைவைத்துக்கொள்வது குற்றமாகாது. அஃது உனக்குத்தெரிந்திருக்கட்டும். யஜ்ஞஸேனன்மகனே! நகுலன் பீமஸேனன் யுகிஷ்டிரான் ஸஹதேவன் அர்ஜுனன் ஆகியவல்லோரும் தோற்றுப்போனார்கள். அதனால், நீ தாஸியானாய். தங்களைத்தேற்றவர்கள் உனக்குக்கணவராகார்கள். பாஞ்சாலராஜனான துருபதன்பெண்ணாகியஇவளை ஸபைநடுவில் பந்தயம்வைத்தாடின தர்மராஜன் தன்பிறப்பின்பயனையும் பராக்ரமததையும் ஆண்மமையையும் நினைக்கவில்லையோ?" என்றுசொன்னான். பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவும்பெர்றுதவனாகி ராஜாவையனுஸரித்துத் தர்மமென்னும் கயிற்றினால்கட்டப்பட்டதற்கர்ணனையெழிப்பவன்போல (பார்த்து) கோபத்தினால் சிவந்தகண்களோடு துயரத்துடன் மிகப்பெரு

மூச்செழிந்தான். அவன், “ தர்மராஜாவே! இந்தத்தேர்ப்பாகன் மகன்மேல் எனக்குக்கோபமில்லை. உண்மையாக அடிமைத்தொழில் தான் அவனிட்டகட்டளை. நீர் இவனைப்பந்தயம் வைக்காமலிருப்பீ ராயின் பகைவர்கள் நம்மை இவ்வாறுபேசுவார்களா ” என்று தர்ம ராஜாவைப்பார்த்துச் சொன்னான்.

பீமஸேனன்சொல்லக் கேட்டவுடன் ராஜாவான துரியோத னன், மதியங்கி மௌனமாயிருந்த யுதிஷ்டிரரைநோக்கி, “ஓ! அரசனே! பீமஸேனனும் அராஜனும் நகுலஸஹதேவர்களும் உன்னு டையகட்டளையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றனா. கிருஷ்ண ஜயிக்கப் படாதவளென்று நீ நினைக்கிறாயா? அவள்கேள்விக்கு மறுமொழி சொல் ” என்றுசொன்னான். தர்மராஜாவைப்பார்த்து, இவ்வாறு சொன்னபிறகு தன்னுடையபீசுவர்யத்தின் காவத்தினால் மதிக்கெட்ட துரியோதனன் புன்னகையுடன் பாஞ்சாலியைப்பார்த்துப் பீமஸே னனை அவமானப்படுத்துவதற்காகக் கர்ணனுடன்பரிசாகஞ்செய்து தன்வஸ்திரத்தைவிடக்கி வாழைமரத்துக்கும் ஶயானைத்துதிக்கைக்கும் ஒப்பானதும வஜ்ராயுதத்துக்குஒப்பானதிடமுள்ளதும் எல்லாலக்ஷ ணங்களும் பொருந்தியதுமான தன் இடத்துடையை, திரௌபதி பார்க்க அவளுக்குக்காண்பித்தான். பீமஸேனன் அவனைப்பார்த் துச் சிவநகண்களைவிழித்தது அரசர்களின்நடுவில் அநதஸபையோ ரெல்லாம்கேட்கும்படி, “ஓ! துரியோதனா! விருகோதரன் பெரும் போரில் உன்னுடைய இரத்தத்துடையைக் கதையினால்பிளந்ததுவிடா னாயின் அவன்முன்னோர்கள் சென்றலோகத்திற்குச் செல்லான் ” என்றுசொன்னான். கோபித்த பீமஸேனனுடைய மயிர்க்கால்கள் எல் லாவற்றினின்றும் அக்னிஜ்வலைகள், கொளுத்தப்பட்ட மரத்தின் பொருதுகளினின்றும் கிளம்புவதுபோல வெளிப்பட்டன.

அப்போது விதூர், “ பிரதீபவம்சத்து அரசர்களே! பெரும் பயத்தைப்பாருங்கள். பீமஸேனனால் அநதபயமவருமென்று தெரி நதுகொள்ளுங்கள். இரத்தப் பரதவம்சத்தாழிதத்தில் இந்தப்பெரிய அரீதி முநதியினைப்பயனாக உண்டாயிருப்பதென்பது திண்ணம். ஓ! திருதராஷ்டிரபுத்திரனே! ஸபையில் ஸ்திரீயைக்கொண்டுவந்து ஶிவாதஞ் செய்வதென்பது அஸுவுக்குமேற்பட்ட சூதாட்டமாகச் செய்யப்படடிருக்கிறது. உங்களுடைய யோகசூழ்மங்களினைத்தும் அழிந்தன. கௌரவர்கள் பாவமானஆலோசனைகளைச் செய்கின்ற

¹ இடத்துடை தன்ஸ்திரீக்கு உரியது; ஆதிபர்வம் ௩-௮௧-ம் பக்கத்திற் காண்க

னர். கௌரவர்களே! இந்தத்தர்மத்தைச் சீக்கிரம்தெரிந்துகொள்ளுங்கள். தர்மம் கெட்டால் ஸபைகெடும். சூதாடுகிறவன் தன்னைத் தோற்பதற்குமுன்னே இவனைப்பந்தயம்வைத்திருப்பானாயின் இவனாக் கு அதிகாரியாயிருந்திருப்பன். ஸ்வதநதிரமில்லாதவன் எதை வைத்தாடுகிறானோ அதைஜயித்தது கனவில்ஜயித்த தனம்போலத் தானாகுமென்று நினைக்கிறேன். கௌரவர்களே! சகுனிசொல்லைக் கேட்டு இந்தத்தர்மத்தை விட்டுவிடக்கப்போகாதீர்கள்” என்றுசொன்னார். அப்போது துரியோதனன், “யாஜ்ஞஸீனியே! பீமன் அர்ஜுனன் நகுலஸஹதேவர்கள் இவர்களுடைய சொல்லுக்காகக் காத்திருக்கிறேன். யுதிஷ்டிரனுக்கதிகாரமில்லையென்று அவர்கள்சொல்லட்டும். உடனே அடிமைத்தனத்திலிருந்து விடப்படுவாய்” என்று சொன்னான். அப்போது அர்ஜுனன், “சூர்திபுத்தரும் மஹாத்மாவுமான தர்மராஜர் முதலில் எங்களைப்பந்தயம்வைத்தபோது அதிகாரமுள்ளவராயிருந்தார். அவர்தம்மைத் தோற்றபிறகு யாருக்கதிகாரியென்பதைக் கௌரவர்களேவரும் அறியுங்கள்” என்றுசொன்னான். கர்ணன், “துசசாஸனா! நான்சொல்வதைத்தெரிந்துகொள். வெகுநேரம் இவனோடென்னபேச்சு? வீரனே! திரௌபதியையழைத்துப்போ துரியோதனா! நீ அவனைத்தாஸியாகவைத்து உன்னிஷ்டப்படியனுபவி” என்றுசொன்னான். பிறகு காந்தாரராஜாவின் புத்தானசகுனி, “கர்ணா! சிறந்தகைகளையுடையவனே! ‘உன்னிஷ்டப்படிசெய்’ என்று நீ சொன்னது நன்றாயிருக்கிறது” என்றுசொன்னான். தூராத்மாவானதுசசாஸனன் பிறகு திரௌபதியைப்பலாத காரமாகச் சீக்கிரத்தில் உள்ளே அழைத்துக்கொண்டுபோக ஆரம்பித்து அவளையிழுத்தான். அதனால் பெண்ணரசியான பாஞ்சாலிகதறினாள். “பீஷ்மரே! துரோணரே! அச்வததாமாவே! கிருபரே! தர்மிஷ்டரும் தர்மத்தில் அன்புள்ளவருமானவீரரே! என்னைக்காப்பாற்றுங்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! உமதுமருமகளைக் காப்பாற்றும். மஹானுபாஸவயும் எல்லாமதெரிந்தவனும் எல்லாவற்றையும் பார்த்திருப்பவனும் கார்த்தாரியே! துரியோதனன்பயத்தினால்வருத்தப்பட்டு நடுங்கியிருக்குமென்னைக் காப்பாற்று. வீரர்களைப் பெற்ற சூர்திதேவியே! என்னை நீபார்க்கவில்லையே. அயோக்யனால் பீடிக்கப்படும் உன்மருமகளை நீகாப்பாற்றவில்லையே. இவ்வாறு அடிக்கடிபுலம்புகிறஎன்னைப்பற்றி யாரும் ஒன்றும்சொல்லாமற்போனால் பாக்கியமற்றநான் துரியோதனனுக்குவசப்பட்டிகெட்டுப்போவேன் பாண்டுமஹாராஜாவும் தர்மதேவதையும்தேவேநதிரனும

வாயுபகவானும் அச்வினிதேவதைகளும் தங்கள்மருமகளைக் காப்பாற்றவில்லையே. பதிவிரதையும் பாக்கியமில்லாதவளுமானநான் ஜீவிப்பேனாயின் கஷ்டம். சி!” என்றான்.

விதூசர், “ராஜகுமாரியே! நீசொல்லுகிறதை நான்கேட்கிறேன். இந்தப்பாண்டவர்கள் ஒன்றும் பேசுவதில்லையே. பாபபுத்தியுள்ளவனும் செய்நகன்றிகொன்றவனுமான துரியோதனனை உன்விருப்பத்திற்காக நான்சொல்லும் சொல்லை நீயே கேள். துரியோதனனும் அபவணைசேர்ந்தவர்களும் மிகக்கெட்டவர்கள். திருதராஷ்டிரமஹாராஜர் பிள்ளைகளுடன் கூடவே மோசம்செய்கிறார். பாபபுத்தியுள்ளவனும் மிகக்கெட்டவனுமாகிய இந்ததுரியோதனன் நான்சொல்லும் பெரியசொல்லைக் கேளாமற்போவனோ என்னவோ” என்று திரௌபதிக்குச்சொல்லித் திருதராஷ்டிரனுடைய புத்தான துச்சாஸனைப்பார்த்தது, “ராஜபுத்திரா! திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தாதே; நீ நாசத்தைபயாராமலிருக்கலாம்” என்று சொன்னார். துச்சாஸனைனுக்கு இவ்வாறு சொன்னபிறகு திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்தது, “மஹாராஜாவே! நீர் இவ்வாறு திரௌபதியைக் கஷ்டப்படுத்தினால் யின் பாண்டவர்களைக் கெடுத்தகாரணத்தினாலேயே இந்தப்பாபவியான உமதுபுத்தானும் அவன்மந்திரிகளும் கோபித்தபிமாஜாபுனர்களிருவர்களாலும் நகுலஸஹதேவர்களாலும் வெகுசீக்கிரத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள். ஆதலால், பிள்ளையைத் தடுக்கக்கடவீர். கெட்டுப்போகக்கருதவேண்டாம்” என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டு, புத்திகெட்ட திருதராஷ்டிரன் ஒருமறுமொழியும் சொல்லவில்லை. அப்போது நீண்டகண்களையுடைய பாபியான துரியோதனன் விதியினால் வந்த அறிவின்மையினால் இழுக்கப்பட்டு விதூசர்சொன்னதை லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ஸந்தோஷத்தோடு அடிக்கடி திரௌபதிகுத துடையைக்காண்பித்தான். துடையைக்காண்பிக்கும்போது தம்முதரரின் தமபியும் பலமும்அகங்காரமுமுள்ளவனுமான விருகோதரன் துரியோதனைப்பார்த்தான்.. அப்போது பீமூஸனை, தனக்குச்செய்த அந்த அவமானத்தைநினைத்துச் சிவநதகண்களைவிழித்துக் கோபத்தையடக்கி வெளிப்படையாகப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“நான் துரியோதனைக்கொல்வேன். தனஞ்சயன் கர்ணனைக் கொல்வான். சூதில் தேர்ந்தவனாகிய சகுனியை ஸஹதேவன் கொல்வான். இந்த ஸபைநடுவில் மறுபடியும் இந்தப் பெரியசொல்லைச் சொல்வேன். நமக்கு யுத்தமநேரும்போது தேவர்கள் இதை ஸத்யமாகச்செய்வார்கள். இந்தப்பாபவியான துரியோதனை யுத்தத்தில்

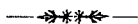
கதையினால் கொல்வேன். தரையில்விழுந்த இவன்தலையைக் காலால் மிதிப்பேன். சூரனும் கொடியவனும் தூராத்மாவுமான துச்சாஸனனுடைய மார்பைப்பிளந்து சிங்கம்போல ரகத்ததைக்குடிப்பேன்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், “பீமஸேனா! உன்னுடன்பகைத்தவர்கள் இருப்பதில்லை. வீட்டில் ஸுகமாயிருக்கும் மூடர்களுக்குப் பெரும்பயம்தெரியாது. பீமா! சிறந்தவர்களுடையமுயற்சி பேச்சினால் தெரிவிக்கப்படாது. கூத்திரியதர்மத்தின்படி இவர்கள் யுத்தத்தில் நம்முடன்றிற்பார்களாயின் தூரியோதனன் கர்ணன் தூராத்மாவானசகுனி துச்சாஸனன் இந்நால்வருடைய ரகத்ததையும் பூமிக்குட்கும். பீமஸேனா! இநதததூராத்மாககள் ஸநதோஷப்படும்ப்படி பேசுகின்ற பொறமைக்காரனானகர்ணனை உன்ஆஜ்ஞையினால் நான் யுத்தத்தில் கொல்வேன். கர்ணனையும் கர்ணனைச சேர்ந்தவர்களையும் பாணங்களினால் யுத்தத்திற்கொல்வேன். மறறுமுள்ளநதஅரசர்கள் புத்தியில்லாமல்-என்னோடு யுத்தஞ்செய்வார்களோ அவர்களெல்லோரையும் கூரியஅம்புகளினால் யமலோகத்திறகனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யம்போமானால் இமயமலை இடத்தைவிட்டுவிவரும்; ஸூர்யன் ஒளியற்றுப்போவான்; சூரிர்ச்சி சந்திரனைவிட்டுப்போய்விடும்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுசொன்னபிறகு பெருமையுள்ளவனும் பராக்ரமமும் சிறப்புமுள்ளவனும் மாதரிபுத்ரனுமான ஸஹதேவன் பெரியகையைத்தாக்கிச் சகுனியின்வதத்தைச்செய்யக்கருதிக்கோபத்தினால் கண்கள்சிவரது பலமுறைபெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு பின்வருமாறுசொல்லலானான். “மூடா! காந்தாரராஜாக்களின்புகழைக் கெடுத்தவனே! நீ எவறறைப பாசசிகைகளென்று நினைக்கிறாயோ இவைபாச்சிகைகளல்ல; உன்னால் யுத்தஞ்செய்வதற்காக எடுக்கப்பட்ட கூர்மையானபாணங்களாகும். ஸூபலபுத்ரனே! கூத்திரியதர்மப்படி நீயுத்தத்தில்நிற்பாயாயின் உன்னைப்பற்றிப் பீமன் சொன்னதை உன்விஷயத்திலும் உன்பந்துக்கள்விஷயத்திலும் செய்கையினால் நிறைவேற்றுவேன். முடித்துக்கொள்ள வேண்டியவற்றையெல்லாம் முடித்துக்கொள்” என்றான். ஜனமேஜயரே! ஸஹதேவன்சொல்லக்கேட்டு ம்னிதர்களுள் மிக்கஅழகானருகுலனும் சொல்லலானான். “இந்தச்சூதாட்டத்தில் மோசக்காரர்களும் திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களும் தூரியோதனனுக்கு வேண்டினவர்களுமான எவர்களால் இநதத்திரௌடிகி கொட்டுஞ்சொற்கள் சொல்லப்பட்டனோ, மிகக் கொடியருடையுள்ளவாகளும் இறக்கப்போகிறவர்களும் காலத்

1 பிறகு நீயிருக்கமாட்டாய்என்பதுகருத்து.

தினால் ஏவப்பட்டவர்களுமான அவர்களில் பெரும்பான்மையோருக்கு யமலோகத்தை நான்காண்பிப்பேன். எனக்குப் பங்கயானியும் மனிதர்களில் இழிவானவனும் துராத்மாவுமான உலூகனென்னும் சகுனியின் அன்புள்ளபுத்ராணை யுதசுததில் நான்கொல்லப்போகிறேன். தர்மராஜருடைய கட்டளையினாலும் திரௌபதியின் கருத்தையனுஸரித்தும் பூமியில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் இல்லாமற் சீக்கிரத்தில் செய்துவிடுவேன்” என்றான். திரௌபதி, “பாபிஷ்டா! நீ துடையை எனக்குக்காண்பித்து நீயும்பார்த்துக்கொண்டதனால் உனக்கு மரணம்துடையிலேயே வரப்போகிறது. துராத்மாவான் உன்ஸஹோதரன் என்னை இப்படிப்பீடிப்பதனால் இவனது ரகத்தை விருகோதரன் குடிக்கவேபோகிறான். மிகக்கெடுகிறீனவள்ள இரதக்கர்ணனைப் பிள்ளைகள் பரதுக்கள மந்திரிகள் சேனைகள் முதலியவர்களோடு தனஞ்சயன்கொல்லப்போகிறான். அலபததனமுள்ளவனும் மோசக்காரனும் பாபத்தில் மனமுள்ளவனுமாகிய சகுனியையும் அவன் சுற்றத்தாரையும் ஸஹதேவன் கோபித்து யுத்தத்தில்கொல்லப்போகிறான்” என்றுசொன்னான். தர்மமான ஒழுகுகமுள்ள திரௌபதியினால் இரதசசொல் சொல்லப்பட்டபோது அரதச்சபையில் ஆகாயத்திலிருந்து மிகப்பெரியபூமாரிபொழிந்தது. ஜனமேஜயராஜாவே! அவர்கள்சொன்னதைக்கேட்டு அந்தஸபையோர் பேசவில்லை. அர்ஜுனன்பயத்தினால் அரதச்சபையெல்லாம் ஒவியடங்கி யிருந்தது.

தொண்ணூற்றுபுன்னூறுவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(கோபித்தர்ஜுனனை யுதிஷ்டிரரீஸழாநானப்படுத்தியதும், திரௌபதிக்குத் திருதராஷ்டிரன் வரமளித்ததும்.)

அப்பொழுது திரௌபதி சொல்லியதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றதனஞ்சயன் கோபத்தினால் சிவரதகண்களுடன், “இந்தத்தர்மராஜரானயுதிஷ்டிரர் என்னைத்தடுக்கிறார்” என்றுசொன்னான். இவ்வாறுசொல்லி வீரானைஸவயஸாசியானவன் கோபத்தாற் சிவரதகண்களுடன் வில்லையெடுத்துக்கொண்டெழுந்தது அரதச்சத்தருக்களைப்பார்த்தான். பிரளயகாலத்தில் எல்லாலோகங்களையுமெரிக்கும் அக்னியைப்போலவும் தகூடியாகத்தில் பசுக்களைக்கொல்ல யதனரித்துக் கோபித்த ருத்திரைப்போலவும் வில்லைக்கையிற்பிடித்துக் கொல்

வதற்காகப் பலமுறைநோக்கிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குமுயற்சியுள்ள வனாயிருந்த அர்ஜுனனை அங்குள்ள அரசர்களனைவரும் கண்டனர். அவ்வாறிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு அங்குள்ளமனிதர்கள் வ்யஸன முற்றனர். தனஞ்சயனுடைய பராக்ரமத்தையறிந்தவரனைவரும் அப்போது உயிரில் ஆசையைவிட்டு இமைகொட்டாத கண்களோடு இறந்தவர்போலிருந்தனர். அர்ஜுனனையும் தர்மபுத்திரரையும் அரசர்கள் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தனர். அப்போது அர்ஜுனன் கோபித்ததைப்பார்த்துப் பூயிரடுங்கிற்று. ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும்பிராணிகளும் பயப்பட்டுநடுங்கின. அப்போது ஸூர்யனும் பிரகாசிக்கவில்லை; காற்றுமடிக்கவில்லை; சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள், ஆகாயம், திசைகள் ஒன்றும்பிரகாசிக்கவில்லை; ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமாகிய உலகமனைத்தும் கலங்கிப்போயிற்று. அந்த அர்ஜுனன் எழுந்திருக்கும் போது ஆகாயத்தில் ஸூர்யன் உதயமாவதுபோல விளங்கினான். அவ்வாறுகோபித்துப் பிரளயகாலத்தில் உலகத்தையழிக்கும் யமனுக்கொப்பாயிருந்த அர்ஜுனனைக்கண்டு பீமஸேனனும் ஸந்தோஷமடைந்து யுத்தஞ்செய்யவே எண்ணங்கொண்டான். அப்போது கருடன் நாகங்களைக்கொல்வதுபோல எல்லாப்பகைவரையும் கொல்லக்கருதி மிங்குகொபித்த தனஞ்சயனைத் திரௌபதியும்நோக்கினான். கோபித்துப் பிரளயகாலத்து அக்னியைப்போல ஜ்வலிக்கின்ற அர்ஜுனன், கண்ணெடுத்துப்பார்க்க முடியாமலிருந்தான். பராக்ரமத்தோடுகூடிய அர்ஜுனனைக்கண்டு அந்தநகரத்திலுள்ளோர் வ்யஸனப்பட்டனர். வேகமாகக்கிளம்புகின்ற நனஞ்சயனைக்கண்டு தர்மராஜாவானவர் இரதிரன் உபேநதினையடக்குவதுபோல அடக்கினார். தையயுள்ளவரும் மூத்தவரும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரர், “அர்ஜுனா! அவஸரமாகக் காரியமசெய்யாதே. கீர்த்தி அழியலாகாது. பாபஞ்செய்தவர்களாகிய இந்தசகூதாட்டக்கரர்களை நான்எரித்துவிடமுடியும். ஆனால், அவசயத்திற்கு அதுமார்க்கமென்றறிந்ததனால் என் கோபம் அடங்குகிறது. ‘பாண்டவனே!’ உலகநன்மைக்காக நீயும் இந்தக் கோபத்தையடக்கு” என்றுசொன்னார். தர்மராஜாவினால் இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட பாண்டவனான தனஞ்சயன் துரியோதனன்மேலிருந்தகோபத்தை அடக்கிக்கொண்டான். அந்தவீரனானபற்குனன் அடங்கினபோது ஸ்தாவரங்களும் ஜங்கமங்களுமடங்கிய உலகம் மறுபடியும் ஸந்தோஷமடைந்தது. ஜனமேஜயரே! அவ்வாறு தமையனரால் அர்ஜுனன் தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு விருகோதரன் துயரமடைந்தான். அந்தச்சபை சப்தமில்லாமலிருந்தது. ஜனமேஜயரே!

அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் கிருஹத்தில் அக்னிஹோத்ரசாலையில் நரி உரக்கவளையிட்டது. நாலுபக்கங்களிலும் கரூதைகளும் கொடியபக்ஷிகளும் நரிகளுக்கு எதிராக ஒலித்தன. தத்துவஜ்ஞானியான விதூரம காந்தாரியும் வித்வானான பிஷ்மக்ரோண்கிருபர்களும் அநதவிகாரமான சப்தத்தைக்கேட்டு, 'சுபமுண்டாகவேண்டும், சுபமுண்டாகவேண்டும்' என்று உரக்கக்கூறினர். பிறகு காந்தாரியும் எல்லாந்தெரிந்தவரான விதூரமும் அந்தக்கொடிய அபசகுனத்தைக்கண்டு துக்கத்துடன் திருதராஷ்டிரமஹாராஜவுக்குத் தெரிவித்தனர்.

அதன்பிறகு திருதராஷ்டிரன், "புத்தியில்லாத துரியோதன! அயோக்யா! கௌரவர்களின்ஸபையில் ஒருபெண்ணை - அதிலும் தர்மபத்னியான திரௌபதியைப்பார்த்துப் பரிஹாஸமாகப்பேசினாய். அதனால், கெட்டுப்போகிராய்" என்றுசொன்னான். நல்லபுத்தியுள்ளவனும் உண்மையையறிந்தவனுமான திருதராஷ்டிரன் இவ்வாறுசொல்லித் தன்புத்ரர்களுக்கு அபாயம் நேர்ந்திருப்பதைப் புத்தியினால் ஆராய்ந்து அவர்களின் நன்மையைத்தேடி, பாஞ்சாலராஜன் மகளான கிருஷ்ணையைநோக்கி, இன்சொல்லைமுன்னிட்டு, "பாஞ்சாலீ! தர்மத்தையே தலைமையாகக்கொண்டவனும் சுறபுள்ளவளுமாயியீ எனது மருமக்களுக்குள் சிறந்தவளாகையால உனக்கென்னவாம் வேண்டுமோ அதை என்னிடம்கேள்" என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டுத் திரௌபதி, "பாதசரேஷ்டரே! நீர் எனக்குவரமகொடுப்பதாயிருந்தால் கேட்கிறேன். எல்லாத் தர்மங்களையும் அனுஸரிப்பவரும் மேன்மை பொருந்தினவருமான புதிஷ்டிரர் தாஸராகாமலிருக்கக்கடவர். உயர்ந்தமனமுள்ளவனும் என்புதல்வனுமாகிய இந்தபுத்திவிந்தியனை அறியாதசிறுவர்கள் 'தாஸபுத்ரா!' என்றழையாமலிருக்கவேண்டும். பாதசரே! முதலில் ஸாதாரணமனிதனாகிராமல் ராஜபுத்ரனாகிருந்து கொண்டாடப்பட்டபுருஷன் தான்தாஸபுத்ரனென்றறிந்தால் இறந்துவிடுவான்ன்றோ?" என்றுசொன்னான். "சிறந்தவளே! நீஎப்படிச்சொல்லுகிறாயோ அப்படியேயாகட்டும். மங்களமானவளே! உனக்கு இரண்டாவதுவரமும் கொடுப்பேன்; கேள். என்மனமேகொடுக்கிறது. உனக்கு ஒருவரம்போதாது" என்று சொன்னான். திரௌபதி, "ராஜாவே! ஏதங்களும் விற்களுமுள்ளவர்களான பீமசேனாஜுனர்களும் நகுலஸஹதேவர்களும் அடிமைகளாயிராமல் ஸ்வதந்திரர்களாயிருக்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்" என்றுகேட்டாள். திருதராஷ்டிரன், "மஹானுபாவை

யே! பெண்ணே! நீ விரும்புகிறபடியே ஆகட்டும். நம்மிடத்தில் மூன்றாவதுவா முங்கேள். இவ்விரண்டுவாங்களினால் நீமுழுநன்மையும் பெறவில்லை. தர்மந்தவறாதவளான நீதான் எனது மருமக்களெல்லா ரிலும் சிறந்தவள் ” என்று சொன்னான். திரௌபதி, “ மஹிமை பொருந்தியவரே! ஆசையானது தர்மத்தைக்கெடுக்கும். ஆதலால், நான் ஆசைப்பட்டவில்லை. ராஜசுரேஷ்டரே! நான் மூன்றாவதுவா ம் வாங்கத்தகாதவள். ஆசார்க்கரசே! வைசியனுக்கு ஒருவரென்றும், கூத்திரியப்பெண்ணுக்கு ‘இரண்டு வரங்களென்றும், ராஜாவுக்கு மூன்றுவரங்களென்றும், பிராமமணனுக்கு நூறுவரங்களென்றும் சொல்லுகின்றனர். இந்தஎன்கணவர்கள் மிகப்பாபமுள்ளவர்களாக ஆகி இப்போது கரையேற்றப்பட்டனர். ராஜாவே! இனி, தம்நற் செய்கைகளினால் நன்மைகளையடைவார்கள் ” என்று சொன்னான்.

தொண்ணூற்றுநான்காவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொடர்ச்சி.)

(கர்ணன்சொன்னதற்காகக்கோபித்த பீமனைத் தர்மபுத்திரர் அடக்கினது.)

கர்ணன், “ அழகினால் பெயர்பெற்றமானிடப்பெண்கள் நாம் கேட்டிருப்பவர்களுள் யாருக்கும் இப்படிப்பட்ட செய்கையிருந்ததைக் கேட்டிலம். இந்தஸபையில் திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் பாண்டவர்களின்மேல் கரைகடந்த கோபாவேசம்கொண்டிருந்த ஸபயத்தில் துருபதபுத்திரியானகிருஷ்ணை பாண்டவர்களுக்குப்பரிஹாரமாணன். ஓடமில்லாத ஜலத்தில்விழுநது தரை அகப்படாமல முழுகிக்கொண்டிருக்கும்பாண்டவர்களுக்கு இந்தபபாஞ்சாலி குரைசேர்க்கும் கப்பலாணன் ” என்று சொன்னான். கௌரவர்களின் நடுவில் அவன்சொல்லியதைக்கேட்டு, பீமஸேனன் மிக்ககோபமும் துயரமுமுற்றவனாகி, ‘ பாண்டவர்களுக்கு ஸ்திரீதானகதியா ’ என்று சொல்லி ஆர்ஜுனனைப்பார்த்து, “ ஓ! தன்ஞ்சயா! ‘ ஸந்ததி, புண்ணியகர்மம், ஞானம் என்னும் மூன்றுஒளிகள் சேர்ந்தவன்தான் மனிதன்; ஏனெனில், இம்மூன்றேனெடுத்தான் பிரஜைகள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். உயிர்போனபிறகு அசுத்தீமும் ஒன்றுமில்லாததுமானதேஹம் உறவினரால்விடப்படும்போது இம்மூன்றுந்தான் ஆத்மாவுக்கு ஸாதகங்களாகின்றன ’ என்று தேவலர்சொல்லியிருக்கிறார். பெண்டாட்டியை அயலாந்தொட்டதனால் நமக்கு அந்தஒளிகெடுக்கப்பட்டது. பிறன்

தொட்டவளிடத்தில் உண்டானது ஸந்ததியாவடுதப்படி?" என்று சொன்னான். (அதற்கு அர்ஜுனன்) "பாரதனே! மேலோர், இழிவானவன் கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும், சொல்லாவிட்டாலும் அவனுக்கு மறுமொழிகூறுவது ஒருகாலுமில்லை. எல்லாந்தெரிந்தவர்களும் தமக்குத்தாமே கௌரவத்தைப்பெற்றவர்களுமான சான்றோர்கள் பிறர்செய்தபகாரங்களைமட்டும் நினைப்பீர்கள். அபகாரங்கள் செய்யப்பட்டிருந்தபோதிலும் அவற்றைநினைப்பார்" என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், "அரசர்க்கரசே! தர்மராஜாவே! சேர்ந்திருக்கும் இந்தச்சத்துருக்களனைவரையும் இங்கேயே வேரோடு அழித்துவிட்டபொ? அல்லது இதைவிட்டுவெளிப்பட்டபிறகு செய்யட்டுமா? பாரதரே! இதில் நமக்குளந்தேகந்தான் எதற்கு? வாய்ச்சொல்தான் எதற்கு? இந்தஇடத்தில் இப்போதே இவர்களைக்கொன்றுவிடுகிறேன். இந்தப்பூமியை நீர்ஆளும்" என்றுசொல்லித் தன் தமபிமார்களுடன் கூட மான்களின் நடுவிருகுகும் ஸீமம்மப்போல அடிக்கடி பகைவரைக் கண்ணெடுத்துப்பார்த்தான். சிறந்தகைகளுடைய கீராகையபீமன் சிறந்தசெய்கையுடைய தர்மராஜானினால் ஸமாதானஞ்செய்யப்பட்டும் அவரைப்பார்த்து உட்கொதிப்பினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். ஜனமேஜயரே! கோபித்தபீமஸேனனுடைய காதுகள்முதலான துவாரங்களிலிருந்து புகையோடும் பொறிகளோடும் ஜ்வாலையோடுங்கூடத் தீயுண்டாயிற்று. அவனுடையமுகம் பிரளயகாலத்தில் உருவமெடுத்தவந்த யமனுடையமுகம்போலப் புருவநெறிப்பினால் பாரக்கக்கூடாமலிருந்தது. கைகளால் சோயிப்பவகைய அந்தபபீமனை யுதிஷ்டிரர் கையினால் தடுத்து, "பாரதனே! இதுவேண்டாம்; பேசாமலிரு" என்றுசொன்னான். கோபத்தினால் சிவந்தகண்களையுடைய அம்மஹாவிர்னைத தடுத்தபிறகு தம்தந்தையான திருதராஷ்டிராணிடம் கைகூப்பினின்றார்.

தொண்ணூற்றைந்தாவது அத்தியாயம்.

த்யூதபர்வம். (தொ. ௩௩.)

(திருதராஷ்டிரான் விடைகொடுத்ததன்மேல் தர்மபுத்திரர் இந்திரபாஸ்தம்சென்றது.)

யுதிஷ்டிரர், "பாதவம்சததரசே! உமக்கு நாங்கள் என்ன செய்யக்கடவோம்? எங்களுக்குக் கட்டணையிடும், நீர்தாம் எங்களுக்குப்பிரபு. பாரதசே! எப்போதும் உமதுகட்டணைப்படி நடக்கக்

கருதுகிறோம்” என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “அஜாதசத்ருவே! உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும். நீங்கள் கேஷமமாய் உபத்திராவமில்லாதவழியிற் செல்லுங்கள். என்னால்விடைகொடுக்கப்பெற்ற நீங்கள் உங்கள் தனங்களுடன் சென்று ராஜ்யத்தையாளுங்கள். முதிர்ந்தவனாகிய எனது இந்தக்கட்டளையை நீங்கள் ஆறியவேண்டும். நான் சொல்வதெல்லாம் உங்கள் நன்மைக்கும் மேன்மைக்கும் முக்கியகாரணமாகும். அப்பா! யுதிஷ்டிரா! தர்மங்களின் துட்பமானவழிகளை நீ ஆற்றிந்தவன். சிறந்த அறிவுள்ளவனே! நீ நன்றாகக்கற்பிக்கப்பட்டவன்; பெரியோர்களிடத்தில் பணிவுசெய்தவன். அறிவுள்ள இடத்தில் அடக்கமிருக்கும். பாரதனே! நீ ஆறுதலடை. மரமல்லாதனவற்றில் வாள்முதலிய ஆயுதங்கள் பிரவேசிப்பதில்லை. ஆதலால், மரத்திலேதான் அவைபோடப்படுகின்றன. எவர்கள், தீங்குகளைமறந்து குற்றங்களைப்பாராமல் குணத்தையே ஆறிந்து பகைசெய்யாமலிருக்கின்றனரோ அவர்கள் தாம் மேன்மக்கள். மேன்மக்கள் பிறர்செய்த உபகாரங்களை நிரைப்பதன்றிப் பிறராற்செய்யப்பட்ட தீங்குகளை நிரையார்; அயலாருக்கு உபகாரஞ்செய்யும்போது பிரதியுபகாரத்தை எதிர்பாரார். யுதிஷ்டிரா! கீழ்மக்கள் ஒற்றுமையாகப்பேசும்போதே கடுஞ்சொற்களைச்சொல்வார். தாங்கள் முதலிற்சொல்லாமல் பிறர் சொன்னபிறகு அவர்களுக்குக் கடுஞ்சொல்சொல்லுகிறவர்கள் நடுத்தரத்தினர். தீரர்களானமேன்மக்கள் பிறர் இன்னதாகடுஞ்சொற்களைச்சொன்னாலும் (சொல்லக்கருதி) சொல்லாமலிருந்தாலும் தாங்கள் ஒருபோதும் மறுமொழிசொல்லார். எல்லாத்தெரிந்தசான்றோர் ஆத்மஞானத்தையடைந்து உபகாரங்களை யேநிரைப்பதன்றி அபகாரங்கள் பிறராற்செய்யப்பட்டிருந்தாலும் அவற்றைநிரையார். ஸாதுக்கள் ஆரியர்களின்வரம்புகளைக்கடவாமல் காண்பதற்கினியவராகவேயிருப்பார். அப்படியே யோக்யனாகியநீயும் ஸபையில் சான்றோர் நடப்பது போலவே நடந்திருக்கிறாய். அப்பா! துரியோதனன்செய்த அந்தக் கொடுமையை மனத்திலவைக்காதே. பாரதனே! உன்தாயான காந்தாரியையும், உன்குணத்தில் அன்புடன்வந்திருக்கும் முதியோனும் கண்டெரியாதவனும் உன்தந்தையுமாகிய என்னையும் பார். நான் நமதுபுதரர்களின் ஸ்ரேஷ்டிதாசனையும் பலாபலங்களையும் பார்க்கக்கருதினதால் தெரிந்துதான் இரதச்சூதாட்டத்தை விலக்காமலிருந்தேன். வேந்தே! உன்னை ராஜாவாகவும் எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்தசிறந்தபுத்தியுள்ள விதுரனை மந்திரியாகவும் பெற்றுகொளர

1 பொறுத்தவனிடத்தில்தான் பகைசெய்வாள் என்பது கருத்து.

வர்களுக்கு யாரும் கவலைப்படவேண்டியதேயில்லை. உன்னிடத்தில் தர்மமும் அர்ஜுனனிடத்தில் மனவுறுதியும் சீமேஸனனிடத்தில் பராக்ரமமும் புருஷச்ரேஷ்டர்களான நகுலஸஹதேவர்களிடத்தில் சுத்தமானகுருபக்தியும் இருக்கின்றன. அஜாதசத்ருவே! உனக்கு ஸுகமுண்டாகட்டும். காண்டவப்ரஸ்தததைச்சேர், உன்பிராதாக்க ளான தூரியோதனன் முதலானவர்களுடன் உனக்குஸ்ரேஹமிருக்கட்டும். உன்மனம் தர்மத்திலேயேவைக்கப்படவேண்டும்” என்று சொன்னான். ஜனமேஜயரே! தாமராஜாவர்னயுதிஷ்டிரர் இவ்வாறு சொல்லப்பட்டவராய் யோக்யர்கள்செய்யும் பிரதிஜைரயெல்லாவற்றையுஞ்செய்து ஸ்ரேஹாதாரகளுடன் புறப்பட்டார். அந்தப்பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணையுடன் மேகங்களபோன்றதாவகனிலேறி மனமகிழ்நது இந்திரப்ரஸ்தமென்னும் சிறநதநகரத்திற்குச சென்றனர்” என்றனர்.

ந்யூதபர்வம்முற்றியு.

தொண்ணூற்றாவது அத்தியாயம்

அனுத்யூதபர்வம்.

—*—

(தூரியோதனன் அர்ஜுனனிடம் தனக்கிருக்கும்பயந்தையும் அவன் பராக்ரமத்தையும் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லி அதற்கு உதாரணமாகக் கார்த்தவிர்யாரீஜுனன் சரித்திரத்தை எடுத்துரைத்தது.)

“ஜனமேஜயர், “அந்தப்பாண்டவர்கள் மிகுதியான மதனங்களோடும் தன்ங்களோடும் அனுப்பப்பட்டதையறிந்தபிறகு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களின்மனம எவ்வாறாயிற்று?” என்றுகேட்க, வைசமீபாயனர் சொல்லுகிறார்.

“ஜனமேஜயராஜரவே! புத்திசாஸியான திருதராஷ்டிரனால் அந்தப் பாண்டவர்கள் அனுப்பப்பட்டதையறிந்து, துச்சாஸனன் உடனே தன்மையனிடம்சென்றான். பரதச்ச்ரேஷ்டரான ஜனமேஜயரே! பரதச்ச்ரேஷ்டனை துச்சாஸனன் மனத்தில் வருத்தங்கொண்டு (கர்ணன்சகுனிமுதலான) மந்திரிகளுடன் கூடியிருக்கும் தூரியோதனனையடைநது, “ஓ! மஹாரதர்களே! நாம்கஷ்டப்பட்டுக் கொணர்ந்துசேர்த்த இரதப்பொருளகையெல்லாம் கிழவர் சததுருக்கருக்குக்கொடுதது அழித்ததுவிடுகிறார். இதனையறியுங்கள்” என்றுசொன்னான். பிறகு பாண்டவர்களின்மீது பொருமைமிகாண்டவர்களாகிய

துரியோதனன், காணன், ஸுபலன்புத்ராளுன சகுனி இவர்கள் ஒரு வரோடொருவர்சேர்ந்து விசித்ரவிரியன்புத்ரனும் புத்திசாவிபுமான திருத்ராஷ்டிரமஹாராஜனிடம் விரைவாகச்சென்று நயமாகத்தெரி வித்தனர். துரியோதனன், “ராஜாவே! வித்வானும் தேவர்களுக் குப்புரோஹிதருமான பிருஹஸ்பதி இர்திரனுக்கு ராஜநீதியைச் சொல்லும்போது சொன்னவிஷயம் நீர்கேட்டதில்லையா? சத்துருக் களைக் கொல்லுகிறவரே! 1 எல்லாஉபாயங்களையும்செய்து சத்துருக் களைக்கொல்லவேண்டும். பின்னிட்டு யுத்தத்தினாலாவது ஸஹாயஞ் சேர்த்துக்கொள்வதனாலாவது உமக்கு அவர் தீங்குசெய்வார். அத னால், நாம் பாண்டவர்களின்தனங்களினால் எல்லா ஆசர்களையும் வசப் படுத்திப் பாண்டவர்களோடு யுத்தஞ்செய்வோமாயின் நமக்கென்ன குறையும்? கெடுப்பதற்காகவந்த கோபித்தஸர்ப்பங்களைக் கழுத்தி லும்முதுகிலும் போட்டுக்கொண்டு எவன் (கொல்லாமல்) விட்டுவிடு வான்? தந்தையே! கோபித்து ஆயுதங்களையெடுத்துத் தேர்களி லேறிக்கொண்டு போசூமபாண்டவர்கள் சீறினஸர்ப்பங்கள்போல நம்மைமிச்சமில்லாமற்செய்துவிடுவார்கள். அர்ஜுனன் கவசத்தை நன்றாகப்போட்டுக்கொண்டும் சிறந்ததுணிகளையெடுத்துக்கொண் டும் போகிறான்; காண்டவத்தை அடிக்கடி எடுக்கிறான்; பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பார்க்கிறான். வீருகோதரன் விரைவுடன் பெருங் கதையையெடுத்துத் தனதுதேரைப் பூட்டிக்கொண்டு வேகமாகச் சென்றானென்று நாம்கேள்விப்படுகிறோம். நகுலன் கத்தியையும் அர்த்தசர்திரன்வடிவமான கேடகத்தையும் எடுத்துசென்றானும். ஸஹதேவனும் தர்மராஜாவும் குறிப்புக்களினால் ஸம்ஜ்ஞைசெய்து கொண்டனராம். அவர்களனைவரும் அனேக ஆயுதங்களோடும் ஸாமான்களோடுக்கூடிய தேர்களிலேறிக்கொண்டு மற்றரதிகர்களை அடிப்பதற்காக ஸேனைசேர்க்கப் புறப்பட்டுப்போயினர். ஒருகாலத் தில் நம்மால்தீங்குசெய்யப்பட்ட அவர்கள் அதைப் பொறுக்கமாட் டார்கள். திரௌபதியைக்கஷ்டப்படுத்தினதை அவர்களில் எவன் பொறுக்கக்கூடியவன்? யுத்தத்தில் கோபித்த அர்ஜுனனுக்கு எந்நி ரிப்பவனை நான்காணவில்லை. தேராளிகளிற சிறந்தவர்களான பீஷ் மர், த்ரோணர், காணன், அச்வத்தாமா, கிருபர், விருஷ்ணேன், விகர்ணன், ஜயத்ரதன், பாஹ்லீகன், லோமதத்தன், பூரி, பூரிசீரவன்,

1 ‘உமக்குத்தீங்குசெய்தவர்களை யுத்தஞ்செய்யாமலே எல்லாஉபாயங் களாலும் கொல்லவேண்டும்; அல்லது, யுத்தத்திலாவது கொல்லவேண்டும்’ என்பது பழையஉரை.

சலன், சகுனி, அவன்புத்ரன், கௌரவரைச்சேர்ந்த மற்றுமுள்ள அரசர்கள் இவர்களனைவரும் யுத்தஞ்செய்யத்தொடங்கினாலும் அர்ஜுனனுக்கு எதிர்நிற்கமாட்டார்கள். பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவில்லாளி உலகத்தில் இல்லை. * இரண்டுகைகளுள்ள இவ்வர்ஜுனன் ஆயிரக்கைகளுள்ள (கார்த்தவீரிய) * அர்ஜுனனுக்கு ஸமமானவன் ” என்று சொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “ புத்ரனே! அர்ஜுனனுக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள வீரபுருஷனைன்று உன்னால் எடுத்துரைக்கப்பட்டவன் யார்? அந்நமஹா வீரனை யான்கேட்க விரும்புகிறேன்; சொல் ” என்று கேட்க, துரியோதனன் சொல்லலானான்.

“ ராஜாவே! மஹாத்மாவான கார்த்தவீரியனுடைய சரித்திரத்தைக் கேளும். எல்லாவோகங்களுக்கும் காரணமாயுள்ள பிரம்ம தேவர் பரபரம்மத்திலிருந்து உண்டானவர். வித்வானாகிய அக்ரிமஹரிஷி பிரம்மாவின் புத்ரர். அதரியின்புதல்வன் சந்திரன். சந்திரன் பிள்ளை புதன். புதன்மகன் புருரவன். அவன்மகன் ஆபு. ஆபுவின் பிள்ளை நகுஷன். நகுஷன்பிள்ளை யபாதி. யபாதியின்மகன் யது. மஹாராஜாவே! யதுவின் புத்ரன் ஸஹஸ்ரௌஜனென்று பெயர் பெற்றவன். ராஜாவே! ஸஹஸ்ரௌஜனுடைய புத்ரன் சக்ரதாஸனென்னப்பட்டவன். சக்ரதாஸனுடையபிள்ளை ஹேஹயனென்னுமாசன். ஹேஹயனுக்குத் தர்மநேத்ரனென்னும் புத்ரனிருந்தான். தர்மநேத்ரனுக்குக் கிருதியென்பவன் புத்ரன். கிருதியின் புத்ரன் கிருதவீரியன். கிருதவீரியன்புத்ரன் பலவான்களிற்சிறந்த கார்த்தவீர்யார்ஜுனனென்பவன். மஹாராஜாவே! அந்த அர்ஜுனன் உக்ரமான தவஞ்செய்தகாலம் பதினாயிரம்வருஷத்துக்கு மேலானதென்று நான் முன்கேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! பிதாவே! ஏழு தீவுகளும் பட்டணங்களும் ஸமுததிரங்கீளும் நதிகளமுள்ள இந்தப் பூமியனைத்தும் அவனால் உக்ரமானசெய்கையினால் ஜபிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் யாரும்செய்யமுடியாததவத்தைச் செய்து அதரியின்புத்ரரான தத்தரீன்னும்முனிவரை ஆராதித்தான். அந்தத் தத்தாரீயர் அவ்வாசனுக்கு நாலுவரங்கள்கொடுத்தார். அவன் முதலில் ஆயிரக்கைகளை முக்யமானவரமாகக் கேட்டான். அதர்மத்தில் மனம்இறங்கும்போது சான்றோரால் தடுக்கப்படுவது இரண்டாவதுவரம்; கூடத்திரியதர்மத்தினால் பூமியைஜபித்துத் தர்மத்தினாலேயே பிரஜைகளை மகிழ்ச்செய்வது மூன்றாவது வரம்; அநேக யுத்தங்களைச் செய்து சத்துருக்களை ஆயிரக்கணக்காகக்கொன்று மேன்

மேலும் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்குப்போது தனக்கு மேற்பட்டவனால் மாத்திரம் வதஞ்செய்யப்படுவது நான்காவதுவாம். பாரதரே! அவன் யுத்தஞ்செய்யும்போது ஆயிரம்கைகளும் ரதமும் கொடியும் உண்டாயினவென்று நான்முன்னேகேட்டிருக்கிறேன். ராஜாவே! தந்தையே! அபபடியே 'ஏழுதீவுகளும் பட்டணங்களும் கடல்களும் நதிகளுமுள்ள இந்தபபூமி அவனாஜயிக்கப்பட்டது. சிறந்தபராக்கரமுள்ள அந்த அர்ஜுனன் பிறகு ஏழுதீவுகளுக்கும் அதிபதியானான். மஹாபலசாலியான அந்தஅரசன் மஹாயாகங்களைச்செய்தான். அந்த மஹாவீரன் அனேகவருஷகாலம் பூமியையாண்டான். பாதசரேஷ்டரானராஜாவே! மாஹிஷ்மதியென்னும் நகரத்துக்கு அதிபதியான அவ்வர்ஜுனன் ஒருகால் தன்பனைவிகளுடன்கூடி நர்மதையாற்றுக்குச்சென்றான் பாதசரேஷ்டரே! ராஜாவே! அவ்வரசன் அந்தநதிக்குசென்று ஜலத்துக்குள்ளிறங்கி ஜலக்ரீடைசெய்ய ஆரம்பித்தான். பிதாவே! அதேகாலத்தில் லங்காதிபதியும் சிறந்தபலசாலியுமான ராவணன் ராக்ஷஸர்களுடன் அவ்விடம்போனான். எப்போதும் கோபமுள்ளவனும் வரம்பெற்றதனால் களித்தவனுமாகிய அந்தராவணன் நர்மதையில் அவ்வர்ஜுனனைக்கண்டு மிக்ககோபத்துடன் தேவேந்திரனைச் சம்பராஸூரன் எதிர்த்ததுபோல எதிர்த்துசென்றான். அர்ஜுனனும் அந்தராவணனைக்கண்டு எதிர்த்தான். பிறகு அந்த ராவணஅர்ஜுனர்களிருவரும் போர்புரிந்தனர். ராஜாவே! அப்போது யாராலும் வெல்லமுடியாதவீரனும் வரம்பெற்றதனால் கர்வங்கொண்டவனுமாகிய ராவணனை ராஜாவான அர்ஜுனன் தன்பலத்தினால் யுத்தத்தில்ஜயித்து வில்லின்நாணினால்கட்டித் தன்நகரத்திற்குச்சென்றான். புலஸ்தியமுனிவர் அந்தராவணன் கட்டப்பட்டதைக்கேள்விப்பட்டுக் கார்த்தவீரியார்ஜுனனை நகரத்திற்போய்க்கண்டு ராவணனைக் கட்டிவிடுத்துவிடவித்தார். பாரதரே! பராக்கரமும் பலமுமுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனன் பிறகு ஒருகால் கர்வத்தினால் ஒன்றுந்தெரியாமல் ஸமுத்திரக்கரைக்குச் சென்று திரிந்துகொண்டே ஸமுத்திரத்தின்மீது கூர்மையானபாணங்களை மிகுதியாகஎய்தான். ஸமுத்திராஜன் அவனுக்கு நமஸ்காரச்செய்து கைகூப்பிக்கொண்டு, "வீரனே! பாணங்களைவிடாதே. உனக்கு நான்என்ன செய்யவேண்டும்; சொல். ராஜசரேஷ்டனே! என்னைச்சேர்ந்தஜந்துக்கள் உன்னால்விடப்பட்ட சிறந்தஅம்புகளினால் பீடிக்கப்படுகின்றன. பிரபுவே! அவற்றிற்கு அபயங்கொடு" என்றுகேட்டான்.

அர்ஜுனன், “ஸமுத்ராஜனே! இப்போதே சீக்கிரத்தில் எனக்கு ஒருபுத்தம்ம்கொடு. இல்லாவிட்டால் உன்னைப்பிடிப்பேன். ஆதலால், தாமதம்செய்யாதே” என்றுசொன்னான். ஸமுத்ராஜன், “ராஜனே உலகத்தில் அனைகடவுறாவீரர்கள் இருக்கின்றனர். அரசர்க்கரசே மஹாபலசாலியே! அவர்களில் ஒருவரோடு யுத்தஞ்செய்ய” என்றான் அர்ஜுனன், “யுத்தத்தில் எனக்குஸமமானகிறந்தஆயுதம்பிடித்தவன் என்கேயாவது இருப்பானாயின் அவனை எனக்குச்சொல். அவன் என்னேயுத்தத்தில் நிற்கவேண்டும்” என்றுகேட்டான். ஸமுத்ராஜன் “ராஜனே! ஜமதக்னியென் னும்மஹரிஷியை நீகேடயிருக்கிறாயா; அவருடையபுத்தன் உனக்குவேண்டினபடி யுத்தத்தைக் கொடுக்கத் தக்கவன்” என்றுசொன்னான். பாரதே! முன்னமே நாரதருடையடு நுங்கேகாபத்தினால் சூழப்பட்ட அநதமாஹிஷ்டமநிகரத்தரசன் ஸமுத்ராஜன் கொல்லக்கேட்டவுடன் கோபத்துடன் விரைவாகச்சென்றான். அவன் அநதஆசாமததிற்குசசென்றுநினைதகபடியெல்லாம்செய்தான். தன்பந்துக்களுடன் கூடத் தீங்குகளைமிகசெய்தான். அவன் மஹாத் மாவானபரசராமருக்கு மனவருதத்தையுண்டுபண்ணினான். பரசராமருடைய ஸூர்யன்போன்ற உக்ரமானபராக்ரமம் அவன்சேனைகளை யெரிப்பதுபோல ஜ்வலித்தது. பிறகு அவர்களிருவரும் விருத்திராஸூரனும்இநநிரனுமபோல யுத்தஞ்செய்தனர். பிறகு பரசராமர் விரைவாகக் கோடாவியெடுத்ததுக்கொண்டு ஆயிரம்கைகளுள்ள கார்த்தவீரியார்ஜுனனை அனைகம் கிளைகளோடுகூடியமரத்தைப் போல வெட்டினார். அவன் அடிப்பட்டுவிழுந்ததைக்கண்டு, அவனுடைய சுற்றத்தார்சேர்ந்து கத்திகளையும் சக்தியாய்துங்களையும்படுத்திக்கொண்டு பரசராமரையெடுத்தனர். பலசாலியானபரசராமரும் விரைவாகத்தேரிஷேறி வில்லைவளைத்து உயர்ந்த அஸ்திரங்களைப்பிரயோகித்து அரசர்களையழித்தார். ராஜாவே! அதன்பிறகு பரசராமரிடத்தில் பயத்தினால்பிடிக்கப்பட்ட அரசர்கள், ஸிம்மத்தினிடத்திலு பயந்தமூன்கள்போல மலைக்குகைகளில் பிரவேசித்தனர். பரசராமரிடமுள்ளபயத்தினால் அவர்களில் யாரும் தங்களுக்குரியகர்மங்களைச் செய்யவில்லை. பிராம்மணர்களைப் பாராமையினால் அந்தஜனங்கள் சூத்ரராயினர். அதனாலேதான் க்ஷத்திரியதர்மத்திலிருந்த திரவிடர், காசர், புண்டர், சபர் இவர்கள் தர்மங்கெட்டுச் சூத்திரர்களாயினர். பிறகு புருஷர்களிழந்த க்ஷத்திரியபெண்களிடத்தில் பிராம்மணர்களால் க்ஷத்திரியஸந்ததிகள உண்டாக்கப்பட்டன. அவற்றையும் பரசராமர் பலமுறைகொன்றார். அவ்வாறு இருபத்தொருமுறைகொன்ற

பிறகு தேவலோகத்திய அசரீரிவாக்கானது இன்சொல்லாகவும் எல்லா ஜனங்களுக்கும் கேட்கும்படியாகவும் பரசராமரைப்பார்த்து, “ராம! ராம! இதைவிடும். இந்தக்ஷத்திரியர்களைப் பலமுறைகொல்வதனால் உமக்கு ஒருபாபத்தையும் நீர்பார்க்கவில்லை” என்று சொல்லிற்று. அப்படியே ரிசீகர் முதலான பிதிர்க்களும் மஹாத்மாவர்ண பரசராமரைப்பார்த்து, “ராம! ராம! மஹாவீரனே! ஓய்ந்துவிடு” என்றனர். தம்பிதாவைக்கொன்றதைப் பொறுதபரசராமர் அந்த ரிஷிகளைப்பார்த்து, ‘நீங்கள் என்னைத் தடுக்கலாகாது’ என்று சொன்னார். பிதிர்க்கள், “ஜயிப்பவரிற் சிறந்தவனே! நீக்ஷத்திரிய ஜாதியாரைக்கொல்வது சரியன்று. குழந்தாய்! நீ பிராம்மணனாயிருந்தும் அரசர்களைக்கொல்வது தகாது” என்றனர். அந்தப் பரசராமர், தமதுபிதிர்க்கள் சொன்னதைக்கேட்டவுடன் கேரபத்தைவிட்டு ஆயிரக்கணக்கான அசுவமேதங்களைபுயம் நூற்றுக்கணக்கான நரமேதங்களையும்செய்து கடல்குழந்தபூமியைக் ‘காசியபருக்குக்கொடுத்தார். பிதாவே! தனஞ்சயன் யுத்தத்தில் அந்தப்பரசராமருக்கும் அந்தக்கார்த்தவீரியார்ஜுனனுக்கும் ஸமமானவனென்பதில்லந்தேஹமில்லை. அரசர்க்கரசே! பராக்ரமத்தினால் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாது” என்றான்.

தொண்ணூற்றேழாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம் (தொடர்ச்சி.)

(துரியோதனன்சொற்படி கிருதராஷ்டிரன் மறுபடியும்

சூதாடுவதை ஒப்புக்கொண்டது.)

துரியோதனன், “ராஜாவே! முன்னர் நினைக்கவும்முடியாத தாயிருந்த அர்ஜுனனுடையபராக்ரமங்களைப்பற்றிக் கேளும். வில்லாளிகளிற்சிறந்த அர்ஜுனன் முன்னே செயற்கரியகாரியத்தைச் செய்தான். அரசரே! துருபதனுடையநகரத்தில் திரௌபதியின் ஸ்வயம்வரகாலத்தில் குழந்தைமுதல்கீழவன்வரையில் கூடியிருந்த எல்லாக்ஷத்திரியர்களும் சேர்ந்தஸபையில் அர்ஜுனன் யார்க்கும் பார்க்கமுடியாமல் விரைவாக மதஸ்யத்தை ஜலத்தில்தள்ளினான். எல்லா அரசர்களாலும் ஸாதிக்கமுடியாத அந்தச்சிறந்தவில்லை எல்லா அரசர்களும்பார்த்திருக்கையில் ஒருநொடியில் நானேறிட்டான். பலவாணபற்குளன் அப்போது மதஸ்யந்திரத்தை அடித்த பிறகு திரௌபதியினால் கழுத்தில் பொன்மாலையோடப்பட்டான். திரௌ

ஸ ப ர ப ர வ ம்.

பதியினால் அர்ஜுனன் வரிக்கப்பட்டதைக்கண்டு சிறந்தபராக்கரம் முள்ள வீரர்களாகிய அரசர்களனைவரும் கோபித்து எல்லா ஆபுதங்களை யும் எடுத்துக்கொண்டு ரோஷத்தினால் கர்ணனைமுன்னிட்டுக் கொண்டு அர்ஜுனனையெதிர்த்துச் சென்றனர். அப்போது மஹா பசாஸியான அந்த அர்ஜுனன் அங்கே எல்லா அரசர்களும் கோபித்திருக்கக்கண்டு கூர்மையான பாணங்களினால் அவர்களைத்தடுத்ததத்தான் ஜயம்பெற்றான். அர்ஜுனன் பராக்கரமத்தின் வன்மையினால் கர்ணன் முதலான அவ்வரசர்களனைவரையும் யுத்தத்தில் ஜயித்து முன்னம் எல்லா சூத்திரியக்கூட்டங்களின் நடுவிலும் பீஷ்மர் அம் பையையடைந்ததுபோலச் சிறந்தவளான கிருஷ்ணையையடைந்தான். பிறகு ஒருகால் அர்ஜுனன் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் சென்றான். தந்தையே! அப்போது நாகராஜன்மகளான உலூபியையடைந்தான். நாகர்களிற் சிறந்த வான்களிருக்கையில் அந்நகரையினால் அர்ஜுனனே வரிக்கப்பட்டான். அதன்பிறகு கோதாவரியிலும் கிருஷ்ண நதியிலும் காவேரியிலும் ஸ்நானஞ்செய்தான். அங்கே பாண்டியனையடைந்து அவன்பெண்ணைக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டான்; அவ்விடத்திலிருந்து ஸந்தோஷமடைந்தபிடி கு அவன் தென்திரைசுக்குச் சென்றான். அவன் தென்கடற்கோடிக்குச் சென்று அப்ஸரஸுகளின் ஸம்பந்தமான குமாரதீர்த்தத்தைச் சேர்ந்து கன்னியாதீர்த்தத்தையடைந்து அதில் முதலேவடிவமாயிருந்த அந்நகரத்து அப்ஸரஸுகளையும் தன்பலத்தினாலும் பராக்கரத்தினாலும் கரையிலெடுத்துச் சாபத்திலிருந்து விடுவித்தான். அதன்பிறகு பற்குணன் துவாரகைக்குச் சென்று கிருஷ்ணனுடைய கட்டையினால் ஸுபத்ரையை மனைவியாக அடைந்து அவளைத் தேர்மேலேறிக்கொண்டு தன்நகரத்திற்குச் சென்றான். அவன் அவளைத் தூக்கிக்கொண்டுபோனதைக்கேட்டு, பிரத்யும்னன், கிருதவர்மீ, கீதன், ஸாரணன், ஸாத்யகி, ஆஹுகன், ஸாம்பன், சாருதேஷ்ணன், விதூரதன், பலராமர் முதலிய யூதவர்களனைவரும் புலிக்கூட்டம்போலவும் ஸிம்மக்கூட்டம்போலவும் மிக்ககோபித்து (அந்த) அர்ஜுனன்மீது யுத்தத்திற்குச் சென்றனர். யானைகளிலும் குதிரைகளிலும் தேர்களிலுமேறிக்கொண்ட அனேகம்கோடியாதவர்கள் ஒருவனாகக் காட்டிநசெல்லும் அர்ஜுனனை மிக்ககோபத்துடன் சூழ்ந்துகொண்டு அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தனர். அர்ஜுனன் ஒருவனாகவே அவர்களுடன் மிக்கபயங்கரமான யுத்தத்தைச் செய்தான். அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் சில நேரம் ஸமயுத்தம் நடந்தது. அரசர்க்கரசே! பிறகு வீரனான அர்ஜு

என் யுத்தத்தில்பராக்ரமத்தினால் யாதவர்களனைவரையும் கூர்மையானபாணங்களினால் தகைநது ஜயித்து அநதஸுபத்ரையையழைத்துக்கொண்டு இரதிரபரஸ்தத்தில் பிரவேசித்தான். மஹாராஜாவே! பல்சூனனுடைய பராக்ரமத்தை மறுபடியும் கேளும. அநதஅர்ஜுனன் அக்னியினால்கேட்கப்பட்ட காண்டவவனத்தை அக்னிக்குக்கொடுத்தான். 'ராஜாவே! அர்ஜுனனால் அவ்வனமகிடைத்தவுடன் அக்னிபகவான் காண்டவவனத்தையும் அதிலுள்ளவற்றையும் பக்ஷிக்கத்தொடங்கினான். அரசர்க்கரசே! அவ்வாறுபக்ஷிக்கின்ற அநத அக்னியை மஹாபலசாலியும் ஸமர்த்தனுமான ஸவ்யஸாகி தேரிலேறி வில்லையும் அம்புகளையும் எடுத்துத் தூணிகளைத்தரித்துத் தன்பராக்ரமத்தினால்காத்தான். ஷுதைக்கேட்குத தேவேரதிரன் மேகங்கனையனுப்பினான். அவளுலேவப்பட்ட அநத மேகக்கூட்டங்கள் அதிகமழைபெய்தன. பிறகு அர்ஜுனன் ஆகாயமெங்கும் பாணக்கூட்டங்களைவிடுதது அம்மேகக்கூட்டங்களைத் தடுத்துவிட்டான். அஹ்னு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மேகங்கள் தடுக்கப்பட்டதைக்கேட்டுக் கோபமுற்றஇரதிரன் வெளையானையிலேறிகொண்டு எல்லாத் தேவர்களின்கூட்டங்களினாலும் சூழப்பட்டவனாகிக் காண்டவவனத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அர்ஜுனனோடு யுத்தஞ்செய்யப்போனான். பாரதரே! நுத்ராகளும: மருததுக்களும வஸுக்களும அசுவினிகேதவர்களும் ஆதிதயர்களும் ஸாதயர்களும் விச்வேதேவர்களும் கந்தர்வர்களும் மற்றுமுள்ளதேவக்கூட்டங்களுமாகிய தேவச்ரேஷ்டர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து ஆயுதங்களைத்தரித்துத் தம்பராக்ரமத்தினால் ஜ்வலிப்பவர்களாகித் தனஞ்சயனைக்கொல்வதற்காக ஓடினர். ராஜாவே! பிரளயகாலத்தில் என்னபெரிய அபசகுனங்கள் காணப்படுமோ அவையெல்லாம் அப்போது காணப்பட்டன. பிறகு தேவக்கூட்டத்தாரெல்லாம் அர்ஜுனனை எதிர்த்தனர். அவர்களையும் அநதத் தேவச்சேனையையுமபார்த்தது அர்ஜுனன் கலங்காமல் கூர்மையான அம்புகளைக் கையிற்பிடித்துப் பிரளயகாலத்துயமன்போல இரதிரனையும் தேவர்களையும் நோக்கிசின்றான். ராஜாவே! பிறகு இந்திராதேவர்களனைவரும் மானிடனாகிய அவ்வர்ஜுனன்மேல் பாணவரஷங்களைப் பொழிந்தனர். சிறந்தபராக்ரமசாலியான அர்ஜுனன் அப்போது விரைவாகக் காண்டவத்தையெடுததுக்கொண்டு பாணக்கூட்டங்களினால் தேவர்களின்பாணங்களைத்தடுத்தான். ராஜாவே! மிகச்சிறந்த பலமுள்ளதேவர்களனைவரும் கோபிதது மனிதனை அநதஸவ்யஸாகியின்மேல் மறுபடியும் பற்பலஅஸ்திரங்களைப் பொழிந்தனர்.

அர்ஜுனன் தேவர்களால்விட்டப்பட்ட அநாத அஸ்திரவர்ஷங்களைக் கூர்மையான அம்புகளினால் இரண்டாகவும் மூன்றாகவும் துணித்தான். மறுபடியும் பார்த்தன் கோபித்து வில்லைமண்டலமாகவளைத்துத் தேவக்கூட்டங்களைச்சுற்றி லும் கூர்மையான அம்புகளைவிடுத்தான். பரதச் சேஷ்டரே! தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் அர்ஜுனனுடன் பலமுறையுத்தஞ்செய்து அவனுடையபாணங்களினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களாகியுத்தத்தில் அவனைஜயிக்கமுடியாதென்று தெரிந்துகொண்டு சண்டையையொழித்தனா. ஐராவதததையும் இரதிரனையும்விட்டுவிட்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். நுதாரர்களும் கந்தாவர்களும் கிழக்கிலும், மருத்துக்கள்தெற்கிலும், வஸுக்களும் அசுவினிதேவர்களும் மேற்கிலும், ஆதித்யர்களும் விசுவேதேவர்களும்வடக்கிலும் பயரதோடினர். ஸாதயர்கள் அர்ஜுனன்பாணங்களைநினைத்துப் பயரதுமேறேக்கிசென்றனர். இவ்வாறு தேவக்கூட்டத்தினரெல்லாம் விற்றபிடித்த அர்ஜுனனையே அடிக்கடிபார்த்துக்கொண்டு எல்லாத்திசைகளிலும் ஓடினர். யுத்தத்தில் அநாத தேவக்கூட்டங்கள் ஓடினதைக்கண்டு மஹாபராக்ரமசாலியான இரதிரன் கோபித்து அர்ஜுனன்மேல் பாணங்களைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மனிதனாயிருந்தும் தேவர்க்குதிபதியான இரதிரனை அடித்தான். பிறகு அந்தத்தேவேரதிரன் கல்மழைப்பொழிந்தான். அர்ஜுனன் மிக்ககோபித்து அநாதக் கல்மழையைப் பாணங்களினால்தடுத்தான். தேவேரதிரனும் ஸவ்யஸாசியின்சிறந்த பராக்ரமத்தைபறியக்கருதி அநாதகலமழையை மிக்கவும் அதிகப்படுத்தினான். அர்ஜுனனும் இரதிரன்மகிழும்படி மஹாவேகமுள்ள அநாதக் கலமழையைத் தன்பாணங்களினால் அழித்தான். இரதிரன் அர்ஜுனனைக்கொல்வதற்காக அங்கதமென்னுமமலையை மரங்களுடன் இருகரங்களாலும்பெயர்த்து அர்ஜுனன்மீது எறிந்தான். உடனே அர்ஜுனன் வேகமுள்ளவையும் ஜவலிப்பவையும் குறிதபலாதவையுமான பாணங்களினால் அநாதசிறந்தமலையை ஆயிரம பொடியாக அடித்தான். யுத்தத்திற்கிறந்தவனாகிய அர்ஜுனன் இரதிரனையும் பாணங்களால் அடித்தான். மஹாராஜாவே! அதன்பிறகு இரதிரன் பராக்ரமமுமபலமுமுள்ளவீரனாகிய அநாத அர்ஜுனனை ஜயிக்கமுடியாதவெனன்றி அறிந்து தன்பிள்ளையின்பராக்ரமத்தினால் மிகுந்தஸந்தோஷத்தையடைந்தான். ராஜாவே! அப்பொழுது அந்தயுத்தத்தில் அர்ஜுனனை ஜயிப்பதற்குத் திறமையுள்ளவன்ப்ரஸித்தமாகத்தேவலோகத்தில் யாருமில்லை. பூமமதேவருமசக்தரல்லர். சிறந்தபராக்ரமமுள்ள அர்ஜுனன் அப்போது யக்ஷர்களை

யும் ராக்ஷஸர்களையும் நாகர்களையும் பாணங்களினால் அடித்து ஜ்வலிக்கின்ற அக்னியில் இடைவிடாமல்தள்ளினான். அப்போது தேவேந்திரானும் தேவக்கூட்டங்களும் ஆகாயத்தில்தடுக்கப்பட்டதைக்கண்டு, யாரும் அர்ஜுனனைத்தடுக்கமுடியாமற்போயினர். முற்காலத்தில் கர்நூன் அயிர்த்தத்துக்காகத் தேவர்களை எப்படிஜயித்தானோ அப்படியே அர்ஜுனனும் தேவர்களைஜயித்து அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்தான். பாரதரே! அர்ஜுனன் அவ்வாறு தன்பராக்ரமத்தினால் அக்னியைத்திருப்திசெய்வித்துத் தேரையும் கொடியையும் குதிரைகளையும் திவ்யாஸ்த்ரங்களையும் காண்டவமென்னும் சிறந்தவில்லையும் அம்பறத்தூணிகளையும் கீர்த்தியையும்அடைந்தான். அரசர்க்காசரே! பரதச்ரேஷ்டரே! மறுபடியும்கேளும். அர்ஜுனன் வடதிசைக்குச் சென்று நகரங்களும் பர்வதங்களும்டங்கிய 'ஒன்பதுவாஷங்களையும் ஜயித்து ஜம்புத்தீவுமுழுமையையும் தன்வசப்படுத்திக்கொண்டு தன்பலத்தினால் அரசர்களனைவரையும்ஜயித்துக் கப்பம்கட்டுவித்து ரத்னங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பி நகரத்துக்குச் சென்று மூத்தவனும் மஹாத்மாவும் தர்மராஜாவுமான யுதிஷ்டிரனுக்கு ராஜஸூயமஹாயாகத்தைச்செய்வித்தான். அந்த அர்ஜுனன் இன்னும் அனேகம் பிரஸித்தமான காரியங்களையும் முன்னேசெய்தான். இந்த மூன்றுலோகங்களிலும் பராக்ரமத்தில் அர்ஜுனனுக்கொப்பானவன் யாரும்இல்லை. தேவர்களும் அஸுரர்களும் யக்ஷர்களும் பிசாசர்களும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் மஹாரதர்களாகியபீஷ்மர்துரோணர்முதலிய கௌரவர்களெல்லாரும் உலகத்திலீரர்களும்வில்லாளிகளுமாகிய எல்லா அரசர்களும் யுத்தத்தில் அர்ஜுனனுடன் ஈதிர்யுத்தம் செய்யமாட்டார்கள். கௌரவரே! நான்எப்போதும் என்மனத்திலிருக்கும் அர்ஜுனனையே பார்த்துக்கொண்டும் சிந்தித்துக்கொண்டும் அவன்பயத்தினால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். பிதாவே! நான், பாணத்தையும் காண்டவத்தையும்தரித்து, பாசாயுத்ததைக் கையிற்பிடித்த்யமனைப்போலிருக்கும் அர்ஜுனனை எப்போதும் வீட்டுக்குவீடு பார்த்துக்கிறேன்; பாரதரே! பயத்தினால் அனேகமாயிரம் அர்ஜுனர்களைப்பார்க்கிறேன். இந்தநகரமனைத்தும் அர்ஜுனர்களாயிருப்பதாக எனக்குத்தெரிகிறது. பாரதரே! பிதாவே! யாரும்இல்லாத இடத்திலும் அர்ஜுனனைத்தான் பார்க்கிறேன். கனவில் அர்ஜுனனைக்கண்டு' புத்தியங்கித் தடுமாறுகிறேன். அர்ஜுனனையே மனத்திலவைத்துக்கொண்டிருக்கும் எனக்கு அச்வம்அக்ஷ

ரம் அம்புஜம்முதலிய அக்ரத்தைமுதலாகவுடையபெயர்களே பயத் தையுண்டுபண்ணுகின்றன. தந்ஸதயே! அர்ஜுனனைத்த்விர மற்ற வீரர்களிடத்தில் எனக்குப்பயமில்லை. யுத்தத்தில் அர்ஜுனன் பிரஹ் லாதனையும் பவியையுங்கூடவென்றுவிடுவன். மஹாராஜாவே! பிதா வே! அதனால் அவனோடு யுத்தஞ்செய்வது நமக்குததகாது. எனக்கு அவனுடைய பராக்ரமமெதரியும். நான் எப்போதும் துக்கப்படுகி றேன். முன்காலத்தில் தண்டகாவனத்தில் மாரீசனுக்கு, மஹாவீர ரானராமரிடத்தில் எப்படிப்பயமிருந்ததோ அப்படியே எனக்கு அர் ஜுனனிடத்தில்பயமிருக்கிறது” என்றுசொன்னான்

திருதராஷ்டிரன், “ யாராலும் அணுகமுடியாத மஹாபராக் ரமம் அர்ஜுனனிடத்திலிருப்பது எனக்குத்தெரியும். அந்தவீர னான அர்ஜுனனுக்கு வெறுக்கத்தக்கவாகிய சூதாட்டத்தையும் அஸ்த் ராயுத்தத்தையும் தீயசொற்சொல்வதையும் நீ எவ்வகையிலும்செய்ய யாதே. அவர்களிடத்தில் இவற்றைச்செய்தால் அர்ஜுனனுக்கும் உங்களுக்கும் சண்டையுண்டாகும். மகனே! ஆதலால் நீ எப்போ தும் அர்ஜுனனோடு ஸ்நேஹமாயிரு. பாரதனே! பூமியில் எந்தமனி தனாவது அர்ஜுனனுடன் ஸ்நேஹமாயிருப்பானாயின் அவனுக்கு மூவுலகங்களிலும் யாதொருபயமுமில்லை. குழந்தாய்! ஆதலால், நீ எப்போதும் அர்ஜுனனுடன் சிநேகமாயிரு” என்றுசொன்னான். தூரியோதனன், “ கௌரவரே! சூதாட்டத்தில் தர்மராஜனுக்குக் கபடமாகத் தோல்வியுண்டாக்கப்பட்டது. பிதாவே! அதனாலே தான் நமக்குஜயம். வேறுஉபாயத்தினால் நமக்கு ஜயம்வராது” என் றுசொன்னான். திருதராஷ்டிரன், “ குழந்தாய்! பாரதனே! பாண்ட வர்களைப்பற்றித் தந்திரஞ்செய்யலாகாது. முன்னமே பாண்டவர் களுக்குவிரோதமாக அனேகஉபாயங்கள் உன்னால்செய்யப்பட்டன. குந்தியுத்தர்கள் அந்தஉபாயங்களெல்லாவற்றையும் தாண்டிவிட்டார்கள் என்றோ? குழந்தாய்! ஆதலால், நமதுகுலத்தோரும் பிரஜைகளும் உயிர்வாழ்ந்திருக்கும்படி நன்மையைசெய்யும்விருப்பம் உனக்கிருக் குமாயின் நீ உன்சினேகிதரோடும் உறவினரோடும் ஸநேஹாதரோடும் கூட அர்ஜுனனிடம் எப்போதும் ஸ்நேஹமாயிரு” என்று சொன் னான். ராஜாவானதூரியோதனன், திருதராஷ்டிரன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிறிதுநேரம் ஆலோசித்து விசியிலை ஏவப்பட்டுப் பேச லானான்.

“ புருஷச்ரேஷ்டரே! பாண்டவர்கள் வனம்போவதைப்பந்தய மாகவைத்து மறுபடியும் ஆடுவோம். உமக்கு நன்மையுண்டாகும்,

இப்படித்தான் நாம் அவர்களை வசப்படுத்தமுடியும். சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள் அவராயினும் நாமாயினும் தோலுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் மஹாவனத்தில் இருக்கவேண்டும். பதின்மூன்றாவதுவருஷம் சுற்றத்தாருக்குத் தெரியாமல் இருக்கவேண்டும். தெரிந்தால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில்வளிக்கவேண்டும். நாமாவது வளிப்போம். அவர்களாவதுவளிக்கட்டும். அந்த நிச்சயத்தோடு சூது நடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் மறுபடியும் காய்களை யுருட்டி இரதச்சூதையாட்டும். பரதச்சேஷ்டரான ராஜாவே! இதுதான் நமக்கு முதன்மையான காரியம். இரதச்சூது காய்கள் அனுகூலமாக வருவதென்னும் வித்தையை யறிந்தவன். நாம் மிகுதியான தனங்களினால் எதிரிகள் அணுகமுடியாத பெருஞ்சேனையையும் மித்திரர்களையும் மகிழ்வித்து வசப்படுத்தி ராஜ்யத்திலே வருன்றிவிடுவோம். ராஜாவே! அவர்கள் பதின்மூன்றாவது வருஷத்தின்விரதத்தைத்தாண்டுவாராயின் அவர்களை நாம் ஜயித்துவிடலாம். வீரரே! நீர் இதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்” என்றான். திருதராஷ்டிரன், “வழியில் நெடுந்தூரமபோயிருந்தபோதிலும் அநதபாண்டவர்களை உன் இஷ்டப்படி சிக்கிரம்திரும்பிவரச்செய். பாண்டவர்கள் வந்து மறுபடியும் இரதச்சூதாட்டத்தை நடத்தட்டும்” என்று சொன்னான். அப்போது துரோணா, லோமதத்தன், பாஹ்லீகன், கிருபர், விதுரர், அசுவத்தாமா, வைசயபுத்ரனும் வீரனுமாகிய யுத்தஸூ, பூரிசர்வஸ், பீஷ்மர், மஹாரதனைவிகர்ணன் இவர்களெல்லாரும், ‘சூதுவேண்டாம்; ஸமாதானமிருக்கட்டும்’ என்று கூறினர். ராஜகூரியர் தெரிந்தரண்பானைவரும் இஷ்டப்படாமலிருக்கையில் பிள்ளையினிடம் அன்புள்ள திருதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களை அழைக்கச் செய்தான். ஜனமேஜயமஹாராஜாவே! அப்போது தர்மந்தவறாதவளான கார்த்தாரிபிள்ளைகளிடத்திலுள்ள அன்பினால் துயரப்பட்டுக்கொண்டு ராஜாவான திருதராஷ்டிரனைப்பார்த்துச் சொல்லத்தொடங்கினான்.

“மஹாபுத்திசாலியர்னவிதுரர், துரியோதனன் பிறந்தபோதே ‘குலத்தைக்கெடுப்பவனாகிய இவனைப்பரலோகத்துக்கு அனுப்புவது நலம்’ என்று சொன்னார். பாரதரே! இவன்பிறந்தவுடன் நரிபோல ஊழியிட்டர்னன்றோ? கௌரவர்களே! இந்தக்குலத்திற்கு இவன்தான் முடிவு என்பதை அறியுங்கள். பிரபுவே! பாரதரே! நீர் உம்முடைய பிழையினால் அகாதமர்னஜலத்தில் முழுகிப்போகாதீர். விவேகமில்லாத சிறுபிள்ளைகளுடையுபத்தியை ஏற்றுக்கொள்ளாதீர். கொடியதாகிய வம்சகூழத்திற்கு நீர்காரணமாகவேண்டாம். பரதச்சேஷ்டரே!

கட்டின அணையை எவன் உடைப்பன்? அவ்விந்திருப்பை எவன் உடைவன்? அடங்கியிருக்கின்ற குந்திபுத்ரர்களை எவன்கோபமுட்டுவான்? எப்போதும் உம்மைமறவாமலிருக்கும் தர்மராஜாவுக்கு நமஸும் மறுபடியும் நினைவுமுட்டுவேன். புத்திகெட்டவனுக்கு நன்மையையும் தீமையையும் பற்றிச் சாஸ்திரம கற்பிக்காது. ராஜாவே! பெரியவன் எவ்வகையிலும் சிறுவர்புத்தியையெடுத்துக்கொள்ளலாகாது. உமது புத்ரர்களாகிய பாண்டவர்கள் உம்மையே நர்தராகப்பெற்றிருக்கக் கடவர். அவர்கள் வேறுபடுத்தப்பட்டு உம்மைவிட்டுவிடலாகாது. ஆதலால், குலத்தைக்கெடுக்கும் இரத்தத்துரியோதனனை என்சொற்படி விட்டுவிடலாம். ராஜாவே! பிள்ளையினிடத்திலுள்ள அன்பினால் நீர் அவ்வாறு செய்யாமற்போனீர். அதன்பயன்தான் குலமழிவதற்குக்காரணமாகவந்திருக்கிறதென்று அறியும். அடக்கமும் தர்மமும் நீதியுமுள்ளதாகிய உமதுபுத்தியே உமக்கு இருக்கட்டும். தவறாதீர். கொடுமைகலந்த ஐசவரியமானது அழிந்துவிடும். நயத்தினால் வீருத்தியடைந்த ஐசவரியமானது புத்ரபொத்ரர்முதலான ஸந்ததிக் கெல்லாம் செல்லும்” என்றான். அப்போது திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தர்மந்தெரிந்தவளான காரதாரியைப்பார்த்து, “குலத்துக்கு நாசம்வந்தாலும் வரட்டும்; என்னுல்தடுக்கமுடியாது. இவர்கள் எப்படி நினைக்கிறார்களோ அப்படியே நடக்கட்டும். பாண்டவர்கள் திரும்பிவரட்டும். என்பிள்ளைகள் பாண்டவர்களுடன் திரும்பவும் சூதாடட்டும்” என்று சொன்னான்.

தொண்ணூற்றேட்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம் (தோடரிச்சி.)

— — — * * * — — —

(யுதிஷ்டிரர் நடுவழியிலிருந்து திருநெடுவந்தி தீரும்பவும் சூதாடினது.)

பிறகு புத்திமானை திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞையினால் பிராதிசாமியானவன் வெகுதூரமசென்றிருந்த குந்திபுத்ரரான யுதிஷ்டிரரைப் பார்த்து, “தர்மராஜாவே! ஸபையில் காய்களைவைத்துச் சொக்கட்டான்வஸ்திரம விடிக் கப்பட்டிருக்கிறது. பாண்டவரே! உமதுபிதாவாகிய திருதராஷ்டிரமஹாராஜா உமகை வந்தது ஆடச் சொல்லுகிறார்” என்று சொன்னான். யுதிஷ்டிரர், “பிராணிகள் நன்மையையும் தீமையையும் விதியின்கட்டளைப்படி அடைகின்றன. அவ்விரண்டும் விட்டுப்போவதில்லை. மறுபடியும் ஆடவேண்டுமா? சொக்

கட்டான் ஆடுவதற்காக அழைப்பது கெடுதலுக்குக்காரணமென்று தெரிந்திருந்தாலும் கிழவருடைய கட்டளையினால் அதை நான் விட முடியவில்லை. பொன்மயமான மிருகம் இருப்பதில்லை. ஆகிலும், ராமர் பொன்மானின்மேலாசைப்பட்டார். கஷ்டம் நெருங்கினால் காலங்களில் புத்திகளும் மிகவும் மாறிப்போகின்றன” என்று சொல்லிக்கொண்டே தம்ஸஹோதரர்களுடன் திரும்பினார். சகுனியின்மோசத்தை யறிந்திருந்தும் அவர் மறுபடியும் சூதாடப்போனார். மஹாரதர்களும் பரதச்ரேஷ்டர்களுமான் அந்தப்பாண்டவர்கள் மறுபடியும் ஸபைக்குட்பிரவேசித்து வேண்டின்வர்களின் உள்ளங்களைத் துயரப்படுத்தினர். பாண்டவர்கள் விதியினால் பிடிக்கப்பட்டு எல்லா ஜனங்களும் அழிவதற்காக மறுமுறையும் சூதாடுவதில் தம் தந்தகுதிப்படி உட்கார்ந்தனர். அப்போது சகுனி, “ஓ! பரதச்ரேஷ்டனையுதிஷ்டிரா! கிழவர் தனத்தை உங்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டது புகழ்த்தக்கது தான். ஆனால், பெருநிலைபெற்ற பந்தயமொன்றை மட்டும் கேள். நாங்கள் உங்களால் சூதாடி ஜயிக்கப்பட்டாலும் புள்ளிமான் தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் மஹாவனத்திலிருப்போம்; பதின்மூன்றாம் வருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமல் இருப்போம்; அறியப்பட்டால் மறுபடியும் பன்னிரண்டுவருஷகாலம் வனத்தில் வலிப்போம். நீங்கள் எங்களால் ஜயிக்கப்பட்டாலும் கிருஷ்ணையுட்கூடத் தோலையுடுத்துப் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில் வலியுங்கள்; பதின்மூன்றாவது வருஷம் உறவினரால் அறியப்படாமல் வலியுங்கள்; அறியப்பட்டால் திரும்பவும் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்திலிருங்கள்; பதின்மூன்றாவது வருஷம் சரியாக நிறைவேறினால் நீங்களானாலும் ‘நாங்களானாலும்’ மறுபடியும் வழக்கம்போலத் தங்கள் தங்கள் ராஜ்யத்தைப் பெறலாம். பாரதா! யுதிஷ்டிரா! இந்த நிச்சயம் செய்துகொண்டு எம்முடன் மறுதடவையும் காய்களையுருட்டிச் சூதாடலா” என்று சொன்னான். உடனே ஸபையிலுள்ளவர்களனைவரும் மனத்தில் வருத்தமுற்று ஸபைநடுவில் கைகளை விரைவாகத் தூக்கி, “ஆ! ஆ! சீ! இந்தப்பெரும்பயத்தைச் சுற்றத்தவர் தர்மராஜாவுக்குத் தெரிவிக்கவில்லையே! இந்தப் பரதச்ரேஷ்டன் தன் புத்தியினால் அறிவனே அறியானே” என்று கூறினர். ஜனங்களின் மிகுதியான சொற்களைக்கேட்டும் தர்மராஜர், வெட்கத்தினாலும் தர்மத்திற்காகவும் மறுமுறையும் சூதாடப்போனார். மஹாபுத்திசாவி யான தர்மராஜர் தெரிந்திருந்தும் கௌரவர்களுக்கு நாசுக்கிட்டியிருந்தாலும் இருக்கலாமென்று நினைத்துத் திரும்பவும் சூதாடினர். அவர், “சகுனியே! தன் தர்மத்தைக்

காப்பாற்றுகிற என் போன்ற அரசன் அழைக்கப்பட்டபிறகு திரும்பிப் போவதெப்படி? ஆதலால், உன்னுடன் சூதாடுகிறேன்” என்று சொன்னார். அதற்குச் சகுனி, “பாண்டவர்களே! ரிஷபங்களும் குதிரைகளும் பசுக்களும் செம்மறியாடுகளும் வெள்ளாடுகளும் யானைகளும் பொக்கிஷமும் பொன்னும் தாளிகளும் தாஸர்களும் அளவற்றனவாக நிரம்பியிருக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம்விட்டுக் காட்டில்வழிபட்து ஒன்றே நமக்குப்பந்தயம். நீங்களாயினும் நாங்களாயினும் ஜயிக்கப்பட்டால் வனத்தையடைந்து வளிக்கவேண்டும், பதின்மூன்றாவதுவருஷம் உறவினரால் அறியப்பட்டாமலிருக்கவேண்டும். புருஷச் சேஷ்டர்களே! தர்மராஜாவே! இந்த ஒரேபந்தயத்தை நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு ஆடுவோம்” என்று சொன்னான். ஜனமே ஜயராஜாவே! தர்மராஜாவான யுதிஷ்டிரர், விதியின்பலத்தினால் இவ்வாறு தூண்டப்பட்டு, பீஷ்மர், துரோணர், புத்திமாணுன விதூர், யுயுத்ஸு, கிருபர், ஸஞ்சயன், காந்தாரி, குருதி, பீமார்ஜுனர்கள், நகுலஸஹதேவர்கள், வீரனான விகர்ணன், திரௌபதி, அசுவத்தாமா, ஸோமதத்தன், புத்திசாலியான பாஹ்லீகன் ஆகிய இவர்களால் அடிக் கடிதடுக்கப்பட்டும் நிறுத்தவில்லை. இவ்வாறு மேற்சொன்னவர்கள் நன்மையைக்கருதித்தடுத்தும் தேவகாரியமாகிய பூபாரம் தொலைவது நிறைவேறுவதற்காகச் சிறிதுநேரம் கலியையடைந்தார். ராஜாவே! கலியினால் பிரவேசிக்கப்பட்டவராய் ‘அப்படியேயாகட்டும்’ என்று சகுனிக்குமறுமொழிகூறி வனவாசத்தையொப்புக்கொண்டு ஆடினார். தர்மராஜர் அந்தப்பந்தயத்தை பொப்புக்கொண்டார். ஸுபலபுத்திரனான சகுனி நாய்களையெடுத்தான்; ‘ஜயித்தாயிற்று’ என்றே யுதிஷ்டிரருக்குச் சொன்னான்.

தொண்ணூற்றென்பதாவது *அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தோடீச்சி.)

(பாண்டவர்கள் மறுமுறையும் சூதில்நோற்று வனத்தீர்த்துப் புறப்படும் போது கௌரவர்களை வதந்தீசேய்வதாகப் பிரதிஜ்ஞையெய்தது.)

தோல்வியடைந்த பாண்டவர்கள் உடனே வனவாஸதீகையெய்தியதுகொண்டு வரிசைப்படி தோல்உத்திரியங்களை யெடுத்துக்கொண்டனர். பகைவர்களை யடக்குகிறவர்களான பாண்டவர்கள் ராஜ்யம்

அபகரிக்கப்பட்டுத் தோல்களைப் பேரர்த்துக்கொண்டு வனவாஸத்திற்காகப் புறப்பட்டதைக்கண்டு துச்சாஸனன் பேசலானான் :— “மஹாத்மாவாகிய துரியோதனமஹாராஜாவின் ஆஜ்ஞாசக்கரம சமுலத்தொடங்கிற்று. பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பெரிய ஆபத்தையடைந்தனர். ¹இப்போதுதான் தேவர்கள் ²இடமில்லாத ஸமவழிகளில் செல்லுகின்றனர். ஏனெனில், குணங்களில் சிறந்தவர்களும் வயதில் பெரியோருமாகியநாம் அயலாரைவிடச் சிறப்புற்றிருக்கிறோம். பாண்டவர்கள் நீரீழிகாலம் முடிவில்லாத நாகத்தில் தள்ளப்பட்டனர். அனேகவருஷகாலம் ஸுகமுமகெட்டு ராஜ்யத்தையுமிழந்துபோயினர். எவர்கள் தனத்தினால்மதங்கொண்டு திருதராஷ்டிரபுத்திரர்களை விட்டனரோ அநதப்பாண்டவர்கள் தோற்றுப் பொருளிழந்து காட்டுக்குச்செல்லப்போகின்றனர். இவர்களுடைய விசித்திரமானகவசங்களையும் பிரகாசிக்கின்றஉயர்ந்தவஸ்திரங்களையும் மனிதர்கள் களையக்கடவர். சகுனியினுடையபந்தயத்தை ஒப்புக்கொண்டபடி எல்லோரும் புள்ளிமான் தோல்களை உடுத்திவிக்கப்பட்டும், உலகங்களில் தங்களைப்போன்ற மனிதர்களில்லையென்று மனத்தில் எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருந்த இந்தப்பாண்டவர்கள், இப்போது விபிரீதத்தையடைந்து எள்ளுப்பதர்கள்போல் பயன்படாதவர்களாகித் தங்களைச் சரியாகத்தெரிந்துகொள்வர். இப்படிப்பட்ட அகங்காரமுள்ள மிக்கபலசாலிகளான பாண்டவர்கள் இரதப்புள்ளிமான் தோலாடையுடுத்தது யஜ்ஞநீசைச்செய்துகொள்ளாதவன் தோலுடிப்பதுபோலிருக்கிறது; பாருங்கள். சிறந்த அறிவுள்ளவனும் ஸோமகயம்சத்தவனுமாகிய துருபதன், தன்பெண்ணைபாஞ்சாலியைப் பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்ததனால் இவ்வுலகத்தில ஒருபாக்யமும் பெறாதவனான். ஆண்மையற்றபாண்டவர்கள் திரௌபதிக்குக்கணவர்கள். திரௌபதியே! அற்பமான உடைகளையுடுத்து மேலேதோல்போர்த்துச் செல்வமில்லாமலும் ராஜ்யமில்லாமலும் காட்டிலிருக்கும் கணவர்களைக்கண்டு நீ என்னஸந்தோஷத்தையடையப்போகிறாய்? எங்களுள் யாரை நீவிருமல்கிறாயோ அநதமற்றொருகணவனை வரித்துக்கொள். பொறுமையும் இரதிரியநிக்ரஹமுமுள்ளவர்களும் சிறந்த ஐசவரியமுள்ளவர்களுமாகிய இந்தக்கொளவர்களனைவரும் கூடியிரு

¹ தங்களுக்கு ஏகராஜ்யம் வந்ததுதான் ஸரியான தெய்வீகம் என்பது, கருத்து.

² அங்கேவந்திருந்த ஜனங்களின் நெருக்கத்தினால் இடமில்லாதவழி என்பது பழைய உரை.

கின்றனர். இவர்களில் ஒருவனைக் கணவனாக வரித்துக்கொள். இந்தக்காலவித்தியாஸம் உனக்குவராது. எள்ளின்பதரும் தேலால் செய்தமிருக்கும்¹ நெற்பதருமப்படியோ. அப்படியே பாண்டவர்களனைவரும் பயனற்றவர்கள். நிலைமைதவறினபாண்டவர்களையனுசரித்து உனக்கென்ன ஆவது? பதரானஎள்ளை ஆட்டுவது வீண்சிரமந்தானே?" என்றான். கொடியவனாகிய அந்தத்துச்சர்ஸனன் பாண்டவர்களைப்பார்த்து இவ்வகையான கடுஞ்சொற்களைச்சொன்னான்.

பீமஸேனன் அதைக்கேட்டு மிகவுமபொருதவனாகிய அவனைப் பயமுறுத்திக் கோபத்துடன் விரைவாக அவனிடமசென்று இமயமலையிலுள்ள ஸிம்மம் நரியைவளைப்பதுபோல அவனை வளைத்துக்கொண்டு, "கொடியவனே! பாபிகள்பேசுவதுமபயன்படாததுமானபேச்சைப்பேசுகிறாய். சகுனியின்வித்தையாலன்றோ நீ அரசர்கள்நடுவில் தற்புகழ்ச்சிசெய்கிறாய்? இப்போது சொல்லம்புகளினால் எங்கள்உள்ளங்களை எப்படி நீமிகவுமகுத்துகிறாயோ அப்படியே யுத்தத்தில் உன் ஹ்ருதயத்தைப்பிளந்து உனக்கு இகனைநினைவுமூட்டுவேன். இன்னும் எவர்கள் கோபத்துக்கும பொருளாசைக்குமவசப்பட்டு உன்னுடன்சேர்ந்து உன்னைக்காப்பாற்றுகின்றனரோ அவர்களையும் அவர்களைச்சேர்ந்தவர்களையும் யமலோகத்துக்கனுப்புவேன்" என்றுசொன்னான். தர்மமாரக்கத்தில்கட்டுப்படடுத தோலாடையுடுத்த பீமஸேனன் இவ்வாறுபேசும்போது துசசாஸனன் வெட்கமின்றி, "மாதே! மாதே!" என்று அவனையழைத்துக் கெளரவர்களின் நடுவில்கூத்தாடினான். பீமஸேனன், "துசசாஸனா! கொடியவனே! கொடுஞ்சொற் சொல்லத்தான் உன்னுள்முடியும். ஏமாற்றிப பொருளையடைந்தபிறகு தன்னைப்புகழ்ந்துகொள்வது எவனுக்குத்தரும்? குந்திபுத்ராணை விருகோதரன், யுத்தத்தில் உன்மார்பைப்பிளந்து உதிரத்தைக்குடியாவிட்டால் புண்ணியவான்கள்செல்லும் உலகங்களுக்குச் செல்லமாட்டான்." வெகுசீக்கிரத்தில் யுத்தத்தில் எல்லாவில்லாளிகளும் பார்த்திருக்கையில் திருதராஷ்டிரன்பிள்ளைகளைக்கொன்றபிறகு ஓய்வேன். இதைஉனக்கு உண்மையாகச்சொல்லுகிறேன்" என்றான். ராஜாவும் புத்தியில்லாதவனுமாகிய தூரியோதனன் பாண்டவர்கள் ஸபையினின்று வெளியேபோகும்போது ஸிம்மமபோல உல்லாஸமீகநடக்கும்பீமஸேனனுடையநடையை உற்சாகத்துடன் தன்னடையினால் நடந்துகாட்டினான். விருகோதரன் பாதித்தேகத்தைத்திருப்பி அவனைப்பார்த்து, "பூடா! இவ்வளவோடு முடிவானதொன்றுமில்லை.

¹ மூலத்தில் 'காகயவா:' என்றிருக்கிறது.

வெகு சீக்கிரத்தில் உன்சற்றத்தாருடன் நீகொல்லப்படும்போது இதை உனக்குஞாபகப்படுத்தி மறுமொழிகூறுவேன்” என்றுசொன்னான். பலமும் மான்முழுள்ள பீமஸேனன், இவ்வாறு தன்னைச் செய்த அவமானத்தைப்பார்த்துக் கோபத்தையடக்கிக்கொண்டு வெளியிற் போவதற்காகத் தர்மராஜாவைப் பின்செல்லும்போது குருவம்சத்தவரின்ஸபையில் பின்வருமாறு சொல்லலானான்.

“ நான் துரியோதனனைக்கொல்வேன் ; தனஞ்சயன்கர்ணனைக் கொல்வன் ; சூதாடத்தெரிந்தசகுனியை ஸஹதேவன்கொல்வன் ; இந்தச்சபைநடுவில் மறுபடியும் ஒருபெருஞ்சொல்லைச்சொல்வேன். நமக்குயுத்தம்நேரிடும்போது தேவர்கள் அதைநிறைவேற்றச்செய்வர். அதாவது, இந்தப்பாணியான துரியோதனனை யுத்தத்தில் கதையினால் கொல்லப்போகிறேன். உடனே தரையில்விழுந்திருக்கும் இவன் தலையைக் காலால்மிதிப்பேன். பேச்சில்கூரனும் கொடியவனும் தூராத்மாவுயாகிய இந்தத்துசாஸனனுடைய ரகத்ததைச் சிங்கம் போலக்குடிப்பேன்” என்றான். அர்ஜுனன், “ பீமஸேனா! நீபகைக் கத்தக்கவர்கள் இங்கிலையே! வீட்டில்ஸுகமாகவளர்ந்து கர்வமுள்ளவர்கள் பெரும்பயத்தையறியார். பீமா! சிறந்தவர்களின் கருத்து இவ்வாறு சொல்லினால் அறியப்படுவதில்லையே. இதற்குப் பதினான்காவதுவருஷத்தில் எதுநேரிடுமோ அதனையாவரும் பார்ப்பார்” என்றுசொன்னான். பீமஸேனன், “ துரியோதனன், கர்ணன், தூராத்மாவானசகுனி, துசாஸனன் இந்நால்வருடைய ரகத்ததையும் பூமிகுடிக்கப்போகிறது” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன், “ பீமஸேனா! அஸுரையப்படுகிறவனும் வேடிக்கைபார்ப்பவனும் மிகப்பேசுகிறவனும் தன்னைப்புகழுகிறவனுமாகியகர்ணனை உன்சொற்படி நான் யுத்தத்தில்கொல்வேன். பீமஸேனன்ஸந்தோஷப்படுவதற்காக அர்ஜுனன் பிரதிஜ்ஞைசெய்கிறான். கர்ணனையும் கர்ணனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் பாணங்களினால் கொல்வேன். மற்றுமுள்ள எந்த அசர்கள் புத்திமயங்கி எனக்கெதிர்புத்தம்செய்வரோ அவர்களானவரையும் பாணங்களினால் யமலோகத்திற்கு நான் அனுப்புவேன். என்னுடையஸத்யமதவறுமானால் இமயமலை இடம்விட்டுள்ளகும். ஸுராயன் ஒளியற்றுப்போவான். சந்திரனை விட்டுக் குளிர்ச்சியோய்விடும். இதற்குப்பதினான்காவதுவருஷத்தில் துரியோதனன் மரியாதையெய்து ராஜ்யத்தைக்கொடாமற்போவானாயின் நான்சொன்னாவெய்லாம் ஸத்யமாகும்” என்றுசொன்னான். அர்ஜுனன் இவ்வாறுபேசினவுடன் அழகும் பராக்ரமமுமுள்ள

மாத்ரியின் புதல்வனான ஸஹதேவன் சகுனியின் வதத்தைச் செய்யக் கருதிப் பருத்தகையைத் தூக்கிக்கொண்டு கோபத்தினுற்சிவந்தகண்களுடன் பன்னகம்போற்சிறிப் பின்வருமாறு சொல்லலானான்:—“கார்தாரதேசத்தரசர்களின் புகழைக்கெடுத்தழுடா! எவற்றைப்பாச்சிகைகளை என்று நீ நினைக்கிறாயோ அவைவாச்சிகைகளல்ல; யுத்தத்தில் நீவேண்டுகிற கூரிய அம்புகளே உன்னை யும் உன்பந் துக்களையும் பற்றிப் பீமன்சொன்னபடியே அநதக்காரியத்தை நான் நிறைவேற்றுவேன். நீ செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் செய்துமுடித்துக்கொள். ஸுபலபுத்திரனே! நீ கஷத்திரியதர்மப்படி யுத்தத்தில் எதிர்நிற்பாயாயின் என்பராக்ரமத்தினால் உன்னை யும் உன்பந் துக்களையும் இங்கேயே கொன்றுவிடுவேன்” என்றான். ஜனமேஜயராஜாவே! ஸஹதேவன் சொல்லைக்கேட்டு மனிதர்களுள் மிக்க அழகான ரகுலனும் சொல்லலானான்:—“துரியோதனனுடைய விருப்பத்தையனுஸரித்த திருதராஷ்டிரபுத்திரர்கள் எவர்கள் திரௌபதியைப் பார்த்துக் கொண்டு சொற்களைச் சொன்னார்களோ கெட்டநடையுள்ளவர்களும், காலத்தினால் ஏவப்பட்டவர்களும் மரணம்கிட்டி னவர்களும் மாகிய அவர்களில் பெரும்பான்மையோர்களை நான் யமலோகத்திற் சேர்ப்பிப்பேன். சகுனியின் அன்புள்ளமகனும் கொடியவனும் மனிதர்களில் துழிவானவனுமாகிய உலாகனென்னும் தூரதமாவையும் யுத்தத்தில் கொல்வேன். நான் திரௌபதியின்கருதையை அனுஸரித்துத் தர்மராஜாவின் கட்டளையினால் பூமியில்திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளில்லாமலிருக்கும்படி வெகுசிக்கிரத்திற்செய்வேன்” என்றான். நீளமானகைகளை யுடையவர்களும் புருஷச் சேஷ்டர்களுமான அந்தப்பாண்டவர்களை வரும் இவ்வாறு அனைகம்பிரதிஜ்ஞைகளைச் செய்து திருதராஷ்டிரனிடம் சென்றனர்.

நூறுவது அத்தியாயம்

அனுத்யுதபர்வம். (தோடர்க்சி.)

(திருதராஷ்டிரன் முதலானவர்களிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு தீர்ப்புத்தீரீ புறப்பட்டது.)

யுதிஷ்டிரர், “பரதவம்சத்தவரையும் பிராயமுதிர்ந்த பிதாமகராகிய பிஷ்மரையும் ராஜாவானசோமத்தனையும் மஹாராஜாவான பாஹ்லீகையும் மற்றுமுள்ள அரசர்களையும் துரோணரையும் கிருபரையும் அசுவத்தாமாவையும் விதூரையும் திருதராஷ்டிரரையும் திருத

ராஷ்டிரபுத்ரர்களெல்லாரையும் மஹாவீரனான ஸோமதத்தன்மகனையும் சிறந்தபுத்திரமான விகர்ணனையும் யுத்தஸூவையும் ஸஞ்சயனையும் மற்றுமுள்ளஸபையோரையும் பெரும்பாக்கியத்தையுடைய கார்தாரியையும் எந்தாயாரானகுரதியையும் விடைகேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். விடைபெற்றுக்கொண்டுசென்று திரும்பிவந்து உங்களெல்லாரையும் காண்பேன்” என்றுசொன்னார். அப்போது அவர்கள் வெட்கத்தினால்குன்றித் தர்மராஜாவைப்பார்த்து ஒன்றும்பேசவில்லை. மனத்திலமட்டும் சிறந்தபுத்தியுள்ள தர்மராஜாவினுடைய கேஷமத் தைப்பிரார்த்தித்தனர். விதூரர், “ராஜபுத்திரியும் பூஜிக்கத்தக்கவளும் கஷ்டந்தாங்காதவளும் எப்போதும் ஸௌக்கியத்திலேயே பழகினவளும் வயதுசென்றவளுமான குந்தி காட்டுக்குச்செல்லத்தகாதவள். மேன்மைபொருந்தினகுந்தி இங்கேயே என்வீட்டில் மரியாதைசெய்யப்பட்டுவஸிப்பாள். பாண்டவர்களே! இதனை அறியுங்கள். உங்களெல்லோருக்கும் ஆரோக்கியம்உண்டாகட்டும்” என்றுசொன்னார். (அவரைப்பார்த்து) பாண்டவர்களெல்லாரும், “குற்றமற்றவரே! நீர்எங்களுக்கு எப்படிச்சொல்லுகிறீரோ அப்படியேயாகட்டும். நீர் தந்தையின்ஸஹோதரர்; தந்தைக்கு ஸமமானவர். நாங்கள் உம்மையே, நம்பியிருப்பவர்கள். நீர்தாம எங்களுக்கு முதன்மையான ஆசார்யர். எல்லாம் நீர்ஆஜ்ஞாபிக்கிறபடிதான். சிறந்த புத்தியுள்ளவரே! இன்னும் நாங்கள்செய்யத்தக்கதுயாதோ அதையும் கட்டளைபிடக்கடவீர்” என்று கூறினர். விதூரர், “பாதசரேஷ்டனானபுத்திஷ்டிரா! நான்சொல்லுகிறதைத் தெரிந்துகொள். அதர்மத்தினால் ஜயிக்கப்பட்ட ஒருவன் தோல்விக்காகத் துன்பப்படுவதில்லை. உனக்குத் தர்மந்தெரியும். அர்ஜுனன் யுத்தத்தில்ஜயிப்பவன். பீமஸேனன் பகைவரைக்கொல்லுகிறவன். நகுலன் பொருளீட்டுகிறவன். ஸஹதேவன் பொருளைககாப்பாற்றுகிறவன். தெளம்பர் பிரம்மஜ்ஞானிகளிற்சிறந்தவர். திரௌபதி அறம்பொருள்களை யறிந்தவள்; தர்மத்தையனுஷ்டிப்பவள். நீங்களனைவரும் ஒருவர்மேலொருவர் அன்புள்ளவர்கள்; புரப்பவர்களுக்கும்பிரியமானவர்கள்; எப்போதும் ஸந்தோஷமுள்ளவர்கள். அயலார் உங்களைக்கலைக்கமுடியாது. இவ்வுலகத்தில் உங்களைப்பார்த்து ஆசைப்படாதவர்பார்? பாரதனே! இந்தஉன்மனவுறுதி எல்லா கேஷமங்களுக்கும்காரணம். உன்பகைவன் இந்திரனுக்கீர்ப்பானவரையிருந்தாலும் இந்தக்குணத்திற்கெதிர்நிற்கமாட்டான். முன்னர் இமயமலையில் மேருஸாவர்ணி முனிவராலும் வீரணுவதகரில் வ்யாஸபகவீரனாலும் பிருகுதுங்க

மென்னும்மலையில் (பரசு) ஶாமராலும் திருஷத்வதியென்னும் நகரத்தில் பரமசிவனாலும் உபதேசிக்கப்பெற்றிருக்கிறாய். கல்மாஷ்டிகக் கரையில்வளர்ந்த பிருகுமஹரிஷிகுரு நீ சிஷ்யனாகஇருந்தபோது பிரஜைகளை மகிழ்விப்பதைப்பற்றி அவர் உபதேசிக்கத்தையும்கேட்டிருக்கிறாய். நாரதர் எந்தக்காலமும் உன்னைக காண்பவா. இந்தத்தெள மியர்தாம் உனக்குப் புரோகிதராயிருக்கிறார். ரிஷிகளால்கொண்டாடப்பட்ட அந்தஉன்புத்தியை ஆபத்துக்காலத்தில் நீவிடாதே. பாண்டு புத்ரனே! நீ அறிவினால் இளையின்புத்திரனை புருவனைபும மிஞ்சுகிறாய்; பராகாமத்தினால் மற்றராஜாக்களையும் தர்மத்தையனுஷ்டிப்பதை நிஷிகளையும் ஜயிக்கிறாய். இரதிரனுடையஜயத்திலும் யமனுடையபொறுமையிலும் குபேரனுடையதானத்திலும் வநனனுடைய இரதிரியஜயத்திலும் மனமவைத்திருக்கிறாய். தன்னைத்தருகையை யும் குளிர்ச்சியாயிருப்பதையும் ஜீவனத்திற்குக்காரணமாயிருப்பதையும் ஜலத்தினிடமிருந்தும், பொறுமைமைப் பூமியினிடமிருந்தும், கிரம்பினபிரதாபத்தை ஸூர்யனிடமிருந்தும், தேஹபலத்தை வாயுவினிடமிருந்தும், தனக்குவேண்டின மற்றசகிறப்புக்களை எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலிருந்தும் பெறுவாயாக. உங்களுக்கு ஆரோக்கியமும் கேஷமமும் உண்டாகக்கடவன. திருமபிவந்தஉங்களைப் பார்க்கக்கடவேன். யுதிஷ்டிரா! ஆபத்துக்குரியதர்மங்களிலும் ராஜ்ய கஷ்டங்களிலும் மறறளலலாக்காரியங்களிலும் காலந்தோறும் சரியாக நடக்கக்கடவாய். குருதிபுத்ரனே! பாரதனே! விடைபெற்றுக்கொள்ளுகிறேன். நன்மையைப்பெறுவாயாக. காரியமநிறைவேறி கேஷமமாகத்திரும்பிவந்த உன்னைப் பார்க்கக்கடவேம. உங்களிடத்தில் பூர்வஜன்மங்களிறசெய்த பாபத்தையும் சிஞ்சித்தேனும் யாருமறியான்” என்றுசொன்னார் ஸத்யத்தில் உற்சாகமுடைய பாண்டுபுத்ரரானயுதிஷ்டிரர் விதூரரால இவ்வாறுசொல்லப்பெற்று ‘அபபடியே’ என்றுசொல்லிப் பிஷ்மரையும் துரோணரையும் நமஸ்கரித்துப் புறப

நூற்றோராவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (தோடர்ச்சி.)

(குந்தியினிடம்சொல்லிக்கொண்டு பாண்டவர்கள் வனம்சென்றது.)

ஐனமேஜயராஜாவே! அந்தத்தர்மராஜர் வனத்திற்குப்புறப் பட்டபோது துயரமுற்றஜனங்கள் அவரைப்பார்ப்பதற்காக நான்கு

பக்கங்களிலும் உயர்ந்தமாளிகைகளிலும் தேவாலயங்களின்மேலும் கோபுரங்களெல்லாவற்றிலும் மாங்களெல்லாவற்றிலும் ஏறினர். அவர்கள் ஸ்கிரீகளுடன் ஏறித் தூரத்திலிருந்து பார்த்தனர். அந்தக்காலத்தில் அந்தவிதிகள் ஜனங்கள் நிறைந்து நடக்கமுடியாமலிருந்தன. ஜனங்கள், மேற்கண்டவிடங்களிலேறித் துயரத்துடன் தலைகுனிந்து பாண்டவர்களை நோக்கினர். குடையும் வஸ்திரங்களும் ஆபரணங்களும் இல்லாமல் மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்துக் காலநடையாகச் செல்லுகின்ற தர்மபுத்திரரைப்பார்த்து மனதில் மிக்க கஷ்டமுள்ள ஜனங்கள் பலவிதமான சொற்களைச் சொன்னார்கள்.

“எவர் போகும்போது பெருஞ்சூரங்கதளம் பின்சென்று கொண்டிருந்ததோ அவர் கிருஷ்ணையுடன் தனித்துப்போக, ஸ்ரீஹாரதர்களான நாலுபாண்டவர்களும் புரோஹிதரானதௌமயருமாத் திரம் பின்செல்லுகின்றனர். மஹாத்மாவானயுதிஷ்டிரர், சகுனிமோசஞ்செய்ததற்காக வில்லெடுத்தபீமார்ச்சனர்களைத்தடுத்து ராஜ்யத்தையும் விட்டுத் தர்மத்திலேயே நிலைநின்றார். எவனே இதற்குமுன் ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் தேவர்களும் பார்க்கமுடியாதோ அந்தத்திரௌபதியை இப்போது ராஜயாக்கத்தில் போகும் ஜனங்களும் பார்க்கின்றனர். உயர்ந்தவாஸனைகள் பூசிக்கொள்ளத் தக்கவளும் செஞ்சந்தனம் அணிந்துகொள்ளுகிறவளுமான திரௌபதியை மழையும் வெப்பமும் குளிர்ச்சியும் சீக்கிரத்தில் நிறமமாறச்செய்யப்போகின்றன. இப்போது குந்திதேவி ஏதோ ஒர் ஆவேசம் கொண்டதான் பேசுவாளென்பது நிச்சயம். இந்தக்காலத்தில் அவள் பிள்ளைகளையும் மருமகளையும் பார்க்கமுடியாது. குணமில்லாத பிள்ளையையும் தூக்கப்படும்போது பார்ப்பதற்குமுடியாது. யாருடைய ஒழுக்கத்தினால் இவ்வலகமனைத்தும வசப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அவரைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா? ஹிமஸைசெய்யாமையும் தயையும் மனவுறுதியும் ஒழுக்கமும் அடக்கமும் மனஒழிவுமாகிய இவ்வாறு குணங்களும் புருஷச் சேஷ்டராணதர்மராஜாவை அலங்கரிக்கின்றன. அதனால், இவருடைய கஷ்டத்தினால் பிராணைகள் மிகத்துயரப்படுகின்றன. கோடைக்காலத்தில் தண்ணீர்வற்றிப்போவதனால் நீரி லுள்ளமீன் முதலிய ஜந்துக்கள் வருத்தப்படுவதுபோலப் பூமிக்குத்தலைவனாகிய தர்மராஜருடைய கஷ்டத்தினால் உலகமெல்லாம் துயரப்படுகிறது. வேறு ததுவிட்டால் மரம் மலர்களேளும் காய்களோடும் வாடுகிறது; இந்தச்சிறந்தமஹிபையுள்ள தர்மராஜர் மனிதர்களுக்குவேர்; மற்ற ஜனங்கள் இவருக்குப் பூவுங் காயும் இலைபும் கிளைகளுமாயிருக்கின்றனர்.

ஆதலால், நாமும் அங்கே அவர்ஸஹோதரர்கள்போலவே புத்ரர்க ளோடும் சுறறத்தாரோடுங்கூடத் தர்மராஜாபோகுகுமிடத்திற்கே செல் வோம். தோட்டங்களையும் நிலங்களையும் விடுகனையும்விட்டு இன்ப துன்பங்களை ஒன்றாக அனுபவித்துக்கொண்டு மிக்கதர்மியூடான தர்ம ராஜர்பின்செல்வோம். கொடிகள் பெயாக்கப்பட்டும், மேடைகளிடிக்கப் பட்டும், தனங்களும் தானியங்களும் மற்றுமுள்ள முக்கியமான பொருள்களெல்லாம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டும், தூளிகளால்முடப பட்டும், கிருறதேவதைகளினால் விடப்பட்டும், ஸேனைகளாகளும் பெருச்சாளிகளினால் வியாபிக்கப்பட்டும், தண்ணீரும்புகையுமில்லாம லும் விளக்கப்படாமலும், பலிகள் யாகவகளை மந்திரஜபங்கள் ஹோமங் களழிந்தும், பாத்திரங்களுடைந்தும், கெட்டகாலத்தினால் கெடுக்கப பட்டவைபோன்ற நம்மால்விடப்பட்டவிகளைச் சகுனியாளட்டும். பாண்டவர்கள்போகும் வனமே நகரமாகட்டும். நம்மால்விடப்பட்ட நகரம் வனமாகட்டும். * நம்மிடத்தில்பயந்தி ஸர்ப்பங்கள் புற்றுக்களையும், மாள்களும் யானைகளும் ஸிமமங்களும் பக்ஷிகளும் வனங்களையும் விட்டுவிட்டும். மிருகங்களும் பறவைகளும் நாமில்லாதவிடத்தை யடைந்து நாம்செல்லும் இடத்தைவிட்டுவிட்டும். (அவை) புற்க ளையும் மாம்ஸங்களையும் கனிகளையுமுண்ணுகிற பிராணிகளிருக்கும் இடங்களை விட்டுவிட்டும். நாம பாண்டவர்களுடன் மிகச்சகமாக வனத்தில்வஸிப்போம்” என்றார்கள்.

இவ்வாறு பலஜனங்களினால் சொல்லப்பட்ட அநேகவிதமான சொற்களைத் தர்மராஜர்செவியுற்றார். அதனால், அவர்மனங்கலங்க வில்லை. பிறகு நாற்புறங்களிலுமுள்ள ஒவ்வொருவீட்டிலும் பிரம்ம கூத்தரியவைசியசூத்திரா திஸ்திரீகள் உப்பரிகைகளிலேறிப பலகணிகளின் அருகிற்சென்று கதவுகளைத்திறந்து, மரவுரியையும் தோலையும் உடுத்து ஏழைகளாகவிருந்த பாண்டுவர்களைக் கண்டனர். இதற்கு முன் ஊராலும்காணப்படாத அநதத்திரௌபதி ரஜஸ்வலையரிருக கையில் ஒற்றைவஸ்திரமும் அவிழ்ந்தகூடலுமாக அழுதுகொண்டு காலால் நடந்துபோகின்றதைக்கண்டு, அநதஸ்திரீகளனைவரும் மிக வும்முக்கங்கருகித் துக்கத்தினாலும் சோகத்தினாலும் வருத்தமுற்று மெய்ப்மறந்து பலவிதமாகபுலம்பி, “ஆ! ஆ! சீ! சீ!” என்று சொல்லிக் கண்களால் நீர்சொரிந்தனர். வனவாஸத்தைக்குறித்து மனத்தில்நிச்சயஞ்செய்துகொண்ட தர்மபுத்திரர் ஜனங்களின்சொல லைக்கேட்டுக்கொண்டே ஸஹோதரர்களுடன் புறப்பட்டார். அவர்

புறப்படும்போது திரௌபதி மிக்கதுயரத்துடன் புகழ்பெற்றகுந்தியிடத்திலும் அங்குள்ள மற்றஸ்திரீகளிடத்திலும் விடைகேட்டுக் கொண்டாள். அப்போது பாண்டவர்களின் அநதப்புரத்தில் மிகப் பெரிய கூச்சல் உண்டாயிற்று. குந்தியும் திரௌபதிபோகிறதைக் கண்டு மிகக்கொதிப்புற்றவளாகித் துயரத்தினால் தழுதழுத்தசொல்லோடு கஷ்டப்பட்டுப்பேசலானாள்.

“குழந்தாய்! இரதப்பெரிய ஆபத்தையடைநதும் நீ வ்யஸனப் படத்தகாது. ஸ்திரீதர்மங்கள் உனக்குததெரியும். நீ நல்ல ஒழுக்கமும் செய்கையுமுள்ளவள். வெண்மையான புன்னகையுள்ளவளே! உன்கணவர்களைப்பற்றி உனக்கு நான் ஒன்றும் உபதேசிக்கவேண்டாம். நீ கற்புள்ளவள்; குணங்கள் நிரம்பினவள்; (பிறந்ததும்புகுந்ததுமாகிய) இரண்டு குலங்களும் உனனால் அலங்கரிக்கப்பெற்றன. குற்றமற்றவளே! இரதக்கொளரவர்கள் அதிருஷ்டமுள்ளவர்கள். அதனாலேதான்* உன்னால் எரிககப்படாமலிருக்கின்றனர். என்னை நினைப்பதனால் தைரியமடைநது திங்கில்லாமல வழியிறசெல்வாயாக. அவசியமேரீடும்விஷயங்களில நல்லபெண்களுக்கு மனவேற்றுமையுண்டாவதில்லை. எல்லாவற்றிலும்பரிதான தர்மத்தினாலேயே காப்பாற்றப்பட்டுச்சீக்கிரத்தில் நன்மையை யடைவாய். என்புதரான ஸஹதேவனை வனத்திலிருக்குமபோது நீ எப்போதும் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். சிறந்த புத்தியுள்ள இவன் இந்தத்துயரத்தை யடைநததனால் சோர்நதுபோகலாகாது” என்றுசொன்னான். அநதத்திரௌபதி, ‘அபபடியேயாகடும்’ என்றுசொல்லிப் பெருகும்கண்ணீரினால் நனைக்கப்பட்டவளாகி ‘ஓற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூரதலோடும் வெளிப்பட்டாள். அழுதுகொண்டுபோகின்றதிரௌபதியைத் துக்கத்துடன் குந்தி பின்சென்றாள்; அப்போது ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் எடுக்கப்பட்டும் புள்ளிமான்தோலால் தேகத்தில்மூடப்பெற்றும வெடகத்தினால்கொஞ்சமதலைகுனிநதும் பகைவர்களால் ஸநதோஷத்துடன்சூழப்பெற்றும நண்பர்களால் துயரப்படப்பெற்றுமிருந்த தன்புத்திரர்கொல்லாரையும் பார்த்தாள். மிக்கஅள்ளவளான அந்தக்குந்தி அநதநிலைமையிலிருந்த புத்திரர்கொல்லாரையும் அணுகித் தழுவிக்கொண்டு வ்யஸனத்தினால் பலவாறாக மிகப் புலம்பிப் பின்வருமாறுசொல்லலானாள்:—“நல்லதர்மத்தையும் நடைபையுமுடையவர்களும் ஒழுக்கத்தினாலும் மரியாதையினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்களும் பெருநதன்மையுள்ளவர்களும் உறுதிரான

* இங்கே இரண்டுசொற்கள் விடப்பட்டன.

பக்தியுள்ளவர்களும் எப்போதும் தேவதைகளுக்கு யாகஞ்செய்வதேகாரியமாயிருப்பவர்களுமான உங்களுக்குத் துயரம்வந்ததே! இஃது ஏன்னவியின்வித்தியாஸம். உங்களுக்கு இரதக்குற்றம் யாருடைய சாபத்தினால் வந்ததென்று எனபுத்தியில் ஆலோசிக்கிறேன். உத்தம குணங்களுள்ளவர்களாயிருந்தும் மிக்கதுயரத்தையும் சிரமத்தையும் அனுபவிப்பவர்களான இது, உங்களைப்பெற்ற எனது பாக்கியக்கேடுதான். பராக்கமம் தைரியம் பலம உதஸாஹம் மஹிமை இவைகளில் குறைவில்லாமலிருந்தும் பீசுவரியமில்லாமல் இளைத்துப் போனநீங்கள் காட்டில்சாடுமுரடுகளில் எப்படிவசிப்பீர்கள்? உங்களுக்கு வனவாஸம் இவ்வாறு அவசியம்தேருமென்று முன்னமே எனக்குத் தெரிந்திருக்குமாயின பாண்டு இறந்ததின் சதசிருங்கமலையிலிருந்து அஸ்திரைகரத்திறகு வந்திருக்கமாட்டேன். பிள்ளைகளின் துககததைப் பாராமல் ஸ்வாக்கத்திறகுப்போவதையே பிரியமாகநினைத்தவரும் தவமும புத்தியுமுள்ளவருமாகிய உங்கள்பிதாபாக்யசாலியென்று நினைக்கிறேன். புலன்களுக்குபுலப்படாதவற்றையும் அறிகிறவரும் தர்மநதிரிந்தவரும் மேன்மையுள்ளவரும் மேலானகதியையடைந்தவருமான மாதரி எவ்வகையிலும் பாக்கியம் பெற்றவளென்று நினைக்கிறேன். கணவனிடத்திலடைந்த இன்பத்திலும் அறிவினும் பரலோகமடைந்ததிலும் அவளால் நான் ஏமாற்றப்பட்டேன். எனக்கு உயிர்தான்வேண்டும்; துககததுக்கேஏற்பட்ட நான் உதவியற்றவளா. புதர்களை! நான் கஷ்டப்பட்டுப்பெற்ற என் அன்புள்ள நன்மக்களானஉங்களை நான்விட்டிடுவேன். நானும் வனத்திற்கு உங்களுடன்செல்வேன். திரௌபதி! என்னை ஏன்விட்டுவிடுகிறாய். இரத உயிர்வாழ்க்கையானது முடிவுள்ளதாயிருக்கிறது. பிரம்மதேவர் தவறுதலினால் எனக்குமட்டும முடிவைவிதியாமற்போனரோ? அதனால்தான்ஆயுள் என்னைவிடவில்லையோ? ஹா! கிருஷ்ண! த்வாரகாவாஸியே! பலராமனுக்கிளையவனே! எங்கிருக்கிறாய்? என்னைபும புருஷச்சேஷ்டாகளான இரதப்பாண்டவர்களையும் துக்கத்திலிருந்து நீ வன்காப்பாற்றவில்லை? 'முதலும் முடிவுமில்லாத உன்னை எந்தமனிதர்கள் விடாமல்தியானமசெய்கின்றார்களோ அவர்களை நீ காப்பாற்றுகிறாய்' என்னுமசொல்'எப்படிப் பொய்யாயிற்று? நல்லதர்மத்தையும் மஹிமையையும் புகழையும் சூரத்தனத்தையும் அடைந்திருக்கும் இவர்கள் (பாண்டவர்கள்) துயரப்பட்டுத்தகாதே! கிருஷ்ண! இவர்களும்து தடைபெசய்யவேண்டும். நீதிசாஸ்திரத்தின் விஷயங்களை யறிந்த பிஷ்மர், துரோணர், கிருபர்முதலிய சூலத்தலைவர்களிருக்கை

யில் இந்த ஆபத்து எப்படி வந்தது? ஆ! பாண்டுவே! ஆ! மஹாராஜா வே! - எங்கேயிருக்கிறீர்? யோக்யர்களான புத்ரர்கள் பகைவரால் சூதாடி வெல்லப்பட்டுக் காடுபுகுவதை ஏன்கவனியாமலிருக்கிறீர்? ஸஹதேவா! மாத்திரிபுத்ரா! நீ திரும்பு. நீ என்சரீரத்தைக்காட்டிலும் எனக்கு அதிகப்பிரியமானவன். கெட்டபிள்ளைபோல என்னைவிட்டு விடாதே. உன்னுடைய இந்த ஸ்வேஹாதாரர்கள் ஸத்தியத்துக்கு ஆசைப்பட்டவராயிருந்தால் செல்லட்டும. நீ என்னைக்காப்பாற்றுவதனால் இங்கேயே தர்மத்தைச் செய்” என்றார். இவ்வாறு புலம்புகிற குந்தியை வணங்கி நமஸ்கரித்துப் பாண்டவர்கள் ஸநதோஷமில்லாமல் காட்டுக்கேசென்றனர். விதுரர், தாமும் மிகத்துயரமுற்று, துயரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அநதக்குந்தியை நியாயங்கள் சொல்லித் தேற்றி மெல்லமெல்லத் தம்கிருஹத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோனார். திருதராஷ்டிரபுத்ரர்களின் மனைவிகளனைவரும் சூதாடின ஸபையில் திரௌபதியைக் கொண்டுவந்ததையும் வஸ்திரத்தை இழுத்ததையும் முழுதும் கேட்டுக் கௌரவர்களை மிகவும் திட்டிக் குரல் விட்ட முதனார். தாமரைமலர்போன்ற முகங்களைக் கைகள்மேல் வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் சிந்தையுற்றிருந்தனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜனும் தன்பிள்ளைகள் செய்த அக்ரமத்தை நினைத்துப் பரிதபிதமனத்துடன் ஆறுதலையடையாமலிருந்தான். மனம் ஒருவழிப்பட்டாமல் சிந்தைகொண்டு வியஸனத்தினால் மனங்கலங்கின திருதராஷ்டிரன் சீக்கிரம் வரவேண்டுமென்று விதுரருக்குச் சொல்லியனுப்பினான். பிறகு விதுரர் திருதராஷ்டிரன் வீட்டிற்குச் சென்றார். ராஜாவான திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் கேட்கலானான்.

நாற்றிரண்டாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம். (நோடர்ச்சி.)

(பாண்டவர்கள் காட்டுக்குப் போனபிறகு திருதராஷ்டிரன் பயந்து விதுரரிடம் ஆலோசித்ததும், துரியோதனன் முதலானவர்கள் துரோணரைச் சரணமடைந்ததும், அவர் அவர்களுக்குப் புத்திசொன்னதும்.)

அம்பிகையின்புத்தானை, திருதராஷ்டிரமஹாராஜன் தீர்க்காலோசனையுள்ள ஷந்தவிதுரர் வரக்கண்டு அச்சத்துடன், “ விதுரா! குந்திபுத்ரனும் தர்மபுத்ரனுமான யுதிஷ்டிரனும் பீமஸேனனும் ஸவ்ய

ஸாசியும் மாதிரியின்புத்ரர்களை நகுலஸஹாதேவர்களும் தெளமய
 ரும் புகழ்பெற்றதிரௌபதியும் எப்படிச் செல்லுகின்றனர்? • நான்
 கேட்கவிரும்புகிறேன். அவர்களின் செய்கைகளெல்லா வற்றையும்
 சொல்” என்றுகேட்டான். விதுரர், “சூரதிபுத்திரனையுதிஷ்டிரன்
 வஸ்திரத்தினால் முகத்தைமூடிக்கொண்டு போகிறான். பீமன் தனது
 பெருங்கைகளிரண்டையும் பார்த்துக்கொண்டு போகிறான். ஸவ்ய
 ஸாசி மணல்களை இறைத்துக்கொண்டே தர்மராஜாவின் பின்செல்லு
 கிறான். மாதிரியின்புத்திரனஸஹாதேவன் முகத்தில்வாண்மப்பூசிக்
 கொண்டு போகிறான். உலகத்தில் மிக்க அழகான நகுலன் மணலுசேர்
 ந்து உடம்பெல்லாம் புழுதியைப்பூசிக்கொண்டு தர்மராஜாவின் பின்
 செல்லுகிறான். நீண்டகண்களை யுடையவனும் அழகியவருமான
 திரௌபதி கூந்தல்களினால் முகத்தைமறைத்துக்கொண்டும் அழுது
 கொண்டும் ராஜாவின் பின்செல்லுகிறான். ராஜனே! தெளமயர் மார்க்
 கங்களிலுள்ள தர்ப்பங்களைக் கையினாலெடுக்கீது ருத்ரையும் யமனை
 யும்பற்றின ஸாமங்களை ஸ்வாத்துடன் சொல்லிக்கொண்டு செல்லு
 கிறார்” என்றுசொன்னார். திருதராஷ்டிரன், “பாண்டவர்கள் இப்
 போது பலவிதமான குறிகளைச்செய்துகொண்டு போகின்றனரே!
 விதுரா! ஏன் அவர்கள் இப்படிப்போகின்றனர்? அதை எனக்குச்
 சொல்” என்றுகேட்ட, விதுரர் சொல்லலானார்.

“ராஜ்யமும தனங்களும் கவரப்பட்டும் உமதுபுத்திரர்களால்
 அவமதிக்கப்பட்டுமிருந்தாலும் சிறந்தபுத்திமானான தர்மராஜாவின்
 புத்தி தர்மத்தைவிட்டு விலகுவதில்லை. பாரதரே! எப்போதும் உமது
 புத்ரர்களிடத்தில் தயையுள்ள அந்தததர்மராஜன் மோசத்தினால்
 கெடுக்கப்பட்டுக் கோபத்தோடு உகாமானபார்வையினால் பார்த்து,
 இந்தக் கௌரவஜனங்களை த தவறிக் கலாகாதென்று நினைத்துக் கண்
 களைத்திறக்கவில்லை. அதற்காக அந்தததர்மராஜன் முகத்தைமூடிக்க
 கொண்டுபோகிறான். பரதச்சேஷ்டரே! பீமன் அவ்வாறுபோவதற்குக்
 காரணத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேளும். • ‘கைகளின்வண்மையில்
 எனக்கீடானவனில்லை’ என்ற எண்ணத்தினால் தன்கைகளைப் பரப்பிக்
 கொண்டு பீமன்போகிறான். ராஜாவே! கைகளென்னும் தனத்தி
 னால் கர்வித்தபீமன் தன்கைகளாகிய தனத்திறகுத்தக்கப்படி பகைவர்
 களுக்குச் செய்யத்தக்கதைச்செய்யக்கருதிக் கைகளைக் காண்பித்துக்
 கொண்டு போகிறான். சூரதிபுத்ரனும் ஸவ்யஸாசியுமான அர்ஜுனன்
 தான் பாணங்கள் பிரயோகிப்பதைக் காண்பிப்பதற்காக மணல்களை
 இறைத்துக்கொண்டு ராஜாவின் பின் செல்லுகிறான். பாரதரே! இப்

போது மணல்கள் அவன்கையிவிருந்து' எப்படித் 'தடையில்லாமல் உதிருகின்றனவோ அப்படியே தடையில்லாமல் எதிரிகளின்மேல் சாமாரிகள் பொழியும்போகிறான். பாரதரே! 'இநதக்காலத்தில் என் முகத்தை யாரும் தெரிந்துகொள்ளலாகாது' என்று நினைத்து ஸஹ தேவன் முகத்தில் வர்ணமபூசிக்கொண்டு செல்லுகிறான். பிரபுவே! 'போகும் வழியில் பெண்களின்மனத்தை நான்கவரலாகாது' என்று நினைத்து அங்கமெல்லாம் புழுதிகளைப்பூசிக்கொண்டு நருலன் செல்லுகிறான். ரஜஸ்வலையாயிருந்த ² திரௌபதி ஒற்றைவஸ்திரத்தோடும் விரித்த கூந்தலோடும் அழுதுகொண்டே, 'எவர்களால் நான் இநதக் கஷ்டத்தை யடைந்திருக்கிறேனோ அவர்களுடையமனைவியர்கள் பதினான்காவதுவருஷத்தில் கணலாகளும் மைநதர்களும் உறவினரும் ஸ்நேகிதர்களும் கொல்லப்பட்டும் பநதுக்களின் உதிரங்களால் உடம்பெல்லாம் பூசப்பட்டும் தலைவிரித்து உடம்பெல்லாம் தூசிமுடப்பெற்றும் தர்ப்பண்ணஞ்செய்துவிட்டு அஸ்தினுபுரத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டும்' என்று சொன்னாள். பாரதரே! சிறந்தஞானமுள்ள புரோஹிதரான தெளமியர் தென்மேற்குமுலையிவிருக்கும் தர்ப்பங்களை யறுதது யமனைப்பற்றிய ஸாமங்களை ஸ்வரகளுடன் சொலவிக் கொண்டு முன் செல்லுகிறாரன்றோ? அவா, 'யுத்தத்தில் பாதவமசத்தவர்கள் கொல்லப்பட்டபிறகு கௌரவர்களின் புரோஹிதர்கள் இவ்வகையான ஸாமங்களை சொல்லப்போகின்றனா' என்று தெரிவித்துக்கொண்டு செல்லுகிறார். பாண்டவர்களைமட்டும் மிச்சமாக அனுப்பினதனால் உம்மைச்சேர்ந்த மற்றவர்கள் மிச்சமிருப்பதில்லையென்ற நிச்சயத்துடன் தெளமியர் ருத்ரஸாமங்களைச் சொல்லுகிறார்" என்று சொன்னார். திருதராஷ்டிரன் "விதூரா! சூதாடினவர்கள் என்ன சொன்னார்கள்? நகரத்திலுள்ள ஜனங்கள் என்ன சொன்னார்கள்? என்னுடைய நன்மைக்காக எல்லாவற்றையும் விடாமற் சொல்" என்று கேட்க, விதூர் சொல்லலானார். "மஹாராஜாவே! பிராம்மணக்ஷத்தரிய வைசியகுத்தர்களும் மற்றவர்களும் ஸொன்னதை நான் உமக்குச் சொல்லுவேன்; கேளும். 'ஆ! ஆ! நம்முடைய தலைவர்கள் போகின்றனர்.' கௌரவர்களில் பெரியோர்களும் குழந்தைகளைப்போல இவ்வாறு நடத்தினதைப் பாருங்கள். சீ! கஷ்டம். ராஜ்யத்திலாசைப்பட்டும் பாண்டு புத்ரர்களை நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்கனுப்புக்கிறார்களே! பாண்டவர்

¹ மூலத்தில் 'அஸக்தாஃ' என்றிருக்கிறது; இதற்கு, 'ஒன்றோடொன்றுசேராமல்' என்பது பொருள்.

² இங்கே இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

களை விட்டுப்பிரிந்த நாமெல்லோரும் அநாதர்களாயிருக்கிறோம். துஷ்டர்களும் லோபிகளுமாகிய கௌரவர்களிடத்தில் நமக்கு என்ன ஸநதோஷயிருக்கிறது? என்று நகரத்துஜனங்கள் மிகத அயரப்பட்டு அடிக்கடி கதறினார்கள். சிறந்தமனமுள்ள அநதபாண்டவர்களும் மேற்சொல்லிய இங்கிதக் குறிப்புக்களினால் மனததிலுள்ள நிச்சயத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டு வனத்திற்குச் சென்றனர். அநதபபுருஷச்ரேஷ்டர்கள் அஸ்திபுரத்திலிருந்து இவ்வாறு வெளியிற்போனபோது மேகமில்லாத ஆகாயத்தில் மின்னல்களுண்டாயின. பூமியும் நடுங்கிற்று. ராஜாவே! அமாவாசையிலாதபோது ஸூரியனுக்கு ராஹுக்ரஹணம் உண்டாயிற்று. ஊரை அபஸவமாகசுசுறறி எரிகொள்ளி விழுந்தது. கீழ்கு நரி காக்கைமுதலான மாம்ஸமதினனும் பிராணிகள தேவாலயங்களிலும் கிராமங்களின் தலைமையான மரங்களிலும் மதில்களிலும் கோபுரங்களிலும், கத்தின. ராஜாவே! உமது தூரலோசனை நடந்ததனால் டரதவமசத்தார் அழிவதற்குக் குறியாக இவ்வாறு இறதக்கொடிய பெரிய அப்சகுணங்களுண்டாயின” என்றார்.

ஜனமேஜயராஜாவே! அரசனான திருதராஷ்டிரனும் புத்திமானான விதூருமாகிய இவ்விருவரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அநதக்கௌரவர்களின் ஸபைநடுவில் அனேகமஹரிஷிகளாற சூழப்பெற்றநாதர் எதிர்தோன்றி, “இதற்குப்பதினான்காவது வருஷத்தில இவ்விடத்தில் துரியோதனன்செய்த பிழையினாலும் பிழர்ஜுனாகளுடையபலத்தினாலும் கௌரவர்கள் அழியப்போகின்றனர்” என்று பயங்கரமானசொல்லைச்சொன்னார். மிகச்சிறந்தபிரமததேஜஸைத தரிக்கின்றவரும் தேவரிஷிகளிற் சிறந்தவருமானராதா இவ்வாறுசொல்லி ஆகாயத்திலேறி உடனேமறைந்தார். பிறகு துரியோதனனும் காணனும் ஸுபலபுத்ரனானசகுனியும் துரோணைதநஞ்சம்ர்கநினைத்தனர். ராஜ்யத்தையே அவருக்கு ஒப்புவந்ததனா. அப்போது துரோணா, பொறமைக்காரான துரியோதனனையும் துச்சாஸனையும் கர்ணனையும் மற்றெல்லாபயாதர்களையும் பார்த்து, “பாண்டவர்கள் தேவர்களின்புத்ரர்களுள்ளும் கொல்லமுடியாதவர்களுள்ளும் பிராமமணர்கள்சொல்லுகின்றனர். நாளை என்னைச்சாணமடைந்த திருதராஷ்டிர புத்ரர்களையும் திருதராஷ்டிரனையும் என்னால் கூடியவவையில் அன்போடும் முழுமனத்தோடும் அனுஸரித்திருப்பேன்; விடமாட்டேன். ஆனால், தெய்வம் மிக்கவலிமையுடையது. உங்களால் ஜயிக்கப்பட்டபாண்டவர்கள் தம்மத்திற்காக வனம்

போகின்றனர். அந்தப் பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டுவருஷம் வனத்தில் கலித்துப் பிரம்மசரியவிரதத்தை யனுஷ்டித்துக் கோபத்தையும் பொறாமையையுங்கொண்டு உங்களுக்குப் பெருந்துயரம் உண்டாகும் படி பகைதூக்கப் போகின்றனர். திருதராஷ்டிரமஹாராஜாவே! ஸ்ரீ ஹிதர்களுளுண்டான சண்டைக்காக நான் துருபதனை ராஜ்யத்திலிருந்து தள்ளினேன். என்னைக் கொல்வதற்காகப் புத்ரனைவேண்டி துருபதராஜன் யாகஞ்செய்தான். அவன் யாஜுதபயாஜுரென்னும் ரிஷிகளின் தவத்தினால், திருஷ்டத்யும்னனென்னும் புத்ரனை அக்னியிலிருந்தும் நுண்ணிடையாளான திரௌபதியென்னும் பெண்ணையாகவேதியின் நடுவிலிருந்தும் அடைந்தான். திருஷ்டத்யும்னன் மைத்ருனென்னும் ஸமபந்தத்தினால் பாண்டவர்களால் கௌரவிக கப்பெற்றவன்; அவர்களுடைய விருப்பத்தைச் செய்ய ஊக்கமுள்ளவன்; அவனிடத்தில் எனக்குப் பயமுண்டாயிருக்கிறது. அகனி ஜ்வாலையின் நிறமுள்ளவனாகவும் வில்லையும் கவசத்தையும் அமபையு முடையவனாகவும் அக்னிபகவானால் அவன் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மனிதத்தன்மையிருப்பதனால் அவனிடத்தில் இப்போது பெரிய பயமிருக்கிறது. பகைவாகளான வீரர்களைக் கொல்லுகிறவ னாகிய துருபதனும் அவர்கள் பகஷ்த்தைச் சேர்ந்தவனன்றோ? ரதர்கள் அநிதர்களின் எண்ணிக்கையில் முதல்வனும் இளமைப்பரு வத்தி விருப்பவனுமான அர்ஜுனனுடன் எனக்கு யுத்தம் நேருமாயின் என்பிராணன்போவது மிகவும் நிச்சயம். கௌரவர்களே! பூமியில் இதற்குமேற்பட்ட பெருந்துயரம் வேறு என்ன இருக்கிறது? 'திருஷ்டத்யும்னன் த்ரோணருக்கு மிருத்யு' என்னும் சொல் எங் கும் பரவியிருக்கிறது. என்னைக் கொல்வதற்காகவே அவன் பாண்டவர்களால் ஆச்ரயிக்கப்பட்டிருக்கிறானென்று உலகத்தில் பிரசித்தி அதுகமாயிருக்கிறது. எனக்கு அந்த விபீநகாலம் உன்நிமித்தமாக வந்திருப்பது நிச்சயம். நீங்கள் உங்களுடைய நன்மையைச் சீக்கிரம் செய்துகொள்ளுங்கள் இவ்வளவுசெய்ததனால் ஒன்றுமேயுடையதா கவில்லை. பனிக்காலத்திய பீனீமாநிழல்போல இது சிறிதுநேரமுள்ள ஸுகந்தான். பெரியயாகங்களை யெல்லாம்செய்யுங்கள். ஸௌக்யங்களை அனுபவிப்புகள். தானங்களைக்கொடுங்கள். இதற்குப்பதினான்கா லதுவருஷத்தில் பெரிய ஆபத்தையடையப்போகிறீர்கள். தூரியோ தனா! இதைக்கேட்டபிறகு உன்விருப்பம்போலச் செய். உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் தர்மபூத்ரனோடு ஸந்திசெய்துகொள்," என்றுசொன்னார். த்ரோணர் சொன்னதைக்கேட்டுத் திருதராஷ்டிரன், "குருவான

துர்ராணாட்சாலவது சர். விநூரா! பாண்டவர்களைத் திருப்பியழை. அவர்கள் திரும்பாமற்போவாராயின் என்புத்திரர்களாகிய அந்தப் பாண்டவர்கள் ஆபுதங்கனோடும் தேர்காலானமுதலிய படைகளோடும் ராஜபோகங்களைபுடையவர்களாயும் சிறப்பிக்கப்பெற்றவர்களாயும் செல்லடும்” என்றுசொன்னான்.

நூற்றுமுன்றாவது அத்தியாயம்.

அனுத்யுதபர்வம்: (தொடர்ச்சி.)

(திருதராஷ்டிரானும் ஸதீசயனும் பேசிக்கொண்டது.)

ஐனமேஜயமஹாராஜாவே! இவ்வாறு சூதில்ஜயிக்கப்பட்ட பாண்டவர்கள் வனதிற்குசசென்றபோது திருதராஷ்டிரானுகுள கவலைபுகுந்தது. கவலையுடன் பலவகை எண்ணங்கொண்டு பெருமுசு செறிந்தது உடகாரகிருக்கும் திருதராஷ்டிரமஹாராஜனைப்பார்த்து ஸஞ்சயன், “பூயிககதிபதியே! ராஜாவே! பாண்டவர்களை ராஜ்ய தநைவிட்டுக் காட்டுக்கணுபித் தனங்களிரமபின பூமியையடைந்த பிறகு ஏன் துயரப்படுகிறீர்?” என்றுகேட்டான். திருதராஷ்டிரன், “புத்தததில் ஸமர்த்தர்களும் பலசாஸிகளும் மஹாரதர்களும் பாண்டவர்களோடு பகைநெரிடுகிறவர்களுக்கது சூயரமில்லா மையேது?” என்றுசொல்ல, ஸஞ்சயன், “ராஜாவே! நீர்செய்தகாரியம் நன்றாயிருக்கிறது. ஜனங்களுக்குத் தொடர்ச்சியாக நாசத்தைத் தாத்தக்க பெரும்பகைவரதுண்டது. பீஷ்மராலும் துரோணராலும் விநூராலும் தடுக்கப்பட்டும் உமதுபுத்திரனும் மிகப்புத்திரன் டவனும் வெட்கமில்லாதவனுமாகிய துரியோதனன், பாண்டவா களின் அன்புள்ளாரனைவியும் தர்மந்தவறாதவளுமான திரௌபதியை ‘இங்கே அழைத்துவா’ என்று பிராநிகாமியெவ் னும் ஸுதபுதரனை அனுப்பினான். தேவர்கள் எந்தமனிதனுக்கு அபஜயத்தைக்கொடுப்பார்களோ அவனுடையபுத்தியைக் குறைத்துவிடுவார்கள். அவன் விபரீதங்களையே பார்ப்பான். கேடுநெருங்கி மதிக்கலக்கிப்போன போது அநியாயம் நியாயம்போலத்தோன்றி மனத்ததைவிட்டு விலசாம விருகுகும். கேடுவருமுன் தீயவையெல்லாம் நல்லவையேபோலவும் நல் லவையெல்லாம் தீயவையேபோலவும் தோன்றும் இவனுக்கும் அப படியே தோன்றியிருக்கிறது நிச்சயம். காலமானது தண்டத்தை யோங்கி யார்தலையையும் உடைக்கிறதில்லை. காரியங்களைமாறாகக் காண்பிப்பதுதான் காலத்தின்வன்மை. கர்ப்பத்தில் பிறவாதவரும்

தவமுள்ளவரும் அழகுள்ளவரும் நல்லகுலத்தில் (அக்னியினின் றும் பிறந்தவளுமாகிய) பாஞ்சாலியை ஸபையில் இழுத்தபோதே மயிர் பொடிக்கச்செய்யும் பயங்கரமான இந்தக்காலம் உமதுபிள்ளைகளினால் தேடிக்கொள்ளப்பட்டது. வஞ்சகச் சூதாடுகிறவனைத்தவிர வேறுஎவன், எல்லாத் தர்பங்களும் தெரிந்தவளும் புகழ்பெற்றவளுமாகிய அவளைப் பலாத்கரமாக ஸபைநடுவில் கொண்டுவருவான்? பெண்தன்மைக்குரிய ருதுகாலத்திலிருப்பவளும் 'ஓற்றைவஸ்திரம்' தரித்தவளுமாகிய அந்தபெண்ணரசியான பாஞ்சாலி, பொருள்களும் ராஜ்யமும் வஸ்திரங்களும் மஹிமையும் அபஹரிக்கப்பட்டு எல்லாப்போகங்கையுமிழந்து தர்மமென்னுங்கயிறற்றை கட்டப்பட்டுப் பாக்ரமஞ் செய்பச சக்தியில்லாதவர்களைப்போல அடிமைதன்மையையடைந்திருந்த பாண்டவர்களை நோக்கினாள். துயரப்பட்டதகாத அந்தத்திரிசபதி கௌரவர்களின் ஸபையில் துயரப்பட்டுக் கோபித்திருந்தபோது துரியோதனனும் காணனும் கடுஞ்சொற்கள் சொன்னார்கள். ராஜாவே! இவ்வாறு எல்லாம் தாறுமாறாக நடந்ததென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்று சொன்னான்.

திருதராஷ்டிரன், "ஸஞ்சய! அந்தத்திரிசபதின் துயரமுறுகண்களினால் பூமியேயெரிக்கப்படும. இப்போது என்புதரர்களின் யாராவது விசமிருப்பார்களா? தர்மிய்ஷ்டையும் தர்மபத்திரியும் அழகும் இளமையுமுள்ளவளுமாகிய கிருஷ்ணை அந்தச்சபைக்குவா? கண்டு பரதவாச்சத்தவரின் ஸ்திரீகளைவரும் காந்தாரியுடன்சேர்ந்து, பயங்கரமாகக்கூனினர். தம்ம குழந்தைகளுடன்சேர்ந்து திசைந்தேறும் அவர்களுயரப்படுகின்றனர். திரிசபதியையிழுத்ததற்காக பிராமணர்கள் கோபித்தனர். ஸாயங்காலங்களில் அக்னிஹோதகர்கள் யாராலுமசெய்யப்படவில்லை. பயங்கரமானபெருங்காற்றும் பேரிடியும் உண்டாயின. ஆகாயத்திலிருந்து ஓரிகொள்ளிகள் விழுந்தன. அமாவாசைபிள்ளைதகாலத்தில் ராஜாவினால் ஸூரியக்கரஹணம் உண்டாயிற்று. அதுபிரஜைகளுக்கு மிகக்கொடியபயங்கரமாயிருந்தது. அப்படியே திதர்ச்சாலைகளில் தீப்பிடித்தது. பாரதர்களின் கெடுதலுக்குக் குறிப்பாகக் கொடிகள் விழுந்தன. துரியோதனனும் உடைய அக்னிஹோத்சாலைபில் நரிகள் பயங்கரமாகவளையிட்டன அவற்றிற்கு நாலுபக்கங்களிலும் கழுதைகள் எதிராகக்கத்தின. ஸஞ்சய! உடனே பீஷ்மரும் துரோணரும் கிருபரும் ஸோமதத்தனும் சிறந்தமனமுள்ளபாலுஷீகனும் அதைவிட்டுப்போயினர். பிறகு விது।

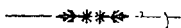
1 இங்கே, இரண்டு சொற்கள் விடப்பட்டன.

னால் தெரிவிக்கப்பட்டநான், 'கிருஷ்ணை என்னஎன்னவரங்கள் விரு
ம்புகிறாளோ அவற்றையெல்லாம் அவளுக்குக்கொடுப்பேன்' என்று
சொன்னேன். அப்போது பாஞ்சாலி பாண்டவர்கள் தாலர்களாயில்,
லாமலிருக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டாள். நானும் அவர்களைத்தக்
ளோடும் விறகளோடும் செல்லும்படி அனுப்பினேன். அப்போது சிற
ந்தபுத்தியுள்ளவனும் எல்லாததர்மங்களும் தெரிந்தவனுமாகிய விது
ரன், 'எப்போது கிருஷ்ணை ஸபைக்குவந்தாளோ, அதுதான் பாரதா
களுக்குமுடிவுக்காலம். இருதப்பாஞ்சாலராஜன்மகள் லக்ஷ்மி. அவ
ளுக்குமேற்பட்டவள் யாருமில்லை. இந்தப்பாஞ்சாலி தெய்வத்தினால்
கிருஷ்ணைக்கப்பட்டு இருதப்பாண்டவர்களையடைந்திருக்கிறாள். உண்
மையானபிரியமுள்ள அந்தக்கிருஷ்ணைபகவாலு காப்பாற்றப்பட்ட
வர்களும் அவமானத்தைப்பொறுதவர்களுமாகிய குருதிபுத்தர்களும்
சிறந்தவிலலாளிகளாகிய யாதவர்களும் மஹாரதர்களானபாஞ்சாலர்க
ளும் திரௌபதியின் துயரத்தைப்பொருள்கள். பாஞ்சாலர்களால்
சூழப்பெற்று அர்ஜுனன்வரப்போகிறான். அவர்களின்நடுவில் சிற
ந்தவிலலாளியும் மஹாபலசாலியுமான பீமேஸனன் யமன் தண்டாபு
த்தசைச்சுழற்றுவதுபோலக் கதையைச்சுழற்றிக்கொண்டு வரப்போ
கிறான். அப்போது சிறந்தபுத்திமானான அர்ஜுனனுடையகாண்டவ
கோஷத்தையும் பீமனுடையகதையின் வேகத்தினுண்டானசப்தத்
தையும் அரசர்கள்கேட்டு ஸஹிக்கமுடியாது. அதுவிஷயத்தில் எப
போதும் பாண்டவர்களோடு ஸ்நேஹமே எனக்குசசரியாகத்தோன்
றுபிறது. விரோதம் சரியன்று. எப்போதும் கௌரவர்களைப்பார்க்
கிலும் பாண்டவர்கள் மிக்கபலசாலிகளென்று நான்நினைக்கிறேன்.
இதுதான் சரி. சிறந்தபலமும் பராக்கமமுமுள்ள ஜராஸந்தனைன் னும்
அரசன் கையையேஆயுதமாகவைத்துக்கொண்டபீமனால் யுத்தத்திற்
கொல்லப்பட்டானே! பாதசரேஷ்டரே! ஆகலால், பாண்டவர்களோடு
உமக்கு ஸ்நேஹமேயிருக்கவேண்டும். இவ்விருதிந்தாருக்கும் சரி
யானதைச் சந்தேகப்படாமற்செய்யும். மஹாராஜாவே! இவ்வாறு
செய்தால் நீர்மேலானநன்மையையடைவர்' என்றுசொன்னான். ஸஞ்
சய! விதுரன் இவ்வாறு தர்மத்திற்கும் ராஜ்யலாபத்திற்கும் ஒத்த
சொல்லைச்சொன்னான். பிள்ளையின்விருப்பத்தையுணுஸரித்த நான்
அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமற்போனேன்" என்றுசொன்னான்.

அனுத்யுதபர்வீம் முற்றிற்று.

ஸ்பாபர்வம் முற்றிற்று.

ஸ ப அ ப ர் வ ம்
பிழையும் திருத்தமும்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
18	31	ரோணங்கள்	ரோஹணங்கள்
31	5	நூற்றுமவரும்	நூற்றுவரும்
	26	உபாவிக்கின்றறரை	உபாவிக்கின்றனர்
32	26	அச்சபையில்	அச்சபையில்
34	20	பாரதரே!	பாரதனே!
40	12	லக்ஷிமி	லக்ஷ்மி
52	8	ஸார்வாயனா	ஸால்வாயனர்
56	15	பெறுகிறான்.	பெறுகிறான்.
82	36	ஹிரிவம்சங்களில்	ஹரிவம்சங்களில்
86	8	சதுர்த்தசி	சதுர்த்தசி
101	26	பரதவகணரென்னும்	பரதவகணரென்னும்
134	2	நாராயணனைக்	நாராயணனே
	20;21	{ யானைக்கூட்டத்தலைவன் யானைக்கூட்டத்தலைவர்	யூகபதியானது யூதபதி
140	15	பூஜ்யன்	பூஜ்யர்
141	9	முகம	முகம்
151	20	கேட்டுப்,	கேட்டு,
156	14	வீரியாரர்ஜுனன்	வீரியார்ஜுனன்
158	17	தான்	தாம்
218	1	ஸ்த்ரத்தினால்	ஸ்த்ரத்தினால்
262	32	ஸ்திரிகளோடு	ஸ்திரீகளோடு
264	28	தர்மராஜாவானவர்	தர்மராஜாவானவர்
270	33	ஆயிரக்கணக்காக	ஆயிரக்கணக்காக
288	21	தனஞ்சய!	'தனஞ்சய!
304	22	தனஞ்சயனை	தனஞ்சயனை